

Biển yêu thành cưới

Contents

Biển yêu thành cưới	2
1. Chương 01	3
2. Chương 02	6
3. Chương 03	10
4. Chương 04-05	16
5. Chương 06-07	25
6. Chương 08-09	31
7. Chương 10	39
8. Chương 11-12	43
9. Chương 13	50
10. Chương 14-15	55
11. Chương 16	62
12. Chương 17	66
13. Chương 18	71
14. Chương 19	75
15. Chương 20	79
16. Chương 21-22	83
17. Chương 23-24	90
18. Chương 25	97
19. Chương 26	102
20. Chương 27	105
21. Chương 28	109
22. Chương 29	113
23. Chương 30	116
24. Chương 31	120
25. Chương 32-33	124
26. Chương 34-35	130
27. Chương 36	137
28. Chương 37-38	140
29. Chương 39-40	147
30. Chương 41	153
31. Chương 42	156
32. Chương 43	160
33. Chương 44-45	164
34. Chương 46	170
35. Chương 47	174
36. Chương 48-49	178
37. Chương 50	184
38. Chương 51	187
39. Chương 52	191
40. Chương 53	195
41. Chương 54	199

42. Chương 55	202
43. Chương 56	206
44. Chương 57	210
45. Chương 58	213
46. Chương 59	218
47. Chương 60	221
48. Chương 61	225
49. Chương 62	229
50. Chương 63	232
51. Chương 64	236
52. Chương 65	239
53. Chương 66	243
54. Chương 67	246
55. Chương 68	250
56. Chương 69-70	253
57. Chương 71	259
58. Chương 72	263
59. Chương 73	267
60. Chương 74-75	270
61. Chương 76	277
62. Chương 77	281
63. Chương 78	284
64. Chương 79	287
65. Chương 81-82	294
66. Chương 83-84	299
67. Chương 85	305
68. Chương 86	308
69. Chương 87	312
70. Chương 88	316
71. Chương 89-90	319
72. Chương 91	325
73. Chương 92	329
74. Chương 93	332
75. Chương 94	336
76. Chương 95	340
77. Chương 96	346
78. Chương 97	350
79. Ngoại Truyện	355

Biên yêu thành cưới

Giới thiệu

Nguồn: <http://saharavuong.wordpress.com/lu%CC%A3c-xu/bien-yeu-thanh-cuoi-lu%CC%A3c-xu/>

1. Chương 01

Ch.1: Hôn nhân không tình yêu

Chuyển ngữ: Sahara

Dương Cẩm Ngưng vừa ngáp vừa lấy bài, liếc mắt nhìn mấy vị phu nhân ba phía, ai cũng tinh thần phơi phới, thời gian chơi mạt chược càng dài, bọn họ lại càng hào hứng. Nếu như không cẩn thận, nhưng còn vận son, thì vẫn có thể biểu diễn trò hay trên bàn mạt chược. Dương Cẩm Ngưng lấy ra một con bài chưa lật, cười đến uyển chuyển, lật bài lên.

“Tam thiếu phu nhân thật đúng là gặp vận may!” Lời nói bình thường, nhưng giọng điệu đó giống như vừa được đổ vào thêm một hũ giấm chưa, thế nào cũng không nghe lọt.

“Chỉ là may mắn thôi!” Dương Cẩm Ngưng đành phải cười phụ họa theo. Chơi mạt cùng với bọn họ đã nửa năm, nhưng lúc nào cô cũng như mới chơi, toàn thua, cô thật muốn bóp chết mình đi!

“Ai cũng nói sòng bạc này rất được, tình trường đều...” Ngô phu nhân che miệng, không dám nói tiếp.

Bởi vì Dương Cẩm Ngưng lại vừa lấy bài.

Cô lại thắng, thắng cũng chẳng vui vẻ gì, chỉ đưa tay lên day trán: “Đau đầu quá, chơi đến đây thôi!”

Mọi người đương nhiên đều ậm ừ đồng ý, còn nói có việc phải làm.

“Tam thiếu phu nhân vẫn nên quan tâm tới tam thiếu gia một chút, hồ ly tinh bây giờ rất ranh mãnh, chỗ nào cũng nhúng tay nhúng chân vào được, dù sao cũng nên dụng tâm nhiều một chút. Tôi thấy, sau này không nên lôi kéo tam phu nhân tới đây chơi mạt chược cùng chúng tôi nữa, có lẽ tam phu nhân còn có nhiều việc phải làm hơn.” Lâm phu nhân hí hoáy nghịch móng tay, màu lục và trắng đan xen thành một khối, tạo nên một sự tao nhã rất đặc biệt, đáng tiếc lại không phù hợp với kiểu trang điểm hôm nay của cô ta.

Hóa ra mọi người đều biết quan hệ giữa cô và Cố Thừa Đông không tốt. Cô nhếch môi: “Người đàn ông này, quản quá nhiều cũng vô nghĩa, vẫn nên tự giác.”

Bỏ lại bàn mạt chược, Dương Cẩm Ngưng một mình bỏ đi.

Cô cũng không hề để ý vì sao người khác biết quan hệ giữa cô và Cố Thừa Đông. Kết hôn hơn hai năm nay nhưng số lần cô và anh gặp mặt muốn ít bao nhiêu có bấy nhiêu, mặc dù không đến mức chỉ có thể đếm được trên đầu tay, nhưng đối với một cặp vợ chồng vừa mới kết hôn như vậy thì quả thực là đáng lo ngại. Cho dù đang trong thời kì tân hôn, Cố Thừa Đông cũng chẳng tay mặt kệ vợ rất lâu không về. Chính xác mà nói, cho tới bây giờ, Cố Thừa Đông cũng vẫn quen với việc rất lâu không về nhà.

Mà cho dù thật sự Cố Thừa Đông có hồng nhan tri kỷ ở bên ngoài, cô cũng nhất định sẽ hiểu chuyện mà rộng lượng thành toàn cho bọn họ. Chẳng phải đây cũng là một phẩm chất tốt sao?

Có điều, với tình cảnh ngày hôm nay, xem ra cô lại mất đi một hoạt động tiêu phí thời gian rồi. Dù cô không thích mạt chược nhưng dù sao gì việc này cũng giúp cô tận dụng hết phần nửa thời gian buồn chán.

Quay về biệt thự, cô lại như thường lệ, ă, tắm, ngủ. Người làm trong biệt thự vốn đều bị cô cho nghỉ việc, chỉ còn lại hai di lớn tuổi, một người thu dọn phòng, một người nấu cơm ba bữa cho cô. Người làm mà Cố gia phải tới, cô không thể đoán biết được ai là mật thám. Cho dù là người ở đâu, nếu biết quan hệ giữa cô và Cố Thừa Đông thì cũng không tốt. Không bằng cứ như bây giờ, tự do tự tại, cô và Cố Thừa Đông không can thiệp tới cuộc sống của nhau. Cô thích như vậy.

Cô nằm ở trên giường một lúc, cơn buồn ngủ ập đến. Bỗng nhiên ánh đèn chớp nhoáng chiếu vào trong phòng.

Dương Cẩm Ngưng trong bóng đêm khép chặt mí mắt, kéo chăn trùm lên, ngăn cản ánh sáng.

Giờ này còn lái xe về nhà không cần suy nghĩ nhiều cũng biết là ai. Ông chồng nhiều ngày không gặp của cô rốt cuộc cũng nhớ tới người vợ cưới hỏi dang hoàng ở nơi này. Như ngạn ngữ nói thì cô dù sao cũng chính là người vợ duy nhất mà Cố Thừa Đông quang minh chính đại lấy về nhà, một cuộc hôn lễ khiến toàn bộ thành phố Mạc Xuyên khiếp sợ, lên tất cả các đầu báo lớn nhỏ, nào là hai người quen biết thế nào, gia thế ra sao, phí tổn đám cưới, kiểu dáng áo cưới, địa điểm tổ chức hôn lễ, đến khách mời nổi tiếng...

Người phụ nữ nằm dưới tấm chăn khẽ nhếch miệng lên cười. Cô một mình ở đây, thật chẳng khác nào một phi tử ở lãnh cung đang chờ hoàng thượng đến ân sủng, không thì cũng giống một tình nhân được bao nuôi chỉ cần ngoan ngoãn ở trong cái lồng giam này chờ chủ nhân tới là được.

Về góc độ tiền bạc mà nói, cô thực sự là không có tổn thất gì.

Có gì có thể so sánh được mới chuyện đại sự ăn no mặc ấm này chứ!

Cô suy nghĩ càng nhiều, ý nghĩ càng rõ rệt, ý muốn giả bộ làm như không biết anh đã về càng bị tan biến.

Người đàn ông đó cũng không bật đèn, rất quen thuộc mà đi tới phòng tắm, mở cửa phòng tắm đi vào trong, chốc lát sau, tiếng nước chảy đã vang lên.

Mỗi lần Cố Thừa Đông trở về, chuyện đầu tiên anh làm đều là tắm. Đó là việc tẩy rửa hết mùi đàn bà trên người đi. Dù sao suy nghĩ như vậy cũng ít nhiều khiến trong lòng cô vui vẻ. So với việc bản thân cô không nhớ tới anh, thậm chí muốn chọc tức anh, thì suy nghĩ kia có thể khiến cô cảm thấy cân bằng.

Cửa phòng tắm mở ra, hình như người mở rất cố sức. Cơn buồn ngủ của cô bị đánh đuổi, cô thật chán ghét cái lí do của anh.

Chăn bị ai đó kéo xuống đến ngực.

“Hóa ra còn chưa ngủ.” Giọng nói của anh mang theo ý mỉa mai, “Chờ anh?”

Thật sự đúng là coi cô như phi tử đang chờ anh ta trở về?

“Đúng vậy, chờ anh.” Cô đã sớm biết, muốn không cho đối phương được như ý thì chỉ có thể kích ngược trở lại.

“Vậy chúng ta thực đúng là có thần giao cách cảm rồi!”

Vốn dĩ Cố Thừa Đông về nhà không có báo cho cô biết trước.

Cô hừ lạnh một tiếng, không đáp lại.

Có điều, Cố Thừa Đông chui vào chăn, cơ thể mới tắm xong còn ẩm ướt, cho nên chạm vào người cô khiến cô khẽ run lên một chút. Cô không có thói quen lỏa thể lúc đi ngủ nhưng lại mặc đồ ngủ khá mỏng. Thói quen này từ ngày mai có thể sửa được rồi, bởi vì Cố Thừa Đông thò tay vào trong áo ngủ của cô, khẽ bật cười trong bóng đêm.

“Thực ra, anh không cần miễn cưỡng chạm vào tôi.” Giọng nói của Dương Cẩm Ngưng vang lên trong bóng đêm, không lớn, nhưng đủ để cho người nọ nghe rõ.

Anh cũng không muốn kết hôn, những ngày kết hôn đối với anh như một trò trào phúng. Anh là một người trầm ổn như vậy, luôn luôn cất giấu rất kỹ tâm tình của bản thân, vậy mà trước mặt cô lại có thể để lộ ra sự không hài lòng của bản thân, có thể thấy, đối với cuộc hôn nhân này anh không hề ưng ý.

“Anh cho rằng những lời này nên là do anh nói.” Ánh mắt anh trong bóng đêm dường như vẫn sáng như vậy, anh ghé vào bên tai cô nhỏ giọng nói. Nếu không tính nội dung câu nói, thì cách nói ấy thật sự rất giống tình nhân nói chuyện với nhau.

Cô không thích anh chạm vào mình như vậy, có điều cô cũng chẳng phải là liệt nữ gì cho cam.

Lúc Cố Thừa Đông đè cô dưới thân, cô vẫn không hề giãy giụa, không hề đẩy ra. Số lần anh có yêu cầu về việc này không quá nhiều, cô mà cự tuyệt thì đúng là rất tàn nhẫn. Chuyện đó và chuyện cô có yêu người đàn ông này hay không không liên quan, cô cũng không có ý định chung thân thể của một người đàn ông. Đây đúng là một cái lập luận kỳ lạ. Cô tình nguyện chia sẻ địa vị của người đàn ông này với người phụ nữ khác, cũng không thể chấp nhận chia sẻ thân thể anh ta với người phụ nữ khác, cô cảm thấy như vậy rất bản thủ. Nhưng hiện tại cô là người vợ danh chính ngôn thuận của anh, cho nên cô phải nỗ lực hoàn thành nghĩa vụ của mình một chút.

Cuộc sống vật chất mà cô được hưởng thụ cũng có thể nói vào dạng xa xỉ, vì vậy cô càng không thể vô liêm sỉ mà cự tuyệt anh được.

Quần áo của cô đã sớm bị xé rách, người đàn ông thận trọng này trong chuyện ấy lại chẳng khác cầm thú là mấy. Hơi thở ẩm ướt phả lên người cô, nửa xa lạ, nửa thân thuộc. Cô cực lực đè nén sự chán ghét trong lòng xuống, nếu không cô cũng không dám chắc sẽ gây ra chuyện gì.

“Cố phu nhân, xin mời thả lỏng cơ thể một chút! Mặc kệ em muốn chống đối anh thế nào, cũng không cần phải làm giống như con cá chết ngoài biển như thế.”

Trong lúc cô còn đang muốn phản bác thì anh đã tiến về phía trước, nhất thời hiểu sai hành động của cô lúc này: “Trẻ nhỏ dễ dạy!”

Áp lực bị dồn nén dưới đáy lòng trong cô lúc này bị đẩy lên ùn ùn, cô đưa tay lên trượt trên tấm lưng trơn bóng của anh, từng nơi móng tay cô đi qua đều để lại một vết xước.

Một chút đau, một chút ngứa ngáy khiến người đàn ông dườn như càng bị kích động, động tác thân dưới mỗi lúc càng mãnh liệt.

Trong bóng đêm, tiếng nỉ non của người phụ nữ và tiếng thở dốc của người đàn ông hòa trộn một cách ăn ý, nhẹ nhàng mà khuấy động bóng đêm trầm tĩnh.

*

* *

Ánh nắng yếu ớt chiếu vào trong phòng. Người phụ nữ nửa thân trần nằm trên giường vừa mở mắt, cảnh đầu tiên nhìn được là tán cây ngoài cửa sổ bị ánh nắng chiếu vào chớp động, giống như một cái phếu lớn tinh luyện toàn bộ ánh nắng thành vô số mảnh vỡ thủy tinh rớt vào trong phòng, rồi hội tụ một cách nhu hòa trên tấm ga trải giường. Cảnh đẹp trước mắt, nếu như không có cánh tay đàn ông đè nặng trĩu đè trên người cô thì còn hoàn mỹ hơn!

Cô nhấc cánh tay kia ra, cẩn thận đặt lên ngực cùng chủ nhân của nó, dịch chuyển người sang chỗ khác. Cô hơi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Một người lớn rồi sẽ có rất nhiều những ham muốn biến thái, ví dụ như cô thích nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ trước khi rời giường, cho dù là ánh mặt trời ảm đạm hay cây cối tiêu điều cũng đều khiến cô cảm thấy lạ thú.

Người đàn ông trên giường nheo nheo hai mắt, nhìn người phụ nữ dưới ánh ban mai nhu hòa. Ánh nắng chiếu vào làm nổi bật lên đường nét mềm mại trên người cô, khuôn mặt thuần khiết giống như một đám mây trắng trôi trên bầu trời cao xanh trong trẻo, đồ trang sức nhã nhặn...

“Tỉnh rồi?” Cô thu hồi ánh mắt, nghiêng người nhìn người đàn ông bên cạnh.

Bọn họ bốn mắt nhìn nhau trong một tích tắc ngắn ngủi, cô lajo tức chuyển ánh mắt đi chỗ khác.

Giường chiếu bề bộn, vừa nhìn liền biết đêm qua xảy ra chuyện gì. Cô lại trộm liếc thân thể mặc quần áo của anh, thấy vết tích trên lưng mà giật mình nhưng lại khiến cô tìm lại được chút sáng khoái.

“Hôm nay không có việc sao?” Còn có thể nằm trên giường lãng phí thời gian, cô vốn dĩ muốn hỏi anh hôm qua có phải bị cái gì kích thích hay không, nhưng thấy vết thương đầy người anh cô cũng không trêu vào nữa.

Cố Thừa Đông cài lại khuy áo trên người, động tác thông thả đến cực hạn, mặt buông xuống, hàng lông mi dài khẽ động, mấy sợi tóc lòa xòa trước trán. Cho dù bộ dạng có mất hứng thế nào nhưng dưới ánh nắng

sớm này nhìn cũng rất phần chân.

Thực sự là đẹp muốn chết! – Đây là nhận xét của một phu nhân nào đó đã nói hôm diễn ra đại hôn lễ của hai người.

Dương Cẩm Ngưng cúi đầu cười, ánh mắt vô tình rơi vào tấm ga nhăn nhéo, tâm trạng tốt lên khá nhiều, chỉ ít cô cũng không phải chịu tổn thất gì.

“Còn muốn anh giúp em mặc quần áo?” Người đàn ông mỉm cười.

Cố Thừa Đông vô cùng thích thú bộ dạng này của cô: “Lát nữa đi thăm ông nội đi!”

Động tác mặc quần áo của Dương Cẩm Ngưng hững hờ lại một lát: “Ừ.”

Sớm đã biết.

Nếu không phải là ông nội thì anh sẽ chẳng hạ mình tới biệt thự với khuôn mặt không hài lòng này của cô.

2. Chương 02

Biến yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.2: Không hề thích hợp

Chuyển ngữ: Sahara

Cố gia là một đại gia tộc, con nối dõi đại gia tộc đương nhiên có rất nhiều. Thế nhưng thế hệ thứ hai của Cố gia lại không làm được việc gì trên thương trường, cho nên đời thứ ba bắt đầu lên nắm quyền. Có quyền lợi tất sẽ có phân tranh. Ngoài giới rất quan tâm tới chuyện tranh quyền đoạt vị của đời thứ ba nhà họ Cố, con cháu đời thứ ba nhà họ Cố cũng không khiến mọi người thất vọng. Trưởng tôn Cố Hoài Đông bốn năm trước bắt đầu tiếp quản xí nghiệp gia tộc, lại còn kết hôn với con gái độc nhất của Lâm thị – Lâm Kỷ Tiểu, cho nên càng củng cố được địa vị của mình. Từ lâu Cố Hoài Đông đã được ngoại giới tin rằng sẽ là người thừa kế sản nghiệp Cố gia. Nhưng sau khi Cố Thừa Đông về nước, Cố lão gia đã trịnh trọng giới thiệu đứa cháu thứ ba của mình, còn sắp xếp anh vào làm ở xí nghiệp Cố thị. Chuyện người nối nghiệp tiếp tục đi vào con đường mù mờ.

Hiện nay ở Cố thị đã chia là hai phe: thái tử đảng và tam thiếu đảng!

Có điều hiện tại Cố lão gia vẫn còn đó, dù hai phe có tranh chấp thế nào cũng chưa thể phân thắng bại.

Dương Cẩm Ngưng ngồi trên xe Cố Thừa Đông, ngẩng đầu đánh giá người đàn ông vừa xa lạ vừa quen thuộc này: “Thân thể ông nội có phải...”

Cố Thừa Đông liếc mắt nhìn, cô tự giác im miệng.

Nếu như không phải ông nội thân thể không tốt thì anh sẽ không đưa cô về Cố gia. Cha mẹ Cố Thừa Đông là người biết nhìn xa trông rộng, hiểu rõ chuyện tranh chấp trong nhà, từ lâu đã chuyển ra khỏi biệt thự nhà họ Cố, tìm một nơi bằng lai tiên cảnh xa rời thế sự. Cho tới nay ở Cố gia chỉ còn chi thứ hai và chi thứ tư. Chi thứ hai chỉ có một cô con gái, vốn không có cơ hội tranh đoạt. Đích tôn và chi bốn hiện giờ quan hệ không tốt, tứ thiếu gia Cố Kế Đông tuy rằng tỏ ra biết điều, nhưng sống chung dưới một mái nhà, mâu thuẫn tất nhiên khó tránh khỏi.

Lúc hai người bọn họ tới Cố gia, tất cả mọi người đã đến đông đủ. Ngay cả người trước giờ không thích tranh giành như Cố Thúc Quân và Phương Không cũng đã tới.

Dương Cẩm Ngưng thấy bọn họ thì liền tới chào: “Bố, dì!”

Mẹ ruột của Cố Thừa Đông sớm đã qua đời, người bên cạnh Cố Thúc Quân hiện giờ là vợ hai của ông do chính Cố lão gia làm chủ hôn. Hai người tính tình tương đồng, hơn nữa Phương Không lại không thể có thai, sau khi kết hôn với Cố Thúc Quân rất an phận, hai người tương kính như tân, một mực hòa thuận.

Cố Thúc Quân vỗ vai Cố Thừa Đông: “Tính mạng không nguy hiểm, hôm qua bác sĩ Lương đến kịp thời. Ông vừa mới tỉnh, con và Cẩm Ngưng vào xem đi.”

Dương Cẩm Ngưng vừa rồi đứng bắt chuyện với Phương Không, bây giờ mới cùng Cố Thừa Đông lên lầu hai.

Lúc bọn họ vào phòng, Cố Hoài Đông và vợ vừa đi ra. Bốn người chạm mặt không biểu tình gì, chỉ lướt qua nhau.

Bác sĩ Lương vẫn còn ở trong phòng, dặn dò mấy điều cần phải chú ý.

“Sức khỏe của ông nội tôi...” Cố Thừa Đông ngăn lại bác sĩ Lương đang định ra ngoài.

“Trước đây tôi cũng đã nói qua rồi, thân thể lão gia cũng chỉ có thể được ngày một ngày hai, nên tránh làm ông ấy tức giận.”

“Thừa Đông, đừng làm phiền bác sĩ Lương nữa, cậu ta cả đêm không ngủ rồi, để cậu ta về nhà nghỉ ngơi đi.” Cố lão gia vẫy tay về phía Cố Thừa Đông.

Cố Thừa Đông lui ra một chút nhường cửa cho bác sĩ Lương.

Dương Cẩm Ngưng lập tức đi tới bên giường bệnh: “Ông nội, đỡ hơn nhiều chưa?”

Cố lão gia nhìn chăm chăm cô, vẻ cười miễn cưỡng trên khuôn mặt. Ánh mắt ông lúc nào cũng như muốn nhìn thấu cô, khiến cô cảm thấy thật thoải mái. Trong lòng cô biết rõ, ông lúc nào cũng mong cô có con.

Cố Thừa Đông cũng đã tới gần. Cố lão gia cuối cùng cũng di chuyển ánh nhìn khỏi người Dương Cẩm Ngưng, ông cầm lấy tay Cố Thừa Đông đặt lên tay Dương Cẩm Ngưng: “Hai đứa tốt rồi, ông đương nhiên sẽ rất tốt.”

Dương Cẩm Ngưng không khỏi bội phục ông, ông vốn dĩ sắp xếp người bên cạnh bọn họ, lúc nào cũng biết hành động của bọn họ.

Cô nói mấy câu an ủi ông, ông còn thông thả hỏi cuộc sống hằng ngày của cô, cô đều lần lượt đáp lại. Cố Thừa Đông cũng không chen vào nói, nghiêm túc ở một bên nghe hai người trò chuyện, vẫn không hề rời bàn tay Cố lão gia.

Mãi đến khi Cố lão gia bảo cô xuống lầu nghỉ ngơi, cô mới đi.

Cô biết rõ ông chỉ là muốn nói chuyện riêng với Cố Thừa Đông.

Cô xuống lầu, mọi người toàn bộ đều ngồi phòng khách.

“Khó có dịp cả nhà đoàn tụ, cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên đi! Chị Phùng đang làm cơm trong bếp rồi.” Lâm Kỷ Tiểu lên tiếng đầu tiên, rất ra dáng chủ nhà.

Chỉ thứ hai đã sớm quay về, căn bản không để ý tới cuộc đấu đã âm thầm này.

“Ông nội tất nhiên rất thích chúng ta tụ tập một chỗ thế này.” Dương Cẩm Ngưng thấy không ai đáp lại Lâm Kỷ Tiểu bèn lên tiếng: “Lần trước trở về đây cũng đã lâu lắm rồi, chị dâu càng ngày càng trẻ, da vẫn đẹp quá.”

Lâm Kỷ Tiểu kéo tay Dương Cẩm Ngưng: “Vậy mà em cũng nói được, em ba hiện giờ xử lý rất nhiều chuyện ở công ty, ngày đêm đều bận rộn, nếu như không chú ý tới em dâu, em cũng nên hiểu cho cậu ấy.”

“Đương nhiên ạ, ông nội vẫn nói, chị dâu là tấm gương trong nhà, em đương nhiên phải noi theo chị mà học tập.”

Dương Cẩm Ngưng vờ như không thấy sự biến đổi sắc mặt của Lâm Kỷ Tiểu. Chuyện hồng nhan tri kỷ của Cố Hoài Đông lần trước đã khiến trong nhà gà bay chó sủa. Mặc dù không biết giải quyết như thế nào nhưng Lâm Kỷ Tiểu này tuyệt đối không phải một người dễ để cho người khác xâm xé.

Phải nói chuyện này ra, Lâm Kỳ Tiểu mới buông tha Dương Cẩm Ngưng.

Chi hai xưa nay vốn không tham gia mấy chuyện hỗn độn trong nhà nên đã sớm đi. Cố Hoài Đông cũng nói công ty có việc nên đi trước, trong nhà lúc này chỉ còn lại Cố Kế Đông của chi bốn.

Từ đầu tới cuối Cố Kế Đông đều không nói một câu, chỉ híp mắt cười với Dương Cẩm Ngưng. Cả nhà chỉ có người này là giống Cố lão gia nhất, chỉ cần một ánh mắt là có thể nhìn thấu nội tâm người khác. Nụ cười luôn mang theo chút bất cần đời, không có khí thế bức người như lão gia, nhưng tuyệt đối không phải là người dễ chọc vào.

“Lâu không gặp, bản lĩnh gạt người của tam tẩu đúng là đã tăng lên không ít.” Cố Kế Đông nửa cười nửa không.

“Lâu không gặp, tứ đệ đã có dũng khí cười nhạo chị dâu rồi.” Cô hất cằm, động tác khiến vẻ mặt cô có phần kiên cường.

“Em dâu dám. Chỉ là thấy tam tẩu và đại tẩu vất vả lo việc nhà như vậy nên cảm thán chút thôi.” Cố Kế Đông tiện tay cầm con dao gọt hoa quả trên bàn lên nghịch: “Trước đây tam tẩu ghét nhất là nói mấy lời này, xem ra lực chịu ảnh hưởng của tam tẩu đúng là bất phàm.”

Cố Kế Đông này tuy không có quyền lực gì nhưng cũng là một đứa cháu được Cố lão gia yêu quý. Cho dù hắn ta ở ngoài có gây chuyện gì hồ đồ, Cố lão gia cũng mắt nhắm mắt mở mà cho qua.

Dương Cẩm Ngưng còn muốn nói gì nhưng thấy Cố Thừa Đông đứng ở sau. Con người này, đến đi cũng không gây ra tiếng động. Chắc kiếp trước anh ta là sát thủ, do bước đi gây tiếng động lớn quá nên bị mục tiêu phát hiện, bị vạn mũi tên xuyên tim mà chết, cho nên kiếp này mới bước đi nhỏ nhẹ như vậy!

“Đang nói chuyện gì đấy?” Cố Thừa Đông đưa tay ra gạt mái tóc của cô về đằng sau, động tác hết sức tự nhiên, người ngoài nhìn vào không khỏi thấy vợ chồng bọn họ hòa thuận ngọt ngào.

Đương nhiên cô cũng sẽ không ngốc nghếch mà bóc trần hành vi của anh: “Nói giỡn với tứ đệ một chút thôi. Anh đi kiểu gì mà không nghe thấy tiếng chân thế?”

“Vừa rồi thấy chị dâu ngồi một mình buồn chán nên em ra đây tiếp chuyện với chị vài câu cho vui. Anh ba đã xuống đây rồi thì em cũng không cần ở đây làm bóng đèn nữa.” Nói xong, Cố Kế Đông cầm lấy quả táo trên bàn, thuận miệng cắn một miếng.

Cố Thừa Đông nhìn chằm chằm bóng lưng Cố Kế Đông đang rời khỏi phòng khách, cả gia đình cũng chỉ có tên tiểu đệ này có thể không câu nệ như vậy.

Anh tóm được tay cô đang chuẩn bị thu hồi: “Không làm chuyện gì đáng xấu hổ thì sợ cái gì?”

“Có thể chuyện đáng xấu hổ em làm còn nhiều hơn đấy.” Cô rút tay ra khỏi tay anh, khẽ xoa xoa tay. Thấy Cố Thừa Đông vẫn đang nhìn mình, cô hỏi: “Sao hả?”

Cố Thừa Đông phớt lờ cô, biết rõ hỏi không được gì.

Vừa rồi ông nội hỏi anh tình hình công ty xong còn dặn dò anh phải tốt với Dương Cẩm Ngưng, ông nói cô gái này hoàn toàn là người thích hợp nhất với anh.

Anh là đương sự mà lại không hề biết cô và anh có cái gì gọi là thích hợp?

Đến bữa cơm tối, mọi người vẫn chưa về nhà của mình. Cố Thúc Quân biết thể trạng của bố đã tốt hơn nên đưa vợ trở về nhà riêng. Chi hai cũng đã sớm mượn cớ đi làm cơm, không ở lại quấy rầy nữa.

Người không nhiều, lúc ăn cơm cũng ít nói chuyện.

Dương Cẩm Ngưng không biết có phải đây là quy tắc bất thành văn của cái nhà này hay không, hay là mấy người này căn bản hoàn toàn không có gì để nói.

Vợ chồng Cố Bá Quân đối với mọi người rất nhiệt tình, dù sao bọn họ cũng là bậc trưởng bối ở Cố gia.

“Em ba, em đã bác bỏ bản kế hoạch lần trước anh đệ trình sao?” Cố Hoài Đông rất cuộc vẫn không kiềm được mà hỏi.

“Ông nội nói, lĩnh vực này do em phụ trách, em đương nhiên phải thận trọng. Giống như em sẽ không bao giờ xen vào lãnh địa của anh.”

“Anh chỉ muốn giúp em một chút thôi. Phương án đó thực sự rất khả thi đấy, hơn nữa, sau khi thành công, đương nhiên là công của em rồi. Anh cùng lắm cũng chỉ suy nghĩ cho Cố thị mà thôi. Em ba nghĩ vậy quả thực là có hơi hẹp hòi rồi.”

“Anh cả bận trăm công còn có thể nghĩ cho em, em thật cảm kích. Tất cả mọi người ai cũng là vì Cố gia hết. Phương án kia quả thực là không tồi, nhưng nếu đưa vào thực thi sẽ gặp vô vàn khó khăn. Địa điểm ấy mấy năm gần đây là điểm du lịch quan trọng, xây dựng nhà xưởng lại tốn khá nhiều kinh phí vào việc xây dựng đường ống xử lý và thoát chất thải. Bằng không, cái tội làm ô nhiễm môi trường này, Cố thị e rằng không đảm đương nổi.”

“Em ba quá lo lắng rồi, anh có bạn ở đó, cậu ta rất hưởng ứng kế hoạch của anh. Nếu như thực thi chính là đã đáp ứng nhu cầu của người dân nơi đó. Đương nhiên chính phủ cũng sẽ tạo điều kiện giúp đỡ.”

“Anh cả có lẽ còn chưa tính rõ. Chẳng lẽ anh không biết chuyện huyền nào gần đây, Ưông gia nhanh chóng phá sản chỉ vì hai chữ “bạn bè”?”

“Không thể vì một nước cờ sai mà nhận định cả ván cờ. Em ba chẳng lẽ đánh giá thế cục bằng cách nhìn vào tình hình như vậy?”

“Cẩn thận không có gì là sai.”

Dương Cẩm Ngưng cúi đầu ăn, hoàn toàn không để ý tới cuộc đấu khẩu của Cố Thừa Đông và Cố Hoài Đông.

“Hoài Đông, nếu đã là chuyện của em ba, thì cứ để cậu ấy tự mình giải quyết đi, con không nên can thiệp.” Cố Bá Quân nói một câu, lập tức khiến hai người im miệng.

Nhiệm Tuyết cũng gấp thức ăn cho con trai rồi nói: “Hoài Đông, nhớ lời bố con dạy bảo lần này, lần sau không cần mất công nghĩ cho người khác, người ta cũng không cảm kích.”

“Mẹ, con biết.” (Hơ, cái nhà này giỏi con hát mẹ khen hay nhờ!)

Ngay cả Dương Cẩm Ngưng cũng hiểu rõ, mấy lời này là nói cho Cố Thừa Đông nghe.

Người duy nhất trên bàn cơm còn có thể cười đến vô tư chỉ có tứ công tử: “Thật là nên ghi âm lại cho ông nội nghe một chút...” Cố Kế Đông còn chưa nói xong đã bị ông bố lấy đũa gõ vào đầu.

“Em nói sai, mong anh cả và anh ba lượng thứ. Hai anh đừng chấp nhặt em. Con ăn no rồi, mọi người từ từ ăn. Con lên lầu với ông nội.” Cố Kế Đông nói xong liền đi lên lầu.

Cố Thừa Đông nheo mắt nhìn theo Cố Kế Đông, ăn cơm xong, anh lập tức cùng Dương Cẩm Ngưng chào ông và mọi người ra về.

Vừa lên xe, Dương Cẩm Ngưng liền ôm bụng, thật hiếm khi thấy sau khi ăn cơm ở đây mà cô không bị đau dạ dày.

“Lần sau đến đây diễn trò, đừng kéo theo em.”

Cố Thừa Đông khởi động xe, liếc cô một cái.

Cô giả vờ không nhìn thấy.

Gia tộc càng lớn càng nhiều phân tranh, anh em ruột thịt cũng như người qua đường. Tên Cố Hoài Đông này thấy sức khỏe ông nội đã không còn tốt nên bắt đầu xuất chiêu, muốn đoạt quyền trong tay Cố Thừa Đông. Đương nhiên Cố Thừa Đông biết rõ ý đồ của hắn ta, trở về Cố gia lần này đương nhiên biết rõ tiền căn hậu quả. Tên Cố Hoài Đông kia, lần này hắn sẽ án binh bất động một thời gian.

Thảo nào mà ông nội sinh bệnh, Cố Hoài Đông liền tới thăm ông rồi lập tức vào công ty.

“Vậy thì trước tiên em nên ngăn được lời ông nói.” Cố Thừa Đông vén tay áo cao lên, lộ ra cánh tay chắc khỏe, “Ông nội nói muốn gặp em.”

Dương Cẩm Ngưng không xác định được là thật hay giả: “Ồ, sao anh lại biết nghe lời như vậy?”

Ngay cả đêm tân hôn anh còn có thể ra ngoài với bằng hữu mua vui, để lại tân nương một mình trong phòng, còn có việc gì là anh không làm được?

“Anh có lúc nào mà không nghe lời?” Anh thuận miệng trả lời câu hỏi của cô, “Sợ rằng chẳng có ai ngoan ngoãn nghe lời ông nội hơn anh đâu, ông bảo cưới em, liền lập tức cưới.”

Trên mặt anh lộ ra dáng vẻ tươi cười. Cô thật muốn xe nát khuôn mặt ấy ra: “Hình như đúng là vậy!”

Nói xong cô cũng bật cười, có điều chỉ là vì tức giận.

“Em nói xem, em có điểm gì tốt?”

“Cái gì?”

“Ông nội nói em là người con gái tốt. Em nói xem, tốt ở đâu?” Sao anh một chút cũng không nhìn ra. Ngoài trừ ở hôn lễ, anh nghe mọi người khen ngợi cô có vẻ đẹp kinh tâm động phách, thì anh không còn thấy bất cứ điểm nào tốt ở cô nữa,

Chi hai, chi ba, chi bốn ở đây là ám chỉ tới thế hệ thứ 2 của nhà họ Cố, nói cách khác chính là các con của Cố lão gia, lần lượt là gia đình con thứ hai, thứ ba, thứ tư của Cố lão gia.

Cuộc đấu đá ở Cố thị với 2 phe chính thái tử đảng và tam thiếu gia đảng. Thái tử ở đây chính là Cố Hoài Đông (con trai của Cố Bá Quân), tam thiếu gia là Cố Thừa Đông (con trai của Cố Thúc Quân). Minh làm một cái sơ đồ tam thế này (mấy nhân vật chưa xuất hiện thì không ghi tên nhé, kéo lẩn lộn hết)

3. Chương 03

Biến yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.3: Người yêu của cô

Chuyển ngữ: Sahara

Dương Cẩm Ngưng ngồi trong xe đã cảm thấy buồn ngủ, đầu óc nặng trĩu, đủ loại suy nghĩ tâm tư cứ cuộn thành từng vòng từng vòng. Cô dường như thấy được chính mình đang đứng trước cửa một căn nhà, dáng vẻ sợ hãi. Người con gái kia cũng không căng thẳng, chỉ là vì đi tới một nơi xa lạ cho nên trên mặt cũng tràn ngập vẻ ngạc nhiên, chứ thực ra nơi đây cũng chẳng phải hang hùm miệng hổ gì. Từ trong phòng truyền ra một tiếng nhạc êm ái. Cô không biết tên bản nhạc là gì nhưng tiết tấu khiến lòng cô thấy thật bình yên. Cuối cùng cô cũng đẩy cánh cửa ra. Căn phòng rất trắng, được bao phủ bằng một lớp ánh sáng trắng, giống như trước mắt là một màn sương mù dày đặc, ở giữa hàm chứa đủ loại hơi nước. Dần dần, đám bọt nước ấy tan biến, hình ảnh trước mắt hiện rõ mồn một. Cách chỗ cô đứng không xa, một chàng thanh niên ngồi bên đàn dương cầm, bàn tay phải lướt trên phím đàn, rất đẹp! Tiếng nhạc từ những ngón tay ấy vang ra, truyền tới tai cô. Chàng trai một tay chơi đàn ấy... hóa ra tay trái của anh bị thương, còn đang phải bó bột đeo qua cổ.

Anh chậm rãi quay đầu lại, nụ cười trên mặt như một làn gió xuân tươi mát. Anh nói: “Chào em, tôi là Dương Nhất Sâm.”

Thế rồi, nụ cười trên mặt anh bất chợt chuyển hóa thành sự tức giận: “Dương Cẩm Ngưng! Vì sao rời xa tôi?”

Dương Cẩm Ngưng tỉnh lại, thở mạnh. Mồ hôi lạnh không ngừng đổ trên trán. Sắc mặt cô trắng bệch, môi bạc không một chút máu, bàn tay đặt trên đầu gối cũng run rẩy.

“Tóm lại là em nằm mơ thấy giấc mơ đẹp hay ác mộng?” Cố Thừa Đông không có một chút đồng cảm mà quan sát vẻ mặt cô, giống như thực sự rất thích cô như vậy, “Hay là mộng đẹp cũng trở thành ác mộng?”

Sắc mặt cô càng thêm nhợt nhạt, còn tâm tình anh hình như rất tốt.

Có thể đọc được suy nghĩ trong đầu người khác, đúng là một chuyện đáng để kiêu ngạo!

Đối với người không có lòng đồng cảm với người khác, đương nhiên cô cũng không hy vọng xa vời Cố Thừa Đông đột nhiên đồng cảm với mình. Lúc này cô không muốn cãi vã với người đàn ông kia, trong lúc sức chiến đấu yếu, không nên liều mạng làm gì.

Dương Cẩm Ngưng đưa ánh mắt nhìn ra ngoài cửa xe. Nhìn thấy cảnh vật bên ngoài vùn vụt lướt qua, cô ngơ ngác mất vài giây mới thốt ra: “Anh... đang đưa tôi đi đâu?”

Cố Thừa Đông nhìn chằm chằm cô một giây, xác định được cô vừa mới hoàn hồn: “Dương Cẩm Ngưng.” Gọi cái tên này, anh tận lực kéo dài âm cuối, mơ hồ mang theo chút mỉa mai, “Không phải ngay cả đường về nhà của mình em cũng quên đấy chứ?”

Về nhà?

Nhà của cô ở đâu?

Ánh mắt của Cố Thừa Đông khiến tinh thần cô quay về: “Thành phố này có ngày nào là không biến đổi, cảm thấy xa lạ là chuyện bình thường. Đương nhiên, chuyện đó chỉ xảy ra với người thường như tôi, anh là ngoại lệ.”

Xe xuống dốc rồi tiến vào một con đường nhỏ.

Cô không khỏi cười thầm. Lời cô vừa nói quả thật không sai, Cố Thừa Đông đúng là ngoại lệ.

Anh không thèm để ý tới cô, ánh mắt như thể mặc kệ cô làm loạn, tức giận cũng được, dù sao cũng không ảnh hưởng đến anh. Thấy vậy, cô lấy lại phản ứng rất nhanh, náo loạn lúc này là chuyện không hề sáng suốt: “Sao lại muốn quay về nhà em? Em không biết anh là một đứa con rể hiều thảo như thế?”

“Là anh đang nhắc nhở em!”

Một câu nói của Cố Thừa Đông khiến cô thật hối hận với câu nói chế nhạo kia của mình, tựa như vừa bị châm chọc ngược trở lại.

“Cảm ơn anh, đúng là một ông chồng tốt.”

“Đương nhiên.” Cố Thừa Đông liếc nhìn cô, khóe miệng cong lên cười mỉm: “Không cần khách khí.”

Dương Cẩm Ngưng rất muốn hỏi tại sao anh lại muốn quay về nhà cô. Nhưng có lẽ do cảnh thực và cảnh vừa mơ trùng khớp, cho nên nhất thời cô quên mất câu hỏi cần hỏi. Cho dù Cố Thừa Đông vừa đưa ra một câu trả lời nửa thật nửa giả, thì cô cũng có thể đọc ra được vài ý tứ trong đó. Có thể Cố Thừa Đông cũng là làm theo yêu cầu của ông nội. Sự an ủi này khiến cô cảm thấy dễ chịu không ít.

Dương Lập Hải và Tả Tần Phương hoàn toàn không ngờ Dương Cẩm Ngưng và Cố Thừa Đông về nhà. Hai vợ chồng bọn họ sống sót một lúc mới đón nhận được.

“Sao về mà không gọi báo trước một tiếng thế?” Tả Tần Phương kéo tay Dương Cẩm Ngưng.

Cố Thừa Đông vừa xuống xe liền nói: “Hôm nay chúng con về thăm ông nội, tiện đường ghé về đây luôn cho nên không muốn gọi quấy nhiễu bố mẹ.”

“Hai đứa muốn về lúc nào thì về, sao lại quấy nhiễu chứ?” Dương Lập Hải lúc nào trong mắt cũng coi trọng đứa con rể này, lập tức kéo Cố Thừa Đông đến xem bình rượu ủ mới của mình.

Dương Cẩm Ngưng kéo tay Tả Tần Phương: “Sở thích của bố vẫn không đổi, lúc nào cũng thích chơi thứ rượu này.”

“Người đã có tuổi rồi mà còn giống như đứa trẻ vậy.”

“Đúng thế, như trẻ con vậy. Mẹ của con đúng là phải cố gắng rồi! Vừa phải tiết kiệm tiền vừa phải tiết kiệm tài nguyên... vậy mà vẫn có thể sắp xếp thời gian, không biết là ai nói vậy nữa?” Dương Cẩm Ngưng nhìn Tả Tần Phương cố ý phụng phịu, “À, con nhớ nhầm rồi, người đó nhất định không phải là mẹ.”

“Nha đầu này!” Tả Tần Phương bật cười, nghĩ tới chuyện gì lại lắc đầu: “Cẩm Ngưng...”

“Dạ.”

“Con cũng lại giúp đi, đem hai vò rượu kia ra đây.”

“Vâng, con đến giúp.” Dương Cẩm Ngưng vội vã đi tới hầm rượu, không thấy được ánh mắt lo lắng của Tả Tần Phương ở phía sau.

Dương Cẩm Ngưng vừa đến gần, Dương Lập Hải lập tức liếc nhìn con gái một cái: “Đem vò rượu này ra ngoài kia.” Sau đó tiếp tục nói chuyện với Cố Thừa Đông: “Vò rượu này ủ từ ngày bố mẹ kết hôn, chờ sau này đám cưới vàng sẽ bỏ ra uống mừng.”

Cố Thừa Đông ngưng động nụ cười: “Thật là lãng mạn.”

Dương Cẩm Ngưng thấy hai tay Cố Thừa Đông trống trơn, không hề dính một chút bụi bẩn nào: “Bố có phải quá không công bằng với con không?”

Dương Lập Hải nhìn con gái, nhíu mày: “Lúc con kết hôn bố cũng ủ một bình rượu, đợi sau này đám cưới vàng của hai đứa bố sẽ giao cho hai đứa. Bất công ở đâu?”

Dương Cẩm Ngưng ghen hòng, ý cô là muốn nói là mình phải đi bưng rượu, còn ai đó chỉ ngồi cười.

“Cảm ơn bố.” Cố Thừa Đông liếc sang cô, rồi nói với bố.

Dương Cẩm Ngưng hừ lạnh một tiếng trong lòng. Đám cưới vàng? Cô và Cố Thừa Đông có còn ngày mai hay không còn chưa nói đến. Cuối cùng cô vẫn phải làm cu-li mà vác bình rượu ra. Ra ngoài vẫn còn nghe được tiếng nói dương dương tự đắc của bố, còn Cố Thừa Đông thì rất biết ý mà đáp lại, thật khó mà nghe ra giọng của người đàn ông vẫn theo ý người khác kia!

Có thể, anh đúng là người hay theo ý người khác. Chỉ là không thích làm theo ý mình mà thôi!

Cả buổi chiều, Cố Thừa Đông và Dương Lập Hải đi thăm quan hầm rượu và mảnh vườn trồng nho phía sau nhà. Dương Cẩm Ngưng và Tả Tần Phương ở trong bếp làm đồ ăn.

Tả Tần Phương bưng đĩa rau trộn vừa làm từ trong bếp đi ra, Dương Cẩm Ngưng liền tay không nhón một miếng, lập tức bị mẹ gạt tay ra.

“Đứa con gái này, nói bao nhiêu lần rồi, học làm mấy món ăn đi, mà bây giờ không biết làm gì cả.”

Dương Cẩm Ngưng mút ngón tay: “Là con gái mẹ có mệnh được hưởng phúc chứ!”

Nhìn bộ dạng của cô, Tả Tần Phương không ngớt cảm thán: “Cũng may là cuộc sống của con không đến nỗi nào. Năm đó con vội vã kết hôn như vậy, thật khiến mẹ lo lắng... Haizz, sao mẹ lại nói lại chuyện này chứ. Con thấy tốt là được rồi.”

“Bố con nói đúng, mẹ thật là quá đa sầu đa cảm. Xem ra người hiểu mẹ nhất đúng là bố con.” Dương Cẩm Ngưng cười vô cùng rạng rỡ, nhìn dáng vẻ tất bật nấu ăn của Tả Tần Phương.

Câu nói vừa rồi của mẹ, cũng chính là điều cô muốn nói nhất.

Thật tốt, nếu như cuộc sống vẫn cứ như trước mắt, thì đúng là lựa chọn đúng đắn của cô.

Tả Tần Phương bảo cô mang tất cả món ăn ra ngoài xong, sau đó đi gọi Dương Lập Hải và Cố Thừa Đông vào ăn cơm. Mọi người nét mặt đều vui vẻ, cũng coi như một nhà viên mãn.

Dương Lập Hải rất tích cực nói chuyện với Cố Thừa Đông.

Tả Tần Phương đã có chút mất kiên nhẫn: “Thừa Đông đừng nghe bố con nói linh tinh nữa, lúc nào cũng lảm nhảm.”

“Bà thật là, làm gì có ai khen người khác như bà chứ?”

“Đúng thế, tôi là đang khen ông đấy.”

Cố Thừa Đông và Dương Cẩm Ngưng đều bật cười.

Sau khi đĩa thức ăn cuối cùng được bê ra, Tả Tần Phương đang định đi vào bếp xem nồi nước lèo, Dương Lập Hải liền kéo tay bà: “Cơm nước xong xuôi hết rồi, bà đã gọi Nhất Sâm chưa?”

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều đơ người.

Bàn tay Dương Cẩm Ngưng khẽ run lên, dường như giấc mộng kia lại quay về trong đầu cô. Nhưng khóe miệng cô vẫn còn mỉm cười, ánh mắt đảo qua Cố Thừa Đông. Trên mặt anh cũng bày ra một nụ cười châm biếm, giống như đang cười nhạo sự ngu xuẩn của cô. Làm gì có chuyện anh vô duyên vô cớ đưa cô về đây chứ. Người đàn ông này đúng là rất thích xem cô bị cười nhạo, thích xem bộ dáng luống cuống của cô.

Tả Tần Phương nửa ngày mới phản ứng: “Đúng vậy, Nhất Sâm đã về, mới lúc sáng, mẹ bảo nó nằm nghỉ trước đã. Mẹ thật là hồ đồ rồi, chuyện quan trọng như vậy mà lại quên mất.”

Dương Cẩm Ngưng không rõ mình có thể khống chế được nụ cười trên mặt mình hay không: “Để con đi gọi anh xuống ăn cơm.”

“Không cần.” Dương Nhất Sâm đứng trên cầu thang, một tay xoa cổ. Anh mặc bộ đồ trắng, giống như lần đầu tiên cô gặp anh. Anh chính là người thích màu trắng và sự tinh khiết nhất thế gian này.

“Mẹ thật là bất công, có con gái con rể đến liền lập tức quên con.”

Dương Nhất Sâm cười cười, thông thả đi xuống dưới.

Dương Cẩm Ngưng hình như nghe được tiếng tim mình đập nhanh hơn, càng ngày càng kịch liệt. Cô muốn không chế nội tâm đang cuộn sóng, cố gắng tươi cười nhìn mọi người.

Thời gian như xoay chuyển, năm tháng như dòng nước...

“Anh!” Hóa ra cô sớm đã không còn là cô của quá khứ nữa, một Dương Cẩm Ngưng từng cho rằng chỉ có một người là toàn bộ thế giới của mình đã không còn nữa. “Về nhà cũng không cho em biết. Không phải sớm đã quên mất em rồi chứ?”

“Anh có quên ai cũng sẽ không quên em.”

Một câu đơn giản nhưng lại như viên đạn vừa bắn vào tim cô, thật đau... thật bất lực...

Cổ Thừa Đông nghiêng người, chắn ngang đường nhìn của Dương Nhất Sâm: “Ăn cơm thôi, nếu không thì sẽ thành tội nhân lãng phí tâm ý của mẹ.”

Dương Nhất Sâm làm một động tác nhường Cổ Thừa Đông ngồi vào trước. Dương Cẩm Ngưng thuận thế ngồi xuống bên cạnh Cổ Thừa Đông.

Dương Nhất Sâm nói chuyện về rượu với Dương Lập Hải, rồi lại quay sang trò chuyện với Cổ Thừa Đông, một câu một chữ cũng không nhắc đến cô.

Bữa cơm này cô cũng rất vất vả mới ăn được. Thật không ngờ, cô lại gawjo lại Nhất Sâm trong tình trạng này.

Thời thế thay đổi, quả thực không có lấy một chút như ý muốn của con người ta.

Quá khứ qua đi cô vẫn không hiểu, nửa đêm canh ba cô một mình ngồi xem phim nhưng đến tên bộ phim là gì cô cũng không biết. Thế nhưng, một câu nói đơn giản lúc nam chính nói với nữ phụ ở sân bay: “Chúng ta không thể quay về được.” lại ăn sâu vào tâm can cô.

Mấy hôm trước cô nhận được một tin nhắn: nếu như ngày mai là tận thế, bạn muốn gặp ai nhất, muốn nói gì với người đó nhất.

Hiện tại cô đã có đáp án, cô muốn đứng trước mặt Nhất Sâm, chạm vào khuôn mặt quen thuộc ấy, nhẹ nhàng nói: “Nhất Sâm, chúng ta không quay lại được...”

Cô không phải một người bi quan, cũng không phải người quá lạc quan. Cô có thể tuân theo hiện thực mà bước tiếp, tiếp tục quỹ đạo phía trước, cũng sẽ không hối hận, cho dù có tiếc nuối...

Cho nên, cô không hối hận, không hối hận rằng mình đã tự buông tay người kia.

*

* *

“Nhất Sâm, chúng ta không quay lại được.”

Haizzz... đúng là con gái mẹ Xu, suy nghĩ rất khác người. Thường thường người ta sẽ nói, nêu mai là ngày tận thế, tôi sẽ đứng trước mặt anh ấy để nói: “Em yêu anh.” Hay câu gì mùi mẫn đại loại thế. Nhưng chị Cẩm Ngưng thì... chẹp! Không nói nổi! =))

Lại còn được anh Nhất Sâm kia nữa. Cái gì mà “Mẹ thật là bất công, có con gái con rể đến liền lập tức quên con.”, cái gì mà “Anh có quên ai cũng sẽ không quên em!” Ồi giờ... vote cho anh này một phiếu <3

4. Chương 04-05

Biến yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.4: Đều là diễn viên

Chuyển ngữ: Sahara

Ăn cơm xong, Dương Cẩm Ngưng muốn về nhưng bị Tả Tần Phương và Dương Lập Hải giữ lại. Ngay cả đương sự là Cố Thừa Đông cũng rỉ tai cô: “Em rất vội vàng muốn về à?” Anh bĩu môi, “Dù sao anh cũng không vội, tùy ý em thôi.”

Dương Lập Hải kéo Cố Thừa Đông và Dương Nhất Sâm chơi cờ tướng, Dương Cẩm Ngưng mượn cớ không hiểu trò này đòi về phòng nghỉ.

Cô cầm điều khiển bật ti vi, chuyển tất cả các kênh, rồi dừng lại ở kênh thiếu nhi. Trong phim hoạt hình, siêu nhân vui vẻ đang cầm một máy đo độ vui vẻ để đo độ vui vẻ cho mọi người.

Nếu như trong cuộc sống của cô cũng có cái máy đo độ vui vẻ kia, thì chắc chắn nó sẽ quay vòng một hồi rồi dừng lại ở con số 0, không bao giờ dao động nửa điểm nữa.

Khi còn bé cô, chỉ số vui vẻ của cô nhất định là số dương, từ sau khi cô bắt đầu hiểu chuyện, chỉ số vui vẻ trong cuộc sống của cô cũng bắt đầu giảm xuống, tới giá trị thấp nhất. Có lẽ là do cô đã có chỉ số vui vẻ cao nhất cho nên tất cả hạnh phúc và bi thương của cô đều bị tan rã sau cái hôn lễ kia, và rồi, kìm chỉ số vui vẻ của cô mãi mãi dừng ở con số 0, không bao giờ xê dịch.

Cố Thừa Đông vào trong phòng, cô vẫn không kịp đổi kênh. Kênh thiếu nhi lúc này đang chiếu đến bộ phim Sói Xám và Cừu Vui Vẻ, tới đoạn Sói Xám nghe được trưởng thôn dạy bầy Cừu nên qua lại thường xuyên với sói thì rơi nước mắt cảm động.

Lúc cô thấy vẻ chế nhạo trong mắt Cố Thừa Đông cô mới cầm điều khiển chuyển kênh.

Cố Thừa Đông chỉ nhếch môi, nhìn chằm chằm cô. Cô giống như con mồi trong mắt anh, chỉ cần anh xuất chiêu, cô nhất định nằm gọn trong lòng bàn tay anh.

“Mệt rồi?” Nụ cười của cô chắc chắn rất khiên cưỡng, bởi vì anh không thèm nhìn cô lấy một cái. Cũng tốt...

“Vẫn ổn.” Anh cởi áo khoác.

“Khó có dịp anh đồng ý ba người ngồi chơi cờ. Anh ấy trước đây vẫn bảo tôi học chơi, nhưng em quá ngốc, không học được.”

“Nếu như không muốn nói thì đừng miễn cưỡng.” Cố Thừa Đông tháo cà vạt, “Em soi gương xem cái bộ dạng hiện giờ của mình đi.”

Nghe thấy anh nói vậy, cô bắt đầu hoài nghi bản thân mình lúc này có lẽ đúng là rất khó xử. Có điều nhìn cái dáng vẻ như không có chuyện gì của anh, bức bối trong lòng cô nhanh chóng trôi dạt.

“Hóa ra đã bắt đầu chán em rồi, có phải đã tuyển chọn được mục tiêu tốt để bắt em hạ màn? Trước khi muốn em hạ màn có thể cho em xem hồng nha tri kỷ của tam thiếu gia dung mạo thế nào được chứ, dù sao cũng phải khiến em bại cam tâm tình nguyện.”

Cố Thừa Đông bước hai bước tới chỗ cô, nắm lấy cằm cô: “Đừng gấp như vậy, đúng là có chọn người, hiểu rõ em. Nhưng thật xin lỗi, hiện tại em còn đeo cái danh tam thiếu phu nhân này thì cho dù có dị ứng đến mấy cũng không thể bỏ xuống được.”

Cô từng mắt nhìn anh.

Anh chậm rãi cổ sức, quan sát sắc mặt đang thay đổi của cô.

Đây đúng là một người đàn ông ghê tởm, cô không còn gì nghi ngờ nữa...

“Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện thăm dò điểm mấu chốt của một người đàn ông.” Cuối cùng, anh cũng buông tay ra khỏi cầm cô.

Tiếng nước trong phòng tắm vang ra, cô vẫn ngồi trên giường.

Cô không có bất cứ điểm gì tốt, không hiểu sao bị Cố lão gia nhìn trúng, tự nhiên được gả cho Cố Thừa Đông, bắt đầu một cuộc sống quái lạ.

Cô lim dim hai mắt, đèn điện trước mặt vẫn đang sáng chói. Cô cầm điều khiển diên cuồng chuyển kênh, màn hình cứ đen rồi trắng luân phiên nhau, cuối cùng dừng lại ở kênh tin tức. Người dẫn chương trình kênh CCTV đang phát tin tức về việc sự an toàn của phụ nữ không được đảm bảo. Rất nhiều phụ nữ ở đây đều đã bị xâm hại tình dục, bởi vì nguyên nhân chính trị xã hội ở địa phương, đại bộ phận bọn họ đều chỉ có thể im lặng, dẫn đến rất nhiều vụ tự sát, gây một làn sóng giận giữ trong công chúng.

Cái vấn đề trầm trọng này lại khiến cô đau đầu.

Cô ném cái điều khiển trong tay đi, vì dùng lực quá mạnh mà sau khi va chạm, pin bị tung ra ngoài, bay ra bốn phương tám hướng. Người dẫn chương trình vẫn đang tiếp tục phỏng vấn, cô chạy tới tắt ti vi đi, mặc thêm áo khoác ra khỏi phòng.

Vừa ra ngoài thì một cơn gió đêm ulla tới, tấp vào mặt cô, lập tức đánh tan cơn buồn bực của cô.

Đến chỗ ré, một tia sáng lóe lên trên bầu trời. Dương Cẩm Ngưng đứng tại chỗ một lúc, một bóng đen trong góc tối chậm rãi đứng lên. Cô nhìn lên trời, vô số những đốm sao nhỏ sáng lấp lánh khiến cho bầu trời vốn đen kịt lại chuyển thành sắc xanh sẫm. Bóng cây xa xa chập chờn, truyền đến tiếng xì xào của lá cây, cảm giác giống như hồi còn bé cô hay nghe thấy tiếng chuông gió.

“Anh.” Cô gọi, phát hiện cảm giác khó thở lại qua về. Cô cần môi, đến khi cảm thấy đau mới nhả ra.

Người đàn ông đứng bên kia bỏ điều thuốc trên miệng xuống.

Cô không nghe thấy âm thanh gì, nhắc chân lên định bỏ đi.

Một người bạn của cô từng nói cô là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ. Lúc đối mặt với những điều mình thích, đa số người ta đều sẽ lựa chọn hạ thấp tiêu chuẩn của bản thân mình một chút, nhưng cô sẽ không làm vậy. Cô trái lại sẽ nâng cao tiêu chuẩn hơn nữa, thậm chí không chịu nhượng bộ một chút. Cô cũng sẽ rất nhanh chóng đưa ra quyết định từ bỏ một cái gì, cho dù chuyện này có khiến cô tiếc nuối thì cô tuyệt đối cũng sẽ không hối hận.

Cho dù hiện tại không cam lòng, nhưng người bước đi trước chính là cô.

Có thể cô chính là một diễn viên, rõ ràng đau đến chết, nhưng vẫn giả bộ bình yên, ưỡn ngực ngẩng cao đầu mà rời đi. Cho dù chỉ là đóng kịch, cô cũng phải làm cho bộ dạng lúc quay đầu bước đi của mình kiên cường không gì sánh được.

Có điều, vận khí của cô lại không được như những nữ diễn viên kia, cuối cùng lại gặp phải một người đàn ông không thể thấu hiểu được nội tâm nhu nhược của cô. Cho dù cô ta có xinh đẹp, có gia thế, nhưng cuối cùng cũng không chống đỡ nổi hai chữ “vận mệnh”.

“Tưởng rằng em đã thay đổi.” Người đàn ông bất ngờ lên tiếng ngăn cản bước chân của cô, “Hóa ra là anh đã nhìn nhầm.”

Cô đứng tại chỗ cũ năm giây, rồi quay đầu.

Một trong những điểm đáng yêu của ban đêm chính là, nó cho phép ta nhìn thấy bóng dáng người kia, nhưng không cho ta thấy được biểu cảm của người đó. Cho nên, ta ở trong bóng tối sẽ có thể không dè dặt mà nói ra bất cứ điều gì mình muốn nói mà không phải lo lắng bị đối phương nhìn thấu.

“Em vẫn là em gái của anh thôi, điều này không bao giờ thay đổi.” Nếu như tưởng rằng thay đổi, cũng chỉ là chúng ta nhìn lầm, tưởng nhầm mà thôi.

Cô không nhìn rõ ánh mắt anh nhưng biết chắc chắn anh đang nhìn cô.

Nếu như không có ánh sáng, chắc chắn cô sẽ không thể nào nhìn rõ anh, cũng sẽ không để anh nhìn rõ mình như vậy, thật tốt, vì bọn họ không cần phải giả bộ trước mặt nhau.

“Anh muốn hỏi em một câu, mong em thành thật trả lời anh.” Giọng nói của anh rất bình tĩnh, nét mặt nghiêm túc.

“Ừm.”

“Có phải em có nỗi khổ không thể nói ra?”

Cô chưa bao giờ mượn cớ biện hộ bất cứ chuyện gì.

“Không có.” Nói ra hai từ này cô mới phát hiện mình đang cười, “Vì sao anh nghĩ em có nỗi khổ tâm? Những kẻ lựa chọn những người có tiền đều nói là có nỗi khổ sao? Em không có, em thật sự muốn lấy một người đàn ông có tiền có quyền như Cố Thừa Đông. Anh ấy khác anh, anh ấy hiểu được thế gian tàn nhẫn, tất nhiên có thể chấp nhận một người bất kham như em. Còn anh, Dương Nhất Sâm, anh quá sạch sẽ.”

Nghe những lời thẳng thừng này của cô, Dương Nhất Sâm nửa ngày không đáp lại được câu nào.

Không sai, những điều cô nói không hề có một chút giả dối. Người đàn ông trước mặt cô quá sạch sẽ, nếu như đem mỡ xẻ trái tim của hai người bọn họ ra, sợ rằng sẽ trắng đen trái ngược nhau.

Dương Cẩm Ngưng quay về phòng ngủ thì Cố Thừa Đông đã tắm xong từ lâu. Anh mặc chiếc áo ngủ màu xám do đích thân cô mua. Vì muốn Tả Tần Phương tin rằng cuộc hôn nhân này cô hoàn toàn tự nguyện, cô đã mua rất nhiều quần áo cho anh để ở đây. Cô vốn không có khiếu chọn quần áo, không biết Cố Thừa Đông hợp với kiểu áo nào nhưng bất luận là đồ gì cô mua về, chỉ cần anh mặc vào là vừa vặn như khuôn đúc.

Anh ngồi vắt chéo chân trên giường. Trong trí nhớ của cô, hình như rất hiếm khi cô thấy được bộ dạng như hiện giờ của anh.

Ti vi đang phát chương trình rất tẻ nhạt, chẳng có gì đặc biệt, nhưng hình như anh đang xem rất nghiêm túc, khiến cô thầm hoài nghi có phải là bản thân mình không hiểu được sự khoái lạc trong đó hay không?

“Tam thiếu gia, có cần em nhắc anh, anh nên kiểm tra lại khiếu thẩm mỹ của mình một chút không?”

Cố Thừa Đông quay đầu, lộ ra vẻ mặt nửa cười nửa không: “Anh cũng cảm thấy như vậy.”

Cô biết rõ, Cố Thừa Đông đang giễu cợt cô.

Cô không tiếp tục so đo với anh: “Có cái gì hay đâu chứ.”

“Diễn kịch.” Cố Thừa Đông cầm điều khiển trong tay xoay vài cái, “Em không cảm thấy kỹ thuật diễn xuất của những người này vô cùng xuất sắc ư?”

“Không thấy, những người này cho dù diễn xuất thế nào cũng không cần chúng ta bình phẩm.” Dương Cẩm Ngưng cởi áo khoác, chui vào trong chăn, “Hình như hôm nay anh rất rảnh rỗi.”

“Như vậy mà em cũng nhìn ra được à?” Anh bấm nút chuyển kênh, “Chẳng trách em không xem người khác diễn kịch được! Những người diễn xuất cao siêu thường không thích xem người khác đóng kịch.”

Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi trên chăn: “Xin mời tránh ra.”

“Anh còn chưa nói em, em tức giận cái gì?” Cố Thừa Đông đứng dậy, để cô kéo chăn ra, “Có điều hôm nay đúng là anh đã được mở mang tầm mắt, biết được cái gì gọi là diễn xuất thực thụ. Chỉ là không biết Cố phu nhân đã hài lòng với sự phối hợp của ông xã là anh hay chưa?”

“Cố Thừa Đông, anh không cảm thấy bây giờ tìm em tính sổ là quá muộn rồi sao?”

Cô là loại người nào chứ, những chuyện cô đã trải qua, cô không tin anh hoàn toàn không biết.

“Tính sổ? Em quả thực không dùng sai từ.”

Cô nằm xuống, không muốn tiếp tục trò đùa nguy hiểm này với anh.

Đã quá đủ rồi.

Cố Thừa Đông tắt ti vi, nhặt áo khoác cô vừa vứt bừa bãi đặt vào một bên: “Bà xã của anh nửa đêm ra ngoài, chỉ ít cũng không khoác áo của người đàn ông khác về nhà. Có phải anh nên cảm thấy may mắn hay không?”

Biến yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.5: Sự âm áp từng có

Chuyển ngữ: Sahara

Dương Cẩm Ngưng bị người đàn ông kia đè dưới thân. Cô cảm thấy giống như đang ở trên một con thuyền trôi giữa mưa rền gió dữ, lắc lư liên hồi, không rõ phương hướng, không rõ mục tiêu, cũng không có bất cứ một tiêu điểm nào. Người đàn ông trên người cô giống như cây gậy duy nhất, cố chỉ có thể liều lĩnh bám víu lấy. Cho dù ôm lấy anh ta, cũng vẫn phải chịu gió bão sóng nước dữ dội, cô không có bất kỳ sự lựa chọn nào khác. Cô ở giữa cơn mưa bão này mông lung mờ mịt, không có lấy một chút cảm giác chân thực nào; có lúc như rất tỉnh táo, lại có lúc như đang ngủ, tất cả đều là cảnh tượng như trong giấc mộng.

Trong lúc đại não cô còn không có phản ứng gì, anh kè sát thân thể cô, kịch liệt phóng thích khoái cảm như dời núi lấp biển. Cô giống như con diều bị anh cầm dây, anh kéo lại thì không thể bay xa. Ngoại trừ xúc giác, thân thể cô đã hoàn toàn không thuộc về mình. Những cảm giác thỏa mãn chân thực này thiêu đốt từng tế bào trong cơ thể cô mỗi lúc một nhiều. Giống như sự vấy vùng cuối cùng trước khi bị hủy diệt toàn bộ, cô chống đối không được, cho nên phối hợp tất cả các động tác, quên đi dự tính ban đầu của mình, quên đi tâm trạng lúc này, để mặc cho tất cả bị thiêu đốt thành tro tàn, không sót một cái gì.

Cô cho rằng mình sắp khóc đến nơi, nhưng từ đầu tới cuối, cô vẫn cắn chặt môi, không phát ra bất cứ âm thanh gì.

“Xem ra em rất rõ ràng, ai ở phòng sát vách.”

Cô buông thả hàm răng đang mím chặt của mình, để mặc tiếng thở hổn hển phát ra. Cô không định khắc khẩu với Cố Thừa Đông, có điều rất rõ ràng đây là sự cam chịu của bản thân.

Ngon đèn sáng trưng, không cần nghĩ cũng biết trong mắt người đàn ông này cô có bao nhiêu chât vật khó chịu, cô mơ màng liếc nhìn anh: “Cố Thừa Đông, tôi hận anh chết đi.”

Năm ấy kết hôn, ngay đêm tân hôn Cố Thừa Đông đã ra đòn phủ đầu với cô, bỏ đi trắng đêm không về. Một mình cô trong phòng mà vẫn phải bao che cho anh ta, cô cũng không hề cáu giận.

Đôi khi đám bạn tốt của Cố Thừa Đông cố ý để lộ ra một vài tin tức, cô cũng có thể đoán được một hai điều. Trong lòng anh chắc chắn có nút thắt, vì cuộc hôn nhân bất đắc dĩ này, chắc chắn anh cũng phải hy sinh người con gái mình quý trọng.

Dương Cẩm Ngưng thậm chí hiểu rất rõ, Cố Thừa Đông còn có thể đạm nhiên với cô như vậy là vì anh và người phụ nữ kia vẫn còn qua lại.

Cô chỉ là người vợ danh nghĩa, đương nhiên tùy thời mà biết rút lui, không cần tiếp tục chơi tiếp trò chơi này, cho nên cô quyết định không để tâm tới bọn họ.

Vậy mà hôm nay, hành vi của Cố Thừa Đông như vậy đã giẫm đạp lên lòng tự tôn của cô, khiến cô không thể dễ dàng tha thứ.

“Anh rất tò mò.” Cố Thừa Đông để mặc ai đó quan sát cơ thể mình, một tay anh nắm lấy cằm cô, một tay chậm rãi vân vê, “Em như thế này, sao lại đã động tới ông nội được? Chẳng lẽ có ẩn tình gì?”

Tin tức anh biết không nhiều lắm, nhưng cũng khá đủ, từ cuộc sống hiện tại của cô anh cũng có thể rút ra một vài điều thực tế.

“Sao anh không đi mà hỏi ông nội.” Cô không có tâm tình giải đáp thắc mắc của anh.

Cố Thừa Đông buông cô ra: “Ngủ đi. Anh không muốn để người ta nghĩ rằng anh đang bắt nạt con gái nhà lành.”

Đèn tắt, chỗ nằm bên cạnh cũng lờ mờ xuống.

Một vận mệnh, đổi lấy cả một đời vinh hoa phú quý.

Từ lúc mười bảy tuổi, Dương Cẩm Ngưng cô đã cảm nhận sâu sắc những lời này. Mẹ ruột của cô đã liều mạng cứu sống đứa con trai duy nhất của Dương Lập Hải. Cô mất đi người thân duy nhất, thượng đế bồi thường lại cho cô hẳn ba người thân.

Biết tin mẹ mình qua đời, cô đang trên lớp học thể dục. Theo quy củ, thầy giáo cho tập hợp lớp, nói vài câu, rồi để cho học sinh tự do hoạt động. Lúc ấy có người báo với cô, mẹ cô xảy ra chuyện, tai nạn xe, cứu giúp vô hiệu, cô đã cấp tốc chạy đến bệnh viện. Đến nơi cô chỉ thấy được khuôn mặt thuần khiết của mẹ, bờ môi khẽ cong lên, đáng vẻ rất bình thản, rất an tĩnh.

Người phụ nữ ấy dường như không phải đã chết, mà là từ nay về sau đã lên thiên đường – nơi ấy có tất cả những thứ bà muốn.

Dương Cẩm Ngưng trở thành cô nhi tuyệt đối, không cha không mẹ...

Lúc ấy Dương Lập Hải và Tả Tần Phương xuất hiện bên cạnh cô, bọn họ giải thích mọi chuyện cho cô nghe. Là mẹ của cô trên đường đi đã cứu sống con trai duy nhất của vợ chồng họ. Bà đã lao ra giữa dòng xe cộ mà cứu đứa bé.

Từ lúc biết tin mẹ qua đời cho tới lúc nhìn thấy thi thể mẹ, chỉ có mấy giờ đồng hồ, nhưng cô lại cảm thấy như đã qua cả trăm năm đời người. Tất cả, tất cả mọi thứ dồn nén trong ngực, không thể phát tiết ra, cô muốn khóc, nhưng một giọt nước mắt cũng không rơi ra.

Tang lễ mẹ cô là do nhà họ Dương giúp đỡ tổ chức. Không có người thân, cô một mình canh giữ trước linh cữu. Tiền vàng từng mảnh từng mảnh rơi trên mặt đất, tạo thành một đám lửa lớn. Đêm khuya, một mình cô ngồi đó đốt, rồi nhìn ngắm khuôn mặt mẹ. Mẹ cô vẫn vậy, bình thản tựa đang ngủ, chỉ cần cô an tĩnh ngồi chờ là có thể chờ tới lúc bà tỉnh lại.

Biển yêu thành cưới (Lục Xu) –

Ch.5: Sự ấm áp từng có

Chuyển ngữ: Sahara

Cô không ngủ, không nằm nghỉ, mãi cho tới lúc thi thể mẹ cô được đưa đến nhà hỏa táng. Lúc linh cữu bị đưa qua cánh cửa lớn kia, cô đã huyền tưởng, rằng mẹ cô sẽ tỉnh lại, cô tiến lên dìu mẹ về nhà, nói với mọi người, tất cả chỉ là sự lầm lẫn...

Nhưng mẹ cô làm sao có thể tỉnh lại như nguyện vọng của cô? Di thể mẹ cô nhẹ nhàng bị đẩy vào hỏa lò.

Không còn khả năng như cái huyền tưởng kia...

Cô dựa lưng trên tường, bị người ta kéo ra ngoài, cô ngơ ngác đứng nhìn. Đã từng có nhiều người đưa tiễn thi thể người thân tới đây, họ đều đeo khăn tang, cẳng tay để tang chữ hiếu.

Còn cô, chỉ có một mình, trông coi người thân duy nhất của mình, không có ai giúp đỡ.

Tang lễ của mẹ cô rất đơn giản, không mời thầy cúng, chỉ có một mình cô. Cô yên lặng thu nhặt hài cốt của mẹ đặt vào trong rương, tự tay đưa đến nghĩa trang.

Tất cả mọi việc, cô đều một mình trải qua. Cô không muốn tin, rằng trên đời này chỉ còn lại mình cô.

Cô vẫn còn đang đi học, cô làm bộ như mọi chuyện chưa từng xảy ra, sáng ngủ dậy cô vẫn tưởng tượng nghe được tiếng mẹ gọi mình.

“Ngưng à, Ngưng...” Chỉ có mẹ mới gọi cô như vậy, chỉ có mẹ...

Cô bây giờ không còn được nghe ai gọi tên mình như vậy nữa, ngay cả trong giấc mơ cũng không có.

Dương Lập Hải và Tả Tần Phương mỗi ngày đều an ủi cô. Tả Tần Phương thường xoa đầu cô: “Bác rất mong cháu trở thành con gái bác, từ lâu bác đã mong muốn có một đứa con gái. Cháu... cháu có thể chấp nhận nguyện vọng của bác không?”

Tả Tần Phương cười ấm áp, ánh mắt giống như nhìn con gái. Đó là một đoạn ký ức ấm áp nhất cô từng có.

Mười bảy tuổi, cô mất đi mẹ mình, lại có được ba người thân khác, có bố, có mẹ, còn có... một người anh trai.

Cô không quen, hai tiếng bố mẹ vẫn nói không ra lời. Bọn họ cũng không gượng ép cô, để cô từ từ thích ứng, không gọi ra lời cũng không sao, gọi cô chú cũng được.

Cô tới nhà họ Dương, không nói một lời. Mỗi ngày đều đi học rồi về nhà.

Tả Tần Phương đưa cô đi vài lần rồi để cô tự đi một mình. Có đôi khi, cô cứ nhắm hướng nhà cũ mà về, cho tới khi phát hiện mình nhầm đường, lại quay lại.

Mỗi lần như vậy cô đều hốt hoảng, rồi lại quay trở về với thực tại.

Trong lúc cô vẫn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, trong lớp không hề có ai phát hiện ra sự bất thường của cô, cũng không có ai biết biến cố trong cuộc đời cô. Cô vẫn giả vờ bình thường, giả vờ không có chuyện gì xảy ra với mình, thậm chí giả vờ với chính bản thân rằng cô không hề giả vờ...

Đó là một buổi chiều an tĩnh, sau khi tan học, cô đi bộ về nhà.

Nửa kỳ học cuối có một cuộc họp phụ huynh nhưng cô cũng không báo với ai. Tả Tần Phương và Dương Lập Hải không biết cô về sớm, cũng không có ở nhà.

Ánh mặt trời đổ xuống, bóng cây nằm ngả trên mặt đường.

Cô lại một lần nữa đi lầm đường, quay trở về ngôi nhà nhỏ của mình, đứng yên lặng một mình ngoài cửa,

Bên người cô, ánh nắng chiếu xuống, trên mặt đất một vệt bóng dài cô đơn.

Cô nghiêng người, nhìn thấy một thanh niên đứng bên cạnh.

“Anh đã nói với em tên anh là Dương Nhất Sâm, em còn nhớ không?”

Cô chỉ nhìn anh.

“Em còn chưa nói với anh, tên em là gì?”

Cả buổi chiều hôm ấy, bọn họ ngồi trước cửa nhà. Cô vẫn không chủ động nói tên của mình cho anh biết, anh cũng không miễn cưỡng. Bóng hai người đổ chồng lên nhau trên mặt đất.

Mặt trời xuống núi, người con trai mặc bộ đồ màu trắng nhìn cô gái nói: “Khóc đi, khóc xong sẽ ổn thôi.”

Đó là lần đầu tiên sau sự cố của mẹ, cô khóc. Lần đầu tiên cô thực sự hiểu rõ, mẹ cô vĩnh viễn rời xa cô.

“Anh là Dương Nhất Sâm, anh có thể cho em mượn vai.”

“Cầm Ngưng.” Cô không nói họ, “Cho mượn vai anh một chút.”

Nếu như phải trả nợ, cô vĩnh viễn cũng không trả hết món nợ ân tình của bờ vai ấy.

5. Chương 06-07

Biến yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.6: Giả vờ bình an

Chuyển ngữ: Sahara

Dương Cẩm Ngưng và Cố Thừa Đông ở lại nhà họ Dương không lâu. Vợ chồng Dương Lập Hải và Tả Tần Phương biết Cố Thừa Đông bận rộn nên cũng không giữ. Dương Lập Hải cũng chỉ lờ Cố Thừa Đông ngồi chơi một ván cờ, lại mắng con gái không chịu ngồi chơi cùng, chỉ có con rể là ngoan. Người một nhà ở bên nhau, cũng coi như đầm ấm, nếu như tin vào những thứ con mắt mình thấy.

Sau đêm qua, Dương Cẩm Ngưng ở trước mặt Cố Thừa Đông không hề chủ động mở miệng nói một câu, trừ khi bắt buộc, bằng không, cô tuyệt không mở miệng.

Xe đã chạy được một đoạn xa, Cố Thừa Đông mới nhìn qua gương chiếu hậu, thấy người ở đằng sau đang tùy ý nằm trên băng ghế rộng.

“Lúc này bố còn đưa cho anh một thứ, em không tò mò muốn biết là thứ gì à?”

Dương Cẩm Ngưng vốn chẳng muốn phản ứng, cô ngẩng đầu phát hiện người kia có thể dễ dàng quan sát nhất cử nhất động của cô qua gương chiếu hậu. Cô ảo não. Cô ngồi ghế sau rõ ràng là coi anh trở thành tài xế, còn mình là chủ nhân. Việc này có tác dụng giúp cô nguôi giận, tuy rằng có chút ấu trĩ. Nhưng xem ra cô đã sai lầm rồi, nếu ngồi bên cạnh anh, chỉ cần cô quay người là có thể tránh được ánh mắt anh, còn ngồi ở đây thì...

Cô cũng chẳng cần trẻ con đến mức tiếp tục giữ im lặng với anh.

“Tam thiếu gia muốn cái gì mà không có. Cho anh thứ gì chẳng phải cũng bằng không cho ư?” Cô ngẩng đầu, bộ dạng nghiêm chỉnh.

“Chẳng lẽ em chưa từng nghe câu “lễ khinh nhân ý trọng”?” (Quà có thể coi nhẹ, nhưng tấm lòng người tặng thì phải trân trọng)

“Gian thương mà cũng hiểu hai chữ “tình nghĩa” viết thế nào à?” Giọng điệu của cô tỏ rõ sự bất mãn. Cô phát hiện ra Cố Thừa Đông lúc nào cũng có thể thấy rõ biểu tình của cô, có lẽ là đang coi cô là con khỉ để đùa giỡn, còn cô lại lo lắng mà biểu diễn cho anh xem.

Cô mím chặt môi.

“Xem ra em có thành kiến rất lớn với anh.”

“Không dám. Em còn phải nhờ vào sự thương tiếc của tam thiếu gia anh nhiều lắm. Nhờ anh tránh cho em rơi vào cảnh ngộ bi thảm trước khi vỡ kịch hạ màn.”

“Dương Cẩm Ngưng, cho dù em nghĩ một đằng nói một nẻo, cũng không thể nói được câu nào thú vị một chút sao!”

Lần này, cô thật không thể mở miệng đáp lại được nữa.

Cô không tiếp tục đối đáp, anh cũng không miễn cưỡng. Dọc đường đi anh tiếp điện thoại mấy lần. Cô nhìn về mặt anh, có lẽ là có chuyện gì xảy ra, thấy anh mím môi, nhìn đường đi thẳng phía trước.

Có điều, Dương Cẩm Ngưng bất chợt có hứng thú muốn nghiên cứu bộ dạng hiện giờ của anh, xem anh mãi mê suy nghĩ như vậy, xem ra có chuyện rắc rối.

Cũng không biết là có phải chứng minh cho phán đoán của cô hay không, đến đoạn đường tiếp, anh ngoặt tay lái.

“Anh định đưa em đi đâu nữa?”

Vòng theo hướng này rõ ràng không phải quay trở về biệt thự của hai người bọn họ. Cô vốn còn đang muốn về nhà ngủ một giấc.

“Đưa em đi bán.”

Cô lườm anh, không thèm mở miệng.

Anh thiếu kiên nhẫn lên tiếng trước: “Sợ à?”

“Tam thiếu gia nghèo túng đến nỗi phải đem vợ đi bán. Em tuy rằng chẳng phải người trượng nghĩa gì nhưng cũng nên giúp đỡ lúc ông xã gặp khó khăn một chút. Bán mình cứu chồng, cũng không đến nỗi nào! Chỉ hy vọng tam thiếu gia đừng quên ân tình này, chọn cho em phần mộ tốt một chút.”

Cố Thừa Đông cười rộ lên, cười rất chân thực, không có chút gì làm bộ.

Lần này ngồi xe một đoạn đường khá dài, có thể là vì dọc đường đi không thấy buồn ngủ cho nên mới thấy thời gian trôi quá chậm. Đến khi xe chạy đến cánh đồng ngô, cô mới ý thức được mình đang bị đưa đi đâu. Trên cánh đồng ngô hoa vàng rực, cách đó không xa là một dòng suối nhỏ, sườn núi xanh lam xa xa, cây cối xanh mượt. Toàn cảnh giống như được tái hiện dưới ngòi bút của một họa sĩ tài ba.

Nêu như con đường này đi tới đâu, cô còn tưởng rằng mình đang đi du lịch ở một địa danh du lịch nổi tiếng nào đó.

Cuối con đường này chính là nơi ở của bố mẹ Cố Thừa Đông.

Cố Thúc Quân đích thực là một người biết hưởng lạc, biết chọn một nơi tao nhã thế này để sống, tránh được mọi sự bên ngoài quấy nhiễu.

Đẹp hơn cả là căn nhà của Cố Thúc Quân, tất cả đều được làm bằng gỗ trúc. Cách ngôi nhà không xa có một con sông nhỏ, nước trong suốt có thể nhìn rõ đáy, thậm chí thấy cả phù du, đá và những con nòng nọc nhỏ.

Thứ duy nhất không hợp với cảnh vật nơi này chính là chiếc xe đang tiến đến cửa hai người bọn họ.

Xe tiến tới gần, Cố Thúc Quân và Phương Không nghe thấy tiếng xe liền ra ngoài đứng đợi. Dương Cẩm Ngưng cảm thấy một chút thiếu tự nhiên khi bị bọn họ nhìn như thế.

“Ông nội các con sao rồi?” Cố Thúc Quân hỏi con trai, nét mặt còn lộ rõ vẻ lo lắng. Cố gia lắm người nhiều miệng, còn ông chỉ là một người không quyền không thế ở Cố gia cho nên không thể giúp được bất luận điều gì.

“Vẫn tốt.” Cố Thừa Đông hiển nhiên không quá quan tâm tới vấn đề này.

Cố Thúc Quân đương nhiên hiểu con trai: “Hiếm khi đưa Cẩm Ngưng tới đây chơi. Bố mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi, cho dù ở bên ngoài có gặp phải chuyện gì thì vẫn phải nhớ còn có bố mẹ ở đây, nơi này vĩnh viễn là bến đỗ của các con.”

Dương Cẩm Ngưng cũng chỉ biết cười đáp lại.

Nhìn bộ dạng này của Cố Thừa Đông, cô biết chắc anh có chuyện gì cần nói với Cố Thúc Quân. Cô cũng không muốn quấy rối cho nên đi đến bên cạnh Phương Không.

Ấn tượng của cô với Phương Không khá tốt. Bà vốn dĩ cũng là một người phụ nữ giỏi giang, khí chất trên người đến bây giờ cũng theo môi trường sống ở đây mà thay đổi, trở nên an nhàn tĩnh tâm hơn.

Trước cửa ngôi nhà có một mái lầu nhỏ, Phương Không kéo Dương Cẩm Ngưng ra đó ngồi. Cô cảm hờn đá ném xuống hồ. Động tác ấy, cảnh tượng ấy khiến cô hoài nghi, có phải mình vừa xuyên không hay không, cảm giác như thời gian dừng lại.

“Con không vui à?” Phương Không vỗ vai cô, “Thói quen của dì, chắc con cảm thấy rất nhàm chán.”

“Không phải ạ, thật khó mới có dịp tiếp xúc gần gũi với thiên nhiên như vậy, cảm thấy rất mới lạ.”

Phương Không nhìn hai bố con Cố Thúc Quân phía xa: “Thực ra, dì cũng cảm thấy bất ngờ, Thừa Đông lại đưa con đến đây.”

Dương Cẩm Ngưng cười cười.

“Thừa Đông trên thương trường giống như cá ở nước đục, trong tay nắm nhiều thứ, nhưng thực ra nó cũng là một người thích sự an nhàn. Nhiều khi nó một mình về đây, tâm trạng tốt còn có thể ở lại vài ngày.” Phương Không quan sát vẻ mặt của Dương Cẩm Ngưng.

Cô vốn không hiểu ý tứ của bà lắm, nhưng suy nghĩ vài giây liền hiểu ra. Phương Không nói vậy là đang gián tiếp muốn cho cô biết rằng, Cố Thừa Đông nhiều lần không về nhà với cô, đó là vì anh đến đây ở. Dương Cẩm Ngưng nhìn Phương Không tò mò.

“Thằng bé Thừa Đông này, nội tâm rất mâu thuẫn. Mấy năm trước, nó bắt đắ dĩ phải làm một chuyện khiến bố nó không hài lòng. Nhưng có bị chửi bởi thế nào nó cũng kiên quyết không chịu nói lý do. Tính khí này của nó thật chẳng biết là tốt hay xấu. Có nhiều chuyện, nó không chịu giải thích thì người khác làm sao có thể hiểu.” Phương Không nắm lấy tay Dương Cẩm Ngưng, “Con đừng nên chấp nhậ cái tính ấy của nó.”

Dương Cẩm Ngưng cười: “Quan hệ giữa mẹ và anh ấy thật tốt.”

Bà khéo léo nhắc nhở cô như vậy, khiến cô hiểu ra không ít.

Bà mẹ kế này không chỉ tính tình rất tốt, mà còn nấu ăn rất giỏi. Dương Cẩm Ngưng nghĩ, bố chồng mình không biết phải tích bao nhiêu phúc đức mới có thể khiến cho người ta tình nguyện từ bỏ cuộc sống đô thị mà cùng ông về nơi này nghe chim chóc líu lo suốt ngày.

Có điều, cô cũng thật không ngờ, Cố Thừa Đông hóa ra rất nhiều lần đã về đây ở vài ngày.

Anh lúc nào cũng dương dương tự đắc, còn cô lại cảm thấy không có gì vui vẻ. Ngày nào cũng ngắm hoa cỏ ở đây chẳng lẽ không thấy chán à? Cô dứt khoát không nghĩ nữa, tiếp tục nói chuyện với dì Phương.

“Dì Phương hình như cũng hiểu biết nghệ thuật pha trà đúng không ạ?” Người nhà họ Cố, không một ai có thể xem thường được.

“Dì thì có cái gì mà hiểu biết chứ. Bố con bọn họ mới đúng là người có tài nghệ.”

Dương Cẩm Ngưng quay đầu nhìn Cố Thừa Đông đang ngồi câu cá cùng bố ở ven hồ: “Sao con không nhìn ra nhỉ.”

Như cảm nhận được ánh mắt của cô, Cố Thừa Đông cũng bất chợt ngoảnh sang nhìn cô.

Cố Thúc Quân thấy hành động của con trai mình thì không khỏi cười khê: “Ông nội con vẫn thường nói, thứ tình cảm này ở đâu cũng đều có. Xem ra, ông nói không sai.”

“Người khác không hiểu con thì thôi, đến cả bố cũng không hiểu con à?” Cố Thừa Đông nhắc cần câu lên, thay mỗi câu, rồi lại ném xuống nước, “Ông nội nhìn xa trông rộng, con mắt sắc bén. Đáng tiếc con tài hèn sức mọn, không hiểu thấu đáo.”

“Ngay cả bố cũng không ngờ ông nội lại muốn con cưới Cẩm Ngưng.”

“Bố cũng không biết nguyên nhân?”

“Không cần moi tin từ bố làm gì, bố cũng đâu phải con giun trong bụng ông nội con.” Cố Thúc Quân nhắc cần câu lên, một con cá đã cắn câu. Ông gỡ con cá xuống, rồi lại thả lại xuống nước, “Vây chuyện kia con định giải quyết thế nào?”

“Anh cả nếu đã muốn ngáng chân con, vậy thì cứ để anh ta được như ý là được rồi.”

“Thật không giống tính con.”

“Thả con săn sắt mới bắt được con cá rô.” Cố Thừa Đông cũng kéo cần câu, lần này là một con cá rất to, “Bữa tối không cần lo lắng ăn gì nữa rồi!”

“Tùy con, có điều dù sao nó cũng là anh cả con.”

“Con đâu có lòng rộng lượng như bố.” Cố Thừa Đông đưa mắt nhìn bốn phía, “Những thứ ở đây đều là những thứ mẹ con thích nhất, bố vì mẹ mà làm tất cả, hoàn thành tâm nguyện của mẹ. Nhưng mẹ lại không thể hưởng thụ lấy một giây, bố có tiếc nuối không?”

Sống cuộc sống nhàn nhã chốn dân dã như vậy, là vì một người phụ nữ...

“Cuộc sống vốn là do từng chuỗi từng chuỗi tiếc nuối tạo thành, quen rồi thì tự khắc sẽ không tính toán nữa.”

*

* *

Dương Cẩm Ngưng loay hoay học hỏi một hồi vẫn không thể lĩnh hội được sự tinh túy của nghệ thuật pha trà!

Đầu tiên phải bỏ lá trà vào ấm, rồi mới đổ nước vào ngâm. Dương Cẩm Ngưng căn bản không hiểu mùi vị có gì khác? Làm như vậy cô cảm lại cảm thấy như là đang rửa lá trà vậy, đương nhiên suy nghĩ ấy cô không thể nói ra khỏi miệng.

Cố Thừa Đông đi tới, cầm chén trà cô vừa ngâm đưa lên miệng uống một ngụm: “Cho em sáu mươi phút coi như đổ đi.”

Cô vốn dĩ cũng đâu có muốn làm tốt, hơn nữa cũng không có ý định làm cho Cố Thừa Đông uống.

Dường như đọc được suy nghĩ trong đầu cô, anh nói: “Có điều, uống để giải khát thì cũng tạm được.”

Phượng Không nhìn hai vợ chồng họ, không nhìn được mà lắc đầu.

Sống ở đây vừa vô vị lại tẻ nhạt, mỗi ngày đều phải cùng với Phượng Không tìm hiểu về trà. Cố Thừa Đông lúc nào tâm tình tốt thì lại nhảy vào giáo huấn cô một hồi, thuận tiện đả kích cô vài câu; lúc chán chường thì phóng ánh mắt lạnh băng nhìn cô, khiến cô tưởng rằng bản thân mình là một đứa ngớ ngẩn học thể nào cũng không vào.

Mấy ngày ở đây rốt cuộc cũng kết thúc bằng một cuộc điện thoại của ông nội, gọi Cố Thừa Đông quay về nhà. Cô vốn là vật phẩm phụ thuộc, đương nhiên cũng phải bám theo anh về Cố gia.

Biến yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.7: Người đàn ông đó

Chuyển ngữ: Sahara

Dương Cẩm Ngưng trở về biệt thự Dạ Hoa, tiếp tục sống không trời không đất của mình, ăn rồi lại ngủ, mãi mãi là một đạo lý sinh tồn của cô. Đôi khi trong cái cuộc sống an nhàn này cô cũng cảm thấy buồn vô cớ. Cô rơi vào trạng thái không có việc gì để làm. Trong mắt người khác, cô như vậy là đang lãng phí thời gian, lãng phí cuộc sống, thậm chí có những người như cô trên đời này còn khiến xã hội chậm phát triển. Làm người chân chính thì phải như thế nào? Cô miên man suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng đi đến kết luận, con người ta sống trong xã hội này, khuyết điểm lớn nhất là không biết làm sao để biểu hiện sự tôn trọng của mình với người khác. Cho dù người ta lựa chọn cuộc sống thế nào, lý tưởng ra sao, chúng ta cũng đều thích lời ra phàn xét bình phẩm. Suy nghĩ triệt để đến mức thanh tỉnh, cô lại cảm thấy buồn chán, tự nhiên đi nghĩ mấy chuyện không đầu.

Cô chậm rãi xuống lầu. Dì Trương vừa làm cơm nước xong xuôi đứng ở phòng khách, nói với cô người mà tam thiếu gia phái tới đang đợi cô bên ngoài.

Dương Cẩm Ngưng quét mắt nhìn dì Trương, xem ra người người đều cảm thấy mối quan hệ giữa hai vợ chồng cô như nước với lửa, cho nên những người có liên quan tới Cố Thừa Đông cô đều không muốn gặp. Ấn được mấy miếng, cô đứng dậy đi gặp người kia, nhưng nhìn lại quần áo đang mặc liền qua về phòng thay đồ.

Từ lần đó sau khi từ biệt, cô và Cố Thừa Đông lại khôi phục cuộc sống như cũ.

Cô biết Cố Thừa Đông có nơi khác để ở, anh dùng danh nghĩa cá nhân để mua đất giá được một mảnh đất rồi xây nhà ở đó. Chuyện này không nhiều người biết, cô cũng là nghe mấy người bạn thân của anh cố ý nói ra ở hôn lễ, ngụ ý nhắc nhở cô đừng hao phí sức lực can thiệp vào cuộc sống của Cố Thừa Đông, ngay cả tư cách đến nơi ở của anh cô cũng không có.

Có thể là, trong tòa nhà ấy còn có một nữ chủ nhân...

Dương Cẩm Ngưng nghĩ tới khả năng đó thì mơ hồ cảm thấy hứng thú. Nếu như có một ngày may mắn nào đó cô gặp được người con gái kia, không biết sẽ ở trong tình huống nào. Cô có thể hoàn toàn vênh vác mà nhìn đối phương được không? Nếu như mỹ nhân kia là một cô gái ông ọ thì nội tâm người đàn ông cũng chỉ ở mức ti tiện mà thôi. Những cô nàng nũng nịu ẻo lả có thể khiến cho chủ nghĩa đàn ông của bọn họ thỏa mãn mà thăng hoa.

Cô nghĩ lẩn quẩn một hồi mới đi tới bên người do Cố Thừa Đông phái tới.

Anh ta là một thanh niên mặt mày thanh tú, nhìn rất hấp dẫn.

“Tam thiếu phu nhân.” Người kia cung kính nhìn cô, nhưng không hề có một chút gì gọi là sợ hãi, “Tam thiếu gia giao cho tôi tới đưa cho phu nhân vật này.”

Là một vỏ rượu, trên đó có viết chữ: “Cẩm thành” Hai chữ này là ghép từ tên cô và một chữ đồng âm với chữ Thừa trong tên của anh. Ý nói vỏ rượu này là làm cho vợ chồng họ. Cô thật không ngờ Cố Thừa Đông lại sai người đem cái này đến. Cô nhớ lại lúc trước sau khi từ nhà cô về, anh có nói với cô nhạc phụ đại nhân có đưa cho anh một thứ, xem ra chính là bình rượu này rồi. Cô nhớ tới vẻ mặt rạng rỡ của Dương Lập Hải khi nói đến đám cưới vàng của vợ chồng cô, bất chợt cảm thấy vỏ rượu này thật giống một trò trào phúng...

Người đàn ông giao bình rượu vẫn đứng chờ một bên.

Dương Cẩm Ngưng nhìn anh ta, nói: “Lẽ nào Cố Thừa Đông có dặn dò anh sau khi đưa cho tôi thì đợi tôi trả anh thù lao?”

Anh ta sững sốt mới mở miệng: “Phu nhân thật hài hước!”

“Cho nên anh định tiếp tục đứng đây xem tôi hài hước nữa?”

“Nếu như phu nhân không có việc gì giao phó, vậy tôi xin cáo từ, không quấy rầy phu nhân nữa.”

“Nói với Cố Thừa Đông, thứ đồ quý giá thế này mà anh ta không tận tay mang đến cho tôi, thật không có lễ nghi.”

Người đàn ông kia cũng không nói gì nữa. Dương Cẩm Ngưng bưng vò rượu đi vào trong biệt thự, cô vốn định mở ra uống thử xem mùi vị thế nào nhưng lại trầm tư hồi lâu. Cô cảm thấy vò rượu này tốt nhất nên đợi đến lúc cô và Cố Thừa Đông mỗi người một ngả rồi bỏ ra uống, ít ra còn có cái cớ. Những người phụ nữ thất hôn vẫn thường mượn cớ uống rượu giải sầu.

Dương Cẩm Ngưng vẫn tiếp tục những ngày như thế, không có việc gì lại đi dạo phố, mua quần áo, mặc đồ đeo tự mình ngắm. Cũng may là cô cháu gái thứ hai của Cố gia là Cố Y Hạm cũng có sở thích này, cho nên hai người bọn họ thường xuyên ra ngoài cùng nhau.

Hai người mua một đồng đồ, túi lớn túi nhỏ chật tay. Sau đó vào một quán mì Ý nghỉ ngơi.

“Lần nào gặp cũng thấy em tâm trạng rất tốt, sắc mặt rất tươi.” Cố Y Hạm cười khê nhìn Dương Cẩm Ngưng, “Thừa Đông và anh cả mấy ngày nay như nước với lửa, nhưng bực tức thế thì đám lửa ấy cũng không ảnh hưởng đến em.”

Dương Cẩm Ngưng vốn có cảm tình khá tốt với bà chị chồng này. Cố Y Hạm năm nay mới hai tám tuổi, bằng tuổi Cố Thừa Đông, nhưng chẳng có lấy một chút lo lắng nào cho hôn sự của mình, hơn nữa, cứ nói đến kết hôn là lại dùng giọng điệu châm chọc mà nói vì sao phụ nữ cứ phải dùng hôn nhân làm khổ mình. Cố Y Hạm ngang ngược như vậy nhưng điều khiến cho người ta nghĩ không ra là bố mẹ cô cũng không ép bức cô.

“Em cũng chỉ là cọng rơm không quan trọng, đương nhiên đám lửa ấy không thềm cháy tới chỗ em.” Dương Cẩm Ngưng cầm đĩa xúc mì lên, chậm rãi ăn, “Em cả ngày chỉ biết dạo phố shopping, còn có tác dụng gì nữa đâu. Bọn họ đều là người làm đại sự, quản gì mấy người như em.”

“Em trước đây học ca kịch đấy à?”

“Kịch nói.” Dương Cẩm Ngưng cười cười.

Chuyện của Cố Thừa Đông quả thật là cô không hiểu nhiều lắm. Có điều trong khoảng thời gian này, tiêu điểm của truyền thông truyền thông chính là hai anh em nhà họ. đôi huynh đệ. Lần trước, sự kiện Cố Hoài Đông đoạt quyền đã khiến Cố lão gia bất mãn. Cho nên Cố Thừa Đông hiện nay vui vẻ mà phát lên.

Phàm là đàn ông thì đều thích dùng giang sơn hoặc sự nghiệp để chứng minh năng lực bản thân. Hai chữ đại nghĩa trong miệng họ, đối với rất nhiều phụ nữ mà nói, đều không có liên quan.

Ăn cơm xong, Dương Cẩm Ngưng và Cố Ý Hạm cũng đã thu hoạch được rất nhiều, mỗi người tự mang đồ của mình.

“Anh cả dù sao cũng là anh. Em ba nếu như làm thái quá, khó tránh khỏi sẽ tự nhóm lửa thiêu mình.” Huống hồ, ông nội lần này tuy rằng có chút bất mãn với anh cả, nhưng không hề quên anh cả cũng mang họ Cố. Chỉ cần điều đó không thay đổi, Cố lão gia cũng sẽ không hề để anh ta phải chịu thiệt thòi.

“Chị hai hình như đã xem trọng em quá rồi.” Dương Cẩm Ngưng vừa nói vừa cười tự giễu: “Chưa nói đến chuyện ngay cả mặt mũi Cố Thừa Đông em còn khó thấy, cho dù em có gặp được, chị nghĩ anh ấy sẽ nghe em nói sao?”

“Có một số việc đều là do con người ta. Nếu như hai người đều cho rằng không quan trọng, thì đương nhiên càng đi càng xa.”

“Chị hai, chị còn kiêm thêm cả chức bà mối nữa đấy à? Hi.”

“Bỏ đi, xem như chị chưa nói gì, dù sao em nghe cũng không vào.”

Dương Cẩm Ngưng nhún vai.

Đừng nói cô căn bản không có tiếng nói ở Cố gia, cho dù có thì sao chứ, Cố gia vốn là một hồ nước đục, cô ngay cả bùn còn chẳng muốn chạm vào, dại gì mà tự bước chân vào hồ nước ấy.

Dương Cẩm Ngưng cũng không ngờ lại nhanh chóng gặp được người mà cô không muốn gặp.

Cô đang tưới nước trong vườn hoa thì Cố Thừa Đông thỉnh thoảng xuất hiện phía sau. Dương nhiên cô cũng không cho rằng người này có thời gian nhàn hạ mà đến thăm mình.

Nước trong bình đã hết, cô xoay người đưa bình cho người phía sau: “Phiền anh lấy nước giúp em.”

Cố Thừa Đông không tiếp nhận. Cô cũng không ngại anh cự tuyệt trong im lặng, nói tiếp: “Chưa từng nghe người khác nói, lúc nhờ vả người khác phải hạ thấp bản thân mình một chút sao?”

Cố Thừa Đông sẽ không vô duyên cớ vô cớ tìm cô, chắc chắn phải có nguyên nhân gì đó. Có thể là anh đang cần tới tam phu nhân này đi ra ngoài gặp khách, nếu đã như vậy, cho phép cô kiêu ngạo một chút đi!

“Hoá ra em miễn cưỡng như thế.” Hàng lông mày của Cố Thừa Đông khẽ nhúc nhích, không hề có một chút tức giận với thái độ của cô, “Anh đương nhiên sẽ không ép buộc, càng không gây khó dễ cho bà xã của mình.”

Dương Cẩm Ngưng chỉ im lặng quan sát Cố Thừa Đông, suy nghĩ xem có phải người này đang cố ý lùi một bước để tiến hai bước hay không, hay thực sự là không thêm bận tâm tới cô.

Hai người im lặng giằng co. Cô di chuyển ánh mắt, đặt bình nước bên cạnh bồn hoa: “Chuyện gì?”

“Anh trai của em hôm nay tiếp nhận Thịnh Niên, em là con gái Dương gia, chẳng lẽ không đến chúc mừng một chút?”

Việc này xác thực đã khiến Dương Cẩm Ngưng không kịp thời phản ứng. Người đàn ông một lòng một dạ chỉ thích chơi dương cầm kia lại có một ngày đồng ý bước chân vào thương trường ư? Người thanh niên áo trắng đã quay mặt mỉm cười với cô, thuần trắng như tuyết...

Đâu có ai quy định con người ta sẽ không thay đổi, sẽ mãi mãi bất biến?

Cô lui về phía sau một chút, sắc mặt chắc chắn là không tốt: “Em đi thay quần áo.”

Cố Thừa Đông lạnh lùng nhìn bóng lưng của cô. Người phụ nữ này ở bên anh lúc nào cũng đứng đưng vậy mà khi đối mặt với chuyện của một người đàn ông khác sao lại không thể giả vờ được nữa, sao lại kiềm chế một chút cũng không được?

Chuyện đáng cười là, ông nội biết rõ đoạn quá khứ ấy của cô, nhưng vẫn ép buộc anh phải cưới cô con gái nuôi nhà họ Dương, vốn dĩ đã có một bóng hình khác trong tim.

6. Chương 08-09

Biển yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.8: Đời người giả dối

Chuyển ngữ: Sahara

Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp của mình trong gương mà trang điểm, viền mắt, mascara lông mi, thoa phấn... Cô giống như đang đeo một cái mặt nạ, tùy ý dùng nó để đối phó với tất cả những người cô ghét, cô yêu, chỉ giữ lại khuôn mặt thật cho riêng mình. Giấu thật kỹ, thật sâu, có lẽ đến một ngày nào đó ngay cả bản thân cô cũng không tìm thấy nó ở đâu...

Tiếng còi xe dưới lầu vang lên lần thứ hai, cô mới chậm rãi đi ra.

Cô kẹp một chiếc kẹp tóc tùy ý trên đầu. Cô trang điểm nhìn qua rất cẩn thận, không cầu kỳ, nhưng thật ra lại rất trau chuốt, vừa kì quặc lại vừa khác người, thiên hướng trang điểm này thật đúng là rất ăn khớp với tính cách của cô. Cổ Thừa Đông tọa ở trong xe, nhìn cô đang chậm rãi đi tới: “Cổ phu nhân, em vốn đã rất đẹp rồi, không cần tốn quá nhiều thời giờ trang điểm.”

Cô mở cửa xe, ngồi vào trong: “Em có thể là cái nhân mác dán bên người tam thiếu gia, cho dù muốn tùy ý một chút cũng không thể làm mất thể diện của anh được.” Viên ngọc bích trên khuyên tai cô lấp lánh lộ ra trong mái tóc, khiến cô càng thêm đáng yêu.

“Đa tạ ý tốt của phu nhân.”

Dương Cẩm Ngưng mỉm cười: “Anh cảm thấy vui, cuộc sống của em tự nhiên cũng sẽ tốt. Không cần cảm ơn em, em cũng chỉ là vì bản thân của mình thôi.”

“Đó là mong muốn thật lòng của em chứ hả?”

“Đương nhiên.”

*

* *

Ly thủy tinh trong suốt óng ánh trước mặt, Dương Cẩm Ngưng khoác tay Cổ Thừa Đông tiến lên. Xem ra đây đúng là một sự kiện trọng đại, những người tới dự có đến quá bán là những nhân vật tiếng tăm của thành phố Mạc Xuyên.

“Sao nhiều người như vậy?” Cô hạ giọng, “Thịnh Niên” vốn dĩ không phải là một cái tên lớn. Công ty này ở Mạc Xuyên chỉ ở mức tầm tầm, không thể so sánh với công lớn như Cổ thị, càng không thể hỗ trợ lẫn nhau.

Cổ Thừa Đông liếc mắt nhìn cô, trên mặt lộ ra ý cười, nhưng lại không hề giải thích.

Cô cảm thấy nghi hoặc, theo dõi anh vài giây mới thấy mình thật ngu ngốc. Hiện tại trong cuộc đấu đá giữa Cổ Thừa Đông và Cổ Hoài Đông, Cổ Thừa Đông rõ ràng chiếm thế thượng phong. Những người này gió chiều nào xuôi chiều ấy, đương nhiên sẽ tìm tới Cổ Thừa Đông mà tỏ thái độ. Có thể Dương Nhất Sâm không có tiếng tăm lớn lắm, nhưng dù sao cũng là anh vợ của Cổ Thừa Đông. Đám người kia tới đây chúc mừng vừa là vì nể mặt mũi Cổ Thừa Đông, vừa là bày tỏ ý rằng mình đứng về phe ai.

Chẳng trách anh dùng ánh mắt đó nhìn cô.

Sau khi Cổ Thừa Đông xuất hiện, lập tức có rất nhiều người lục đục kéo đến chào hỏi anh, thỉnh thoảng có người mở miệng khen cô. Cô chưa bao giờ cảm thấy ý cười trên mặt người ta lại nhìn buồn nôn đến thế.

Một bữa yến tiệc mượn oai phong người khác thế này, bảo sao Cổ Thừa Đông lại muốn đưa cô tới đây diễn kịch, vậy mà cô ngay cả một chút cũng nhìn không thấu.

“Mệt rồi à?” Có lẽ sắc mặt của cô rất xấu, cho nên anh mới thư thái đến quan tâm cô.

“Không.” Cô muốn nói với anh cứ tiếp tục xem đi. Cô coi như đang xem một vở kịch miễn phí, muốn xem xem đến cuối cùng diễn xuất của ai tốt nhất đáng để cô học tập?

Nhưng Cổ Thừa Đông được voi đòi tiên, anh đưa tay lên cốc nhẹ vào trán cô: “Còn chưa khỏi bệnh, đã nói không cho em ra khỏi nhà rồi, em còn không nghe. Bệnh nặng thêm thì sao?”

Một câu nói cũng thật kỳ lạ quá đi!

Một vài người lập tức quay sang ân cần hỏi thăm cô, thậm chí còn khoe luôn cả bài thuốc bí truyền của nhà ra với cô.

Cô trừng mắt nhìn Cổ Thừa Đông. Ánh mắt anh dường như đang cười cô, mĩa mải cô không thèm che giấu, anh rõ ràng là đang cố ý. Cô muốn xem kịch vui, anh sẽ không để cô như ý, chỉ cần anh nói một câu thì lập tức đã khiến trọng tâm câu chuyện đặt lên người cô. Anh đứng một bên, nhìn cô giả cười giả nói với những người kia, giống như con người cô trước đây.

Dương Nhất Sâm đứng trên sân khấu bắt đầu lên tiếng, mọi người chỉ vì nể mặt mũi cho nên đều tiến lại nghe.

Cố Thừa Đông kéo tay cô: “Không muốn qua đó à?”

“Nếu như anh không kéo tay em, kỳ thực em chân dài có thể tự mình đi.”

“Anh chỉ cảm thấy chân em đã bị dính cao su rồi thôi.”

Cô quả đúng là đang thất thần, ngay cả chuyện này mà Cố Thừa Đông cũng nhìn thấu. Hình như trước mặt anh, cô thực sự là một khối thủy tinh trong suốt. Đây chính là lý do khiến cô thật sự chán ghét Cố Thừa Đông.

Dọc theo đường đi, mọi người đều tránh lối cho Cố Thừa Đông và Dương Cẩm Ngưng.

“Thật hiếm khi người bận trăm công ngàn việc như Thừa Đông tới đây thế này.” Ánh mắt Dương Nhất vừa liếc qua người Dương Cẩm Ngưng liền di chuyển sang Cố Thừa Đông trên người, “Thật đúng là vinh hạnh của anh.”

“Đều là người một nhà, anh trai hà tất khách khí như vậy.” Cố Thừa Đông nói rồi, đi đến vỗ vai Dương Nhất Sâm.

“Cũng chỉ là ăn dơ thân phận một chút mà thôi.” Dương Nhất Sâm nói câu này không sai. Theo tuổi tác mà nói, anh thật ra còn kém Cố Thừa Đông một tuổi.

“Bố cũng nói anh còn phải lĩnh giáo em rất nhiều, cho nên không thể không cung kính.”

“Bố chỉ là khiêm tốn quá thôi, anh ở nước ngoài hơn hai năm, chắc hẳn kiến thức rộng rãi, khỏi cần kéo em xuống nước làm gì.”

“Thừa Đông, không nên nhỏ mọn như thế, có rất nhiều chuyện còn cần em nhắc nhở...”

Dương Cẩm Ngưng đứng bên cạnh Cố Thừa Đông, cảm thấy hai người này giống như Phật đồ, anh một câu, tôi một câu, thật không thú vị. Mãi đến khi Cố Thừa Đông nhắc đến chuyện Dương Nhất Sâm ở nước ngoài hai năm đã lĩnh giáo được nhiều điều, Dương Cẩm Ngưng mới như người vừa tỉnh mộng.

Cô vẫn cho rằng Dương Nhất Sâm xuất ngoại là vì giấc mơ đàn dương cầm, không ngờ rằng anh lại đi du học ở học viện quản trị kinh doanh.

Cô sững sốt, nhìn về phía Dương Nhất Sâm.

Cảm giác xa lạ lúc này khiến cô đau lòng. Anh vẫn là anh, khuôn mặt vẫn như trước, vậy cảm giác xa lạ này từ đâu mà đến?

“Nghe nói tài nghệ đàn piano của anh rất phi phàm, tiếc là không có cơ hội tận mắt chứng thưởng thức.”

“Cũng chỉ là âm đục mà thôi. Nhiều năm rồi không chơi, tay từ lâu đã sớm không quen.”

Cố Thừa Đông nắm lấy tay Dương Cẩm Ngưng, móng tay cô vẫn dài như trước: “Tài thiên bẩm chơi dương cầm của anh sao em một chút cũng không nhiễm thế nhỉ?”

Biết rõ bọn họ không phải là anh em ruột nhưng Cố Thừa Đông vẫn cố tình hỏi.

“Em vốn dĩ trời sinh tương đối ngốc.” Dương Cẩm Ngưng rút tay mình ra.

Cố Thừa Đông cũng chỉ cười khê, không thêm để tâm, quay ra nói với Dương Nhất Sâm: “Xem em thật là, hồ đồ quá, đã quấy rầy anh cả tiếp khách rồi. Thật không phải.”

“Người một nhà nói chuyện này làm gì?” Dương Nhất Sâm cũng đưa tay vỗ vai Cố Thừa Đông.

Cố Thừa Đông rốt cục thả người đi. Dương Nhất Sâm lướt qua bọn họ, đi nói chuyện với khách khứa.

Cố Thừa Đông vẫn đứng bên cạnh Dương Cẩm Ngưng: “Thực sự rất nhớ a!”

Dương Cẩm Ngưng sắc mặt hơi trầm xuống, chỉ mím chặt môi không nói gì.

“Anh đang nói là nhớ chuyện quá khứ của anh. Hồi trước từ nước ngoài về cũng phải theo ông nội gặp rất nhiều người tiếp chuyện. Phải nghe ông nội và bọn họ nói chuyện mà suy ra quan hệ giữa người đó và nhà họ Cố là như thế nào, là địch hay là bạn. Cho nên, muốn phán đoán thái độ và thông tin của một người, thì f cần phải quan sát và ghi nhớ rồi sau đó sẽ tìm hiểu.” Cố Thừa Đông làm như mới phát hiện ra sắc mặt của cô, hỏi: “Em tưởng là anh nói nhớ cái gì?”

“Vậy thì chỉ có thể nói rằng anh thực sự thông minh tuyệt đỉnh, chỉ từ đôi câu vài lời mà cũng có thể phán đoán ra, thảo nào ông nội rất coi trọng anh.”

“Em biết là tốt rồi.”

Những lời Cố Thừa Đông nói không khỏi khiến cô suy nghĩ. Chẳng lẽ anh đang cảnh cáo cô tốt nhất đừng có để cho anh thấy được một chút dấu vết chứng cứ nào... Cũng có thể là cảnh cáo cô tốt nhất nên ít tiếp xúc với Dương Nhất Sâm. Không phải Cố Thừa Đông đang quan tâm cô, chỉ là đàn ông luôn không muốn bị coi thường. Người phụ nữ anh ta không thích, cho dù chỉ giống như lá thu xơ xác, anh ta cũng tuyệt đối không để cho cô ta được tự do.

Lúc cô còn đi học, thầy giáo từng nói, Dương Cẩm Ngưng tuyệt đối không phải một học sinh tốt, cho dù có bị người ta ép buộc dụ dỗ đến thế nào cô cũng sẽ không thỏa hiệp. Mà hiện tại, cho dù đang ở cạnh Cố Thừa Đông, cô vẫn như trước, luôn đối nghịch với anh, coi hành vi cảnh cáo vừa rồi của anh như không có.

Dương Nhất Sâm từ WC đi ra, thấy cô đứng ở bên ngoài, vẫn chưa để lộ ra biểu cảm ngoài ý muốn, anh chỉ im lặng đích nhìn cô.

Dương Cẩm Ngưng nhìn thấy thần sắc ấy, bỗng nhiên cảm thấy mình tới đây có đúng hay không?

Bộ dạng anh như vậy, rõ ràng chính là cố ý cho cô cơ hội, để cô đối mặt.

“Vì sao từ bỏ dương cầm?” Dù trong nghĩ ra rất nhiều câu hỏi, nhưng cuối cô cũng chỉ phun ra một câu không rõ đầu đuôi như thế.

“Không thích nữa.”

“Sao có thể... Không phải anh từng nói sẽ yêu dương cầm như chính sinh mệnh mình sao?”

“Ngay cả con người cũng trong lúc yêu say đắm mà cũng có thể nói ra những lời không còn yêu nữa, chán ghét, từ bỏ... huống chi, đây chỉ là một sở thích.” Dương Nhất Sâm đưa tay vào túi quần, “Tin rằng em có thể lĩnh hội.”

Những điều này cô đều hiểu.

Cô không biết phải xóa bỏ nụ cười trên mặt mình thế nào, chỉ cảm thấy đắng chát trong lòng: “Anh đang oán trách em?”

“Không hề.” Dương Nhất Sâm hít một hơi sâu, “Chỉ là trần thuật sự thực.”

Cô gật đầu, đúng là sự thực.

Một đêm ấy, bọn họ còn đang lên kế hoạch làm sao để rời khỏi thành phố này, đi tới một nơi không ai quen biết, chỉ có bọn họ ở bên nhau, sống cuộc sống thuộc về bọn họ, không quan tâm tới bất cứ điều gì. Anh không phải thương nhân, cho nên cũng không tìm kiếm danh lợi. Anh cũng không phải một người chủ nghĩa yêu nước, cho nên cũng sẽ không vì quốc gia mà hy sinh cuộc sống của mình. Anh chỉ là một người đàn ông bình thường, nguyện ý cùng người mình yêu, đi đến chân trời góc bể.

“Vậy anh hiện tại đang muốn làm gì?”

“Cuộc sống của anh những năm trước đây đều là do bố mẹ lo, giờ anh cũng chỉ là muốn làm chút gì đó cho bố mẹ thôi.” Dương Nhất Sâm giống như đang nói chuyện người khác vậy, chỉ trần thuật lại, không hề có liên quan tới mình.

Điều này khiến Dương Cẩm Ngưng không tìm được mà bật cười.

Anh vẫn luôn là một người con ngoan. Bố mẹ vẫn thường nói, anh học tập giỏi lại còn có thiên phú chơi dương cầm.

Đến khi gặp được cô, anh mới biến thành đứa con phản nghịch trong mắt bố mẹ.

“Có lẽ anh đúng.”

Cô xoay người, cuối cùng cũng hiểu được mình không nên tới đây.

Dương Nhất Sâm nhìn chằm chằm bóng lưng cô, hình như lần nào thấy cũng chỉ là bóng lưng của cô mà thôi.

Em vẫn không chịu nói cho anh biết... Dương Nhất Sâm cười đau khổ... rốt cuộc là vì sao?

*

* *

Dương Cẩm Ngưng trở lại đại sảnh thì đã không thấy Cố Thừa Đông ở đâu, có điều anh cũng không đến nỗi một chút tình cảm cũng không cho cô.

“Tam thiếu có việc nên đi sớm. Phu nhân bây giờ quay về hay là...”

Dương Cẩm Ngưng nhìn người thanh niên kia bằng ánh mắt thăm dò. “Anh tên gì?”

“Vân Trạch.”

Cô hừ nhẹ một tiếng.

Cô chỉ là không thêm để ý tới lời cảnh cáo của Cố Thừa Đông, anh ta liền tập tức bỏ lại cô ở đây. Đúng là một người đàn ông thích khoe mẽ quyền uy.

“Anh có thể đi.”

“Phu nhân.”

“Tôi muốn đi dạo một mình, không cần anh phải làm sứ giả bảo vệ.”

“...”

Biến yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.9: Về bọn họ

Chuyển ngữ: Sahara

Gió đêm thổi tới, khí lạnh khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn. Đèn màu tỏa ra ánh sáng mập mờ như ánh sao khiến cho con đường một nửa đen kịt hiện ra vừa mờ lung, lại vừa rõ ràng. Hàng cây ven đường treo rất nhiều đèn lồng, vì năm nay là năm tỵ cho nên trên đèn lồng đều là hình con rắn, nhìn từ xa lại tưởng như con rồng. Cô ghét động vật, không có lý do gì cụ thể, chỉ là không thích lắm.

Cô đi một đoạn đường khá dài, mà Vân Trạch kia vẫn đi theo sau, cách một khoảng không quá xa, không quá dài, đủ để không làm phiền cô, cũng đủ để không bị lạc mất hành tung cô.

Người của Cố Thừa Đông cũng thật là thú vị!

Cô dừng lại, người đàn ông phía sau vẫn đi lên. Anh ta cũng thật là tinh mắt, biết rõ cô đang đợi anh ta đi đến.

Không biết Vân Trạch lấy từ đâu ra một chiếc áo khoác đưa cho cô: “Gió lớn, phu nhân đừng để bị cảm.”

Ánh đèn mờ tối chiếu lên khuôn mặt người đàn ông trước mặt, khiến Dương Cẩm Ngưng lại nổi hứng muốn trêu đùa người khác. Cô đưa ngón tay lên định chạm vào khuôn mặt Vân Trạch, anh ta cấp tốc né tránh, nhưng về mặt lại không hề có một chút kinh sợ, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Cố Thừa Đông bỏ lại tôi ở đây, là vì đi với hồ ly tinh nào rồi?” Cô liếc mắt khinh bỉ, biểu cảm chuẩn xác. Lúc nào cô cũng biết cách làm sao để trưng ra bộ mặt xinh đẹp nhất trước mắt tất cả mọi người trên thế giới này. Dung nhan cô vốn dĩ như bông hoa hồng nở rộ, mê hoặc lòng người đến kỳ lạ.

“Phu nhân lại nói đùa rồi!”

Cô ừ hứ hai tiếng, nghiêng nghiêng đầu, giọng điệu hờn dỗi: “Nếu như tôi cho Cố Thừa Đông đội một cái mũ xanh thật to, liệu anh ta có giết chết tôi không nhỉ?” (Mũ xanh: bị cấm sùng)

Vân Trạch cúi đầu, cũng không nói gì.

“Hả?” Cô lại càng muốn chờ anh ta trả lời.

“Không biết.” Vân Trạch dừng một chút, “Nhưng tốt nhất không nên thử.”

Ngay cả phong cách nói chuyện cũng giống Cố Thừa Đông, thật không hiểu đã nhiễm tật ấy từ lúc nào.

“Anh theo anh ta bao lâu rồi?”

Vân Trạch sững sốt nửa giây, không ngờ cô lại xoay chuyển trọng tâm câu chuyện nhanh như thế: “Rất nhiều năm rồi.”

Dương Cẩm Ngưng tiếp tục cười rộ lên, “Nói như vậy, mối tình đầu của Cố Thừa Đông, anh cũng biết rõ?”

Vân Trạch mím chặt môi, không hề trả lời câu hỏi của cô. Cho dù Dương Cẩm Ngưng có nói gì, anh ta cũng vẫn đi sau cô, phòng ngừa cô xảy ra chuyện gì bất trắc.

Cô lại đi cách xa một đoạn, không động chạm gì tới gián điệp Vân Trạch kia nữa.

*

* *

Cô vốn không phải một người hay giữ lại quá khứ. Nếu như quá khứ là một màn rối rắm lộn xộn, thì cô sẽ ghi nhớ những người mang lại ấm áp cho cô, cũng ghi nhớ những người mà cô ghét, cô sẽ phân loại vui vẻ và khổ đau vào hai cái giỏ khác nhau, rồi sau đó tung tất cả vào trong gió, để chúng theo gió bay đi thật xa.

Dương Nhất Sâm có lẽ nên được bỏ vào cái giỏ vui vẻ kia. Những lúc cô cảm thấy buồn chán còn có thể tùy thời lấy ra, chứng minh rằng trong cuộc đời mình, không phải tất cả đều là đau khổ.

*

* *

Mặc dù cô không phải là con gái ruột của Dương Lập Hải và Tả Tần Phương, nhưng vợ chồng họ đều coi cô như con ruột. Thứ nhất là vì thương cô mồ côi, thứ hai là vì người thân duy nhất của cô đã vì con trai họ mà chết. Lòng biết ơn của con người, không phải chỉ một cái chớp mắt là hết, mà là ghi tạc trong tâm, cho nên bọn họ muốn cô trở thành một phần của Dương gia, không hề có một chút xa cách.

Cô cảm thấy không thích ứng được, Dương Lập Hải và Tả Tần Phương đều biết. Hai người bọn họ cũng không chủ động tìm cô nói chuyện hay yêu cầu cô phải thay đổi điều gì. Bọn họ yên lặng làm thủ tục chuyển trường cho cô, đưa cô tới một môi trường học tập mới, tới một nơi ở mới, quen những người mới, bắt đầu một cuộc sống mới. Tả Tần Phương còn đưa cô đi trang điểm làm đẹp y như cô công chúa của Dương gia. Cô có căn phòng riêng, có quần áo đẹp mặc không hết, thích học gì liền được đi học cái đó.

Hơn nữa, bọn họ còn để Dương Nhất Sâm đưa cô đi học, đón cô về nhà.

*

* *

Lên cao trung, Dương Cẩm Ngưng càng ngày càng giống một con ngựa hoang đứt dây cương, cô làm rất nhiều chuyện khiến người khác không hiểu được.

Ngày đầu tiên chuyển trường, Dương Cẩm Ngưng liền gây xôn xao trường học. Cô quả không hổ danh là “Hoa hậu giảng đường”. Mỗi ngày đều có rất nhiều người đến lớp học nhìn ngó cô, cô tự nhiên trở thành một sản phẩm triển lãm miễn phí.

Có điều, cô vẫn không có bạn trai, vẫn một mình đi đi về về.

Người duy nhất có thể nói chuyện cùng cô chỉ là Dương Nhất Sâm. Anh sau khi tan học vẫn luôn đợi cô bên ngoài phòng học, lúc nào anh cũng mặc áo trắng, đó cũng là màu sắc duy nhất hợp với anh.

Mỗi lần Dương Nhất Sâm tới đứng ở vị trí cố định kia, lập tức có bạn học gọi cô: “Này, anh trai cậu lại đến nữa kìa.”

*

* *

Người con trai ấy lên đại học, gần như trở thành đối tượng của mọi thiếu nữ.

Luôn có rất nhiều người níu tay áo cô mà hỏi: “Anh trai em có bạn gái chưa?”

Lúc ấy, cô luôn luôn lắc đầu, sau đó, thư tình từng mảnh bay tới.

Đương nhiên, cô trời sinh đã chẳng phải là một cô gái tốt, cho nên tất cả đồng thư tình đó đều được nằm yên bị trong thùng rác ngoài phòng học.

*

* *

Đi đêm lấm ắt có ngày gặp ma, hành vi của cô đương nhiên vẫn có ngày bị phát hiện, dù vậy cô cũng chẳng thêm để ý. Ngay sau đó, cái tên Dương Cẩm Ngưng nhanh chóng nổi danh toàn trường, nguyên nhân là cô và một nữ sinh khác đánh nhau. Tóc của cô bị nắm cho rối tung, bộ dạng chật vật, nhưng đôi mắt vẫn rất thần thái, rất trong sáng, không hề có một yếu kém nào. Nữ sinh kia tình trạng tồi tệ hơn cô rất nhiều, trên mặt cô mấy vết xước, quần áo cũng xộc xệch.

Dương Nhất Sâm chạy tới nơi thì đã phải chứng kiến một trận oanh liệt.

Ánh mắt cô vẫn thờ ơ, mặc cho người khác nhìn cô thế nào, cô vẫn tỏ ra tự cao tự đại, không thêm để ai vào mắt.

Đương nhiên sau đó người nhà cô bị mời đến, cô phải viết bản kiểm điểm. Có điều tất cả mọi chuyện đều được Dương Nhất Sâm lo liệu ổn thỏa.

Đợi khi mọi chuyện đã qua mấy ngày, anh mới sực nhớ ra phải hỏi cô: “Sao lại đánh nhau?” Mặc dù anh cũng đã biết rõ, nhưng vẫn muốn hỏi.

“Nhìn ngứa mắt.” Trên thực tế, đối phương động thủ trước nhưng đánh nhau là chuyện song phương, cô cũng không muốn trốn tránh trách nhiệm.

Dương Nhất Sâm tự nhiên cười rộ lên.

Cô nhìn anh: “Sao bọn họ lại thích anh được chứ? Anh có chỗ nào tốt?”

Vấn đề này, anh thật khó trả lời được.

“Nếu như anh thật sự tốt như vậy...”

Vì sao phải tặng anh cho người khác chứ?

Dương Cẩm Ngưng thừa nhận, con người cô có tính chiếm hữu rất cao. Nếu Dương Nhất Sâm là một người đàn ông tốt, vậy hà cớ gì cô ở gần mà chưa được hưởng lộc lại đem dâng cho người khác?

Dương Cẩm Ngưng những năm hơn mười tuổi, đã nhận định rằng, những chuyện cô muốn chỉ cần không vi phạm pháp luật, không vi phạm đạo đức, thì nhất định cô sẽ làm bằng được.

Có thể đúng như sau này người ta đánh giá về cô, cô có một điều khoác lên mình một vỏ bọc trước sự妒嫉 của những người con trai khác, bằng không Dương Nhất Sâm cũng sẽ không dễ dàng ở bên cô như vậy. Cùng ở dưới một mái nhà, hai người trong lòng đều có mờ ám, nhân lúc bố mẹ ngủ, họ thường cũng nhau lên sân thượng ngắm sao.

Đêm của thuở ấy, không có ánh đèn rực rỡ, chỉ có những chấm nhỏ trên dải ngân hà, chỉ có gió nhẹ nhàng thổi...

Cô còn nhớ rõ cảm giác khi ấy, lúc anh vòng tay nhẹ qua người cô, một cảm giác rất bình yên, rất ấm áp. Tâm hồn phiêu bổng, cuối cùng cũng đã tìm đến bến đỗ thuộc về riêng cô, còn cô, cũng không muốn buông tay anh. Anh đích thực là người hoàn hảo nhất trong mắt cô.

Khi còn đại học, thỉnh thoảng Dương Nhất Sâm cũng sẽ có nhiều lúc chợt nổi hứng muốn giảng giải với cô, lải nhải tầm quan trọng của việc thi đại học với cô còn nhiều hơn cả thầy giáo. Còn cô, lần nào không kiên nhẫn được nữa cũng đều thích quan sát dáng vẻ cúi đầu trầm tư suy nghĩ của anh. Anh vô cùng nghiêm túc, dường như không ai có thể bước vào thế giới của anh, những lúc ấy, cô bức thiết muốn mình trở thành người duy nhất có thể gia nhập vào thế giới đó.

Lúc nhàn rỗi, anh sẽ ngồi trước đàn dương cầm, mười đầu ngón lướt trên phím đàn tạo nên những âm điệu có thể khiến tinh thần cô bình ổn. Giai điệu ấy dường như mang theo sự vỗ về, khiến cô không còn một chút bất an nào trong lòng, chậm rãi chìm vào giấc ngủ sâu.

Cô thích ngắm nhìn bộ dạng say sưa chơi đàn của anh. Những lúc ấy, trông anh giống như một hoàng tử, còn cô vẫn là một cô công chúa vẫn bị giam cầm trong đau khổ. Thượng đế nói với cô, tất cả những đau khổ mà cô phải chịu đựng từ trước cho tới giờ đều là vì trong tương lai cô sẽ gặp được một người như thế, anh ta sẽ đưa cô thoát ra khỏi tất cả những buồn khổ kia, mang lại cho cô một cuộc sống hạnh phúc.

Và cô cũng chân chính mà tin vào cái lời nói dối ấy. Cô đem tất cả những bất công mà mình phải chịu đựng gửi gắm vào những hy vọng trong tương lai. Có thể, tuổi thanh xuân của cô, một nửa là ngây thơ, một nửa là ngốc nghếch.

Dương Nhất Sâm cũng không phải là một người con ngoan như bố mẹ mong đợi, anh cũng có thời kỳ ngỗ nghịch, tự mình ra ngoài thuê phòng ở một mình. Dương Cẩm Ngưng cũng sẽ có lần lấy cớ đến nhà bạn học hoặc là cùng đi du lịch với trường, rồi đến căn hộ của anh, ở lại vài ngày. Hai người ở cùng một chỗ, luôn luôn không kiêng nể gì cả. Cô ngồi trong lòng anh, xem anh lướt web, mười đầu ngón tay anh nhẹ gõ trên bàn phím. Những ký tự ấy, cô không hiểu, nhưng anh rất nghiêm túc. Cho dù cô có ý quấy rối, anh cũng chỉ thờ dãi nhìn cô, khiến cô không dám tiếp tục.

Dương Nhất Sâm làm về mảng lên kế hoạch cho một số công ty, cho nên đã sớm kiếm được tiền. Số tiền ấy đều biến thành quà sinh nhật của cô. Cô còn nhớ, anh hầu như lần nào cũng phải lục tung toàn thành phố mới có thể kiếm cho cô một món quà vừa ý. Cô đứng dưới cổng căn hộ chờ anh, nhìn anh về hốt hải chạy về, mồ hôi nhễ nhại, lúc ấy mới phát hiện ra, thứ cô muốn chỉ là một cái ôm của anh.

Nếu như hạnh phúc cũng có thể để dành, để những lúc khó chịu lấy ra hưởng thụ, thì điều cô mong muốn nhất chính là có thể để dành cái ngày đó – ngày anh đứng dưới ánh chiều tà, từng bước đi tới trước mặt cô. Cô giống như đã đợi cả trăm năm, cuối cùng cũng đợi được người đàn ông của cuộc đời mình.

*

* *

Dương Lập Hải và Tả Tần Phương đương nhiên không phải không biết chuyện của bọn họ, chỉ là không thẳng thắn nói ra. Có điều, dù chưa đề cập rõ ràng, nhưng bọn họ cũng ám chỉ. Dương Cẩm Ngưng và Dương Nhất Sâm đều là con của họ, cho nên bọn họ không thể tỏ thái độ ủng hộ được. Vợ chồng Dương Lập Hải cũng không phải những người cố chấp, cho dù trong lòng phản đối thì cũng sẽ không bày ra mặt, lại càng không có chuyện ghét bỏ thân phận Dương Cẩm Ngưng.

Dương Nhất Sâm có thể là quá để ý tới cảm nhận của cô, cho nên mới có mong muốn đưa cô rời khỏi thành phố này. Đáng tiếc, cô không hề có ý muốn đó, vì vậy, hai người vẫn ở cùng một mái nhà.

Dần dần, anh ít khi về nhà...

Dần dần, cô trở nên ít nói...

Mãi sau này, Dương Cẩm Ngưng mỗi khi nhớ tới những năm tháng ấy, liền trở nên trầm ngâm.

So với việc tự tay cô lựa chọn cắt đứt, cô càng hy vọng, tình cảm giữa cô và Dương Nhất Sâm bị bố mẹ phản đối kịch liệt cho đến chết đi, như thế cô sẽ không phải hổ thẹn với Dương gia, càng không phải ghi nhớ ân tình của bọn họ trong lòng.

Đáng tiếc, thế giới này vốn dĩ không có nếu như, chỉ khiến người tiếc nuối càng thêm nuối tiếc.

Trong cuộc đời cô, Dương Nhất Sâm chính là nét mực đậm màu nhất.

7. Chương 10

Ch.10: Làm người thông minh

Chuyển ngữ: Sahara

Dương Cẩm Ngưng trở về biệt thự lại tiếp tục sự nghiệp ngủ đến ngày đêm hỗn độn, rồi lại mở TV xem “Sói xám và cừu vui vẻ” mua vui. Mỗi lần thấy sói xám bị cừu vui vẻ khi dễ, cô đều đặc biệt muốn làm biên kịch của bộ phim này, để cho sói xám được một lần ăn thịt cừu, được nếm thử mùi vị thịt tươi như thế nào. (đúng là chị em với Nhân Ly =.=)

Cô cũng nghĩ, con sói xám này hẳn là hóa thân của kẻ xấu, còn cừu vui vẻ là hóa thân của chính nghĩa, nhưng như thế cô vẫn sống chết muốn cho sói được ăn cừu một lần.

Cô vô công rồi nghề ngồi suy nghĩ cách để sói xám ăn được thịt cừu, nhưng làm thế nào đây, không thể trắng trợn lộ liễu mà ăn được. Nếu như có một con sinh bệnh ốm thập tử nhất sinh rồi chết, lúc ấy nếu sói xám ăn thịt cừu thì cũng chỉ khiến người ta cảm thấy sói đã độc ác càng thêm vô đạo đức. Suy nghĩ một hồi không ra kết quả, cô phiền muộn tắt tivi đi, sau đó tiếp tục nằm chết dí ở nhà liên tục mấy ngày liền không rõ.

Lúc di động vang lên, cô đang chìm ngập trong buồn chán, vì vậy không chút do dự liền nhận lời tới giúp Cố Y Hạm chút việc.

Cô tới nơi, nhìn thấy Cố Y Hạm, lúc ấy mới mặt lạnh mà nói: “Được đấy, giỏi thật đấy, ngay cả người nhà cũng đem bán. Quả nhiên là trong người chảy dòng máu nhà họ Cố.”

Cố Y Hạm không phớt lờ sự bất mãn của Dương Cẩm Ngưng: “Thật sự là chị không tìm được người nên mới nghĩ tới em!” Nói xong còn chạy tới vỗ vỗ hai má Dương Cẩm Ngưng: “Trời ơi, khuôn mặt này, không tận dụng triệt để thì thật lãng phí quá đi!”

“Cắt!”

Cố Y Hạm vẫn kéo tay Dương Cẩm Ngưng vào trong: “Mau mau cầm mấy bộ trang phục này vào mặc thử đi.”

“Em không làm không công đâu đấy.” Dương Cẩm Ngưng bắt đầu chào giá.

Cố Y Hạm muốn mở một shop online, hiện tại đã nhập vào rất nhiều hàng hóa. Người mẫu mời tới lại có việc bận không tới được, còn mấy người khác lại kiêu ngạo làm cao nhằm nâng giá, khiến Cố Y Hạm có ác cảm. Lúc ấy tự nhiên lại nhớ đến Cố gia đang có một người ăn không ngồi rồi là Cẩm Ngưng, liền kéo cô tới đảm đương chức danh người mẫu.

“Được, chỉ cổ phần cho em là được chứ gì.”

Cũng không đến nỗi nào, Dương Cẩm Ngưng cam tâm tình nguyện mà đi vào thay quần áo.

Cố Y Hạm cũng thật là nguy hiểm, tự mình thiết kế, gửi bản vẽ đến xưởng may đặt làm, rồi bán hàng trên mạng, còn đăng ký thương hiệu.

Ngay cả chụp ảnh cũng phải thuê nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, khiến cho khí chất của Dương Cẩm Ngưng được tô bật đến cực hạn. Nhìn hình Dương Cẩm Ngưng trên màn hình, Cố Y Hạm càng tin tưởng lựa chọn của mình không sai, một khuôn mặt xinh đẹp thu hút người khác, có thể che giấu được chút sơ sót của trang phục. Khoác lên người Dương Cẩm Ngưng, những bộ quần áo này dường như trông có hồn hơn.

Đèn flash của máy ảnh vẫn còn đang chớp động, Cố Y Hạm nhìn khuôn mặt Dương Cẩm Ngưng, trong lòng không khỏi tán thành với MC trong một chương trình nào đó đã từng nói: khuôn mặt đẹp đúng thật là một loại tài nguyên khan hiếm. Khuôn mặt quyến rũ này ngay cả cô cũng nhìn không biết chán, thì đàn ông ai cũng sẽ muốn ngắm đi ngắm lại. Cố Y Hạm lại liên tưởng tới mối quan hệ hiện nay giữa vợ chồng Dương Cẩm Ngưng và Cố Thừa Đông, không khỏi thở dài...

Dương Cẩm Ngưng mệt mỏi mỗi một ngày, bày đủ mọi kiểu dáng, mọi tư thế để chụp ảnh khiến cô cả người đau nhức. Xem ra người mẫu để có được những khoảnh khắc đẹp nhất cũng cần phải nỗ lực ghê gớm, sau này cô sẽ tuyệt đối không khinh thường bọn họ nữa.

“Mời em ăn cơm!” Dương Cẩm Ngưng tức giận.

Cố Y Hạm bàn giao lại công việc rõ ràng rồi mới đưa Dương Cẩm Ngưng đi ăn. Tối nay những bức ảnh này sẽ được post lên website, không thể bỏ qua trang đầu quảng cáo được.

Dương Cẩm Ngưng kéo tay Cố Y Hạm: “Thấy chưa, giúp chị em đã phải đánh đổi nửa cái mạng đấy.”

“Vậy em nên cảm ơn chị đã tạo cơ hội cho em bộc lộ giá trị cuộc sống của mình chứ.”

“Cắt! Vậy mà cũng nói được.”

Cố Y Hạm vừa đi một bên vừa xoa cánh tay Dương Cẩm Ngưng: “Em nghĩ mà xem, em đúng là một người vô tích sự, ông xã thì cả ngày không về nhà, con cái thì mãi chẳng thấy động tĩnh gì, công việc nữa, một chút cũng không có.”

“Này, chị hôm nay gọi em tới để đả kích em như n phụ nữ khác đang lãng phí không khí, lãng phí đồ ăn đấy hả?”

Cố Y Hạm gõ đầu cô: “Chị đang nói nghiêm túc đấy nhớ!” Nhìn Dương Cẩm Ngưng, Cố Y Hạm không nhận được mà nói, “Rất cuộc là em muốn thế nào hả, có một ông chồng tốt như vậy, cũng không thêm quan tâm, định muốn biến mình thành người xa lạ thật hả?”

“Ông xã tốt như vậy. . .” Nói xong, Dương Cẩm Ngưng không nhận được mà bật cười: “Vậy mà còn cả ngày không biết đường về nhà?”

“Đấy là chú em của chị không hiểu thế nào là chủ động.”

“Vậy em nên chủ động?” Cô hình như đã từng nghe một câu nói, một người đàn ông, cho dù hẳn có thiếu chủ động thế nào đi nữa, khi gặp được người con gái khiến hẳn động tâm thì hẳn tự nhiên sẽ biết chủ động.

“Hôn nhân là do tòa thành do hai người cùng xây dựng, không thể cứ chờ mong đối phương chủ động, như vậy hai người càng chạy sẽ càng xa nhau. Cho dù em nghĩ thế nào thì Thừa Đông cũng vẫn là chồng em. Trong mắt mọi người, trên pháp luật, cậu ta cũng vẫn là người đàn ông đi cùng em tới hết đời. Lẽ nào em còn muốn tự tìm một đường để rút lui?”

Đường lui?

Dương Cẩm Ngưng sửng sốt vài giây rồi cười một cách ngây ngô, thay đổi trọng tâm câu chuyện, đúng là cô không nên bắt bà chị họ này đãi một bữa ăn thịnh soạn như thế.

Sau đó, hai người tiếp tục ăn cơm, nói những vấn đề không miễn cảm như vậy nữa mà nói mấy chuyện trên trời dưới đất linh tinh. Nhưng cô vẫn cảm thấy không yên lòng.

Sau khi chia tay với Cố Y Hạm, cô cũng buồn vô cớ không gì sánh được...

Những lời Cố Y Hạm nói, không phải cô chưa từng nghĩ tới. Chỉ là cô quả thực không có hy vọng gì với cuộc hôn nhân này, cho nên sẽ không có động lực. Cố Y Hạm đề cập tới đường lui đã bắn trúng tim đen của cô. Cô không muốn tin trong đầu mình có cái suy nghĩ đó, cô còn đang trông cậy vào thứ tình cảm gì? Nhưng vì sao lời Cố Y Hạm nói cô lại nhập tâm như thế. Đối với cuộc hôn nhân vô vị này, ngay Cố Thừa Đông trong thời khắc quan trọng ấy cũng không lo lắng như vậy.

Sau tân hôn không lâu, cô liền phát hiện ông chồng này của mình không có cảm tình tốt gì với mình. Ngay cả lúc ở hôn lễ, sắc mặt anh cũng rất tệ, giống như anh bị người ta buộc dây vào người lôi đến lễ đường.

Chỉ cần hai người bọn họ đi một vòng quanh sân khấu rồi đi kính rượu mọi người, lúc ấy anh thậm chí còn chẳng thèm để ý tới cô, khiến cô bị chuốc rượu đến nỗi choáng váng đầu óc cho dù tửu lượng của cô vốn rất khá.

Cô lúc này mới hồi tưởng lại, hóa ra là ánh mắt Cố Thừa Đông nhìn cô ở hôn lễ tràn ngập ý mỉa mai, cho nên cô lại càng không có hy vọng gì với người đàn ông này.

Cô coi anh là một cái đầm lầy sâu, nếu có ngày nào đó cô tự mình nhảy vào thì ắt sẽ không có đường ra.

Sau tân hôn không lâu, cô liền phát hiện ông chồng này của mình không có cảm tình tốt gì với mình. Ngay cả lúc ở hôn lễ, sắc mặt anh cũng rất tệ, giống như anh bị người ta buộc dây vào người lôi đến lễ đường. Chỉ cần hai người bọn họ đi một vòng quanh sân khấu rồi đi kính rượu mọi người, lúc ấy anh thậm chí còn chẳng thèm để ý tới cô, khiến cô bị chuốc rượu đến nỗi choáng váng đầu óc cho dù tửu lượng của cô vốn rất khá.

Cô lúc này mới hồi tưởng lại, hóa ra là ánh mắt Cố Thừa Đông nhìn cô ở hôn lễ tràn ngập ý mỉa mai, cho nên cô lại càng không có hy vọng gì với người đàn ông này.

Cô coi anh là một cái đầm lầy sâu, nếu có ngày nào đó cô tự mình nhảy vào thì ắt sẽ không có đường ra.

Cũng là bởi vì như vậy, cho nên dù cả đêm Cố Thừa Đông không về nhà cô cũng không lo lắng sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy vô cùng tốt. Tốt nhất là anh đừng bao giờ về thì hơn.

Sự thâm độc sâu trong tâm can nhắc nhở cô, cho dù cô có giả vờ không thèm để ý, giả vờ không quan tâm nhưng trong lòng vẫn chất chứa hận thù, sự oán hận đối với Cố Thừa Đông cũng chưa từng giảm đi. (người ta nói càng yêu càng hận quả không sai)

Cho dù cô vô số lần tự nói bản thân mình rằng mình chỉ đang dùng phương thức Cố Thừa Đông thích để đối đãi với cuộc hôn nhân của bọn họ, chỉ đang dựa vào quy tắc giữa người với người mà làm thôi, nhưng cô vẫn không trốn tránh được cảm nhận của bản thân. Vì Cố Thừa Đông mà quỹ đạo cuộc sống của cô đã bị hủy diệt, cho dù anh vô tội thì cũng thế khiến cô thoải mái.

*

* *

Đã rất lâu rồi cô không bị ác mộng hành hạ như đêm nay. Cô ngồi dưới tán cây, một con rắn từ trên cây rớt xuống cổ cô, cuốn kín lấy chiếc cổ trắng nõn của cô, khiến cô không thể hô hấp được. Cô tỉnh lại, gối đã ướt đầm.

Cô đưa tay ra lần mò chiếc gối bên cạnh.

Rỗng tuếch.

Thực ra không cần sờ cũng biết. Chiếc gối lạnh lẽo, một chút hơi người cũng không có. Cô ôm cái gối vào trong ngực.

Hôn nhân là cái gì?

Là hai người chung giường, chỉ cần thò tay ra ngoài là đã có thể cảm nhận được ôn độ của người kia, mũi có thể ngửi thấy hơi thở của người kia.

*

* *

Dương Cẩm Ngưng chưa từng tới nơi làm việc của Cố Thừa Đông, không hề biết là đường khá xa. Vì vậy cô yên tâm thoải mái ngồi trên taxi, nghe nói giá taxi bây giờ rất đắt, cô cũng coi như vì người khác mà cống hiến một chút. Cô vốn tưởng rằng tới công ty sẽ phải làm lắm thủ tục rắc rối rườm rà. Kết quả, thông suốt một lèo.

Cô bước vào thang máy, rốt cục nhìn không được, quay sang cô gái cầm tài liệu đứng bên cạnh đang nhìn chăm chăm mình: “Cô quen tôi?”

Đối phương sững sốt hồi lâu: “Tam Thiệu phu nhân.” Sau đó cười theo, “Chị nhìn còn xinh đẹp hơn cả ảnh chụp trong báo.”

Dương Cẩm Ngưng cũng không biết cô gái này là khen thật lòng hay chỉ hòa theo nịnh bợ, còn đối phương lại tinh thần phơi phới mà nhiệt tình nói chuyện với cô. Hóa ra hơn nửa số người trong công ty đều đã biết mặt cô qua ảnh cưới của vợ chồng họ bị tung ra ngoài. Cô ta còn nói đây đúng là cặp đẹp đôi nhất công ty, trước giờ chưa có tiền lệ.

Dương Cẩm Ngưng day trán.

Vẫn may là cô thư ký của Cố Thừa Đông không khoa trương như thế. Cô ta rất khiêm nhường, lời nói nhỏ nhẹ, chỉ bảo cô đứng chờ một lát.

Dương Cẩm Ngưng đợi nửa ngày, cuối cùng nghiêm mặt nhìn cô thư ký có khuôn mặt tròn trịa đáng yêu kia: “Cô không cảm thấy tôi hẳn là có đặc quyền sao?”

“Tam Thiệu phu nhân, công ty có quy...”

“Càng vậy tôi càng thích độc hành đặc biệt.” Nói rồi không đợi cô ta đáp tiếp, Dương Cẩm Ngưng lập tức đi vào phòng làm việc của Cố Thừa Đông.

Cố Thừa Đông đang mở video call. Anh nói rất ít, vẻ mặt nghiêm túc, phần lớn thời gian là chăm chú nghe đối phương nói, cuối cùng tổng kết lại vài câu, sau đó tắt máy tính.

Cô chưa bao giờ thấy dáng vẻ anh như vậy. Người nắm quyền trong tay, mỗi tiếng nói cử chỉ đều quyết định tới số phận người khác.

Bỗng nhiên cô cảm thấy mình đang đi quấy rầy người khác.

Cô đứng ở cửa vài giây mới bước vào trong: “Không nhận ra?”

Trên bàn làm việc tài liệu chất đống, màu sắc khác nhau, có điểm giống với sắc mặt anh hiện giờ. Cô chỉ mong là mình nhìn nhầm.

“Em không thấy sao...” Cố Thừa Đông dừng một giây, “Anh là đang thụ sủng nhược kinh!” (được ưu ái quá hóa sợ)

“Em còn tưởng anh đang mật hội cùng tình nhân chứ?”

“Tối đột ngột như thế.” Anh lật một tập tài liệu, ngẩng đầu nhìn cô: “Hóa ra là tối bất gian. Thật không phải, khiến em thất vọng rồi.”

Động tác vừa rồi của anh, cô cũng có thể hiểu được vài phần. Anh liếc mắt nhìn tập tài liệu rồi lại ngẩng đầu lên, kỳ thực cũng là vì đã tiêu hóa hết nội dung trong tài liệu, bộ lọc trong não làm việc rất nhanh, anh cũng không thích nhìn một đống chữ chồng chất.

“Em chỉ là muốn tặng anh một lần kinh hỷ mà thôi.” Cô chủ động đi tới, kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh anh.

“Kinh... hỷ...ồ”

“Thấy khuôn mặt như hoa như ngọc của em, chẳng lẽ anh không thấy tâm tình tốt hơn à?” Cô mặt dày mà diễn kịch đến cực điểm.

Cố Thừa Đông nhìn cô giống như đang nhìn nữ gián điệp.

“Trên mặt em cũng đâu có hoa, anh nhìn cái gì. Tiếp tục làm việc đi.”

Cố Thừa Đông cầm văn kiện trong tay đặt sang một bên, ánh mắt thản nhiên, “Nói đi, chuyện gì?”

Vô duyên vô cớ tới nơi này, tất nhiên có nguyên nhân.

“Vậy mà cũng bị anh đoán ra!” Cô bực bội: “Em nhớ anh.”

Thế nhưng, nỗi nhớ này so với nỗi nhớ của những người khác hoàn toàn không giống.

Chỉ là nghĩ tới Cố Thừa Đông...

Người đàn ông này đôi khi rất kỳ quặc, biết rõ cô đang nói dối nhưng cũng giả vờ, cũng giả vờ cùng cô. Thật sự đáng ghét.

Cố Thừa Đông nhếch miệng mỉm cười. Câu trả lời của cô tuyệt đối vượt ra khỏi sức tưởng tượng của anh.

Sau đó, Dương Cẩm Ngưng ngồi bên cạnh nhìn Cố Thừa Đông làm việc, lật xem tài liệu, ký tên..., thỉnh thoảng nhận vài cuộc điện. Cô an vị ngồi một bên nhìn anh, bỗng nhiên trong nháy mắt, cô phát hiện bản thân mình chưa bao giờ bỏ công sức ra tìm hiểu người đàn ông này.

Nếu như gạt ra vài điểm phản cảm của cô đối với anh, xét về mọi mặt mà nói, anh là một người đàn ông không tồi, có thể chọn làm người sống chung suốt một đời.

Ý nghĩ này vừa nảy lên trong đầu, Dương Cẩm Ngưng không khỏi đánh giá lại bản thân mình. Cũng như những người bình thường khác, cô cho rằng, đàn ông chỉ cần có gia thế tốt, mã ngoài không tồi, thì nhất định anh ta sẽ được dán cái mác hàng cực phẩm lên người.

Cô miên man suy nghĩ thật lâu, lát sau liền buồn ngủ, không kiên nhẫn gì mà ngã người trên ghế nằm ngủ.

Cô hoàn toàn không biết, nhân viên tới văn phòng Cố Thừa Đông nộp báo cáo ai nấy cũng đều kinh ngạc trước cảnh tượng trong phòng. Nhưng Cố Thừa Đông lại từ đầu tới cuối phờ ra cái biểu tình rất bình thường, khiến mấy người bọn họ đều cảm thấy như bản thân mình bị ảo giác, giác ngộ ra rằng: “Hóa ra chỉ mình mới thấy kỳ lạ.”

Dương Cẩm Ngưng hoàn toàn không biết mình ngủ bao lâu cho tới lúc bị Cố Thừa Đông gọi dậy đi ăn.

*

* *

Sau ngày đó, chuyện kỳ lạ xảy ra là, Cố Thừa Đông rất thường xuyên về nhà – nếu như có thể dùng từ “nhà” để chỉ nơi cô ở.

Có điều, phụ nữ cũng là một loài động vật kỳ lạ. Ví dụ như Dương Cẩm Ngưng, chuyện thần kỳ này xảy ra thì trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ: hóa ra Cố Thừa Đông trước đây không về nhà, không phải là vì anh quá bận như cô nghĩ, mà chỉ là cố ý không muốn về.

8. Chương 11-12

Biến yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.11: Giả tình giả ý

Chuyển ngữ: Sahara

Dương Cẩm Ngưng bị Cố Thừa Đông véo mũi đánh thức. Cô hí mắt nhìn người kia, trong lòng phát hỏa, không hẳn là bức tức gì lớn lắm, nhưng về mặt không hề hòa nhã. Trong lòng đang cảm thấy khó chịu, cho nên cô toàn không nghĩ tới cử chỉ của anh có bao nhiêu mờ ám.

Người kia giả bộ như vừa rồi mình chẳng làm gì, chỉ nghiêm túc nhìn chăm chăm cô, mặt mày rạng rỡ.

Hai năm kết hôn, thời gian bọn họ ở cùng nhau vô cùng bình lặng, cái biểu hiện thân mật như vừa rồi, khiến cô từ đáy lòng đã quyết định tha thứ cho hành động quấy nhiễu của anh.

Anh đang mặc âu phục, dáng vẻ nghiêm túc, khóe miệng nhìn không biết có bao nhiêu ý cười, khiến cô cảm thấy như mình bị ảo giác, phải mở to hai mắt lên mà nhìn.

“Không nhận ra à?” Anh chế nhạo một câu, có điều tâm trạng anh có vẻ khá tốt.

Không nói gì nữa, anh đi ra khỏi cửa, tốt bụng đóng cửa phòng ngủ lại.

Cô thấy bóng lưng anh thông dong biến mất trước mắt mình, không khỏi hừ nhẹ một tiếng: gì thế chứ? Bản thân mình không ngủ, lại còn đi quấy rối người khác ngủ... con người này, lòng dạ thật xấu xa...

Cô ngơ ngác nhìn chằm chằm trần nhà. Mãi đến khi dưới lầu vang lên tiếng khởi động ô tô, cô mới thoảng cái ngồi bật dậy, không thèm để ý mình còn đang mặc váy ngủ, tóc rối bời mà chạy đến ban công, vẫy tay về hướng chiếc xe vừa ra khỏi gara: “Ây... vất vả cho anh rồi!”

Cổ Thừa Đông hạ cửa kính xe, nhìn cô vài giây, vẫy tay lại với cô, không nói lời nào lại đóng cửa sổ rồi lái xe đi.

Dương Cẩm Ngưng dựa người vào can trắng tinh, nhìn chiếc xe trong tầm mắt càng ngày càng xa, không khỏi nhún vai cười khê, như vậy được gọi là gì?

Tiếp tục quay về giường ngủ, lần thứ hai cô tỉnh dậy ánh đèn sáng rực đã chiếu thẳng vào mắt cô. Cô chậm rãi đứng lên, mặc quần áo, đi rửa mặt. Cô xuống dưới lầu, dì Trương đã làm cơm nước xong xuôi, chờ cô xuống ăn. Dì Trương vẻ mặt rạng rỡ tươi cười khiến Dương Cẩm Ngưng nghi ngờ không biết có phải dì vừa trúng vé số hay không...

“Dì Trương có chuyện gì vui sao?” Cô ngồi xuống bàn ăn, thuận miệng hỏi.

Dì Trương dọn dĩa lên: “Tôi ấy à, là vì hôm nay thấy cậu chủ và thiếu phu nhân cử án tề mi (*) cho nên cảm thấy rất vui.” (*vợ chồng hòa thuận vui vẻ)

Bàn tay cầm đôi đũa của Dương Cẩm Ngưng run lên một chút... cử án tề mi... Cô sao không nghĩ tới...

“Thật tốt, như bây giờ thật tốt. Bao nhiêu năm nay tôi mới thấy một đôi vợ chồng đẹp đôi như thế. Thiếu phu nhân hiện tại rốt cục đã nghĩ thông suốt rồi, với đàn ông ấy à, mình phải tỏ ra một chút mềm yếu, hẳn mới biết thương hoa tiếc ngọc.”

Những lời này. . . Nói vậy chẳng phải nghĩa là cô thực đúng là phi tần ngồi nhà chờ Cổ Thừa Đông về sung sướng hay sao? Là vì trước đây cô không biết tốt xấu, giận dữ với Cổ Thừa Đông, cho nên anh liền ở bên ngoài với mỹ nhân, không có tâm tư muốn về nhà vui vẻ với cô? Hiện tại là cô rốt cục nghĩ thông suốt, nhận được ân sủng từ anh mới sống vui vẻ được, cô liền hiểu rằng cái kiểu nhún nhường ngoan ngoãn này mới khiến cho đàn ông thỏa mãn lòng tự trọng của họ.

Cô miên man suy nghĩ một hồi, sau đó mới tiếp tục ăn, cũng không đáp lại lời dì Trương. Mặc kệ người khác nghĩ thế nào thì nghĩ, bản thân cô hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra là tốt rồi.

Trong lòng cô nghĩ, có thể là vẫn còn chuyện gì đó...

Ăn cơm xong, Dương Cẩm Ngưng liền gọi điện thoại cho Cổ Y Hạm hỏi tình hình buôn bán của cửa hàng, dù sao cô cũng là cổ đông. Không gọi còn tốt, đằng này gọi xong kết quả lại là cô bị Cổ Y Hạm lôi lên shop online mua đồ, giúp quảng cáo thương hiệu, quan trọng nhất là phải khen hết lời trên đó. Bị nài nỉ ỉ ôi, Dương Cẩm Ngưng đành phải lên mạng giúp đỡ.

Có điều shop online của Cổ Y Hạm thật đúng là có quy cách, trang phục đều rất nghệ thuật, cũng có vài đơn đặt hàng. Cô xem mấy bức ảnh của mình, đa số đều không có mặt, chỉ nhìn thấy từ cổ xuống, chỉ có vài bức là nhìn được toàn bộ khuôn mặt. Quan sát một hồi cô dường như hiểu được, hồi còn học trung học, có nam sinh từng nói: Dương Cẩm Ngưng, cậu vừa nhìn đã thấy lãnh đạm rồi...

Bây giờ nhìn mình trong ảnh cô cũng thấy như thế, chỉ như một cái bình hoa, vẻ mặt không biểu cảm, không có linh hồn, ngay cả nụ cười cũng khiên cưỡng. Nếu như không phải người trong ảnh là mình, cô còn tưởng đó là một ma-nơ-canh.

Nghĩ vậy rồi lại thôi, Dương Cẩm Ngưng đăng ký mấy tài khoản vào shop của Cổ Y Hạm mua hàng.

Cả buổi chiều ngồi lướt web, cô vô tình nghĩ tới Dương Nhất Sâm, không kiếm chế được mà tìm hiểu tin tức gần đây của anh. Tin tức của Thịnh Niên trên mạng không có nhiều, nhưng đối với cô thế cũng đủ rồi. Thịnh Niên đã đi vào quỹ đạo, không quá tốt nhưng cũng không có sự cố gì.

Cô lúc này mới phát hiện, hóa ra bản thân mình vẫn khăng khăng nắm giữ hình ảnh Dương Nhất Sâm thời niên thiếu, nghĩ anh chưa từng xuất ngoại, cũng chưa từng từ bỏ dương cầm, vẫn là người thanh niên áo

trắng trong mắt cô, người con trai có nụ cười đẹp nhất thế giới. Cô không chịu thừa nhận rằng thật ra anh đã thay đổi, đã không còn là Dương Nhất Sâm trong ký ức của cô.

Không chỉ có anh, mà ngay cả bản thân cô cũng đã thay đổi. Chỉ có điều cô không chịu thừa nhận là ngay cả mình cũng không nhận ra chính mình nữa.

Những ngày Cố Thừa Đông không về nhà, cô cũng sống rất tốt, không hề bạc đãi bản thân. Cô luôn nghĩ Cố Thừa Đông ở bên ngoài chắc chắn là đang ăn chơi đàn đúm, trong lúc cô một mình một giường ở nhà, anh đang ở bên ngoài người đẹp vây quanh. Ý nghĩ như vậy luôn khiến cô không thể cân bằng cuộc sống của mình. Nếu Cố Thừa Đông sống vui vẻ thoải mái như thế, vì sao cô phải tự khiến bản thân mình mệt mỏi? Cô cũng muốn cuộc sống của mình có mùi vị một chút, phải sống tốt hơn bất cứ ai. Dù cô cũng không biết làm thế để chứng minh cho ai xem...

Hiện tại Cố Thừa Đông thường xuyên về nhà, cô đột nhiên cảm thấy không quen.

Cứ như trước đây, anh sống cuộc sống của anh, cô sống cuộc sống của cô, dạo phố, làm đẹp, bình an vô sự như vậy rất công bằng. Hôm nay Cố Thừa Đông trở về, giống như anh đã từ bỏ đi một thứ gì đó, còn cô cũng phải nỗ lực hy sinh một thứ của mình, như vậy mới cân bằng trở lại. Cô biết cái suy nghĩ này của mình rất kỳ quái, nhưng không thể nghĩ được gì khác...

Nghe thấy tiếng xe từ xa là biết anh đã về...

Giờ khắc này cô đột nhiên muốn chạy ra kéo tay Cố Thừa Đông mà nói: nếu như không muốn, thật ra anh không cần về. (chị đang sợ đối mặt phải không? ^^)

Cố Thừa Đông chắc chắn sẽ nói: sao em biết anh không muốn?

Cô thích thú tưởng tượng ra một cảnh như thế.

Cố Thừa Đông đã đi vào nhà, cởi áo khoác ra cầm trong tay, nhưng vẫn đứng ở cửa, không vào trong, ánh mắt rơi trên người cô đang nằm trên sofa.

Cảm nhận được cái nhìn của anh, cô cẩn thận ngồi dậy, phát hiện anh vẫn nhìn chằm chằm mình, cô thu chân lại cho ngay ngắn. Anh vẫn đứng ngoài cửa, vẻ mặt anh có gì đó khiến cô... kinh sợ.

Sửng sốt nửa ngày, cô mới chậm rãi đi ra chỗ anh, cầm lấy áo khoác trong tay anh: “Ông xã vất vả rồi.”

“Biết là tốt.”

Cái gì? Tưởng cô nói thật sao?

Biến yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.11: Giả tình giả ý

Chuyển ngữ: Sahara

Sửng sốt nửa ngày, cô mới chậm rãi đi ra chỗ anh, cầm lấy áo khoác trong tay anh: “Ông xã vất vả rồi.”

“Biết là tốt.”

Cái gì? Tưởng cô nói thật sao?

“Mấy ngày nay tâm trạng anh tốt lắm hả?” Dương Cẩm Ngưng cầm chiếc áo cẩn thận treo lên móc.

“Sao em nhìn ra được?” Cố Thừa Đông ngồi vào chỗ đối diện cô, cầm miếng táo trên bàn lên. Đĩa táo cắt miếng xiên que này là kết quả lúc cô buồn chán mà ra.

Anh nghiêm túc quan sát một lúc, kiểu như xác định không có độc, rồi mới bỏ vào trong miệng.

Cô vừa xoay người đúng lúc nhìn thấy động tác này của anh, liền làm mặt quỷ: “Ngay cả nhìn mặt thiếu phụ này anh cũng thiếu kiên nhẫn đến vậy?”

Cố Thừa Đông lờn nong cả vạt, hơi ngửa đầu, “Chúng ta thật là ăn ý.”

Cô đi tới bên cạnh anh, tức giận, “Ăn ý cái gì?”

“Anh cũng cho rằng em thấy khuôn mặt anh sẽ không nhận được cho nên cố gắng tránh xuất hiện trước mặt em, khiến em không thoải mái.”

Cái kiểu tìm lý do thoái thác này khiến Dương Cẩm Ngưng không biết nên khóc hay nên cười. Cô ngồi xuống cạnh anh, bật ti vi lên, suy nghĩ một chút rồi lại nằm xuống ghế, gối đầu lên đùi anh.

Hai người sống chung đã lâu, làm cái chuyện thân mật này cũng không lao lực nhiều lắm.

Cô nhìn lên mặt anh, giống như đang ngắm cảnh. Trước đây những điều cô nói đùa với bạn bè hiện tại cũng coi như đã được thực hiện. Năm xưa cô nói thế nào nhỉ? Hình như là sau này khi lập gia đình thì muốn được gả cho một người đàn ông tướng mạo không tồi. Nếu người đàn ông đẹp trai hay bỉ ổi đều hoa tâm như nhau thì có gì mà không chọn người đẹp trai một chút, lúc cãi nhau còn có thể coi như phong cảnh mà ngắm, không đến nỗi một chút hữu dụng cũng không có.

Khi đó cô vừa xem được một bộ phim. Có một người đàn ông rất xấu xí đã bỏ người vợ theo anh ta bao nhiêu năm để chọn một người con gái trẻ trung xinh đẹp. Mặc dù cô gái này mới là nữ chính của bộ phim, nhưng Dương Cẩm Ngưng quen coi cô vợ trước kia là vai chính từ lâu.

Cho nên, người đàn ông xấu xa bỉ ổi hay không, có đôi khi không liên quan đến tướng mạo anh ta thế nào, đương nhiên chỉ là có đôi khi thôi...

Trong lúc cô đang quan sát anh, anh dùng tay vuốt má cô, khiến cô có cảm giác mình là một món đồ chơi. Anh chơi đến mức nghiện, khiến cô chẳng còn tâm trạng mà nhìn nữa.

“Về lão gia ở vài ngày đi.” Anh không vuốt má cô nữa, mà chuyển sang nghịch tóc cô.

Anh lúc nào cũng dùng từ “lão gia” để chỉ Cố gia.

“Vì sao?”

“Không vì sao cả.”

Cô không tin, anh vốn không thích về đó: “Em không đi thì sao?”

Anh cầm lọn tóc cô khẽ giựt giựt, khiến cô kêu lên một tiếng.

“A, kéo phải tóc em à... xin lỗi.” Anh làm như mới phát hiện ra một bí mật vô cùng lớn, còn tỏ ra vô tội nhìn cô.

Cô bực tức không được, lập tức đứng dậy, nhưng tóc vẫn còn trong tay anh, lần này thực sự rất đau.

“Em gấp như vậy làm gì, anh có nói phải về ngay đâu.” Cố Thừa Đông lo lắng nhìn cô, ánh mắt giống như đang nhìn một con thú cưng. Sau đó, anh chậm rãi thả tóc trong tay ra.

Dương Cẩm Ngưng rầu rĩ nhìn Cố Thừa Đông, thật muốn chửi mắng cả nhà người đàn ông này.

Đáng tiếc cô quên rằng, nhà anh cũng bao gồm cả cô.

Quên chưa nói, bộ truyện này nằm trong series “bad girl” của Lục Xu, cho nên đừng ai thắc mắc sao nữ chính của Lục Xu ai cũng lười, ích kỷ và suy nghĩ kỳ quái như thế nhé ==))

Biến yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.12: Thích trẻ con?

Chuyển ngữ: Sahara

Cuộc sống ở Cố gia cũng không đến nỗi nào, dù sao cũng có Cố Y Hạm ở đó cho nên Dương Cẩm Ngưng cũng không thấy quá buồn chán. Chỉ là trong nhà có quá nhiều trưởng bối, khiến cô có chút khó chịu, nói gì, làm gì cũng phải cẩn thận từng chút, tránh cho người ta nói cô không biết đạo làm dâu. Thảo nào mà bố của Cố Thừa Đông nhất quyết chuyển ra ngoài ở, sống ở trong ngôi nhà này không chừng sẽ bị giám thị.

Dương Cẩm Ngưng rất có cảm tình với bố mẹ của Cố Y Hạm. Họ có thể tôn trọng quyết định của con cái như vậy, e rằng ít người bình thường làm được, huống hồ là ở cái kiểu gia đình này. Cố Y Hạm muốn đi leo

núi, Dương Cẩm Ngưng một chút cũng không do dự, xin phép Cố lão gia xong liền đi ra ngoài. Sức khỏe của ông nội đã khá hơn rất nhiều, không phải nằm trên giường suốt nữa, có thể xuống lầu đi lại.

Có điều, nơi nào có ông xuất hiện thì nơi đó bầu không khí vô cùng nghiêm túc.

Núi này không quá cao, đường lên núi cây cối xanh tốt, thân cây thẳng, dựng đứng, không có quá nhiều cành. Đường quanh co gấp khúc, nhìn không thấy điểm cùng, hoa cỏ tươi tốt bạt ngàn, thỉnh thoảng từng đàn bướm bay qua, phong cảnh thật tràn đầy sức sống. Điểm đặc biệt nhất ở ngọn núi này là cứ đi được một quãng là sẽ lại nghe được tiếng nước chảy. Cách đường lên núi không xa có một con suối, dòng nước rất nhỏ, đổ vào một cái hồ lớn. Nước trong suốt, nhìn rõ đáy, lúc khát cũng có thể tùy tiện uống một ngụm, cả người đều thanh tỉnh.

Dương Cẩm Ngưng và Cố Y Hạm đi phía sau, hai người lớn đi đằng trước, tốc độ khá nhanh, khiến người trẻ tuổi như Dương Cẩm Ngưng cảm thấy thật xấu hổ.

“Bọn họ thường hay đi leo núi, chúng ta không thể so bì với họ được.” Cố Y Hạm nói vậy khiến nỗi xấu hổ trong lòng Dương Cẩm Ngưng cũng bị tiêu tán.

Cố Trọng Quân và Lý Hình đều rất gầy, nhưng lại rất khỏe. Hai người nắm tay nhau, cùng bước đi. Đường như có thể nhìn thấy được tình cảm yêu thương vô hạn của hai người họ hồi còn trẻ, tình yêu đẹp như vậy...

“Bố mẹ chị quan hệ thật tốt.” Thật khó mới thấy được một đôi hưởng thụ cuộc sống như vậy.

Người nhà họ Cố, quả thực không tầm thường. Bố mẹ Cố Thừa Đông thì ẩn cư nơi nông thôn yên bình, bố mẹ Cố Y Hạm lại cũng không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng lo cho gia đình nhỏ của mình, cho dù Cố gia mưa gió khó lường, cũng sẽ không làm ảnh hưởng tới bọn họ.

“Hiện tại thì đúng là như vậy...” Cố Y Hạm hạ giọng nói nhỏ, trên mặt chan chứa ý cười: “Nêu như em gặp hai người họ từ ba mươi năm trước, những lời này của em có thể khiến họ biết ơn không ngừng.”

“Khi đó em còn chưa có ra đời. Đáng tiếc không có cơ hội, nếu như chị phát minh ra một cái máy xuyên thời gian thì tốt rồi.” Lưng chừng núi, độ ẩm khá cao, lòng bàn tay cô đã có chút dính dính: “A, hồi đó hai người họ như thế nào?”

“Ngày nào cũng cãi cọ, ngày nào cũng nháo nhào, chỉ hận không thể một phát khiến đối phương biến mất khỏi tầm mắt.” Giọng điệu của Cố Y Hạm chẳng có tí nào giống như nói về bố mẹ mình.

“Vậy là chị mạng lớn nhé, như vậy mà vẫn còn sinh ra được.”

Cố Y Hạm tự đắc: “Còn phải nói. Bây giờ hai người họ như vậy không thể không kể đến công lao của chị. Nghe nói, bố mẹ chị lấy nhau cũng là do gia đình hai bên ép buộc không có cách nào chống cự nên mới phải nghe theo thôi. Ai cũng có đối tượng trong lòng rồi cho nên đương nhiên họ không vừa mắt nhau. Có điều cả hai đều được giáo dục tuyệt đối không dây dưa với mấy chuyện yêu đương vụng trộm cho nên họ chẳng còn cách nào khác ngoài việc đả kích đối phương làm thú vui. Thỉnh thoảng, cười hời cái kiểu này cũng hại người không ít đâu.”

“Vậy thì tự do yêu đương là tốt sao? Bây giờ ly hôn nhiều như vậy, tất cả cũng chỉ là do cái quan điểm tự do yêu đương, tự do kết hôn mà ra. Có mà tự do thì nhiều, yêu thì ít ấy! Hơn nữa, bố mẹ chị không phải quan hệ rất tốt sao? Lấy tình yêu để ràng buộc nhau không phải càng dễ chết yểu hay sao? Nếu như một ngày nào đó không còn yêu, chẳng phải tất cả đều không còn ư?”

“Nói như vậy nghĩa là em rất thỏa mãn?” Cố Y Hạm quan sát thần sắc của cô, lại nói, “Nghe nói lúc mẹ chị mang thai chị còn cãi nhau to với bố chị một trận, mới dẫn đến đẻ non. Tất cả mọi người đều cho rằng chị sinh ra là một bi kịch, nhưng không ngờ lại không như mọi người nghĩ. Sau khi sinh chị ra rồi, bố mẹ chị chẳng những không cãi nhau nữa mà còn đặt hết tâm tư chăm sóc cho chị. Dần dần hai người họ mới sống một cuộc sống vợ chồng đúng nghĩa. Hơn nữa còn cảm thấy trước đây đã lãng phí thời gian vào mấy cái trò cãi vã quá trẻ con ấy, cho nên muốn bù đắp lại. Con cái, quả nhiên là một sự tồn tại kỳ diệu. Không phải sao?”

“Chị nói nhiều như vậy, chẳng phải là muốn nói một câu với em sao?” Dương Cẩm Ngưng cười, “Còn phải mất công vòng vo như thế.”

“Chị cũng chẳng có gì để nói với em cả, chỉ đang nói chuyện bố mẹ chị thôi. Có điều nếu em có thể qua đó mà nghĩ tới chuyện của mình thì chị cũng không quản.”

Dương Cẩm Ngưng đương nhiên đi guốc trong bụng bà chị chồng này. Cô ấy là đang âm thầm nhắc nhở cô, nếu như cô và Cố Thừa Đông có một đứa con, có thể quan hệ giữa hai người bọn họ có thể sẽ xích lại một chút.

Cũng như đối với cô, nếu có một đứa con, cô cũng sẽ đặt hết tâm trí vào nó.

Có đôi khi, sự tồn tại của con cái cũng chỉ khiến chúng ta học được cách làm sao giữ yên bình cuộc sống...

Dương Cẩm Ngưng về đến nhà thì mồ hôi trên người đã khiến cô cảm thấy lạnh lạnh, quần áo đều đã ẩm ướt. Cô có thể tưởng tượng được tóc trên trán mình đã bết vào y như một kiểu tóc của diễn viên hài kịch. Cô nhanh chóng chạy về phòng của riêng của vợ chồng cô ở Cố gia. Vậy mà còn chưa tới gian phòng đã gặp Cố Thừa Đông.

“Bên ngoài trời mưa à?” Cố Thừa Đông thấy cô như vậy, rõ ràng có sưng sốt một chút, sau đó lại dường như hiểu ra cái gì: “Em cũng thật là hiểu thuận.”

Chẳng hiểu sao, lời bình thường từ trong miệng anh nói ra, cô cũng đều cảm thấy không có ý tốt.

“Trước đây anh đã từng khen em như vậy rồi, không cần khen lại.” Cô tức giận đi vào phòng, muốn nhanh đi tắm rửa.

Vừa tắm cô vừa nghĩ, nếu như mỗi ngày đều đi leo núi như vậy, cô nhất định sẽ gãy đi rất nhiều.

Có điều, chuyện này có sức khiêu chiến quá lớn đối với thể lực của cô.

Tắm xong đi ra, cả người sáng khoái! Đúng là cái gì cũng đều cần nỗ lực rất lớn rồi sau đó mình mới được sung sướng.

Tóc ướt dán sau lưng, Dương Cẩm Ngưng cũng không cảm thấy khó chịu.

Cô đứng ngoài ban công, nhìn thấy dưới lầu một cảnh hai bóng người trên nền cỏ.

Cố lão gia ngồi trên xe đẩy, Cố Thừa Đông đi phía sau đẩy xe, hình như đang nói chuyện gì.

Nhìn dáng vẻ của Cố lão gia có thể thấy rõ tâm trạng ông khá tốt.

Nói đến hiểu thuận, ai có thể so bì được với Cố Thừa Đông?

Cô nhào người ra trước, để mặc tóc bị gió thổi tung, một tay đưa lên che miệng ngáp. Đúng lúc ấy, ông nội ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô, ông vẫy tay gọi cô xuống. Cô buông tay, trong lòng thầm hy vọng động tác bắt nhả của mình không bị nhìn thấy.

Dương Cẩm Ngưng quay vào trong phòng, cầm chiếc khăn bông lau lại tóc, rồi mới xuống lầu.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, chỉ là hơi nóng một chút. Xuống tới dưới sân, cô lập tức hối hận vì đã không bôi kem chống nắng,

“Ông nội.” Cô đi tới nơi, Cố Thừa Đông liền nhường lại vị trí, để cô đẩy xe cho ông.

Cố lão gia thích cô nhóc này, cả nhà ai cũng biết rõ.

Trong cuộc hôn nhân của Dương Cẩm Ngưng và Cố Thừa Đông, Cố gia kỳ thực không có lợi ích gì. Cố gia căn bản không cần tới doanh nghiệp nhỏ của Dương gia, nói khó nghe hơn thì là, Cố gia không thêm để vào mất. Nhưng Cố lão chọn một người như cô làm cháu dâu khiến người ngoài vô cùng kinh ngạc, cũng không có cách nào...

“Hiếm khi hai cháu về đây ở với ông.” Cố lão gia hí mắt nhìn hai người, phát tay ý bảo Dương Cẩm Ngưng dừng lại.

Ông lại liếc nhìn Cố Thừa Đông, anh lập tức hiểu ý chạy đi lấy gậy mang đến.

Nhìn Cố Thừa Đông đi xa rồi, Cố lão gia mới cười nhìn cô, “Tiểu nha đầu, vẫn đang oán giận ông nội?”

“Sao có thể chứ ạ?” Dương Cẩm Ngưng tự ép bản thân tươi cười.

Cổ lão gia đưa tay lên vuốt chòm râu: “Nha đầu kia... haizz, cho dù cháu nói dối, ông nội nghe cũng thấy vui vẻ. Đứa cháu này của ông, không phải ông khoe khoang, nhưng nó tuyệt đối là đứa cháu tuyệt vời nhất của ông.”

“Vâng đúng ạ, cháu đúng là được lợi rồi.” Lần này là nụ cười thật lòng.

Cổ lão gia giơ tay, chỉ vào cô, vì lời này của cô mà cũng bật cười: “Nha đầu này...”

Ông khẽ lắc lắc đầu. Lần đầu tiên thấy Dương Cẩm Ngưng, ông bỗng nhớ tới vợ mình. Người ngoài đều nghĩ là Cổ lão gia thích thanh tịnh cho nên không chịu rời khỏi nơi đây. Họ không biết, nơi này là do Cổ lão phu nhân lúc sinh thời lựa chọn. Sau khi có một cuộc sống giàu có, bà nội nói muốn xây một căn nhà lớn ở đây, muốn sau này tất cả con cháu cùng sống chung, một nhà vui vẻ.

Thời còn trẻ, ai cũng đều có những hoài niệm và ước mơ...

*

* *

Lần đầu tiên gặp Cổ lão phu nhân, Cổ lão gia mới mười mấy tuổi. Lúc ấy, ông thấy bà đang đánh nhau với một gã đàn ông trên đường. Bà nội lúc ấy cũng không xinh đẹp, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên nghị. Con gái mà đánh nhau cùng với con trai, nếu hấn ta mà không lưu tình, đương nhiên hẳn sẽ thắng. Bà nội thua, cho nên phiếu lương thực bị người ta cướp mất.

Cổ lão gia nhìn chăm chăm bà, trong lòng khiếp sợ. Cô gái này dù đã bị cướp lương phiếu, dù đáng vẻ tội bởi, nhưng ánh mắt vẫn tràn đầy niềm tin.

Không thể không nói, thời khắc ấy chính là giây phút nhất kiến chung tình của Cổ lão gia đối với bà.

Câu chuyện này, nghe không thấy thú vị, cũng không có gì khiến Dương Cẩm Ngưng cảm thấy lạ. Lúc cô mới kết hôn với Cổ Thừa Đông, ông nội đã kể lại với cô.

Chỉ vì, Cổ lão gia lúc nhìn thấy cô cảm thấy giống như nhìn thấy vợ mình năm xưa, cứng cỏi bất khuất như thế.

Cũng không phải là vẻ bề ngoài, chỉ là ánh mắt tràn đầy nghị lực của cô khiến Cổ lão gia có cảm tình tốt. Cho nên ông mới muốn cô được gả cho đứa cháu mà ông yêu quý nhất, đó cũng là một chút tâm tư của ông.

Cổ lão gia không hề biết rằng, chuyện tình yêu của mình lại làm Dương Cẩm Ngưng cảm động.

Một người đàn ông chứng kiến thời khắc mà người con gái chắt vật nhất lại nảy sinh nhất kiến chung tình. Chuyện này là chuyện hiếm có đến thế nào. Mỗi khi nghe người ta nói “nhất kiến chung tình”, trong đầu chúng ta thường liên tưởng tới hình ảnh tuấn nam mỹ nữ. So với dung nhan mỗi ngày một phai tàn, còn gì tốt hơn là có một người đàn ông trong lúc bạn đang xấu xí nhất mà nói lời yêu bạn, bạn vĩnh viễn sẽ không cần phải lo lắng diện mạo mình sau này sẽ thế nào.

Trong đầu Dương Cẩm Ngưng lúc ấy đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ khiến cho mối tình đầu của mình bị hủy diệt triệt để. Cô thầm nghĩ, nếu như không phải vì khuôn mặt này, Dương Nhất Sâm liệu có hẹn hò với cô? Cho dù không phải thì cũng là anh yêu khuôn mặt này trước, rồi mới yêu cô. Còn nữa, nếu như cô không phải là người đầu tiên liệu anh có rung động với cô?

Chỉ một cái nếu như, vốn là muốn đẩy bản thân mình tới ngõ cụt, nhưng hóa ra lại khiến cô mắc kẹt giữa những ý nghĩ tồi tệ.

Chuyện thế gian, vốn dĩ càng muốn làm cho rõ ràng thì lại càng vô nghĩa, hà tất phải nghĩ nhiều như thế.

Chấp nhận lời hỏi cưới của Cổ gia là do bản thân cô cam tâm tình nguyện, không ai bức được cô.

*

* *

Cố Thừa Đông đem gậy ra, Cố lão gia cầm lấy, tự mình chống gậy đứng lên, đi bước một.

Cố Thừa Đông nhìn cô, cô cũng thản nhiên nhìn lại.

“Cố Thừa Đông...”

“Hử?”

“Anh có thích trẻ con không?”

Cố Thừa Đông vô cùng kinh ngạc liếc nhìn cô một cái, đối với người đàn ông như vậy, không cần nói nhiều cũng lập tức hiểu.

“Chỉ là thấy trên TV nói quá nhiều tin tức trẻ con bị bỏ rơi, cảm thấy rất tội nghiệp.”

Cố Thừa Đông giờ mới khôi phục sắc mặt: “Em từ khi nào trở nên lương thiện như thế?”

Cô giơ tay lên đánh anh: “Em trước giờ vẫn luôn lương thiện. Anh đúng là không có mắt nhìn ra điểm tốt của em.”

9. Chương 13

Biến yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.13: Chuyện nghe trộm

Chuyển ngữ: Sahara

Nghe trộm luôn bị cho là một chuyện không tốt. Có điều đối với kẻ nghe trộm thì nghe trộm là vì lòng ham muốn vượt qua thử thách, là vì lòng hiếu kỳ không đè nén được, là vì vừa đúng lúc gặp không nghe không được.

Dương Cẩm Ngưng tự nhận thấy hành vi của mình hoàn toàn có thể tha thứ được. Cô chỉ là sau khi ăn không muốn đi nằm ngay vì nghe nói sẽ bị mỡ bụng, cho nên cô tùy đi đi loang quanh một chút, có ngờ đâu là gặp anh em Cố Thừa Đông và Cố Hoài Đông nói chuyện cơ chứ.

Cố Thừa Đông cũng là bị Cố Hoài Đông cản đường nên mới đứng lại tiếp chuyện: “Anh cả có gì dặn dò?”

Mấy ngày này, Cố Hoài Đông vốn đã đủ bực mình vì cậu em ba này, hơn nữa từ lâu đã bất mãn với Cố Thừa Đông: “Anh là anh cả, đương nhiên muốn nhắc nhở chú việc gì nên làm việc gì không nên làm, tránh sau này em ba trách cứ.”

“Anh cả lúc nào cũng quan tâm tới chúng em, vô cùng cảm kích!” Cố Thừa Đông và Cố Hoài Đông vốn dĩ ở cùng một nhà không nhiều, càng không thân, cũng không có một chút cảm tình nào.

“Nếu đã như vậy, dự án Hoa Tây, chú chắc hẳn biết làm thế nào?”

“Cái này không phiền anh cả lo lắng.”

“Anh cũng chỉ muốn nhắc nhở chú một chút thôi.”

“Cảm ơn anh cả.” Cố Thừa Đông sắc mặt vẫn không biến đổi.

Cố Hoài Đông cảm thấy mất mặt, im lặng một lúc rồi mới bỏ đi.

Cố Hoài Đông đi rồi nhưng Cố Thừa Đông vẫn đứng im tại chỗ. Dương Cẩm Ngưng nhíu mày không biết người này còn muốn làm gì mà chưa đi, cô liếc nhìn lên bầu trời, cũng vẫn như hôm qua, chẳng có gì đẹp, chỉ có mảnh vườn nho phía trước tương đối đẹp.

“Đi ra đây.” Cố Thừa Đông đột nhiên mở miệng.

Dương Cẩm Ngưng lui vào trong một chút.

Trong TV thường có những cảnh như vậy, khi phát hiện có người nghe trộm người ta đều nói “đi ra ngoài”, thường thì diễn viên sẽ không ra.

Cô vẫn đứng im, định thò đầu ra ngoài ngó một chút xem Cố Thừa Đông đã đi chưa nhưng vừa ngoảnh mặt liền phát hiện anh đã đứng trước mặt mình, sợ muốn chết. Cô đã sớm biết con người này bước chân không hề có một chút tiếng động, sớm muộn gì cũng có một ngày cô sẽ bị anh hù chết. Giống như giữa màn đêm đen kịt, cô gặp phải ác mộng, vừa mở mắt liền phát hiện bóng người dưới ánh trăng.

Cô đưa tay lên vuốt ngực: “Anh làm em sợ muốn chết.”

“Ai bảo em lén lút.” Cố Thừa Đông liếc mắt nhìn cô, rồi đi về phía trước, chính là hướng đi về phía vườn nho.

Dương Cẩm Ngưng bấu môi, đi theo sau.

Đuổi tới gần, cô phát hiện thấy tầm lưng rộng lớn của anh trước mắt mình. Dưới mặt đất, bóng cây hoa quế loang lổ, phong cảnh hữu tình.

Dương Cẩm Ngưng không khỏi trầm ngâm lại, tốc độ bước chân nhanh hơn, đi song song bên cạnh Cố Thừa Đông.

“Vừa rồi hai người nói chuyện gì thế?” Vừa rồi nhìn thấy bóng cây cô mới biết vì sao anh phát hiện ra cô đang đứng đó.

“Không phải em nghe thấy rồi sao?”

“Em ngốc mà, nghe không hiểu.” Cô chủ động bám lấy cánh tay anh, “Cần anh giảng giải.”

Người con gái không cần biết thông minh hay ngốc nghếch, cứ giả vờ ngây ngô cũng không tồi, rất thích hợp để làm nũng. Phụ nữ mà tỏ ra quá mạnh mẽ, không những càng phải chịu khổ nhiều mà còn khiến cho người ta cảm thấy dù có khó khăn thế nào cũng vẫn sẽ kiên cường được, không cần bảo vệ.

Cố Thừa Đông lại dùng ánh mắt khó hiểu nhìn cô, không biết có phải là do không thích ứng được với sự chủ động của cô hay là cảm thấy ngứa mắt. Nhưng anh cũng không phản ứng gì, Dương Cẩm Ngưng còn tưởng anh phớt lờ cô.

“Có liên quan tới em.”

“Cái gì?” Cô chỉ là tùy tiện hỏi cho có chuyện, cũng chẳng có hứng thú.

“Anh cả muốn nhắc nhở anh, đừng vì Dương gia nhà em mà để tuột mất lợi ích của Cố gia.” Cố Thừa Đông nói rõ ràng, rồi ngồi xuống ghế đá dưới gốc nho, thuận tiện kéo Dương Cẩm Ngưng vào lòng, một tay đưa lên sờ mặt cô, nhưng ánh mắt lại không nhìn cô.

“Thịnh Niên có chuyện gì sao?”

Dự án kia đối với Cố gia mà nói chỉ có một chút lợi ích nhỏ không đáng nói, chỉ là đang thiếu một đối tượng hợp tác. Nhưng đối với Thịnh Niên, dự án đó lại là một cái phao cứu mạng.

Cố Hoài Đông nhắc nhở Cố Thừa Đông như vậy lại khiến mọi chuyện từ đơn giản biến thành phức tạp. Vốn dĩ chỉ cần tốn thêm một chút thời gian là có thể tìm được đối tác khác, cũng sẽ không ảnh hưởng gì quá lớn tới Cố thị. Nhưng dưới sự quấy nhiễu của Cố Hoài Đông, tự nhiên vấn đề lại trở thành một bài toán khó cho Cố Hoài Đông, rốt cuộc là nên bảo vệ lợi ích cho Cố thị hay nhạc phụ nhạc mẫu?

Cho dù anh có chọn phương án nào, Cố Hoài Đông cũng sẽ có lý do để bới móc anh.

Nếu như Cố Thừa Đông chọn cách không để ý tới lợi ích Cố thị, nhân viên trong công ty ắt sẽ bất mãn với anh. Còn nếu anh lựa chọn dùng thủ đoạn mạnh tay, lại quá tàn khốc với Dương gia, người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ nói anh là người bất kể tình thân để đoạt lợi ích, sẽ ở sau lưng anh mà nói anh là người tàn nhẫn. Huống hồ, nếu làm vậy, tự nhiên quan hệ giữa anh và Dương gia sẽ như bước chân trên tảng băng mỏng.

Dương Cẩm Ngưng lúc này lại đang suy nghĩ tới một vấn đề khác. Hóa ra người ấy trở lại Thịnh Niên là vì Thịnh Niên đang gặp phải khó khăn. Vậy mà ánh mắt của cô vĩnh viễn chỉ dừng lại ở sự thay đổi của người ấy, không đi tìm hiểu xem vì sao, không biết rằng là do thế cục bức người.

Những thứ tình yêu lãng mạn này, sau khi đã khiến cho người ta thỏa mãn được nhu cầu thực tế rồi mới thể hiện ra bản chất của nó, nó vốn dĩ được dàn dựng lên để khiến con mắt người ta trở nên mờ mịt.

“Vậy anh dự định làm thế nào?” Dương Cẩm Ngưng xoay người, đối diện nhìn Cố Thừa Đông.

“Em mong muốn anh làm thế nào?” Về mặt anh hoàn toàn không có chút gì gọi là đang băn khoăn lo lắng, mà rõ ràng khiến cô cảm thấy như anh đang giở trò ve vãn.

“Mong muốn của em thì có đáng gì, anh cũng sẽ không nghe theo.”

“Em có thể thử.”

“Gì?”

“Thử xem, anh có nghe theo ý em không?”

Dương Cẩm Ngưng cầm lọ thuốc, lấy một viên thuốc đặt ở lòng bàn tay. Nhìn rồi lại nhìn, những viên thuốc này đủ màu sắc, giống những viên kẹo đường khi còn bé hay ăn, mỗi viên một hình dạng: trắng, sao, mặt trời... Bây giờ đã sớm không còn loại kẹo đường ấy nữa, dù cho cô có nhớ đến đâu. Cuối cùng Dương Cẩm Ngưng vẫn quyết định bỏ viên thuốc đi, dù sao cũng không tốt đối với thân thể.

Hơn nữa, Cố Y Hạm nói đúng, lẽ nào cô muốn như vậy cả đời?

Sống cuộc sống mà ngay cả bản thân mình cũng không xác định được?

Cất lọ thuốc vào ngăn kéo, Dương Cẩm Ngưng đi ra ngoài. Ở đây, thực ra cũng không được thoải mái, lúc nào cũng nghe được mấy lời châm chọc mỉa mai của vợ chồng bác cả. Về chuyện Cố lão gia thiên vị, bọn họ không dám mở miệng trước mặt, bao nhiêu bất mãn đều đổ hết lên người Dương Cẩm Ngưng. Cô cũng không ngại, chỉ làm như cái gì cũng không nghe thấy.

Nếu của nàng tồn tại làm cho bất mãn, còn không bằng đi xem cố lão.

Không biết mấy ngày này cô rốt cuộc đụng vào cái gì, lúc nào cũng tình cờ nghe được người khác nói chuyện riêng.

Đứng ngoài cửa, Dương Cẩm Ngưng vốn không có ý định đi vào trong, cô nghe được Cố Hoài Đông nhắc tới “Thịnh niên”, đành phải cầm lòng mình “làm chuyện xấu” một lần. Cố Thừa Đông thoái thác đúng là không sai lầm, Cố Hoài Đông chính là muốn mượn chuyện này để tố cáo tội trạng của Cố Thừa Đông với ông nội, tạo tỷ số hòa giữa hai người. Nhưng Dương Cẩm Ngưng nghe không ra thái độ của Cố lão gia là thế nào.

Nghe trộm là việc làm không tốt, nhưng cô gõ cửa, “Ông nội.”

Cố Hoài Đông mở cửa, trừng mắt với cô.

Cửa rõ ràng không khóa, hơn nữa cô cũng không phải cố ý.

“Hoá ra anh cả cũng ở đây.” Cô làm bộ bất ngờ nhìn Cố Hoài Đông, “Giờ này không phải anh đang ở công ty sao?”

“Quay về lấy vài thứ.” Cố Hoài Đông chuyển đường nhìn.

Cố lão gia nói: “Hoài Đông, về công ty đi, ông không sao.”

“Vâng, ông nội.”

Dương Cẩm Ngưng nhìn Cố Hoài Đông bỏ đi, rồi mới đi vào trong: “Ông nội sắc mặt ngày càng tốt!” Cô thấy bên giường có một bát cháo: “Đại ca thật đúng là biết chăm sóc.”

“Đây là tiểu tứ đưa tới, nó nói vị rất ngon, nếu cháu thích thì bảo tiểu tứ làm cho.” Cố lão gia vẫn hay gọi Cố Kế Đông là tiểu tứ. Nếu như ông cũng dùng cách gọi như vậy để gọi Cố Thừa Đông... “Tiểu tam”, nghe thật đúng là êm tai. (^) Nếu Cố Thừa Đông biết cô nghĩ như vậy chắc sẽ một tay bóp chết cô.

(tiểu tam là cách gọi cho những kẻ chuyên đi phá hoại tình cảm người khác, như bồ nhí)

“Hóa ra là em tư.” Cô cười cười.

“Tiểu nha đầu, sao giờ này lại tới đây?”

“Cháu buồn chán, muốn đến hầu chuyện ông nội.”

Sau đó, hai người tùy tiện nói vài chuyện, người hỏi người đáp.

Cố lão gia nhìn cô, hỏi: “Cháu và Thừa Đông thế nào?”

“Vẫn tốt ạ.”

Cố lão gia còn muốn hỏi nhiều thứ, nhưng nhìn bộ dạng này của cô, quyết định bỏ đi. Can thiệp quá nhiều không những không đạt được ước muốn mà còn có thể tạo tác dụng ngoài ý muốn.

Cố lão gia ngủ rồi, Dương Cẩm Ngưng liền đi ra, cẩn thận đóng cửa lại.

Xuống tới lầu, vừa lúc đụng mặt Cố Kế Đông.

“Ông nội vừa ngủ rồi.”

Cố Kế Đông gật đầu, bước chân dừng lại, “Chị dâu, trong hoa viên hoa nở rất đẹp, nếu buồn chán thì ra ngoài chơi.”

“Cảm ơn, chị sẽ đi.”

Dương Cẩm Ngưng đi loanh quanh một chút, nghĩ đến lời Cố Kế Đông nói, liền chuyển hướng đi ra vườn hoa.

Có điều ở đây đã sớm có người, hai mẹ con Lý Hình và Cố Y ngồi ở đó phơi nắng, thoạt nhìn như đang nói chuyện nhà. Cô nhìn thoáng qua, chậm rãi thông thả đi tới, thầm muốn hù Cố Y Hạm.

“Ý Hạm, con và Cẩm Ngưng thân như vậy, thỉnh thoảng nên tâm sự với nó nhiều một chút, cho nó khỏi cảm thấy chán.”

“Con biết rồi mà! Mà sao mẹ lại quan tâm chuyện vợ chồng em ba thế?”

“Nhìn hai đứa chúng nó, mẹ lại cảm thấy như nhìn thấy mẹ bà bố con năm xưa. Khi đó quá mức trẻ con, đến cái tuổi này rồi mới cảm thấy chẳng có gì là không bỏ qua được cả.”

“Mẹ sao mà lại than thở bằng cái giọng như thế?”

“Hôm qua gặp bạn bè nói chuyện phiếm, tiện thể tham gia một cuộc đấu gia từ thiện, gặp đứa con gái kia... Em ba của con, thật là không biết nó nghĩ gì.”

“Nó về rồi ạ?”

“Ừ.”

“Ở cùng với em ba?”

“Chuyện này con biết là được rồi, đừng có lỡ miệng nói ra với Cẩm Ngưng đấy. Lòng của phụ nữ, kỳ thực rất yếu đuối, cũng rất chân thành tha thiết, nhưng không thể dung chứa được bất cứ tỳ vết nào.”

“Con biết rồi.”

...

Dương Cẩm Ngưng trầm nghĩ, mình đang bị một bà phù thủy nào đó ám ảnh, bị reo thần chú. Lúc nào cũng tự nhiên nghe được người khác nói chuyện bí mật. Hơn nữa, bí mật nào cũng có liên quan tới cô, còn mụ phù thủy kia tốt hay xấu lại chẳng liên quan tới cô.

Mấy chuyện liên tiếp trong một ngày khiến Dương Cẩm Ngưng tâm tình không tốt chút nào. Ngay cả lúc ăn cơm tối, Cố Thừa Đông và Cố Hoài Đông khẩu chiến cũng không khiến cô cảm thấy hứng thú, mãi đến khi ánh mắt mọi người đều tập trung trên người cô, cô mới ngẩng đầu lên.

Hình như... trọng tâm câu chuyện bọn họ đang nói, là cô!

Cuối cùng Cố Thừa Đông nói ba chữ: “Người một nhà” .

Cô tức giận liếc nhìn Cố Thừa Đông, lời này là anh đang nói chính anh!

Cố Thừa Đông cũng nhìn cô, ý nói anh đã nói xong.

Rất khó có dịp cả nhà đoàn tụ ăn cơm, Cố lão gia muốn cả nhà vui vẻ, nhưng nhìn cái dạng này...

“Dì Ngô, đưa cơm vào trong phòng tôi.”

Cố Hoài Đông tức giận nhìn Cố Thừa Đông, không nói gì.

Dương Cẩm Ngưng hoàn toàn toàn không biết bọn họ vừa rồi đang nói cái gì.

Cố Y Hạm nhìn Dương Cẩm Ngưng nhin không được nở nụ cười. Cố Thừa Đông là ý nói đều là người một nhà có gì phải nổi giận, nếu Dương Cẩm Ngưng đã là vợ của anh, anh đương nhiên không thể làm tổn hại tới Dương gia. Cố Hoài Đông thì lại bối rối, nói Cố Thừa Đông, đang mượn cớ để thể hiện mình. Cố lão gia không nói gì, chỉ tỏ ra không vừa lòng.

Có điều, Cố Y Hạm cảm thấy đối với ông nội mà nói, dù là người một nhà, nhưng thực ra ông hoàn toàn không coi thân đối phương.

Người không có phản ứng gì còn có Cố Kế Đông, dường như cái gì cũng không nghe thấy.

Dương Cẩm Ngưng tự kiểm điểm bản thân. Cho dù Cố Thừa Đông nhìn từ góc độ nào cũng là đang giúp đỡ cô. Cô không nên làm mặt lạnh với anh. Đang ngồi ăn cơm với mọi người mà thất thần như vậy thật là không nên.

Vì vậy Dương Cẩm Ngưng chuẩn bị nước nóng cho Cố Thừa Đông đi tắm, lại sắp sẵn quần áo ra.

Cố Thừa Đông nhìn thấy vậy, không nhịn được lên tiếng: “Cái này gọi là hối lộ?”

Dương Cẩm Ngưng đứng ở cửa phòng tắm, tạo một tư thế đáng yêu: “Cần em tắm cùng anh không?”

Giọng nói mê hoặc khiến Cố Thừa Đông sững sốt, nhưng sắc mặt hơi trầm xuống, lại nghĩ tới chuyện gì, “Cũng không phải là không thể.”

“Em không dùng thân thể để trao đổi.” Cô đóng cửa lại, “Tắm đi.”

Hồi lâu Dương Cẩm Ngưng mới nghe được tiếng nước truyền ra.

Kỳ thực cô rất muốn biết, rốt cuộc là cô bài xích Cố Thừa Đông sâu hơn hay là Cố Thừa Đông bài xích cô sâu hơn.

Đồng sàng dị mộng, không biết mối quan hệ của bọn họ có thể dùng từ này miêu tả được không?

Đêm nay, cô không ngủ được. Cô mơ màng thấy một cô gái trẻ đang ngồi cùng một vị phu nhân trên bãi cỏ nói chuyện phiếm. Sau đó hình ảnh biến đổi, cô gái kia hỏi vị phu nhân muốn đi đâu. Phu nhân nói đi nấu cơm cho cha, cha cô sắp trở về. Thế rồi, hình ảnh lại biến đổi, cô gái trẻ kia đứng trong mưa khóc, còn người phụ nữ kia nằm trên mặt đất.

Hình ảnh tan vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Trong cơn mưa tầm tã, cô gái nhỏ trú dưới một gốc cây lớn, nhìn người đàn ông mà người phụ nữ này nhắc tới, ông ta ra khỏi xe, tay dắt một người phụ nữ khác, miệng tươi cười.

Sau đó, cô bé và người phụ nữ cùng nhau khóc, liên tục, giống như cơn mưa đang rơi kia.

Trong bóng tối, Dương Cẩm Ngưng tựa hồ cũng nghe thấy tiếng khóc, giống như tiếng gọi thê lương, khiến toàn thân cô run lên.

Cô thở dốc, mở hai mắt.

Màn đêm đen kịt trước mắt chứng minh với cô tất cả đều là mộng.

“Làm sao vậy?” Cố Thừa Đông bị tiếng thở dốc của cô làm cho giật mình tỉnh giấc, hỏi cô: “Gặp ác mộng à?”

Anh vô thức ôm cô vào trong lòng, “Ngủ đi, không sao đâu.”

Chỉ là một hành động vô thức của anh, nhưng cô lại chậm rãi choàng tay ôm lấy tấm lưng lớn kia, ôm thật chặt.

10. Chương 14-15

Biến yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.14: Lùi một tiến hai

Chuyển ngữ: Sahara

Những lúc không chiếm được thứ mình cho là tốt nhất, hay khi cảm thấy bản thân mình không xứng với thứ gì đó, thì nên học cách lùi một bước tiến hai bước, đồng thời cũng nên học cách chấp nhận, học cách giả vờ không biết một số chuyện.

Dương Cẩm Ngưng nửa đêm tỉnh giấc nên không thể tiếp tục ngủ ngon được nữa. Lúc hửng sáng, Cố Thừa Đông tỉnh dậy theo đồng hồ sinh học. Anh cẩn thận thu tay đang ôm Dương Cẩm Ngưng về, chậm rãi xuống giường. Tất cả những hành động này của anh, cô biết hết, thậm chí nghe rõ cả âm thanh lúc anh mặc quần áo. Cô trở mình, nhìn anh.

“Dậy rồi à?”

Thấy Dương Cẩm Ngưng không trả lời mà cứ nhìn chằm chằm mình, Cố Thừa Đông hiếu kỳ, nghiêng đầu nhìn cô.

“Cố Thừa Đông?”

“Hử?”

“Cố Thừa Đông?”

Tưởng cô lại nổi hứng trêu đùa, anh chỉ bất đắc dĩ cười.

“Anh đi làm đây.”

“Chúng ta sinh con đi.”

Lần này, những lời của cô đã chui lọt vào lỗ tai anh.

Cố Thừa Đông đang đi ra phía cửa bỗng nhiên dừng chân, quay lại nhìn cô, ánh mắt mang theo sự thăm dò: “Cái gì?”

“Chúng ta sinh con đi.”

Cho dù người một mực dùng biện pháp tránh thai là cô, những cũng là dưới sự ngầm chấp thuận của anh. Cô sẽ không sinh con nếu như anh không muốn, cô tuyệt đối không thể để con mình rơi vào cảnh ngộ không có cha.

“Ừ.” Cố Thừa Đông gật đầu, vẻ mặt không hề kích động, cũng không có thất vọng.

Cô cảm thấy như vậy không tồi, còn tốt hơn là anh hỏi lại cô “vì sao?”

Cố gia nhiều người, trước đây lão gia thích nhất là con cháu cùng nhau ăn cơm. Hiện tại thì ông cũng không bắt buộc, nếu như không có chuyện gì đặc biệt, mọi người ai cũng có thể về nhà người nấy, đỡ phải ở cùng một chỗ nhìn mặt nhau thấy phiền, đến cả cơm ăn cũng không ngon miệng.

Cố Kế Đông thấy Cố lão gia xuống lầu, còn dì Ngô đang ở trong bếp làm cơm, liền đi tới: “Dì làm cơm sớm vậy? Chuẩn bị món gì đặc biệt cho ông nội ạ?”

Cố Thừa Đông và Dương Cẩm Ngưng về nhà ở mấy ngày, đồ ăn uống đều do nhà bếp chuẩn bị đầy đủ.

“Đây là do Tam Thiếu phu nhân dọn dọn.”

“Để cháu xem là cái gì ngon nào?” Cố Kế Đông đến gần nhìn rồi nói: “Tam tẩu chuẩn bị ăn chay?”

“À không phải, thực ra là ăn đồ thanh đạm.” Dì Ngô buông nguyên liệu nấu ăn trong tay xuống, “Cũng không biết là có phải có rồi hay không, bình thường chưa bao giờ thấy tam thiếu phu nhân yêu cầu mấy món ăn rau cỏ này.”

Cố Kế Đông cũng cầm lên xem: “Có thể lắm!”

Cố Kế Đông đi ra khỏi phòng liền trông thấy Dương Cẩm Ngưng đang nhàn nhã nằm trên ghế đọc sách. Anh chậm rãi đi tới: “Tam tẩu thật hăng hái.”

Dương Cẩm Ngưng gấp quyển sách lại: “Chỉ là vì không có việc gì làm buồn chán thôi.”

“Em còn tưởng chị dâu không khỏe, định tới hỏi thăm.”

“Ở đâu ra chuyện đấy?”

“Dì Ngô nói chị bảo dì ấy làm mấy món ăn lạ lắm, đoán là chị không khỏe.”

“Khẩu vị gần đây thay đổi chút thôi. Cảm ơn tứ đệ quan tâm.”

Cố Kế Đông mặc dù bên ngoài tỏ ra bồn chồn bất cần đời, nhưng bình thường lại hay gây chuyện âm ỉ. Trong lòng Dương Cẩm Ngưng vẫn dĩ có cảm giác bài xích với con người này từ lâu. Lần trước cũng là do nghe theo lời nhắc của cậu ta mà cô vô tình nghe thấy được cuộc nói chuyện của hai mẹ con Cố Y Hạm. Cô không biết là có phải do Cố Kế Đông cố tình hay không, nhưng tốt nhất là nên cẩn thận một chút.

“Chúng ta đều là người một nhà, chuyện nên làm cả thôi.” Cố Kế Đông làm bộ chuẩn bị đi chỗ khác, “Chị nói với ông nội là tối nay em không tới, em đi tụ họp bạn bè.”

“Ồ, sẽ chuyển lời giúp cậu.”

Trong lòng Cố lão gia, đứa cháu này có vị trí không hề bình thường. Cố Kế Đông luôn luôn có khả năng khiến Cố lão gia vui vẻ, hơn nữa, đối với chuyện tranh chấp trong nhà cậu ta luôn tỏ ra không quan tâm, lại càng khiến ông nội yêu quý.

Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm Cố Kế Đông, sau đó lắc đầu, dù sao mấy chuyện này cũng không liên quan tới cô.

Cô quá mức chuyên chú, thế cho nên quyển sách trên tay bị người khác rút đi.

Cố Y Hạm tên sách, sắc mặt mừng rỡ nhìn Dương Cẩm Ngưng với ánh mắt khó tin: “Dương nữ sĩ, em nghĩ thông suốt rồi sao?” Nói rồi con quơ quơ quyển sách trước mặt Dương Cẩm Ngưng.

Dương Cẩm Ngưng giật lại, nhìn chằm chằm người trước mặt: “Không phải chị vẫn nói em ngu ngốc không khôn lên được sao, lần này khôn một lần xem.”

“Như vậy mới đúng.” Cố Y Hạm xoa đầu Dương Cẩm Ngưng thành cái tổ quạ.

Dương Cẩm Ngưng không thích thảo luận vấn đề này. Bây giờ cái bóng còn chưa thấy, vậy mà Cố Y Hạm lại cứ làm như dễ dàng đến mức chỉ vừa nói ra miệng một cái là trong bụng lập tức sẽ xuất hiện một thẳng cu mập mạp ngay không bằng ấy.

“Shop online trên Taobao của chị sao rồi?”

“Nhìn qua cũng được... Thế nào, tìm chị đòi công đầu tư à? Không phải chị muốn đả kích em, nhưng có nhiều người nhần lại, em mặc cái gì cũng đẹp hết, căn bản không thể hiện được cái đặc biệt của trang phục. Quần áo xấu cũng thành đẹp.”

“Em cảnh cáo chị, không được tham ô tiền làm thêm của em, em không khách khí với chị đâu đấy.”

Cố Y Hạm xoay người bỏ chạy, mặc kệ phía sau Dương Cẩm Ngưng kêu gào.

*

* *

Biến yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.14: Lùi một tiến hai

Chuyển ngữ: Sahara

“Cố Thừa Đông, chúng ta lúc nào về nhà?” Dương Cẩm Ngưng ghé vào thành giường, thật sự là mất mặt. Kỳ thực, ở ngôi nhà của hai người cũng không có gì thú vị, nhưng chỉ ít cũng tự do tự tại hơn.

“Không muốn ở đây?” Cố Thừa Đông ngồi ở bên kia, đang lật giở một thứ gì đó.

Mỗi lần nhìn thấy bộ dạng anh như vậy, cô lại cảm thấy rất giống những vị hoàng đế đang phê duyệt tấu chương trong phim, dáng vẻ trầm tư, suy nghĩ phương án trị quốc an dân.

“Tự do tự tại.” Cũng làm gì còn lý do nào khác nữa đâu.

Cố Thừa Đông ngẩng đầu nhìn cô hồi lâu, “Anh đi nói với ông nội rồi chúng ta về nhà.”

Tốt như vậy ư?

Cô lật giở một trang sách, tròn mắt nhìn Cố Thừa Đông đi ra cửa.

Quyển sách trên tay rơi xuống giường.

Tốc độ này có phải là hơi nhanh so với tưởng tượng của cô hay không?

Dương Cẩm Ngưng lại lẩn lộn trên giường mấy vòng, thấy Cố Thừa Đông vẫn chưa quay lại, tài liệu anh đang xem vẫn ở đây. Cô đứng lên, muốn đi xem một chút, đều là mấy thứ không xem không hiểu, cũng không quan tâm.

Cô lại đi ra khỏi cửa, rất muốn đi xem hai ông cháu họ nói gì mà lâu như vậy.

Đi tới cửa phòng Cố lão gia, cô phân vân. Nếu đi vào thì có chút thất lễ, dù sao đòi về nhà cũng là ý của cô, Cố Thừa Đông mới tới đây xin phép ông nội. Cứ để cho anh nói chuyện, dù sao cũng là cháu ruột của ông, mở miệng dễ dàng hơn.

Nghĩ vậy, cô đứng ngoài cửa.

“Thừa Đông, ông đã sớm nói rồi, rất nhiều chuyện cháu cũng đã hiểu rõ.”

“Cháu biết.”

“Anh cả của cháu hữu dũng vô mưu, có lẽ là ông đã sai lầm rồi, không nên để nó hy vọng.” Cả ba đứa cháu, Cố lão gia đều không thiên vị ai hơn ai, bọn họ muốn gì ông cũng đồng ý chu cấp.

Cố Hoài Đông một mực muốn tiếp quản Cố thị, Cố lão gia cũng lập tức sắp xếp cho anh ta tới làm việc ở Cố thị. Ông chỉ muốn cho Cố Hoài Đông hiểu rõ, không phải là ông bất công với anh ta, mà là muốn cho anh ta biết bản thân anh ta không hợp với vị trí đó.

Bốn năm trước, Cố lão gia có chút thiên vị Cố Thừa Đông, Cố Hoài Đông tỏ ra vô cùng bất mãn, lập tức hạ thủ không lưỡng lự. Lúc ấy tình hình có chút đặc biệt, cho nên Cố lão gia mới thu xếp để Cố Thừa Đông xuất ngoại, vừa bảo đảm toàn cho anh, vừa muốn anh từ từ suy nghĩ mọi chuyện cẩn thận.

Còn về Cố Kế Đông, Cố lão gia biết rõ anh ta không quan tâm chuyện Cố thị cho nên để mặc cho anh ta được tự do.

Vì chuyện con cháu, ông đã hao tổn hết tâm tư mà vẫn không được như ý nguyện, người một nhà mà phải tứ phân ngũ liệt như vậy để tranh quyền đoạt thế...

“Cháu hiểu, cháu sẽ không đối đầu với anh cả.” Cố Thừa Đông như vậy là tạm thời thỏa hiệp.

“Thừa Đông, cháu và Cẩm Ngưng sống tốt với nhau, ông nhất định sẽ giữ đúng lời hứa. Chỉ cần hai đứa có con, Cố thị lập tức sẽ giao cho cháu, đừng làm ông thất vọng.”

Cố Thừa Đông bề ngoài luôn luôn là một đứa cho cháu biết nghe lời, còn lợi hại hơn cả Cố Kế Đông. Cố lão gia từ lâu đã hiểu rõ tính khí cháu mình. Đứa cháu này, có một chút ngạo mạn, có một chút tự tin, nếu như không dă kích anh một chút, để cho anh biết rằng, không phải tất cả mọi thứ trên đời đều nằm trong lòng bàn tay anh, thì thật là thiệt thòi lớn.

Ông làm vậy không phải hoàn toàn là vì có tâm tư riêng, mà còn vì muốn Cố Thừa Đông có điều kiện để thỏa hiệp, muốn anh biết lúc nào nên thỏa hiệp, lúc nào phải tiến, lúc nào cần lùi, cần nhắc thiệt lợi.

“Vâng, cháu biết rồi.”

Dương Cẩm Ngưng đứng ngoài cửa, nghe xong liền quay trở về phòng.

Nửa năm sau khi kết hôn, Cố Thừa Đông chưa bao giờ chủ động về nhà. Lúc ấy, cô không hiểu vì sao, nhưng vẫn tỏ ra vui vẻ. Giờ mới biết rõ nguyên nhân, sau nửa năm ấy, anh tình nguyện về nhà là vì có giao hẹn với Cố lão gia.

Bây giờ biết được sự thật này, cô cũng không hề tức giận. Hóa ra Cố Thừa Đông cũng chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi. Anh cũng có nhược điểm để người ta nắm được, cũng sẽ phải thỏa hiệp, cũng có chuyện anh không muốn làm mà vẫn phải làm. Người đàn ông cao ngạo ngồi tít trên cành cao trong lòng cô giờ bỗng trở thành một người đàn ông rất bình thường...

Dương Cẩm Ngưng cũng sẽ không vì chuyện này mà kết luận Cố Thừa Đông là dạng người gì. Dù sao thì cô cũng là tự ép bản thân mình lấy anh để quên đi người mà mình yêu, cho nên lúc này cô có thể bớt cảm giác áy náy với anh đi được rồi. Huống hồ, Cố Thừa Đông cũng chẳng để tâm tới cô, không dấn vặt cũng chẳng sẵn sóc. Trước giờ cũng chưa từng có người con gái nào chạy tới trước mặt cô tranh giành chồng. Chỉ bằng những chuyện này cũng đủ thấy Cố Thừa Đông không đến nỗi nào.

Cô cũng chẳng phải người con gái si tình đến mức đau khổ đợi chờ Cố Thừa Đông vờn hoa ghẹo bướm chán chê bên ngoài rồi về nhà ôm ấp mình.

Trước đây cô từng đọc một cuốn tiểu thuyết. Cô gái trong truyện đợi chờ chàng trai hơn mười năm. Hắn ta yêu một người khác, kết hôn, ly hôn, rồi quay lại nơi mà có người đang chờ mình. Câu chuyện chẳng những không khiến cô cảm động, mà còn khiến cô cảm thấy tức giận. Chẳng lẽ, phụ nữ cứ phải chờ đợi một mối mới được hạnh phúc, tình yêu đáng bị coi thường đến vậy ư? Căn bản không đáng để theo đuổi, chí ít thì thứ tình cảm đó không phải thứ mà cô đang tìm kiếm.

Cô biết bản thân không phải là một người con gái tốt, cô không hề tâm tâm niệm niệm yêu mãi một người, cho nên cô cũng không có tư cách yêu cầu Cố Thừa Đông phải làm gì. Cô cũng chẳng phải trẻ con, đương nhiên không ngốc nghếch đến nỗi bắt một người đàn ông yêu mình như sinh mạng, yêu tất cả mọi thứ thuộc về mình, kể cả khuyết điểm hay sự thất thường của mình cũng phải yêu. Người như vậy cho dù có tồn tại hay không, thì cô cũng không mong có được, có một người yêu mình đến đánh mất cả nhân tính cũng không phải mong muốn của cô.

Cố Thừa Đông như vậy rất tốt, chí ít anh cũng không yêu cầu cô nhất định phải sinh một đứa con cho anh, cũng không cưỡng ép cô. Lúc biết cô dùng biện pháp tránh thai, anh cũng không tỏ thái độ. Anh lại càng không lợi dụng cô, dù cho anh chưa từng vì cô mà làm chuyện gì.

Bọn họ đều không phải người si tình, như vậy sống cùng nhau mới phù hợp. Đối phương không phải là người quá hoàn hảo, cô sẽ không cần lo lắng bản thân mình không xứng... Đối phương không quá yêu thương cô, cô sẽ không cần lo lắng mình phải nỗ lực đáp lại tình yêu ấy...

Tình cảm công bằng như vậy mới là thứ cô muốn.

Cũng có thể, đó là tất cả những gì Cố Thừa Đông có thể cho cô.

*

* *

Cố Thừa Đông quay về phòng, vẽ mặt bình thường nhìn cô, “Ngày mai về nhà.” .

“Ừm.”

Biến yêu thành cười (Lục Xu) – Ch.15: Sinh một đứa con

Chuyển ngữ: Sahara

Mấy ngày này Cố Thừa Đông đều về nhà rất sớm, và đương nhiên hai người bọn họ vẫn rất ăn ý về một phương diện.

Dương Cẩm Ngưng sẽ cởi áo khoác ngoài, thuận thế nằm trên giường. Cố Thừa Đông cũng không do dự mà ôm lấy cơ thể cô. Trời vẫn chưa tối hẳn, làm chuyện đó có một thứ cảm giác rất lạ. Trước đây bọn họ vẫn thường xuyên cùng nhau như vậy, nhưng đều là trong đêm đen, cô không nhìn thấy khuôn mặt anh, và cũng chẳng muốn nhìn rõ. Bây giờ vì muốn hoàn thành tốt nhiệm vụ đã định mà hai người bọn họ rất tích cực, nhưng lại khiến cô mơ hồ cảm thấy không thể thích ứng.

Cô lấy tay đẩy Cố Thừa Đông.

Anh dùng ánh mắt quét qua khuôn mặt cô, ý thăm dò.

Cô càng cố sức đẩy anh: “Không làm nữa.”

Cố Thừa Đông từ trên người cô đứng lên, nhin không được nở nụ cười. Cô hiện tại đang vô cùng phiền muộn, mà anh còn có thể cười, cô bực mình đánh anh.

“Là do em nóng ruột muốn có...” Cố Thừa Đông tóm lấy tay cô: “Giờ còn nháo gì thế?”

Đúng, là cô chủ động mở miệng nói muốn có con, cô tự làm tự chịu.

“Ngày nào cũng nằm ở trên giường chờ anh...” Cô hổn hển, “Cảm thấy không khác mấy người con gái kia là mấy...”

“Sao em biết “mấy người con gái kia” như vậy?”

“Em không biết, nhưng chắc chắn anh biết.” Mặt cô đỏ ửng lên, thoát khỏi cánh tay anh, cầm quần áo lên mặc lại.

Tại cổng trường học cấp ba của cô trước đây có một con đường nhỏ, cứ đến tối là sẽ hàng loạt dãy nhà bật đèn đỏ sẫm, còn ban ngày thì mở cửa ra chỉ toàn thấy đồ dùng dụng cụ của cửa hàng cắt tóc. Rất nhiều người đều cười mà nói rằng đó là “Phố đèn đỏ”, cô hồi ấy không hiểu nghĩa là gì. Mỗi lần các bạn học nam trong lớp trêu đùa nhau đều đề cập tới ba chữ đó: “Hôm qua không ngủ được sao? Không phải là đi “phố đèn đỏ” đấy chứ?” Lúc ấy lòng hiếu kỳ của cô vô cùng ít ỏi, căn bản không giống các bạn nữ khác lặng lẽ đi tìm hiểu. Mãi đến khi ở con phố đó xuất hiện một vụ án mạng, một cô gái bị chém hơn mười nhát dao cho đến chết, trước khi chết...

Đó là lần đầu tiên Dương Cẩm Ngưng mở miệng hỏi “trần như nhộng” nghĩa là gì. (khỏa thân)

Một đoạn ký ức xa xôi bất chợt xuất hiện trong đầu như vậy...

(Phố đèn đỏ: hiểu tương tự như “phố vắng”, “làng chơi” ở VN)

* * *

“Anh còn chưa thấy bao giờ.” Cố Thừa Đông thuận miệng nói.

Cô dùng ánh mắt kỳ quái liếc anh một cái. Thôi thì cô thừa nhận, vừa rồi lời cô nói ra cũng có một chút thử anh, câu trả lời này của anh coi như cũng giúp cô thỏa mãn phần nào. Mãi đến khi trời tối mịt, “công việc” đang dở kia hai người mới hoàn thành xong.

Trong bóng tối, họ tiếp tục dây dưa, triền miên không ngớt...

Cô thở hổn hển, nhìn chăm chăm trần nhà, đương nhiên là tối mịt, cái gì cũng nhìn không thấy rõ.

Cố Thừa Đông từ trên người cô lặn xuống.

Cô lần sờ bàn tay anh trong bóng tối, lắc lắc: “Anh nói xem, sao mãi vẫn chưa thấy động tĩnh gì?”

“Em quá sốt ruột rồi.” Cố Thừa Đông rõ ràng đã buồn ngủ.

“Nhưng mà giờ... người ta kết hôn chỉ hai tháng là đã thấy bụng rồi...”

“Đó là do bọn họ ở chung nhiều năm trước khi kết hôn.”

“Thật không?” Dương Cẩm Ngưng kinh ngạc: “Sao ngay cả chuyện này anh cũng biết.”

Cố Thừa Đông thở dài hai tiếng, bật cười, nói vậy mà cô cũng tin...

Cuối cùng Dương Cẩm Ngưng cũng nhận ra đang bị Cố Thừa Đông cười nhạo, tức giận: “Đã lâu như vậy...”

Một chút động tĩnh cũng không có. Bạn học của cô, từ bạn tiểu học đến bạn trung học, con cái đều đã lớn cả rồi, có người còn mang thai đứa thứ hai, bọn chúng theo bố mẹ đi dạo phố, gặp cô còn lớn tiếng chào “cô”.

“Em đúng là quá sốt ruột rồi, chuyện này gấp không được, càng gấp càng lâu có. Em xem ti vi nhiều như vậy mà không rõ à?”

“Vì gấp mới cần nhanh chứ, không gấp như vậy ai cần làm gì...”

Cố Thừa Đông xoay người xoay người đề lên người cô, môi lưỡi lại dây dưa trên môi cô, ngăn cản cô tiếp tục lảm nhảm. Một trận mây mưa kịch liệt nữa chấm dứt, anh mới mở miệng: “Anh làm thêm giờ, tỷ lệ thành công càng cao!” (pó tay vợ chồng nhà này =.=)

Mấy ngày sau, vì lý do tới chu kỳ mà Dương Cẩm Ngưng đẩy Cố Thừa Đông ra. Sau đó, cô tới bệnh viện, có thể chính là do cô quá sốt ruột, cho nên muốn đến bệnh viện kiểm tra cho bớt lo lắng.

Dương Cẩm Ngưng nóng ruột ngồi chờ kết quả, thầm ước ao bác sĩ nói với cô rằng: kinh nguyệt hai ngày trước chỉ là ảo giác, trong bụng cô đã có một sinh mệnh bé nhỏ rồi.

Ngồi ở trong phòng, cô có chút bất an, “Rất nghiêm trọng sao?”

Nếu như cô không thể mang thai... Suy nghĩ này khiến sắc mặt cô trắng bệch, tự mình dọa mình, quả thực rất đáng sợ.

“Cũng không phải, thể chất của cô không thích hợp để mang thai, nhưng cũng không có vấn đề gì lớn, nếu mang thai phải cực kỳ cẩn thận.”

“Vậy là có ý gì?”

“Vấn đề này phụ thuộc vào thể chất. Cô cũng không cần quá lo lắng.”

“Tôi rất khó mang thai ư?”

“Cũng không quá khó, chỉ là sau khi có thai thì rất khó sinh. Cô đã từng sinh con chưa?”

Cô lắc đầu.

“Vậy thì cô không cần lo lắng quá, mang thai lần đầu tương đối dễ sinh, lần thứ hai trở đi mới khó khăn một chút.” (Bác sĩ kiểu quái gì toàn nói nước đôi thế này hả???)

“Chỉ là rất khó sinh, nhưng không khó mang thai?”

“Có thể nói như vậy.”

“Vậy mà... vẫn chưa có... À, liệu dùng thuốc tránh thai có ảnh hưởng gì không?”

“Nếu như dùng loại thuốc đó trong thời gian dài thì đương nhiên sẽ có hại nhất định tới cơ thể. Nhưng qua một thời gian thì sẽ ổn thôi. Mang thai được còn do rất nhiều yếu tố, cô không nên quá nóng ruột, nên giữ tâm trạng thoải mái.”

Dương Cẩm Ngưng kết luận lần này đến bệnh viện là đi dạo chơi, dù sao kết quả cũng còn không đến nỗi tồi tệ như cô tưởng.

Dương Cẩm Ngưng vừa đi trên hành lang bệnh viện, vừa kiểm điểm lại bản thân xem liệu có phải là mình đã quá quan trọng hóa vấn đề này không. Dù sao cô cũng chưa già, mới có hai tư tuổi, chuyện này tuyệt đối không gấp, người không biết không chừng còn tưởng cô muốn mượn chuyện con cái để bức hôn người khác!

Nghĩ như vậy nên tâm tình cô đã tốt hơn nhiều.

Có lẽ là muốn đối xử tốt với bản thân, cũng có thể là muốn để tâm tình bình thản.

“Dương Cẩm Ngưng?”

Cô xoay người.

“Đúng là cậu.” Mạnh Y đi tới bên cạnh Dương Cẩm Ngưng, khoe miệng nhếch lên mỉm cười.

Dương Cẩm Ngưng cảm thấy sự bình thản vừa tìm kiếm được vừa nãy đã bắt đầu lại sôi trào rồi, ngay cả ánh mắt cũng lộ rõ ý chí chiến đấu mà phóng về phía người bạn học cấp ba đang đi về hướng này.

Mạnh Y đánh giá Dương Cẩm Ngưng, ánh mắt soi mói, vẻ mặt làm như cái gì cũng chỉ lần liếc một cái là nhìn ra tất cả, không cần nỗ lực như người khác. Cũng chịu thôi, ai bảo đàn ông thích cái bộ dạng này chứ.

“Có?” Mạnh Y liếc nhìn xuống bụng cô.

“Không liên quan tới cậu.” Không cần phải lãng phí thời gian.

Mạnh Y khoanh tay trước ngực: “Được gả vào nhà giàu có, ngay cả tính tình cũng khác.”

“Cậu nói sai rồi, tôi hẳn là từ một nhà giàu có đến một nhà giàu có khác. Đừng nói tôi giống cô bé lọ lem, tôi tuyệt đối không có mơ mộng hão huyền đó.”

“Hoá ra cậu vẫn cứ là Dương Cẩm Ngưng luôn tự cho mình là đúng kia.”

“Không có cách nào, tôi trước sau vẫn luôn thành thực.” .

Mạnh Y nhìn Dương Cẩm Ngưng với ánh mắt coi thường, không thèm che giấu. Người con trai cô từng yêu tới tận xương tủy cuối cùng cũng chịu chấp nhận cô, nhưng đó là vì anh ta bị Dương Cẩm Ngưng từ chối. Lúc ấy hai người còn đang là bạn tốt, Mạnh Y trước giờ chuyện gì cũng kể cho Dương Cẩm Ngưng. Sau chuyện lần này, cô cảm thấy đã nhìn rõ bản chất con người Dương Cẩm Ngưng. Mạnh Y cho rằng, trong lúc mình đang cố gắng có được tình cảm của người con trai kia, thì có lẽ Dương Cẩm Ngưng đang ở một bên trộm cười mình ngu ngốc, theo đuổi người con trai mà cô ấy không cần.

Dương Cẩm Ngưng căn bản cũng không muốn giải thích, dù sao thì tình bản của con gái cùng bạc bẽo. Cô xưa nay đều không để ý tới người con trai kia. Thật lòng mà nói, người theo đuổi cô nhiều vô kể, cô vốn dĩ không nhớ nổi người mà Mạnh Y đem lòng yêu là ai. Nhưng vì chuyện đó mà tình bạn giữa cô và Mạnh Y đã chấm dứt, bởi vì cậu bạn trai kia chấp nhận hẹn hò với Mạnh Y chỉ là vì muốn thường xuyên được gặp Dương Cẩm Ngưng mà thôi.

Tình bạn giữa con gái với nhau, nếu như có thể chịu đựng được sự thử thách khi xuất hiện sự có mặt của một người con trai, thì sẽ chân thành không gì phá nổi.

Thấy Dương Cẩm Ngưng sắp bỏ đi, Mạnh Y lập tức ngăn cản: “Dương Cẩm Ngưng, cái tính cách này của cậu bảo sao tới giờ cũng không có bạn bè. Ngay cả Suzie thân thiện như vậy cũng giữ khoảng cách với cậu, đủ thấy cậu bị người ta ghét bỏ như thế nào.”

“Nếu như bạn bè đều giống như cậu, tôi hy vọng cả đời không có bạn bè. Hơn nữa, tôi chân thành mà nói cho cậu biết, là tôi không muốn kết bạn với Suzie, không phải là cô ấy không thích tôi. Lần sau trước khi nói gì mong cậu phải điều tra kỹ càng tránh gây hậu quả xấu.”

“Mấy lời này mà cậu cũng nói được, không sợ Suzie trên trời linh thiêng mà bám theo cậu à?”

“Cậu nói cái gì?” Dương Cẩm Ngưng vừa bỏ đi liền khựng chân lại.

Mạnh Y kinh ngạc nhìn Dương Cẩm Ngưng: “Cậu không biết sao... Suzie đã qua đời rồi.”

Dương Cẩm Ngưng sững sờ ở tại chỗ.

Mạnh y nhìn thần sắc của cô: “Hoá ra cậu thật sự không biết.”

Dương Cẩm Ngưng đứng im tại chỗ. Bệnh nhân người vào người ra rất nhiều, gia quyến cũng rất nhiều, cô hoàn toàn không nhìn tới.

Người bạn đầu tiên trong đời cô, cũng là người đầu tiên cô tưởng mình sẽ hận mà lại không thể hận, không ngờ rằng cô ấy đã không còn trên đời này nữa...

“Vì sao lúc nào cũng thấy cậu một mình thế?”

“Vì sao cậu thích ngắm lá rụng?”

“Vì sao cậu ít nói vậy?”

“Nếu như có thể, chúng ta làm bạn nhé, mình tên là Suzie.”

“Nếu như có thể, mình rất muốn được gọi cậu là Ngưng tử, cậu cũng có thể gọi mình là Tây tử. Chúng mình sẽ là một đôi bạn tốt.” (Suzie, tên tiếng Trung là Tô Tây)

Sau khi mẹ qua đời, Suzie là người đầu tiên và cũng là người suy nhất gọi cô như vậy, người duy nhất làm bạn với cô. Cô cũng thực sự coi Suzie là bạn mình.

Thế nhưng, thân phận của cô gái Suzie ấy, Dương Cẩm Ngưng vĩnh viễn không thể chấp nhận được.

Con người đáng ghét kia, tại sao lại sinh ra một cô gái thiện lương như Suzie được?

Bàn tay cô ẩm ướt, cô ngẩng đầu, trời không mưa...

Cô đưa tay lên sờ khóe mắt, hóa ra là chính mình đang có mưa rơi...

Mãi đến lúc này, cô mới hiểu được, cho dù bản thân có hận, cho dù trong sâu thẳm tâm có bất mãn thì cô vẫn luôn coi Suzie là bạn thân, hơn nữa còn hy vọng cô ấy sống tốt, thậm chí cô luôn hoài niệm chuỗi ngày có cô bạn ấy bên cạnh.

Thanh xuân đã hết, ngày hôm qua không còn...

11. Chương 16

Biến yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.16: Có nạn cùng chịu

Chuyển ngữ: Sahara

Dương Cẩm Ngưng trở về nhà trong trạng thái mơ màng, thậm chí còn không nhớ mình làm cách nào để về biệt thự Dạ Hoa, càng không nhớ dì Trương vừa rồi nói gì với mình. Cô rõ ràng có thể nhìn thấy người qua người lại tấp nập trên đường, cũng nhìn thấy dì Trương kéo tay cô miệng nói gì đó, nhưng đầu óc của cô không thông, không nghe được bất cứ điều gì, cũng không mong muốn nghe được chuyện gì hết. Cô nơm nớp sợ hãi leo lên lầu, ngã xuống giường. Ngực run rẩy, cổ họng chua xót, một chút khí lực để đứng lên cũng không có. Vô cùng khó chịu, giống như khi cô nghe được tin mẹ qua đời, giống như khi cô tự tay đầu Dương Nhất Sâm ra xa, giống như hôm nay... cô biết Suzie đã chết.

Câu cuối cùng mà cô nói với Suzie là gì?

“Suzie, tôi ghét cậu, cả đời này tôi cũng không muốn làm bạn với cậu.”

“Nếu như trên thế giới này có bán thứ thuốc hối hận, liều thuốc đầu tiên tôi uống sẽ là để quên đi được cậu.”

Muốn hận mà không thể hận, muốn yêu mà không thể yêu, nhưng cô không hề muốn Suzie chết. Nỗi hận này hòa quyện vào dòng máu chảy trong cơ thể cô, nếu có thể quay lại, thực sự cô vẫn mong rằng cả đời này chưa gặp Suzie, để cô ấy cứ tiếp tục thiện lương như con người cô ấy, để bản thân mình được tiếp tục là

một Dương Cẩm Ngưng vô tâm vô phế mà sống. Hai đường thẳng song song, mãi mãi không có điểm tương giao, không biết do ai điều chỉnh mà quỹ đạo đã thay đổi.

Tai cô ù đi, ngoài kia mưa đang rơi tầm tã, một cô gái đứng trong mưa, vẻ mặt u sầu.

Lần này cô nhận ra, cô bé gái kia chính là mình, còn người phụ nữ đáng thương đứng khóc trong màn mưa ấy chính là mẹ của cô. Thương cảm đến mức ngay cả cô nhìn thấy hình ảnh đó cũng tự hỏi không biết hai mẹ con họ đang phải chịu sự trừng phạt gì, hay là đã làm sai chuyện gì.

Người phụ nữ ấy chẳng qua chỉ là có mắt như mù, chọn sai người đàn ông làm chồng, còn cô bé kia, là vì không cẩn thận mà lúc đầu thai lại thành nữ.

Vì vậy, người phụ nữ ấy bắt đầu tự chỉ trích bản thân, tại sao không thể sinh cho chồng một đứa con trai như hần ta mong đợi. Thậm chí khi nghe người khác nói rằng chồng mình ở bên ngoài có người khác, bà tuyệt đối không chịu tin, kiên quyết mà tin vào chồng mình. Có điều, phụ nữ vẫn là một loài động vật khẩu thị tâm phi (miệng bảo ừ nhưng bụng không nghe), dù trước mặt người khác bà bảo vệ chồng mình nhưng sau đó về nhà vẫn chất vấn.

Người đàn ông kia cuối cùng cũng không chịu được mà phải thừa nhận rằng, hần ta muốn có con trai, nhưng bà lại sinh cho hần một cô con gái vô dụng.

Cô con gái đó, chính là Dương Cẩm Ngưng.

Một quãng thời gian rất dài rất dài, Dương Cẩm Ngưng luôn tự hỏi không hiểu vì sao mà mình còn tồn tại tới giờ phút này. Mẹ ruột luôn nói những lời lạnh nhạt với cô, bố ruột luôn dùng ánh mắt chán ghét nhìn cô. Mỗi lần say rượu ông ta đều sẽ nói: nếu như là con trai thì thật tốt, có thể kế thừa rất nhiều ưu thế.

Ưu thế mà ông ta nói, chỉ ít cùng là cái mã bề ngoài đẹp đẽ.

Ông ta không hề biết rằng, câu nói kia của mình lại khiến cho Dương Cẩm Ngưng luôn sống trong nỗi dằn vặt. Cô thậm chí nghĩ, chính vì mình là con gái nên bố mẹ mới mỗi ngày đều khắc khẩu. Bởi vậy, cô vui vẻ chấp nhận sự thống hận của bố mẹ lên mình. Vốn dĩ một nhà bình an vô sự, thoáng chốc đã như tờ giấy mỏng manh bị đâm thủng, không thể trở về như xưa được nữa.

Đàn ông đúng là một loại động vật vừa thiện vừa ác. Một mặt cảm thấy thê tử đã phải vất vả khổ cực theo mình bao nhiêu năm, một mặt lại nghĩ tới gia nghiệp và cuộc sống của bản thân... Cân đo đong đếm hai bên, rồi quyết định bỏ mặc bên không quan trọng.

Đáng tiếc, bên bị bỏ rơi là hai mẹ con Dương Cẩm Ngưng.

Bởi vì, người phụ nữ bên ngoài của ông ta đã sinh hạ một đứa con trai.

Đàn ông vốn dĩ xấu xa, luôn muốn một cuộc sống trong nhà có vợ đẹp như hoa đẹp, bên ngoài có giai nhân như ngọc. Nếu như hoa trong nhà không đủ phong tình đương nhiên sẽ bị bỏ quên. Hơn nữa nếu như giai nhân bên ngoài vừa có chừng mực, vừa nắm bắt được trái tim người đàn ông thì đương nhiên sẽ tìm cách để cướp cái danh “hoa trong nhà” về với mình.

Người đàn bà kia cực kỳ có thủ đoạn, nhiều năm qua chịu nhẫn nhục, cũng chỉ là vì lúc này!

Dương Cẩm Ngưng nhớ rõ rằng ngày hôm ấy, giữa cơn mưa, cô và mẹ cùng chạy đuổi theo.

Mẹ cô nhất quyết dầm mưa cho tới khi ngã khuỵu. Vậy mà ông ta cũng không thêm liếc mắt. Đối với một người đàn ông tuyệt tình, vĩnh viễn đừng hy vọng một ngày nào đó hần ta sẽ quay về bên bạn.

Hai mẹ con Dương Cẩm Ngưng cuối cùng cũng chịu rời khỏi đó.

Thời gian đầu, mẹ cô không chịu mở miệng nói một lời, cô phải tận lực chọc cho mẹ cười, bởi vì chính bản thân cô cũng không cảm thấy vui vẻ.

Sau đó lại một hồi đại chiến cướp chồng, mẹ cô vẫn không chịu cam tâm như thế.

Cũng có thể là người đàn ông ấy cũng phần nào nhớ tới người vợ của mình, vì vậy quay về trình diễn một tiết mục cầu huyết. Mẹ cô mang thai lần thứ hai, đây là hy vọng duy nhất cho tương lai của bà. Một tình

tiết càng cẩu huyết hơn nữa là cái thai lần này không giữ được. Bà dường như phát điên. Vậy là cuối cùng, ông ta cũng chỉ là khách qua đường...

Trong trí nhớ Dương Cẩm Ngưng, cô nghe rõ từng lời của bác sĩ, rằng cái thai chết lưu kia, là nữ! Lúc ấy, cô đã cười nhạt. Cũng tốt, cho dù mẹ cô hiện giờ không điên thì sau khi sinh hạ đứa trẻ kia ra cũng sẽ phát điên thôi, hơn nữa trên thế giới sẽ lại phải có thêm một sinh linh u oán.

Mẹ cô sau đó tình trạng bệnh lúc tốt lúc xấu. Lúc tốt thì ôm lấy con gái, nói rằng cô là người thân duy nhất của mình, lúc không tốt thì đánh cả con gái.

Cô vẫn luôn chịu đựng, bởi vì cô càng kêu đau thì mẹ sẽ lại càng đánh cô.

Cô ghét nhất trời mưa, bởi vì những lúc ấy, mẹ cô dường như điên loạn, sẽ tóm tóc cô mà kêu gào: sao chó!

Số phận người phụ nữ, dường như cũng chỉ là vì bản thân mình là con gái cho nên mới bất hạnh...

Mỗi khi trời mưa lớn, cô bé Dương Cẩm Ngưng đều đứng dưới mái hiên nghe tiếng đồ đạc trong nhà bị đập vỡ, cô cứ yên lặng thu lu ngồi một góc như thế, dù có rét run cũng sẽ nhất quyết không đi vào trong nhà.

Dù thế nào đi nữa thì cô cũng là người thân duy nhất của mẹ, cho dù mẹ có đối xử thế nào với cô thì sự thật ấy vẫn không thay đổi.

Nghe tin mẹ mình đã không còn trên đời này nữa, cô cảm thấy bầu trời như sụp đổ. Thậm chí thời khắc ấy cô còn hận cái tuổi thơ chết tiệt kia của mình, cho dù cô có bị mẹ đánh mắng thế thì đáng lẽ ra cô cũng không được oán thán.

Số phận cô, kể từ sau sự ra đi của mẹ mà hoàn toàn thay đổi, bởi vì cô được vào một gia đình tốt đẹp.

Có thể cô cũng không phải người tốt. Lúc cô thấy được người thanh niên giống như hoàng tử kia, cô chỉ có một ý nghĩ trong đầu là, nếu anh là người tốt như vậy, ngồi trên cành cao như vậy, thì cô biết làm thế nào để hủy diệt anh? Cô hoàn toàn không phải người lương thiện, nếu có thể lựa chọn, cô mong muốn có thể bức tử người thanh niên ấy.

Cô chẳng cần làm gì nhiều, người ấy đã tự mắc câu.

Về ngoài của người con gái, nhiều khi ngay cả thượng đế cũng phải thừa nhận rằng, xinh đẹp đôi lúc cũng là một đòn trí mạng.

Thời niên thiếu, cô chạy loạn giữa đám con trai theo đuổi, thậm chí có những khi chỉ còn cách giờ hẹn với một tên con trai nào đó một giây mà cô vẫn còn đang bị một tên khác tán tỉnh.

Thật thú vị!

Tuổi trẻ của cô chậm rãi trôi đi, cô phát hiện thực ra vẫn thiếu một thứ – là niềm vui. Cô đã từng thử cười nhưng vĩnh viễn không học được. Nhưng nó lại khiến cô nhớ tới mẹ lúc qua đời khóe miệng còn cong lên mỉm cười, giống như cái chết của bà thật đẹp. Nhưng thực ra đó chỉ là cách để bà tự kết thúc cuộc đời thất bại của mình mà thôi. Lúc sống luôn vui vẻ, lúc chết đi rồi cũng cười thỏa mãn.

Nụ cười ấy ám ảnh Dương Cẩm Ngưng. Cô cũng muốn tiếp tục cuộc sống tốt đẹp bên cạnh người con trai kia, lặng lẽ, âm u, không hy vọng có bất cứ ai xâm nhập vào.

Sau đó lại vào một ngày trời mưa lớn... Anh nói muốn đưa cô tới một nơi đẹp nhất, cùng nhau hưởng thụ cuộc sống ngọt ngào của chính hai người. Cô tổng lòng vô cùng cảm động, cũng rất muốn cùng đi với anh, triệt để rời khỏi thành phố tràn đầy bi thương này.

Lâm Hành đêm đó... mưa rất lớn. Đó cũng là đêm đau khổ nhất của cô, chỉ có thể chịu đựng một mình mà không thể nói ra với bất kỳ ai.

Cơn mưa ấy, rất lớn, rất lâu...

Cô khóc mãi, tiếng khóc chìm im trong tiếng mưa rơi, không nghe rõ có bao nhiêu thương tâm trong đó.

Hình ảnh trong mộng tua nhanh tới quãng thời gian ở trường học. Cô chịu đựng cái danh mỹ nữ bị mọi người xa lánh, cô luôn luôn một mình, không có bạn bè, cũng không cần bạn bè.

Nhưng trong số họ có một cô gái tươi cười chủ động nói muốn làm bạn với cô.

Dương Cẩm Ngưng một lần nữa được chứng kiến nụ cười thuần túy, trong ánh mắt đến mức không bị nhiễm một chút bẩn nào, hoàn toàn đối lập với chính bản thân mình.

Cô có người bạn đầu tiên trong đời ...

Thế nhưng, cuối cùng người bạn ấy, khuôn mặt mỗi lúc một mờ nhòa, càng ngày càng không rõ... Kỳ thực, cô ấy vẫn luôn thiện lương, chỉ là Dương Cẩm Ngưng không chịu chấp nhận.

Trong giấc mơ ấy, mẹ rời bỏ cô, người con trai kia rời bỏ cô, bạn thân rời bỏ cô... Cô nghĩ tới mọi thứ, tất cả đều trôi đi trước mắt cô, không còn sót lại một cái gì. Cô rất muốn giơ tay ra níu kéo lại, nhưng bàn tay cô không có bất cứ cảm giác nào. Cô rất muốn lớn tiếng gọi lại, nhưng cổ họng lại không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Có thể ngay cả ba người mà cô cho rằng thân thiết nhất, cô cũng đã từng hận họ.

Cô từng oán hận mẹ vì mẹ đã đổ lỗi cuộc hôn nhân thất bại của bà lên đầu cô, khiến cô phải chịu đựng mọi tổn thương.

Cô cũng từng oán hận anh tại sao không thể cho cô một mái nhà hạnh phúc, không có một nụ cười thuần túy vô tư.

Cô càng oán hận người bạn kia, vì sao lại tốt như thế, vì sao lại khiến cô hận không thể không yêu quý.

Có thể có những nỗi ám ức này mà cô đã mất đi bọn họ, vĩnh viễn mất đi, không thể tìm trở về.

Đáng giận nhất là cô chưa bao giờ hối hận. Cho dù tim đau như dao cắt cô cũng không hối hận. Bởi vì lúc trong lòng cô oán hận những người kia, cô cảm thấy vô cùng thoải mái vô cùng dễ chịu. Cái niềm vui này chính là một kiểu động lực giúp cô tiếp tục sống.

Mưa vẫn rơi, liên tục rơi không ngừng...

Cố Thừa Đông vừa trở về, dì Trương đã lo lắng tới hỏi: “Cậu chủ, phu nhân hình như có chuyện gì rất lạ...”

Anh bước lên một bước hỏi: “Lạ thế nào?”

“Lúc phu nhân trở về nhà như người mất hồn, chúng tôi hỏi gì nói gì cũng đều không nghe thấy... Tôi hỏi phu nhân tối muốn ăn gì nhưng cô ấy cũng không trả lời. Bình thường phu nhân đều nói với chúng tôi muốn ăn gì, vì cô ấy rất kén ăn, chỉ ăn những món mình thích.”

Cố Thừa Đông xoa tay, “Dì đi làm việc đi, tôi biết rồi.”

Cố Thừa Đông cởi áo khoác ra đi lên lầu hai.

Hôm nay có bữa tiệc nên anh về nhà tương đối muộn. Nghe dì Trương nói vậy có lẽ ngay cả cơm tối Dương Cẩm Ngưng cũng chưa xuống ăn.

Anh chậm rãi đi tới phòng ngủ, căn phòng im ắng, đứng ngoài cửa anh có thể nghe thấy tiếng hô hấp của cô, đúng là rất lạ. Anh bật đèn trong phòng.

Dương Cẩm Ngưng mở miếng mấp máy muốn nói nhưng lại không có bất kỳ âm thanh nào.

Anh tiến lại gần, muốn nghe rõ xem cô nói gì nhưng nghe được.

Tinh thần cô hoảng loạn, giống như vừa đối mặt với chuyện gì không thể chấp nhận được. Có lẽ là ác mộng? Tóc cô ướt sũng mồ hôi.

Anh không khỏi trầm ngâm, rốt cuộc là cô đã nhìn thấy gì?

Đối diện với tình huống này, anh cuối cùng cũng phát hiện ra có điểm lạ.

Cô cố gắng đè nén như vậy, khiến anh rất muốn cô lên tiếng gọi tên cái người mà cô nhìn thấy kia ra...

Thực ra chuyện của cô và Dương Nhất Sâm, anh cũng đã thăm dò qua, nhưng về quãng thời gian trước đó xảy ra chuyện gì thì anh lại không thể điều tra ra được, đương nhiên là anh biết có người ngầm ra tay ngăn

cần. Anh cũng không để ý nữa, chỉ cần biết được cô là con gái nuôi của Dương gia và đoạn tình giữa cô và Dương Nhất Sâm là đủ rồi.

Cho dù giờ khắc này cô có lên tiếng gọi tên Dương Nhất Sâm thì anh cũng không cảm thấy lạ, cũng không chú ý... Dù sao cũng chỉ là một giấc mộng mà thôi, ai biết được cô mơ thấy cái gì, có thể gọi tên Dương Nhất Sâm cũng chỉ vì hấn ta trong giấc mơ của cô gặp bất trắc, nếu như người trong cơn ác mộng của cô là anh thì đại khái cô cũng sẽ gọi tên anh.

Thế nhưng, cô hề gọi tên bất cứ ai.

Đôi môi cô khô khốc trắng bệch, không có một âm thanh nào thoát ra từ đó.

Cố Thừa Đông không hiểu, nhưng cô hiểu rõ. Ba người kia, cô yêu quý họ nhưng lại có nguyên nhân này nọ khiến cô không thể giữ họ trong lòng, cô chưa bao giờ cô mở lòng mình, cho nên ngay cả tên họ cô cũng không mở miệng gọi ra.

Cố Thừa Đông giơ tay ra sờ trán cô, rất nóng.

Anh rút tay lại, muốn đưa cô đi bệnh viện nhưng vừa chạm vào người cô đã bị cô bám trụ lấy, sức lực mạnh mẽ khiến anh giật mình.

“Không được rời bỏ em!” Cô bám chặt lấy người anh.

Cố Thừa Đông đứng tại chỗ, không biết là muốn xác nhận cái gì, cuối cùng cũng thỏa hiệp, ngồi xuống bên cạnh cô, một tay để cho cô ôm lấy, một tay lấy điện thoại ra gọi bác sĩ tại nhà.

Trong lúc ngồi đợi bác sĩ, anh thử rút tay về nhưng vẫn bị cô bám riết lấy không buông. Anh đảo mắt qua cánh tay mình, tay đã bị cô bám chặt đến mức huyết quản không thông. Lúc bác sĩ tới nơi, ông ta cứ kỳ quái nhìn tay Cố Thừa Đông.

Cố Thừa Đông không có cách nào, đành phải cởi áo khoác ngoài của mình đắp lên người Dương Cẩm Ngưng, ôm cô vào lòng.

Nhìn cô đang bị bệnh thế này, không phải đùa chứ thật sự giống với con gái cưng trong lòng anh. Cố Thừa Đông thở dài một hơi, anh cảm thấy cô lúc này rất đáng yêu, đúng là chủ nghĩa đàn ông bản năng lại quấy phá.

Bác sĩ luống cuống một hồi. Dương Cẩm Ngưng bị sốt nên ngay cả cổ họng cũng nóng rực.

Sau đó, Cố Thừa Đông cũng bị lây bệnh từ cô, nhưng cũng may là không sốt, chỉ bị ho khan. Dương Cẩm Ngưng không những không có chút gì áy náy mà còn tỏ ra bình thường như kiểu vợ chồng là phải có nạn cùng chịu.

Vì thế ngày hôm sau Cố lão gia liền gọi điện thoại hỏi thăm tình hình của hai người bọn họ. Một ngày ba lần ông gọi điện tới khiến cho cái tình trạng “có nạn cùng chịu” của hai vợ chồng họ cũng phải nhanh chóng tốt lên.

12. Chương 17

Biến yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.17: Cứ như vậy đi

Chuyển ngữ: Sahara

Thời gian bị bệnh, Dương Cẩm Ngưng cũng cảm nhận được sự chăm sóc của Cố Thừa Đông đối với mình. Đương nhiên, cái “tốt” này cũng chỉ là tương đối. Nghĩ mà cũng thật kỳ lạ, một người xưa nay chưa từng đối xử tốt với bạn, dùng một cái tự nhiên tốt, thì chắc chắn bạn sẽ cảm động. Ngược lại một người luôn tốt với bạn, rồi bỗng nhiên có một lần không còn tốt như trước nữa (nhưng thực ra vẫn coi là tốt) thì bạn

lại nghĩ người ấy không tốt với mình nữa, người ấy đã thay đổi. Tâm lý như vậy dường như luôn nhắc nhở người ta rằng, đừng nên đối xử quá tốt với người khác.

Dương Cẩm Ngưng mãi mê suy nghĩ tìm kiếm nguyên nhân như vậy một phần là bởi vì đi Trương nhiều lần ở trước mặt cô nói rằng Cố Thừa Đông đã vì cô làm rất nhiều chuyện.

Cùng lắm cũng chỉ là hết giờ làm thì về nhà, thỉnh thoảng ở công ty gọi điện về hỏi han cô vài câu, nhắc nhở cô uống thuốc. Cô thậm chí còn ti tiện nghĩ rằng, anh làm vậy chỉ vì sợ cô lây bệnh cho anh. Thực tế đúng là anh đã bị nhiễm, nhưng mà người ta lại khỏe nhanh hơn cô, khiến cô không khỏi tự giễu mình có phải là được căn bệnh cảm mạo này yêu rồi hay không, một khi đã tới thì nhất định không chịu bỏ đi nữa.

Sau khi đi Trương năm lần bảy lượt ngằm giật giây như thế, Dương Cẩm Ngưng cảm thấy nếu như mình không bày tỏ thái độ gì với Cố Thừa Đông thì có lẽ mình quá bạc tình chăng?

Đi Trương đổ bát canh vào bình giữ nhiệt rồi bưng ra ngoài đặt trên bàn, cẩn thận kiểm tra một lượt rồi mới đưa cho Dương Cẩm Ngưng: “Quan hệ hiện giờ của cô cậu đang tốt, đừng để mất bò mới lo làm chuồng, nhân cơ hội này cho cậu Thừa Đông biết cô vẫn luôn nhớ tới cậu ấy, như thế cậu ấy mới đặt cô ở trong lòng.”

Dương Cẩm Ngưng muốn mở nắp bình ra xem nhưng lại bị đi Trương nhanh tay ngăn lại, cô ầm ỨC cực kỳ: “Đi Trương bắt công, làm đồ ăn ngon như thế mà cháu không có lấy một miếng!”

“Đi đi đi, phu nhân mang cái này đi rồi về nhà tôi làm cho cô một món vô cùng ngon, bổ nhan dưỡng sắc cực tốt.” Đi Trương nhìn cô cười, khuôn mặt đẹp như thế, yêu kiều như thế, không khỏi khiến người khác yêu thích.

“Vâng! Cháu bây giờ là nha hoàn phải phục mệnh.”

Đi Trương kéo cô, “Nhớ là phải nói đây là do đích thân phu nhân làm, phải chờ suốt mấy giờ liền đấy.”

“Á à, đi học được cái tật nói dối này từ bao giờ thế?” Dương Cẩm Ngưng bưng bình canh lên, “Biết rồi biết rồi, đi Trương là nghĩ cho cháu mà làm.”

Dương Cẩm Ngưng ngồi trên xe suy nghĩ, bản thân mình có thật là rất giống một phi tử chờ chồng sung hạnh hay không? Hiện giờ cô đang tìm cách lấy lòng anh ư? Người bên cạnh cô cũng tìm cách giúp cô được sung ái, giống như là muốn được thơm lây.

Tới công ty Cố Thừa Đông, cũng giống như lần trước, cô đi vào vô cùng dễ dàng, thậm chí bảo vệ còn chủ động bắt chuyện cùng cô, tầm tắc ngưỡng mộ quan hệ vợ chồng bọn họ thật tốt. Lời này khiến Dương Cẩm Ngưng buồn cười, hai năm nay sau khi kết hôn cô không hề lộ diện, những lời bọn họ nói là có ý gì?

Dương Cẩm Ngưng đi vào đại sảnh lớn, cẩn thận cầm theo bình giữ nhiệt, cô còn phải dựa vào nó mà lấy lòng người ta, cho dù cô gặp chuyện cũng quyết không để nó gặp chuyện. Trước mặt cô có một nhóm nhân viên đang bàn bạc công việc, từ miệng họ bắn ra một mớ những thuật ngữ cô nghe không hiểu. Vốn định đi chậm lại một chút nhường bọn họ vào thang máy trước nhưng vừa ngắc đầu, Dương Cẩm Ngưng lập tức nhìn thấy khuôn mặt kia, ánh mắt hai người gặp nhau, là cô ta?

Dương Cẩm Ngưng đuổi theo, đám người kia đã vào hết trong thang máy, cửa khép lại.

Cô luống cuống ấn nút bên cạnh nhưng cửa không thể mở ra nữa.

Có phải thực sự là người ấy hay không?

Thang máy tiếp theo mở ra cô mới khôi phục lại tinh thần. Tâm trạng cô đã bị ảnh hưởng, cô có chút không hài lòng. Nhưng cô hiểu rõ vì một người đáng ghét mà làm ảnh hưởng đến tâm tình thì đúng là một hành vi ngu xuẩn, đương nhiên cô không hy vọng bản thân mình làm cái chuyện ngu ngốc ấy.

Cô thư ký lần trước cô gặp lúc này hạ quyết tâm ngăn cản cô bằng được. Cách thức có phần giống Cố Thừa Đông. Đầu tiên cô ta cương ngạnh lời ra quy tắc này quy tắc nọ của công ty, sau đó lại mềm dẻo nói mong cô thông cảm cho công việc của thư ký, chỉ cần thất trách một chút thôi là mất miếng cơm như chơi. Chút đả kích này khiến Dương Cẩm Ngưng càng không thoải mái.

Dương Cẩm Ngưng cảm thấy bản thân đúng là một người làm chuyện không có đầu óc, thiếu suy nghĩ vô cùng. Ví dụ như lúc này, khi nghe cô thư ký nói Cố Thừa Đông không có trong phòng làm việc mà ở phòng họp, cô liền không sợ trời chẳng sợ đất mà xông thẳng vào trong cửa.

Dương Cẩm Ngưng đứng ở cửa, toàn bộ ánh mắt trong phòng họp đổ dồn lên người cô, mặt vẫn không biến sắc: “Ồ, mọi người cứ tiếp tục.”

Cô quay sang thấy Cố Thừa Đông đang nhìn mình, vẻ mặt không hề tốt nhưng cũng không đến nỗi quá khó coi, không biết có phải đang cố gắng nhẫn nhịn hay không. Cô vẫy tay: “Này, anh ra ngoài một chút.”

Bộ dạng này của cô, động tác này của cô, thật không khác gì một học sinh tiểu học gọi bạn học.

Cố Thừa Đông vốn dĩ không có ý định đi ra nhưng phát hiện toàn bộ mọi người đang nhìn về phía mình, nếu không đi thì quả thật khiến cô quá mất mặt.

“Tạm thời dừng ở đây, tình hình cụ thể sau khi chỉnh lý lại thì báo cáo cho tôi.”

Cố Thừa Đông nói xong, đứng dậy ra khỏi phòng đầu tiên.

Dương Cẩm Ngưng thấy anh đi tới, cũng không thêm để ý anh có đang tức giận hay không, cô kéo cánh tay anh đi về phòng làm việc, tươi cười nói: “Đây là canh tự tay em nấu cho anh, phải nhớ uống hết nhá.”

Cố Thừa Đông vẫn đứng bên cạnh nhìn cô đang bận rộn đổ canh ra bát. Anh cầm thìa khuấy vài cái: “Là em làm?” Hàng mi khẽ động, không giống người đang tức giận lắm.

“Đương nhiên, mất mấy giờ đấy!”

Sắc mặt Cố Thừa Đông rất cổ quái, ngẫm nghĩ thật lâu mới ngẩng mặt lên: “Không phải em bắt đầu di chuyển sự chú ý lên người anh đấy chứ?”

Về mặt này của anh Dương Cẩm Ngưng cảm thấy rất khó hiểu. Suy nghĩ nửa này cô mới hiểu ra, lẽ nào Cố Thừa Đông cho là cô bồi bổ thân thể cho anh là vì... muốn sinh con!

“Sao có thể chứ... Nếu có nghi ngờ gì thì em cũng nghi ngờ cơ thể em chứ nhất định không nghi ngờ sức khỏe của anh.”

Cố Thừa Đông lần này không chọc cô nữa: “Ồ, vậy anh phải cảm ơn em rồi?”

Dương Cẩm Ngưng vẻ mặt đau khổ: “Cho dù là thuốc độc anh cũng nên uống đi.”

“Anh thật sự không vĩ đại như thế đâu.”

“Em giúp anh vĩ đại.” Dương Cẩm Ngưng cướp lấy cái thìa trong tay Cố Thừa Đông, nhất định phải tự tay uy hiếp anh, không biết rằng lúc này sắc mặt anh đã thay đổi: “Phải tranh thủ lúc còn nóng uống luôn đi, thế mới không khiến em mất công từ xa mang đến đây.” Dương Cẩm Ngưng thấy Cố Thừa Đông không có ý định đáp lại mình, lại tiếp tục mở miệng, “Trời ạ, cho dù anh thấy không ngon cũng nên giả vờ ngon trước mặt em, cho dù không vui cũng nên nói là vui gạt em chứ. Dù không vui cũng phải làm bộ cam tâm tình nguyện.”

“Ừ.” Cố Thừa Đông uống xong một ngụm lớn, gật đầu, “Rất ngon, anh thật vui vì có cô vợ hiền này, vô cùng cam tâm tình nguyện để em phục vụ anh.”

Nụ cười của anh không còn mang theo sự châm chọc trước đây, khiến trái tim cô khẽ rung động.

Cô thu dọn bát và cặp lồng, động tác chậm rãi, xong xuôi, cô quay sang quan sát Cố Thừa Đông đang chăm chú xem tài liệu: “Ừm...”

“Hử?” Cố Thừa Đông ừ hử một tiếng, vẫn không ngẩng đầu lên.

“Anh cảm thấy cuộc sống hiện giờ thế nào?”

“Vẫn tốt.”

“Ồ...” Cô cũng cảm thấy rất tốt, “Chúng ta cứ như bây giờ đi.”

Cố Thừa Đông đang ký tên mình xuống văn bản, nghe cô nói vậy tay anh bỗng tăng lực, ấn mạnh xuống tờ giấy tạo thành một nét mực đậm.

Ra khỏi phòng làm việc, Dương Cẩm Ngưng hồi tưởng lại giây phút cô và Cố Thừa Đông nhìn nhau khi nãy, đáng vẻ vô cùng ngốc nghếch. Cứ như thế đại não cô ngăn lại một quãng thời gian mãi đến lúc Cố Thừa Đông lên tiếng nhắc cô về nhà nếu không sẽ ảnh hưởng tới công việc của anh, cô cũng không muốn mang tội danh trên người.

Thang máy xuống tới tầng một cô mới nhớ ra chuyện quan trọng.

Cô thông dong bước tới trước mặt trưởng phòng nhân sự: “Xin chào, xin hỏi công ty có nhân viên nào tên Diệp Văn Hy hay không?”

“Xin chờ một lát, tôi đi tra hồ sơ nhân sự.”

“Ừm.”

“Diệp Văn Hy ư? Hình như không có ai tên như thế.”

“Ồ, vậy cảm ơn.” Dương Cẩm Ngưng thở dài, cô thật hy vọng lúc này mình nhìn nhầm người.

Dương Cẩm Ngưng đi trên đường, giờ này xe rửa đường đang hoạt động, dọc con đường chỗ nào cũng ướt sũng, cô kiễng chân nhón từng bước mà đi. Đi được một đoạn, cô nhìn thấy một người lao công ngồi bên bồn hoa, một chiếc bình truyền nước treo trên cành cây bên cạnh, dòng nước trắng chậm chậm tiến vào cơ thể người đàn ông. Đang bị bệnh mà còn làm việc, người khác nhìn vào có lẽ sẽ khen ngợi người này hết lòng vì công việc, nhưng cũng có người sẽ cho rằng ông ta vì cái bảo hiểm xã hội.

Dương Cẩm Ngưng đứng tại chỗ, không tiến lại hỏi thăm, cũng không thêm bận tâm suy nghĩ vì sao ông ta phải làm như vậy. Cô cứ đứng im lặng, có lẽ thiện lương cũng là một căn bệnh dễ mắc nghiện, trên xe bus thì nhường chỗ, thấy trẻ con nghèo khổ thì cho tiền, tình nguyện đi tới những vùng xa xôi hẻo lánh để dạy học, hiến dâng tuổi thanh xuân, sau đó cả đời sống an nhàn. Nhưng điều mà cô suy nghĩ tới nhiều nhất lại là, cô muốn từ bỏ những thứ này.

Khi cô còn rất nhỏ, cô đã từng kiểm sát vụn để bán đồng nát, người mua nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ bừng của cô, hỏi cô nếu đã xấu hổ như vậy thì sao còn bán những thứ này?

Đó là lần đầu tiên cô kiếm tiền, sau đó cô vẫn tiếp tục dùng phương thức này để lo liệu học phí. Giấy vụn, vỏ chai coca, bìa các-tông,... chỉ cần có vật gì kiếm được tiền, cô đều nghĩ tới chuyện đem bán. Thậm chí lúc ở trường học, thấy các bạn vứt giấy vào thùng rác thì suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô cũng đều là “Đó chính là tiền”. Ý nghĩ ấy khiến cô ý thức rằng mình đã mắc nghiện.

Chạy theo một thứ gì đó thái quá, chính là sai lầm.

Tiết kiệm là không sai, nhưng nếu làm quá lên, còn có thể nói là không sai ư?

Bất luận là chuyện gì, đến một thời điểm nào đó đều nên một vừa hai phải.

Ví dụ như trước mặt người lao công này, Dương Cẩm Ngưng cảm thấy ông ta đáng thương thì cũng không thể thay đổi được cuộc sống hiện tại của ông ta. Con người quả thực có thể thay đổi được cuộc sống của chính mình, chỉ cần ít nói nhảm đi một chút, ít lớn tiếng kêu gào đi một chút, ít gây phiền phức cho người khác một chút, ít than thân trách phận đi một chút...

Dương Cẩm Ngưng miên man suy nghĩ về giai đoạn thứ hai trong hồi ức tuổi thơ của mình. Ban ngày cô là cô công chúa nhỏ cao ngạo ở trường học, tan học, cô lại biến thành một đứa trẻ khổ cực đi nhặt giấy vụn. Còn ký ức về thời niên thiếu một nhà ba người trước kia, bị cô xóa bỏ theo bản năng.

Đứng quá lâu, Dương Cẩm Ngưng quyết định ngồi xuống nghỉ, cô lấy tay xoa hai chân đã mỏi nhừ. Bỗng nhiên, nhân vật chính trong đoạn hồi thức thứ ba của cô xuất hiện.

Dương Nhất Sâm từ trong xe bước xuống, đến trước mặt cô.

Cô ngẩng đầu, cười cười. Nghĩ một lúc lâu cuối cùng cũng bật ra được một câu: “Ồ đây được đỗ xe à?”

“Không biết.”

“Ồ...”

“Chắc là không được.”

Cô vẫn cười.

Dương Nhất Sâm nhìn cô, vừa rồi lúc qua cột đèn gia thông, anh bất ngờ nhìn thấy cô đang đứng thất thần bên vệ đường, không biết cô đang mãi mê suy nghĩ cái gì. Anh không tự chủ được mà lái xe đến chỗ cô.

“Làm sao vậy? Nhìn sắc mặt em hình như không tốt lắm.”

“Tốt chứ.” Thực sự tốt, quá khứ đau khổ của cô đều đã trôi qua rồi, hiện tại vĩnh viễn sẽ không như vậy nữa, đương nhiên cô phải sống rất tốt rồi...

Thấy giọng điệu của cô không giống nói dối, anh mới cảm thấy yên tâm: “Thừa Đông... rất được.”

Trên thương trường, Dương Nhất Sâm giống như một đứa học sinh tiểu học, có rất nhiều thứ không hiểu hết, không nhìn thấu. Nên khi anh thấy Cố Thừa Đông có thể làm tốt tất cả mọi chuyện, anh không khỏi bội phục.

“...” Kỳ thực cô không hiểu ý anh lắm, “Thịnh Niên có phải gặp chuyện gì rồi không?”

“Không có gì, đã giải quyết ổn thỏa cả rồi, đừng lo.”

“Bố mẹ hiện giờ thế nào? Rượu ngon của bố còn cất giữ không?”

“Vẫn còn giữ, chờ em và Thừa Đông về cùng uống.”

“Anh không được uống trộm đâu đấy.”

Khóe miệng Dương Nhất Sâm khẽ nhếch lên, chuyện này, một mình anh đâu thể làm được chứ. Chính là cô đã từng đứng sau giật dây anh lấy bình rượu mà bố rất thích đem ra uống trộm. Sau đó vì cô lên tiếng cầu xin bố, anh mới không bị bố nghiêm phạt.

Quá khứ thật đẹp, chỉ là hiện tại hai người...

Hai chữ “đã từng” này, không biết rốt cuộc là biểu đạt cho cái gì.

“Lên xe, anh đưa em về.”

“Được.”

Hạnh phúc là cái gì?

Dọc theo thảm đỏ trên hôn lễ, cô dâu luôn được bố mình khoác tay đưa đến trao tận tay cho chú rể. Cô gái sẽ ra khỏi sự che chở của người đàn ông này, để tiếp tục được che chở, được yêu thương bởi một người đàn ông khác.

Vậy hạnh phúc của cô, có đúng là do người đàn ông này chuyển tới người đàn ông kia hay không?

Thực ra, giải thoát, không khó như bản thân người ta tưởng tượng.

Chẳng phải cô chính là từ một cô nhóc ngay cả năm đồng tiền kem cũng tiếc không dám mua trở thành một người mua bộ váy may mắn tề tề mà không thêm chớp mắt lấy một cái ư?

Chẳng phải cô chính là từ một đứa trẻ thấy chai nước ngọt chưa uống hết bị ném vào thùng rác cũng cảm thấy lãng phí trở thành một người tùy hứng nếu không thích ăn có thể bỏ nguyên cả bữa cơm ư?

Những thứ gọi là “thích”, đến một ngày nào đó cũng sẽ trở thành “đã từng.”

Những thứ không thể gọi là “đã từng”, mới có thể theo ta đến giây phút cuối cùng.

13. Chương 18

Biến yêu thành cưới (Lục Xu) – Ch.18: Sống vui vẻ

Chuyển ngữ: Sahara

“Cũ không đi, mới không đến”. Dương Cẩm Ngưng luôn tuân theo điều này, quá khứ không thể phục hồi thì đương nhiên chỉ có thể tiến nhanh về phía trước.

Hôm nay cô lại gặp một cơn ác mộng kỳ quái nữa, bản thân cô không còn xuất hiện trong mộng nữa nhưng cô lại nhìn thấy một đôi vợ chồng.

Hai người bọn họ đang cãi nhau đòi ly hôn. Nguyên do là vì người chồng đi làm kiếm tiền nhưng lại chẳng chịu giao cho vợ, trong khi sinh hoạt phí gia đình đều do một tay người vợ gánh vác. Cuối cùng dẫn đến chuyện hai người cãi nhau. Lúc ấy người vợ đã mang thai bảy tháng, nhưng lại không muốn sinh đứa con này ra nữa.

Dương Cẩm Ngưng rốt cục cũng thấy được hình ảnh của chính mình.

Cô là bạn của cô gái kia. Cô đưa cô ấy tới bệnh viện để bỏ đứa bé trong bụng. Tại bệnh viện, cô ấy vẫn bám chặt lấy tay Dương Cẩm Ngưng, chặt đến nỗi cô có thể nhìn thấy mạch máu nổi lên rõ rệt.

Cô nhìn thấy thai nhi vừa bị xóa bỏ kia, có lẽ sau này sẽ là một bé gái xinh đẹp, nhưng giờ đây nó chỉ còn là một thi thể. Hai vợ chồng bọn họ sau đó lại không hề chia tay, lại tiếp tục chung sống, rồi lại sinh một đứa con trai, nhưng cuối cùng vẫn biệt ly. Người chồng đã đồng ý giao tiền ra, nhưng cô gái kia đã tâm tàn ý lạnh. Cô ấy quay về quê cũ, nhờ có người giới thiệu, sau đó nhanh chóng tái hôn, sinh được một đứa con gái.

Chồng cũ của cô ấy post rất nhiều ảnh con trai của hai người lên QQ. Cô ấy nhìn thấy vậy thì bật khóc, sau đó nói: “Không thể trở về được nữa.”

Dương Cẩm Ngưng tỉnh lại, không khỏi hoài nghi sự chân thực của giấc mộng này. Vãn may, cô chỉ là diễn viên phụ trong giấc mộng ấy. Người đàn ông trong giấc mơ nói cả đời này hắn cũng sẽ không kết hôn nữa, còn cô gái kia thì sống rất tốt. Chỉ cần bản thân có thể quyết tâm từ bỏ chồng, con trai, thì vẫn có thể sống tốt như những người khác. Trong lòng tự cho mình là một người ngoan cường, cái gì cũng không sợ, cho dù bị vứt bỏ cũng có thể sống tốt hơn cả đối phương, thậm chí trong lúc đối phương còn chưa kịp ra tay vứt bỏ mình đã nhanh tay rời bỏ hắn ta trước. Người không tim không phổi không những có thể sống vui vẻ mà còn có thể sống lâu dài.

Dương Cẩm Ngưng lại miên man suy nghĩ, phát hiện giấc ngủ trưa của mình hoàn toàn bị giấc mơ ngớ ngẩn này phá hủy.

Cô ngồi bật dậy trên giường, không khỏi nghi ngờ chính bản thân mình. Cơn ác mộng này có phải đang nhắc nhở cô rằng giấc ngủ của cô vẫn không tốt cho lắm?

“Một đêm vô mộng” – bốn chữ này xem ra còn cách cô rất xa.

Có một chuyện còn kỳ lạ hơn cả nằm mơ, đó là Cố Thừa Đông về nhà sớm. Dương Cẩm Ngưng thầm nghĩ, đúng là mùa xuân tới rồi, vạn vật đổi thay, cái gì cũng trở nên kỳ quái.

“Quên đồ gì ở nhà à?” Cô chậm rãi mặc quần áo trước mặt anh, không hề cảm thấy thẹn thùng. Thảo nào mà người ta nói kết hôn càng lâu thì càng không biết câu nệ.

“Về bắt em.” Cố Thừa Đông nghiêm túc nói.

Cô lấy tay cào cào tóc: “Cái gì?” giọng nói buồn bực, “Không phải có ai đó nghi ngờ nên muốn quay về kiểm tra xem em có lén lút với ai không à?”

“Đúng vậy, em thật thông minh.” Cố Thừa Đông đi tới ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn cô chải đầu.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Cô nhìn anh qua tấm gương, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã như đi chơi, không giống như về nhà lấy đồ.

“Nói rồi mà, tới bắt em.”

“Nói thật đi.” Dương Cẩm Ngưng buông chiếc lược.

“Anh nói thật.” Nói rồi, Cố Thừa Đông cầm hai mảnh giấy nhét vào tay cô.

Dương Cẩm Ngưng liếc nhìn, bỗng như bừng tỉnh đại ngộ, “Thật hiếm có nha. Có phải biết bản thân đối xử không tốt với em nên giờ muốn chuộc lỗi không? Khoan đã, chỉ có hai vé thôi ư?”

“Em còn muốn đưa ai đi cùng nữa?”

“Ai em cũng không muốn đưa đi cùng, ừm, bao gồm cả anh.”

*

* *

Xuống máy bay, Dương Cẩm Ngưng nhìn lên bầu trời xanh thẳm, thực sự là hoài niệm đẹp nhất.

Cô kéo tay Cố Thừa Đông: “Cái này là để bồi thường tuần trăng mật cho em?”

“Anh có nợ em à?” Cố Thừa Đông liếc mắt.

Quên đi, không thêm tính toán cùng người đàn ông này, ít nhất là trong lúc lương tâm anh thức tỉnh mà đối xử tốt với cô như vậy.

Nghe Cố Thừa Đông và người khác nói chuyện bằng tiếng Anh, Dương Cẩm Ngưng bỗng nhiên cảm thấy thật xấu hổ, cô nỗ lực lắm cũng chỉ có thể nghe được vài từ đơn lẻ trong mớ câu chữ dài ngoằng họ đang nói.

“Anh có năng khiếu ngoại ngữ à?”

“So với người khác mà nói, ừm, có thể coi là vậy.”

Đây là một đất nước bị coi là lạc hậu hơn so với những quốc gia khác. Giá cả không đắt đỏ, thuốc lá rượu bia cũng không được phép quảng cáo, nếu không sẽ bị buộc là vi phạm pháp luật. Trên vỏ bao thuốc lá phải có hình minh họa hai lá phổi của người hút thuốc lâu dài.

Dương Cẩm Ngưng không khỏi hoài nghi, cái này là để thu hút người ta mua thuốc hay là cảnh báo người ta tránh xa thuốc lá?

Ở đây đường cái sạch sẽ như mới, cây cối xanh tốt, không khí vô cùng trong lành.

Ban ngày, Dương Cẩm Ngưng sẽ mặc áo cộc quần sooc, đi dạo trên bãi biển, cọ cọ bàn chân trần trên cát. Cố Thừa Đông sẽ yên vị ngồi dưới tán ô lớn mà ngắm nhìn cô chơi đùa như một cô bé con.

Anh nhớ trước đây lúc ở hôn lễ, chỉ có duy nhất cậu em Cố Kế Đông kéo anh ra mà trịnh trọng nói: “Cưới được cô vợ như vậy, cuộc đời này của anh xem ra đủ vui vẻ rồi.”

Khi đó, anh chỉ cảm thấy buồn cười, lẽ nào chính vì khuôn mặt xinh như hoa kia mà cô nổi bật hơn những cô gái bình thường khác?

Tốt hay không tốt, thực ra cũng không phải phụ thuộc vào những gì cô đã làm trong quá khứ, mà chính là cái cảm giác nhìn dáng vẻ này của cô...

Trước đây, anh ghét nhất là hai chữ “cảm giác”.

Quá khứ không thể bù đắp lại. Có thể ông nội nói đúng, con người ta không hề bù đắp cho quá khứ, nhưng chí ít cũng có thể biết quý trọng hiện tại.

Dương Cẩm Ngưng chạy đến trước mặt anh: “Cùng đi chơi đi.”

Cô vốn dĩ không có ý định gọi anh, nhưng đứa bé ở đằng kia cứ cười nhạo cô chỉ chơi một mình, lại còn hưng phấn đến thế.

“Ừ.” Cố Thừa Đông đứng lên, kéo tay cô, “Đi thôi.”

“Ồ... ừm”

Cô đuổi theo anh, vô thức bám lấy anh, bước đi trên cát, cảm nhận từng hạt cát chà xát dưới lòng bàn chân.

Kỳ thực, cô muốn một cuộc hôn nhân như vậy. Không cần ai đó yêu cô như sinh mạng, chỉ cần đơn giản thế này thôi! (như vậy là đơn giản sao bà chị???)

Mấy ngày này, bọn họ đi thăm khắp vùng thôn quê, rất khác lạ, nhưng không quá xa xỉ.

Dương Cẩm Ngưng còn lôi kéo một đôi chị em tới chụp ảnh cùng, để Cố Thừa Đông đảm đương vai trò nhiếp ảnh gia.

“Vừa rồi ngại không dám hỏi, anh có biết bọn họ đeo vòng gì trên cổ không?”

“Không biết.” .

“Anh cũng có chuyện không biết à?” Dương Cẩm Ngưng bỗng nhiên tỏ ra vui sướng hả hê, “Không phải vừa rồi anh nhìn hai cô gái đó rất chăm chú sao? Quả thực rất đẹp, nhưng cũng đâu cần phải nhìn đến thế!”

“Anh cũng giống em thôi, nhìn cái vòng cổ của bọn họ. Nghe nói bọn họ phải đeo từ nhỏ, không được phép tháo ra.”

“Không được bỏ ra? Vậy thì khó chịu chết!”

“Đó là tập quán của người ta, với bọn họ thì cái đó đại diện cho vẻ đẹp, dù sao đó cũng là truyền thống. Em quan tâm nhiều như vậy làm gì chứ.”

“Cố Thừa Đông, em phát hiện anh nói chuyện dùng rất nhiều câu dài dòng.”

“Ồ... Sống cùng với người nhiều lời nên bị nhiễm rồi... Á, sao lại cẩu anh?” .

Buổi tối ánh sáng chiếu yếu ớt mờ nhòa, phòng trọ cũng dường như ấm áp hơn. Dương Cẩm Ngưng nằm trên giường, “Nếu như em thể mang thai, có phải rất có lỗi với anh không?”

Lý do cô sầu muộn tất cả đều xuất phát từ chuyện này, nếu như cô còn không chịu nói ra, có lẽ sẽ tự bức chết bản thân mất.

“Em cho rằng anh sắp xếp mọi kế hoạch là đều có ý đồ sao?”

“Anh dám nói không phải vì muốn có con không?”

“Đột nhiên muốn ra ngoài chơi một chút thôi. Em có ngủ không thì bảo?”

“Ồ. Anh có bản lĩnh thì đừng động vào em.” Cô kéo chăn, nhìn anh bằng ánh mắt khiêu khích.

“Dù sao anh cũng không vội.” .

Nói cứ như là người vội là cô không bằng...

Cố Thừa Đông nằm bên người cô, ngoan ngoãn ngủ. Anh vẫn như mọi khi, ngủ rất yên tĩnh. Không giống như cô, chỉ cần cảm thấy hơi nóng một chút là đập tung chăn xuống đất. Nếu như ngủ một mình thì kiểu gì cũng nửa chăn trên giường nửa chăn dưới đất, thậm chí có những sáng thức dậy còn thấy mình nằm lộn đầu đuôi.

Rất lâu rất lâu, người nọ đúng là không có động tĩnh gì thật. Hình như chính xác thì cô mới là người nóng vội.

Cô giật nhẹ tay anh. Vẫn không có phản ứng.

“Ừm...”

“Nói...”

“Trước đây, có một người bạn học nam của em có nói qua. Chỉ cần người đàn ông ngủ bên cạnh một cô gái mà anh ta không ghét thì đều có thể hạ thủ. Anh có như vậy không?”

“ . . . ”

“Nói đi.”

“Từ chối trả lời câu thiếu chất xám này.”

Được rồi, vậy thì tiếp tục ngủ.

Một lát sau, cánh tay anh lại bị ai đó đẩy: “Bạn em còn nói, người đàn ông ngủ bên cạnh một cô gái, nếu động thủ thì đúng là cầm thú.”

Cố Thừa Đông mở mắt, khoe miệng nhếch lên cười, thở dài một hơi rồi nghiêng người đè cô dưới thân: “Có thể im miệng được rồi.”

Trọng tâm câu chuyện ở nửa sau cô còn chưa kịp nói ra, đó là, nếu không không chạm, thì gọi là... không bằng cầm thú. (sặc. Cái lý lẽ gì vậy trời ^^)

Là như cầm thú hay không bằng cầm thú?

* * * * *

Dương Cẩm Ngưng nghe nói mọi người ở đây đều tin Phật, chùa chiền vô cùng đồ sộ. Khách tham quan mỗi ngày tăng không ngừng, phần lớn là khách nước ngoài, chỉ có điều rất ít người theo đạo Phật, họ chỉ đến để vui chơi.

Dương Cẩm Ngưng bắt Cố Thừa Đông đi hỏi thăm, hàng ngày ở trong chùa thời điểm nào nhiều khách nhất, thời điểm nào ít khách nhất.

Biết rõ thời gian rồi, cô mới kéo anh xuất phát.

“Sao lại lựa chọn giờ này?”

Lúc cô bảo anh đi dò hỏi, anh còn tưởng cô muốn lựa lúc đông người đi chơi góp vui, ai ngờ kết quả hoàn toàn tương phản.

“Anh nghĩ mà xem. Nhiều người cùng lúc ở đây cầu khẩn, Phật tổ chắc chắn bị rối tung lên, không nghe rõ ai cầu cái gì đâu. Ít người thế này Phật tổ mới nghe rõ nguyện vọng của em được.”

Cố Thừa Đông trầm tư nửa ngày, “Em không sợ giờ này Phật tổ đang ngủ à?”

“ . . . ” .

“Lúc có nhiều người ngài ấy mới làm việc, ít người thế này... chắc không làm việc đâu!”

Dương Cẩm Ngưng ngây người hồi lâu, “Đúng rồi a! Sao em không nghĩ tới chứ!”

Nhìn vẻ thần thờ của cô, anh nhin không được cốc nhẹ lên trán cô: “Thôi nào, đi vào, nguyện vọng chủ yếu là nói cho chính mình nghe, Phật tổ mở một mắt nhắm một mắt cũng được rồi.”

“Anh không được vô lễ, Phật tổ nhất định sẽ tức giận, sẽ không nghe cầu khẩn của anh đâu.”

“Anh chưa bao giờ cầu nguyện.”

“Vì sao? Biết Phật tổ ghét anh nên sẽ không thèm nghe anh phải không?”

“Em càng ngày càng thông minh, cứ như vậy thì tốt quá.”

Dương Cẩm Ngưng rốt cục nhin không được nữa mà cười rộ lên. Ông nội nói, anh không biết nói đùa, nhưng sao cô lại cảm thấy anh chỉ là không muốn nói mà thôi.

14. Chương 19

Biến yêu thành cười (Lục Xu) – Ch.19: Năm chắc hiện tại

Chuyển ngữ: Sahara

Ở nước ngoài vài ngày, Dương Cẩm Ngưng mới hưng phấn cùng Cố Thừa Đông về nước. Mấy ngày nay, bọn họ đơn độc cùng một chỗ, cô cũng không hỏi anh là chuyện công ty thì ai quản lý, anh cũng không chủ động nói với cô chuyện tế nhạ này. Hai người bình yên trải qua kỳ nghỉ, không quan tâm thế sự. Đối với Dương Cẩm Ngưng mà nói, chuyến đi lần này giống như đi hưởng tuần trăng mật, nhưng lại không biết đối với Cố Thừa Đông, đây thực ra chỉ là một nghi thức anh dùng để nói lời từ biệt với quá khứ.

Mỗi người đều có quá khứ, cho dù là không chịu đựng nổi, thậm chí ngay cả việc quá khứ của cô không có liên quan gì tới anh, anh cũng không để tâm.

Ngồi trên máy bay, Dương Cẩm Ngưng ngáp dài một cái, rất có cảm xúc mà phát biểu một câu: “Nếu như em cứ mở mắt trừng trừng như vậy liệu có thể thấy được bầu trời xanh ngoài kia biến thành một mảnh trắng xóa không?”

“Cái này... chắc là không đâu!”

Được thôi, vậy thì cô có thể yên tâm mà ngủ được rồi.

Điều khiến Dương Cẩm Ngưng phiền muộn không phải là vì kết thúc việc hưởng thụ thế giới riêng của hai người bọn họ, mà là phải chuẩn bị quà du lịch cho mọi người. Ai cũng phải có quà, không thể thiếu, nếu không nhất định lại có lời ra tiếng vào. Trước đây có một thời cô mê tiểu thuyết cổ đại vô cùng. Trong truyện, mỗi lần đi tặng quà biếu đều rất nhiều, lúc ấy cô chỉ nghĩ là nói quá lên, nhưng giờ cảm thấy xác thực là có thâm ý. Muốn tặng quà cho người khác mà không muốn gây lời ong tiếng ve thì mỗi món quà đều không được trùng lặp, đồng thời giá trị quà tặng người này nhất định không được thua kém quà cho người kia.

Dương Cẩm Ngưng một mình tới Cố gia, mặc kệ người ta thích hay không thích, cô vẫn tươi cười vui vẻ tặng quà cho từng người.

Cố Kế Đông nhận được một chiếc cà-vạt, nhìn một lúc lâu mới nói: “Tam tẩu cảm thấy em dễ bị bắt nạt nhất sao!” Thứ này trong nước có thể tùy tiện mua ở bất cứ cửa hàng nào!

Dương Cẩm Ngưng tâm trạng rất tốt, cho nên cố tình đùa giỡn cậu em này một chút: “Như vậy cho thấy rõ ràng quan hệ của chúng ta tốt nhất.”

“Ai bảo chị như thế?”

“Quà cho người khác đều phải chọn lựa kỹ càng, nếu không bọn họ nhất định sẽ tức giận. Quà tặng cậu thì không cần mất công như thế, bởi vì coi cậu là bạn tốt, biết cậu không tính toán, người bình thường đâu có cái đái ngộ đó chứ.”

“Người gặp chuyện hỷ tâm tình sướng khoái. Quả thực không sai, tâm trạng chị dâu tốt như thế, em cũng tình nguyện công hiến chút thời gian cho chị.” Cố Kế Đông cười, làm bộ cúi đầu: “Cảm tạ.”

Dương Cẩm Ngưng nhìn tên tiểu tử này, cảm thấy càng ngày càng quý mến cậu ta, cảm giác chán ghét trước đây giảm đi đáng kể: “À, cậu có bạn gái chưa?”

Đi một đoạn rồi Cố Kế Đông cũng không quay đầu lại: “Tam tẩu à, chị không thích hợp làm bà mối đâu, đừng nghĩ tới chuyện đi làm cái công việc này, tiền lương chẳng đáng bao nhiêu, lại còn có thể gặp chuyện không hay.”

Dương Cẩm Ngưng quay về phía Cố Kế Đông đá vào không khí một cú, người khác đều biết cô muốn làm gì, không biết có phải là cô quá ngốc hay không.

Lúc Dương Cẩm Ngưng tặng quà cho vợ chồng anh chị cả, quả nhiên là ăn đủ mùi vị. Lâm Kỷ Tiểu từng câu từng chữ đều quả nhiên không tầm thường chút nào. Vừa xuất ngoại vừa đi du lịch, cách thức này của Cố Hoài Đông rõ ràng là cho thấy anh vừa vất vả lại không giống như đang lấy lòng ông nội.

Dương Cẩm Ngưng làm như không nghe thấy, đặt mấy túi quà xuống liền đi ngay, nhưng vẫn không quên tốt bụng nhắc nhở Lâm Kỳ Tiểu giữ tâm trạng thanh thản là rất quan trọng, chí ít có thể giúp chậm quá trình lão hóa!

Công cuộc tặng quà xong xuôi, Dương Cẩm Ngưng mới đi tới gặp Cố lão gia, mang theo một món đồ cổ. Cố lão gia không ham thích cái gì ngoại trừ mấy món đồ cổ hay thương thức những thứ mang hơi hướm cổ điển như xem kinh kịch, nghe dân ca...

Cố lão gia giờ đã khỏe hơn rất nhiều, không cần ngồi xe lăn nữa mà có thể tự chống gậy đi.

Ông nhìn thấy Dương Cẩm Ngưng lập tức vẫy tay: “Về rồi đấy à?” Về mặt ông tràn ngập ý cười, dường như nhìn thấu cô.

“Vâng ạ.” Dương Cẩm Ngưng chạy tới định dìu Cố lão gia nhưng bị ông xua tay nên lại thôi: “Ông nội càng ngày càng khỏe ra.”

“Sống được năm nào hay năm ấy! Năm kia lúc ở bệnh viện, bác sĩ đều nói ta không trụ được nổi nửa năm. Cháu xem, ông sống đã bao nhiêu năm như vậy cũng coi như không có gì tiếc nuối.” Cố lão gia nhìn chăm chăm bụng Dương Cẩm Ngưng: “Nếu như không nói đến chuyện cháu vẫn chẳng có tin vui gì cho ông...”

“Ông nội thật là biết nói đùa.” Cô nghiêm mặt, nhìn vô cùng đáng yêu.

Cố lão gia rất thoải mái, trong nhà chỉ có một cô cháu gái nhưng tính tình lại như con trai. Cô cháu dâu này do chính ông lựa chọn cho nên vô cùng yêu quý: “Đâu phải pha trò, nguyện vọng hiện giờ của ông chính là trước khi nhắm mắt được nghe một tiếng gọi “cụ”. Cháu nhất định phải giúp ông hoàn thành tâm nguyện này.”

“Sao ông không giục anh cả ấy...” Dương Cẩm Ngưng làm mặt quỷ, “Ông nội thân thể khỏe mạnh như thế, đừng nói là được nghe gọi “cụ” mà còn có cả chất gọi là “kỵ” nữa ấy chứ ạ!”

“Vậy thì cháu phải nhanh tay lên chứ, đừng để ông chờ lâu quá!”

“Ông nội.” Cô nhẹ nhàng làm nũng.

Nếu có một đứa con, cô kiếp này cũng coi như viên mãn rồi phải không?

Nghĩ như vậy, lòng cô thoải mái hơn rất nhiều: “Ông nội đi dạo một mình nhé, con đi tìm chị hai.”

Dương Cẩm Ngưng thấy Cố Y Hạm ngồi dưới giàn nho, đang đọc một cuốn sách. Cố Y Hạm mặc bộ quần áo học sinh, tạo nên một thứ ảo giác về tuổi thanh xuân, thảo nào mà những người già thường thích con gái mặc thứ đồng phục này.

Dương Cẩm Ngưng bước đi rón rén, định dọa cho Cố Y Hạm giật mình, kết quả là còn cách đúng một bước thì Cố Y Hạm lập tức quay đầu lại: “Không phải chị ghét bỏ em, nhưng cái trò cũ rích này, sao em chơi hoài không chán vậy???”

“Như thế con không phải là ghét bỏ.” Dương Cẩm Ngưng bĩu môi, thật không vui tí nào.

Giàn nho trên đầu lá xanh mướt, ánh mặt trời chiếu qua từng tầng, từng lớp lá, vài nhánh chồi non mới nhú, đúng là xuân ý dạt dào.

Cố Y Hạm gấp quyển sách: “Đang ở đây chờ em đấy.” Cô biết Dương Cẩm Ngưng trở về nhất định sẽ tới tìm mình.

“Chị liệu sự như thần!” Dương Cẩm Ngưng giật lấy quyển sách trên tay Cố Y Hạm, nhìn qua là sách Khổng Tử. Đọc được một câu: “Lấy ơn báo oán”, Dương Cẩm Ngưng nhận không được lộ ra một vẻ mặt châm chọc: “Thánh nhân quả thực không phải người bình thường.”

“Em... đúng là...”

Cố Y Hạm còn chưa nói xong đã bị Dương Cẩm Ngưng búng trán: “Em làm sao, ngốc lắm à?”

Bỏ đi, Cố Y Hạm thở dài: “Coi như chị chưa nói cái gì.”

Sau đó, Dương Cẩm Ngưng kể lại chuyện đi cho Cố Y Hạm nghe, mỗi khi kể tới chuyện gì thú vị cô lại bật cười.

“Bạn học Dương Cẩm Ngưng thân mến, tôi muốn nói cho bạn một bí mật.” Cố Y Hạm trịnh trọng lên tiếng khiến Dương Cẩm Ngưng toát cả mồ hôi lạnh. Thật đúng là giọng nói dọa người.

“Giờ ả! Muốn nói gì nói thẳng ra, đừng có làm em sợ.”

“Em nói được mười câu thì có tới chín câu miêu tả Cố Thừa Đông làm cái này cái nọ cái kia. Em nói xem, thế nghĩa là sao là sao là sao???”

“Anh ấy cùng đi với em, em không nói tới anh ấy thì nói ai?”

“Trước giờ em vẫn ngủ chung giường với nó cũng đâu có thấy em đề cập tới chuyện gì liên quan tới nó.”

Dương Cẩm Ngưng nuốt nước bọt: “Đó là vì... Chị không có việc gì làm à chú ý tới nội dung câu nói của em làm cái gì?”

“Haha... Quê quá hóa khùng, Dương Cẩm Ngưng! Haha... Ôi cậu em ba đẹp trai tài giỏi của tôi! Em nói em không để ý tới nó, không quan tâm nó, em không thấy xấu hổ à?”

“Hừ. Không thêm nhiều lời với chị.”

Cố Trọng Quân và Lý Hình đang ngồi phoir nểng ở bên kia. Dương Cẩm Ngưng sau vài phút làm ngơ với Cố Y Hạm mới lên tiếng: “Nhìn cha mẹ chị như vậy, em cũng phải khát khao thêm thường, vậy mà sao chị vẫn không bị làm cho rung động đến nổi tình nguyện bước chân vào nắm mồ hôn nhân nhỉ?”

“Quý đạo cuộc đời mỗi người đều khác nhau, khao khát là một chuyện, nhưng đem ứng dụng vào cuộc sống của mỗi người thì rất khó. Vậy thì tốt nhất nên quên đi.”

“Những người lý trí luôn sống mệt mỏi hơn người khác.”

“Có lẽ vậy... Bố mẹ chị cũng khuyên chị rất nhiều, chỉ là do chị không nghe mà thôi.”

“Đúng vậy, cho nên mới có nhiều người phạm sai lầm như thế, dạy mãi vẫn không sửa được. Con người ai cũng vậy cả! Thế hệ trước từng trải, họ muốn giáo dục chúng ta, mong chúng ta có thể tránh phạm phải những sai lầm giống như họ đã từng phạm. Nhưng chúng ta luôn để ngoài tai, tới lúc phạm phải rồi mới ngoan ngoãn tiếp thu, rồi sau đó chúng ta già đi, lại như họ, truyền đạt lại với lớp trẻ và đương nhiên chúng cũng sẽ không nghe, cứ như vậy... Chỉ có phạm sai lầm, chúng ta mới biết được những gì lớp người đi trước nói là rất đúng.”

Đối với những bậc trưởng bối mà nói, sợ hơn cả là hậu duệ phạm sai lầm, nhưng với những người đang trải phải qua chuyện đời thì thứ gì họ cũng muốn thử một lần, dù cho đó là một chuyện sai lầm.

“Có lẽ chị đúng.”

Dương Cẩm Ngưng rời khỏi Cố gia thì lập tức về nhà họ Dương. Ai cũng đều có quà hết, tất nhiên không thể thiếu quà cho người nhà mình được.

Sau này, cô vẫn sẽ sống ở Dương gia, cho dù không muốn nhưng cô vẫn phải thừa nhận, hai vợ chồng họ đối xử với cô không khác gì con gái ruột, chuyện này không thể phủ nhận. Hơn nữa, bản thân cô cũng coi họ như bố mẹ ruột, đối với cô mà nói, những người có quan hệ huyết thống thậm chí còn không bằng.

Lúc Dương Cẩm Ngưng mang quà tới, Dương Lập Hải và Tả Tần Phương đương nhiên vui vẻ, cho dù có tặng bọn họ thứ gì bọn họ cũng đều tươi cười quẩn quýt.

Dương Cẩm Ngưng kéo Dương Lập Hải sang một bên: “Bố, giờ bố có rảnh không ạ?”

Vừa nhìn vẻ mặt tươi cười của cô, Dương Lập Hải không hiểu rõ cô định giở trò trẻ con gì: “Có chuyện gì cứ nói đi.” Nhà đầu này nói chuyện gì cũng rất mãnh lới rào trước chắn sau, cho nên ông phải hết sức cảnh giác.

“Bố dạy con ủ rượu đi!”

Dương Lập Hải đương nhiên vui vẻ: “Con rút cuộc cũng nghĩ thông suốt rồi à? Trước đây nói thế nào con cũng chịu học.”

“Dạy hay không? Một chữ thôi!” Cô híp mắt, “Bố thật keo kiệt...”

Dương Lập Hải đương nhiên đích thân làm mẫu, chỉ cần phối hợp nguyên liệu khác một chút thôi thì mùi vị sẽ lập tức không giống, mỗi bước đều vô cùng quan trọng, ảnh hưởng trực tiếp tới kết quả cuối cùng. Hiện giờ nho chưa ra quả, nếu không ông nhất định sẽ dạy Dương Cẩm Ngưng làm rượu nho.

Dương Cẩm Ngưng quan sát rất nghiêm túc, còn ghi vào giấy để khỏi quên.

Tả Tần Phương thi thoảng chạy tới xem hai cha con họ, thấy họ vui vẻ cười cười nói nói thì trong lòng bà cũng vô cùng vui vẻ.

Hai vợ chồng Dương Lập Hải giữ Dương Cẩm Ngưng lại ăn cơm nhưng cô nhất quyết từ chối, hỏi thăm vài câu về Dương Nhất Sâm rồi cô liền ra về.

“Nha đầu kia thật là, đến rồi đi như gió.” Tả Tần Phương không khỏi lắc đầu.

Dương Lập Hải cười đến thần bí: “Tôi thấy tiểu nha đầu kia đã nghĩ thông suốt rồi.”

“Ngày nào ông cũng cần nhằn lại chẳng.”

“Chính bà lúc nào ánh mắt cũng tỏ ra bất an thì có.”

“Ông nói lại lần nữa thử xem?”

“...”

Quay về nhà, Dương Cẩm Ngưng nói cho dì Trương nghỉ một ngày, cô muốn đích thân làm cơm. Dì Trương bị cô dọa cho hoảng hốt, cứ đứng quan sát cô làm mới yên tâm. Cô không có cách nào, thôi đành coi như mình bị cầm tù vậy!

Đương nhiên cô biết nấu cơm, bằng không làm sao có thể sống sót được. Cho tới giờ cô vẫn nhớ như in lần đầu tiên nấu cơm, làm món khoai tây xào, cô thái miếng lớn miếng nhỏ không đều nhau, lúc xào còn không cho dầu, chảo khoai cháy đen, nhưng sau đó cô vẫn ăn.

Dì Trương thấy cô hoàn thành xong xuôi rồi mới yên tâm về.

Dương Cẩm Ngưng vừa làm cơm vừa nghĩ tới lúc Cố Thừa Đông trở về không biết sẽ có bao nhiêu kinh hỷ.

Thực ra lúc này cô bỗng cảm thấy có gì đó rất vui vẻ. Tự mình làm cơm cho ông xã hóa ra lại thỏa mãn như vậy, không hề có cảm giác là một thiếu phụ chờ chồng nữa.

Có điều, Cố Thừa Đông về tới nhà, nhìn thấy bàn ăn lại kinh ngạc hỏi: “Sinh nhật em à?”

Không chỉ đầy đủ cơm nước mà còn có rượu.

Dương Cẩm Ngưng đã lấy bình rượu mà Dương Lập Hải tặng cho vợ chồng bọn họ ra để uống chúc mừng cho một cuộc sống mới.

Sau đó, cô đích thân ủ một vò rượu, dự định để tới lúc đám cưới vàng của bọn họ thì sẽ mở ra uống.

Cô giúp Cố Thừa Đông cởi áo khoác, rồi kéo anh ngồi vào ghế: “Thế nào?” Cô chỉ vào bàn ăn: “Là bà xã anh tự tay làm hết đấy.”

Cố Thừa Đông nhìn lướt qua: “Ồ... có cần anh biểu hiện thụ sủng nhược kinh không?”

“Đương nhiên.”

“Được rồi, không tồi không tồi.” Cố Thừa Đông cầm lấy đôi đũa, mùi vị ngon hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Dương Cẩm Ngưng cũng đã nhiều năm không xuống bếp cho nên không quá tự tin: “Đó là...”

Cô cũng ăn vài miếng, trước đây người cùng cô ăn là mẹ, hiện tại đã thay đổi thành một người khác.

“Chúng ta cùng ly.” Dương Cẩm Ngưng cầm ly rượu lên.

Cố Thừa Đông nghi hoặc: “Cũng đâu phải sinh nhật em chứ?”

“Không phải. Không phải thì không thể uống rượu được à?”

“Được rồi.” Anh nâng ly rượu lên cùng ly với cô.

Dương Cẩm Ngưng uống rất nhiều. Cô không say, nhưng mặt lại ửng đỏ: “Cố Thừa Đông, ly rượu này, là vì cuộc sống vui vẻ của chúng ta.”

Cố Thừa Đông một tay đặt trên bàn, nghe cô nói như vậy, trong lòng giống như có thứ gì vừa buông xuống, anh cầm ly rượu lên uống cạn: “Ừm, sống vui vẻ.” Không bao giờ quay đầu nhìn lại ngày xưa nữa, vui vẻ sống tiếp.

Cho dù bọn họ gặp nhau như thế nào, chỉ cần bọn họ chung sống hòa hợp, như vậy cũng gọi là có duyên có phận rồi.

Sắc mặt cô lúc này như đóa hoa đào, ánh mắt mông lung mơ màng, cô chống cằm nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô, trong lòng khẽ rung động.

Có lẽ cứ sống như vậy, thuận theo tự nhiên, chí ít cũng có thể khiến cho khoảng trống trong tim từ lâu kia, từ từ được lấp đầy.

Chúng ta không biết tương lai sẽ xảy ra những gì, chỉ có thể nắm chắc hiện tại.

15. Chương 20

Ch.20: Hạnh phúc chuyển ngoặt

Chuyển ngữ: Sahara

=====

~ 1 ~

Thời gian sau đó, Dương Cẩm Ngưng chân chính trải qua cuộc sống mà cô rất thích. Ban ngày ở nhà học nấu ăn, còn đi học làm bánh ga tô, hàng ngày ở nhà chế biến đủ kiểu đủ loại bánh. Bản thân cô không ăn nhiều nhưng lại lôi kéo dì Trương và dì Hoàng vào ăn thử, đến nỗi giờ cứ nhìn thấy bánh là hai người ấy liền nói: “Thiếu phu nhân, còn ăn nữa là chúng tôi bị tiểu đường mất thôi.” Bởi vậy, Dương Cẩm Ngưng chỉ còn cách bắt một người xưa nay vốn không thích đồ ngọt vào ăn – Cố Thừa Đông. Đương nhiên là phải tìm cách đánh lừa anh mới được, nhưng cho dù cô có dụ dỗ, cưỡng ép thế nào đi nữa thì anh cũng chỉ ăn một miếng, tuyệt đối không hơn. Dương Cẩm Ngưng có chút thất vọng, nhưng chỉ một lát là lại vui vẻ trở lại.

Trong lúc cô đang làm mấy món ăn bản thân cho là rất ngon này thì Cố Thừa Đông cũng chỉ quan sát, tuyệt đối sẽ không tỏ ra một chút hứng thú nào. Có điều cô phát hiện, chỉ cần da mặt mình dày một chút thì nhất định anh sẽ phải chiều theo ý cô. Nghĩ vậy, trong lòng cô vô cùng vui sướng.

Ai cũng mong muốn mình là độc nhất vô nhị trong lòng người kia, cho dù có những chuyện người ấy không muốn làm nhưng cũng sẽ tình nguyện vì mình mà làm. Cái suy nghĩ hèn mọn ấy giúp cho cuộc sống ngày qua ngày của cô rất thoải mái. Ngay cả Cố Thừa Đông cũng phải công nhận tâm trạng cô rất tốt, sắc mặt lại càng tươi tỉnh.

Nhờ vậy mà cuộc sống của chính anh cũng tốt lên rất nhiều, chí ít thì ông nội cũng không còn thường xuyên gọi điện kiểm tra dò xét quan hệ vợ chồng họ nữa.

Nhớ trước đây, ngày nào ông cũng gọi điện tới, hoàn toàn đối lập với hiện giờ, dường như không còn xuất hiện trong cuộc sống của hai người bọn họ nữa.

Dương Cẩm Ngưng thấy người khác sushi, trong lòng nghĩ cũng không quá khó, thế là cô về nhà cũng tự mình làm, để Cố Thừa Đông mang tới công ty ăn trưa cũng hay! Cô dặn dì Trương thổi cơm thật ngon, nhất định phải cứng một chút, rồi sau đó đi mua nguyên liệu làm món sushi.

Mấy thứ đồ này, cũng không phải siêu thị nào cũng có, cô hỏi rất nhiều người mới biết được một siêu thị cách nhà khá xa có bán. Cô liền bắt xe tới đó. Trước đây Dương Lập Hải và Tả Tần Phương vẫn bảo cô học lái xe, nhưng cô không hứng thú, cảm thấy biết lái xe cũng không có gì hay. Không thuê tài xế riêng thì chỉ cần gọi taxi là được, cũng rất tiện, hà tất phải gây tai họa cho người khác. Kỳ thực cô lo lắng nhất chính là tính mình như vậy, nếu như không tìm được chỗ đỗ xe có lẽ sẽ phát hỏa, kể cả khi xe chạy được một nửa rồi cũng có thể dừng lại không đi nữa. Cô hiểu rõ bản thân, biết mình không hợp với cái gì, cho dù người khác có nói tốt thế nào cũng không lay chuyển được cô.

Tới siêu thị, cô không chỉ mua nguyên liệu nấu ăn. Phụ nữ bản tính trời sinh đều là chuyên gia tiêu tiền, nhìn thấy bất cứ thứ gì hay, dù là nên mua hay không nên mua, tất cả cũng được cô ấy bỏ vào giỏ hàng. Người tới đi dạo trong siêu thị chiếm phần lớn, nhiệt độ trong này cao hơn ngoài trời một chút, người mua đưa hầu xếp thành hàng dài, chen chúc nhau. Dương Cẩm Ngưng nhìn thấy thế dù không định ăn cũng tới mua cho vui!

Tìm một lúc lâu mới thấy những thứ cần mua. Nhìn chiếc xe đẩy chất đống, cô không khỏi bội phục bản thân. Thăm nghĩ mua mấy thứ giống nhau, kết quả không ngờ mua nhiều như vậy.

Người mua nhiều đương nhiên người xếp hàng tại quầy thu ngân cũng không ít. Cô đến mấy quầy đều đã chật kín người, đành tuyệt vọng đứng xếp hàng ở quầy gần nhất.

“A!”

Có người vỗ vai cô, cô quay đầu lại, vẻ mặt mờ mịt.

Đối phương thấy cô như vậy, có chút xấu hổ đưa tay lên vuốt tóc: “Ừm... Chị là Dương Cẩm Ngưng phải không?”

Cô lúc này mới gật đầu, nhưng biểu tình chính rất cứng nhắc, khuôn mặt này đối với cô rất xa lạ.

“Chúng mình học cùng cấp ba mà.”

“Ồ, khéo thật, cậu cũng tới đây mua đồ à?”

“Đúng vậy, chồng mình mua nhà trả góp ở khu này... Đúng rồi, lần trước họp lớp sao cậu không tới?”

Họp lớp ư? Vốn dĩ đâu có ai thông báo tới cô.

“À, hôm ấy mình bận chút việc.”

“Cậu không đi cũng tốt! Cô bạn tốt trước đây chơi với cậu, Mạnh Y ấy, cô ấy nói rất nhiều điều không tốt về cậu... Không phải trước đây hai người rất thân sao? Sao giờ lại thành như vậy?”

Dương Cẩm Ngưng chỉ cười.

Đối phương cũng không tiếp tục nữa: “Sao hỏi đó cậu không tới tang lễ của Suzie, Mạnh Y vẫn vì thế mà nói cậu không ra gì.”

“Cảm ơn, mình biết rồi.” Cô thanh toán xong, thu dọn tất cả đồ vào túi, động tác rất chậm. Sắc mặt cô rất xấu, cất đồ xong, cô đứng tại chỗ, chờ người bạn kia.

“Vậy cậu biết mộ của Suzie ở đâu không?”

“Cảm ơn, mình biết rồi.” Cô thanh toán xong, thu dọn tất cả đồ vào túi, động tác rất chậm. Sắc mặt cô rất xấu, cất đồ xong, cô đứng tại chỗ, chờ người bạn kia.

“Vậy cậu biết mộ của Suzie ở đâu không?”

~ 2 ~

Trở về biệt thự Dạ Hoa rồi, tâm trạng Dương Cẩm Ngưng vẫn rất bất ổn. Dì Trương gọi cô mấy lần, nói cơm đã nấu xong, có thể làm sushi được rồi, nhưng cô vẫn ngồi im.

Mãi mới thấy cô đứng dậy, dì Trương lập tức bưng cơm ra. Cô cầm túi, ngượng ngùng nhìn dì Trương: “Cháu phải đi ra ngoài có chút việc, ừm... lát nữa đợi cháu về rồi làm tiếp nhé.”

Ra khỏi cửa, cô mới ý thức được rằng bản thân mình từ lâu đã không còn Suzie có liên quan tới những người kia. Suzie là Suzie, bọn họ là bọn họ, những người từng làm tổn thương cô không hề có Suzie.

Cô không nên đem tất cả những tổn thương mà bọn họ gây ra cho cô đổ hết lên người Suzie, càng không nên xóa sạch tình cảm tốt đẹp mà Suzie dành cho mình.

Ngồi trên xe, thoáng chốc cô hiểu được, đối với Suzie, cô yêu nhiều hơn hận.

Có những người khi chết đi rồi, oán hận của bạn với người ấy vẫn sẽ không mất đi. Những lại có những người chết đi rồi, thì bạn sẽ thấy những điều xấu của người ta mất dần, những điểm tốt lại càng nhiều lên.

Dương Cẩm Ngưng ngồi trên xe, liên tục tưởng tượng ra nụ cười của Suzie.

Cô gái kia thật lòng tốt với cô, cô gái kia thiện lương đến mức hiếm thấy trên đời, khuôn mặt ấy luôn luôn nở nụ cười rực rỡ ngây thơ, cho tới bây giờ Dương Cẩm Ngưng cũng vẫn nhớ như in.

Nếu như trong lòng cô tin rằng trên thế giới này còn có một người thiện lương thì không nghi ngờ gì nhất định là Suzie.

Hồi ức lại đưa cô về quãng thời gian học cấp ba. Trong khi cô và Dương Nhất Sâm vẫn còn hẹn hò, toàn bộ thế giới của cô bắt đầu chuyển từ một màu xám sang màu trắng. Cuối cùng thì cô cũng có thể thoát khỏi cái thế giới hắc ám kia để hướng tới ngày mai tươi đẹp. Cô khi ấy lúc nào cũng đắm chìm trong mơ mộng. Giống như những thiếu nữ bình thường khác, đối với hôn nhân, đối với người bên cạnh, cô có vô vàn ước mơ.

Suzie – người có thể cùng cô trò chuyện tâm sự, người thích nghe cô kể chuyện tình của cô và Dương Nhất Sâm, người mà lúc nào cũng nói với cô rằng: “Dù cậu quyết định thế nào thì mình cũng sẽ ở bên cậu.” – cô ấy đã không còn nữa rồi.

Cô dựa vào cửa xe, viết lên tấm kính kia mấy chữ: Suzie, Tây Tử.

Tới nghĩa trang, cô từng bước một đi vào, chậm rãi.

Nhiều bia mộ như vậy, trong đó có một cái là của Suzie. Cô gái ấy tuy rằng trầm tĩnh như vậy nhưng trong lòng lại rất thích náo nhiệt. Một nơi như vậy, hẳn là cô ấy rất thích.

Hồi cô mới nhập học, cô nghe được một chuyện. Trong lớp này có một nữ sinh phong cách cổ điển, thù mị hiếm thấy.

Lần đầu tiên Dương Cẩm Ngưng gặp Suzie, dù không muốn nhưng cô buộc phải thừa nhận rằng, cô ấy là một người không hề bình thường.

Những điều này quả thật là uống phí sao, hình ảnh cuối cùng trong trí nhớ của cô chính là khi cô và Suzie cãi nhau.

Bước chân của Dương Cẩm Ngưng mỗi lúc một nặng trĩu, cô đã đi tới trước mộ Suzie.

Trên mặt bia đen lạnh lẽo, khuôn mặt Suzie vẫn tươi cười như hoa, thuần khiết vô cùng.

Cô ngồi xổm xuống, ngơ ngác nhìn chằm chằm tấm ảnh, lấy tay vuốt lên khuôn mặt tươi cười ấy. Cô không hề trách cứ gì Suzie hết, chỉ không biết, cô ấy có oán giận mình hay không?

“Cậu hận mình đi, bởi vì mãi tới hôm nay, mình mới cảm thấy hổ thẹn với cậu.... Những trong lòng lại không có lấy một chút hối hận nào.” Dương Cẩm Ngưng cắn môi, “Một người mê muội cố chấp như mình, cậu hãy cứ oán giận mình đi, coi như cả đời này không quen biết mình. Kiếp sau, nếu có thể, cũng tránh xa mình một chút.”

Hạ ánh mắt, Dương Cẩm Ngưng phát hiện ngay dưới bia mộ có một bó hoa bách hợp đang nở.

Cô lấy tay chạm vào cánh hoa, vẫn còn ướt nước, hẳn là mới được đặt ở đây.

Người như Suzie đương nhiên có nhiều người nhớ đến. Nếu như người nằm dưới này là cô, có lẽ sẽ chẳng có ai nhớ tới.

Đây, ngay cả ở chỗ này rồi, cô vẫn còn có thể ước ao đồ kị được...

Dương Cẩm Ngưng ngồi lại một lát mới đứng dậy rời khỏi đây.

Taxi ở đây không nhiều, cũng may điểm xe buýt cách đây không xa lắm. Cô thông thả đi tới bến xe buýt. Thực ra lần này cô tới đây, rất có thể là lần cuối cùng, cô không muốn đối mặt với Suzie, cho dù là nhìn từ góc độ nào đi chăng nữa.

Một chiếc xe buýt gần đó đã khởi động, cô vẫn chậm rãi mà bước đi, ngay cả chạy theo cho kịp cũng không muốn. Đi rồi thì thôi, ngồi xe sau cũng được.

Vẫn giống như trong quá khứ, cô ngồi ở sát cửa sổ, chốc lát sau, xe bắt đầu chạy.

Từ điểm này người lên xe rất ít, dăm ba người thưa thớt...

~ 3 ~

Xe lăn bánh được một lúc lâu, Dương Cẩm Ngưng vẫn nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ. Đến một điểm dừng, xe buýt lướt vượt qua một chiếc xe đang dừng bên đường cô mới có phản ứng. Cô quay ra nhìn theo, biển số xe kia vô cùng quen thuộc, ngay cả chiếc xe cô nhìn cũng rất quen. Cô vẫn nhìn theo chiếc xe đó, trong lòng vẫn đang tự nhủ chỉ là giống nhau thì bỗng thấy một đôi nam nữ đang đi về phía chiếc xe.

Không cần tìm cớ nữa, nghi ngờ của cô là đúng sự thực.

Những ngón tay cô nắm chặt lại một chỗ.

Người nằm kề gối với cô hóa ra là ở đây, còn người con gái bên cạnh anh ta cho dù có hóa thành tro cô cũng nhận ra.

Hóa ra lần trước ở Cổ thị, cô không hề nhìn nhầm.

Hoá ra, thím hai không nói sai, cô ta đã trở về, cô ta đang ở bên cạnh Cố Thừa Đông

Diệp Văn Hi.

Như vậy, bọn họ xuất hiện ở chỗ này, đúng là không kỳ lạ nữa rồi. Bó hoa bách hợp kia nữa, đúng là đầy đủ cả.

Bản thân cô không biết rằng, ánh mắt hiện giờ của mình rất sắc bén.

Ai nói phụ nữ tượng trưng cho sự yếu đuối? Nếu như làm gì chạm tới giới hạn của họ, họ nhất định sẽ cho người khác biết phụ nữ không dễ trêu vào đâu.

Dương Cẩm Ngưng trở lại biệt thự Dạ Hoa, cô ngồi trên sofa, day day trán.

Biết đâu cũng không phải như cô nghĩ, cô không nên lập tức ra hình phạt với Cố Thừa Đông hình phạt. Suy nghĩ cực đoan như vậy thật sự sẽ khiến cho chồng cô không chịu nổi, kể cả bản thân cô. Cô không thể vì người phụ nữ kia mà đánh mất lý trí của bản thân, không thể được...

Một lúc lâu sau giải tỏa được ầm ục trong lòng, cô mới gọi dì Trương đem cơm ra, tiếp tục làm sushi.

Cách làm rất đơn giản, mùi vị cũng khá ngon. Bản thân cô vốn không thích hân sản nhưng rong biển sau khi làm thành sushi thì cô lại ăn được.

Cô nếm thử mấy miếng, không đến nỗi nào. Dì Trương và dì Hoàng cũng đều ăn thử, cô còn bảo bọn họ mang một ít về nhà ăn.

Dương Cẩm Ngưng tỉ mỉ hướng dẫn cách làm cho dì Trương, rất kiên trì, nhưng thực ra chỉ là muốn ngọn lửa lo lắng trong lòng mình dịu xuống mà thôi. Cô biết bản thân là loại người nào, không chịu khuất phục, không chịu nhẫn nhục, càng không biết làm gì để khống chế lòng đồ kị của bản thân, nhưng cô không thể biến mình thành một người mất đi lý trí được.

Chậm chậm giảng giải với dì Trương một lúc cũng khiến lòng cô lắng xuống rất nhiều.

Sau khi hai người làm về rồi, cô lại tự mình làm tiếp, lần này cô làm nhiều hơn lúc trước.

Khi Cố Thừa Đông trở về, cô vẫn còn đang làm dở. Mấy ngày nay sự thay đổi này của cô anh cũng gặp nhiều, nên chẳng ngạc nhiên nữa. Nhìn thoáng qua, anh dùng tay bóc một miếng, bỏ vào miệng.

Cô cúi đầu, mỉm cười. Cảm thấy tự nhiên rồi mới ngẩng đầu: “Mùi vị thế nào?”

“Không đến nỗi nào.” Anh cũng không ăn thêm miếng nữa, “So với trước kia mà nói.”

“Vậy thì ăn nhiều một chút.”

“Hôm nay anh ăn cơm rồi.”

Nghe thấy bước chân anh bỏ đi, cô mới dùng tay lại: “Ăn ở đâu?”

“Vẫn là mấy chỗ gần đây thôi.”

Dương Cẩm Ngưng hít sâu: “Hôm nay anh đều ở công ty à?”

Có thể lời nói của cô có gì đó không đúng lắm, anh dừng lại ở bậc thang: “Không thì em nghĩ là ở đâu được?”

“Hôm nay có người nói với em nhìn thấy anh ở một chỗ, có lẽ người ta nhìn nhầm.”

“Ừ.” Anh không nói thêm gì nữa.

“Dương Cẩm Ngưng bỏ thứ trong tay xuống, tìm thứ gì đó giả bộ lên lầu. Cũng may, cô cũng không có ý định nấu cơm.”

Cô lên lầu, tâm trạng đã bị ảnh hưởng, ngay cả cảm giác chờ đợi cũng bị thay đổi. Trước đây nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, cô đều cảm thấy thoải mái nhưng hôm nay chỉ thấy vô cùng phiền toái. Cái tâm lý biến thái này lại một lần nữa quay về trong người, anh nhanh chóng đi tắm như thế lẽ nào là vì muốn rửa sạch mùi hương người con gái khác trên người?

Cố Thừa Đông tắm xong đi ra, thấy cô đang chờ người ngồi đó liền đi tới gần xoa đầu cô: “Nghĩ gì thế?”

“Không nghĩ gì cả, cũng không cần phải nghĩ.” Cô cố gắng nở nụ cười.

Anh gật đầu, hàng lông mày nhíu lại vẻ mệt mỏi.

Cô quỳ gối trên giường, day day trán cho anh: “Đỡ hơn chưa?”

Bỗng nhiên anh tóm lấy tay cô, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

“Em...” Cô vốn dĩ muốn nói hôm nay không thoải mái, nhưng cố gắng dồn ép câu nói ấy xuống.

Chẳng phải vừa mới nói sẽ sống thật tốt ư, lẽ nào cô nói ra rồi lại tự mình phá hỏng trước?

Hóa ra nếu đã không tin tưởng lẫn nhau thì chỉ một câu nói cũng khiến cho người ta cười, cũng có thể khiến người ta khóc, nhưng cuối cùng cũng phải chấp nhận nhwnxg chuyện này.

Cô không kháng cự, mặc dù trong lòng đã có một chút lay động.

16. Chương 21-22

Ch.21: Làm bộ làm tịch __ P1

Chuyển ngữ: Sahara

====

Dương Cẩm Ngưng nghe thấy tiếng xe của Cố Thừa Đông đã đi xa rồi mới rời giường. Thực ra, cả đêm nay cô không hề chớp mắt được một lát. Cô nghĩ tới rất nhiều chuyện lý lẽ, cuối cùng cũng chỉ nằm đấy đợi

trời sáng. Di Trương thấy cô dậy sớm như vậy thì phản ứng đầu tiên là giật mình. Cô vốn dĩ không muốn ăn cơm nhưng mà thâm tâm tự nhủ bản thân không được thiếu kiên nhẫn đến vậy, làm người mà không biết suy trước tính sau thì sẽ chẳng làm được việc gì hết.

Cái kiểu suy nghĩ khác thường này khiến cô ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm, hơn nữa, sau khi ăn xong còn lên lầu cẩn thận trang điểm để đi ra ngoài.

Mọi chuyện còn chưa được làm rõ ràng mà đã tự khiến bản thân mình rối loạn, mấy năm nay cô sống như vậy coi như là uống phí rồi.

Từ sau khi kết hôn với Cố Thừa Đông, cô chưa bao giờ tới khu phố này. Vì tốc độ phát triển chóng mặt của thành phố, những khu phố cũ nát này hẳn là bị phá bỏ. Dương Cẩm Ngưng không phải kiểu người thích bám mãi không tha một ai. Nếu như kiếp này chưa từng gặp mặt, cô sẽ không bao giờ đi tìm người đã gây tổn thương cho mình để trả thù. Nếu như có một ngày cô nắm trong cơ hội ấy, cô nhất định sẽ đem tất cả những đau thương mình phải chịu đựng hoàn trả lại người đó gấp bội.

Cô không thể coi là người tốt, nhưng cũng không phải là người phạm tội ác tày trời gì.

Con phố này so với nơi hai mẹ con cô bị đuổi ra khỏi nhà lẽ ra phải thoải mái hơn mới đúng.

Trong những bộ phim cô xem, người lương thiện thường tha thứ cho người hại mình, chỉ cần kẻ ác nhanh chóng ăn năn hối cải là được, tất cả đều có một kết cục đoàn viên mỹ mãn. Không biết phải nói những cái kết đoàn tụ ấy là mơ ước của con người ta hay là một kiểu lấy ơn báo oán khá phổ biến hiện nay, nhưng mà dù thế nào cũng khiến cô buồn nôn.

Trước khi Dương Cẩm Ngưng và Cố Thừa Đông kết hôn, đây chính là nơi mà Diệp Văn Hi và Tô Tình ở. Chính xác là bọn họ bị nhà họ Diệp đuổi đi rồi mới tới đây ở. Nhà họ Diệp đương nhiên sẽ không cho bọn họ một đồng nào, những người ích kỷ luôn luôn lựa chọn vì bản thân mình.

Bên ngoài căn phòng bị bao phủ bởi một tầng bụi bặm, khung sắt trên ô cửa sổ cũng đen kịt, thậm chí nhìn từ bên ngoài vào cũng có thể thấy được tấm rèm cửa đã ngả màu tro xám. Chỉ có mấy chậu hoa trên ban công là còn sức sống.

Dãy cửa hàng trên con phố cũng bị bao phủ bởi một màu thê lương, tựa như người già mắc chứng bệnh nguy kịch. Những tấm bạt che hồng lỗ chỗ đang theo gió mà bay phấp phồng.

Trên đường chủ yếu là trẻ con và các cụ già, bọn trẻ nô đùa ầm ĩ còn các cụ thì ngồi nói chuyện.

Dương Cẩm Ngưng đứng hồi lâu, theo trí nhớ đi vào một căn nhà, chậm chạp leo lên tầng, ở đây không có cầu thang máy. Vừa rồi đứng dưới nhìn lên cô cũng thấy được, căn phòng này vẫn luôn kín cửa, không giống như có người sống trong đó. Giờ đứng trước cửa rồi mới phát hiện, cửa bị khóa ngoài, chiếc khóa cũ kỹ đã chất đầy bụi bặm.

Cô vẫn cố tình gõ cửa, gõ đến mấy lần. Nhà hàng xóm có người chạy ra nói: “Cô tới tìm hai mẹ con nhà này à?”

Dương Cẩm Ngưng cười: “Vâng, họ là người thân của cháu. Hôm nay cháu mới tới thành phố này, muốn tới ở nhờ ít ngày.”

Người kia nhìn cô hồi lâu rồi mới nói: “Cô gái à, cô nên đi tìm một nhà trọ nào hoặc là tới nhà người thân khác thì hơn.”

“Vì sao ạ?” Tôi giả vờ không hiểu, “Cháu chỉ có bọn họ là người thân ở đây thôi ạ. Trước đây hai nhà vẫn qua lại thường xuyên, lần này tới đột ngột mẹ cháu còn dặn cháu tới đây xem sao.”

“Người ở nhà này từ lâu đã không còn sống ở đây nữa rồi.”

“Người phụ nữ kia ấy à, nhìn cũng biết không phải dạng tốt đẹp gì. Nghe nói cô ta là bồ của người ta... Chuyện này, cháu đừng tức giận nhé, tôi cũng chỉ là nghe người khác nói thôi. Cũng có thể tin đồn là sai. Nhưng mà con gái của cô ta thì lại rất được, học hành rất tốt. Có điều, bạn trai con bé còn giỏi hơn, không những cho nó đi học mà còn giúp nó xuất ngoại.”

“Vâng ạ, xem ra cháu không tìm được bọn họ rồi. Cảm ơn bác.”

“Không có gì, cháu đi tìm nhà nghỉ mà ở.”

“Vâng.”

Dương Cẩm Ngưng xuống lầu. Cô vốn tưởng rằng hai mẹ con nhà họ vẫn khổ cực sống như thế, nhưng thật không ngờ, vận may của bọn họ còn tốt hơn cô tưởng. Cho dù đã bị đuổi ra khỏi nhà nhưng vẫn có người tình nguyện chu cấp, một chút khổ cực cũng không đến lượt bọn họ phải chịu.

Chuyện này thực sự càng khiến Dương Cẩm Ngưng khó chịu. Vừa đi được hai bước cô liền dừng lại. Bạn trai của Diệp Văn Hi... chẳng lẽ là...

Tim cô đập mạnh, bước chân càng nhanh hơn.

Chẳng lẽ mọi chuyện là như vậy ư?

Cô cắn chặt môi, trong lòng thầm mong mình đoán sai...

Dương Cẩm Ngưng tới ngân hàng, ngồi trong phòng khách vip. Đối phương đương nhiên biết thân phận của cô, cho nên tiếp đãi không dám xuề xòa, bưng trà rót nước rất chu đáo.

Phòng tiếp khách thiết kế đơn giản, trang nhã nhưng lại toát lên một phong thái đặc biệt.

Cô uống xong một ngụm trà, ổn định lại tâm trạng của mình.

“Tam thiếu phu nhân.” Tổng giám đốc đi vào, vô cùng cung kính tới trước mặt cô.

“Tôi mạo muội tới đây quấy rối, làm phiền giám đốc Trương nhiều rồi. Thật không phải.”

“Có mấy dịp tam thiếu phu nhân tới đây, đây là vinh hạnh của tôi.”

Thái độ này rõ ràng là vì sự hợp tác lâu dài với Cố thị, Dương Cẩm Ngưng đương nhiên hiểu rõ.

“Tôi tới đây là vì muốn nhờ giám đốc Trương giúp một việc.”

“Chỉ cần tam thiếu phu nhân mở miệng, tôi chắc chắn sẽ dốc toàn lực. Chẳng hay là vì chuyện gì?”

Dương Cẩm Ngưng suy nghĩ cả ngày, cầm tách trà lên, bày ra bộ dạng đắn đo. Trước mặt mấy người này, càng làm vẻ càng tốt, mặc dù cô thật sự rất ghét việc đó.

“Thừa Đông nhà tôi hình như hàng tháng đều chi một khoản tiền ra ngoài... Tôi chỉ muốn biết khoản tiền ấy đi tới chỗ nào rồi thôi. Việc này với giám đốc Trương hẳn là chuyện nhỏ không đáng kể chứ?”

“Việc này... Tam thiếu phu nhân, công ty có quy định của công ty, chuyện này quả thực tôi không thể làm được.”

Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm đối phương nửa ngày, “Giám đốc Trương có lẽ cảm thấy tôi không có địa vị gì trong Cố gia cho nên không để tôi vào mắt chăng? Đúng, tôi không có địa vị gì, gia cảnh cũng không bằng người ta. Có điều anh cũng nên biết rằng tôi là cháu dâu do đích thân Cố lão gia chọn lựa, làm gì có chuyện không có địa vị? Cũng là tam thiếu phu nhân của Cố gia.”

“Tam thiếu phu nhân nặng lời rồi, tôi đương nhiên không dám coi thường phu nhân. Chỉ là... Nếu như Cố tổng...”

“Anh yên tâm đi, việc này chỉ có tôi và anh biết, tuyệt đối không có người thứ ba biết được.”

“Việc này...” Giám đốc Trương nhíu chặt lông mày.

“Giám đốc Trương cần tôi thề độc sao?”

“Không dám không dám, tôi chỉ là mong tam thiếu phu nói lời giữ lời.”

“Đương nhiên.”

Dương Cẩm Ngưng nhìn giấy tờ của Cố Thừa Đông. Từ sau cuộc hôn nhân của hai người, hàng tháng đều có một khoản tiền được chuyển sang nước ngoài. Mà chủ tài khoản người nhận chính là Diệp Văn Hi.

Mãi đến cách đây vài tháng mới không có chuyển nữa.

Đương nhiên không cần, Diệp Văn Hi cô ta đã trở về rồi.

Dương Cẩm Ngưng xem xong, nói lời cảm ơn rồi cáo từ.

Tất cả đều không phải là cô tự dọa bản thân. Cố Thừa Đông và Diệp Văn Hi rõ ràng có quan hệ bí mật, thậm chí sau khi cô và Cố Thừa Đông kết hôn bọn họ vẫn tiếp tục liên lạc. Sau ngày kết hôn, Cố Thừa Đông lập tức đưa Diệp Văn Hi ra nước ngoài, chính là bởi vì sợ Cố lão gia xuống tay với Diệp Văn Hi, cho nên, đây chính là cách bảo đảm sự an toàn của anh cho cô ta?

Tính toán như vậy, Cố Thừa Đông cũng coi như nhọc lòng rồi.

Cố lão gia đã hứa hẹn với Cố Thừa Đông, chỉ cần cô có con của anh, anh lập tức sẽ được thừa hưởng Cố Thị. Bây giờ, Diệp Văn Hi đã trở về, cô nếu mang thai, mất đi giá trị lợi dụng, Cố Thừa Đông liền có thể công khai ở cùng Diệp Văn Hi.

Người người đều biết đằng sau Cố Thừa Đông phía sau có một người phụ nữ.

Kỳ thực chính cô cũng biết, nhưng lại không biết rằng người kia là Diệp Văn Hi. Cô đã từng nghĩ, nếu như trong lòng Cố Thừa Đông có người khác, cô hoàn toàn có thể thành toàn cho bọn họ, nhưng người kia nếu như là Diệp Văn Hi... Cô thà rằng phá hoại.

Không ăn được thì đập đổ, tính cách như vậy, nghe ra hình như rất đáng sợ có phải không?

Bản thân cô cũng hiểu rõ mình đúng là rất đáng sợ.

Cô quay về nhà, trong lòng buồn bã. Trong đời cô ghét nhất những người ăn trong bát nhưng lại nhìn trong nồi; ở cùng người này nhưng lại mập mờ không rõ ràng với người kia. Bản thân cô không phải người như vậy, đồng thời cũng không cho phép người bên mình làm thế.

Cô ngồi trên xe buýt, nhìn ra ngoài cửa sổ. Đi qua một hiệu thuốc, cô chợt nhớ ra một chuyện. Tới bến đỗ tiếp theo cô liền xuống xe tới hiệu thuốc gần nhất.

“Thuốc tránh thai.”

“Xin hỏi chị muốn...”

“Loại tốt nhất.”

“Vâng, xin hỏi là chị muốn loại uống trước hay sau?”

“Sau.” Cô lấy tiền ra trả.

Đổi phương đưa thuốc cho cô, cô nhận lấy, thẳng tay cầm một viên uống luôn, sau đó lại nói: “Khoan đã, cho tôi cả trước cả sau.”

Khó trách được vì sao cô vẫn chưa có thai. Có lẽ là do đứa trẻ có linh tính, biết trước là đầu thai vào bụng cô sẽ không có hạnh phúc.

Cô vuốt bụng, cười giễu cợt bản thân.

Cố Thừa Đông trở về khá muộn, cả người đều là mùi rượu, có lẽ là lại đi dự tiệc. Dương Cẩm Ngưng chỉ lạnh lùng nhìn, không như bình thường vội vã chạy tới cầm áo khoác cho anh rồi đi xả nước tắm.

Cố Thừa Đông vẫn còn tỉnh táo một chút, vào trong phòng, nhìn sắc mặt cô không tốt lắm: “Không thích anh uống rượu hả?”

“Em từng nói không thích sao?”

“Cũng chưa nói là thích.”

Đầu óc còn tỉnh táo như vậy.

“Đi tắm đi.”

Dương Cẩm Ngưng biết rõ, trong lúc này mà cãi nhau với anh, thì đúng là chuyện ngu xuẩn. Huống hồ anh còn có thể có trăm nghìn cái cơ để biện hộ.

Bạn gái cũ gặp nạn, anh giúp một chút cũng đâu quá đáng, cô nói chuyện này ra tất nhiên không hay lắm. Nhân lúc Cố Thừa Đông đi tắm, cô lấy thuốc trong túi ra.

Cô không khỏi bội phục bản thân có năng lực làm người xấu. Cô cố ý mua hai lọ vitamin c, một lọ đựng thuốc tránh thai uống trước, một lọ đựng thuốc uống sau. Như vậy cho dù có uống trước mặt Cố Thừa Đông cũng sẽ không bị hoài nghi. Hơn nữa, làm trò trước mặt anh lại khiến cô rất thỏa mãn.

Ý nghĩ như vậy xẹt qua trong óc, cô phát hiện, hóa ra bản thân mình thật sự không phải người lương thiện. Không thể không thừa nhận, tạo hóa vô cùng kỳ diệu, chẳng những có thể tạo cho mỗi người một ngũ quan khác nhau mà còn có thể tạo ra tính cách mỗi người một khác.

Vừa lúc Cố Thừa Đông từ phòng tắm đi cô liền uống một viên. Cố Thừa Đông quả nhiên nhìn chằm chằm cô: “Uống gì thế?”

“Vi-ta-min.”

“Sao lại muốn uống cái này?” .

“Đột nhiên muốn.”

Quả thực anh không có bất luận phản ứng gì.

Thế nhưng, Dương Cẩm Ngưng lại tự mình ăn không phải trả tiền. Cố Thừa Đông đúng là vô cùng mệt, lập tức lăn lên giường ngủ, căn bản không chạm vào cô.

Dương Cẩm Ngưng mắt lạnh nhìn thân thể Cố Thừa Đông, mệt như vậy, không biết là ở bên ngoài làm cái gì giờ mới về.

Ch.22: Ý giả tình thật – P1

Chuyển ngữ: Sahara

Mầm mống nghi ngờ mỗi ngày một thêm một ít, lại càng khiến người ta trong lòng thêm bất an.

Dương Cẩm Ngưng dựa vào thành giường, xem bản tin đang phát trên ti vi. Lúc người vợ bắt gặp chồng mình, phát hiện anh ta đang ngồi với tiểu tam ở trong xe, người vợ liền đi tới cãi nhau ầm ĩ. Người chồng đóng cửa xe lại, nổ máy chạy đi, khiến cho người vợ bị kéo đi hơn bốn mươi mét. Trên màn hình, người phụ nữ ấy vừa khóc vừa kể lại chuyện của vợ chồng họ, từ lúc quen biết, tới lúc kết hôn, cuộc sống khá giả lên, có xe có nhà rồi, thật không người ta lại lập tức thay đổi nhanh như vậy. Người đàn ông quát lớn một tiếng, còn đe dọa vợ mình ăn nói cẩn thận một chút, nếu còn nháo thì cái gì cũng đừng hòng nhận được, xe, nhà, quyền nuôi con, ... cũng đừng mong có được.

Màn ảnh chuyển sang người dẫn chương trình rồi mà Dương Cẩm Ngưng vẫn chưa thoát ra khỏi những hình ảnh ban nãy. Cuộc sống vợ chồng nhiều năm như vậy mà còn có thể mỗi người một ngã, huống chi những người chỉ vừa mới kết hôn hai năm? Con người ta bây giờ ấy à, thậm chí có thể sáng kết hôn, chiều ly hôn, có gì là không thể chứ?

Bạn khổ cực vất vả kiếm tiền để cải tạo người đàn ông bên cạnh mình, bản thân thì nhịn ăn nhịn mặc, để rồi đến cuối cùng lại đem người đàn ông đã cải tạo thành công ấy tới bên cạnh người phụ nữ khác, thật là phạm tội của rồi.

Có rất nhiều người, bản thân sinh ra trên thế giới này đã là một sự mỉa mai.

Thứ có thể thật sự nắm chắc trong tay cùng lắm cũng chỉ là bản thân mình mà thôi. Cô không còn là một đứa trẻ nữa rồi, sẽ không cho rằng nếu như người đàn ông yêu mình thì anh ta sẽ chấp nhận mọi thứ kể cả khuyết điểm của cô. Cái suy nghĩ ấy cho dù trước đây cô đã từng nghĩ, nhưng giờ thì thôi đi.

Đem tất cả mọi thứ mình để đánh đổi lấy một người đàn ông tốt, việc đó chính là sự thất bại lớn nhất.

Anh ta cũng biết mệt mỏi, yêu cầu quá nhiều, anh ta sẽ suy sụp.

Người mà mình có thể dựa dẫm vào cũng chỉ có chính bản thân mình mà thôi.

Dương Cẩm Ngưng từ lâu đã hiểu được, chỉ cần không suy nghĩ tới việc dựa dẫm vào người khác thì sẽ không bị tổn thương. Nếu chính mình không tự bảo vệ bản thân mình tốt thì lấy tư cách gì mà oán hận người khác vô dụng đây?

Dương Cẩm Ngưng thay quần áo rồi xuống nhà. Di Trương liền kéo cô lại: “Hôm nay sắc mặt tốt hơn rồi.”

Cô cười cười, vốn dĩ tưởng rằng bản thân mình giỏi che giấu, không ngờ trình độ của mình còn chưa đủ, cần tôi luyện thêm mới được.

“Chuẩn bị tới công thi của cậu chủ?” Di Trương lấy cặp lồng cơm đã sắp sẵn mang ra cho Dương Cẩm Ngưng.

Cô vốn định từ chối, cũng không muốn nhìn thấy Cố Thừa Đông lúc này. Nhưng cô lại nghĩ, ngay cả chút chuyện này mà mình không đối mặt được, vậy thì có thể làm lên chuyện lớn gì đây? Vì thế, cô nhận lấy hộp cơm, làm mặt quỷ: “Di Trương thật sự quá bất công ấy.”

“Tôi cũng chỉ là mong muốn hai người sống tốt thôi. Hôm qua nhìn vẻ mặt cô như thế còn tưởng hai người cãi nhau.”

“Làm gì có chuyện đó ạ. Hôm qua cháu trong người hơi mệt. Di suy nghĩ nhiều quá rồi. Người nhiều tuổi đừng suy nghĩ nhiều quá, bớt việc thêm vui.”

“Biết rồi biết rồi, phu nhân mau đi đi.”

Dương Cẩm Ngưng mang theo cặp lồng cơm tới Cố thị. Đúng vậy, cô có thể sắm vai một người vợ tốt, chỉ ít thì hiện tại cũng muốn làm vậy.

Vào công ty, thỉnh thoảng có người bắt chuyện với cô, nói Cố tổng thật hạnh phúc, có người vợ hiền lành. Dương Cẩm Ngưng cũng chỉ tươi cười đáp lại đối phương rằng là do Cố Thừa Đông kén ăn.

Xem đi, kỳ thực biểu hiện của hạnh phúc rất dễ bày ra, chỉ cần người ta tình nguyện làm. Trên thế giới này có nhiều người thành thực như thế mới có thể khiến người ta gây gổ đến mức một mất một còn. Chứ nếu ai cũng là người không thật lòng thì chẳng phải thế giới này sẽ trở thành đồng nhất một dạng sao?

Dương Cẩm Ngưng đi ra khỏi thang máy, cô thư ký kia thấy cô thì sắc mặt lập tức thay đổi.

Dương Cẩm Ngưng đi tới gần, liếc nhìn cô ta, trong lòng thầm muốn nhờ cô ta để điều chỉnh tâm trạng bản thân một chút: “Sao, lại muốn ngăn tôi?”

Cô thư ký bối rối, “Phu nhân thật biết nói đùa.”

“Lần này chuẩn bị lý do gì? Điều lệ chế độ gì của công ty?”

Cô thư ký càng thêm xấu hổ, “Hiện tại đang là giờ ăn trưa, phu nhân có thể trực tiếp đi vào. Giám đốc còn chưa có ăn cơm.”

Dương Cẩm Ngưng bĩu môi, thực sự là làm cho người ta thất vọng mà. Cô ta nên ngăn cản cô, để cô tỏ ra chút uy lực không cho người khác toại nguyện mới đúng, nư thế cô mới dễ chịu hơn chút.

Cô đẩy cửa vào.

Đứng im mười giây đồng hồ, nhận không được cô mới mở miệng, “Cũng không thèm ngẩng đầu nhìn một cái, không sợ là vị thiên kim tiểu thư nào tới thăm anh sao?”

“Trừ em ra, thật đúng là không có ai như vậy.” Cố Thừa Đông lơ đãng, ngẩng đầu liếc nhìn cô, “Hơn nữa, nếu thật sự là như thế thì quả đúng là vinh hạnh.”

Dương Cẩm Ngưng cười một tiếng, đi tới gần, “Anh xem đi, di Trương thương anh thế nào, bắt em làm tiểu nha hòa mang cơm tới cho anh.”

“Lần này không nói là chính em làm nữa à?” Cố Thừa Đông không buồn nghiêng đầu nhìn, giọng nói mang theo ý cười, rõ ràng là đang chế nhạo cô.

Hoá ra anh đã biết thừa lần trước là di Trương làm, vậy thì, hôm ấy anh... Quả nhiên là diễn xuất tốt!

“Em làm chân chạy, cũng hao phí sức lực chứ.” Cô bày cơm ra bàn.

Cố Thừa Đông bỏ bút xuống, nhận lấy bát cơm cô đưa cho.

“Anh biết em tới nên không đi ăn đấy à?” Dương Cẩm Ngưng ngồi ở trước mặt Cố Thừa Đông, một tay chống cằm hỏi.

“Ý em là chúng ta tâm ý tương thông sao?”

“Ý em là nếu như anh ngày nào cũng vậy thì em quả đúng là đã không tốt rồi. Không phải anh đói bụng rồi sao?”

“Bả xã thông mình của anh hình như quên là bên ngoài cũng bán cơm thì phải.”

Cô lườm anh một cái, quan sát bộ dạng ưu nhã lúc ăn cơm của anh, không khỏi cảm thán. Cô lại tự coi mình là nhân vật trong tiểu thuyết, vì thế, tất cả những người phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh đều sẽ là tiểu tam. Còn nếu Diệp Văn Hi mới là nữ chính, liệu có phải cô sắp vai nữ phụ độc ác cướp đi người mà nữ chính yêu thương hay không?

Hơn nữa, nếu như khí chất hiện giờ của Cố Thừa Đông là do một người phụ nữ khác bồi đắp lên, hiện tại cho dù anh đang giả bộ hay thật lòng, thì tất cả cũng đều thuộc về cô rồi. Nghĩ vậy thật sự khiến lòng cô sáng khoái hơn lên, đợi người ta đóng gói sẵn, mình chỉ việc cầm lên!

Cố Thừa Đông ăn xong, cô chủ động thu dọn.

“Bây giờ còn nhiều việc không?”

Ngay cả bữa trưa cũng không đi ăn, chắc chắn là còn nhiều công việc cần xử lý. Cô đương nhiên không có tự mình đa tình mà thật sự nghĩ là anh ngồi đợi cô mang cơm đến.

“Tạm tạm. Thương xót anh sao?”

Anh cũng chỉ nói đùa mà thôi.

“Đúng vậy, thương xót anh. Nhưng anh có biết thương xót em đâu. Em cũng đói muốn chết rồi.” Nói xong, Dương Cẩm Ngưng mới phát hiện, giọng điệu này của mình rất giống làm nũng.

Cố Thừa Đông ngẩng đầu, không ngờ cô lại nói như vậy, vẻ mặt có chút kỳ lạ: “Vậy sao còn không về nhà?”

“Quả thật không biết thương xót. Chỉ muốn đuổi em đi cho nhanh. Biết rồi, không cần nhiều lời. Tái kiến, à nhầm, bắt kiến (*).”

(*) tái kiến: Tạm biệt, hẹn gặp lại. bắt kiến: cách chơi chữ, thay từ “tái” bằng từ “bắt”; “không gặp nữa”

Vừa ra khỏi cửa Dương Cẩm Ngưng lại nghe được tiếng cười có chút bất đắc dĩ của Cố Thừa Đông.

Cũng đúng, cô thật là có phần ấu trĩ. Lời này có vẻ như đánh giá về ngoài và nội tâm không được đồng nhất cho lắm, nhưng mà dùng để hình dung con người cô thì đúng là thích hợp.

Dương Cẩm Ngưng cầm hộp cơm không, ấn nút đợi thang máy, đi vào trong. Thanh máy xuống tới nơi, cô nghe thấy có người gọi tên mình, cô quay sang nhìn chằm chằm đối phương, khó hiểu.

“Phu nhân.”

“Hmm.” Cô không biết người đó, chỉ đành cười, người ta cũng chỉ gọi cô mà thôi.

“Lần trước phu nhân tới hỏi công ty có ai tên Diệp Văn Hi hay không, lúc đó phòng nhân sự vẫn chưa bổ sung đầy đủ, cho nên tôi không tra thấy. Mấy hôm sau đã chỉnh lý hồ sơ xong xuôi, đúng là có một người tên Diệp Văn Hi, là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc.”

Dương Cẩm Ngưng khước miệng khẽ nhếch lên, trợ lý đặc biệt, quả đúng là rất đặc biệt.

“Cảm ơn, tôi biết rồi.”

“Không cần không cần, nhân tiện vậy thôi.”

“Quả thật rất cảm ơn.”

Dương Cẩm Ngưng cười ôn hòa, che giấu nội tâm bất mãn của mình.

Nếu như chúng ta muốn lừa dối người khác, thực ra rất dễ dàng.

Lúc còn nhỏ, cô đứng ngoài cửa phòng mẹ, nhìn mẹ trang điểm. Cái màu đỏ tươi tô trên môi đầy vẻ diêm dúa lẳng lơ ấy cô cũng rất thích. Những lúc mẹ không có nhà, cô thường lén lút lấy son vẽ loạn lên môi mình. Màu đỏ sặc sỡ khiến mặt cô giống như bông hoa giữa rừng cây xanh, cô vô cùng thỏa mãn. Bị mẹ phát hiện, cô nhận một cái tát. Cô còn nhỏ tuổi mà, học hành không tốt, mà lại đam mê mấy thứ làm điệu này.

Kỳ thực cô từ nhỏ đã rất thích chưng diện, mấy thứ đồ làm đẹp này cô đều thích. Cô yêu cái đẹp, đồng thời cũng yêu thể diện. Cho dù có đau đớn thế nào đi chăng nữa nhưng trước mặt người khác cô cũng tuyệt đối không biểu hiện ra.

Dù sao cô cũng chẳng yêu Cố Thừa Đông, cho nên một chút đau khổ cũng không có.

Cô có thể làm nũng, có thể tươi cười trước mặt Cố Thừa Đông, bị anh coi như một đứa ngốc nghếch, thì cô cũng có thể trong lòng châm chọc anh, coi anh là kẻ ngốc.

Cô cùng lắm chỉ giả vờ ngu ngốc mà thôi.

Cô tuyệt đối không khổ sở, tuyệt đối không khó chịu.

Tuyệt đối không...

Ngồi trên xe quay về biệt thự Dạ Hoa, dọc đường cô khe khẽ ngâm nga một bài hát nào đó, đến nỗi ngay cả tài xế cũng phải tò mò hỏi cô có phải có chuyện vui hay không. Cô nhìn anh ta hỏi: “Nếu như tôi nói tôi vừa thất tình, anh có tin không?”

Tài xế không nói gì, cô liền tiếp tục nói, cô gặp một người đàn ông xấu xa, cho nên thất tình với cô là chuyện tốt, nó có nghĩa là cô vừa thoát khỏi một người đàn ông tồi.

Cô nói lung tung một hồi, cuối cùng cũng tới nhà.

Dì Trương lại hỏi chuyện, cô bực mình liền để dì Trương về nhà.

Cô vào bếp làm bánh ga-tô, làm hình dạng mà cô thích, cắt thành từng miếng nhỏ, cầm đĩa ăn từng chút. Cô ngồi trên giường, vừa ăn vừa xem Cừu vui vẻ và Sói xám.

Kỳ thực phim hoạt hình này bị người ta khai thác hơi quá đáng. Quá nhiều phần, mỗi phần có tới n tập. Chuyển một lượt các kênh, có tới mấy kênh đang chiếu phim này, nói không chừng người xem đang rất buồn nôn.

Dương Cẩm Ngưng xem tập một, sói xám đang thương tâm nói: tôi sẽ chủ động đi làm cơm, ăn cơm tối xong sẽ chủ động đi rửa chén, trước khi đi ngủ sẽ chuẩn bị nước nóng cho bà xã ... chỉ cần bà xã về...

Nhiều phim hoạt hình như vậy, cô lại cảm thấy người duy nhất có nhân tính chính là sói xám.

Kỳ lạ là ở chỗ, cô lại thấy vô cùng cảm động.

Dù cho sói xám cũng không phải là nhân vật cô thích gì cho kham. Cô không thích đàn ông không có chính kiến, chỉ hoàn toàn nghe theo người phụ nữ của anh ta. Nhưng cô vẫn cảm động. Hóa ra cảm động và thích không thể có liên quan.

17. Chương 23-24

Ch.23: Muốn một đường lui (P1)

Chuyển ngữ: Sahara

Vứt bỏ thói quen ở nhà học nấu ăn, Dương Cẩm Ngưng cũng không thêm bỏ công phí sức ra để đi dạo phố, shopping. Cô cho dì Trương nghỉ một ngày, rồi tự nhốt mình trong nhà. Con người cô là một thể vừa nhất quán vừa mâu thuẫn. Gặp phải những chuyện bản thân không thể chấp nhận, phản ứng đầu tiên của cô chính là hét to lên, nhưng mà những tế bào trong cơ thể có tên là lý trí lại nhắc nhở cô: nghìn vạn lần không được để lộ tâm trạng ra ngoài, đừng cho người khác cảm thấy mình là một người dị thường, không được dạy dỗ cẩn thận. Những người hay đánh cãi chửi nhau, cho dù là có lý đi nữa thì trong mắt người khác cũng chỉ là một người lỗ mãng.

Cô tìm thấy trong nhà mấy cái đĩa phim, mặc dù không có gì gọi là nghệ thuật, cũng không thể nói là kinh điển nhưng dù sao cũng khá thú vị. Mấy bộ phim thấp kém này chỉ cần có một vài tình tiết thú vị là cô cũng sẽ thích, còn nghệ thuật thực sự, cô quả thật không có mắt thưởng thức!

Ngày qua ngày, cứ tối đến cô lại gặp Cố Thừa Đông, cô vẫn đích thân làm cơm, nói vài câu bông đùa với anh, cả một ngày giống như một dấu chấm tròn viên mãn trên bức tranh.

Kỳ thực, ngày ấy cô vẫn chưa hiểu rõ mọi chuyện cho nên hôm sau cô liền ra khỏi nhà.

Cô vốn dĩ đã biết rằng, dựa dẫm vào một người đàn ông, đem số phận của mình giao vào tay đối phương, là việc làm không khác gì với mua cổ phiếu. Cho dù cổ phiếu đang ở tình trạng tốt, nhưng chỉ cần vừa lỗ một cái thì lập tức sẽ không nên giữ trúng gà ở trong giỏ nữa.

Trước tiên, Dương Cẩm Ngưng lên mạng tra cứu một ít tư liệu, cuối cùng mới xác định được rằng, bản thân tốn nhiều thời gian như vậy rồi, vì sao vẫn còn tiếp tục lãng phí thêm?

Nơi cô lựa chọn là một khu vực không gần thành thị. Người dân ở đây họp chợ vài ba ngày một lần, những hôm có chợ phiên thì sẽ tương đối đông.

Cô quan sát giao thông vùng này, cách xa đường lớn của khu trung tâm thành phố, dân bản địa cũng khá đặc biệt. Thông thường, trẻ con vẫn học, bố mẹ đi làm, hoặc là mẹ ở nhà trông con, bố đi làm, rồi tết nguyên đán sẽ về nhà sum họp. Tiền lương của họ không cao, có điều mua được bộ quần áo một hai trăm đồng thì vẫn có khả năng, nhất là trường hợp gia đình nào vợ chồng ra ngoài kiếm tiền để chu cấp cho con cái cuộc sống tốt.

Dương Cẩm Ngưng tra tìm một lúc cuối cùng cũng xác định được địa điểm. Cô đích thân đến những nơi đó quan sát, cuối cùng quyết định chọn.

Cô bắt đầu nghĩ tới biện pháp kiếm tiền, tự lo kinh tế cho bản thân để có thể độc lập. Bản thân cô một khi đã muốn làm việc gì thì chắc chắn sẽ có quyết tâm, trong lòng cũng không có cảm giác trống trải.

Cô rất nhanh chóng chọn được một cửa hàng mặt tiền, nằm chính giữa con phố. Có điều, mặc dù là cửa hàng mặt tiền thật đấy, nhưng ở cái nơi hẻo lánh này mà cũng thét giá ba mươi vạn. Đối phương vội vã đòi tiền, cô đồng ý trả toàn bộ tiền mặt cho họ, nhưng mà với điều kiện là chỉ hai mươi vạn. Người bán có chút không đồng ý, nhưng cuối cùng cô vẫn trả giá thành công, mua được cửa hàng kia với giá hai mươi vạn.

Mua được cửa hàng rồi, Dương Cẩm Ngưng bắt đầu nghĩ tới chuyện nên bán loại quần áo gì. khi cô còn đi học, có một câu nói mà cô nhớ rất kỹ: lừa tiền của học sinh rất dễ. Cái này thực ra không phải là vì học sinh ngốc mà là vì dù chúng chưa vào đời nhưng lại có nguồn cấp kinh tế đầy đủ, cha mẹ bọn trẻ dù có nhìn ăn nhin uống cũng sẽ cho con cái mình được đầy đủ.

Dương Cẩm Ngưng quan sát trang phục học sinh này, có giới hạn nhất định.

Trong vùng cũng không phải là không có bán quần áo học sinh. Có vài cửa hàng quy mô không lớn lắm, cũng chỉ bán đồ rẻ tiền, chất lượng đồ không tốt. Cô đương nhiên biết bán đồ hiệu ở nơi này là không thể, một phần là vì kinh tế, một phần là vì người dân ở đây cũng có thói quen, muốn mua hàng hiệu thì sẽ ngồi xe máy tiếng đồng hồ vào trung tâm thành phố mà mua.

Hiểu rõ những điều này, Dương Cẩm Ngưng quyết định đi quan sát người ta nhập hàng. Tuy nhiên sau khi suy nghĩ cô cảm thấy nếu như nhập một lượng hàng lớn như vậy thì cần rất nhiều nhân lực, một mình cô kham không nổi. Bởi vậy, cô từ bỏ ý nghĩ nhập hàng sẵn mà thay vào đó là đặt hàng tại một xưởng may,

đúng hạn người ta có thể giao hàng tới cho cô. Cô liên hệ với đối tác, ký hợp đồng, tiến hành lắp đặt trang thiết bị trong cửa hàng, rồi thông báo tuyển dụng nhân viên. (*Đoạn văn đã được giản lược và tóm tắt)

Dương Cẩm Ngưng lo liệu xong toàn bộ, tiền mặt trong tay cũng còn tương đối.

Cô biết bản thân cần chi tiêu nhiều nên giữ lại trong người kha khá tiền mặt, mua ba phần bất động sản, có điều cũng chỉ là ba căn hộ bình thường. Hai căn hộ có hai ba phòng ngủ và một phòng khách, căn hộ còn lại hai phòng ngủ và một phòng khách.

Cho dù có ngày nào đó, cô chỉ còn lại mình mình, cô cũng không phải lo hai bàn tay trắng.

Cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ gạch bỏ hết đường lui cho bản thân mình.

Cô tận mắt chứng kiến mẹ bị đuổi ra khỏi nhà, lúc ấy, cô đã tự nhủ sẽ không để người khác quyết định số phận của mình.

Cô cứ như vậy bận rộn lu bù. Cố Thừa Đông hằng ngày lo chuyện công ty, tự nhiên hôm nay lại hỏi cô: “Dạo này em bận rộn làm gì thế?”

“Ở trong thành phố này nhiều năm như vậy rồi nhưng tự nhiên em phát hiện ra mình chẳng quen thuộc hết nơi này, cho nên muốn đi một vòng khắp nơi cho biết.” Dương Cẩm Ngưng nói bừa, nhưng lại không thấy mặt mình đỏ lên.

“Vậy đi được những đâu rồi?” Cố Thừa Đông này bình thường cứ về tới nhà là ngủ, sao tự nhiên hôm nay lại hỏi tỉ mỉ kỹ càng như thế. Dương Cẩm Ngưng kỳ quặc nhìn anh.

Anh vừa gội đầu, tóc vẫn còn dính nước, nếu đã nhìn thấy thế thì cô cũng không thể giả vờ như không nhìn thấy được. Vì vậy, cô vẩy tay gọt anh lại gần, giúp anh sấy tóc.

Cố Thừa Đông thấy cô như vậy, vẻ mặt có chút cứng nhắc.

“Anh cảm động đấy à?” Cô vừa sấy tóc vừa hỏi.

Anh bật cười nhẹ, không trả lời.

Anh vừa gội đầu, tóc vẫn còn dính nước, nếu đã nhìn thấy thế thì cô cũng không thể giả vờ như không nhìn thấy được. Vì vậy, cô vẩy tay gọt anh lại gần, giúp anh sấy tóc.

Cố Thừa Đông thấy cô như vậy, vẻ mặt có chút cứng nhắc.

“Anh cảm động đấy à?” Cô vừa sấy tóc vừa hỏi.

Anh bật cười nhẹ, không trả lời.

Cô lại nhỏ giọng nỉ non, “Hôm nay em tới đại học XX, quả nhiên như lời đồn, rộng thật đấy.” Trường đại học này nổi danh nhất với diện tích chiếm tới gần nửa diện tích khu vực nội thành: “Em đi cùng người khác, nhưng một nửa cũng chẳng đi hết. Vốn định vào cửa sau, ra cửa trước, nhưng chẳng hiểu đi thế nào lại ra đằng cửa sau, tức chết đi được.”

Cố Thừa Đông giơ một ngón tay, không ý bảo cô dừng lại.

Tâm tình của anh hôm nay chắc hẳn rất tốt, còn có tâm trạng mà bởi cô nói chuyện phiếm: “Vậy sao không mắng có người dẫn đường một trận?”

“Anh ta quá ngốc, không đáng để em lãng phí nước bọt.”

Cô sấy tóc cho anh xong liền ngồi yên trong lòng anh. Cố Thừa Đông sợ cô ngã, đành phải giơ tay ra ôm lấy.

“Hôm nay em đi bộ rất lâu, chân đều mỏi nhừ cả rồi.” Cô nhỏ giọng, chăm chú quan sát đôi mắt Cố Thừa Đông. (đáng iu chết đi thôi!!!)

Đây là một người đàn ông đẹp trai, cho tới giờ cô vẫn luôn nghĩ như vậy.

Lạc Gia trong chương trình If you are the one (*) từng nói, phụ nữ có nhan sắc thì thường càng không biết xấu hổ là gì. Cũng đúng, trong rất nhiều tiểu thuyết, cho dù nữ chính là loại người nào đi chăng nữa thì cuối

cùng cũng được đoàn viên, mặc dù trước đó đã khiến cho nam chính đau đầu nhức óc đến thế nào. Dương như chỉ cần viết tấm biển “Em thích anh” là sẽ nhận được sự đồng cảm và chúc phúc của người khác.

(*) tên tiếng Anh của 1 chương trình truyền hình nổi tiếng ở Trung Quốc ()

“Chuẩn bị ngày mai tiếp tục?”

“Ừm, để xem thế nào đã.”

Cô trườn ra khỏi vòng tay anh, nằm sấp xuống giường xem phim Tân Tây Sương Ký trên kênh CCTV. Nam nữ chính đều xinh đẹp, nhưng mà câu chuyện thì dường như đã sớm lệch khỏi quỹ đạo, nhà sản xuất muốn kéo dài số tập, cũng dễ hiểu thôi, mỗi câu thoại kéo dài ra vài giây, cho nên mới nhiều tập như vậy.

Bộ phim này không hay, nhưng vẫn xem vì các kênh khác chẳng có gì đáng xem cả.

Dương Cẩm Ngưng thấy kiểu tóc của nhân vật Thôi Oanh Oanh vô cùng quái dị, nhưng nhìn một lúc lâu lại thấy cũng không đến nỗi nào.

Cô lấy chân di di áo ngủ của Cố Thừa Đông, không nhanh không mạnh, nhưng anh có thể cảm nhận được.

“Nói đi.” Làm như ra lệnh ấy.

Dương Cẩm Ngưng vẫn cười, “Nhìn lâu như thế, thấy người ta xinh đẹp lắm à?”

“Kênh này không phải em chọn sao, anh còn tưởng em thích nữa chứ!” Anh giơ ngón tay, chỉ vào cậu thư sinh trên TV.

Dương Cẩm Ngưng nhìn theo, vốn dĩ không hiểu, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt thư sinh kia cô mới giật mình. Hắn rất giống Dương Nhất Sâm. Nhưng nếu càng nhìn sẽ càng phát hiện, Dương Nhất Sâm còn thư sinh hơn hắn.

Dương Cẩm Ngưng ra vẻ không hiểu: “Nhìn hắn đâu có thú vị bằng nhìn anh.”

“Anh nên cảm thấy may mắn vì được khướu thẩm mỹ của phu nhân đề cao không?”

Lần này Dương Cẩm Ngưng không nể tình, thẳng chân đá lên người Cố Thừa Đông. Trước khi anh kịp phản ứng lại, cô lại nhanh chóng ôm lấy anh: “Có chuyện cần bàn bạc.”

Cố Thừa Đông khẽ kêu lên một tiếng bất mãn.

Cô mặc kệ, không quan tâm: “Mấy ngày nay em đi ra ngoài chơi, gặp mấy người bạn học cũ, bọn họ đang có ý định góp vốn làm ăn nhưng thiếu tiền, bọn họ muốn em cùng tham gia. Cho nên, anh xem...”

Cố Thừa Đông không để ý tới cô, cầm điều khiển từ xa chuyển kênh loạn lên.

Thấy anh không phản ứng, cô liền lay lay vai anh.

“Ừm, chuyện của em, em tự quyết định.”

“Ồ em đương nhiên phải bàn bạc với ông xã của em chứ.”

“Cái này gọi là bàn bạc? Sao anh có cảm giác như là em đang thông báo cho anh biết?”

“Thần tài đại lão gia của em à, anh lên tiếng một cái, một trăm vạn khẳng định không thành vấn đề.”

Cố Thừa Đông do dự chốc lát, “Em cũng muốn có cổ phần ư?”

“Đã có cổ phần trường kỳ là anh rồi, em còn cần chỗ khác làm gì.”

Cố Thừa Đông vẫn chưa để ý tới câu đùa của cô, kéo tay cô nói: “Đi thương lượng với bọn họ, nếu như để em nắm 60% cổ phần, tài chính liền không thành vấn đề.”

“Như vậy... có phải là hơi...”

“Trên thương trường nói chuyện thương trường.” Cố Thừa Đông di chuyển ánh mắt, biểu tình không có một chút gì gọi là thương lượng. Chương 24: Tình nguyện chấp nhận – P1

Chuyển ngữ: Sahara

Dương Cẩm Ngưng tự ý rút một trăm vạn đương nhiên không thành vấn đề. Nhưng cô không thích sau đó Cố Thừa Đông đột nhiên hỏi tới cô cần nhiều tiền vậy làm gì, cho nên cứ chủ động nói với anh trước còn hơn. Tuy rằng, kết quả không nằm trong dự tính của cô nhưng như vậy cũng đã thỏa ý muốn của cô rồi.

Cầm số tiền này, Dương Cẩm Ngưng làm giống như trước. Cô chọn hai khu chợ sầm uất, mở hai cửa hàng, lắp đặt thiết bị, đặt hàng, miễn cưỡng cũng coi như đủ. Hiện tại cô hoàn toàn nắm trong tay ba cửa hàng này. Cô giữ lại sáu trăm đồng lẻ trong cửa hàng, đến khi nào số tiền này lên tới quá năm nghìn, cô sẽ đem gửi tiết kiệm, một tháng sau vẫn sẽ có một khoản lợi nhuận nhỏ nhỏ.

Chuyện này khiến cho cô thỏa mãn vô cùng. Hằng ngày ở cạnh Cố Thừa Đông, cô cũng sẽ không chủ động tự đi tìm phiền não nữa.

Dương Cẩm Ngưng đang định ra khỏi nhà thì nhận được điện thoại từ thư ký của Cố Thừa Đông, dặn cô chuẩn bị lát nữa Cố Thừa Đông sẽ tới đón.

Dương Cẩm Ngưng vừa mặc xong quần áo thì đã nghe thấy tiếng xe dưới nhà.

Cô liếc nhìn mình trong gương lần nữa rồi ra khỏi cửa.

Có lẽ lại là đi dự tiệc, cô đã sớm xác định như thế. Nhưng mà dạo này cô với Cố Thừa Đông ít nói chuyện, cô sợ lát nữa biểu hiện sẽ không được tự nhiên. Nhưng dù sao thì cô cũng vẫn phải cố gắng cùng với anh trò chuyện tiếp khách, chỉ ít thì phải để người khác nhìn vào cũng thấy quan hệ của vợ chồng họ rất tốt, giống như lúc trước đã nói với nhau, nhất định phải sống vui vẻ.

Dương Cẩm Ngưng đi hài đế bằng, cả người toát lên một phong cách rất riêng. Cô trang điểm rất ít, vì cô nghĩ mình vẫn chưa già tới mức cần trang điểm nhiều như thế.

“Đi chơi ở đâu đây?” Cô tìm lại dáng vẻ tự nhiên như xưa.

Cố Thừa Đông lái xe, bộ dạng cũng rất thoải mái. Ban ngày, anh rất ít khi mệt mỏi, chỉ ít cũng phải luôn tỏ ra tinh thần thanh tỉnh.

“Em muốn đi chơi ở đâu?” Cố Thừa Đông quay đầu xe, sau đó khởi động xe chạy đi.

“Em nghe lời anh thôi!”

Cô quan sát bộ dạng lái xe của anh không rời mắt. Người đàn ông như vậy, lẽ ra phải tranh thủ lúc anh đang ở độ tuổi ba mươi – độ tuổi rực rỡ nhất trong cuộc đời mà ngâm anh vào dung dịch formalin, làm tiêu bản để thí nghiệm, không thì thật đáng tiếc cơ thể này! Quan sát một cơ thể chậm chậm lão hóa, kể ra cũng là một chuyện tàn nhẫn.

Dương Cẩm Ngưng miên man suy nghĩ một hồi, lại còn ép mình cười rộ lên.

Chờ cô bình thường trở lại, Cố Thừa Đông mới tặng cho cô một nụ cười rất đáng suy nghĩ.

“Không hỏi em cười cái gì à?” Cô chủ động lên tiếng.

“Có giá trị gì không?” Thật đúng là khinh thường người khác đến cực điểm mà!

Cô không tức giận: “Anh xem, những người đi học lái xe như anh cũng chỉ để làm tài xế phục vụ em thôi. Haha.”

“Biết anh đang phục vụ em rồi mà còn cười hả hê trên nỗi đau của người khác như vậy được hả?”

“Sự đau khổ của người khác là niềm hạnh phúc của tôi” – Lời thoại kinh điển như thế mà anh chưa nghe qua à?”

“Thật tiếc, anh không thể đau khổ cho em hạnh phúc được.”

Cô nhún nhún vai, “Em đâu có cam lòng để anh chịu khổ chứ.”

Cố Thừa Đông lắc đầu, khóe miệng lại mỉm cười.

Một lúc sau xe đã dừng ở một hội trường đấu giá từ thiện. Cô không hiểu anh muốn đưa cô tới đây làm gì. Anh xuống xe, mở cửa, cô đương nhiên phải hưởng thụ.

Hai người xuống xe liền có người tới lái xe tới bãi đỗ xe. Phong cách như vậy quả đúng là rất hấp dẫn, thảo nào mà có nhiều người cố gắng tìm cách leo cao như vậy, vừa có thể sống phóng túng thoải mái, lại vừa được hưởng vai vế bề trên.

Dương Cẩm Ngưng đứng bên cạnh Cố Thừa Đông, khoác tay anh, nhìn anh cười với mọi người.

Hoá ra Cố Hoài Đông cũng tới, Lâm Kỳ Tiểu đứng bên cạnh, hai người kẻ tung người hứng, quan hệ rất tốt, hoàn toàn không giống như lúc ở nhà cãi nhau đến đỏ mặt tía tai.

Làm vậy cũng chỉ là vì muốn cho mọi thấy thấy tình cảm giữa hai người tựa như vàng, quan hệ tốt đẹp, nếu có ai đó rêu rao bọn họ lạnh nhạt thì chỉ là tin đồn nhảm.

Vậy, cô đi theo Cố Thừa Đông tới đây có ý nghĩa gì?

“Sao không bảo thư ký hay trợ lý đặc biệt đi theo?” Rảnh rỗi một lúc, Dương Cẩm Ngưng mới lên tiếng hỏi.

“Em cảm thấy bọn họ có thể sánh được với em sao?”

“Anh muốn nói tới phương diện nào?” Cô cố gắng nói bằng giọng vô cùng ám muội, cười tươi như pháo hoa, chỉ thoáng qua giây lát nhưng lại khiến bầu trời đêm thêm rực rỡ.

“Em thích phương diện nào thì chính là cái đó.” Cố Thừa Đông kéo cô vào trong.

Vị trí ngồi của hai người ở đằng trước, thỉnh thoảng có người nhìn tới, cô chỉ mỉm cười đáp lại.

Cô chỉnh lại làn váy rồi ngồi xuống.

Trên bục có người đang liến thoắng nói cái gì, với cô thì họ đang nói để những người ngồi dưới này xuất tiền ra mà thôi.

“Anh chỉ là đi ngang qua đây thôi hay là thật sự vào tiêu tiền thế?”

“Em đang muốn tiết kiệm cho anh sao? “

Anh nói xong, liền giơ tấm biển lên, mặt trước có tên của anh và giá tiền.

Cô kéo áo anh, “Này, cái đó không đẹp cũng không có tác dụng, anh mua làm gì?”

“Anh nói muốn mua bao giờ?” Nói xong, Cố Thừa Đông lại giơ tấm biển lên, “Anh chỉ đang cố hiển vì sự nghiệp từ thiện thôi, đẩy giá cao lên một chút.”

Trong lúc anh đang nói, lại có người khác giơ tấm biển, hơn nữa còn là mua cái vật mà cô nói “không đẹp không tác dụng” kia.

“Anh thay đổi thật vĩ đại nha, em không kịp thích ứng.” Cô không tìm được lời nào để nói.

“Anh có thể ngầm hiểu là cần phải cho em thời gian thích ứng không?”

“Hừ.”

Cố Thừa Đông tiếp tục giơ tấm biển lên mấy lần, có điều anh cũng không mua, chỉ cần anh giơ biển lên trả giá, thì người kia tuyệt đối không từ bỏ.

Dương Cẩm Ngưng nhìn một hồi, nở nụ cười, “Anh cố tình hả?”

“Em nói sai rồi, là người ta cố tình.”

“Vậy anh còn giúp người ta thành toàn?”

“Chẳng phải ông nội từng nói anh ta thiếu chút tài năng nghệ thuật sao? Để anh ta mua thứ này về từ từ luyện tập.” Cố Thừa Đông lại giơ tấm biển lên, người kia cũng không ngoài dự kiến, tiếp tục giơ tấm biển của mình.

Dương Cẩm Ngưng nhìn một hồi, nở nụ cười, “Anh cố tình hả?”

“Em nói sai rồi, là người ta cố tình.”

“Vậy anh còn giúp người ta thành toàn?”

“Chẳng phải ông nội từng nói anh ta thiếu chút tài năng nghệ thuật sao? Để anh ta mua thứ này về từ từ luyện tập.” Cố Thừa Đông lại giơ tấm biển lên, người kia cũng không ngoài dự kiến, tiếp tục giơ tấm biển của mình.

Cố Thừa Đông nhếch môi, lần này anh ngưng lại khá lâu nhưng vẫn chưa dừng lại.

Dương Cẩm Ngưng kinh ngạc nhìn anh. Hiện tại chỉ còn Cố Hoài Đông và anh đang đấu giá, nếu như anh không tiếp tục thì đồ vật kia đương nhiên sẽ rơi vào tay Cố Hoài Đông, dù sao anh cũng không thích món đồ này, tội gì phải tranh. Còn nếu Cố Hoài Đông không tiếp tục đấu nữa, chẳng phải anh đi đời rồi ư?

Thời gian dừng lại dài hơn một chút, nhưng Cố Hoài Đông vẫn trả giá.

Cố Thừa Đông lần này đã không tiếp tục nữa. Anh ghé vào tay Dương Cẩm Ngưng: “Anh ta đã mua bốn đồ vật rồi, chẳng có thứ gì đẹp cả nhưng giá trả lại rất cao. Thứ kế tiếp sẽ không lo bị anh ta quấy rầy nữa.”

Tuy rằng sản nghiệp của Cố thị là khổng lồ, nhưng không phải tùy tiện để cho bọn họ sử dụng tài chính.

“Nhưng đó là anh trai của anh đấy.”

Cố Thừa Đông gật đầu, “Đúng vậy, không như anh trai của em, chỉ cần anh giơ biển lên trả giá, anh ta liền không có bất cứ động tĩnh gì.”

Dương Cẩm Ngưng không biết anh cố ý hay vô tình nói câu này, nhưng qua lời này của anh cô mới biết hóa ra Dương Nhất Sâm cũng đang có mặt ở đây.

Thấy cô đưa mắt nhìn chung quanh, Cố Thừa Đông liền tốt bụng chỉ tay. Cô nhìn theo, quả nhiên trông thấy Dương Nhất Sâm.

“Mắt của anh nhìn thấy cả 360 độ hả?”

“Cảm phiền em dùng giọng điệu tán dương khi nói câu này.”

Cô không thèm để ý tới anh, cũng không kiêng nể gì mà nói: “Em qua đó một lát.”

“Ừ.”

Trời sinh cô đã không phải là người lớn mật lớn gan. Từ nhỏ, đi học cô đã làm nhiều chuyện trái ý thầy cô, lúc ấy cô còn mang theo vẻ sợ hãi, càng lo lắng thì càng dễ bị phát hiện. Sau này cô hiểu rõ, nếu như tỏ ra vô sự thì càng dễ dàng. Ngược lại, sợ hãi và lo lắng thì hậu quả sẽ tự mình gánh chịu.

Gặp Dương Nhất Sâm sau lưng Cố Thừa Đông mới chứng tỏ cô có tật giật mình.

Còn nếu cô thoải mái như hiện tại, chứng tỏ không có chuyện gì.

Nhưng vì sao trước đây cô không làm vậy?

Con người ta trong lúc tâm lý bất đồng ắt sẽ cảm thấy bất định.

Dương Cẩm Ngưng ngồi xuống bên cạnh Dương Nhất Sâm, “Ngồi ở chỗ này tốt thật, không bị người ta nhìn ngó.”

Dương Nhất Sâm thay đổi tư thế, lần đầu tiên từ lúc tới đây anh giơ tấm biển lên.

“Anh trai, anh thích cái kia à?”

Dương Nhất Sâm chỉ cười, không có ý định trả lời cô. Anh tới đây chỉ là vì muốn kiếm một cơ hội quảng cáo miễn phí cho công ty, mua thứ gì đó hợp với tình hình.

Kỳ thực kia chỉ là một bình rượu, cũng coi như có ích đi.

“Có thể tặng bố.” Dương Cẩm Ngưng lại mở miệng.

Dương Nhất Sâm không phí lời với bình hoa này, quay sang nhìn cô: “Dao này tốt chứ?”

“Anh!”

“Hử?”

“Anh có thể đừng lặp lại mấy cái lời thoại vô vị này mỗi lần gặp em được không? Nghe phiền muốn chết.”

Nụ cười của Dương Nhất Sâm vĩnh viễn đều rất nhẹ nhàng, không giống nụ cười gượng sức nhẹ nhàng của Cố Thừa Đông, mà tựa như một làn mây trắng, nhu hòa thanh lệ: “Có rất nhiều lời đồn về, em không biết hay giả vờ không biết?”

“Đồn cái gì?” Cô tiếp tục thờ ơ nói.

“Vì sao lại kết hôn với anh ta?” Dương Nhất Sâm nhíu chặt lông mày. Gần đây anh mới biết, hoá ra Cố Thừa Đông cũng không muốn kết hôn với cô, hơn nữa còn nghe thấy lời đồn rằng trong lòng Cố Thừa Đông có người phụ nữ khác. Cô ta hiện tại cũng vừa trở về.

“Anh trai, mấy vấn đề này vốn dĩ không quan trọng. Anh chỉ cần nhớ kỹ phải sống thật tốt là được rồi.” Cô lại nói mấy lời không tim không phổi, đối mặt với người đàn ông tốt với mình nhưng giờ cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

“Em và anh ta sống chung hai năm... chẳng lẽ...”

“Anh trai, đừng nghĩ linh tinh, em quay về chỗ đây.”

Dương Cẩm Ngưng thở dài, kỳ thực là cô nghĩ chính mình không hiểu rõ bản thân. Đối với người đàn ông này, cô đã dồn hết tâm tư, cuối cùng đã được đền bù như mong muốn, nhưng lại không muốn chấp nhận đoạn tình cảm ấy. Thế nhưng, cô biết rõ Cố Thừa Đông như vậy mà lại nguyện ý chấp nhận, là vì sao?

Yêu ư? Nói thế ngay cả chính cô cũng không tin được.

Có điều bởi vì cô biết mình mãi mãi không thể hồn nhiên trong sáng được. Cố Thừa Đông cũng như vậy. Cô thà rằng kéo một người đen tối giống mình xuống một chỗ, chứ nhất quyết không chịu liên lụy một người trong sáng như thiên thần.

Rốt cuộc chính là nội tâm cô quá cố chấp.

Cô dường như tự nhủ bản thân, từ bỏ Dương Nhất Sâm, cô không hề hối hận.

Chuyện kia cũng không phải là lý do cô từ bỏ anh, đó thực chất chỉ là ngòi nổ. Cô thà rằng không để anh nhìn thấy bộ mặt kia của mình, mãi mãi không để anh thấy được sự âm u của cô.

Hãy cứ để Dương Cẩm Ngưng trong lòng Dương Nhất Sâm là một cô gái đơn thuần đi.

Vẹn vẹn như vậy thôi, tham lam giữ lại trong lòng một chút lưu luyến.

18. Chương 25

Chương 25: Vương mắc đến cùng – 1

Dịch: Cà Chua Ép

Chỉnh dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Cố Thừa Đông, lúc này cô mới hứng thú nhìn lên đồ vật đang được giới thiệu trên bục. Đó là một sợi dây chuyền, ở giữa có gắn một viên đá quý to, rất giống với những gia đình quý tộc giàu có ngày xưa mỗi khi ra ngoài thường đeo lên để thể hiện bản thân có bao nhiêu của cải tiền tài, cảm giác loại trang sức này có phần hơi dung tục tầm thường.

Sau khi nhìn một lát cô mới chậm rãi nói: “Thì ra ngồi ở vị trí này cũng không khác biệt là mấy, em còn cho rằng ngồi ở hàng trước thì không giống với ngồi hàng sau.”

“Hiếm khi thấy em chịu khó học hỏi như vậy.” Nói tới đây anh còn nhân tiện giơ cái bản trong tay lên, “Em thích cái này?”

“Nếu anh chiếm được nó cho em.” Cái viên đá quý ấy à, ít nhất cũng được một số tiền không nhỏ, tính bán đi cũng không tệ lắm!

Cố Thừa Đông cười nhẹ rồi tiếp tục hô giá. Cái đồ trang sức này thực ra xét về mặt thẩm mỹ cũng không có gì là đẹp, chẳng qua xét về độ lớn của viên đá quý mà nói cũng có thể được hưởng một mức giá cao như vậy.

“Anh cảm thấy món đồ trang sức này hợp với em sao?” Dương Cẩm Ngưng cắn nhẹ môi nửa cười nửa không nhìn chăm chăm vào anh.

“Thích là được rồi, không thì cứ để trong nhà ngắm cũng được.”

“Cái này có được tính là vì nụ cười của em không?” Cô vươn tay chỉ: “Cái em thích là viên ngọc ở cạnh bên viên đá quý đó kia.”

Về mặt Cố Thừa Đông hơi trầm xuống một chút, nhưng rất nhanh liền như không có chuyện gì, “Tặng viên ngọc đó thì khác gì không tặng, nó chỉ làm nền cho viên đá quý màu đỏ kia thôi.”

“Thì ra là anh nói em thật sự không có mắt nhìn.”

“Vậy thì anh cũng không ngại đâu!”

Anh cuối cùng đã chiếm được sợi dây chuyền đó với cái giá rất cao, “Anh cũng đâu phải là không có ghét bỏ.”

Sau đó lại có một vài món đồ vật quý hiếm nữa được đem ra đấu giá, nhưng cũng không có gì gọi là đặc sắc cả.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, Dương Cẩm Ngưng đi theo sau Cố Thừa Đông đến tham gia kí kết một vài hiệp nghị gì đó. Cảm theo sợi dây chuyền đó, cô cảm thấy quả thực có chút tầm thường không chịu được. Cô dùng tay xoắn lại thành mấy vòng rồi mới dừng lại, “Chút nữa thôi là tháo nó ra rồi!”

“Được, coi như e đóng góp một chút công sức cho cái tác phẩm nghệ thuật thất bại này đi.”

Cố Thừa Đông và Dương Cẩm Ngưng vừa ra đến cổng thì đúng lúc gặp Cố Hoài Đông cùng Lâm Kỳ Tiểu đi đến, “Chú ba, chờ một chút!”

Dương Cẩm Ngưng đành phải dừng bước, vô cùng bất mãn với việc Cố Thừa Đông dừng lại. Nếu anh không phải có ý dừng lại thì Cố Hoài Đông kia có gọi cũng gọi không được anh. Bởi vì không vừa lòng, cho nên cô kéo lấy tay Cố Thừa Đông, dùng lực cầu mạnh vào tay anh một chút, trên mặt vẫn giữ y nguyên ý cười.

“Anh cả có việc gì cản dận?” Cố Thừa Đông bày ra dáng vẻ cung kính xin được “rửa tai lắng nghe”.

Dương Cẩm Ngưng dời ánh mắt, cô biết rõ, anh em bọn họ một khi đã gặp mặt nhau thì đều sẽ là cố ý bày ra cái bộ dạng thân thiết giả dối và những lời lẽ hàm ý châm biếm mỉa mai.

Cô tổng kết được rằng, ý của Cố Hoài Đông rất đơn giản, lễ mừng thọ ông nội 79 tuổi cũng gần đến rồi, theo phong tục ở đây thì, “Nam để làm chín, nữ để làm mười” (dạng như “Nam trời Nữ đất” ở Việt Nam mình), cũng chính là nói nên tổ chức mừng thọ 80 tuổi. Đây là một ngày trọng đại, đương nhiên phải cố gắng làm tốt việc tổ chức chúc mừng, nhưng tính của ông nội xưa nay vốn tiết kiệm, vì vậy phải để Cố Thừa Đông trở về một chuyến thuyết phục ông, trong lời nói ở đâu cũng có mùi vị châm biếm ông nội cứng chiều Cố Thừa Đông.

Dương Cẩm Ngưng giả vờ như mình không nghe thấy gì, thật ra nếu như Cố lão gia đã không đồng ý, nay lại bảo Cố Thừa Đông đi khuyên bảo, đây há chẳng phải là tự mình chuốc khổ hay sao? Cái tay Cố Hoài Đông này cũng quá biết cách làm người đi? Anh ta không muốn tự mình đi khuyên, lại bảo Cố Thừa Đông đi.

“Uhm, em sẽ trở về cùng mọi người bàn bạc sau.” Cố Thừa Đông cũng tính là đã thỏa hiệp một nửa.

Thấy anh dụ giọng, Cố Hoài Đông cũng coi như đã đạt được ý định rồi, “Uhm, vậy thì anh đi nói cho em Tư một chút.”

“Được, cứ như vậy đi!”

Cố Hoài Đông cùng Lâm Kỳ Tiểu vừa mới khoác tay nhau rời khỏi đây, sau khi khuất ánh nhìn của mọi người thì lập tức bỏ ra, ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn đối phương một cái.

“Anh làm gì mà đi chậm như vậy?” Thấy anh vẫn không có ý định rời đi, Dương Cẩm Ngưng cuối cùng nhin không được mở miệng hỏi, “Anh còn có hẹn?”

Chẳng trách cô hoài nghi như vậy, bởi vẻ mặt của Cố Thừa Đông rất là kì quái. Sau khi cô lên tiếng mới chậm rãi nói, “Anh trai của em đang ở bên kia đợi em.”

Nhìn thấy cô từ biểu tình kinh ngạc chuyển sang vui vẻ với mình, anh mới cảm thấy hài lòng. Dương Cẩm Ngưng lại liên tưởng đến lời mình vừa nói, có cảm giác mình vừa tự bẽ mặt đập vào chân mình, thất bại thảm hại.

“Anh ở trên xe đợi em.”

“Ừm.” Cô vội đáp lại anh một câu.

Cô đi về phía Dương Nhất Sâm, trên đường lại nghĩ đến lý do hiện tại Cố Thừa Đông làm vậy. Nếu tự mình an ủi một chút, có thể nói là anh tự tin vào bản thân mình, nếu để bản thân khó chấp nhận thì có thể nói là anh hoàn toàn không có để ý đến cô. Xem ra, thật sự là người tự làm người không vui mà, hoàn toàn phụ thuộc vào ý nguyện của bản thân.

Nhưng cô không thích bộ dạng như thế này của Cố Thừa Đông.

Cô cũng không có hình dung sai nha, người đàn ông này quả nhiên mắt dài tới 360 độ mà, cô làm sao đều không có phát hiện ra Dương Nhất Sâm ở phía bên kia đường.

Một vài đốm sáng len lỏi trong bóng đêm, hàng cây như hoàn toàn chìm vào bóng tối đen như mực, trong đêm tối im lặng chỉ còn nhấp nháy vài ánh sáng yếu ớt của đèn đường.

Cô kì thực không muốn gặp Dương Nhất Sâm, mỗi lần gặp cô đều có cảm tưởng như khoảng cách giữa bọn họ lại xa thêm một chút.

Dương Nhất Sâm đợi sau khi cô bước đến mới từ trên xe bước xuống.

Anh chỉ nhìn cô, biểu tình ôn nhu lại mang theo sự cố chấp khó nói thành lời. Cô quên là mình đã từng xem một quyển sách, nam chính trong quyển sách đó rất nhu nhược, mà cô xưa nay lại không thích kiểu người như vậy, thế mà lại chỉ có thích người đó, chỉ vì anh ấy mặc dù nhu nhược nhưng ẩn chứa trong đó lại là sự kiên trì, cái loại cố chấp đó khó lòng mà phát hiện ra được.

Bây giờ loại cố chấp này xuất hiện trên mặt anh lại làm cô có một cảm giác muốn thoát khỏi đây. Nhưng lại không thể trốn tránh, bởi vì cô biết rằng nếu không thì anh vẫn còn sự cố chấp như vậy.

Dương Cẩm Ngưng bước về phía hàng dương, những cây dương này được đá bao phủ xung quanh, dùng làm nơi nghỉ ngơi. Cô bước đến ngồi xuống, Dương Nhất Sâm cũng theo sau bước qua.

“Em một mực cho rằng chỉ cần kết quả nếu đã là vậy thì dù quá trình có như thế nào cũng không còn quan trọng nữa, thế nhưng em lại chưa từng nghĩ tới, thì ra trong mắt người khác lại không phải như vậy.” Giọng nói của Dương Cẩm Ngưng rất bình tĩnh, giống như là xuất phát từ nội tâm cô vậy.

“Ít nhất anh quan tâm.” Dương Nhất Sâm nghiêm túc nhìn cô.

Sau bao nhiêu năm, bọn họ cuối cùng cũng có thể như vậy mà ngồi xuống cùng nhau, nói về quá khứ đã qua, không quan tâm đúng sai, chỉ là kể lại một cách đơn giản mà thôi.

Dương Cẩm Ngưng bước về phía hàng dương, những cây dương này được đá bao phủ xung quanh, dùng làm nơi nghỉ ngơi. Cô bước đến ngồi xuống, Dương Nhất Sâm cũng theo sau bước qua.

“Em một mực cho rằng chỉ cần kết quả nếu đã là vậy thì dù quá trình có như thế nào cũng không còn quan trọng nữa, thế nhưng em lại chưa từng nghĩ tới, thì ra trong mắt người khác lại không phải như vậy.” Giọng nói của Dương Cẩm Ngưng rất bình tĩnh, giống như là xuất phát từ nội tâm cô vậy.

“Ít nhất anh quan tâm.” Dương Nhất Sâm nghiêm túc nhìn cô.

Sau bao nhiêu năm, bọn họ cuối cùng cũng có thể như vậy mà ngồi xuống cùng nhau, nói về quá khứ đã qua, không quan tâm đúng sai, chỉ là kể lại một cách đơn giản mà thôi.

“Lúc đó Thịnh Niên đúng là đang gặp nguy cơ, nếu em gả cho Cố Thừa Đông, Cố lão gia hứa rằng chỉ cần Cố Thị còn tồn tại một ngày, Thịnh Niên chắc chắn sẽ bình yên vô sự.” Việc đã xảy ra lâu như vậy, cô cuối cùng cũng có thể dùng một giọng điệu bình thường kể lại, “Nhưng anh biết đấy, đó chỉ là sau này, cũng không phải chỉ là vì nguyên nhân này mà em đồng ý, chỉ là thời điểm thích hợp, vừa hay đối phương cũng không tệ mới nghĩ đến việc đồng ý.” Nếu như đối lại là một người đàn ông khác, cô cũng sẽ gật đầu, Cố gia cũng không có gì là đặc biệt.

Dương Nhất Sâm cau mày, khuôn mặt trầm tĩnh chốc lát trở nên phiền muộn, “Lúc đầu...” tại sao lại nói chia tay? Tại sao lại để anh từng bước đẩy cô ra xa? Để giữa bọn họ giờ đây, nhìn thấy nhau lại thấy rõ được sự ngăn cách xa vời vợi giữa cả hai.

“Anh thật sự hiểu em không?” Cô nheo mắt, vốn là muốn lưu lại khoảnh khắc tinh khiết cuối cùng này, rồi cũng sẽ dần dần mà tan biến mất thôi. “Có lẽ trong tưởng tượng của anh và em không giống nhau, ngay cả khi lúc ở cùng với anh, em cũng đã đồng thời qua lại với người khác, tùy tiện đến những quán bar hộp đêm... thậm chí còn kết bạn với không ít thanh niên lưu manh bên ngoài, xem bọn họ ẩu đả đánh nhau làm niềm vui. Em như thế, anh thật sự có hiểu không?”

Anh biết cô chỉ là đang bày ra một bộ mặt khác mà thôi. Dương Nhất Sâm đối với những thông tin này, rõ ràng là lạ lẫm, dường như không tin tưởng gì.

Cô tiếp tục nói, “Lừa anh cũng đã không còn ý nghĩa gì nữa.”

Cô không có nói dối, một câu cũng không có.

“Em như vậy, xem ra sự tốt đẹp như xưa trong lòng anh cũng dần dần mất mát rồi. Huống hồ mọi người đều là người thân của em, em không muốn bởi vì chuyện của chúng ta mà làm cho bố mẹ không vui.”

“Vì vậy mà em quyết định hy sinh đi tình cảm giữa chúng ta?”

Sự im lặng thay cho tất cả.

Anh biết được lí do hay là sự thật này so với sự lừa dối của cô còn tồi tệ hơn nhiều, chỉ vì anh vẫn là anh, mà cô lại không phải là cô như anh nghĩ. Thực ra ngay từ lúc đầu khi nhìn thấy cô, anh cũng sẽ không để ý. Nhưng cô lại để ý, đó chính là điều mà anh không thể vượt qua nổi.

“Em nói ra những lời này chỉ là hy vọng anh sẽ không còn vướng mắc gì nữa, chúng ta đều muốn có được một cuộc sống mới, không phải sao?”

Cô không muốn bản thân lại làm ảnh hưởng đến anh, một chút cũng không được.

“Anh hiểu.”

Thực ra anh vẫn luôn là một người lương thiện như vậy, bất luận là xảy ra chuyện gì đều không thay đổi.

Bọn họ lại tiếp tục vừa ngồi vừa nói chuyện rất lâu. Trong lòng cô, anh mãi mãi là người thứ ba không thể thiếu được trong đoạn hồi ức tuổi thơ của mình, mãi mãi là như thế.

Đó là cậu thiếu niên nho nhã chơi dương cầm, nay đã trở thành một người đàn ông nhanh nhẹn như gió.

Thời gian luôn đẹp như vậy.

Rất nhiều người đối với những việc mình đã trải qua, nay gặp lại cũng sẽ khó lòng chấp nhận. Nhưng bản thân cô sẽ không như vậy, chỉ cần đó là những chuyện xảy ra trong quá khứ, nghĩ lại, cũng là chuyện như vậy mà xảy ra với người khác, có lẽ họ sẽ thành thực mà đối mặt. Cô rõ ràng nhớ những việc đó lại không cảm thấy không thoải mái, thậm chí còn cảm thấy tốt nữa, tất cả đều đã là quá khứ.

Cô hướng phía Cố Thừa Đông bước đến, anh đang cúi đầu chơi trò chơi trong điện thoại.

Cô cố ý bước đến thật nhẹ, nhìn thấy anh đang chơi trò chơi mà cô rất thích - Temple Run. Chẳng qua anh chơi giỏi hơn cô, có thể chạy rất nhanh. Cô trước đây một mực muốn biết, trò chơi này cuối cùng có hay không có điểm cuối.

Cố Thừa Đông thu lại điện thoại, quay mặt sang nhìn cô.

“Sao lại không tiếp tục?” Cô giương cằm lên, muốn biết anh có thể chơi tới đâu.

Đối với câu hỏi của cô, anh chỉ cười một cách bí ẩn, thực ra anh hoàn toàn có thể phản kích lại, chỉ là lại chọn cách im lặng.

Thấy anh không có phản ứng gì, cô đành tự mình lên xe.

“Quan hệ anh em của hai người thật tốt.”

Anh không nói thì thôi, một khi nói ra lại làm cô cảm thấy anh như đang châm biếm.

“Cũng không phải là hôm nay mới tốt.”

“Cũng đúng.”

Không nhìn thấy thực sự cũng không có phiền hà gì, ví dụ như gần đây cô một mực không quan tâm chuyện bên ngoài của Cố Thừa Đông, tự mình sống cuộc sống của mình, xem ra cũng không tệ lắm.

Có loại phụ nữ như vậy không? Căn bản là không biết chồng mình ở bên ngoài gặp ai, sau đó chồng của mình cùng với một “tiểu tam” bên ngoài chung sống một khoảng thời gian sau, liền tự nhiên chia tay, chồng của người phụ nữ vẫn tiếp tục cuộc sống, mà người phụ nữ vẫn y như cũ tiếp tục sống hạnh phúc. Chỉ cần không biết, đều sẽ hạnh phúc. Cho dù người khác nhìn vào sẽ thấy, người phụ nữ đó có lẽ là rất đáng thương.

Chỉ là có nhiều người không biết tốt xấu, thích tìm cho ra chân tướng mọi việc.

“Cố Thừa Đông” Cô nhìn thẳng vào mặt của anh, thần sắc nghiêm túc, “Thật muốn biết, người như anh khi sa vào tình yêu cuồng nhiệt thì sẽ như thế nào, sẽ không bày ra vẻ “người lạ chó gần” chứ?”

“Em thấy anh rất đặc biệt sao?”

“Ít nhất cũng không được bình thường.”

“Vậy thì sai rồi, thực ra cũng bình thường như người khác thôi.” Anh đương nhiên cũng biết thích người khác, đương nhiên cũng có cảm giác rung động, đương nhiên cũng có cảm giác thiết tha muốn đem toàn bộ thế giới của mình đặt trước mặt một người con gái.

“Thật muốn sớm quen biết anh vài năm, xem thử lúc đó hình dạng của anh là như thế nào.”

“Sau đó tranh giành tình yêu với bạn gái anh lúc đó?” Cố Thừa Đông xem ra rất có hứng thú với câu nói này của cô.

“Rất muốn biết bộ dạng của anh khi từ chối người khác, hoặc là bộ dạng khi anh bị người khác từ chối là như thế nào.”

“Vậy thì thật đáng tiếc, trong cuộc đời anh, hai việc này đều chưa từng xảy ra.”

Dương Cẩm Ngưng mép giật một cái, “Hai việc này đều không thể xảy ra... Vậy, ông xã thân yêu, anh làm sao cùng với bạn gái trước đây chia tay? Hay là vẫn chưa chia tay đã...”

“Ngoại trừ hai việc này thì không còn gì khác nữa sao?”

Anh cũng chưa từng có cảm giác lo lắng vì bị người khác giẫm phải chân đau, không biết là do cô quan sát sai hay là kỹ thuật diễn xuất của người này quá giỏi, thăm dò vô ý như vậy đều không đạt được bất cứ thông tin nào.

“Chia tay hòa bình?”

Cô một mực vướng mắc vấn đề này, sắc mặt Cố Thừa Đông cuối cùng cũng trầm xuống, biểu hiện rõ ràng là không vui, “Đối với mỗi tình đầu của người khác mà tò mò như vậy, đây rõ ràng không phải là chuyện tốt.”

Cũng đúng, cô gái đó là Diệp Văn Hi, nếu như cô cả đời này còn bị cô gái đó tính kế, cuộc đời cô đâu phải chỉ không tốt, mà là cô dường như cũng muốn tự đâm chết sự ngu ngốc của mình.

Cô đương nhiên phải ngậm miệng lại, không biết rõ là anh không bằng lòng hay tiếp tục để anh không thoải mái đây. Cô xưa nay đều biết bốn chữ “một vừa hai phải” viết như thế nào.

19. Chương 26

Chương 26: Gặp lại kẻ thù (P1)

Chuyển ngữ: Sahara

Ngày hôm sau, Dương Cẩm Ngưng và Cố Thừa Đông quay về Cố gia. Sức khỏe Cố lão gia thoát nhìn đã rất tốt, hoàn toàn giống với lúc trước khi chưa đổ bệnh. Nhìn thấy vợ chồng bọn họ trở về, tâm trạng ông càng tốt, nhất là khi thấy bọn họ ăn ý như vậy.

Thừa dịp tất cả mọi người có mặt đầy đủ, Cố Hoài Đông liền đem chuyện kia nói ra, nhưng chỉ là khơi mào câu chuyện chứ cũng không lên tiếng khuyên nhủ gì, nói xong còn liếc mắt nhìn Cố Thúc Quân và Cố Kế Đông. Cố Kế Đông thì thể nào cũng được, nói thì nói. Đương nhiên anh ta bị Cố lão gia giáo huấn một trận. Cố gia toàn bộ đều do một tay ông nội gây dựng, đã từng phải ăn bánh màn thầu, uống nước suối. Hiện tại cuộc sống tốt rồi, nhưng ông vẫn không quên quá khứ. Một người nếu lúc nào cũng nghĩ tới hưởng thụ thì sẽ chẳng làm được chuyện gì cả.

Cố lão gia một lời đã định, tổ chức một bữa tiệc nhỏ tại gia, cả nhà đoàn tụ đông đủ là được.

Việc này cũng cứ như vậy lắng xuống.

Cố Kế Đông thì chẳng quan trọng, bị lão gia mắng cũng nhiều rồi, dù sao cũng không mất một miếng thịt. Cố Hoài Đông nhếch môi cười, anh ta biết sẽ như vậy.

Cái tính toán ấy của Cố Hoài Đông, Cố lão gia đương nhiên nhìn thấy rõ. Chỉ có điều, đó cũng là cháu trai của ông, nếu việc không quá lớn, ông cũng coi như không biết.

Nhưng Cố Thừa Đông lại bị Cố lão gia gọi vào trong phòng nói chuyện riêng. Dương Cẩm Ngưng cũng làm như không có liên quan, Cố Hoài Đông nhìn thấy vậy thì lập tức thay đổi sắc mặt, ngay cả lời nói cũng mang theo chút châm chọc.

Cố Thừa Đông theo ông nội vào phòng. Căn phòng lịch sự tao nhã, trưng bày rất nhiều sách đã không còn xuất bản nữa, bìa sách đã ố vàng, trên tường treo không ít những bức tranh của các họa sĩ nổi tiếng, tất cả đều được vẽ bằng mực tàu.

Cố lão gia đứng trước cửa sổ, “Ông nhớ rõ ràng đã nhắc nhở cháu.”

Cố Thừa Đông không có biểu tình gì. Ông nội còn dạy dỗ anh nhiều hơn cả bố anh dạy dỗ anh. Cảm tình của anh đối với ông nội cũng nhiều hơn đối với bố. Cho dù ông nghĩ thế nào, anh cũng tuyệt đối không tỏ ra bất mãn trước mặt ông: “Vài chuyện này mình cháu sẽ xử lý.”

Cố lão gia nghĩ đến quá khứ, “Thừa Đông, trả lời ông nội. Có phải cháu oán giận ông?”

Vì sao anh vừa trở về liền lập tức kết hôn với Dương Cẩm Ngưng, người biết chuyện vô cùng ít, hơn nữa cũng không quá rõ ràng. Đây được coi như là chuyện mà Cố lão gia làm quyết liệt nhất cả đời này.

“Ông nội, đều đã là quá khứ.” Chuyện quá khứ, anh không muốn nhắc lại.

“Không phải ông cố chấp, nhưng cô gái kia, thực sự không thích hợp.” Không phù hợp với sự chờ mong đối với một người nắm quyền Cố gia trong tương lai. Cho dù cô ta có ưu tú thế nào, chỉ cần liếc mắt, ông cũng nhận thấy đó không phải là một người đơn giản.

“Cháu hiểu.”

“Nếu như thật sự hiểu, sao còn sắp xếp nó bên cạnh cháu?”

“Ông nội, chuyện này cháu sẽ tự mình xử lý.”

“Đừng làm cho Cẩm Ngưng biết, con bé sẽ không vui.”

Bỗng nhiên, Cố Thừa Đông mở to mắt, giờ anh mới nhớ ra gần đây có gì đó không đúng.

Thái độ của Dương Cẩm Ngưng mấy ngày này dường như khác, anh có thể cảm nhận rõ sự thay đổi. Nhất là chuyện anh phát hiện ra trong thùng rác có một nắm thuốc. Đem đi hỏi thì đó là vì ta mình. Vậy thật ra cô đã uống thuốc gì? không cần chứng thực nữa, anh hoàn toàn có thể đoán ra được.

Lòng phụ nữ, quả thật không hề dễ đoán được.

Trong lòng anh âm thầm đáp lại ông nội một câu: “Có lẽ, cô ấy cũng chẳng thêm để ý.”

Tâm tư Dương Cẩm Ngưng đều đặt hết cả vào ba cửa hàng kia. chỉ cần có thời gian cô sẽ tự mình tới cửa hàng xem tình hình tiêu thụ hàng thế nào, tranh thủ nghĩ ra vài cách giảm giá cho nhưng trang phục đã cũ. Hai trăm lại lãi ba mươi đồng, ba trăm lãi năm mươi đồng. Đối với việc này, cô rất quan tâm. Hơn nữa cô cũng nói cười vui vẻ với những nhân viên trong cửa hàng, đẩy mạnh sự tha thiết giữa hai bên. Thời gian rảnh các cô ấy làm gì, Dương Cẩm Ngưng cũng không hỏi tới. Bọn họ đồng ý làm việc ở đây, nguyên nhân chủ yếu là công việc tương đối dễ dàng, tiền lương chỉ là thứ yếu.

Dương Cẩm Ngưng ăn không ngồi rồi ở nhà vô cùng buồn chán, sau đó lại bị Cố Y Hạm lôi đi dạo phố. Cô cũng vô tư, dù sao thì thời gian cô cũng có nhiều, không ngại đi chơi. Hơn nữa, đi quẹt thẻ của Cố Thừa Đông, một chút cô cũng không thấy tiếc.

Trong trung tâm thương mại, thời trang mùa xuân đang được gấp gấp đẩy mạnh tiêu thụ, hiện tại mua thì sẽ khá rẻ. Nhưng cô lại khẳng khái muốn mua đồ mùa hè, chẳng những đắt, mà lại còn chưa mặc được ngay.

“Sao lại hẹn em đi chơi?” Thấy Cố Y Hạm có gì muốn nói lại thôi, Dương Cẩm Ngưng chủ động lên tiếng trước, giúp cho cô ấy đỡ khó xử. Được rồi, cô thừa nhận, bản thân mình cũng có lúc thiện lương suy nghĩ vì người khác như thế!

“Em nghĩ là chị muốn lắm hả? Chẳng qua là ông nội sai chị đi tìm hiểu một chút, xem có phải hai vợ chồng em xảy ra chuyện không thôi.”

“Ồ. . . Vậy hẳn là chị biết trả lời ông thế nào khi về nhà?” Dương Cẩm Ngưng ngắm nghía những bộ trang phục hè đẹp dễ kia, tâm trạng tự nhiên tốt lên. Cô thích nhất mặc những bộ đồ mỏng và ngắn này.

Thực ra cô thích nhất là quần áo trẻ con, vừa đẹp vừa đáng yêu, cầm trong tay có cảm giác như mấy món đồ chơi, không giống như trang phục nam sinh, lúc nào cũng hình thức kiểu cách trang nghiêm, chẳng thú vị chút nào.

Cô rất thích mua thật nhiều quần áo về, cho dù bản thân không dùng đến, nhưng cứ nhìn quần áo chất đầy tủ thì tâm trạng cũng tốt hơn một chút.

“Em nói xem, chị có giống một nha hoàn thời cổ đại không. Già rồi vẫn bị sai đi dò la tin tức.”

“Sao có thể chứ? Chị thông minh như vậy sao? Rõ ràng là chị đang chủ động rút dây động rừng, tự nói cho em biết mình bị theo dõi.”

Cố Y Hạm giả bộ muốn đánh cô.

“Khó trách chị không lấy được chồng, đánh đá như thế cơ mà.”

“Mau xin lỗi tôi đi.” Cố Y Hạm giả vờ tức giận.

“Trùi ui, em vô cùng sợ chị tức giận nha.”

Cố Y Hạm luôn cảm thấy cô em dâu này quả thật là một cô em gái bốc đồng, lần nào cũng khiến cô phải bó tay. Nhưng bản thân cô rất thích cô em gái này, chỉ ít là rất đáng yêu.

Cố Y Hạm cầm vài bộ quần áo màu sắc tươi đẹp dí lên người Dương Cẩm Ngưng mà khoa chân múa tay. Có một cô em như vậy thật là tốt, có thể thỏa mãn sở thích thử quần áo.

Dương Cẩm Ngưng đẩy tay Cố Y Hạm ra, bắt mắt với tâm ý của đối phương.

Cố Y Hạm đành thu tay lại, chuẩn bị lấy một bộ trang phục khác. Đúng lúc ấy cô nhìn thấy có hai người đi tới, lập tức kéo tay Dương Cẩm Ngưng: “Quần áo ở đây nhìn qua cũng không có gì đẹp, chúng ta về nhà đi.”

“Em cảm thấy cũng được mà... trời ơi, chị buông tay em ra, đau quá!” Dương Cẩm Ngưng xoa xoa tay: “Chị phản ứng mạnh thế, làm gì mà khoa trương quá vậy.”

Cố Y Hạm day trán, coi như không thấy đi. Dù sao thì Dương Cẩm Ngưng cũng không nhận ra bọn họ. Nghĩ vậy, trong lòng Cố Y Hạm cũng bình tĩnh lại, tiếp tục cầm một bộ trang phục lên xem. Lúc ngẩng đầu lên cô đã thấy Dương Cẩm Ngưng đứng trước mặt hai mẹ con nhà kia, cô lập tức quăng chiếc áo trong tay ra mà chạy tới.

Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm Tô Tình, rồi chuyển ánh mắt sang Diệp Văn Hi đang đỡ bà ta: “Đã lâu không gặp.”

Dương Cẩm Ngưng tận lực cười, tỏ ra vô cùng vui vẻ, khuôn mặt vì thế lại càng kiều mị.

Tô Tình vừa nhìn thấy Dương Cẩm Ngưng, trong ngực liền thổ hổn hển. Diệp Văn Hi chắn trước người Tô Tình, vẻ mặt thản nhiên không rõ biểu cảm: “Dương Cẩm Ngưng, đủ rồi.”

“Cái gì đủ rồi?” Dương Cẩm Ngưng cúi đầu nhìn lối đi dưới chân: “Lẽ nào, trung tâm thương mại này của nhà các người, tôi không tới được?”

Dương Cẩm Ngưng cười như một đứa trẻ ngây thơ. Có điều, với Diệp Văn Hi, mặc dù Dương Cẩm Ngưng xinh đẹp đến nỗi khiến cho vô số người say mê nhưng trong lòng lại vô cùng độc ác, độc ác không ai sánh bằng.

Diệp Văn Hi không muốn cãi vã cùng Dương Cẩm Ngưng, dìu Tô Tình đi qua.

Dương Cẩm Ngưng lùi về phía sau vài bước, ngăn cản hai người bọn họ: “Lâu không gặp mà một câu cũng không nói với nhau được sao? Đây là cách ứng xử của một học sinh ngoan ngoãn học giỏi ư?”

“Dương Cẩm Ngưng, rốt cuộc cô muốn gì?” Diệp Văn Hi nhìn chằm chằm Dương Cẩm Ngưng: “Cần gì phải gây sự như vậy?”

“Tôi không hiểu cô đang nói cái gì. Nếu mọi người chỉ là trùng hợp gặp gỡ thì đương nhiên muốn bắt chuyện thôi. Đúng rồi, các người có thích bộ quần áo nào ở đây không? Đừng ngại giá cả, hôm nay tôi có mang thẻ thanh toán, cho thể cho cô mượn vô điều kiện.”

“Dương Cẩm Ngưng, cô đừng khinh người quá đáng.”

“Tôi chỉ đang lo lắng cho các người mà thôi. Dù sao thì thành thật mà nói đi, dựa vào số tiền lương ít ỏi kia mà đòi vào đây thì có chút khó khăn... Huống hồ, các người không phải là rất thích tiêu tiền của người khác hay sao?”

Dương Cẩm Ngưng cao ngạo nhìn bọn họ. Thái độ ấy của cô khiến Tô Tình không chịu đựng được nữa, đẩy Diệp Văn Hi ra, trực tiếp nhào tới Dương Cẩm Ngưng, “Con tiện nhân độc ác này, mày hại chết con trai tao. Trả con lại cho tao... Đồ chết tiệt, mày sẽ không được chết tử tế... Trả con trai lại cho tao.”

Cố Y Hạm vốn dĩ đứng một bên, không rõ chuyện gì, lúc này mới chạy tới kéo Tô Tình lại. Cô quay đầu nhìn xem Dương Cẩm Ngưng có làm sao không, nhưng lại thấy cô ấy đang cười, nụ cười ác độc, nhưng lại khiến người ta mê đắm.

“Con trai bà?” Dương Cẩm Ngưng nhếch miệng, “Bà biết vì sao nó chết không? Đó là bởi vì nó có một người mẹ làm bồ nhí như bà. Là ông trời báo ứng sai người, nhằm lên con trai bà!”

Cô biết rõ, hiện tại mình đang bày ra vẻ mặt tiểu nhân đắc chí. Nhưng trong lòng cô vô cùng khoái chí.

“Đồ tiện nhân. Chính mày hại chết con trai tao. Tao phải liều mạng với mày.” Tô Tình lại muốn xông lên, nhưng bị Diệp Văn Hi kéo lại.

Cố Y Hạm cũng hiểu một chút mối quan hệ của bọn họ, nhưng lại không biết nên nói gì.

Dương Cẩm Ngưng nhìn bọn họ, khinh bỉ.

Diệp Văn Hi gắt gao ôm lấy mẹ mình: “Dương Cẩm Ngưng, đủ rồi. Không cần đứng ở đây mà phê phán chúng tôi. Năm đó chúng tôi bị đuổi ra khỏi nhà họ Diệp, cũng đã vừa ý cô rồi đấy thôi. Cô chẳng lẽ còn muốn bức chết chúng tôi?”

“Bức chết? Không phải các người sống rất tốt đấy ư?” Dương Cẩm Ngưng ngay cả một chút đồng tình cũng không có, “Nghe nói cô còn ra nước ngoài. Dù các người đi tới đâu cũng sống rất tốt. Chỉ là, không biết rằng cuộc sống ấy đánh đổi bằng cái gì?”

Diệp Văn Hi cắn môi: “Mời cô nói lời sạch sẽ một chút.”

“Thật xin lỗi, xem ra cô chưa bao giờ được biết thế nào là miệng bần.” Cô nhìn hai mẹ con bọn họ. Đã từng có một thời gian rất lâu, cô muốn dán tên bọn họ vào sau lưng con búp bê gỗ, mỗi ngày đâm một nhát.

Bọn họ hại cô cửa nát nhà tan, cho tới tận hôm nay, nỗi oán hận của cô đối với bọn họ, một chút cũng chưa từng tiêu biến.

Diệp Văn Hi gắt gao cắn môi, Tô Tình vẫn còn đang chửi mắng Dương Cẩm Ngưng.

Khóe miệng Dương Cẩm Ngưng lộ ra nụ cười châm chọc đích cười, nếu như ông trời thực sự có mắt, sao còn để cho những người độc ác còn sống trên đời? Nếu như nguyên rửa mà có linh nghiệm, thì ngày hôm nay cô cũng đâu phải như thế này.

Dương Cẩm Ngưng liếc mắt, lúc này cô giống như một nữ vương vừa thắng lợi. Cô xoay người, nhưng đi được hai bước, lại quay lại nhìn chằm chằm Diệp Văn Hi: “Cảnh cáo cô, tránh xa Cố Thừa Đông ra một chút. Bằng không, tôi không khách khí với cô.”

Cho dù là người đàn ông cô không cần, cô cũng tuyệt đối không để cho Diệp Văn Hi.

“Cô có ý gì? Cố Thừa Đông là gì của cô?” Diệp Văn Hi đuổi đến trước mặt Dương Cẩm Ngưng.

“Mặc kệ cô không biết hay giả vờ không biết, tôi không ngại nhắc lại cho cô rõ: chồng của tôi, tuyệt đối người phụ nữ khác đừng mong chạm vào.” Cô nói xong liền xoay người, bỏ lại đằng sau Diệp Văn Hi đang kinh ngạc.

Cố Y Hạm cũng sững sờ nhìn Dương Cẩm Ngưng. Lúc này, Cẩm Ngưng như biến thành một người khác.

20. Chương 27

Chương 27: Qua lại một nửa (P1)

Dịch: Cà Chua Ép

Chỉnh Dịch: Sahara

Cố Y Hạm theo sau Dương Cẩm Ngưng, khoảnh khắc tức thì lúc này, cô dường như không nhận ra đó chính là Dương Cẩm Ngưng. Vốn cho rằng, Dương Cẩm Ngưng chỉ là một đứa trẻ vô tâm vô tính, có lúc cứng đầu ương bướng, nhưng phần lớn đều là đơn thuần đáng yêu. Thế nhưng Dương Cẩm Ngưng vừa này lại giống như đã xé bỏ lớp ngụy trang bên ngoài, để lộ ra một bộ mặt khác mà cô vẫn luôn một mực che giấu.

Điều khiến Cố Y Hạm kinh ngạc nhất đó là, cô vốn cho rằng Dương Cẩm Ngưng và Diệp Văn Hi không quen biết nhau, nhưng xem ra với bộ dạng này, không chỉ quen biết bình thường mà còn là hận không thể biết nhau sớm hơn. Hơn nữa, Dương Cẩm Ngưng hình như còn biết mối quan hệ giữa Diệp Văn Hi và Cố Thừa Đông, nhưng Dương Cẩm Ngưng lại chưa bao giờ đề cập qua chuyện này.

Nếu bản thân vốn cho rằng mình đã hiểu rõ rồi, bỗng một ngày phát hiện ra những hiểu biết của bản thân đều là sai lầm, khó tránh có cảm giác thất vọng nào nề.

“Đừng hỏi những chuyện gì liên quan đến hôm nay.”

Cô vốn không thích cời bỏ nghi hoặc của người khác, cũng không thích đem những việc đáng thương mà bản thân đã trải qua nói cho người bên cạnh, để người khác người ta thương hại mình.

“Vậy với Thừa Đông...” Thiện cảm ban đầu của Cố Y Hạm đối với Dương Cẩm Ngưng cũng không vì chuyện ngày hôm nay mà giảm đi. Mỗi người đều sẽ có nhiều mặt, có rất nhiều nguyên nhân không thể đem mặt kia biểu hiện ra ngoài, chưa hẳn đều liên quan đến sự giả dối.

“Anh ấy là chồng, em là vợ của anh ấy, chỉ thế thôi.” Ít nhất tạm thời là như thế.

Nghe được lời này của cô, Cố Y Hạm an tâm hơn nhiều, “Còn muốn tiếp tục đi dạo không?”

“Đương nhiên.” Tại sao lại vì những việc không đáng mà làm ảnh hưởng đến quyết định của mình.

Sau đó Dương Cẩm Ngưng tiếp tục xem quần áo, thậm chí còn rất hứng thú, liên tiếp chọn liền mấy bộ quần áo, ép Cố Y Hạm cũng phải mua được một một bộ. Việc nhỏ vừa xảy ra lúc này dường như chưa hề tồn tại.

Cố Y Hạm thấy cô như vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Trong hồi ức của Dương Cẩm Ngưng, bản thân lúc nhỏ cũng được coi là hạnh phúc. Có một người mẹ cần cù lao động, chỉ là sức khỏe luôn không tốt, nghe nói lúc mình sinh ra thì bị đứt mọi giày vò, lại chỉ sinh được một đứa con gái. Diệp Kim Bằng thực ra cũng để bụng chuyện vợ mình chỉ sinh được một người con gái, nhưng nhìn thấy con gái dần dần lớn lên lại rất khéo léo, từ từ cũng nảy sinh cảm giác yêu thương, chỉ là sẽ luôn mượn cái cớ này để trách móc vợ mình.

Dương Cẩm Ngưng lúc nhỏ đã nghe nói qua tình cảnh lúc mẹ sinh mình, biết lúc mẹ sắp sinh, ông bà nội đã chuẩn bị hầm canh gà. Nghe nói sinh rồi, thì vội bê canh gà đi vào. Sau khi nghe nói đứa bé sinh ra là con gái liền lập tức bê canh gà quay trở về.

Ông bà nội của cô cho dù đã mất rồi, cô cũng sẽ không đến thăm một lần. Đôi vợ chồng già đó chỉ biết suy nghĩ cho con trai của họ, nói con dâu của mình không có phụ giúp được gì cho chồng, còn không biết kế thừa hương hỏa tổ tiên. Lại không biết rằng, lúc bọn họ sinh bệnh nằm trên giường, là ai đã không từ vất vả hầu hạ họ, không có một lời phàn nàn? Thế nhưng đôi vợ chồng già đó lại luôn xúi giục con trai mình ly hôn với con dâu, cưới một người phụ nữ biết sinh nở khác.

Đều nói già hiền từ, nhưng hai người đó trong hồi ức của Dương Cẩm Ngưng chỉ cảm thấy nổi hận đầy bụng. Cô không có rộng lượng như vậy, chỉ bởi vì đối phương là hai người già nên tha thứ cho lời nói và hành động của họ. (là mình mình cũng vậy thôi, như thế ai mà không uất ức cho được. Tội nghiệp chị Cẩm Ngưng)

Cô nhìn thấy mẹ mình mua một bộ quần áo mới thì liền bị hai người già bọn họ nói tới nói lui. Bọn họ nấu canh gà, nhân lúc mẹ không có ở đó liền lén bưng đến cho bố cô uống. Bọn họ không chỉ dừng lại ở việc nói xấu mẹ, mà còn nói mẹ mang tiền trong nhà cấp bù cho nhà mẹ đẻ, một chút tự ý thức về gia đình chồng cũng không có.

Bởi vì cô lớn lên rất đáng yêu, nên bọn họ ngược lại cũng không quá hà khắc với cô, lúc tâm tình tốt cũng sẽ ôm cô một cái. Bởi vì trên người cô thừa hưởng được tất cả những ưu điểm của cha mẹ nên Diệp Kim Bằng dần dần yêu thương cô, lúc bế cô ra ngoài cũng sẽ khoa trương cô lớn lên đáng yêu, sau này nhất định là một nha đầu xinh đẹp. Vì vậy Diệp Kim Bằng càng cưng chiều cô hơn. Mặc dù không đến mức như một cô công chúa nhỏ, nhưng so với lúc còn nhỏ đã là tốt hơn rất nhiều.

Cho dù ông bà nội cũng không phải là bậc trưởng bối tốt, cho dù cha cô một lòng muốn có một đứa con trai, cô đều chưa từng nghĩ qua, gia đình mình sẽ phân tán quá nhanh như vậy.

Cuối cùng mẹ cô biết được tất cả những việc cha làm bên ngoài, trước là giữ thể diện, sau lại không ngừng được nước mất. Người phụ nữ bên ngoài đó đã sinh được một đứa bé trai, hiện muốn cha cô đưa bọn họ về nhà sống, có ích cho sự phát triển của con trai mình.

Cô nghe được những người đàn ông đó uống rượu cười nói với nhau, Diệp Kim Bằng đã chung sống với người phụ nữ kia rất lâu rồi, người phụ nữ đó cũng không phải loại tốt đẹp gì, lúc trước đã qua tay một người đàn ông khác, tự mình nuôi dưỡng một cô con gái. Sau khi ở cùng với Diệp Kim Bằng cũng sinh được một đứa

con gái, Diệp Kim Bằng vốn chỉ muốn chơi đùa với người phụ nữ đó, lại không ngờ người phụ nữ đó thủ đoạn cực kỳ, làm cho Diệp Kim Bằng cam tâm tình nguyện mà nuôi dưỡng cô ta với mấy đứa con gái kia. Mà sau khi cô ta sinh được cậu con trai, thì bắt đầu “được voi đòi tiên”, yêu cầu Diệp Kim Bằng mua nhà mua xe cho cô ta, mượn cớ vì con trai mà đòi hỏi bằng mọi cách.

Dương Cẩm Ngưng chứng kiến cả ngày cha mẹ mình lớn tiếng cãi nhau không ngừng, cuối cùng cũng có một ngày bọn họ không cãi nhau nữa, bởi vì Diệp Kim Bằng đã quyết định li hôn.

Diệp Kim Bằng vốn dĩ đã chuẩn bị một món tiền đưa cho mẹ cô, để cuộc sống của bà tốt hơn. Người phụ nữ ngồi trong phòng khách, trên người mặc áo khoác lông chồn phía bên kia đang làm nũng với Diệp Kim Bằng, gấp liền thở dài một cách kiêu ngạo, một lần mặc đã quý rồi, một lần giặt lại phải tiêu tốn hơn một ngàn đồng. (1000 Nhân dân tệ tương đương hơn 3 triệu tiền Việt nhé!)

Tô Tình ngẩng đầu lên, “Kim Bằng, đưa gì mà đưa, lãng phí. Lẽ nào con trai chúng ta không biết tiêu tiền sao? Còn phải tiết kiệm một chút, không thể đưa cho người ngoài được!”

Mẹ bởi vì câu nói này mà run lên, đem tiền ném lên mặt Diệp Kim Bằng.

Dương Cẩm Ngưng nhìn mẹ đứng ở đó, chạy qua kéo lấy tay mẹ, “Chúng ta đi!”. Cô không muốn sống cùng với loại phụ nữ xấu xa đó, cũng không cần ở lại đây.

Diệp Kim Bằng lập tức đi qua nắm lấy tay cô, “Cẩm Ngưng, nói cái gì ngốc nghếch vậy hả? Ngoan nào!”

Tô Tình thấy Diệp Kim Bằng vậy mà còn nín kéo đứa con gái kia, mặt lạnh đi, “Kim Bằng, làm cái gì thế?”

Diệp Kim Bằng kéo tay Diệp Cẩm Ngưng đi qua, “Tình Tình, đây là con gái của anh...”. Ông ta đỡ đầu của cô lên, “Nào, gọi một tiếng mẹ đi!”

Diệp Kim Bằng kéo tay Dương Cẩm Ngưng đi qua, “Tình Tình, đây là con gái của anh...”. Ông ta đỡ đầu của cô lên, “Nào, gọi một tiếng mẹ đi!”

Dương Cẩm Ngưng căm ghét nhìn chằm chằm vào Tô Tình, “Bà ta không phải mẹ con, không phải!!!”

“Đứa trẻ này... mau gọi đi!”

Tô Tình bộ dạng đắc ý tự mãn mà liếc mắt nhìn Cẩm Ngưng: “Này, gọi đi đi!”

Cô cắn chặt răng, quyết không gọi.

Bà nội thấy bộ dáng của cô như vậy, lấy ra một cây roi tre nhỏ, đánh vào mu bàn tay cô, “Mau gọi mẹ, nếu không cũng vút mày ra ngoài đường... Mau lên!!!”

Cô không gọi, cho dù tay đã bị đánh đến sưng phồng lên cũng quyết không gọi.

Cô nhìn chằm chằm vào những kẻ là người thân của mình kia, ngay chính giây phút này, bọn họ đều trở thành kẻ thù.

Cô sẽ không tha thứ cho bọn họ, vĩnh viễn!!!

Cô mãi mãi sẽ không gọi người đàn bà kia hai chữ đó, bởi vì, bà ta không xứng!!!

Dương Cẩm Ngưng chính là ương ngạnh như thế, cho dù đau cũng tuyệt đối không khuất phục, thà rằng mất tất cả mà đi theo mẹ, còn hơn chấp nhận ở trong căn nhà đó.

Cô theo mẹ trở về nhà bà ngoại, bà ngoại sống một mình. Ông ngoại đã sớm qua đời rồi, chỉ để lại mình bà ngoại không có nguồn trợ cấp kinh tế, suốt ngày đi nhặt phế phẩm cũ để bán. Cô đi cùng với bà, khi bà nhắc không nổi cái sọt, cô cùng khiêng với bà.

Lúc rảnh rỗi, bà ngoại thường sẽ kéo tay cô, khóc không ngừng, hối hận tại sao mình lại đem con gái gả cho loại đàn ông đó, để con gái và cháu ngoại phải chịu đau khổ.

Mẹ cô mắc bệnh nặng, suốt ngày nằm trên giường bệnh. Cô bắt đầu tự mình học cách nấu ăn, học cách giặt quần áo, cho dù cơm làm không ngon, thường là nửa sống nửa chín, quần áo cũng thường giặt không được sạch. Nhưng cô đều sẽ vô cùng nỗ lực học hỏi, bất luận cuộc sống có khó khăn thế nào, cô đều tự nói với mình rằng, bản thân nhất định sẽ sống rất tốt, tốt hơn bất cứ ai.

Đời này, cô đều phải nỗ lực để bản thân đạt được điều tốt nhất. Nếu cả đời cô với nhà đó không có bất cứ quan hệ gì, thì đó là chính may mắn của bọn họ. Nếu như một ngày cô có thể làm cho bọn họ khổ đau muôn phần, cô tuyệt đối sẽ không do dự.

Xem bọn họ nếm thử mùi vị mất mát đau khổ, xem bọn họ kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không hay.

Cô chính là một người như vậy, mỗi giờ mỗi khắc đều nguyện rửa gia đình đó.

Năm cô mười ba tuổi, bà ngoại qua đời. Thời gian đó, mẹ đột nhiên liên lạc lại với cha cô, hơn nữa còn mang thai, nhưng không lâu sau đứa bé cũng không giữ được. Cô phải nhờ cậy vào sự giúp đỡ của người hàng xóm tốt bụng mai táng cho bà ngoại, lại phải chăm sóc cho người mẹ vừa mới sẩy thai xong. Ban ngày còn phải đến trường, ban đêm lại sắc thuốc cho mẹ.

Lúc cô đi bốc thuốc thường thiếu tiền. Gã đàn ông bốn mươi tuổi đó còn sờ mông cô, gương mặt gã nhìn cô một cách dung tục, “Có thể cấp thuốc miễn phí, chỉ cần...”

Cô trực tiếp đẩy lão già đó ra, chạy một mạch về nhà, nhưng đón tiếp cô lại là gương mặt nhợt nhạt xanh xao trên giường của mẹ.

Ngày thứ hai ở trường, cô chấp nhận lời theo đuổi của một thiếu gia, nghe nói cha cậu ta là quan chức chính phủ, nắm trong tay không ít quyền lực.

Cậu nam sinh đó đối xử với cô rất tốt, cô bảo gì nghe nấy, dựa vào bản thân mình, cô thuận lợi đạt được tiền chạy chữa thuốc thang như mong muốn. Cô bắt đầu đối với người khác cười tươi như hoa, cũng biết sức hấp dẫn của bản thân, bất kể những cô gái khác nói những điều bản thân không chịu nổi, thì vẫn có nhiều nam sinh tranh nhau theo đuổi cô.

Cô giao du qua lại giữa những nam sinh khác nhau, nhìn các cậu tranh giành cô như những đứa trẻ tranh quà không bỏ, khuôn mặt xấu hổ đứng trước cô, cô chỉ cảm thấy buồn cười. Trong đó không thiếu những đứa con cưng “con ngoan trò giỏi” trong mắt của thầy cô, nhưng khi đứng trước cô vẫn y nguyên bộ dáng xấu hổ, một mạch ngớ ngẩn ra.

Cô càng ngày càng hiểu rõ xinh đẹp là như thế nào, hơn nữa còn cố gắng lợi dụng nó. Cô từng gặp nhiều nam sinh khác nhau, biết được đối với người nào thì nên nói những gì, biết những dạng người nào hay làm bộ làm tịch, dạng người nào thuộc loại thâm sâu khó đoán, dạng nào tình nguyện tiêu tiền vì mình. Cô càng ngày càng quen thuộc kiểu sống như vậy, hơn nữa, chứng kiến bọn họ đấu đá tranh giành mình, trong lòng lại có một loại cảm giác vui vẻ mơ hồ lướt qua.

Dương Cẩm Ngưng cô không yêu ai, muốn yêu cũng chỉ có yêu bản thân mình và duy nhất mẹ mình.

Thành tích càng lúc càng không tốt, giáo viên nhiều lần gọi cô đến văn phòng, cô đều chỉ trầm mặc, lại tiếp tục hành động xưa nay. Đi bar uống rượu vui vẻ, cùng với mọi người hưởng thụ cuộc sống về đêm không thuộc lứa tuổi của cô.

Cô ban ngày tươi tắn xinh đẹp, buổi tối trở về nhà thì sẽ chấp nhận trận đánh của mẹ. Cô từ trước tới nay không biết né tránh, thậm chí lúc những cơn đau ập xuống cơ thể, cô cảm thấy đó là một lời nhắc nhở, nhắc nhở bản thân không được quên tại sao mình lại biến thành bộ dạng như ngày hôm nay, cô nhất định phải vì cuộc sống của mình mà nỗ lực.

Cô giống như chia thành hai phần, hưởng thụ cuộc sống được theo đuổi tôn sùng ở trường, đồng thời cũng chấp nhận sự la mắng của mẹ. Có lúc không chịu nổi nữa thì chạy ra ngoài tìm chỗ trốn.

Cô nghĩ có một ngày, cô nhất định sẽ dành đủ tiền để đưa mẹ đến bệnh viện điều trị, cô đã nỗ lực lắm rồi, cho dù cách thức không dễ gì chấp nhận được. Cuối cùng cũng có một ngày, số tiền cô để dành đã đạt đến một con số nhất định, cô vui vẻ chuẩn bị nhân ngày nghỉ sẽ đưa mẹ đến bệnh viện khám bệnh. Sau đó cô và mẹ có thể dựa vào nhau mà sống, mẹ có thể có một cơ thể khỏe mạnh, ít nhất không cần uống thuốc nữa.

Ý nghĩ của cô còn chưa bắt đầu thực hiện thì cái đợi cô lại là tin mẹ mất.

Cho nên cô mới hận tên con trai ấy, mới không biết phân biệt phải trái đúng sai mà đi oán hận cậu ta.

Nhưng cũng chính cậu ta lại giải thoát cho cô hoàn toàn, đưa cô ra khỏi cuộc sống trong quá khứ.

Cô sẽ không dựa vào gương mặt thanh xuân của mình đi mê hoặc những nam sinh chưa hiểu sự đời. Cũng sẽ không đi chơi ở những quán bar hộp đêm, nói chuyện một cách chậm rãi đường hoàng, từ từ học hỏi kinh nghiệm từ cuộc sống chân thực.

Mỗi ngày cô đều tự nói với bản thân rằng: cần phải cố gắng sống tốt.

Nhưng cuộc đời không như ý muốn, ông trời thật biết trêu ngươi. Quá khứ của cô thực không thể chấp nhận nổi, thế nên ông trời mới trừng phạt cô.

Cô chấp nhận, vẫn nỗ lực sống như cũ.

Cô là Dương Cẩm Ngưng, vĩnh viễn chỉ vì bản thân Dương Cẩm Ngưng mà sống tiếp, ai cũng đều không thể quyết định cuộc sống của cô, ngoại trừ bản thân cô!

21. Chương 28

Chương 28: Đạt được ý nguyện (p1) Dịch: Cà Chua Ép Chính dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng liếc mắt nhìn Cổ Thừa Đông rời giường đúng sáu giờ năm mươi phút, dành thời gian hai phút mặc quần áo, sau đó đánh răng rửa mặt, đúng bảy giờ xuống lầu ăn cơm, bảy giờ ba mươi đi làm, quy tắc làm việc và nghỉ ngơi giống như đã lắp đặt sẵn đồng hồ thời gian trong cơ thể, thời gian cố định, làm việc cố định, dường như không có ngoại lệ nào.

“Hôm nay về nhà sớm một chút!” Cô nhìn anh một lúc lâu mới trở mình sang bên kia.

Cổ Thừa Đông liếc mắt nhìn cô, vừa lúc thấy cô trở mình qua, “Có việc?”

Không có việc thì không được nói như vậy sao?

“Hôm nay là sinh nhật mẹ.” Ngưng lại hai giây, “Ừm, mẹ.”

Anh dường như cười nhẹ một chút, nhưng vì sao lại cười, cô không hiểu rõ được, lúc một lần nữa trở mình lại thì chỉ còn thấy được bóng dáng anh đã đi đến cửa. Sau khi thức dậy cô tự mình đi chọn quà. Tả Tần Phương không có bất cứ yêu cầu gì với cô.

Huyết thống, có lẽ cũng không thể bì được, người thân ruột thịt cũng không thể cho cô cái cảm giác ấm áp trong tim như vậy.

Cổ Thừa Đông thực sự trở về sớm, hơn nữa còn mang theo quà.

Sau khi ngồi trên xe, Dương Cẩm Ngưng mới nghĩ ra điều gì đó, “Món quà có vẻ không thích hợp.” Nhận định của cô xưa nay là luôn chỉ chú trọng những món quà thực tế, đương nhiên chỉ giới hạn những đồ nào tặng cho mình.

“Vậy cảm thấy nên mua gì mới thích hợp?”

Anh nhìn thấy rất rõ giọng điệu cố ý bối mớ của cô.

“Chỉ có chút hiểu kì không biết đó là kiến nghị của ai mà thôi.”

“Sau đó sẽ đi cảm ơn người ta?”

“Chỉ là nghĩ, cô thư kí xinh đẹp hay trợ lí đặc biệt nếu mà đảm đương những việc này, có phải là nên đặc biệt tăng thêm tiền lương hay không?”

“Ý kiến này rất đáng để suy nghĩ.”

Thông tin mà cô muốn biết vẫn chưa đạt được, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Ngoài cửa sổ xe, những cây dương không ngừng chạy lùi về phía sau, màu xanh non mơn mẩn chuyển thành màu xanh biếc, rậm rạp tươi tốt.

“Nếu lại tăng tốc độ lên thì sẽ như thế nào?” Cô mang gương mặt có thoáng chút tò mò quay sang nhìn anh.

“Muốn biết sao?”

“Muốn!”

Ngay sau đó anh liền tăng tốc, cô lại hạ thấp cửa sổ xuống, cô dám khẳng định rằng, đầu tóc của mình bây giờ nhất định là giống như tổ chim rồi. Trong lúc xe tăng tốc không lâu, thì điện thoại của Cố Thừa Đông rõ ràng nhận được tin nhắn đến.

Anh cũng không xem điện thoại của mình, mà còn ra hiệu bảo cô cầm lấy. Mặc dù không hiểu ra làm sao cả, nhưng cô vẫn vươn tay thò vào trong túi quần của anh. Anh chỉ mặc một chiếc quần, tay cô lần tìm tới lui, có thể cảm nhận được cơ thể cường tráng của anh, đột nhiên mặt nóng bừng lên. Lập tức nhanh chóng mở điện thoại ra, chính xác là có một tin nhắn. Mà còn là tin nhắn nhắc nhở bọn họ đã vượt quá tốc độ, phạt hai trăm tệ. (Cà Chua Ép: Đọc đoạn này cảm thấy mắc cười quá, J ko lẽ CTĐ “chỉ” mặc một chiếc quần?*** Sahara: ngó lại rồi, đúng là... một chiếc quần)

Đây chính là cái gọi như thế nào là tăng tốc độ...

“Nếu điện thoại không có liên kết ràng buộc với hãng xe thì không cần phải nộp tiền đúng không?”

“Không đi nộp thì sẽ như thế nào?”

“Trừ điểm mà thôi, cứ để họ trừ đi... tiếp tục lái xe xem họ có thể làm được gì?” (Cà Chua Ép: Đây là Điều 43 Luật giao thông đường bộ TQ quy định nhé, theo quy tắc tích điểm trong 12 tháng, cụ thể bạn nào muốn tìm hiểu thêm cứ hỏi bác Gu gỗ ha!)

“Này, nói gì đi chứ!”

“Cố Thừa Đông đánh tay lái rẽ vào con đường khác, “Liên kết mạng lưới toàn quốc.”

Thực ra cô chủ yếu chỉ muốn biết, nếu như không đi nộp phạt mà tiếp tục lái xe, bất luận là tùy ý trừ đi bao nhiêu điểm, thì anh vẫn cần lái xe, vẫn cần phải đi ra đường... Dù kết quả sẽ là gì đi nữa, nhưng rõ ràng loại việc này không có khả năng xảy ra đối với Cố Thừa Đông.

Sinh nhật của Tả Tần Phương từ trước đến nay đều là cả nhà cùng nhau đoàn tụ ăn một bữa cơm, cũng sẽ không có quá nhiều nghi thức chúc mừng gì. Ngày này năm ngoái, cô cũng lôi kéo Cố Thừa Đông cùng đến, nhưng đương nhiên tình hình cụ thể như thế nào, bản thân cô cũng không còn nhớ nữa, đại khái là chính cô cũng bất ngờ. Cố Thừa Đông cũng không phản đối chuyện cùng cô đóng giả quan hệ vợ chồng tốt đẹp. Như vậy tính ra, bọn họ đối với việc này cũng coi như đã có thỏa thuận ngầm.

Tả Tần Phương biết bọn họ sẽ đến nên sớm đã mua thức ăn làm cơm đợi họ rồi.

Dương Cẩm Ngưng mang quà sinh nhật bọn họ đã mua trao tận tay cho Tả Tần Phương, “Mẹ, đây là một chút tấm lòng của chúng con, cái nào hữu dụng là của con mua, cái nào không dùng được là của Thừa Đông mua.”

“Đứa trẻ này, Thừa Đông cũng có lòng mà, còn nói như vậy nữa!”

“Vốn là vậy mà, con cũng không có nói sai.” Cô khoác vai Tả Tần Phương, cùng nhau đi mở quà, Cố Thừa Đông ở lại dưới lầu nói chuyện phiếm như có như không với Dương Nhất Sâm.

Tả Tần Phương thấy giữa cô và Cố Thừa Đông vẫn tùy tiện thoải mái như thường, cuối cùng cũng không cần phải lo lắng cuộc sống của họ nữa, thôi thì cũng tùy ý Dương Cẩm Ngưng, để cô đến nhà bếp phụ giúp mình. Bản thân Dương Cẩm Ngưng cũng muốn như vậy, để tránh ở lại trong phòng khách xem bọn họ cười cười nói nói, đặc biệt là chuyện phải bắt đắc dĩ cùng Cố Thừa Đông đóng vở kịch vợ chồng thân mật trước mặt mọi người, quả thực rất mệt! Đã mệt đủ rồi, còn phải cố gắng ép bình tỏ ra bình thường trước mặt người nhà, bản thân cô không muốn, ít nhất là không muốn để tâm tình không tốt của ngày hôm nay làm bản thân tiếp tục không vui.

Có muốn quan tâm tới một người khác hay không thực ra rất đơn giản. Thức ăn trên bàn không phải có đồ cô thích, còn có cả những món Cố Thừa Đông thích nữa. Nếu không phải là Tả Tần Phương gấp thức ăn cho Cố Thừa Đông thì ngay cả bản thân cô cũng không rõ.

Dương Cẩm Ngưng không thích hỏi, chỉ chăm chăm trả lời câu hỏi của Tả Tần Phương và Dương Lập Hải.

Dương Nhất Sâm cũng không biết là vì để tránh hiềm nghi hay là vì cái gì mà luôn tìm chuyện để nói với Cố Thừa Đông, hơn một nửa vấn đề đều liên quan đến việc công ty, nói chung thường là hỏi quan điểm của Cố Thừa Đông về các phương hướng phát triển công ty. Cố Thừa Đông sau khi trầm tư một lát thì đưa ra quan điểm của mình, đương nhiên cũng sẽ có một chút thiếu sót.

Thực ra Cố Thừa Đông lúc này trái lại có một chút giống với những nhân vật chủ mưu tinh tường lão luyện trong TV, chính là cái bộ dạng suy nghĩ thâm sâu khó lường.

Bản thân cô không thích đề tài này, cho nên với tính cách của mình cô đương nhiên sẽ lựa chọn làm ngơ.

Trong lúc Dương Cẩm Ngưng suy đang nghĩ, hôm nay bản thân nên thưởng thức bầu không khí bình yên này, thì điện thoại của Cố Thừa Đông lại vang lên. Dương Cẩm Ngưng liếc mắt nhìn anh một cái, anh cũng không nhận điện mà trực tiếp ngắt điện thoại, tiếp tục thảo luận với Dương Nhất Sâm.

Tả Tần Phương thấy vậy nhin không được liền nói, “Có lẽ là có việc gì gấp, Thừa Đông con cứ nghe máy đi!”

Cố Thừa Đông tỏ vẻ xin lỗi một chút liền cầm điện thoại đi ra ngoài. Dương Cẩm Ngưng nhìn theo bóng dáng của anh, đành chấp nhận, bất luận cảm giác của cô đối với anh là tốt hay xấu, thì nhân cách của anh cô cũng không thể phủ nhận hay bôi nhọ được.

Lúc Cố Thừa Đông cầm điện thoại trở vào, biểu tình vô cùng áy náy.

Dương Cẩm Ngưng giả vờ không nhìn thấy, cũng không mở miệng hỏi anh là có việc gì.

Dương Lập Hải thấy anh như vậy, lo lắng hỏi, “Có phải là công ti xảy ra việc gì rồi không? Nếu như có việc gấp, thì mau mau quay về đi. Ở đây cũng không có việc gì, việc chính cần hơn!”

Dương Cẩm Ngưng đã ăn xong một chén cơm, hiện lại đi xới thêm một chút nữa, còn dùng thìa canh múc đầy một bát canh, “Cơm của mẹ lúc nào cũng ngon, không nhin được phải ăn nhiều một chút!”

Cố Thừa Đông liếc sang cô một cái, “Thật ngại quá, quả thật có chút việc gấp. Ba mẹ, con xin lỗi, không thể ở lại với ba mẹ được.”

“Không sao không sao, có việc thì cứ đi xử lí.” Tả Tần Phương thấy bộ dạng Cố Thừa Đông quả thực là đã gặp chuyện gì rồi, lại liếc mắt nhìn sang Dương Cẩm Ngưng, thấy cô một chút phản ứng cũng không có, lại gắng sức để cô thấy được ánh mắt mình.

“Cẩm Ngưng, con ở đây đợi một ngày đi, để Thừa Đông đi xử lí công việc, ở chơi với mẹ thêm một hai ngày.” Dương Lập Hải thấy Dương Cẩm Ngưng không có ý định đi, liền chủ động đưa ra phương án này.

Dương Cẩm Ngưng ngược đầu lên, thấy Cố Thừa Đông nhẹ nhẹ thở ra một hơi, khoe miệng khe nhếch lên một nụ cười mỉa mai, cái gì cũng không nói.

Sau khi Cố Thừa Đông rời đi, Dương Cẩm Ngưng chủ động đi rửa bát, nhưng Tả Tần Phương cảm thấy có gì không ổn liền chạy đến hỏi cô. Cô cũng không qua loa chiếu lệ, nói rõ chỉ là có chút vướng mắt. Tả Tần Phương đi qua, biết giữa hai vợ chồng khó tránh vì chút chuyện nhỏ cãi nhau, sau khi khuyên bảo một hồi cũng không nghĩ sâu xa nữa.

Dương Cẩm Ngưng ở đây chờ đợi, sau đó thì lôi kéo Tả Tần Phương cùng mình đi ngủ, buổi tối nói vài lời chuyện băng quơ.

Tả Tần Phương hồi tưởng lại lần đầu tiên khi nhìn thấy Dương Cẩm Ngưng, chỉ cảm thấy đó là một cô bé xinh đẹp. Sau khi biết cô chỉ có một mình mẹ là người thân, thì cảm thấy rất buồn, liền bàn bạc với chồng mang cô về nuôi dưỡng. Bà chỉ cần nghĩ đến một cô bé đơn độc sống một mình, thì trong lòng liền cảm thấy đau buồn, nhắm mắt lại dường như còn có thể nhìn thấy bóng dáng cô đơn của cô.

Tay Dương Cẩm Ngưng bị bà nắm chặt lấy, “Xem ra, trời sinh con ra là để làm con gái của mẹ.”

“Đúng vậy, trời sinh con ra là để đến nhà chúng ta làm công chúa.”

Chỉ cần không suy nghĩ sâu xa, không suy nghĩ nhiều, ầm ắp chẳng qua chỉ là cần một cái nắm tay đơn giản!

Dương Cẩm Ngưng chờ đợi ba ngày mới trở về biệt thự Dạ Hoa. Đón tiếp cô ngoài gia đình nhỏ xa cách ba ngày, còn có một xấp ảnh lớn không biết là do ai gửi đến. Cô đem tất cả chỗ ảnh đó mở ra, địa điểm cụ thể không dễ đoán được, nhưng ba người trong ảnh cô lại có thể nhìn rất rõ ràng.

Cố Thừa Đông, Diệp Văn Hi, Tô Tình!

Cô cầm xấp ảnh lớn lên xem, xem kỹ từng bức lại từng bức.

Dường như có thể dựa vào cảnh tĩnh trong ảnh mà đoán ra được tình hình ngày đó, Tô Tình không biết đã phát bệnh gì, Diệp Văn Hi gọi điện thoại cho Cố Thừa Đông, khiến Cố Thừa Đông mau chóng chạy đến.

Cô đem ảnh vứt sang một bên, nghĩ một lát, liền rút bên trong ra vài tấm ảnh có vẻ mờ ám, dùng một cái túi khác gói lại, để ở chỗ chỉ có cô mới tìm ra được.

Trong thời gian đó cô cũng gọi vài cuộc điện thoại để tìm hiểu về tình hình buôn bán hiện tại của cửa hàng. Cửa hàng bây giờ đã đi vào quỹ đạo, cô cũng không cần phải bận tâm lo nghĩ gì nữa, chỉ cần đem tiền hàng đưa vào tài khoản công ty, hơn nữa còn phải kiểm tra xem tiền vốn bán hàng của cửa hàng mỗi tháng phải chẳng đã đưa vào trong tài khoản của mình.

Lần đầu tiên kinh doanh, cô cũng không nghĩ mình sẽ thành công, chỉ là thử sức mà thôi. Hơn nữa cô cũng không nghĩ mình sẽ biến thành tỉ phú triệu phú gì, tiền nhiều cũng không có nghĩa là sẽ hạnh phúc, đủ dùng là được rồi, cô hiện tại rất hài lòng với những gì mà bản thân mình làm được.

Nắm được tình hình cửa hàng xong, cô mới đi tưới nước cho hoa trong vườn. Cô thích làm vậy, trước khi bản thân sắp tức giận hoặc là nổi điên lên, tìm một chút việc vặt mà làm, làm dịu đi tâm tình của mình, không cho phép bản thân giống như một kẻ điên điên cuồng gầm gừ cắn xé người khác. Tưới nước xong, cô còn dùng cái xẻng nhỏ nhỏ bỏ đi đám cỏ dại xung quanh luống hoa. Bởi vì vừa mới tưới nước cho hoa xong, chân giẫm lên không ít đất bùn, toàn bộ vùng đất trông có vẻ rất lộn xộn. Cô lại phải đi xử lí rất lâu, khi giải quyết xong thì mặt trời cũng đã xuống núi rồi.

Cô đứng ở cửa nhìn xe của Cố Thừa Đông tiến vào.

Loại đàn ông nhiều tiền đẹp trai sẽ thu hút sự thèm muốn của nhiều phụ nữ khác, đây là chuyện rất bình thường. Khó trách nhiều bậc cha mẹ sẽ muốn con cái mình tìm kiếm những người đàn ông có điều kiện. Lớn lên đẹp trai hoặc có điều kiện tốt, chiếm được như thế thì tốt, chiếm được như thế mới có thể an tâm được.

Cố Thừa Đông đứng trước mặt cô, không nghĩ cô vậy mà sẽ đứng ở đây, muốn há miệng nói một câu: Tiểu biệt thắng tân hôn?

Đương nhiên lời còn chưa kịp nói ra thì cô đã trực tiếp văng ra một câu, “Cố Thừa Đông, anh có phải có chút quá đáng rồi không?”

“Là có ý gì?” Anh vẫn đạm nhiên như vậy, giống như người nên tức giận chỉ là một mình cô.

“Xin hỏi, suy cho cùng thì có việc gì gấp mà ngày đó sinh nhật mẹ lại khẩn cấp như cháy nhà phải rời đi?” Hai tay cô vòng trước ngực, trên mặt lại tăng thêm vẻ phiền muộn yêu mị. Nếu đứng trước mặt cô là một cô nương nhà lành trẻ đẹp yếu đuối, thì chỉ cần nhìn qua liền biết là cô đang ức hiếp người ta.

“Đây là nói “mình được lợi còn oán trách người ta”?” Nếu cô không đồng ý, lúc đó nên ngăn anh lại, bây giờ đã qua mấy ngày rồi mới đề cập đến.

“Ngăn anh lại?”

“Có thể thử một chút xem.”

Thử?

Cô chỉ thích người đàn ông biết tự giác.

Cô đem những tấm ảnh đó ném vào mặt anh, trong nháy mắt, tưởng như là cực kì vui vẻ, có thể quang minh chính đại mà ném vào anh, nhưng ném những tấm ảnh đó rồi cũng không làm thay đổi những phiền

muộn trên gương mặt vô cảm của cô.

22. Chương 29

Chương 29: Tự mình xem xét (p1) Dịch: Cà Chua Ép Chỉnh dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng tự chúc mừng chính mình, có thể thấy được cả quá trình vẽ mặt của anh từ bình tĩnh cho đến tức giận, cho dù cuối cùng lại lộ ra thái độ im lặng, nhưng mà chuyện này có thể đánh tan bộ mặt thường ngày của anh. Cái khoái cảm này khiến cô vô cùng mãn nguyện. Anh chẳng qua cũng chỉ là con người, cũng biết nổi giận, cũng biết vui vẻ, thậm chí cũng biết lao tâm khổ tứ vì người khác, chỉ là cô không cảm thấy vinh dự như vậy.

Cố Thừa Đông rất nhanh nhặt lấy một tấm ảnh rơi dưới sàn lên, chỉ nhìn lướt qua một chút, ánh mắt liền dừng lại trên mặt cô.

“Em tìm người theo dõi anh?”

“Anh cảm thấy em sẽ làm cái chuyện nhạt nhẽo này sao?” Khóe miệng cô lộ ra chút ý cười, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đẹp trai chết người của anh. Nhìn đi, có người con gái vì gương mặt này mà khiêu chiến với cô.

“Hà tất phải phiền phức như vậy, không phải trực tiếp hỏi anh thì thông tin sẽ chính xác hơn sao?”

“Như vậy sao? Vậy thì người gửi mấy tấm hình này qua bưu điện... quá ngu ngốc rồi!!!”

Anh đứng nguyên chỗ cũ, cười nhẹ, cô gái này vĩnh viễn chỉ nguyện tin tưởng vào tất cả những gì mà bản thân nhìn thấy, cũng vĩnh viễn chỉ tin tưởng vào những việc mà bản thân cô vốn tin tưởng, còn về có phải là sự thật hay không, cô căn bản không buồn để ý đến, cũng tuyệt đối không vì sự hiểu nhầm của mình mà hồ thẹn hối lỗi.

Lúc Dương Cẩm Ngưng lên tầng hai, thì dưới lầu vang lên tiếng tiếng động.

Cô dừng lại ở đó.

Cố Thừa Đông, uống ly rượu này rồi, chúng ta sẽ cố gắng sống thoải mái hơn.

Lời nói ngày đó của cô rõ ràng hiện ra trước mắt, lúc nói những lời đó cô rất nghiêm túc. Cô sẽ đại diện cho đám cưới vàng của bọn họ mà mở chai rượu này, có phải cũng là uống đi những hy vọng đối với tương lai mình không?

Cô nở nụ cười tự giễu, lại xuống lầu, đi ra ngoài, đến nơi mà cô và Cố Thừa Đông vừa mới đứng đối chất. Cô nghiêm túc muốn cùng anh cố gắng sống tốt, lại không thể chịu nổi bất cứ điều gì không hoàn mỹ, dù cho có chấp nhận thì cũng cần phải có giới hạn.

Cô lấy từng tấm từng tấm ảnh đó lên xem, nhìn vào Diệp Văn Hi trong ảnh.

Kiểm tra? Cô không có lòng làm thỏa mãn đối phương.

Tốc độ của bọn thám tử rất nhanh, không bao lâu đã cung cấp những thông tin mà cô cần. Cô thay quần áo liền đi ra ngoài. Người khác đã khiêu khích cô, đóng vai một chú cừu con, còn cô chỉ được coi là con sói xám bắt nạt cừu con, chỉ bằng không để ý đến đi bắt nạt một chút vậy.

Dương Cẩm Ngưng cầm lấy túi xách đi ra ngoài, đến bệnh viện mà bên thám tử đã cung cấp, đến khu nằm viện số 4 của bệnh viện, phòng 404. Chỉ là một phòng bệnh bình thường, bệnh viện này cũng không có phòng gọi là VIP, đỉnh nhất chính là một phòng một người, nhưng cung cấp thiết bị và vật phẩm cũng không có gì khác biệt.

Cô đẩy cửa phòng bệnh, trong nháy mắt cũng bắt đầu hoài nghi, bản thân mình có phải thật sự ác độc hơn người khác?

Sớm biết mình chính là người như vậy, cho nên hiện tại lại còn giả vờ lương thiện với chính mình làm cái gì?

Diệp Văn Hi ngồi trước giường bệnh ngược đầu lên, nhìn thấy mặt Dương Cẩm Ngưng, sắc mặt liền thay đổi, “Cô đến đây làm gì?”

“À, đến thăm xem...” Ánh mắt của cô lướt đến Tô Tình đang nằm trên giường bệnh, xem dáng vẻ như vậy là bệnh thật rồi, không giống với giả vờ, “...có phải thật sự chết rồi không, để còn về mua pháo đốt chúc mừng.”

Diệp Văn Hi đột nhiên đứng lên, cắn chặt môi, trong đôi mắt lộ ra sự tức giận nồng đậm, “Hiện nay chúng tôi đã không còn một chút ảnh hưởng nào đến cô, cũng không có làm chướng mắt cô, cô có thể độ nhân độ lượng mà tha cho chúng tôi không?”

“Độ nhân độ lượng... đó là thứ gì vậy? Tôi còn chưa từng nghe tới.” Cô vòng tay trước ngực, ánh mắt mệt mỏi lười biếng nhìn cô gái trước mặt mà mình đã căm hận nhiều năm qua.

Trách ai được đây?

Ai bảo cô ta là con gái của Tô Tình, phạm là những người có bất cứ quan hệ gì với Tô Tình, cô đều ghét như thế!

“Cô hiện tại đã là Tam thiếu phu nhân của Cố gia, muốn cái gì có cái đó, cần gì phải bức bách làm khổ chúng tôi.” Diệp Văn Hi nở ra nụ cười khổ, “Còn quên chúc mừng cô, thật may mắn, không chỉ gặp được người tốt như Dương gia, còn có thể giả cho gia đình giàu có, còn có..... tóm lại là, xin chúc mừng cô!”

Từ lúc Diệp Văn Hi với Tô Tình bị đuổi khỏi Diệp gia, cô ta cũng không hỏi thăm tin tức về Dương Cẩm Ngưng. Trong trí nhớ của cô ta, Dương Cẩm Ngưng đúng là rất đáng thương, cùng với một người phụ nữ khác liên tục đứng trong mưa. Nhưng cô ta lúc đó, chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ, cái gì cũng làm không được. Tô Tình nói với cô, nếu hiện tại không phải là hai mẹ con đó đứng trong mưa, vậy thì về sau kẻ gặp chuyện tương tự như vậy sẽ là bọn họ. Một phút lương thiện đổi lại được cái gì?

Diệp Văn Hi lúc đó đang theo dõi một bộ phim truyền hình, thì nghe được lệnh đuổi khỏi nhà, chỉ để lại một đứa trẻ, mười tám năm sau, đứa trẻ này quay lại báo thù rửa hận.

Sau khi đối mặt với nhiều biến cố, cô lần nữa gặp lại Dương Cẩm Ngưng, giống như một cô công chúa cao ngạo. Ánh mắt Dương Cẩm Ngưng nhìn cô giống như một chú vẹt con xấu xí cướp đi chiếc giày thủy tinh của Cô bé Lọ Lem, cho dù khoảnh khắc ngăn ngủ làm công chúa, cuối cùng vẫn là sẽ bị đánh biến lại nguyên hình.

Lại sau đó nữa, cô nghe nói Dương Cẩm Ngưng kết hôn rồi, còn bản thân mình lại phải tự dựa vào đôi bàn tay của mình để sống. Cuối cùng... người cô từng tâm tâm niệm niệm đã kết hôn rồi, đương nhiên tân nương không phải là cô.... Nhưng cô cũng không thể ngờ được, cô gái đó lại là Dương Cẩm Ngưng.

Sau khi đối mặt với nhiều biến cố, cô lần nữa gặp lại Dương Cẩm Ngưng, giống như một cô công chúa cao ngạo. Ánh mắt Dương Cẩm Ngưng nhìn cô giống như một chú vẹt con xấu xí cướp đi chiếc giày thủy tinh của Cô bé Lọ Lem, cho dù khoảnh khắc ngăn ngủ làm công chúa, cuối cùng vẫn là sẽ bị đánh biến lại nguyên hình.

Lại sau đó nữa, cô nghe nói Dương Cẩm Ngưng kết hôn rồi, còn bản thân mình lại phải tự dựa vào đôi bàn tay của mình để sống. Cuối cùng... người cô từng tâm tâm niệm niệm đã kết hôn rồi, đương nhiên tân nương không phải là cô.... Nhưng cô cũng không thể ngờ được, cô gái đó lại là Dương Cẩm Ngưng.

Sau khi Cố Thừa Đông thì Diệp Văn Hi cũng ra nước ngoài, cô lại không thể ngờ được, thì ra vận mệnh lại khéo sắp đặt như vậy.

“Chúc mừng?” Dương Cẩm Ngưng nhướn mày, “Không cần lời chúc phúc của cô, tôi sợ nhận rồi sẽ chết sớm mất!”

Ý cười trên môi Diệp Văn Hi đậm hơn một chút, bọn họ cả cuộc đời này e là hòa giải không nổi rồi, “Hiện trạng của chúng tôi ngày hôm nay, cô cũng thấy rồi, cô là người chiến thắng cuối cùng, đúng là cô có tư cách cười nhạo.”

“Tôi đợi ngày này đã lâu, cuối cùng cũng đã đợi được rồi.” Cô đương nhiên là phải cười nhạo rồi, nếu không thì rất có lỗi với bản thân.

Diệp Văn Hi nhìn Tô Tình vẫn còn đang ngủ trên giường. Thật tốt, những lời này bà không nghe thấy, thì không cần nổi giận rồi. Bọn họ hiện tại cũng giống như Dương Cẩm Ngưng nhiều năm trước. Trước đây, Diệp Văn Hi không thấy tội nghiệp cho Dương Cẩm Ngưng, hiện tại cô cũng không hi vọng Dương Cẩm Ngưng thương hại mình. Chỉ là, cho dù thua, cô cũng không thể thua thê thảm được.

“Đúng vậy, cho nên tôi cũng đang đợi xem cô sẽ có cái kết cục gì.” Ánh mắt Diệp Văn Hi kiên định, “Nếu như làm sai sẽ bị báo ứng, vậy bản thân Dương Cẩm Ngưng cô cũng sẽ không được chết tử tế đâu.”

“Tôi cũng đang đợi.” Dương Cẩm Ngưng liếc mắt, trong tay còn cầm một tấm ảnh ném đến phía trước Diệp Văn Hi, “Lần sau lúc chụp ảnh, nhớ chụp mờ ám thêm một chút, ví dụ ngực của Cố Thừa Đông lộ ra ngoài... Cơ thể của anh ấy cũng không tệ, không biết cô có cơ hội được xem hay chưa?” Ánh mắt cô chuyển sang gương mặt của Tô Tình, “Vận khí cũng thật là tốt, còn có thể ngủ ngon như vậy, sao không tức giận mà chết đi chứ! “Tô tiểu tam”, bà tốt nhất chớ quên bà đã coi con trai mình như bùa hộ mệnh...”

“Dương Cẩm Ngưng, cô câm miệng lại!” Cánh tay đang cầm ảnh của Diệp Văn Hi run cả lên.

Quả là những người có duyên với nhau.

Dương Cẩm Ngưng không thèm đếm xỉa đến bọn họ, bước ra khỏi cửa mới chau mày lại, những tấm ảnh kia rốt cuộc có phải là do Diệp Văn Hi sai người chụp hay không? Nếu là phải, cô ta dường như có chút ngu ngốc đi, nhưng nếu không phải... Vậy là do ai? Gây mâu thuẫn cho cô và Cố Thừa Đông đối với người khác cũng không có ích lợi gì, sau lưng cô thật sự là không có ai có thể coi là chỗ dựa vững chắc.

Cô không muốn nghĩ quá nhiều, suy cho cùng thì mấy tấm ảnh kia đều là sự thật.

Như vậy tính ra, cô nên cảm ơn người đã gửi cho cô những tấm ảnh đó.

Dương Cẩm Ngưng về đến biệt thự Dạ Hoa liền nằm trên giường. Đầu của cô gần đây cứ cách một khoảng thời gian là lại hoa mắt chóng mặt, cũng không cần uống thuốc hay tiêm thuốc gì, chỉ cần ngủ một giấc thì sẽ đỡ. Cảm giác hoa mắt chóng mặt thật là khó chịu, mà cô lại đang cần một bộ óc thanh tỉnh, nhưng muốn ngủ lại ngủ không được. Cuộc đời cô dường như bị ai đó sắp đặt từ trước rồi, cô vốn cho rằng sớm muộn gì cũng sẽ vứt bỏ được hoàn toàn quá khứ, nhưng lại ở một vài thời điểm, một vài chuyện phát sinh, gặp lại một vài người, lại khiến cô nhớ tới quá khứ.

Quá khứ thực ra cũng không bản thủ, chỉ là bản thân cô không thích.

Không thích?

Những đồ vật không thích.

Những con người không thích.

Những chuyện không thích.

Cảm giác không thích.

Cô cắn môi mình, thở một cách gấp gáp, chỉ vì phát hiện ra một sự thật đau xót. Hóa ra, cô chưa thật sự thích một ai... Hóa ra, cô không tìm được một người có thể khiến bản thân mình hoàn toàn yêu thích.

Là cô không muốn tin tưởng vào người khác, hay là căn bản vẫn chưa có người đáng để cô tin tưởng?

Nghĩ một cách thái quá rằng thế giới này chỉ có bản thân mình mới có thể tin tưởng, dần dần cô để vụt mất tất cả. Đúng vậy, cô chẳng cần lo lắng có thể để vụt mất ai, bởi vì ai cũng đều có thể mất đi, cô cũng chẳng cần phải lo lắng, thế nào cũng sẽ không sợ hãi.

Cô chính là một người lạnh lùng như vậy sao?

Cô tự lắc đầu với chính mình, không phải, hoàn toàn không phải. Cô cũng muốn có người có thể yêu mình, bản thân cũng có thể toàn tâm toàn ý đi yêu người khác, cô thật sự muốn như thế.

Nhưng...tại sao không có người đó?

Tại sao... Cố Thừa Đông và Diệp Văn Hi lại có mối quan hệ? Cô hận... hận mối quan hệ đó.

Lúc Cố Thừa Đông đứng cách cô không xa, cô vẫn còn đang trong trạng thái hoa mắt chóng mặt, hơn nữa còn nghĩ ngợi lung tung, đến nỗi ngay cả anh đứng đó rất lâu rồi mà cô vẫn không phát hiện ra. Cô đoán sai rồi, vốn cho rằng anh ít nhất còn rất lâu rất lâu nữa mới trở lại, không ngờ lại nhanh như thế... Vậy anh có lái xe trở về hay không, là cô không nghe thấy hay là anh không có lái xe, vướng mắc chút vấn đề con con này làm cô cảm thấy bản thân mình thật ngu xuẩn, nhưng cô chỉ liếc mắt nhìn anh, không nói lời nào cả.

“Em đi đến bệnh viện rồi?”

Hóa ra là trở về để quở trách cô?

Cô chưa xót nhắm chặt mắt, lộ ra vẻ thờ ơ, “Như thế nào, muốn thay người ta đòi lại công bằng sao?”

“Anh chỉ muốn nhắc nhở em, đó chỉ là người bệnh.”

Giọng điệu của anh lạnh lùng như vậy, có chỗ nào giống nhắc nhở chứ? Nói là cảnh cáo thì đúng hơn.

“Đối với em, loại người điên cuồng mất trí như vậy, em sẽ không đối đãi như người bình thường.”

Cố Thừa Đông “hừm” một tiếng, “Có nên khen ngợi em tự mình biết người hay không?”

Dương Cẩm Ngưng vốn không đếm xỉa đến câu hỏi của anh, dụi dụi mắt, hi vọng tinh thần mình tốt hơn một chút, “Thực chất, lẽ nào anh không thấy người nên kiểm điểm bản thân nhất chính là mình sao? Không thể lấy người con gái đầu tiên của mình, khiến cho cô ta bây giờ ra nông nổi ấy. Nếu em là anh, em nhất định sẽ đi tìm một chỗ ngồi tự suy ngẫm bản thân.”

Câu nói của cô đã thành công châm lên ngọn lửa tức giận trong lòng anh: “Cảm ơn kiến nghị của em!”

“Không cần khách sáo!” Cô xưa nay luôn thích chia sẻ khó khăn với người khác mà.

Quá trình ngược vẫn chưa thực sự bắt đầu, đây chỉ là màn khởi động... tay thôi, khởi động chân xong sẽ thật sự thê thảm. Mọi người cần chuẩn bị tâm lý kỹ càng trước khi chứng kiến chị Cẩm Ngưng bị hành hạ. hic hic.... Chương sau sẽ ra mắt thành viên editor mới nha, cả nhà nhiệt tình cmt nào

23. Chương 30

Chương 30: Anh hiểu rõ tôi Edit: Chilli Mai Chỉnh dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng vốn tưởng rằng, Cố Thừa Đông ngày hôm qua đã rời khỏi nhà, tránh cho bọn họ phải nhìn nhau chán ghét. Thật không ngờ cô mới xuống giường liền trông thấy anh, đương nhiên không phải trên giường của cô, cũng không biết có phải anh từ bên ngoài trở về không, hay là. . . đang muốn ra ngoài.

Vì hôm qua quá đau đầu, cô đi ngủ rất sớm cho nên bây giờ trời còn chưa sáng cô đã thức rồi. Cô xấu xa nghĩ, trước đây những lúc cô không muốn nhìn anh nhưng vẫn cố gắng ép bản thân phải nhìn, tự nói với mình phải kiên trì thêm chút nữa. Còn anh hiện giờ ghét cô như vậy, nhưng vẫn đợi cô ở đây, có lẽ chỉ là điều trị sự mất kiên nhẫn của anh đối với mình mà thôi.

“Chào buổi sáng.”

Cô lấy tay vuốt lại mái tóc rối bù của mình, nhìn anh cười quynh rũ.

Anh hình như đang chuẩn bị xuống lầu, bỗng dừng bước, có vẻ chuyện anh đang định làm không quá gấp gáp.

Mỗi ngày thực sự đều là một ngày mới mẻ, còn có thể tươi cười trong khi hôm qua mới cãi nhau. Đúng thật là ngày mai sẽ ổn!

Thấy anh không đi, cô có chút buồn bực, cô vốn muốn đi xem phòng khách hiện giờ đã ra cái dạng gì rồi, Có phải đêm qua anh ngủ ở phòng khách hay không, thuận tiện có thể gọi lại một chút áy náy trong thâm tâm mình.

“Không cần tới công ty hả?”

Đi nhanh đi, thừa dịp cô sáng sớm tinh thần vẫn còn tỉnh táo thân thể vẫn khỏe mạnh.

“Có liên quan gì sao?”

“Tất nhiên là không liên quan, ở đây cũng không phải dùng tiền để mua, muốn đứng bao lâu cũng được.”

Cô tuyệt đối không quan tâm.

Không cần biết bộ dạng hiện giờ của mình thảm hại thế nào, cô hướng về phía anh mà đi qua, “Nhường đường” . Cô muốn xuống lầu, ở đây cản đường làm gì.

“Dương Cẩm Ngưng”

Một chân cô đã bước xuống bậc tiếp theo của cầu thang, “Cái gì?”

“Ngày hôm qua em rất lạ, thật không giống em.”

“À, Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Sao một chút cũng không nhớ được.”

“Thật đáng tiếc, thấy em lạ như vậy, anh còn tưởng em đang ghen đó chứ.”

Phụ nữ thường vì yêu mà điên cuồng.

“Vậy thì chỉ có thể nói là sức quyến rũ của anh có vấn đề thôi.” Cô vốn dĩ không muốn nhớ đến chuyện hôm qua, nhưng anh đã chủ động khơi mào câu chuyện, thật đáng tiếc, hôm nay tâm trạng của cô thật sự rất tốt, nếu không thì dù gặp phải chuyện gì cô đều đơn giản cho qua vậy thì thân thể mới cảm thấy thoải mái.

“Cái này gọi là lời ghét bỏ nhẹ nhàng phải không?”

Cô xoay người nhìn anh, “Hôm nay anh thật rảnh rồi.”

“Vậy cũng nhận ra cơ!”

Cô không để ý đến anh nữa, tự mình xuống lầu. Ở nhà một mình cô đã thành thói quen, ăn uống rất đơn giản, lúc nào đói bụng thì ăn, hiện giờ có thêm người nữa ở nhà, cô đành phải xuống bếp nấu cơm, tâm trạng tốt đẹp của cô cũng vì thế mà bị phá hỏng.

Vì vậy, ba chữ Cổ Thừa Đông càng trở nên chán ghét

Vẫn may, trong nhà thừa lại ít mì từ lần trước, cô cũng không cần biết còn dùng được hay không, dù sao thì ăn vào cũng không đến nỗi chết. Nếu xem mà thấy đã hết hạn, cô lại phải ra ngoài mua, thật phiền phức, còn nếu biết mà không đi, trong lòng lại khó chịu. Chẳng thà không biết còn hơn.

Nấu được hai bát mì lớn, cô đem một bát đặt trên bàn, cũng không thêm gọi anh.

Cổ Thừa Đông vừa quyết định không tới công ty nữa, thấy cô bưng bát mì đặt trên bàn mới chợt nhớ ra: “Di Trương đâu?”

“Chẳng lẽ anh muốn thấy bộ dạng tôn kính như băng của dì ấy à?”

“Anh còn tưởng em muốn thể hiện đức hạnh của bản thân một chút?”

Để đoạt lại trái tim chồng mình ư? Cô đang ăn mì, thiếu chút nữa thì sặc. Cô nhớ tới trước đây ngày nào cũng tự mình đi mua thức ăn về làm cơm, suy nghĩ làm đủ các món khác nhau, thật là ngốc! Sao lúc ấy cô lại cảm thấy thú vị được chứ!

Cô quay đi, thật sự không muốn thấy khuôn mặt này của anh.

Màn hình lớn trình chiếu một bộ phim thần tượng đang gây sốt. Nam nữ diễn viên chính cuối cùng cũng lấy nhau, nhưng trong lễ cưới anh chợt nhớ đến mối tình đầu của mình, bỗng nhiên do dự, lại nhớ tới thời gian hai người yêu nhau thật sự rất hạnh phúc. Anh bắt đầu hoài nghi lễ cưới này, nữ chính nhìn anh, khiến cho

anh hiểu rõ, nếu cuộc hôn nhân này là một sai lầm, anh nên rời đi, nam chính nhớ đến khuôn mặt tươi cười của bạn gái cũ, anh bỏ lại hôn lễ, bỏ đi. . . Nữ chính mắt nhắm lệ nhìn nam chính từng bước rời xa, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Thật sự cảm động lòng người.

Dương Cẩm Ngưng đặc biệt nhớ tới một cảnh, nam chính cầm lấy khẩu súng giết chết mối tình đầu của anh ta, sau đó anh cũng chết theo, tránh cho bọn họ phải sống trong đau khổ. Đương nhiên, cô cũng hiểu rõ bản thân mình, thật không thể giải thích được tại sao biên kịch lại khổ tâm, khi nam chính rời đi anh mới phát hiện người anh yêu thật ra là nữ chính, chỉ tại bản thân không sớm nhận ra. Vì vậy anh muốn hồi tâm chuyển ý. . . Cô thật sự muốn nhở mì trong miệng, cô không ghét ăn mì, lẽ nào mì thật sự hết hạn.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, anh ăn rất ngon miệng, vậy mì này hẳn là không có vấn đề.

Cố Thừa Đông đột nhiên ngẩng đầu, cô đành phải nở nụ cười không mấy tự nhiên, “Phim không hay à? Em tưởng anh rất thích xem chứ hả?”

Anh quay sang nhìn màn hình, “Nam chính không đủ đẹp trai, nữ chính chưa đủ đẹp, khiếu thẩm mỹ mới à?”

Điểm nổi bật của bộ phim này chính là vẻ đẹp trai của tên đàn ông cận bà ấy.

“Thật ngại quá đi. Diễn viên mà anh vừa đánh giá chỉ là nam phụ.”

“Nam phụ?” Anh dường như cân nhắc một chút, “Nữ chính khóc trên vai nam phụ, thật sự thú vị sao?”

“Lúc này mới có vẻ công bằng nha, nam chính nhớ mối tình đầu, nữ chính chạy vào lòng nam phụ. Có thể lúc trước nguyệt lão se làm duyên, lúc này mới nhận ra cái sai của mình mà quay lại.”

“Nhất định là do không hiểu rõ nguyện vọng của nam nữ chính.”

“Bi kịch mới khiến cho mọi người có ấn tượng sâu sắc, đó là xu hướng những năm gần đây. . . Tam thiếu gia à, anh không đuổi kịp xu hướng” . Cô nhanh chóng nuốt hết chỗ mì trong bát vào bụng, buông đũa, “Ăn xong sau rửa bát” .

Dương Cẩm Ngưng chạy ra, không để ý phía sau Cố Thừa Đông ngó ra hai giây.

Thật đúng là một con người kì lạ, nếu chỉ nhìn sơ qua, kỳ thực cũng có thể sống yên ổn.

Cố Thừa Đông ở dưới lầu nghe điện thoại, Dương Cẩm ngưng đang ở ban công, nhìn chằm chằm hình dáng cao ngất dưới lầu. Giọng nói của anh trầm trầm, nghe không ra đang vui hay giận, một tay anh gõ gõ lên bàn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Dương Cẩm Ngưng cảm thấy bản thân như đang hưởng thụ “phong cảnh” sau cãi nhau, giống như lời nói đùa của cô với bản thân mình, hơi hợt cũng có điểm tốt, cho dù nhìn thấy anh không thoải mái như vậy cô cũng không cảm thấy xấu hổ.

Hưởng hồ, mối tình đầu này, trách thiên hận địa cũng không được.

Cô cảm thấy lòng dạ mình nhất định không đến mức quá xấu, nếu không thì sao có thể làm đến loại chuyện ấy. Cô lặng lẽ đi xuống lầu, chạy vào phòng bếp, phát hiện anh quả nhiên đang rửa bát, đồng thời, đặt bát vào trong tủ gọn gàng, đồ dùng bếp cũng được thu dọn khéo léo, toàn bộ phòng bếp cũng rực rỡ hẳn lên. Không giống cô, rửa bát nhất định chỉ rửa bát, những thứ khác cô không quản.

Thứ này đem so sánh khiến lòng cô có chút thất vọng.

Người đàn ông này, kỳ thực nếu anh muốn đối tốt với một người phụ nữ thì cô ta hẳn sẽ cảm thấy mình trúng số độc đắc. Chẳng qua cô là được đổi chỗ với Diệp Văn Hi, cho nên cảm thấy bất bình. Người đàn ông như Cố Thừa Đông vậy mà lại thích loại phụ nữ như vậy, chuyện này thật khiến cho giá trị con người anh bị giảm sút. Đương nhiên cô biết rõ, anh thích cái gì cũng không tới lượt cô bình phẩm, nhưng cô vẫn đem sở thích của mình áp đặt lên người khác.

Nhiều năm sau, nhất định đây sẽ là khiếm khuyết trên người Cố Thừa Đông.

Cô yếu ớt tựa cửa phòng bếp, lúc này phản ứng mới trở về. Lẽ nào chính cô cũng nghĩ, Cố Thừa Đông ưu tú như vậy, phụ nữ bình thường không xứng với anh?

Từ khi nào cô lại đánh giá anh cao như vậy?

Hơn nữa, trong lòng cô cũng đã sắp xếp một vở kịch cho Cố Thừa Đông và Diệp Văn Hi. Diệp Văn Hi là mối tình đầu của Cố Thừa Đông, lúc nào anh cũng nhớ kỹ mối tình cũ ấy, cho nên anh mới tìm mọi cách để quan tâm cô ta như vậy, hơn nữa còn tìm mọi cách chạy chữa cho mẹ của Diệp Văn Hi. Từ đáy lòng cô kì thực cũng không tin Cố Thừa Đông sẽ yêu đương vụng trộm với Diệp Văn Hi, chỉ là trong lòng không vui khi nghĩ tới quan hệ giữa bọn họ.

Trong ngày sinh nhật của mẹ cô mà anh có thể hấp tấp vội vàng chạy tới chỗ người phụ nữ khác thì người phụ nữ đó hẳn là có vị trí nhất định trong lòng anh.

“Sao lại có thói quen ngây người ở nhà bếp?” Cố Thừa Đông không biết đã đi tới bên cạnh cô từ bao giờ.

*** xuất hiện như thế nào?

Chính là mỗi ngày gặp mặt, mỗi ngày tiếp xúc, chỉ một cái nháy mắt nhìn đối phương, lòng đột nhiên khê rung động, sau đó khó mà chống cự nổi. Thế là. . .

“Anh có thói quen lên tiếng dọa người đang đứng ngơ ngẩn à?” Cô nhướn mày ra vẻ thách thức, theo nhwnxgh gì cô suy luận, dựa vào cái gì có thể tin tưởng anh trong sạch?

Ngồi trong lòng phụ nữ mà vẫn không nghĩ loạn, đó là định nghĩa dành cho người đàn ông lý tưởng, không phải dùng cho người đàn ông đang ở bên cạnh cô.

“Lên tiếng mới giúp cho người đang ngây ra tỉnh lại.”

“Vậy em phải nói ‘Cám ơn’ anh sao?”

“Không khách khí”

Cô trờng mắt liếc anh, cảm thấy cuộc sống như vậy thật không còn thú vị. Cô ghét một người cũng chưa từng có loại cảm giác này. Nếu cô lựa chọn buông tay, không hẳn là bởi vì anh làm những chuyện khó có thể chấp nhận được, mà là vì bản thân cô không muốn chấp nhận tình trạng này.

Cô vốn dĩ đã sẵn sàng ra đi, cho dù liên tục suy nghĩ, liên tục gặp phải kết cục không như ý, nhưng cô vẫn tiếp tục giả vờ, chỉ cần không đâm thủng tờ giấy kia thì cả hai vẫn có thể trước sau như một sống chung với nhau.

Như vậy phải giả vờ đến bao giờ?

“Cố Thừa Đông, anh có cảm thấy chúng ta hợp nhau?”

“Cảm thấy hợp thì chính là hợp.” Cố Thừa Đông nhìn cô chăm chăm giống như có thể đọc được suy nghĩ trong lòng cô.

“Vậy làm sao mới có thể tiếp tục?”

“Nếu không tin tưởng thì thế nào cũng sẽ không thể tiếp tục.”

Kết quả là cô đã sai ư. Là cô không chịu tin tưởng, là cô không chịu đặt lòng tin vào anh cho nên mới khơi mào lên những điều rắc rối.

Cô đã sớm biết, dù cô mở miệng hỏi cho ra nhẽ thì đáp án cũng vẫn chỉ là cái kiểu lấp lửng nửa đúng nửa sai này mà thôi.

Biết rõ còn hỏi, cô quả thực là ngu xuẩn mà.

“Diệp Văn Hi làm việc gì ở công ty?”

“Đó là dựa vào chính năng lực của cô ta.”

“Không có may mắn chút riêng tư nào?”

“Nếu như em đã cho là như vậy thì có nói cái gì em cũng không tin.”

“Thật hiểu rõ em.”

“Không dám.”

Cô không nói nữa, biết rõ là có nói nữa cũng vô dụng.

Bọn họ thực sự không phù hợp. Đây là sự thật cô đã công nhận, cũng là sự thật duy nhất cô đồng ý.

24. Chương 31

Chương 31: Âm ỉ đủ chưa? (P1)

Edit: Chili Mai

Chỉnh dịch: Sahara

Tiệc sinh nhật của Cố lão gia diễn ra không đúng như trong kế hoạch, vốn dĩ chỉ cần người trong nhà ăn một bữa cơm đoàn viên là được, thế mà bỗng nhiên lại đổi thành một đại yến tiệc, mời đủ các nhân vật nổi tiếng, trong đó có đầy đủ các nhân vật lớn của chính phủ. Sự thay đổi lớn này làm cho Dương Cẩm Ngưng nhất thời không hiểu ra, Cố Kế Đông mà đi khuyên bảo Cố lão gia thì nhất định sẽ bị mắng chửi thậm tệ. Cố Hoài Đông đương nhiên không có khả năng. Người duy nhất có thể làm chuyện này chỉ có Cố Thừa Đông. Dương Cẩm Ngưng lên chế nhạo anh có thể khiến ông nội khoa trương lãng phí như vậy. Cố Thừa Đông cũng châm chọc lại một câu “Cảm ơn em đã đánh giá cao năng lực của anh.”

Dương Cẩm ngưng chỉ có thể nghĩ theo chiều hướng là có thể Cố lão gia đã tự mình nghĩ thông suốt. Khi không có tiền, cái gì nên tiết kiệm thì tiết kiệm, có tiền rồi còn tiết kiệm làm gì chứ, vừa không giúp cho xã hội phát triển, vừa không giúp cho nền kinh tế có khả năng tuần hoàn, hoàn toàn không phù hợp với sự vận động của thị trường.

Để thỏa mãn tính hiếu kì, cô đành phải đích thân tới hỏi ông nội, kết quả ông cho cô một lời giải thích hết sức lạ lùng. Cố lão gia nói là buổi tối ông nằm mơ, mơ thấy người vợ đã mất nhiều năm của mình, bà khuyên ông nên làm lớn một lần. Đời người được mấy lần như thế, hà tất phải cố chấp mà tiết kiệm.

Chẳng qua chỉ vì một câu nói của ông lại khiến mọi người phải bận rộn đến vậy.

Dương Cẩm Ngưng lại quay về Cố gia, chỉ là so với lần trước thì lần này còn buồn chán hơn nhiều. Cô vốn định cùng Cố Y Hạm đi chơi, đáng tiếc ánh mắt của cô ấy chứa đựng hàm ý sâu xa, khiến Dương Cẩm Ngưng không thấy thoải mái, vì vậy cũng ít tìm Cố Y Hạm nói chuyện. Đương nhiên, như thế cô lại càng buồn chán.

Nghe chim hót? Cô không có bản lĩnh ấy, nghe không hiểu. Ngắm hoa? Không có tâm trạng, vô pháp thưởng thức. Hưởng thụ gió thổi? Cô càng không có tâm hồn thi nhân như thế.

Phơi nắng có vẻ thú vị hơn.

Đem một quyển sách úp trên mặt mình, Dương Cẩm Ngưng nằm trên bãi cỏ, cảm giác thật dễ chịu.

“Chị dâu.” Song song với giọng nói vang lên, quyển sách cũng bị nhắc ra.

Mắt vừa mới hé ra cô đã trông thấy một khuôn mặt đẹp trai, ngũ quan anh tuấn vẫn còn mang theo đôi chút trẻ con, mặt mày sáng sủa. Cố Kế Đông đang ngồi chồm hổm, dường như chẳng bao giờ biết đến lo lắng là gì, hai tai khoanh lại, nhìn cô cười, “Chị dâu thật nhân nhã nha” .

“Cũng bình thường thôi, tôi còn kém cậu xa lắm” . Dương Cẩm Ngưng nghiêng đầu, có ý bảo Cố Kế Đông tránh xa một chút, cô ngồi dậy.

“Nếu chị dâu cũng buồn chán như vậy. . .”

“Tôi cũng đâu có nói là tôi buồn chán. Cậu không thấy tôi đang phơi nắng rất tốt sao?”

“Thật ra chị dâu có thể làm một chuyện có giá trị hơn là ở đây hưởng thụ ánh nắng mặt trời.”

“Nói nghe xem.”

” Ông nội không phải muốn tổ chức tiệc sinh nhật tám mươi tuổi hay sao? Chúng ta đương nhiên phải mua một chút lễ vật, mặc dù ông nội đúng là không để ý đến những thứ đó, nhưng dù sao cũng là tâm lòng của chúng ta. Em biết hôm nay có một triển lãm nổi tiếng, mặt hàng nào cũng đều hết sức tinh xảo hiếm thấy. Em có hai vé mời, đi một mình thật là lãng phí, cho nên chân thành mời chị dâu cùng đi.”

“Dựa vào cái gì mà bảo tôi đi cùng cậu? Trước tiên nói cho tôi nghe lý do đã.”

“Thứ nhất, bạn bè em tất cả đều, mà bọn họ đều mang theo bạn gái đi cùng, hơn nữa, so với mấy cô gái đó, chị dâu xinh đẹp hơn nhiều, nhất định không khiến em mất mặt. Thứ hai, anh ba cũng tới đó, chị đến cho anh ba một niềm vui bất ngờ, quan hệ vợ chồng càng thêm sâu sắc.”

Niềm vui bất ngờ? Không phải là giật mình hoảng sợ là tốt rồi.

“Được.” Cô cũng muốn đi xem, xác định là kinh hay là hỉ.

Dương Cẩm Ngưng và Cố Kế Đông cùng nhau đến cuộc triển lãm. Cuộc triển lãm này được tổ chức cho những người giàu có để họ bỏ tiền ra mua những món đồ được trưng bày. Đương nhiên những món đồ này đều là loại thượng hạng, giá cả cũng không hề rẻ tí nào, nhưng vấn đề này không quan trọng, những người này chỉ tiền để mua niềm vui, giá cả chỉ là thứ yếu.

Cố Kế Đông mặc tây trang, đi giày da, nhả nhận quả là khác xa với lúc bình thường, đúng là một công tử có khí chất.

“Chị dâu, có thích đồ nào không?”

Những đồ trang sức tinh xảo này quả đúng là giúp cho cánh đàn ông có cơ hội làm vui lòng bạn gái của mình.

Dương Cẩm Ngưng cười nhưng không nói gì.

Cố Kế Đông khẽ nhíu mày, đưa tay túm áo một người đàn ông đứng đó không xa, “Giám đốc Tiền, anh như vậy là không đúng rồi, đồ thượng hạng đâu không bỏ ra, lại trưng bày mấy thứ đồ hạng hai này ra cho có lệ. Chị dâu của tôi xem không vừa mắt thứ gì hết, anh nói xem phải làm sao bây giờ?”

“Tứ thiếu gia nói vậy là sai rồi, chẳng qua là Tam thiếu phu nhân đã được thấy rất nhiều kì trân dị bảo, đương nhiên không vừa mắt mấy thứ đồ ở đây.”

“Anh chỉ nói cho có lệ, tôi còn không biết anh là dạng người nào sao?”

Giám đốc Tiền lại tiếp tục cười. Khi thấy người tới cũng khá nhiều rồi mới lấy một vật phẩm cất kỹ đem ra.

Dương Cẩm Ngưng đứng bên cạnh, thấy giám đốc Tiền kia bỏ đi mới kéo tay áo của Cố Kế Đông, “Hiểu rõ như vậy, xem ra cậu rất có khướu mua đồ tặng phụ nữ.”

“Đương nhiên, em cũng có chút kiến thức chứ.” Cố Kế Đông cười gian, “Chị dâu cười cái gì, lớn là mẹ, nhỏ thì là bạn gái, em nói có hiểu biết có gì sai?”

“Tôi có nói cậu sai sao?”

“A, chị chưa nói, là tại em nghe nhầm.”

Dương Cẩm Ngưng cười nhẹ một tiếng, liền đi tới bên cạnh, chỗ đó vừa mới trưng bày một thứ giống như ngọc thạch, màu trong suốt, hình dáng chỉ như một đóa hoa bình thường, nhưng nhìn kĩ lại hết sức tinh xảo, trong suốt giống như có nước bên trong đang chảy, bên trong còn có những bọt khí từ từ di chuyển.

Giám đốc Tiền thấy cô có hứng thú, lập tức đi qua giới thiệu tỉ mỉ. Miếng ngọc này thật là thần bí, trời sinh bên trong có năm bọt khí, thỉnh thoảng chuyển động, chia bên trong thành năm phần, tạo thành hình dáng như vậy. Thứ này có thể nói là độc nhất vô nhị.

“Chị dâu thích sao?” Cố Kế Đông thấy cô nhìn đã lâu.

“Chỉ đơn thuần thưởng thức.”

Giám đốc Tiền bắt đầu cười “Vật này sớm đã có người mua rồi.”

“A, ai thật tình mắt như vậy?” Cố Kế Đông tùy ý mở miệng hỏi.

“Cậu tư nên hỏi Tam thiếu gia thì hơn.”

Cố Kế Đông đi sang hướng bên kia, Cố Thừa Đông quả nhiên cũng đến nơi này, anh liếc nhìn Dương Cẩm Ngưng, “Chị dâu, sao không qua đó đi?”

“Không cần” . Không có nhã hứng làm phiền người khác, hướng hồ bên anh còn có một mỹ nhân, “Vừa rồi cậu nói nếu tôi thích cái gì cậu sẽ mua tặng tôi. Vậy thì mua cái này làm quà cho tôi đi.”

“Chị dâu không phải vừa nói không thích ư?”

“Tôi lại đột nhiên thấy thích thú, có người tranh giành chứng tỏ tôi có mắt nhìn, tranh thắng mới có cảm giác đạt thành tựu.”

“Chị dâu đứng đây chờ tin vui của em.”

Cố Kế Đông đi sang hướng bên kia, Cố Thừa Đông quả nhiên cũng đến nơi này, anh liếc nhìn Dương Cẩm Ngưng, “Chị dâu, sao không qua đó đi?”

“Không cần” . Không có nhã hứng làm phiền người khác, hướng hồ bên anh còn có một mỹ nhân, “Vừa rồi cậu nói nếu tôi thích cái gì cậu sẽ mua tặng tôi. Vậy thì mua cái này làm quà cho tôi đi.”

“Chị dâu không phải vừa nói không thích ư?”

“Tôi lại đột nhiên thấy thích thú, có người tranh giành chứng tỏ tôi có mắt nhìn, tranh thắng mới có cảm giác đạt thành tựu.”

“Chị dâu đứng đây chờ tin vui của em.”

Dương Cẩm Ngưng đứng một bên, nhìn Cố Thừa Đông và Diệp Văn Hi đang nói chuyện với nhau, nhìn qua thì cũng chẳng thấy thân mật, thậm chí còn có một chút xa cách, nhưng nếu cố gắng quan sát thì sẽ nhận ra có điều khả nghi.

Không ít ánh mắt đàn ông dừng lại trên người cô, nhưng cô đều làm như không thấy.

Cô đứng một bên nhìn chằm chằm Cố Thừa Đông, đồng thời đồng thời cũng để ý tới giờ trên màn hình di động. Đúng mười bảy phút sau, anh mới phát hiện cô đang nhìn anh.

Thật là hiếm thấy.

Cố Thừa Đông nói gì đó với Diệp Văn Hi rồi mới đi sang phía cô.

“Để em đoán xem anh muốn nói gì, là “Thật khéo” hay “Sao em lại ở đây” ?” Cô dùng anh mắt quyến rũ nhìn anh, “Lời thoại của anh bị em cướp mất rồi sao, cho nên mới không nói được gì? Được rồi, em thu lại những gì vừa nói ban nãy” .

“Em thích khối đá năm màu kia sao?”

“Anh muốn mua cho em?” Cô đánh giá vẻ mặt của anh, “Nếu như không phải thì không cần hỏi” .

“Nơi này còn có món đồ đặc biệt hơn miếng ngọc đó.”

“Tôi khuyên em từ bỏ sao?” Dương Cẩm Ngưng nhún vai, “Nhưng em vô cùng thích nó, anh nói xem phải làm sao đây? Những thứ độc nhất vô nhị trên đời em đều thích. . . Cho dù mối tình đầu của anh cũng thích, anh cũng không nên đến khuyên nhủ em từ bỏ chứ?”

“Ba năm trước, tin tức miếng ngọc này xuất hiện từng được phát tán rộng rãi. . .”

“Thôi đi. Em không có tâm trạng nghe mấy thứ này, càng không có hứng thú nghe anh nói về lời hứa chưa thực hiện được trước đây.” Dương Cẩm Ngưng vừa nói vừa đi tới chỗ ban nãy, bọn họ đều là những người

có tổ chất, trước khi mua thứ này đương nhiên sẽ đi tìm ông chủ thương lượng, không giống như cô trực tiếp lấy xuống cầm trong tay. Quay lại, cô thấy giám đốc Tiền đã thay đổi sắc mặt, cô bèn mở miệng: “Yên tâm đi, cho dù bao nhiêu tiền, tôi cũng sẽ trả. Nếu tôi không trả được, vậy hãy đi tìm chồng tôi, anh ấy nhất định sẽ trả tiền cho tôi. . . Vì chúng tôi chưa ly hôn.” (haha chị Ngưng, chị quá đáng yêu)

“Tam thiếu phu nhân thật biết nói đùa, vật này đúng Tam thiếu định mua, chắc hẳn Tam thiếu cũng dự định tặng cho phu nhân, chẳng qua muốn cho phu nhân một sự bất ngờ. Hiện tại cũng coi như phu nhân cũng thích vật này quả đúng là thần giao cách cảm.”

“Tôi cũng nghĩ như thế.”

Diệp Văn Hi đứng bên cạnh, tay nắm chặt. Từ lâu cô đã biết Dương Cẩm Ngưng là người như vậy, cho dù có thích hay không, cô ta cũng sẽ không nhường cho người khác, chỉ cần để cho người khác cảm thấy không thoải mái thì coi như mục đích của cô ta đã đạt được, việc cô ta thích hay không căn bản không liên quan. (mọi người chú ý là Lục Xu viết truyện ngôi ba và đứng từ góc nhìn của nhiều nhân vật, cho nên chỗ này là suy nghĩ của Diệp Văn Hi về Dương Cẩm Ngưng)

Dương Cẩm Ngưng cũng nhìn Diệp Văn Hi, cho dù bản thân mình không thích, cô cũng tuyệt đối không tặng cho cô ta.

Diệp Văn Hi mỉm cười châm biếm, một Dương Cẩm Ngưng ấu trĩ đương nhiên sẽ chỉ làm ra những chuyện ấu trĩ như vậy, tới bây giờ cô ta cũng chưa hề thay đổi.

Cố Kế Đông đứng một bên, hiển nhiên cũng thấy cảnh vừa rồi, lúc này chẳng qua anh cũng chỉ làm một người đứng xem mà thôi. Anh đi tới bên cạnh Dương Cẩm Ngưng, “Nếu anh ba đã ở đây rồi, thì em đi ra ngoài với bạn đây. Chị dâu không cần chờ em, yên tâm đi cùng anh ba thôi.”

Dương Cẩm Ngưng quay đi, căn bản không để ý tới Cố Kế Đông.

Đợi hồi lâu, Cố Thừa Đông mới đi đến bên cô, “Đi thôi” .

Dương Cẩm Ngưng không nhìn anh, nhìn sang bên kia, “Hay là chúng ta đưa Diệp tiểu thư về nhà đi, người làm ông chủ như anh dù sao vẫn nên chịu trách nhiệm với nhân viên, đưa người ta đi thì phải đưa về” .

Ba người ngồi trên xe, bầu không khí thật ngột ngạt.

Dương Cẩm Ngưng đem cầm khối ngọc ngũ sắc trong tay: “Viên ngọc này thật là rất đẹp, cô Diệp thấy sao?”

“Đúng là rất đẹp.”

Diệp Văn Hi căn bản không nhìn Dương Cẩm Ngưng.

Dương Cẩm Ngưng lại nhìn khối ngọc, đột nhiên hét lên một tiếng, khối ngọc trượt khỏi tay, rơi xuống vỡ tan tành. “Quả nhiên, càng xinh đẹp thì càng dễ vỡ”

Cố Thừa Đông và Diệp Văn Hi cùng lúc thay đổi sắc mặt, nhưng rất nhanh đều khôi phục bình thường lại.

Diệp Văn Hi bỗng nhiên cảm thấy buồn cười. Tất cả đều như dự liệu của cô ta, cô ta biết Dương Cẩm Ngưng là người như vậy, sẽ hủy hoại thứ mà người khác muốn ở trước mặt người đó, dù thứ đó Dương Cẩm Ngưng không cần, nhưng cô ta vẫn sẽ hủy đi để không cho người khác có được.

Dương Cẩm Ngưng nhặt những mảnh vỡ lên, bưng trong tay.

Người diễn kịch, cho dù phải độc diễn cũng không sao cả, chỉ cần có khán giả mua vé xem là được.

Không lâu sau, Diệp Văn Hi xuống xe.

Đó là một khu nhà bình thường, không có điểm gì đặc biệt.

Lúc Cố Thừa Đông lái xe quay trở về nhà, Dương Cẩm Ngưng mới chậm rãi mở miệng: “Cô ta không có nói nhà cô ta ở đâu. . . Xem ra số lần anh đưa cô ta về cũng không phải ít”

Thấy anh không trả lời, cô cũng không nóng giận. Cô hạ cửa sổ xe xuống, vứt những viên đá vụn qua cửa sổ, “Cho dù có đẹp thế nào, nát cũng vô dụng.”

Xe vốn đang tăng tốc, đột nhiên phanh lại, khiến cô lao về phía trước. “Dương Cẩm Ngưng, em âm ỉ như vậy đủ chưa?”

25. Chương 32-33

Chương 32: Giả vờ thông minh

Edit: Chilli Mai

Chỉnh dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng ở Cố gia mấy ngày nay, Cố Thừa Đông cũng chưa từng quay về. Cô cảm thấy buồn cười khi Cố Thừa Đông làm như vậy, giống như cô phạm phải sai lầm, người làm chồng như anh phải trừng phạt. Bây giờ là thế kỉ hai mươi mốt mà cũng có việc đó xảy ra nữa.

Cố lão gia đang đi dạo trên cỏ, Dương Cẩm Ngưng liền đi tới, “Ông nội” .

“Ừ, ngoan lắm.” Cố lão gia nhìn nàng cười, tất cả tâm tư trong lòng đều hiện ra, “Thừa Đông bận rộn như vậy sao?” Bận đến vài ngày liền không thấy mặt.

“Là người phụ nữ thông minh thì không nên thăm dò chuyện của chồng mình, tránh để anh ấy thấy phiền.” Dương Cẩm Ngưng dùng điệu bộ khó hiểu nói ra, “Cho nên cháu cũng không để ý chuyện của anh ấy” .

“Nha đầu kia, Cái nên thông minh lại không thông minh, không nên thông minh thì lại rất thông minh.”

“Như vậy nghĩa là cháu thật ra chỉ là giả vờ thông minh?” Dương Cẩm Ngưng cố ý chau mày, “Ngốc như thế này, vậy cháu nên làm cái gì bây giờ chứ!”

Cố lão gia hung hăng lấy tay cốc vào trán cô, “Có nhiều chuyện thực ra rất đơn giản, nghĩ phức tạp chỉ tự ôm buồn bực vào thân.”

“Cho nên mới nói cháu thật là ngu ngốc mà”

Cố lão gia thở dài, “Thừa Đông. . . Quên đi, mặc kệ hai đứa.”

“Làm cho ông nội phải phiền lòng rồi, đúng là lỗi của chúng cháu.” Cô nói ngọt một chút, nhất định sẽ tốt.

Lão gia hao tâm suy nghĩ nghe lời khuyên ngọt ngào của cô, một chút khó chịu lúc này mới tan biến.

Kỳ thực những đạo lý này, ai mà chẳng nói ra được, nhưng liệu có mấy người làm được, người phạm luôn suy nghĩ thế tục, đạo lý cùng lắm cũng chỉ là những thứ rỗng tuếch.

Chỉ có điều, Cố thừa Đông không muốn thấy cô, nhưng không thể không về tham dự đại tiệc mừng thọ tám mươi của ông nội. Cô nghĩ không có sai, cuộc sống thật sự có không ít bất ngờ. Với một người luôn tiết kiệm như Cố lão gia, hiếm khi lại tổ chức một đại yến tiệc như vậy, mọi người đều nể mặt mũi mà tới tham dự náo nhiệt. Nơi tổ chức yến tiệc là một khách sạn năm sao, các món ăn đều là sơn hào hải vị, đại sảnh rất lớn, đèn chiếu rực rỡ.

Người nhà họ Cố tất cả đều có mặt đầy đủ không thiếu một ai. Cảnh tượng này khiến Dương Cẩm Ngưng nghĩ tới đám cưới của mình. Người dẫn chương trình xướng lên một loạt cái tên, cho dù cô không nhận ra nhưng ai cũng là nhân vật quan trọng. Các nhiếp ảnh gia được chọn đều là người nước ngoài, đó là lần đầu tiên cô biết hai chữ Cố thị có ý nghĩ như thế nào.

Cố Thừa Đông đến cách ba mươi phút trước khi buổi tiệc bắt đầu, tính anh trước giờ không thay đổi, dù xử lý việc nhỏ hay giải quyết chuyện công ty vẫn vậy. Cố Thừa Đông đi về phía cô. Không biết có phải do ảo giác của cô hay không, cô cảm thấy anh dường như gầy đi rất nhiều, cả khuôn mặt đều lộ rõ góc cạnh, phong độ có phần giảm bớt, dĩ nhiên như vậy cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai của anh. Cho dù không mặc quần áo đắt tiền nhưng cũng phải giống như một tên lưu manh cao cấp. Cô cũng không nghĩ ngờ gì, Cố Thừa Đông cũng chính là một người như vậy.

Sau khi Cố Thừa Đông đi đến bên cạnh, Dương Cẩm Ngưng liền tháo búi tóc của mình ra. Không biết nhà tạo mẫu nghĩ gì mà lại búi tóc cô lên cao như vậy, nói như thế mới làm nổi bật khí chất của cô. Cô thì có cái khí chất chết tiệt gì chứ. Búi tóc cao như vậy khiến cô cảm thấy thiếu cái gì đó, dường như người khác chỉ cần liếc mắt qua là đã có thể nhìn thấu cô, không có vật gì che đậy, cảm giác thật không thoải mái.

Có nhiều khi cô nghĩ bản thân mình chẳng mang thù oán với ai, nhưng đương nhiên còn phải xem đối phương là ai và về chuyện gì.

“Bố mẹ cũng tới rồi.” Dương Cẩm Ngưng liếc anh, chủ yếu là Cố Thúc Quân và Phương Không rất ít khi xuất hiện trước công chúng.

Có lẽ lời nói của cô đã sai, Cố Thừa Đông liếc cô khiến cô khẽ giật mình, chẳng qua là cô giả bộ bình tĩnh. Cố Thừa Đông không nói gì thêm, đi về phía Cố Thúc Quân và Phương Không, Dương Cẩm Ngưng tự nhiên đi bên cạnh khoác tay Cố Thừa Đông.

Trước đây cô đã nói, cô sẽ không để mọi người thấy quan hệ không tốt của bọn họ.

Cố Thừa Đông cũng không có phản ứng gì, xem ra cho dù cô không định mang hận, nhưng phải mang hận một chút rồi.

“Bố, dì.” Cố Thừa Đông trước mặt người lớn luôn khiêm tốn lễ phép như vậy.

Tình huống này khiến cho Dương Cẩm Ngưng phải nheo mắt. Cố Thừa Đông luôn luôn xử lý sự có văn hóa như vậy, nếu như bọn họ cãi nhau trong lúc này, có phải mọi người sẽ nghĩ là do cô cố tình gây sự hay không?

Cố Thúc Quân vỗ vỗ vai con trai, “Đi công tác lâu như vậy, gầy đi nhiều.”

Nghe câu này, Dương Cẩm Ngưng vô thức ngẩng đầu, trùng hợp bắt gặp ánh mắt Cố Thúc Quân, lúc ấy mới giật mình. Câu này của Cố Thúc Quân đâu phải là nói cho Cố Thừa Đông nghe, rõ ràng là để thông báo cho cô biết rằng, Cố Thừa Đông đi lâu như vậy không về, không phải giống như cô nghĩ, mà là đi công tác.

“Bố, bố phải khuyên anh ấy đi, anh ấy luôn lấy công việc làm trọng, cũng không quan tâm đến sức khỏe của mình”. Diễn kịch ai không biết? Cô đương nhiên có khả năng ứng phó.

Phương Không vui vẻ cười, “Thừa Đông, cho dù là công việc cũng phải thông báo cho gia đình một tiếng, bằng không sẽ làm mọi người lo lắng.”

“Đây là sơ suất của con, khiến cho mọi người phải lo lắng rồi”. Thật đúng là một hậu bối tốt, biết sai mà sửa.

Dương Cẩm Ngưng khẽ thở dài, cái nhà này, quả thực muốn tự diễn một tuồng kịch tự mình xem. Cô đương nhiên cũng sẽ nể mặt họ mà xem tới cùng. Chẳng qua, những người làm cha mẹ cũng muốn bọn họ chung sống hòa thuận, nhưng hai người bọn họ vốn không dễ dàng như vậy.

Sau khi màn kịch này chấm dứt, Cố Thúc Quân và Phương Không liền đi đến bên Cố lão gia, nơi đó đã bị bao quanh bởi đám con cháu của Cố gia, dường như đang tranh cãi chuyện gì, bọn họ hiển nhiên cũng đang đi đến.

Lão gia tuổi đã cao, mọi người vốn chỉ muốn để ông lên phát biểu mấy câu là được rồi. Nhưng ông không đồng ý, muốn lần lượt đi tới từng bàn chúc rượu, cho nên mọi người mới đang tranh cãi.

Lần đầu tiên Dương Cẩm Ngưng cảm nhận được, cho dù bọn họ đã từng bất mãn với ông nội, đã từng hiềm nghi ông, nhưng lần này tất cả đều thật lòng lo cho sức khỏe của ông.

“Ông nội bao nhiêu năm nay chưa mở đại tiệc như vậy, mọi người chiều ý ông một chút cũng không sao.” Cố Kế Đông khoan thai nói, vừa nói xong đã bị bố mẹ mình lườm.

Lão gia cũng biết rõ tình trạng thân thể của mình, cũng biết sống không được bao lâu nữa, đầu óc đã bắt đầu suy yếu, dù là rất nhẹ, nhưng ông lại biết rõ. Trước đây lúc vợ mình sinh bệnh, ông hầu như ngày nào cũng chạy đến bệnh viện. Bác sĩ đã nói bà không còn sống được bao lâu, tư duy đã bắt đầu suy thoái, cũng không còn nhiều ngày nữa. Lão gia trước đây không tin, nhưng ông vẫn luôn túc trực bên cạnh bà, suy

đoán của bác sĩ cũng đã biểu hiện trên người bà. Bà ra đi rất đột ngột, mới hôm trước còn cười vui vẻ phơi nắng, ngày hôm sau đã không còn nữa.

Nếu ông đã không sống được bao lâu nữa, ông muốn dùng những ngày cuối cùng này để thông được bọn trẻ, mong bọn chúng có thể tự xem lại mình, sau này còn giúp được cho con cái của bọn chúng.

Cố Thừa Đông nghe được những lời này của cố Kế Đông cũng mở miệng bày tỏ sự đồng ý, “Kế Đông nói phải, cứ để ông đi tiếp rượu đi, nhưng mà rượu thì để cháu uống hộ. Đi công tác lâu như vậy một giọt rượu cháu cũng chưa đụng tới, hiện đang rất thèm.”

Vì vậy chuyện này nhanh chóng được quyết định, đương nhiên uống rượu cũng không phải có một mình Cố Thừa Đông, người của Cố gia luân phiên nhau xuất trận, duy chỉ có Cô lão gia là không uống.

Dương Cẩm Ngưng đi đến chào hỏi Dương Lập Hải và Tả Tần Phương, sau đó bèn tìm một góc khuất ngồi xuống. Tửu lượng của cô rất tốt, đương nhiên không thể lãng phí, nghĩ ngợi một lát đã bị Phương Không và Cố Thừa Đông lôi kéo đi ra cùng với lão gia.

Da tay của ông thực sự rất nhăn. Lúc còn đi học, môn sinh học cô học không tốt, cũng chỉ biết khi già đi, tế bào chất giảm bớt, tay của lão gia là một minh chứng. Cô đột nhiên có chút chua xót, cả cuộc đời ông nội đều sống vì nhà họ Cố.

Cô chăm chú đánh giá khuôn mặt của ông nội, lúc còn trẻ ông nhất định rất đẹp trai, nếu không con cháu ông làm sao mà tuần tú như vậy. Một người đàn ông như vậy, mặc dù tuổi già cũng không tìm một ai bầu bạn mà đơn độc như vậy nhớ về vợ mình.

Trước đây cô từng nghe nói, ông nội đã tự mình chuẩn bị tốt một phần mộ, nằm kế mộ vợ, để khi ông qua đời được nằm cạnh bà.

Cô vốn cảm thấy, truyện cổ tích vốn có rất ít. Bởi vì nó cần thời gian và sức lực, từ từ hoàn thành, không cho phép có chút sai sót nào, cần tiền cần sức, không phải ai cũng có thể làm được. Vì vậy, thế gian này có bao nhiêu chuyện buồn vui ly hợp, tất cả mọi người đều có thể thừa nhận. Ngay bên cạnh cô đang tồn tại một chuyện như thế, dường như chính nó đang cười nhạo cô vì xưa nay cô luôn cho rằng thế gian lạnh bạc. Chỉ có điều, vì cô không may mắn, cho nên con mắt cô chỉ nhìn thấy đời này toàn lạnh bạc như vậy.

Cô nghiêng đầu nhìn về Cố Thừa Đông.

Anh lúc đó đang muốn rõ ràng giải thích chuyện cũ nhưng chính cô lại vội vã cắt đứt, nếu không, cô cũng có thể nghe một chút về mối tình đầu của anh, từ rung động đến yêu nhau, ly biệt đường ai nấy đi.

Nhưng nếu như tình cảnh lúc trước quay lại, cô vẫn lựa chọn như thế.

Cô sẽ không muốn biết quá khứ của anh, làm sao lại yêu người phụ nữ kia, anh có bao nhiêu tình cảm và hứa hẹn với cô ta, cuối cùng nguyện ước không thành anh đau khổ đến thế nào.

Cô vĩnh viễn cũng không thương xót người phụ nữ kia, vì chồng của cô, chắc chắn phải ở bên cô cả đời.

Dương Cẩm Ngưng uống xong vài ly rượu, vừa cười vừa nói chuyện với bọn họ. Về mặt tế nhị của Cố Thừa Đông, cô không muốn học.

Tiệc rượu thật lâu mới kết thúc, mọi người từ từ tan cuộc.

Cuộc vui qua đi, chỉ còn lại một đồng bệ bọn trên bàn, rác rưởi khắp nền nhà, và sắc mặt sa sầm của những người phục vụ.

Dương Cẩm Ngưng ngồi trên xe Cố Thừa Đông, “Uống rượu lái xe, sẽ không có chuyện gì chứ?”

Cố Thừa Đông lái xe đi được một đoạn rồi, mới chậm rãi mở miệng, “Em có thể xuống xe nếu thích.”

Nơi này rõ ràng rất khó bắt taxi.

“Nghe nói mấy ngày nay anh đi công tác?”

“Có thể coi như không phải.”

“Đây mới là lời nói thật chứ?”

“Nếu như nghĩ như thế làm em thấy vui vẻ.”

“Cố Thừa Đông, em rất vui. Anh có phải đang khó chịu không? Nhìn sắc mặt anh không tốt lắm?” Cô khẽ nhìn anh, “Tiếp tục đi, coi em là tượng cũng được.”

“Say?”

“Nếu nghĩ như vậy khiến anh vui vẻ, thì đúng là như vậy.”

Dù sao thì lời nói thật lúc nào cũng rất khó nghe.

~~

Chương 33: Không liên quan tới nhau

Edit: Chill Mai

Chỉnh dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng và Cố Thừa Đông lại trở lại với cuộc sống sau hôn nhân, cả hai không không liên n gì nhau, cũng không quan tâm đối phương. Anh không quay về biệt thự Dạ Hoa, cô cũng không hỏi anh ở bên ngoài làm những gì. Cũng tốt, bọn họ lẽ ra nên sống như vậy, nhưng lại không biết rằng trong đầu bọn họ đều có những suy nghĩ hỗn loạn, từng muốn thay đổi quỹ đạo cuộc sống một chút, để rồi cuối cùng chỉ thành vô ích. Đã như vậy hà tất phải làm những chuyện ngu ngốc này nữa, hao tổn tâm trí mà vẫn như cũ.

Cô cảm thấy thế này rất tốt, muốn ăn là ăn, muốn ngủ liền ngủ, thảnh thơi đi xem cửa hàng của mình, cũng không để ý đến thị phi bên ngoài, cho dù trời có sập cũng không liên quan đến cô.

Đương nhiên, tất cả là suy nghĩ của cô.

Nhưng dĩ Trương thỉnh thoảng vẫn hay nhắc đến cái tên Cố Thừa Đông, lại than vãn hai người rõ ràng đều rất tốt, làm sao lại thành ra như vậy. Điều này khiến cho Dương Cẩm Ngưng lại càng cảm thấy căm ghét cái ý muốn sống vui vẻ cùng Cố Thừa Đông. Nếu không có quãng thời gian tưởng như hạnh phúc kia, dĩ Trương sẽ không nhớ tới, cũng sẽ không ai biết quan hệ vợ chồng của bọn họ không tốt.

Để cho người khác chứng kiến quan hệ của bọn họ xấu đi thế này, chẳng thà rằng chưa từng sống vui vẻ còn hơn.

Cô biết ý nghĩ của mình rất tức cười, nhưng nó giúp cô ngủ ngon.

Cô hầu như đều ăn rồi ngủ luôn, khiến bị tăng những hai cân (tương đương 1kg của VN). Lúc cô tưởng là đã đến lúc phải lo lắng cho cân nặng của mình thì Cố Y Hạm gọi điện tới nói lão gia kêu cô qua nhà.

Chuyện này cũng không phải chưa xảy ra. Không lâu sau đám cưới, cô đã trở thành khách quen của Cố lão gia, sau này, có lẽ biết cô là khúc gỗ mục không thể điêu khắc được nên ông cũng ít tìm cô hơn.

Dương Cẩm Ngưng mặc dù trong lòng không muốn đi tới Cố gia, nhưng cũng không dám không đi. Những thứ cô có, tất cả đều là của Cố gia, một ngày Cố gia trở mặt với cô thì cô phải làm sao, cô thật là không có khả năng phản kháng.

Cố gia phái tài xế đến đón cô, có thể thấy, lần này thật là một đại sự.

Chuyện này khiến Dương Cẩm Ngưng không có lòng dạ ngắm hoa cỏ và thời tiết đẹp bên ngoài, phải làm sao hưởng thụ mùa hè sắp qua này.

Cô chống cằm, vui vẻ nhìn người tài xế có khuôn mặt giống Cố Thừa Đông này. Cô có chút nhớ đến anh, nhớ khuôn mặt kia của anh, cô thật sự chưa gặp ai đẹp trai hơn anh. Không biết là do trên thế giới này người đẹp trai quá ít, hay khiếu thẩm mỹ của cô có vấn đề như Cố Thừa Đông từng nói. Cô thiên về lí do thứ nhất hơn!

Dương Cẩm Ngưng đi tới Cố gia.

Cô phát hiện ra khuôn mặt ấy, cũng đang ở đây.

Cố lão gia rất tức giận, trước mặt nhiều người như vậy mà chửi mắng Cố Thừa Đông thậm tệ, anh vẫn đứng yên như trước. Cô có thể nhìn ra được, hẳn là cô và anh đều giống nhau, bị gọi tới để vào tù. Cố Thừa Đông không giải thích, cho dù hiện tại anh không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng tình nguyện cho Cố lão gia trút giận mà chẳng nói một câu, không biết nên xem đây là ưu điểm hay khuyết điểm của anh.

Dương Cẩm ngưng nhìn thấy cảnh tượng này thì đi vào trong nhà. Ông nội lại càng mắng to hơn, như thể mắng cho cả cô nghe.

Ông nội, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” . Dương Cẩm Ngưng cười đi đến bên cạnh Cố lão gia, cầm lấy tay ông lay nhẹ, “Cho dù Thừa Đông làm chuyện gì khiến ông không vui, ông cũng không nên tức giận như vậy, không tốt cho sức khỏe” .

Lão gia thở dài, “Hai đứa . . . Đúng là cố ý tới đây giày vò lão già này?”

“Ông nội tại sao lại nói vậy, lời nói trước sau thật mâu thuẫn, chúng con rõ ràng có trêu chọc gì đâu chứ!”

Cố Y Hạm có lẽ nhìn không nổi dáng vẻ giả bộ ngoan hiền này, đem tờ báo đưa đến trước mặt cô. Dương Cẩm Ngưng nhìn cố Y Hạm một cái, đối phương ra hiệu cho cô nhìn xuống phía dưới.

Bài báo kì thực rất đơn giản, nếu như nhân vật không phải là cô.

“Tam thiếu gia của nhà họ Cố và bà xã bằng mặt không bằng lòng, ở riêng một thời gian”, lời hay ảnh đẹp đã chỉ rõ ra cuộc hôn nhân của bọn họ giả tạo như thế nào, họ chỉ xuất hiện cùng nhau trong những sự kiện quan trọng, sau đó sẽ đường ai nấy đi. Trong cả hai bức ảnh nhìn rất rõ ràng, Dương Cẩm Ngưng quay về biệt thự Dạ Hoa, còn Cố Thừa Đông lái xe đi đến biệt thự khác. Về chuyện này cũng rất mập mờ, cũng không viết rõ trên xe Cố Thừa Đông có người phụ nữ khác hay không. Một đôi vợ chồng bằng mặt không bằng lòng, ở riêng một thời gian dài, đương nhiên là tồn tại một nguyên nhân nào đó, vậy trên xe có người phụ nữ khác hay không, độc giả có thể tự mình hiểu rõ.

Bài báo còn chỉ rõ ngày giờ cụ thể, liệt kê đầy đủ số lần vợ chồng bọn họ cùng nhau xuất hiện tại các yến tiệc của Cố thị, nhưng mỗi người tới từ một nơi khác nhau rõ ràng đã chứng minh quan hệ bất hòa của bọn họ.

Bài báo một khi được tung ra, cổ phiếu Cố thị sẽ giảm mạnh, dù gì thì Cố thị cũng do Cố Thừa Đông chống đỡ. Cuộc hôn nhân của anh là giả, sẽ có hại tới danh dự của Cố thị.

Bởi vậy, đã có vài nhà truyền thông, muốn giành được quyền đưa tin số kế tiếp.

Quả nhiên là một sự kiện lớn.

“Tôi mặc kệ chuyện này là thật hay giả, các anh các chị lập tức nghỉ ra đối sách cho tôi.” Cố lão gia ngồi trên sofa, cái nhà này không có lấy một ai khiến ông không phải lo lắng.

Ông nhìn Dương Cẩm Ngưng và Cố Thừa Đông, cuộc hôn nhân này là do một tay ông sắp đặt, lẽ nào thực sự ông đã sai rồi?

Ông chưa bao giờ hoài nghi phán đoán của mình như vậy.

Cố Hoài Đông cũng biết chuyện này tính chất nghiêm trọng, “Lập tức triệu tập họp báo, tuyên bố những thông tin này đều là lừa gạt, tòa soạn giả trò để đẩy mạnh lượng tiêu thụ” . Cố Hoài Đông liếc mắt nhìn Cố Thừa Đông và Dương Cẩm Ngưng, “Hai em có ý kiến gì không?”

Cố Kế Đông ngồi bên kia cắn móng tay, nghe Cố Hoài Đông nói vậy thì bật cười. “Như vậy người khác cũng cho chúng ta là đang diễn kịch mà thôi, chiêu này sớm đã được dùng qua rồi.”

“Em tư có cao kiến gì?” Cố Hoài Đông không chịu thua kém.

“Thẳng thắn tìm một tòa soạn có tiếng, đưa vài tấm hình thân mật của anh chị lên. Người khác nhìn vào những tấm hình đó tự nhiên đối sẽ nghi ngờ bài báo này. Lúc đó chúng ta mới lên tiếng khiển trách tờ báo này bịa đặt. Tin chắc người thông minh sẽ biết chuyện gì xảy ra, cũng có thể cho rằng đó là ý tưởng của đối thủ cạnh tranh chúng ta cố ý hãm hại.”

“Em tư quả là cao minh.” Cố Hoài Đông lạnh mặt.

Cố Thừa Đông và Dương Cẩm Ngưng đứng là mắc trọng tội nên không có quyền lên tiếng.

Cố lão gia suy nghĩ vài giây, “Cứ theo lời của Kế Đông mà làm” . Dứt lời, ông nhìn Cố Kế Đông một cái hàm ý khen ngợi. Cố Hoài Đông lại liếc xéo Cố Kế Đông một cái, Cố Kế Đông vẫn như cũ cười vô tư, coi như không thấy.

Cố lão gia khua tay, ý bảo mọi người giải tán.

“Thừa Đông theo ông lên lầu.” Cố lão gia đi về phía cầu thang.

Dương Cẩm Ngưng ngồi lại tại chỗ, cầm lấy tờ báo, mặt cô trong ảnh quả thực không tệ, bóng lưng Cố Thừa Đông thực sự có sức mê hoặc. Cho dù đúng là một đôi, cuộc hôn nhân này cũng không tránh được có khoảng cách, hẳn là nhiều người cảm thấy khoái chí, ai cũng giống nhau, kết hôn như một cái lồng giam cầm, có người càng ngày càng thông minh, có người càng ngày càng ngu xuẩn, giống như chính cô.

Cố Y Hạm lấy tờ báo trong tay cô xé làm nhiều mảnh, nhào thành một cục, ném vào thùng rác: “Em còn dám xem” .

“Em muốn biết có phải họ chụp hình em rất đẹp hay không?”

Cố Y Hạm cười lạnh một tiếng, “Dương Cẩm Ngưng cuối cùng em có biết chuyện này nghiêm trọng đến mức nào không hả?”

“Không phải đã tìm ra cách giải quyết rồi sao?” Dương Cẩm Ngưng không biết Cố Y Hạm tại sao tức giận, “Hơn nữa, nhất định phải đau lòng khổ sở, chuyện này mới có vẻ nghiêm trọng sao?”

Cố Y Hạm trong lòng khê động, ” Em nghĩ sao về chuyện này?”

“Em nghĩ như thế nào, có thật sự quan trọng không?” Dương Cẩm Ngưng nhìn ngón chân mình.

Bất kể lão gia nhiều lần tỏ ra thiên vị cô, cô vẫn không hề thay đổi, trong cái nhà này, người đàn ông có thể ở ở bên ngoài phong lưu, làm ra chuyện lớn chỉ là bị quả trách, còn người phụ nữ nhất định không được làm ra chuyện mờ ám.

Trọng nam khinh nữ, quan niệm này cho dù đã dần thay đổi, nhưng có vài thứ không có cách nào thay đổi được.

Một khi cô còn là cháu dâu của Cố gia, cô phải cùng tồn vong với Cố gia, ông nội sẽ không quan tâm cô nghĩ gì, mọi người cũng sẽ khuyên cô hòa thuận với Cố Thừa Đông, muốn hai người bọn họ sống tốt hơn một chút, giống như đời này cô chỉ có một con đường để đi.

Cô nghĩ như thế nào, tuyệt đối không quan trọng.

Cố Thừa Đông và lão gia trong thư phòng rất lâu, Cố Thừa Đông mới chậm rãi xuống lầu. Anh liếc nhìn Dương Cẩm Ngưng, vẫn chưa mở miệng. Cố Y Hạm thấy bọn họ như vậy, biết rõ Dương Cẩm Ngưng sẽ không nói lời nào, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Cố Thừa Đông, “Em ba, chúng ta lâu rồi chưa có tâm sự, khó có được lúc này. Cẩm Ngưng không ngại cho chị mượn ông xã một chút chứ?”

Dương Cẩm Ngưng làm động tác xin mời.

Cố Thừa Đông đi theo Cố Y Hạm ra phía sau, trong hoa viên yên tĩnh, hoa nở, chim hót.

“Chị hai, nên nói cái gì ông nội cũng đều nói rồi” . Cố Thừa Đông biết cô sẽ nói cái gì, từ khi chuyện đó phát sinh, anh biết sẽ phải đối mặt với chuyện này.

“Ông nội nói chính là lấy Cố gia làm trọng, chị muốn nói là lấy gia đình nhỏ của cậu làm trọng.” Cố Y Hạm xoay người nhìn Cố Thừa Đông: “Ông nói trước đây vẫn khen cậu thông minh, kỳ thực chị không cho rằng như thế, trong nhà, người thông minh rất nhiều, có người chọn cuộc sống thư thái, có người chọn âm thầm chịu đựng sau đó sẽ giành lấy tất cả về mình, mà có một số lại trực tiếp bộc lộ tài năng.”

Cố Thừa Đông hơi nhú môi, cũng không giải thích chút nào, người khác muốn suy nghĩ thế nào, anh cho đến bây giờ đều không quan tâm.

“Mặc kệ cậu giải quyết chuyện này thế nào, trong chuyện này, tôi muốn khen cậu thông minh.”

“Chị nói như vậy là có ý gì?”

“Tôi đã điều tra Diệp Văn Hi.” Cố Y Hạm dừng lại một chút, “Xác thực cô ấy thông minh xinh đẹp, đồng thời từ nhỏ đã học giỏi, nhiều mặt tốt, nhưng cho dù thế nào, tôi cũng không tin, cậu sẽ thích một người phụ nữ như vậy.”

“Chị hai, đây là. . .”

“Cậu không cần phủ nhận, cậu đến tốt cùng muốn bảo vệ cho ai thì chính cậu rõ, coi như ông nội cũng bị cậu lừa gạt. Trước đây sự bảo vệ của cậu tôi có thể hiểu, nhưng hiện tại vì sao còn muốn tiếp tục? Thật sự muốn vì một người như vậy đem cuộc đời mình hủy hoại?”

(nổi da gà, rốt cuộc người Cố Thừa Đông muốn bảo vệ là ai? ? ?)

“Chị hai, mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống của mình.” Người ngoài không cần thiết can thiệp.

Bọn họ đều là người cố chấp, cũng có những thứ giữ cho riêng mình, không ai có thể ngăn cản.

Bọn họ cũng đều là con người, tại sao đều mong muốn thấy người khác bỏ đi tất cả để mình sống được thoải mái.

Chuyện thành ra như vậy, Dương Cẩm Ngưng tự nhiên phải theo Cố Thừa Đông trở về nhà. Ở Cố gia, lão gia nhìn hai người bọn họ cảm thấy nhức đầu. Dương Cẩm Ngưng không thể nào không chú ý, còn Cố Thừa Đông kia lại gương mặt không biểu hiện gì, thấy và không thấy, tâm tình đều như nhau.

“Ngay cả những người ngoại cuộc đứng xem cũng không đành lòng đứng im mà đều đã lên tiếng. Chẳng lẽ em không muốn nói gì sao?” Cố Thừa Đông vừa lái xe vừa nói. Giọng điệu vẫn bình thường, khiến cô cho rằng anh đang muốn tâm sự.

“Em là đang tự mình kiểm điểm” . Dương Cẩm Ngưng thẫn thờ dài một hơi, “Quản không được chồng mình, còn buộc anh không thể về nhà, người làm vợ như vậy mà còn không tự kiểm điểm, thực sự là không muốn sống nữa rồi.”

“Vài ngày không gặp, trình độ châm biếm người khác tăng lên không ít.”

“Đó là học anh, còn phải cảm ơn anh.”

“Ồ...”

26. Chương 34-35

Chương 34: Sự ầm ập xa xỉ Edit: Chilli Mai Chính dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng và Cố Thừa Đông trong lòng đều ngầm hiểu, việc ai người đó làm. Cố Thừa Đông ngủ ở thư phòng, cô vẫn như trước làm theo ý mình, muốn đi thì đi muốn về thì về. Còn chuyện ở cố gia, cô tin sẽ có người đi làm, không cần cô phải lo.

Khi Cố gia gọi điện đến, cô đang xem một chương trình tâm sự, bởi vì xem chăm chú, cũng không vội trở lại cố gia, trời có sắp cô cũng phải xem hết tiết chương trình này.

Chương trình rất đơn giản, cô gái cùng bạn trai ở cùng nhau đã lâu rồi, cũng sắp kết hôn. Lúc ấy cô gái mới biết được, hóa ra căn phòng bọn họ đang sống, bạn trai đã từng sống với bạn gái trước của anh ta. Khi cô gái biết được chuyện này, cuối cùng lúc nào cũng nghĩ đến cảnh bạn trai mình với bạn gái cũ của anh ta, không chịu lập tức kết hôn, cũng không chịu ở căn phòng này. Chàng trai tỏ thái độ hồ hững, chuyện bạn gái cũ đã là quá khứ, không nên ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của bọn họ, cho nên nghĩ rằng người yêu cổ tình gây sự. Vấn đề hiện tại là, rốt cuộc có nên bán căn phòng đi mua một căn phòng mới hay không.

Các chuyên gia đều nhất trí, cho rằng nên thay một căn phòng mới, bằng không cuộc sống hôn nhân sau này, sẽ nảy sinh nhiều chuyện tranh cãi.

Dương Cẩm Ngưng thoải mái tắt ti-vi, nếu là cô cũng tuyệt đối đổi căn phòng đó. Đương nhiên, cô cũng có một kiến nghị khác. Thay một người đàn ông chẳng phải dễ hơn thay đổi một căn nhà ư. Thế nhưng mọi người cứ thích chuốc lấy phiền phức.

Chỉ là một căn phòng mà bạn gái cũ từng ở mà rất nhiều người cũng không chấp nhận được, huống hồ là một người đàn ông trong lòng đã từng chứa đựng một người con gái khác.

Dương Cẩm Ngưng lần nữa trở lại Cố gia, phát hiện bầu không khí ngọt ngào hơn so với lần trước, khiến cũng không dám ngồi bên cạnh Cố lão gia, đành phải sợ hãi đứng ở cửa nhìn những người đó.

Chỉ chốc lát sau, Cố thừa Đông đã trở về.

“Hai người các người đừng có mong đi đâu, đứng đây cho tôi.”

Cố lão gia nhìn bọn họ, thật sự không muốn thấy cái đôi gây chuyện này.

“Dạ, ông nội” .

Dương Cẩm Ngưng ngẩng đầu nhìn một vòng mọi người trong phòng khách, dường như không biết xảy ra chuyện gì. Lão gia nhìn thấy dáng vẻ của cô thì tức giận tiêu tan, vốn không liên quan đến cô, ông vẫy tay, “Cẩm Ngưng, con đi nghỉ ngơi đi, đừng tham gia vào chuyện này.”

“Dạ, ông nội” Dương Cẩm Ngưng thà trốn xa một chút cũng không muốn ở chỗ này.

Chẳng qua Dương Cẩm Ngưng vận khí không được tốt, đi ra ngoài không bao lâu thì gặp Lý Hinh, đành phải phải nhẹ nhàng mở miệng chào hỏi. Lý Hinh vẫy tay về phía cô, cô cũng đành phải đi tới, “Bác hai sắc mặt thật tốt” .

“Nha đầu nhà ngươi miệng lưỡi ngọt ngào, đến nói chuyện với cô một lát đi” .

“Vâng, bình thường không có cơ hội, sợ quấy rầy tình cảm của hai bác, khó có cơ hội như thế này” .

“Nha đầu nhà này!” Lý Hinh lắc đầu, “Lần này ở lại vài ngày chứ?”

“Chắc vậy ạ.”

“Cũng tốt, vợ chồng ấy à, phải thường xuyên ở cùng một chỗ, rất nhiều mâu thuẫn sẽ tự nhiên tiêu tan” . Lý Hinh vỗ vai Dương Cẩm Ngưng, “Tuổi trẻ thật sự là tốt, có thể không cần lo nghĩ, muốn làm cái gì thì làm. Bác già rồi, cái gì cũng không muốn làm.”

“Trí tuệ sâu rộng, tuổi trẻ cùng lắm cũng chỉ có được thân thể trẻ đẹp chứ kì thực chẳng có cái gì hết.”

“Cũng đúng, đến già mới biết, lúc trẻ chỉ lo tranh giành, không lo lắng cho bản thân” . Lý Hinh liếc nhìn cô một cái, ánh mắt giống như đang an ủi.

“Chuyện này, cháu nhất định sẽ có câu trả lời xác đáng cho ông nội.” Trầm mặc hồi lâu, Cố Thừa Đông mới mở miệng nói.

Vốn dĩ chuyện này đã có phương án, đồng thời cũng dự định thực hiện. Nhưng tốc độ lan truyền của bài báo kia nhanh hơn kế hoạch, bài báo liên tiếp đưa tin chuyện liên quan đến Cố Thừa Đông, thậm chí đem cả chuyện kết hôn giữa hai người ra bối mốt, nói là có điều kiện, còn anh vô cùng bất mãn với cuộc hôn nhân này. Đồng thời bọn họ còn chứng minh trong lòng anh có người phụ nữ khác.

“Câu trả lời? Cậu nghĩ chuyện này đơn giản như vậy sao?” Cố Hoài Đông cười nhạt, lúc trước anh ta mới gây ra chút chuyện nhỏ, đã bị ông nội la mắng thậm hại, hiện tại Cố Thừa Đông chính là đã như cây nấm mốc, anh ta đương nhiên thừa dịp lửa cháy mà quạt gió.

Trên bàn bày la liệt những tấm ảnh mà toàn soạn báo “vô tình”, Cố Thừa Đông và một người phụ nữ khác hành vi ái muội, người sáng suốt vừa nhìn là biết bọn họ quan hệ như thế nào. Hơn nữa kết hợp với bài báo ám chỉ lần trước, rõ ràng là đang nói cho mọi người, Cố Thừa Đông chính là vì người phụ nữ này mới ở riêng với vợ mình.

Cố Thừa Đông nhìn qua những tấm ảnh này. Anh biết một vài trong số đó là thật, còn một vài cái là ảnh ghép. Thật thật giả giả, càng khiến cho người ta tin.

Nhưng bản thân Cố Thừa Đông là một người không thích giải thích nhiều, nếu người khác đã nghĩ như vậy, và lại hậu quả đã nghiêm trọng rồi, bất luận có nói thế nào việc này cũng là do anh gây nên.

Cố Kế Đông liếc anh cả, “Em thấy việc này không đơn giản như vậy, chúng ta mới nghĩ ra biện pháp ứng phó chuyện lần trước, đối phương lập tức đưa ra những tấm ảnh này. Cái này giống như đã có âm mưu từ trước. Tất cả mọi người đều biết, hiện tại anh ba có ảnh hưởng tới Cố thị như thế nào, đả kích hình tượng anh ba, đương nhiên sẽ gây bất lợi cho Cố thị. Như vậy vừa có thể dời tầm mắt của chúng ta, vừa thành công phá hoại danh tiếng của cố thị.”

Cố Hoài Đông lập tức tiếp lời, “Chỉ mong mọi người ai cũng thông minh như em tư. . . Có điều, nếu việc này không xảy ra thì đâu có cái gì để người khác có thể lợi dụng?”

Cố Kế Đông không đếm xỉa đến Cố Hoài Đông, “Em nghĩ việc cấp bách của chúng ta hiện nay không phải là xác định bài báo thật hay là giả, mà là nghĩ ra cách giải quyết.”

“Em tư, cho dù quan hệ em và em ba rất tốt, cũng không nên chối bỏ trách nhiệm của cậu ta như vậy?”

Cố Hoài Đông và Cố Kế Đông cùng nhìn nhau, đều thấy lòng căm thù trong mắt đối phương.

Đương sự ngồi bên cạnh lại không nói lời nào, Cố lão gia nhíu mày nhìn hai đứa cháu trai, cuối cùng di dời ánh mắt sang người Cố Thừa Đông, “Nói đi, cháu dự định làm thế nào?”

“Chuyện này do cháu gây ra, cháu sẵn sàng chịu trách nhiệm. Đồng thời, khiến cho danh tiếng của Cố thị bị ảnh hưởng, cháu cảm thấy rất có lỗi, đây là lỗi của cháu nhưng mong ông nội hãy giao chuyện này cho cháu xử lý. Cháu sẽ cho ông nội một câu trả lời thỏa đáng.”

Cố lão gia gật đầu, “Cứ như vậy đi, đừng làm cho ta thất vọng nữa.”

“Dạ. Ông nội” .

Cố lão gia tự mình lên lầu, Cố Hoài Đông còn nói vài câu châm chọc mới bằng lòng bỏ qua cái cơ hội khó có được để đả kích Cố Thừa Đông này. Cố Kế Đông trong thấy cảnh tượng này, không khỏi lắc đầu, “Anh ba quả nhiên rất vững vàng, nếu là em thì em đã sớm gơ tay đầu hàng” .

Cố Thừa Đông ngồi trên sofa suy nghĩ: “Cậu cũng cảm thấy là có người cố ý nhằm vào?”

“Nếu như tòa soạn đưa tin sẽ không mật báo tới chúng ta như vậy, em chỉ là suy đoán. Anh ba có đặc tội với người nào không?”

“Tôi sẽ tìm ra kẻ đang chĩa mũi nhọn vào mình.” Cố Thừa Đông cũng không muốn nói nhiều.

“Em sẽ chờ tin tốt lành.”

Tới buổi tối, bất luận Dương Cẩm Ngưng không muốn thấy Cố Thừa Đông bao nhiêu, vẫn phải thấy anh. Ở đây không phải biệt thự Dạ Hoa, đương nhiên không có phòng khách cho anh ngủ.

Dương Cẩm Ngưng ngủ cả buổi chiều, tránh những ánh mắt kì lạ nhìn mình, bây giờ tinh thần đang lên, không thấy buồn ngủ nữa. Hòa toàn ngược lại với Cố Thừa Đông, ban ngày ở nhà đợi rất lâu, vừa chạy về công ty tiếp tục xử lý công việc. Có vài thứ chính là như vậy, bất kể bạn ở sau lưng người khác có bao nhiêu cố gắng, bao nhiêu nỗ lực, nhưng chỉ cần một vài tin đồn nhỏ thì tất cả những cố gắng ấy cũng sẽ thành bong bóng xà phòng. Chuyện xấu của Cố Thừa Đông càng lúc càng lớn, hình như có người cố ý thổi phồng lên.

Dương Cẩm Ngưng điều chỉnh tiếng ti vi to hơn, thấy ti-vi đang chiếu hình ảnh Đặng Lệ Quân lúc còn sống, nói Đặng Lệ Quân có ba việc lớn còn tiếc nuối, chính vì những tiếc nuối này mà cuộc sống của cô ấy mới càng hoàn chỉnh hơn.

Cố Thừa Đông nằm xuống giường nhưng bị những âm thanh này làm cho không ngủ được, anh dụi mắt, chậm rãi nhìn qua người bên cạnh.

Anh không nói lời nào, cô do dự một chút, chỉnh âm thanh nhỏ xuống.

“Không ngủ được?” Không chờ anh lên tiếng, cô liền tự trả lời, “Nếu em là anh, em cũng ngủ không được.”

Anh liếc cô, căn bản không muốn nói gì.

“Anh nói anh thấy em rất phiền phức, thực ra em cũng thấy anh phiền, chúng ta tính sao đây?” Chính cô cũng tự cười mình, “Anh không cảm thấy anh cần có một lời giải thích với em về những chuyện này sao?”

Cố Thừa Đông nằm xuống, cô lại chỉnh âm thanh to lên.

“Đã cho là như vậy rồi, em còn cần anh nói cái gì?”

“Như vậy là anh thừa nhận anh và Diệp Văn Hi có quan hệ?”

“Em nhất định phải dây dưa chuyện này, anh cũng không còn cách nào.”

“Dây dưa.” Hai chữ này em không dám nhận, thế nhưng, ít nhất hiện tại em dị ứng quá nặng với cái danh ‘Cố phu nhân’, phải cho em ít thuốc chứ?”

“Dương Cẩm Ngưng, thực ra là dù anh và người phụ nữ khác có quan hệ gì, em cũng không quan tâm. Cái em quan tâm chính là người tên Diệp Văn Hi kia. Chỉ cần là cô ta, cho dù không có quan hệ gì với anh thì em cũng không thuận mắt. Cái gì không như ý của em, em sẽ không thoải mái, sẽ không vui vẻ.”

“Hóa ra anh hiểu rõ em như thế.” Cô quay đầu, “Thật hiếm có, nói nhiều như vậy, cũng không sợ làm tổn hại phong độ của anh.”

“Lo lắng cho anh như vậy, anh thật là vinh hạnh.”

“Anh nói không sai, em chỉ quan tâm đến Diệp Văn Hi kia. Nhưng ánh mắt của anh cũng không hơn gì, con gái của loại đàn bà tiểu tam ấy mà cũng hết sức bảo vệ.”

“Chỉ cần ai đó một chút đáng ghét, em liền nhìn người ta không vừa mắt. Đây chính là thái độ làm người của em.”

“Anh thực sự càng ngày càng hiểu em, thế nhưng, anh không thấy nực cười sao? Anh dựa vào cái gì nói những lời này với em. Thế giới này còn chưa bị đảo lộn đâu, nhìn những chuyện anh gây ra đi, rõ ràng em mới là người bị hại.”

“Người bị hại. . .” Cố Thừa Đông cười chế nhạo, không thèm nhìn cô, nằm xuống lấy chăn trùm đầu mình.

Anh cảm thấy nực cười.

Chính cô cũng cảm thấy nực cười.

Dù thế nào, cũng đều không quan tâm, đoạn hôn nhân này, thực ra đã sớm không cần thiết.

Từ ấm áp đến lạnh như băng, không bằng ngay từ đầu cứ lạnh như vậy, chí ít trong lòng sẽ không hy vọng xa xôi tới sự ấm áp đã từng có kia.

=====

“Chỉ là một căn phòng mà bạn gái cũ từng ở mà rất nhiều người cũng không chấp nhận được, huống hồ là một người đàn ông trong lòng đã từng chứa đựng một người con gái khác.” Yeah. vậy nên chị Ngưng chọn thay người đàn ông khác cho nhanh =))

Chương 35: Chân tướng đằng sau

Edit: 4ever 13lue

Chỉnh dịch: Sahara

Nếu ông nội đã lên tiếng, thì Dương Cẩm Ngưng cũng chỉ có thể đợi ở Cố gia, không dám vì mình được yêu quý mà tùy tiện bỏ đi. Kỳ thực ở nơi này so với ở biệt thự Dạ Hoa không quá khác nhau, chỉ cần tránh không nhìn sắc mặt một số người, thì cũng khá ổn. Cô cũng không hứng thú gì, chán nản cầm kéo ra vườn cắt tỉa. Khi cô nhận ra lá cây cũng có thể được cắt thành hình thù khác thì lại cảm thấy thích thú.

Cô rải lá cây đầy đất, nhìn lại thấy mình đã tra tấn thành ra không nhìn ra hình thù trước đó, lại tự cảm thán sức phá hoại của bản thân thật đúng là miễn bàn.

Một tiếng giày da dẫm trên lá cây xào xạc vang lên.

Ánh sáng ảm áp vốn dĩ đang chiếu thẳng lên người cô lại bị một bóng người khác phía sau che khuất một nửa. Ngón trở vẫn xỏ vào cây kéo, nắm chặt trong tay, cô cũng không quay đầu lại.

“Chị ba thật là an nhàn.” Cổ Kế Đông híp mắt nhìn cô, ánh mắt khó hiểu.

“Tôi vốn là người nhàn hạ mà, nếu không kiếm việc gì làm nữa thì biết đến bao giờ mới hết một ngày.”

Cổ Kế Đông vươn tay kéo một cành cây vừa bị cô cắt tĩa, lay động nhẹ một chút, vài chiếc lá rơi xuống. Lá cây xanh mướt, những nhánh gân hiện rõ, giống như da người, nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy nó được tạo thành bởi vô số ô vuông và hình tam giác.

Dương Cẩm Ngưng cố gắng đè nén kích động muốn đi khỏi đây, chờ Cổ Kế Đông nói tiếp. Cô đã sớm phát hiện ra, bình thường Cổ Kế Đông luôn tỏ ra thờ ơ với mọi thứ, nhưng thời khắc mấu chốt lại có thể nhìn thấy rõ ràng thời cuộc. Cô rất muốn tỏ ra vô ý mà nói cho anh ta rằng, những điều anh ta nói với cô, những việc anh ta cùng làm với cô, tất cả đều có liên quan tới nhau. Anh ta tính toán rất rõ ràng, hơn nữa, còn không sai một li.

Cô không muốn coi những sự thật này là trùng hợp, cô rất thích việc uy hiếp người khác, như vậy bản thân mới không bị tổn thương.

“Thời tiết thật đẹp.” Cổ Kế Đông cảm thán. “Anh ba hiện đang điều tra người đứng phía sau đã đưa tin. Tuy rằng anh ba không nói rõ, nhưng mà những bức ảnh đều là do một người làm ra, cho nên chị ba không cần vì thế mà để ý tới anh ba.”

“Quả nhiên là một người biết ăn nói.” Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm cái cây bị cô cắt xén, “Cậu xem, những cái này bị tôi cắt tĩa, đối với chúng mà nói, kỳ thực là rất đau, còn những người đứng xem thì chỉ biết nghĩ là thế nào cũng sẽ mọc lại cành mới. Những người đứng xem cũng chỉ là những người đứng xem mà thôi. . .”

“Ý chị là dù anh ba có tìm ra người đứng phía sau là ai cũng không có gì hứng thú sao?” Cổ Kế Đông lập tức nói sang chuyện khác.

“Đây cũng đều là chuyện của Cổ gia các người.”

“Các người? Chị hình như là dùng sai từ?”

“Để biểu hiện tình cảm anh em sâu đậm, lẽ ra giờ này cậu nên đi giúp anh ba của cậu giải quyết rắc rối chứ nhỉ, còn hơn là ở đây nói những điều vô vị với tôi.”

Dương Cẩm Ngưng muốn cầm cây kéo định rời đi, Cổ Kế Đông mở miệng nói xa xôi, “Chị dâu sao biết em không giúp anh ba giải quyết rắc rối?”

Dương Cẩm Ngưng dừng chân.

Cổ Kế Đông giật nhẹ khóe miệng, “Đối với anh ba mà nói, gia đình và công việc vạn sự đều tốt, đi khuyên ngăn chị dâu cũng chính là chia sẻ với anh ba.”

“Tôi có cần xúc động trước tình anh em của hai người không?” Giọng điệu cô rõ ràng càng tăng lên.

“Quên nói cho chị biết, em cũng đã hiểu phần nào về người đứng sau màn kịch này, không biết hiện tại chị ba có hứng thú hay không?” Cổ Kế Đông đi tới trước người cô, ngăn cản ý nghĩ muốn rời đi của cô, biểu cảm tùy ý, thản nhiên tươi cười.

“Không liên quan đến tôi.” Cô không có tâm tư mà nghe anh ta nói nhiều như vậy, nhưng vẫn cầm kéo đứng yên tại chỗ, có chút chần chờ.

“Có lẽ chị dâu nói đúng. Chuyện này đích xác là sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng. . . Thế nhưng chị nên biết nếu em có thể điều tra được ‘chân tướng’, thì anh ba tự nhiên cũng biết.” Còn không chờ Dương Cẩm Ngưng

có bất kì phản bác nào, tập tức mở miệng, “Hay là chị dâu vẫn rất tin tưởng vào chuyện anh ba có tìm ra được chân tướng hay không?”

(hự, thế này là sao, sao nghe có vẻ như Dương Cẩm Ngưng cũng biết ấy? ? ?)

Cổ Kế Đông đi rất xa rồi, cô còn đứng tại chỗ. Bàn tay cầm kéo của cô đã bị cứa vào mấy vết. Cô giờ chiếc kéo ra tới cái cây gần nhất, ra sức cắt bỏ cành cây, từ đầu tới cuối, cuối cùng chỉ còn trơ mỗi thân. Một hàng dài các cây cao cây bé, tất cả đều bị cô cắt chỉ còn lại thân cây, bông hoa ở giữa thực đáng thương, mất đi dáng vẻ ban đầu, trên mặt đất nhưng lại là một đồng cành lá vụn vặt.

Cành tàn đầy đất, ánh dương rã rời.

Mọi người ai đi ngang qua chứng kiến cảnh tượng này cũng đều tròn mắt nhìn.

Người đầu sở gây chuyện là cô chỉ quay qua mím người ngọt ngào một chút, “Tôi không thích mấy cái cây này, ngày mai cho người đến thay mới hết cây cối đi.”

Xoay người một cái, nụ cười trên mặt tiêu biến như một trò ảo thuật.

~~ saharavuong.wordpress

~

Dương Cẩm Ngưng thật không ngờ, những hành vi thất thường của mình ở vườn hoa bị người ta báo cho ông nội. Ngay lúc Cổ Thừa Đông xảy ra việc rắc rối với báo chí, cô vẫn không có hành động nào khác thường, đã bị người khác coi là không bình thường. Hiện tại cô lại náo loạn, người khác không những không cho rằng hành vi của cô là cổ quái, ngược lại còn nghĩ là cô lúc trước tự gây áp lực cho chính mình, cho nên mới tìm cơ hội để phát tiết.

Một người phụ nữ, đối mặt với sự ám muội của chồng mình và người phụ nữ khác, sau đó giả vờ làm như không có việc gì, đây là một loại thương cảm; nhưng nếu như là có hành vi dị thường, thì sẽ bị gọi là mất đi lý trí.

Thế nên, có người lại muốn lúc cô mất đi lý trí mà đến đây ngăn cản hành động thiếu suy nghĩ của cô.

Kỳ thật có nhiều lúc buồn chán cô đều suy nghĩ, lúc đi lên cầu thang gặp ông nội thì Cổ Thừa Đông sẽ nghĩ cái gì. Hôm nay cô có thể tự mình cảm nhận tiếng tim đập dồn dập, kỳ thực trong đầu cái gì cũng không muốn nghĩ.

“Ông nội.” Cô thông thả đến thư phòng của ông nội.

Cô vẫn rất hoài nghi, đặt nhiều sách ở giá sách như vậy, lẽ nào đều đã đọc qua một lần rồi?

Ông nội buông quyển sách trên tay, gỡ mắt kính xuống, nhìn cô cười hiền lành, “Nghe nói cháu không hài lòng với thiết kế của vườn hoa?”

“Nào có, mỗi ngày đều nhìn, cảm thấy chán mà thôi. Con người đều thích cảm giác mới mẻ mà.”

“Đó các cháu là thanh niên, giống như ta rồi thì sẽ thích những cái cũ.” Ông nội đứng lên, đi đến bên cửa sổ, quay lưng về phía cô, “Ông biết, chuyện này đích thực là Thừa Đông làm việc quá đáng, nó đối xử với cháu như vậy không được.”

“Ông nội nói nghiêm trọng quá rồi, chúng ta đều là người một nhà, không cần nói những lời này. . .”

“Cẩm Ngưng, cho dù cháu nghĩ như thế nào, ông nội vẫn phải nói. Nếu như Thừa Đông thật sự muốn làm việc này, tuyệt đối sẽ không có kẻ nào có thể phát hiện ra.” Ông xoay người, trong giọng nói có thở dài, “Cũng không phải là ông thiên vị nó, mà là nhiều năm nay, ở phương diện này, ông thật sự không nhìn thấu nó, những người đó. . .” Ông lắc đầu.

“Ông nội nói cháu đều hiểu, thật ra cháu không nghĩ nhiều như vậy. Chẳng qua cảm thấy vườn hoa cần thay đổi một chút, nếu như ông nội không thích, coi như cháu cũng chưa nói gì. Mọi người đều là những người làm việc lớn, cho nên hay nghĩ xa xôi. . . thực ra cháu không có ý gì cả.”

Ông nội vẫn nhìn cô, cô cũng đứng bất động, nghênh đón ánh mắt của ông.

Bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa, “Lão gia, đã đến giờ uống thuốc.”

Ông nội vẫy tay, bảo cô ra ngoài.

Dương Cẩm Ngưng lúc này mới chậm chạp đi ra.

Cô đem tất cả quần áo trong tủ ra để ở trên giường, kể cả những bộ đồ chưa bị tháo móc cũng xếp gọn gàng lại cùng với những cái cũ. Sau đó, cô xếp gọn nội y vào một cái giường nhỏ, tất cả được sắp xếp ngăn nắp gọn gàng trong tủ quần áo. Sau khi làm xong, cô lại thu dọn lại căn phòng lại một lần. Có điều, đồ đạc của Cố Thừa Đông, cô một chút cũng không động vào.

Những lúc trong lòng bức dọc, thì cô sẽ nhiều lần làm những việc như vậy.

Nếu như mà vẫn còn thấy phiền, vậy thì lại lôi quần áo ra xếp lại lần nữa.

Lúc cô mười tám tuổi, cô từng mong muốn đến khi mình ba mươi tuổi có thể ngồi xem lại cuộc sống của chính mình như xem một cuốn sách. Ngẫm nghĩ lại những chuyện đã trải qua, rồi tự tỉnh táo bản thân, tự mình phải cố gắng sống tốt.

Nhưng giờ cô đã hai mươi tuổi, vẫn cứ là một kẻ vô tích sự, hơn nữa, đời người cứ tuần hoàn, chẳng bao giờ người ta nhìn lại quá khứ để khiến bản thân thỏa mãn với cuộc sống cả.

Mãi đến giờ cơm, cô mới chậm rãi xuống dưới nhà ăn.

Cố Thừa Đông đã trở về, đang ở trong phòng đọc sách nói chuyện với ông nội. Lúc ăn cơm, ông nội mặt mày nghiêm trọng, dặn dò Cố Thừa Đông vài câu, Cố Hoài Đông và Cố Kế Đông đều không mở miệng.

Dương Cẩm Ngưng không biết bọn họ đang suy nghĩ cái gì, đương nhiên chính cô cũng không tò mò.

Lúc trở lại phòng, cô vẫn không có việc gì để làm, gọi điện thoại hỏi thăm tình hình, cả một ngày gọi một vài cuộc điện thoại. Trong lúc chán chường, cô rốt cuộc tìm được một bộ phim truyền hình đáng xem nhưng cô diễn viên kia chỉ biết trưng to mắt giả vờ đáng yêu, thật khiến cho người ta cảm thấy như cóc đi guốc, khi đeo hoa. Cuối cùng cô quyết định không xem nữa. Thế nên, tối hôm nay quả thật là vô cùng buồn chán, cô thậm chí còn cáu kỉnh hơn bình thường, lại càng căm hận nữ diễn viên kia. Biết được cô ta còn muốn đóng phim bị kịch, Dương Cẩm Ngưng lại càng hoài nghi, không biết tên đạo diễn kia có mắt hay không.

Cô dừng ở kênh thiếu nhi rồi dứt khoát ném cái điều khiển từ xa đi.

Cố Thừa Đông bộ dạng có vẻ rất mệt mỏi, cô cũng không quan tâm. Nhưng trong phòng chỉ có hai người bọn họ, cô cũng không thể giả vờ không nhìn thấy anh, đưa ánh mắt lạnh nhạt hỏi: “Sự việc kia giải quyết như thế nào rồi?”

Cố Thừa Đông không có trả lời cô, có vẻ như là cô lại tự mình đa tình rồi.

Cũng đúng, người khác có thái độ như thế, cô vẫn còn chủ động như vậy làm cái gì?

Bỗng nhiên nhớ tới, bản thân mình cũng không phải là không có việc gì làm, cô đi tìm quần áo chuẩn bị đi tắm. Dù cho hôm nay cô tắm rửa đến ba lần, thì cũng sẽ không có ai thêm hỏi đến.

Lúc lấy quần áo xong, thấy vẻ mặt anh vẫn bình thường, cô càng khó chịu, “Ông nội nói vậy là có ý gì?” Muốn ép anh nhìn ra chỗ mình, “Tìm được kẻ đứng sau rồi sao?”

“Ừ.” Anh nằm ở trên giường, rốt cuộc cũng không còn là bức tượng nữa, “Lương thị, đối thủ cạnh tranh của Cố thị. Ông nội mong muốn cho đối phương một bài học, để cho bọn họ biết, triều chộc Cố thị thì sẽ có hậu quả thế nào.”

Dương Cẩm Ngưng cười một tiếng khinh thường, đổi chiếc áo ngủ trong tay thành một bộ khác, nhưng cô vẫn chưa vừa ý: “Vậy cũng chỉ có thể chứng minh anh đắc tội với nhiều người lắm thì người ta mới đối phó với anh. Cho nên làm ra chuyện cái gì, sớm muộn đều phải trả giá.”

Cô đi rất chậm, cảm thấy nếu không nhìn thấy vẻ mặt của anh bây giờ thì thật có lỗi với bản thân, cho nên, cô lại quay đầu lại nhìn anh. Phát hiện anh đang liếc nhìn mình, ánh mắt thờ ơ khiến cô phát hoảng: “Xin lỗi, em vừa rồi nói sai gì à. Phạm là đắc tội người của anh, kết cục chắc chắn sẽ không tốt, chắc hẳn sau đó

sẽ không còn ai dám nhổ rằng trong miệng cộp nữa, dù sao người ta cũng biết tốt xấu. Ai dám đắc tội với anh. . .”

Cô đi vào phòng tắm, vừa mới chuẩn bị đẩy cửa ra, cổ đã bị ai đó túm lấy.

Cô trừng to mắt nhìn chằm chằm cái cổ của mình bị Cố Thừa Đông bóp, anh vẫn không có biểu cảm gì, nghiêng đầu nhìn, giống như nhìn một con thỏ đang chuẩn bị chết trong tay anh. Chỉ cần anh mất hứng, dùng một chút lực thì bản thân cô sẽ chết không có chỗ chôn.

“Em thật sự cho rằng tôi không biết em đã làm những gì?” Sắc mặt anh trầm xuống, lạnh như băng, sức ở tay cũng tăng lên, “Hay là em thật sự nghĩ tôi là một người tốt?”

Sắc mặt cô từ từ biến hóa, khi tay anh càng tăng lực thì cô ngày càng khó thở.

27. Chương 36

Chương 36: Mục đích của cô

Dịch: Cà Chua Ép

Chỉnh dịch: Sahara

Ánh mắt nghiêm nghị u ám của Cố Thừa Đông nhìn thẳng vào cô, tiếp tục nhìn cô đang giãy giụa không ngừng trong tay anh. Cô giống như một người không biết bơi bị rơi vào trong nước, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn bản thân mình đang dần chìm sâu. Sắc mặt của cô đã vô cùng khó coi, dường như chỉ giây nữa thôi liền đến trước mặt lão Diêm Vương mà khai tên báo họ vậy.

Ánh mắt của anh giống như ánh mắt của một con báo đang dõi theo con mồi của mình, anh chỉ cần dùng một chút lực thôi, cô sẽ giống như thứ đồ trong tay, tùy anh giải quyết. Bất luận là anh muốn găm đầu cô trước hay là nội tạng trước, đều dựa vào sở thích của mình. Đôi mắt trong trẻo của cô đã mất đi tia sáng thường ngày, chút bừng bừng ương ngạnh cũng đang dần dần biến mất, mái tóc dài xinh đẹp xòa tung trên vai, càng tăng thêm vẻ đáng thương.

Cuối cùng anh cũng thả lỏng tay ra, cơ thể cô liền theo đó mà đổ thẳng xuống dưới, đầu thuận theo tường mà trượt xuống, có thể nghe rõ ràng âm thanh ma sát. Cả cơ thể mỗi như vô lực, chỉ có thể há to miệng mà hít thở. Chỉ một giây trước thôi, cô thật sự đã nghĩ mình sẽ đi gặp Tử thần mà chào hỏi. Ánh mắt của người đàn ông này đích thực lộ ra vẻ muốn giết người.

Cô nửa nằm nửa ngồi trên sàn, hoàn toàn không nghĩ ngờ gì cái cổ của mình nhất định đã bị một mảnh thâm tím rồi.

Lúc cô vẫn còn chưa lấy lại được hơi thở ổn định, anh lại một lần nữa kéo cô lên, động tác rất mạnh, không hề có một chút gì gọi thương hoa tiếc ngọc. Cô nheo mắt lại nhìn anh, không biết là vì không thể nói được hay căn bản là không nói ra được lời nào. Khóe môi Cố Thừa Đông nở ra nụ cười châm biếm, sự kích động vừa rồi cùng với bộ dạng giả vờ vô tội của cô đã hoàn toàn chọc giận anh.

Anh cũng không phải là một người đàn ông lạnh lùng không biết hốt hoảng là gì, chẳng qua có một số điểm cô rất tài giỏi, có thể làm anh xé bỏ được lớp mặt nạ của mình, để lộ ra cảm xúc mà bản thân đã che giấu nhiều năm nay.

Anh túm lấy cô quăng mạnh lên giường. Chiếc giường chấn động mạnh một cái, sau đó ngay lập tức trở lại vẻ yên tĩnh như ban đầu, ấy vậy mà người đang tức giận lại không hề có dấu hiệu tiêu tan.

Anh đứng bên cạnh giường, tiếp tục nở nụ cười khinh miệt nhìn cô.

Cô đã nghĩ rất nhiều biện pháp trừng trị khi kẻ phản bội bị bại lộ, nhưng không phải là cô.

“Cô thật sự cho rằng tôi không dám...” Anh ra hiệu bằng một cử chỉ tay, theo cô hiểu thì đó chính là “giết chết cô!”

Cô chỉ tiếp tục nhìn anh, sự kiên cường hiện ra trong mắt cô rất có khả năng khơi dậy sự tức giận cho người khác.

Cô cũng không có một chút giải thích rõ ràng nào cả, “Mạng của tôi rẻ mạt như vậy, đương nhiên người ta không cần để vào mắt.”

“Mạng rẻ mạt?” Miệng Cố Thừa Đông khẽ nhếch lên, nhưng nửa ý cười cũng không có, “Tôi thật sự còn chưa gặp qua người nào mạng tốt hơn cô.”

Dám ở trước mắt anh giở thủ đoạn bịp bợm, người bình thường dám làm như vậy sao? Có thể làm ra được những việc như vậy, anh thật sự bội phục dũng khí của cô. Đa số những cô gái khác nhiều nhất cũng chỉ dám nghĩ thôi, thế mà cô lại có thể làm ra được. Một mặt ở trước mặt chồng mình bày ra bộ dạng vô tội cô thật sự là người bị hại, để ý đến mối quan hệ giữa chồng mình với người phụ nữ khác. Mặt khác lại đem chuyện này biến thành tác phẩm, cố ý cung cấp một số chi tiết mà người ngoài không biết về mối quan hệ vợ chồng họ cho người trong giới truyền thông biết, dùng cái kính phóng đại của truyền thông đến để soi mói kỹ lưỡng cuộc hôn nhân của bọn họ, thậm chí sẵn sàng để hình tượng của chồng mình bị suy giảm thậm hại.

Có người phụ nữ nào lại dám làm ra việc tàn nhẫn như vậy, sẵn sàng đặt tội danh phản bội lên người chồng mình, mà còn cố ý hiểu sai chồng mình có quan hệ bất thủy với người đàn bà khác.

Dương Cẩm Ngưng từ từ ngồi dậy, hai tay chống trên giường, trên khuôn mặt vẫn còn lộ ra vẻ yếu ớt, “Thì ra anh đã biết rồi, tôi cũng không còn gì để nói.”

Chuyện này chính là do cô làm, cố ý truyền ra những tin tức kia, hơn nữa còn tính toán để đối thủ cạnh tranh của Cố thị biết, mượn tay người khác đả kích hình tượng Cố Thừa Đông.

Cô chính là kẻ đầu sỏ gây ra chuyện lần này.

Chuyện giới truyền thông, vốn là tính toán của cô dành cho Cố Thừa Đông. Từ lúc tấm hình của Cố Thừa Đông và Diệp Văn Hi rơi ra vào tay cô, ý nghĩ này đã nảy sinh trong lòng cô, hơn nữa còn từ từ tính toán tính khả thi của việc này, cuối cùng đi thực hiện nó.

Kết quả khiến cho cô ta rất là hài lòng, gây ra phiền phức lớn cho Cố gia.

Đây chính là kết quả mà cô mong muốn, đã làm rồi, cô cũng không tính phủ nhận, chỉ tiếp tục nhìn Cố Thừa Đông. Cô làm như vậy, để xem anh còn có thể làm được gì? Trước mặt Cố lão gia vòng vo nguy hiểm hay là đẩy cô ra đây. Cho dù là chuốc lấy buồn bực, Cố Thừa Đông anh cũng phải tiếp tục chịu đi.

Cố Thừa Đông cười lạnh lùng, “Tôi chỉ là không hiểu, cô đã không hài lòng với cuộc hôn nhân này, thậm chí sẵn sàng dùng cách này đối phó với tôi, tại sao còn bày ra bộ dạng hiếu thuận trước mặt ông nội?”

“Anh cảm thấy anh có tư cách hỏi tôi như vậy sao? Mối quan hệ giữa anh và Diệp Văn Hi, không cần tôi nói. Dựa vào những việc anh làm, tôi cũng có quyền được tức giận, chẳng lẽ không được sao?” Dương Cẩm Ngưng không sợ chết mà trừng mắt với anh.

“Cố phu nhân, cô như vậy rất khó không để tôi hiểu lầm rằng cô đang ghen?”

Cô chỉ lạnh lùng “hừ” một tiếng.

“Để tôi nhớ lại xem cô đã làm những gì. Cô mua vài căn nhà cho mình, còn tự mình mở tiệm kinh doanh, đủ kiểu đủ loại. Đồng thời khi ở nhà thì cố ý chọc giận tôi, sẵn sàng tìm người chụp những tấm ảnh mờ ám giữa tôi và Diệp Văn Hi. Hàng loạt những hành động này đều đang biểu thị rõ ràng cô bất mãn đối với cuộc hôn nhân này, cũng có thể nói là bất mãn đối với tôi. Chỉ có điều tôi không hiểu được, cô chỉ cần dựa vào cái mác là người của Cố gia có thể đạt được nhiều hơn số tài sản che giấu con con đó, tại sao lại bỏ để mà lấy khó?”

Dương Cẩm Ngưng vẫn không nói lời nào, anh nói nhiều như vậy, chẳng qua là muốn chứng minh rằng, những tiểu xảo đó cô làm sau lưng anh, anh đều biết được cả. Cô còn tự cho mình là đúng, chẳng qua chỉ

giống như một tên hề trong mắt anh mà thôi. Bản thân cô lại chơi rất vui, không biết ở sau lưng anh đang nở nụ cười lạnh lùng mà xem những hành vi đáng buồn cười của mình.

“Để tôi đoán thử xem, những hành vi này của cô là bắt đầu từ khi nào, là sau khi cô và Dương Nhất Sâm gặp mặt, những ý nghĩ này liền nảy ra. Thật là làm khó cô rồi, lúc nằm dưới người tôi còn phải cố gắng lấy lòng tôi.”

Dương Cẩm Ngưng cắn chặt môi mình, cắn bản không thêm chấp ý mỉa mai trong lời nói của anh.

Biểu tình của cô dường như lại làm cho Cố Thừa Đông vui vẻ, “Làm sao không mở miệng phản bác lại? Miệng của cô không phải rất lợi hại sao?”

Cô nở một nụ cười tươi sáng với anh, cắn bản là không chấp.

Cố Thừa Đông bất giác vỗ tay khen ngợi cô, “Sự im lặng của cô là đang ngầm đồng ý với tất cả những gì tôi nói? Vậy tôi cũng không ngại mà đoán rằng, tất cả những gì tôi vừa đoán lúc này đều là cái hướng mà cô hi vọng tôi sẽ nghĩ đến. Cô hi vọng tôi sẽ như vậy mà lý giải tất cả những hành vi của cô, cô sau khi gặp Dương Nhất Sâm, không thể không chế tình yêu đối với anh ta, trong lòng y như cũ vẫn còn có anh ta. Nhưng cô đã là vợ của tôi, vậy phải làm sao đây? Thế là liền chuẩn bị cho việc rời xa tôi, tự mình chuyển đi một khoản tiền, tự mình kinh doanh, để sau này khi đã rời xa tôi rồi, cô cũng không đến mức không có đường lui. Sau đó cô lại tính toán để lộ chuyện với giới truyền thông, tôi nhất định sẽ đi điều tra chân tướng, sau khi tôi điều tra ra cô, nhất định sẽ nổi giận dùng dùng đi hỏi cô nguyên nhân của tất cả những hành động đó, xét cho cùng chính là vì cô muốn ở bên cạnh Dương Nhất Sâm. Mà tôi lại vì tự tôn của mình, nhất định không chấp nhận một người phụ nữ trong lòng có chứa người đàn ông khác. Tất cả những việc này đều là cái hướng mà cô mong tôi nghĩ đến. Xin hỏi, tôi đoán có đúng hay không?”

Dương Cẩm Ngưng liếc mắt nhìn anh, không ngừng thở dốc, không phải là vì thiếu dưỡng khí, mà là vì người đàn ông này, vậy mà lại biết hết ý đồ của cô.

Cố Thừa Đông lướt ánh mắt khinh miệt nhìn cô, “Mà tất cả hành vi đó, chẳng qua hoàn toàn là vì muốn chọc giận tôi, suy cho cùng lòng dạ của người đàn ông dù cho có rộng lượng thế nào, e rằng cũng không thể chấp nhận nổi người phụ nữ của mình như vậy. Thế là cô sắp đặt tất cả, chẳng qua là hi vọng sau khi tôi dùng dùng nổi giận sẽ chủ động đề nghị li hôn. Tất cả hành vi của cô, hoàn toàn là vì muốn li hôn. Cô đương nhiên có thể tự mình đề nghị li hôn, thế nhưng cô sợ bản thân đưa ra đề nghị li hôn sẽ chọc giận đến Cố gia, Thịnh Niên do đó mà sẽ gặp khó khăn. Cô đối với Dương Nhất Sâm hay là Dương gia, đương nhiên có tình cảm nhất định, nhưng loại tình cảm này vĩnh viễn không bao giờ xếp trước vị trí đầu tiên của mình. Tất cả những hành vi này cô lợi dụng Dương Nhất Sâm để đưa ra lời giải thích hợp lý, hơn nữa còn vì tôi mà sắp xếp một lời giải thích hoàn hảo nhất, nếu như tôi chủ động đề nghị li hôn, người khác cũng sẽ nhận định rằng trong lòng tôi thật sự có tồn tại người phụ nữ khác, mới sẵn sàng li hôn với cô. Mà cô là người bị hại, Thịnh Niên đương nhiên sẽ không có việc gì, không chừng Cố gia sẽ vì chuyện này mà cảm thấy thiếu nợ cô, cho nên sẽ càng hào phóng với Thịnh Niên hơn. Bản thân cô cũng có thể đạt được tự do như mong muốn, đương nhiên điều kiện tiên quyết nhất thiết là do tôi đề nghị li hôn.”

Dương Cẩm Ngưng mím môi càng chặt, thời gian này cô lên kế hoạch tính toán, vậy mà đã bị anh hoàn toàn vạch trần. Cô chính là người như vậy, cũng là người đã làm những việc đó, cố ý làm ra những việc đó cũng biết Cố Thừa Đông nhất định sẽ phát hiện ra, nếu Cố Thừa Đông nhận định trong lòng cô có Dương Nhất Sâm, vậy anh sẽ chủ động đề nghị li hôn, cô liền như thế mà có thể được tự do.

Bản thân cô như vậy, thế thì cũng không cần phải đi nghĩ xem có thật sự tồn tại mối liên quan hệ giữa Cố Thừa Đông và Diệp Văn Hi hay không để mà phẫn nộ, cũng không cần lo lắng trong lòng chồng mình có tồn tại người khác hay không.

Cô vẫn luôn không hiểu được, tại sao người phụ nữ nhất định phải đợi sau khi người đàn ông này vì người đàn bà khác mà vứt bỏ mình thì mới hiểu được phải đối xử tốt với bản thân, mới biết đi vứt bỏ người đàn ông này. Cô vĩnh viễn cũng không muốn là người phụ nữ đem hi vọng của mình đặt lên người đàn ông, cuộc đời cô vĩnh viễn là vì bản thân mình, đã phát hiện ra người đàn ông này trong lòng chứa đựng bóng hình của người đàn bà khác, vậy cũng không cần đợi anh ta vứt bỏ cô, tự cô cũng có thể đưa ra quyết định.

Cô muốn vứt bỏ anh.

Cuộc đời cô vĩnh viễn nắm chắc trong tay mình, bất luận là tiếp tục đoạn hôn nhân này hay là từ bỏ nó, đều là do bản thân cô làm chủ.

Dương Cẩm Ngưng nắm chặt tấm ra trải giường, ngược khuôn mặt ưu phiền mê hoặc lên, bộ dạng của cô cực kì mê đắm nhưng sự mê hoặc quỷ quái trên gương mặt lại nồng đậm, cô liếc mắt nhìn Cố Thừa Đông, anh đoán ra được toàn bộ thì làm sao chứ?

Cái anh đoán đúng nhất chính là sự thực cô muốn li hôn.

Là bản thân cô không cần anh nữa, bất luận anh trong mắt người khác có bao nhiêu ưu điểm đi nữa.

Cố Thừa Đông cũng tiếp tục nhìn cô, từ trước đến nay anh không biết cũng có dạng phụ nữ này. Nụ cười của cô thuần khiết hơn bất cứ ai, mê hoặc tất cả mọi người, có thể khiến cho những người từng gặp cô đều cho rằng cô thiện lương đáng yêu. Nhưng cô lại tàn nhẫn hơn bất cứ người nào khác. Người đầu ấp tay gối với anh không ngờ lại là người phụ nữ ác độc như vậy.

Bề ngoài của cô có cực kì quyến rũ đến đâu thì lòng dạ cũng ác độc giống như loài rắn rết mà thôi.

Tận đáy lòng anh cười thầm với chính mình, thế mà trong lòng vẫn còn một chút hi vọng đó. Cho rằng trên thế giới này cho dù không có “cô ấy”, anh cũng có thể tìm được một người con gái toàn tâm toàn ý đối tốt với mình, yêu mình như chính cuộc sống cô ấy, người con gái không thể sống thiếu anh. Anh đã từng chân thành mà nghĩ thật sự phải đối xử thật tốt với cuộc hôn nhân này, đến hôm nay đã hoàn toàn sụp đổ.

Anh đã từng nghĩ rằng nếu cuộc đời mình giống như một quyển sách, anh hi vọng có thể là như vậy: cuộc đời này, anh chân thành yêu một người con gái, thật tâm chăm sóc cuộc hôn nhân đó. Trước mặt người con gái đó, anh có thể gỡ bỏ hết tất cả mọi suy nghĩ.

Anh đã từng nổi loạn, rồi lại ngụy trang bằng sự bình tĩnh và lí trí trong nhiều năm qua, đến hôm nay tất cả bị người phụ nữ này xé bỏ hoàn toàn, để lộ ra phần nổi loạn ấy, phần tăm tối vốn đã chôn sâu trong lòng anh, dường như cuộc đời này anh mất đi “cô ấy” đã thật sự không còn hạnh phúc nữa rồi.

Dương Cẩm Ngưng nhìn bộ dạng của anh, đến hôm nay bọn họ đã xé rách bộ mặt của nhau, cũng không cần phải nghi kỵ lẫn nhau nữa rồi. Cô bất giác nở nụ cười lạnh lùng, vậy mà cuối cùng lại để cười thành tiếng.

Nụ cười của cô giống như đang châm biếm anh. Ánh mắt Cố Thừa Đông híp lại rồi nhanh chóng cũng bật cười.

“Hiện tại tới phiên em đoán thử xem, tôi sẽ như ý nguyện của em mà đồng ý li hôn hay không?”

Anh đã cách biệt với hạnh phúc như vậy, vậy thì người con gái ác độc này, dựa vào đâu mà để cho cô được tự do, dựa vào đâu mà đòi anh bỏ qua cho cô?

Vậy là quá trình ngược đã thật sự bắt đầu rồi! Nói chung là.... mình cũng thật ba chấm...

28. Chương 37-38

Chương 37: Ngẫu nhiên như vậy Edit: Chillli Mai Chính dịch: Sahara

Thế giới này vốn dĩ không công bằng với người phụ nữ. Đa số phụ nữ đều không chịu thua kém, bọn họ thà rằng đem toàn cuộc sống của mình đặt trên người đàn ông để rồi dùng nửa đời còn lại chứng minh với thế giới rằng người đàn ông bạc tình, cũng không chịu dùng sự thông minh, sự xuất sắc của bản thân để chứng tỏ rằng, cho dù có gặp phải đàn ông xấu xa thì bản thân mình cũng có thể tự mình gánh vác, dám yêu dám hận.

Dương Cẩm Ngưng vĩnh viễn cũng không hi vọng bản thân mình sống dựa vào hai chữ “vận may” .

Cố Thừa Đông hiển nhiên sẽ không nói tất cả mọi chuyện cho Cố lão gia, không những vậy mà còn phải vì Dương Cẩm Ngưng mà phải hóa mọi chuyện thành đơn giản. Còn Lương thị cũng nỗ lực chĩa mũi nhọn nhằm vào Cố thị. Cố Thừa Đông liên tiếp đưa ra hai chiêu bài, cuối cùng chuyện bài báo cũng lắng xuống. Anh lại tiếp tục tung ra thị trường những sản phẩm mới, đạt được rất nhiều thành công và sự ủng hộ của mọi người. Hiện tại giới truyền thông đều đưa tin về con mắt nhìn xa trông rộng của Cố Thừa Đông, còn bài báo đưa tin bất lợi trước đây đều bị vứt bỏ ra sau, rất ít người đề cập đến.

Dương Cẩm Ngưng tiếp tục đợi ở Cố gia, Cố Thừa Đông mỗi lần trở về, cũng đều không chủ động nói chuyện với cô, hoàn toàn lạnh nhạt với cô. Chứng kiến tình trạng hiện tại, Dương Cẩm Ngưng thà rằng Cố Thừa Đông mắng mình một trận, hoặc là lại phát rồ lên đánh cô một trận, như vậy tâm trạng cô mới tốt lên một chút. Thậm chí Dương Cẩm Ngưng còn u ám nghĩ rằng Cố Thừa Đông không chịu giúp cô hoàn thành tâm nguyện, chỉ vì lòng tự ái của anh, một thời gian sau anh cũng sẽ nghĩ thông suốt, sẽ cảm thấy rời xa loại phụ nữ độc ác như cô sẽ tốt hơn.

Vì thế, Dương Cẩm Ngưng đối với Cố Thừa Đông cũng không mấy hòa nhã.

Cố lão gia thấy hai người bọn họ như vậy, nhiều lần tỏ ý không hài lòng, nhưng hai người bọn họ cứng đầu không chịu nghe.

Lúc này, những tin tức trước kia đều đã tiêu tan rồi, ai cũng cho rằng quan hệ vợ chồng của bọn họ sẽ trở lại như trước. Mỗi người đều rất lý trí mà đưa ra lời khuyên cho người khác, nhưng lại không có cách nào đối diện với tình cảm của chính mình một cách sáng suốt.

Dương Cẩm Ngưng thực sự cảm thấy vô cùng nhàm chán. Hễ cứ gặp được người nào ở Cố gia, người ta cũng đều cố ý khuyên nhủ cô, đàn ông làm sao không có lúc phạm sai lầm, muốn cô thông cảm cho anh nhiều hơn.

Cô không thích nghe những lời đó, nhất là trong lúc đối phương còn một người phụ nữ khác. Cuối cùng cô nghĩ, bản thân mình thật quá biến thái, lúc nào cũng mong muốn thấy được nữ chính trong các bộ phim hoặc tiểu thuyết đi lầm đường, mong muốn trên thế giới này phụ nữ xấu xa ngày càng nhiều lên. Thế nhưng, tất cả những người phụ nữ xung quanh cô đều là người lương thiện, đều khiến cho đàn ông thương hại.

Những điều này khiến cô không hài lòng chút nào.

Dương Cẩm Ngưng ở Cố gia một thời gian cảm thấy rất không thoải mái, Dương Nhất Sâm điện thoại đến, vì thế cô lại vui vẻ như trước. Không vì cái gì khác, mà chỉ là vừa thích hợp cho cô một cái cớ để ra ngoài chơi.

Dương Nhất Sâm đến chỗ hẹn rất sớm, đó là một nhà hàng nổi tiếng, đồ ăn ở nhà hàng này cực kỳ ngon. Dương Cẩm Ngưng không phải là người ăn chay, nhưng những món cô ăn lại toàn là đồ chay, ngoại trừ món thịt bò đặc biệt yêu thích của cô. Cô thích ăn rau xanh, vừa không tốn nhiều tiền, vừa có thể ăn dễ dàng. Ngược lại những món mặn phức tạp này, cô vừa nhìn thấy liền đau đầu.

Cô dường như có thể vĩnh viễn sống tốt như vậy, sự lo lắng của người khác luôn luôn là nỗi phiền muộn trong mắt cô, ít nhất đây là suy nghĩ của Dương Nhất Sâm.

Nhà hàng trang trí cực kỳ tinh xảo, nhưng thiết kế lại đặc biệt đơn giản, có sâu sắc nhưng cũng có thực tế.

Dương Cẩm Ngưng ngồi đối diện với Dương Nhất Sâm, đặt túi xách xuống. Cô không có nhiều sở thích, mua các loại túi xách số lượng có hạn là sở thích của cô.

Dương Nhất Sâm đã gọi không ít món ăn, có một số là món ưa thích của cô, một số là món nổi tiếng của nhà hàng. Cô nếm thử món mới, đồng thời nhớ chuyện lúc trước, cô ghét nhất chính là chuyện gọi món. Cô luôn hi vọng mọi việc của mình có thể tự mình quyết định, lại càng không thích người khác trao cái quyền quyết định chuyện của họ cho cô. Cô lúc nào cũng sẵn sàng tự chịu trách nhiệm với bản thân, không muốn chịu trách nhiệm với người khác.

Bởi vì tính tình như vậy, nhiều người theo đuổi cô mới nói rằng: người đàn ông nào yêu cô, nhất định không có kết quả tốt.

Chính cô cũng đồng ý với ý kiến đó, cho dù nó hoàn toàn bất lợi với cô.

Cô không thích chờ đồ ăn, cô luôn muốn khi mình đến, lập tức có ngay.

Dương Nhất Sâm lấy đĩa đưa cho cô, “Sắc mặt rất tốt.”

Cô nhận đôi đĩa, “Có thể do thời tiết tốt. Không phải có bài báo nói nếu như tiết tốt, người đàn ông tổ tình xác suất thành công rất cao. Như vậy có thể nói, thời tiết tốt, có thể tâm trạng sẽ tốt.”

Dương Nhất Sâm lắc đầu, “Em lúc nào cũng đều có nhiều lý do để ngụy biện.”

“Kỳ thực có nhiều lý do như vậy, đúng hay sai cuối cùng cũng không quan trọng, chỉ cần bản thân có muốn chấp nhận lý do đó hay không mà thôi, bản thân cảm thấy nó thuyết phục là được.” Dương Cẩm Ngưng gấp đồ ăn vào bát mình, đồ ăn tươi ngon, bóng mỡ khiến cô cảm thấy không muốn ăn.

Câu nói này của cô không biết đã khuấy động lòng Dương Nhất Sâm thế nào, anh cười mỉm, “Từ lâu đã muốn gọi em ra ngoài, nhưng lại sợ làm ảnh hưởng tới em. Dù sao cũng phải trách người khác hiềm nghi.”

“Giữ chứ? Em cảm thấy, chỉ cần quản tốt việc của mình, không cần để người khác phải lo lắng, như thế đã là tốt nhất rồi.” Cô nhìn anh cười ngọt ngào, “Em là người thông minh như thế, nhất định không để cho người khác phải lo lắng.”

Chỉ cần quan tâm bản thân tốt là được rồi, quan tâm tới người của anh, như vậy tự nhiên sẽ cảm thấy hạnh phúc.

“Nói không lại em.” Dương Nhất Sâm trầm thờ dài.

“Anh, em thật sự muốn anh chăm sóc tốt cho bản thân, đừng để bố mẹ lo lắng.”

“Thế nào lại biến thành em khuyên anh?” Dương Nhất Sâm ăn một miếng cơm, mày nhíu lại, nhưng tâm trạng không bị ảnh hưởng.

“Cái gì mà khuyên với không khuyên, chúng ta chỉ là nhân tiện đi ăn cơm thì nói vậy thôi.” Dương Cẩm Ngưng cũng không muốn tiếp tục dây dưa gì nữa, cô luôn cho rằng, chỉ cần là chuyện quá khứ thì nên bỏ qua.

Đối với Dương Nhất Sâm, trong lòng cô luôn có một chút nuối tiếc, nhưng cũng chỉ là nuối tiếc mà thôi.

Sống bao nhiêu năm nay, cô đã chứng kiến không ít những chuyện xảy ra chung quanh mình, hay những nơi nào xa xôi. Nhưng rồi cuối cùng cô mới phát hiện ra, cô không thể vì một người mà sống, cũng không thể vì ai đó mà chết. Trong lòng cô, tình yêu không vĩ đại như vậy. Nếu như cô có cha mẹ tốt, thì việc đại sự của cô, cô cũng nhất định sẽ vì họ mà làm trọng, tuyệt đối không lấy một người đàn ông mà cha mẹ không hài lòng.

Trên thế giới này đàn ông có rất nhiều, nhưng cha mẹ thì chỉ có một.

Suy nghĩ như vậy, khiến sự tiếc nuối của cô giảm đi phần nào.

Cô may mắn có một người anh trai như thế, cũng may mắn vì được thượng đế ban cho mình bố mẹ tốt, cô sẽ không oán hận điều gì, dù sao thì trời xanh cũng không quá bạc đãi cô.

Cô từ lâu đã hiểu được, hạnh phúc chân chính không phải mình có được cái gì, mà là bản thân biết thỏa mãn với tất cả những gì mình đang có.

Dương Nhất Sâm thấy tâm trạng của cô khá tốt, cũng bớt lo lắng đi phần nào. Những lời chưa kịp nói kia, bị ánh dương chiếu sáng, cuối cùng cũng tiêu tan.

Bọn họ nói chuyện nọ chuyện kia, nói đến Dương Lập Hải và Tả Tần Phương cãi nhau vì những chuyện nhỏ nhặt, người ta khi càng già lại càng giống như con nít.

Dương Nhất Sâm thanh toán tiền xong, cùng với Dương Cẩm Ngưng chuẩn bị đi ra ngoài. Vừa lúc bên kia cầu thang đi xuống một đám người, tầng trên toàn phòng VIP, thân phận những người đó không tầm thường, hơn nữa còn đặt bàn trước.

Dương Cẩm Ngưng thật cho rằng Dương Nhất Sâm là cố ý chọn quán này.

Cố Thừa Đông và Diệp Văn Hi đang chậm rãi xuống lầu, đương nhiên, còn có không ít người đi phía sau.

Có thân phận địa vị thật đúng là tốt, lúc nào cũng được người ta vây quanh, thật giống như hoàng đế.

Dương Nhất Sâm nhìn cô chằm chằm, mà cô chỉ đứng tại chỗ, nửa bước cũng không muốn đi.

Cố Thừa Đông và Diệp Văn Hi xuống tới nơi, anh liếc nhìn cô một cái, dừng chân lại.

Không ít người thấy cảnh này, hiển nhiên ném ánh mắt lên người Dương Cẩm Ngưng, cuối cùng mới quan sát về mặt của Cố Thừa Đông, ngoài miệng nói cáo từ, nhưng vẫn còn đôi chút hiếu kỳ, liên tục nhìn lại.

Khi tất cả mọi người đã đi khỏi, Diệp Văn Hi mới cùng Cố Thừa Đông trao đổi cái gì đó rồi mới rời đi. Cố Thừa Đông nhìn chằm chằm Dương Cẩm Ngưng, Dương Nhất Sâm thấy bọn họ như vậy, chủ động tiến lên phía trước, "Thừa Đông cậu cũng ở chỗ này à, trùng hợp quá."

"Quả đúng là trùng hợp."

"Biết nhà hàng này đồ ăn rất ngon, nên hẹn Cẩm Ngưng ra đây, nó rất ham ăn. Sớm biết cậu cũng ở đây thì đã gọi cậu cùng tới ngồi cùng, Cẩm Ngưng đúng là khen đồ ăn ở đây không dứt miệng."

"Anh thật sự là khách khí, có cơ hội nhất định mời anh đi ăn một bữa, hy vọng anh không từ chối."

"Đâu phải lúc nào cũng có cơ hội tốt được em rủ mời, làm sao có thể từ chối."

. . .

Hai người đều anh một câu tôi một câu khách khí, một lúc sau Dương Nhất Sâm mới chủ động cáo từ.

Cố Thừa Đông cười nhạt nhìn Dương Cẩm Ngưng, "Luyến tiếc?"

"Nếu đã biết rõ như thế, sao còn quấy rầy?" Dương Cẩm Ngưng mở miệng nói.

"Có muốn anh giúp em gọi anh ta quay lại không?"

"Vây phiền anh rồi." Dương Cẩm Ngưng hừ lạnh một tiếng, không hề biết tự giác.

Cố Thừa Đông vừa lấy điện thoại ra vừa nói: "Đừng khách sáo. . . Trong tay anh vừa lúc có một hợp đồng muốn thương lượng với anh trai em một chút, không biết em có hứng thú không". Anh ngờ vực nhìn cô, "Anh quên mất, em là người không sợ trời, chẳng sợ đất, trên đời này chẳng có gì có thể uy hiếp được em."

"Nghìn vạn lần đừng coi trọng em như thế, sẽ hù chết em đấy."

"Người có là gan lớn hơn em vẫn còn chưa sinh ra đâu"

"Khướu hài hước của anh thật sự cần phải được bồi dưỡng thêm."

"Vây rõ ràng là "giáo viên" như em vẫn chưa tận lực rồi. . ."

Dương Cẩm Ngưng ngồi trên xe của Cố Thừa Đông. Cô thật sự khó hiểu, hai người bọn họ gặp nhau như vậy, dựa vào cái gì nói bọn họ đang yêu đương vụng trộm, mà anh có thể chăm chọc cô như thế. A, anh là đang bàn công việc, có lý do chính đáng. Nhưng cô cũng đâu có ôm Dương Nhất Sâm khóc lóc, càng không nói xấu Cố Thừa Đông với Dương Nhất Sâm, đâu giống như yêu đương vụng trộm?

Dương Cẩm Ngưng ngồi ở ghế phụ lái: "Mượn việc công để ở bên cạnh người đẹp, cảm thấy thế nào?"

"Cũng được, hẳn là khỏe hơn ở bên em, chí ít cũng không phải chịu khổ sở và bị cấm thù." Cố Thừa Đông thuận miệng đáp.

Cố Thừa Đông trộm nhìn cô, phảng phất thấy khuôn mặt cô giống như nở hoa

Anh nhìn cô, cũng không chú ý đường phía trước.

"Anh nhìn đường được không hả, em không muốn chết cùng với anh." Anh không nhìn đường phía trước, xe đã lệch vào chính giữa, thiếu chút nữa là xảy ra va chạm với xe đối diện.

Cố Thừa Đông không quay đầu lại, nhìn vô-lăng, "Hóa ra em cũng biết sợ."

"Sợ cái gì? Sợ cùng chết với anh? Đúng là có chút đáng sợ thật. Lúc sống là vợ chồng bất hòa, chết đi còn phải bất hòa với anh. Em sợ cả đời này không được sống yên ổn."

“Vậy em lại càng không nên nhắc anh. Dựa vào tình huống lúc này mà nói, nếu xảy ra tai nạn, người chết trước sẽ là anh. Em cùng lắm là chỉ tàn phế nửa đời còn lại thôi.” Anh lấy ngữ khí cực kì bình tĩnh mà nói câu đó.

Dương Cẩm Ngưng cắn môi, không phản ứng.

Cô muốn nói, cô không muốn chết, cũng không muốn anh chết. Cô không có độc ác như vậy.

Nhưng, cô cũng không muốn anh biết điều đó. Chương 38: Quyết chiến đến cùng Edit: Ý lu bu Chính dịch: Sahara

Nếu như trong đoạn tình cảm này, cần phải có một người phải làm hành động quá giới hạn, mới có thể xé rách ràng buộc của hai bên, cô tình nguyện làm người đó.

Đêm đó, Cố Thừa Đông và Dương Cẩm Ngưng lại tiếp tục phát huy xuất sắc diễn xuất vợ chồng hòa thuận trước mặt Cố lão gia, nhưng sau khi về phòng riêng thì ai nấy lại bắt đầu giương cung múa kiếm. Người này trong mắt người kia đều như cái gai, châm chọc đối phương hết lời.

Dương Cẩm Ngưng từng nghe nói, nếu như một đôi vợ chồng chưa từng cãi nhau, vậy thì nhất định không bình thường. Thậm chí, có nhiều người lại thích lấy việc cãi vã với vợ chồng là thú vui. Thế nhưng cãi nhau thật sự và lấy cãi vã làm trò vui lại là hai chuyện khác xa nhau. Cô và Cố Thừa Đông chính là loại thứ hai.

Dương Cẩm Ngưng buồn chán đi ra ngoài một chút, thì thấy hai đứa trẻ, đang đem một bao đồ chơi lớn bày ra. Những thứ này có thể lắp ráp với nhau tạo ra những hình thù khác lạ. Một thằng bé đem xếp những đồ vật kia thành một chồng rất cao, nhưng đứa bé còn lại vẫn ngồi một bên bĩu môi chê bai là quá thấp.

Dương Cẩm Ngưng nhìn một hồi, thậm chí không cần chờ kết quả cũng biết cái đồng cao kia dù có xếp cao đến thế nào thì cuối cùng cũng sẽ sụp đổ, dù cho có cẩn thận từng li từng tí. Cô xoay người đi vài bước lại quay đầu nhìn đôi song sinh kia. Kì thực, sụp xuống cũng tốt, nếu như không sụp thì sẽ luôn mong ước xếp cao lên chút nữa, sau khi đổ rồi có thể làm lại từ đầu, bằng không, người ta sẽ luyến tiếc không muốn làm lại lần nữa.

Từ trước đến nay cô không phải là một người có tính nhẫn nại tốt, cô muốn nhanh chóng thoát li một mối quan hệ như vậy, cô muốn gia tăng thêm sức nặng để làm sụp đổ nó.

Dương Cẩm Ngưng nghênh ngang đi đến Cố thị. Rốt cuộc cô cũng nhận thức được mình đang tới công ty để cãi nhau với con hồ ly tinh dụ dỗ chồng mình. Sau tất cả những chuyện vừa xảy ra, danh dự, quan điểm gì gì đó, tất cả đều chẳng quan trọng nữa rồi. Cô bây giờ chính là suy nghĩ như vậy, chẳng qua những thứ mà cô muốn không giống với người phụ nữ khác, hơn nữa, suy nghĩ của cô còn ti tiện vô cùng.

Cô đi tới Cố thị, hỏi nhân viên lễ tân phòng làm việc của Diệp Văn Hi.

Đối phương trả lời cô, biểu hiện vừa kinh ngạc, vừa hiếu kỳ.

Dương Cẩm Ngưng tìm được Diệp Văn Hi. Cô ta mặc trang phục công sở, xử lý một loạt công việc, rõ ràng là một người con gái có thần thái giỏi giang nghiêm túc trong công việc.

Cô hơi hạ mí mắt, hướng về phía Diệp Văn Hi.

“Đã lâu không gặp” . Cô vờ như không biết những ánh mắt lén lút tò mò quan sát hai người, những lỗ tai động lên nghe ngóng.

Diệp Văn Hi nhíu mày, vẻ mặt không kiên nhẫn, cũng đứng lên đối mặt với cô, cả hai không vừa mắt nhau, trong trường hợp này cũng không muốn giả vờ, “Cô muốn làm gì?” .

“Lời này nên là tôi nói chứ? Rốt cuộc cô muốn làm gì?” . Cô nâng cằm, nở nụ cười kiêu ngạo, “Có cần tôi nhắc nhở lại cô một lần nữa, Cố Thừa Đông là chồng tôi? Có cần tôi nhắc nhở cô người đàn ông cô thâm mến hiện tại đã trở thành chồng tôi? Có cần tôi nhắc nhở cô, ngàn vạn lần đừng đi vào con đường cũ của mẹ cô, làm tiểu tam sẽ không có kết quả gì tốt” .

Ánh mắt sắc nhọn của cô bắn thẳng vào Diệp Văn Hi

Nhiều năm qua, trong lòng cô vẫn oán hận điều này, có lẽ hôm nay nên kết thúc thôi. Sau ngày hôm nay, Dương Cẩm Ngưng cô sẽ không oán hận người phụ nữ trước mặt, bất kể đối phương đã từng làm ra những chuyện gì, cô cũng sẽ không thù hận nữa, tất cả sẽ trong ngày hôm nay kết thúc.

“Dương Cẩm Ngưng, cô nhất định phải như âm hồn bất tán vậy sao?” Diệp Văn Hi cắn môi, tất cả mọi thứ của cô hiện giờ đều dựa vào sự nỗ lực của cô mà có, tất cả đều do cô tạo ra. Người phụ nữ trước mặt cô lúc nào cũng đứng ở trên đỉnh cao của đạo đức, tự hạ thấp bản thân như vật thật không người hợp chút nào.

“Đối diện với thứ tiện nhân như cô, cô nghĩ tôi còn có thể làm thế nào?” Dương Cẩm Ngưng tới gần Diệp Văn Hi: “Đừng cho là tôi không biết ý định của cô, cô không phải muốn dụ dỗ Cố Thừa Đông sao? Thế nào, dám làm nhưng lại sợ người khác nói sao? Cô và mẹ cô đều một giuộc”.

“Cô đừng khinh người quá đáng.” Diệp Văn Hi hơi run người, nhưng đứng trước mặt Dương Cẩm Ngưng vẫn giữ vài phần phong độ: “Dương Cẩm Ngưng, tính cách cô như vậy, cho dù là người đàn ông tốt cũng sẽ bị cô bức đi lệch quỹ đạo.”

“Thế nào, cô thừa nhận cô và Cố Thừa Đông có một mối quan hệ không thể bí mật?”

“Cô có bằng chứng không?”

“Diệp Văn Hi, cô cứ đóng kịch đi, để tôi xem cô lợi hại đến đâu.” Dương Cẩm Ngưng dường như rất tức giận, vươn tay ra, chuẩn bị cho Diệp Văn Hi một cái tát.

Nhưng, tay cô lại bị ai đó kéo lại.

Có người chứng kiến đã sớm đoán được tình huống sẽ trở thành như vậy cho nên đã đi thông báo với Cố Thừa Đông, người có mặt ở đây cũng không dám nói gì, đây là vợ Cố Thừa Đông gây rồi, xử lý không tốt khác nào mất chén cơm.

“Em gây chuyện đủ chưa?” Cố Thừa Đông u ám nhìn cô.

Dương Cẩm Ngưng mỉm cười vì đạt được mục đích, nhưng chỉ là nụ cười thoáng qua. Tốt, mọi chuyện hoàn toàn chạy đúng hướng cô dự tính. Diệp Văn Hi đúng là người mà Cố Thừa Đông vĩnh viễn không muốn làm tổn thương. Như vậy. . .

Nhân lúc Cố Thừa Đông không chú ý, cô nhanh chóng giơ cánh tay không bị anh khống chế lên giáng một cái tát xuống mặt Diệp Văn Hi: “Tôi sẽ gây chuyện các người xem.”

Diệp Văn Hi lập tức lấy tay ôm mặt, vẻ mặt nhu nhược nhìn chằm chằm Cố Thừa Đông.

Cố Thừa Đông cũng sững sờ, không ngờ Dương Cẩm Ngưng lại dám trước mặt anh đánh thương người khác.

Trong trí nhớ anh bỗng hiện lên một gương mặt ôn nhu, nụ cười mờ nhạt, cô ấy giơ tay lên vuốt mặt anh: “Nếu như có thể, xin anh chú ý chăm sóc chị của em.”

(Phi! ! ! Làm quái gì có cái lí lẽ qua đời rồi mà còn muốn người yêu chăm sóc cho chị gái mình. Thánh thiện đâu không, thích làm thiên sứ thì tự mình làm đi, lôi người khác vào làm gì chứ. Chỉ gây thêm gánh nặng cho người khác thôi! ! Ước chế bỏ xừ >_<)

“Mau xin lỗi!” Cố Thừa Đông nén giọng nhìn chằm chằm cô Dương Cẩm Ngưng, tay càng ra sức, cứ như muốn cắt đứt tay cô.

Xin lỗi ư, đừng hòng!

“TRỪ-KHI-TÔI-CHẾT” Lông mi cô khẽ chớp, nụ cười trên mặt như cười nhạo anh căn bản không biết làm gì.

Dương Cẩm Ngưng hừ nhẹ trong lòng, lần này coi như cô nợ Diệp Văn Hi. Những chuyện trước đây coi như xoá bỏ, bất luận thế nào sau này cô sẽ không gây thương tổn cho Diệp Văn Hi, mặc kệ cô ta dối trá, hay giả vờ tốt bụng, cô cũng sẽ không làm lại.

Lần này, coi như xoá bỏ chuyện của họ.

Cô gắt gao nhìn Cố Thừa Đông, cho dù tay đau nhức đến cực độ, cũng không có một chút khuất phục. Giống như cô nói, trừ khi cô chết, tuyệt đối sẽ không có chuyện xin lỗi.

Thông minh như Cố Thừa Đông, những vẫn có lúc đoán sai. Trong kế hoạch của cô, thâm ý lớn nhất chính là nhằm vào mờ ám giữa Cố Thừa Đông và Diệp Văn Hi. Nếu như có một ngày cô và Cố Thừa Đông ly hôn, thì tân nương tiếp theo sẽ không thể nào là Diệp Văn Hi.

Nếu Cố Thừa Đông thực sự vì Diệp Văn Hi mà ly hôn với cô, thì Diệp Văn Hi mãi mãi cũng không thể bước chân vào Cố gia. Một khi còn Cố lão gia ở nhà, cô ta vĩnh viễn không được chấp nhận.

Nham hiểm cũng được, hiền lành cũng được, Dương Cẩm Ngưng cô lần này không cần danh tiếng.

Cố Thừa Đông cuối cùng cũng phát hỏa, bảo mọi người đi hết rồi mới lôi Dương Cẩm Ngưng đi.

Tay cô cuối cùng cũng thoát li đau khổ, cô nhìn anh: “Nhìn bộ dạng không lẽ của anh như thế. . .”

Trước khi Cố Thừa Đông kịp phản ứng, cô đã đi vào thang máy. Cánh cửa chậm rãi đóng lại, giống như tương lai của bọn họ, mãi mãi sẽ cách nhau một tấm cửa ấy.

Cố Thừa Đông đợi Dương Cẩm Ngưng đi rồi, chủ động tới chỗ Diệp Văn Hi xin lỗi, làm trò trước mặt nhân viên như vậy. Trong lòng Diệp Văn Hi không khỏi cười thầm, không ngờ Dương Cẩm Ngưng cũng làm ra chuyện ngu xuẩn như thế.

Diệp Văn Hi thật không ngờ, lúc tan tầm, lại phải nghênh đón một nhân vật.

“Diệp tiểu thư, Cố lão gia cho mời” . Người đó lễ phép và khách khí.

Diệp Văn Hi đành phải lên xe.

Đến nơi, một quán cà phê vô cùng có phong cách, mọi thứ sớm đã được sắp sàng, dường như đang chờ cô tới. Cô đi đến chỗ nhân vật trong truyền thuyết kia – người sáng lập Cố thị.

“Cố lão tiên sinh” . Cô lễ phép chào đối phương, tầm mắt nhìn thẳng, không chút sợ hãi.

“Mạo muội quá rồi cô Diệp, thật không phải. Do có chút chuyện nên muốn mời cô Diệp đến nói chuyện.” Cố lão gia vươn tay mời Diệp Văn Hi ngồi xuống.

Diệp Văn Hi ngồi xuống, nói: “Không biết Cố lão gia có chuyện gì muốn nói” .

“Tôi đã nghe nói chuyện ngày hôm nay” . Cố lão gia gõ gõ bàn, “Cẩm Ngưng bình thường không phải người như vậy, chắc có chút chuyện hiểu lầm nên nó mới làm ra chuyện như thế” .

“Hiểu lầm? Cho nên tôi phải gánh chịu?” Diệp Văn Hi nửa cười nửa không.

“Cẩm Ngưng không hiểu lầm ai, mà lại hiểu lầm cô Diệp. Cô cũng nên tự xem xét lại hành vi của mình một chút, bằng không. . .”

“Cố lão gia đang uy hiếp tôi? Tôi chỉ là một nhân viên bình thường, khả năng có hạn, chỉ cần các người tùy tiện động một ngón tay, tôi sẽ không có đường sống. Các người nhất định phải bức tôi đến đường cùng ư?”

“Cô Diệp, con người sống trên đời này không dễ dàng. Mỗi người đều có mỗi cái khó xử riêng, nên phải hiểu rõ thân phận của mình, không nên mơ tưởng gì đó, đời không như mơ.”

“Ý của ngài là gì? Tôi không rõ” .

“Chuyện báo chí ầm ỉ lần trước, cô Diệp chắc cũng đã rõ. Biên tập viên của báo “Song Nguyệt” đã từng là bạn học với cô, trước đây còn có một mối liên hệ thân mật. Việc này chắc không cần tôi nói thêm chứ?”

Diệp Văn Hi nhếch mép.

Nhưng Cố lão gia chỉ cười. “Đương nhiên, nếu chỉ dựa vào một mình cô, việc cũng không lớn đến vậy, nhưng cô cũng đã giúp thêm dầu vào lửa.”

“Cố lão gia là muốn tới tính sổ với tôi?”

“Cô Diệp, tôi chỉ muốn cảnh tỉnh cô, bất kể vì sao Thừa Đông đối với cô tốt như vậy, cô cũng sẽ mãi mãi là ti tiện đối với nhà họ Cố. Những suy nghĩ lỗi thời kia, tốt nhất nên dập tắt đi. Nếu không. . . đừng trách lão già này vô tình.”

Cố lão gia nhìn Diệp Văn Hi một lúc lâu, sau đó mới vẫy tay, chậm rãi rời đi.

Diệp Văn Hi vẫn ngồi tại chỗ. Những thứ tốt đẹp, dù là cô muốn có hay không muốn có, tại sao lại không có duyên với cô? Vì sao? Từ nhỏ tới lớn cô đều sống trong cái bộ dạng như vậy.

Dương Cẩm Ngưng nói: “Cho dù tôi không chiếm được, cũng không muốn để cô có được.”

Đúng vậy, thật ra mọi người ai cũng như ai mà thôi.

29. Chương 39-40

Chương 39: Bản thân bất lực

Edit: Chilli Mai

Chỉnh dịch: Sahara

“Dương Cẩm Ngưng cô có thấy mình có phần quá đáng rồi không hả?” Cố Thừa Đông tiện tay ném áo khoác xuống đất, mặc kệ mình đã dẫm lên áo, cứ thế bước đến gần người con gái khiêu chiến anh hết lần này đến lần khác.

Cô nghiêng người nhìn anh.

Làm chuyện như vậy, cô biết rõ hậu quả, nếu như anh đưa đơn ly hôn, cô nhất định rất cảm kích. Nhưng anh lại khiến cô thất vọng rồi, anh nhìn cô sau đó tiến đến sát cô.

Cô rốt cục thấy được điểm không thích hợp, “Anh muốn làm gì?”

Anh đem cô dồn đến góc tường, “Thật hiếm thấy, cô cũng có lúc biết sợ?”

Anh nắm tóc cô, ép cô ngửa đầu lên nhìn mình. Chính là khuôn mặt này, rất quen thuộc, từ từ làm ra những chuyện khiến anh khiếp sợ. Từ từ mưu tính, từ từ coi anh như không tồn tại.

Da đầu cô tê dại nhưng anh càng dùng sức.

Đôi mắt của cô, lấp lánh như ánh sao, nhưng chẳng qua chỉ đang nhắc cho anh biết rằng, người con gái này có bao nhiêu quật cường, không bao giờ chịu nhận thất bại. Cảm giác bất lực này khiến mong muốn hủy diệt ngày càng lớn dần lên trong người anh. Dấu vết anh để lại trên cổ cô còn chưa tan, lúc này da đầu cô đã ửng hồng, rất nhiều sợi tóc đã bị anh nắm quá chặt mà rụng xuống. Quá đau đớn, cô bất ngờ chống lại, dùng chân đạp anh, nhưng lại bị anh khống chế, cô đành phải dùng tay cấu chặt vào da thịt anh, nhưng cô càng động, lại càng khiến anh tăng thêm lực.

Trong mắt anh lóe ra tia hủy diệt, giống như núi lửa đầu tiên sẽ nhả ra một cơn khói đặc rồi sau đó sẽ phun trào dòng dung nham mạnh mẽ. Anh dùng tay bóp lấy cằm của cô, cố sức bóp, khiến cho khuôn mặt của cô bị bóp méo.

Cơn đau mạnh mẽ ập xuống, cô nhin không được mà chảy nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống tay anh, sự bất lực của cô cũng được thu gọn vào trong mắt anh.

Khiến anh lần nữa nhớ đến những ngày tháng không thoải mái trước đây, anh cũng bất lực như thế.

Anh một tay đẩy cô vào tường, đầu cô bị va đập, phát ra tiếng động nhỏ.

Cánh cửa đột nhiên bị mở ra. Cố lão gia đứng ở cửa, nhìn dòng nước mắt liên tục chảy của Dương Cẩm Ngưng, lại nhìn sang Cố Thừa Đông ngồi bên giường, ông tức giận đến run người, “Các người đang làm cái gì thế hả?”

“Ông nội, hôm nay chúng con trở về.” Cố Thừa Đông căn bản không nhìn ông, trước khi ông muốn nói gì đó, anh lập tức ngăn cản, “Ông nội không cảm thấy, bao nhiêu năm qua ông quản quá nhiều rồi sao?”

Cố lão gia đứng lại tại chỗ, hít thật sâu, con mắt gắt gao nhìn cố Thừa Đông chằm chằm. Thật giống như thấy Cố Thừa Đông phản nghịch của năm xưa, cảm giác bất lực trước đây lập tức quay trở về, “Tôi mặc kệ các người.”

Cố Thừa Đông đứng bất động tại chỗ, cũng không quan tâm lão gia tức giận cỡ nào, xoay người lạnh lùng nhìn Dương Cẩm Ngưng, “Cần tôi mời cô xuống giường?”

Dương Cẩm Ngưng nhìn Cố Thừa Đông, không chút nghi ngờ, nếu như cô không làm theo lời anh nói, có khả năng anh lập tức giết chết cô.

Việc đó và những suy nghĩ của cô hoàn toàn khác nhau. Cô vốn dĩ muốn làm cho người đàn ông này phải tức giận, rồi buông tha cho cô. Nhưng không ngờ, anh lại coi cô như đối tượng giam cầm. Trong khoảnh khắc bị anh nhét vào trong xe, cô dường như thấy mình đã được đưa tới một số mệnh khác đã định sẵn, ngay cả con đường phía trước hình thù thế nào cô cũng không nhìn được.

Dương Cẩm Ngưng gắt gao nắm chặt ghế ngồi không chịu xuống xe. Cố Thừa Đông mở cửa xe, kéo cô ra ngoài. Anh nhìn bộ dạng cô, rất quật cường. Tốt lắm, anh rất muốn xem cô quật cường tới khi nào. Anh dùng sức kéo cô xuống xe, cô trực tiếp ngã trên mặt đất, nhưng vẫn không chịu đi, anh kéo tay cô, kéo trên mặt đất một đoạn đường rất dài, đầu gối bị ma sát, tạo ra trên mặt đất một vết máu khá dài.

Cảm giác đau đớn tới tận xương tủy, cô căn bản không muốn khóc, nhưng nước mắt cứ tuôn rơi.

Cố Thừa Đông hất mạnh cánh tay, cô theo quán tính mà ngã về phía sau.

Cô nhìn xung quanh, thấy toàn thân đau nhức, “Đây là đâu?” Cô chưa từng đến nơi này.

Cố Thừa Đông ngồi xổm bên cạnh cô, liếc xéo cô, khóe miệng mang ý cười, “Cô không phải muốn làm tôi tức giận sao? Không phải muốn vứt đi cái danh Tam phu nhân sao? Tôi để cô thử một chút.”

Anh nhấn từng chữ rõ ràng, nội dung lại đủ khiến cô run rẩy.

Đôi mắt của cô liên tục chuyển động, tay hung hăng nắm thành quyền, đâm vào người anh một cú. Anh nhanh chóng giơ tay ra ôm trọn lấy nắm đấm của cô, cổ sức, khiến cô tưởng rằng tay mình đã bị anh bóp nát.

“Tôi hận anh thấu xương”. Cô trừng mắt với anh, nghiêng từng chữ. Nước mắt vẫn nhòa trên mặt, thế nhưng thật nực cười, cô đã không quan tâm nữa rồi.

“Cô nghĩ rằng tôi sẽ quan tâm sao?” Một tay anh kéo, đem cô từ trên mặt đất kéo đi, mặc kệ cô có khó chịu hay không, anh vẫn kéo cô vào trong nhà.

Cố Thừa Đông ném cô ngã trên giường, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt cô, khóe miệng mỉm cười nhưng tràn đầy vẻ coi thường. Người phụ nữ này, lại lần nữa khiêu khích vào điểm yếu của anh, liên tục lừa dối anh, vĩnh viễn không để ý đến lời cảnh cáo của anh.

Anh cho cô cái danh Cố phu nhân, cô còn không biết điều, không ngừng tính toán với anh. Tốt, lần đầu tiên có người dám giở trò với anh như vậy, anh cũng không muốn nhân từ.

Trong mắt anh tràn ngập lửa giận, giống như đang bùng cháy trong cơ thể anh.

Cô hóa đá, nhìn anh cỡi áo khoác, cơ thể run lên. Cô vẫn cho rằng anh là một chính nhân quân tử, cô cho rằng bất cứ khi nào anh cũng giữ gìn phong độ của bản thân, cô cho rằng anh vĩnh viễn không có mang bộ mặt như vậy. Thế nhưng bộ dạng anh hiện tại giống như một con sói điên, mà bản thân cô là một chú cừ non, bất luận không nói lời nào, cô thật sự sợ bộ dạng này của anh, trong mắt tràn đầy lửa giận như muốn thiêu đốt cô.

“Anh muốn làm gì?” Cô đã lui đến không thể lui nữa. phía sau chính là tường.

Cô hận không thể xuyên qua bức tường này.

“Cô bây giờ vẫn còn là tam Thiếu phu nhân!” Giọng điệu châm biếm rơi vào tai cô, trước mắt cô là bộ ngực của anh.

Cố Thừa Đông nhảy lên giường, bắt lấy cô. Cô liên tục giãy dụa, đôi mắt gắt gao trừng anh, quyết không thỏa hiệp, ánh mắt lộ ra sự dứt khoát. Anh tóm một tay cô, không do dự liền dẫm chân đè lên tay cô. Giày vẫn chưa cởi khiến tay cô bị chà xát đau đớn. Một dòng mồ hôi lạnh trên mặt anh chảy xuống.

Trên mặt anh hiện lên ý cười, cố ý vạch những vết thương trên người cô ra để cô nhìn, cho tỉnh táo lại. Cô không biết làm thế nào mà anh có thể cởi hết quần áo trên người cô ra, ánh mắt anh mang theo vẻ coi thường đang quan sát tỉ mỉ từng nơi trên thân thể cô. Cô dùng sức lực cuối cùng đẩy anh ra, trên tay đã có máu. Anh bắt được tay cô, bóp chặt, khiến cô phải nhíu mày. Cố Thừa Đông cởi áo ngực của cô ra, ánh mắt mông lung ảm Ứt nhìn xuống cô. Cô bắt lực nhìn hai tay mình bị trói chặt.

Toàn thân cô không còn chút sức lực, mắt mở trừng trừng nhìn tay anh trượt trên cơ thể mình. Động tác rất chậm, khiến cơ thể cô không ngừng rung lên, anh cố ý đưa ngón tay vẽ những đường tròn trên ngực cô, giống như đang thưởng thức một món đồ chơi.

Nước mắt của cô liên tục chảy xuống, chỉ có thể mặc kệ bản thân mình bị làm nhục. Cô giương mắt nhìn anh đưa tay ngón tay vào trong mình, từ tốn chập chạp, thậm chí sau đó còn nhét chính ngón tay dính đầy dịch thể ấy vào miệng cô.

(Chilli: trời ơi ác quá, ta tâm hồn trong sáng mà cho edit đoạn này nè!!!)

Cô toàn thân bất động, phát ra âm thanh nức nở.

Cô hung hăng cắn vào tay anh, anh dùng tay kia bóp miệng của cô, khiến cô không thể làm gì được.

Giống như một cơn ác mộng, mọi thứ khiến cô cảm thấy buồn nôn. Người đàn ông kia lạnh lùng nhìn cô, coi cô như một thằng hề, dùng hành động thực tế cười nhạo sự ngu ngốc của cô, sự nức cười của cô.

Dạ dày không ngừng co thắt, nhưng cô không nôn ra được cái gì.

Hóa ra đều giống như hình dung của bản thân cô, chịu áp bức và xỉ nhục trong tay anh, nhưng lại không thể làm được gì, chỉ có thể giương mắt ra tiếp tục nhìn người đàn ông này làm nhục bản thân. Cô muốn khóc thật lớn. Đường như, thoát khỏi tay anh là chuyện quá đỗi xa vời.

Nhưng cô không phát ra âm thanh nào, cũng không có sức lực làm việc gì, chỉ có thể nhìn xem người đàn ông này đang đối xử với mình thế nào.

Cô muốn được lớn tiếng khóc, nhưng bản thân bất lực.

Chương 40: Cô không muốn anh chết

Edit: Chilli Mai

Chỉnh dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng cảm thấy mình hình như đã mộng mị một giấc thật dài. Trong mơ cô thấy toàn những cảnh khiến cô chán ghét, cô chưa bao giờ trải qua những việc ấy. Lần thứ hai cô tỉnh lại, đập vào mắt cô là khung cảnh thật lạ lẫm, ngôi nhà xa lạ, hơi thở xa lạ. Cô thử cử động cánh tay, rất đau, đầu cũng rất đau, cơ thể cũng rất đau, nơi nào cũng đều đau nhức.

Chính cô cũng hiểu rõ, toàn bộ những thứ này đều không phải là ảo giác. Cô thật là ngu xuẩn, khẳng khái dùng những cách ngu ngốc đó làm anh tức giận, sau đó người chịu thiệt chính là bản thân mình.

Cửa bị đẩy ra, Cố Thừa Đông chậm rãi đi vào.

Cô không có chút cảm xúc, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn người đàn ông trước mặt. Hình như cho đến bây giờ cô cũng chưa từng hiểu anh. Rất cuộc, anh là loại đàn ông như thế nào?

Cố Thừa Đông dừng lại ở bên giường, “Cảm thấy ảm Ức sao?” Anh ngờ vực nhìn cô, “Anh nói rồi, anh không phải là người tốt.”

Anh chỉ nói một câu, trong mắt cô liền hiện lên vẻ khiếp sợ, khiến anh rất thỏa mãn. Anh ghét thấy sự quật cường trong mắt cô, nó làm anh bị kích động, cũng phát sinh ý nghĩ muốn hủy diệt tất cả.

Cô ngơ ngác nhìn anh, trong ánh mắt có chút bi thương. Chính cô cũng tự cười mình, sống trong sung sướng quá lâu thì không chịu được gian khổ. Cuộc sống bị người khác sỉ nhục như vậy, trước kia cô đã từng trải qua, không có gì là không chịu được.

“Nếu đã cảm thấy tôi phiền phức như vậy, sao còn không buông tha cho tôi?” Cô mệt mỏi, một câu nói ấy dường như đã hao tổn toàn bộ sức lực của cô.

Sự ngạo mạn của cô đã bị tiêu tán dưới sự chà đạp của anh.

Giống như nỗi sợ hãi ẩn sâu trong lòng cô đã bị anh lôi ra ngoài. Những hình ảnh cô không muốn hồi tưởng, cứ từ từ bị xé thành những mảnh nhỏ tiến nhập vào trong óc anh, nhắc nhở anh những hồi ức mà cô vĩnh viễn không muốn nhớ lại.

Cố Thừa Đông nhìn cô, vì sao ư? Chính anh cũng không biết. Anh vì sao phải buông tha cho cô? Ai sẽ buông tha cho anh?

Sau khi Cố Thừa Đông rời khỏi, người giúp việc mới cầm thuốc vào. Cô không chịu để người khác bôi thuốc, kêu người ta mau đi ngoài. Khi không còn ai, cô mới tự mình cẩn thận lau những chỗ bị thương.

Dương Cẩm Ngưng bị nhốt ở một nơi xa lạ, ngôi nhà không lớn, duy nhất một tầng, chỉ có lầu hai hơi thấp, Bên cạnh ngôi nhà có bãi cỏ rất rộng, trên bãi cỏ có con đường bằng đá khúc khuỷu, nối liền với con đường bê tông bên ngoài. Cô đây hai ngày, chỉ có một giúp việc chăm sóc cô, Cố Thừa Đông cũng không tới nữa.

Đau nhức trên người lúc có lúc không, lúc không quá nghiêm trọng, cô xuống lầu. Cô nhớ đến những chuyện mình đã làm trước kia, không khỏi thấy mình ngu ngốc. Cô đã nghĩ cuộc hôn nhân này theo một cách quá đơn giản. Cũng có thể là do bản thân cô tha thiết muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này, cho nên phạm là chuyện gì có liên quan đến nhà họ Diệp, cũng dễ khiến cô mất đi lý trí, rơi vào trong điên cuồng. Diệp gia là vết thương không cách nào lành lại trong lòng cô, một khi nhắc đến, luôn là những kí ức buồn.

Nếu như người kia không phải Diệp Văn Hi, e rằng cô cũng không làm ra những chuyện đó, mà dùng lý trí để cư xử với cuộc hôn nhân này, suy nghĩ làm sao để lôi kéo chồng của mình trở về. Cô giống như một phần tử cực đoan vậy, lại làm ra những chuyện cực đoan.

Cô nghỉ ngơi hai ngày rồi, tất cả tâm tư tình cảm cũng đã trở về. Đối với bất cứ một người đàn ông nào, biết vợ mình làm ra những chuyện như vậy, chắc hẳn đều không thể hòa nhã cho được. Là do chính cô kỳ vọng quá cao, luôn mong người khác ai cũng là một công dân có phẩm chất đạo đức tốt, mà chưa từng yêu cầu như vậy đối với bản thân mình. Thậm chí cô có chút quá đáng trong cách cư xử của bản thân, nếu người khác làm tổn thương cô, cô sẽ coi chuyện là tổn thương họ là chuyện đương nhiên. Diệp Văn Hi cũng không sai, nhân phẩm của cô ta cao hơn. Nhưng những chuyện đã kích nhà họ Diệp, cô cũng chưa từng hối hận.

Nhưng cuộc hôn nhân của cô, ngày hôm nay đã đi tới nông nổi này..

Cỏ xanh khe lay trên mặt đất, cô cầm một ngọn cỏ lên, đặt trong tay từ từ xé.

Cố Thừa Đông hiện rõ cái bản thân kia trước mặt cô là chính cô tự chuốc lấy. Cô không nên khiến người khác tức giận. Kết quả phải trả giá như vậy, cô rõ ràng đã biết, nhiều lúc tỏ ra yếu đuối mới là cách thông minh, nhưng cô học không được.

Nhưng cuộc hôn nhân của cô, nên làm thế nào đây?

Tiếp tục như thế này? Vĩnh viễn cũng hi vọng ước muốn của bản thân thành hiện thực? Nhưng đến cuối cùng cô mong muốn cuộc sống của mình có hình dạng thế nào?

Không biết, ngay cả chính cô cũng không biết mình muốn có cuộc sống như thế nào nữa ...

Nhưng cô nhớ rõ, bản thân không thích chính là cuộc sống hiện tại.

Vài ngày sau, Cố Thừa Đông quay về, đưa Dương Cẩm Ngưng ra ngoài. Dương Cẩm Ngưng không hiểu đây là ý gì, nhưng ánh mắt Cố Thừa Đông sắc bén, nên chỉ đành im lặng. Anh không chút để ý đến cảm nhận

của cô, kéo cô nhét vào trong xe. Về mặt của anh cực kì nghiêm trọng, hẳn là đã xảy ra chuyện gì. Cô bị đẩy mạnh, ngã vào trong xe. Nhưng anh không mấy may quan tâm, lập tức khởi động xe chạy đi, tốc độ cực nhanh, cô chưa bao giờ trải qua.

“Xảy ra chuyện gì?”

Cô vúi lấy cái đệm trên ghế ngồi, thật vất vả mới ngồi ổn.

Cố Thừa Đông nhìn chằm chằm vào con đường phía trước.

“Ông nội bây giờ đang nằm viện”.

Dương Cẩm Ngưng mới yên tâm một chút, hóa ra chỉ mang cô đi bệnh viện, có thể tưởng tượng đến ánh mắt của anh... Đây không giống bình thường, cho dù Cố lão gia bệnh nặng, anh cũng không có vẻ mặt đó. Cố Thừa Đông nhìn cô qua kính chiếu hậu một cái, “Anh cả ra tay rồi”.

saharavuong.wordpress

~

Cố lão gia bây giờ ở bệnh viện, không biết có tỉnh lại hay không, vốn dĩ bệnh của Cố lão gia tái đi tái lại. Bác sĩ đã từng nói, hiện tại Cố lão gia kéo dài một ngày thì hay một ngày. E rằng lần này, Cố lão gia nếu như không thể tỉnh lại...Như vậy, việc tranh giành Cố thị sẽ xảy ra.

Cố Hoài Đông một lòng muốn tiếp nhận Cố thị, nhưng Cố lão gia trong lòng muốn người nối nghiệp Cố thị là Cố Thừa Đông. Nhưng nếu Cố Hoài Đông có thể ở bên Cố lão gia khi ông tỉnh lại trước khi đem Cố Thừa Đông trừ khử, thì bất luận trong di chúc Cố lão gia viết cái gì, Cố Hoài Đông anh đều có biện pháp đạt được Cố thị.

Ý nghĩ như vậy khiến cho Dương Cẩm Ngưng dựng tóc gáy, mắt mở thật to, hô hấp trở nên gấp gáp, chỗ chết trước mặt, bao giờ người ta cũng sợ hãi.

Cố Thừa Đông hơi cong khóe môi, không biết có phải vẻ mặt của cô làm anh vui vẻ.

Anh sớm đã chuẩn bị tốt tất cả, đối phó với Cố Hoài Đông cũng có không ít biện pháp, tự mình có thể bảo vệ bản thân toàn mạng. Duy nhất chỉ có một lỗ hổng là cô. Anh cũng không ngờ, người con gái này có lá gan lớn như vậy, làm ra một loạt chuyện. Bố và dì của anh đã sớm không hỏi đến Cố thị, không có gì để đe dọa Cố Hoài Đông, nhưng tại đây anh lại có một điểm mấu chốt, đưa cô đưa đến nơi đây, vốn tưởng rằng sẽ an toàn, cũng không nghĩ Cố Hoài Đông từ lâu đã xây dựng cơ sở ngầm để ngăn cản mình.

(Sah: Hóa ra anh đưa cô tới đây là để bảo vệ cô ư? Cả nhà bớt ném gạch vào anh đi nhé.)

Xem ra chuyện của anh, trong lòng mọi người đã biết rõ rồi.

Anh gần như có thể nghĩ đến bước tiếp theo trong kế hoạch của Cố Hoài Đông, đo chính là dùng Dương Cẩm Ngưng đến uy hiếp anh. Kỳ thực cô cũng không quan trọng như vậy, chính anh cũng không rõ lắm, nhưng anh không muốn tất cả hành vi của mình đều nằm trong tay người khác. Bất luận cô là loại phụ nữ gì, trên danh nghĩa đều là vợ của Cố Thừa Đông, trên thực tế cũng là vợ của anh, vì thế anh không cho phép, cô rơi vào tay người khác, mặc cho người khác sai khiến.

Anh vốn dĩ đã quên, tất cả mọi việc đều nắm trong lòng bàn tay mình.

Ở đây tương đối xa, hai bên đều là rừng trúc. Lúc trước anh chọn xây nhà chỗ này, cũng vì ở đây yên tĩnh, nhưng hôm nay lại biến thành trở ngại.

Đầu Dương Cẩm Ngưng đã sớm quay vòng vòng, sự xấu xa độc ác của Cố Thừa Đông cô sớm đã vứt ra khỏi đầu. Giờ cô chỉ nghĩ tới một điều, cô hoàn toàn không muốn chết, cô muốn sống, sinh mệnh quý giá, những thứ khác đều không có giá trị.

“Anh...” Vì sao phải tới?

Sống chết của cô, kỳ thực không liên quan tới anh, dù sao trong lòng anh cô cũng không phải người con gái kia. Nếu anh cả của anh thật sự bắt được cô, có lẽ sẽ dùng cô để uy hiếp anh, anh hoàn toàn có thể mượn

tay hấn xử lý cô, khiến anh bớt đi phiền phức, đồng thời còn có thể ở bên người mà anh yêu thương. Trong lòng anh, cô vốn không có tỷ trọng lượng nào.

Nhưng lời của cô chưa kịp nói ra, về mặt của Cố Thừa Đông đã thay đổi, “Nằm sắp xuống cho tôi.”

Có tiếng súng vang lên.

Trong nháy mắt, anh biết mình trúng kế. Nhưng bất luận anh lựa chọn thế nào, Cố Hoài Đông cũng đều đã bố trí nhân mã, đều sẽ lấy mạng anh. Đây là chiêu cuối cùng của anh ta, bất kể như thế nào anh đều phải lựa chọn. Nếu đã quyết định như thế này, anh sẽ không hối hận. Anh lập tức quay xe lại, đi một hướng khác. Đó là một con đường bằng đá, rất chật hẹp, cũng không biết thông đi đâu.

Thân xe có vài vết đạn.

Dương Cẩm Ngưng lấy tay cầm lấy chỗ ngồi, không dám có bất cứ động tác nào.

Ánh mắt của cô chuyển sang trên người Cố Thừa Đông, anh điều khiển tay lái rất nhanh, hành động hết sức mau lẹ, nhưng mỗi động tác đều có thứ tự. Cô hơi thay đổi tầm mắt, bên ngoài cửa sổ, vết tích một viên đạn ở ngang tầm của cô. Lần đầu tiên, cô gần với cái chết như vậy, toàn thân không khỏi run lên.

Sợ, hoảng sợ, cơ thể của cô dần hồi phục.

Cố Thừa Đông rẽ vào một chỗ, nhanh chóng phanh lại, “Mở cửa xe, trốn đi.”

Dương Cẩm Ngưng liếc mắt nhìn anh, nhưng vô cùng nhanh mở cửa xe, khoảng cách xe và sườn núi rất gần, cô đi trên khoảng không, trực tiếp lăn xuống phía dưới. Nhưng cô biết rõ, cho dù cô không lăn xuống, anh cũng sẽ lùi xe về phía sau đẩy cô rụng xuống dưới.

Dương Cẩm Ngưng từ trên sườn núi cao lăn thật lâu, đầu tối đen, nhưng cô có thể nghe thấy, có rất nhiều rất nhiều tiếng súng. Mà trong lúc lăn không biết đụng vào cái gì, toàn thân đều đau đớn, cô đoán mình không đủ sức di chuyển.

Cô mở mắt, trên tay dĩ nhiên toàn là máu, mấy cái vết thương bị cắt đang sưng lên.

Đi cũng rất đau, khiến cô không dám di chuyển.

Đau như vậy...

Ầm...

Tiếng động thật lớn vang lên, cô ngơ ngác nhìn bốn phía. Chỗ này bốn phía đều là vách đá cao lớn, hoàn toàn không biết tiếng động phát ra từ đâu. Nhưng tiếng động đó...

Cô dùng miệng, tự cắn vào tay, đau nhức như vậy, đây đúng là thực.

(Chilli: tớ cũng hay tự cắn mình xem là thực hay mơ)

Âm thanh này, rất rõ ràng, đúng là âm thanh của tiếng xe nổ.

Một người như cô khi ở trong cái phòng nhỏ kia, cô tưởng rằng, cô chán ghét cuộc hôn nhân này, cô nhất định phải thoát ra. Cô chính là một người như vậy, bản thân một khi muốn làm chuyện gì, nhất định phải tìm mọi cách để đạt được, không quan tâm lý do.

Nếu như đây là sự thật, nếu như anh chết chính là cái giá phải trả, cô thà rằng chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Cô đánh giá bản thân quá cao, nhưng tất cả chuyện này cũng không dựa vào ý chí của cô mà quyết định.

Nước mắt ào ào chảy xuống, cô không mong muốn anh chết.

Tuyệt đối không muốn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Có một chương từng viết: “Cô không muốn chết, cũng không muốn anh chết.” Khoảnh khắc đó, trong lòng tôi thực ra là vì một chương này làm nền. Tấm lòng cô cũng lương thiện, chẳng qua là cô cứ muốn phan

định rõ những chuyện tốt – xấu cho nên nhìn qua có chút cực đoan mà thôi.

30. Chương 41

Chương 41: Đại nạn không chết

Edit: Chilli Mai

Chỉnh dịch: Sahara

Trên đó cũng không quá cao, Dương Cẩm Ngưng lê từng bước về phía trước. Thân thể của cô bị những cành cây mọc ở sườn núi cứa vào, cô không quan tâm rốt cuộc đau ở đâu, chỉ bám víu vào cành cây để lê về phía trước. Trên sườn núi có một ít dây leo, bò lên các tảng đá lớn, cô cầm lấy đám dây leo ấy, chậm rãi leo lên. Cô không biết trôi qua bao lâu, tới khi cô leo được đến vị trí trước khi rơi xuống, mặt trời đã từ từ lặn xuống.

Cô biết, đây là cơ hội tốt nhất của cô, nếu như cô bỏ đi, rời xa thành phố này, cô có thể mai danh ẩn tích mà sinh sống, không cần lo lắng tiếp tục cuộc sống nước sôi lửa bỏng ở Cổ gia. Mà Cổ gia, tất nhiên cũng sẽ bởi vì cô gặp đại nạn mà đối xử tốt với Dương gia, duy nhất chỉ có một điểm không tốt là cô không thể trở lại Dương gia, có thể sau này còn nhiều cơ hội giải thích với với bọn họ.

Dù cô đã vì bản thân mà nghĩ muốn trốn chạy khỏi khỏi Cổ gia, nhưng cô vẫn đứng bất động tại chỗ.

Cô đã từng muốn thoát khỏi ngôi nhà đó, thoát khỏi người đàn ông kia nữa. Trong ngôi nhà đó, cô không có cảm giác an toàn, cô không biết chồng cô thật ra là dạng người gì. Cô vốn tưởng rằng anh là một người đàn ông bình tĩnh, thế nhưng hóa ra cô không hiểu gì về anh hết. Loại cảm giác xa lạ này, gần như có thể bức cô phát điên, cô mới nghĩ tới chuyện bỏ trốn.

Nhưng tiếng nổ trước đó, cô muốn xác định người đàn ông kia cuối cùng là sống hay chết, bất kể trước kia anh đối xử với cô như thế nào. Ít nhất, cô cũng đã từng muốn cùng chung sống với người đó tới già, ít nhất, cô từng vì một lời khen của người đó mà vui mừng, ít nhất, cô biết anh không thích đồ ngọt nhưng vẫn thoải mái ăn bánh ga-tô cô làm.

Có phải chúng ta ai cũng phải đợi tới khi người bên cạnh rời xa mình rồi thì mới bằng lòng xóa bỏ những khuyết điểm, cố gắng suy nghĩ về ưu điểm của đối phương?

Con đường này rất cũ, không có đá, hẳn là trước đây dự kiến mở một đường lớn, nhưng không biết vì sao lại bỏ hoang. Cây cỏ hai bên đường đều dính bụi, có vài khóm nở hoa, những bông hoa màu vàng khẽ lung lay trong gió. Đường này lâu rồi chưa sửa xong, chỉ có một vết bánh xe.

Cô đi theo vết bánh xe ấy, xe chạy tới một nơi rất xa. Cô không biết đây là chỗ nào, khắp nơi đều là cây, ngay cả con đường cũng nhìn không rõ lắm. Nhưng tới cuối đường thì cô trông thấy một đồng tro tàn, có thể thấy chút thân xe, sớm đã bị hủy hoại, toàn bộ chiếc xe vô cùng thê thảm.

Cô yên lặng nhìn chiếc xe, ngay cả sắt vụn cũng không nhìn ra.

Cô từng tốn nhiều thời gian suy nghĩ anh rốt cuộc là người đàn ông thế nào. Trước khi cưới, cô chỉ biết, mình được gả cho một người đàn ông trong mắt người khác rất ưu tú. Cô vừa giả bộ như không thèm để ý đến người đàn ông này, lại vừa tự cảm thấy thỏa mãn. Chỉ ít cô được gả cho một người đàn ông rất tài giỏi. Về sau, bọn họ rốt cuộc cũng quyết định cùng nhau sống tốt, nhưng khi cô phát hiện anh và Diệp Văn Hi có quan hệ, cô lại càng ghét anh giấu cô giữ một người phụ nữ bên mình. Sau đó, chính cô muốn rời khỏi anh, muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này.

Nhưng toàn bộ những thứ này chính cô cũng không muốn thừa nhận. Cô sợ, có một ngày mình yêu anh, nhưng anh lại không yêu mình, cho nên thà rằng buông tay.

Cô sợ bản thân giống những người phụ nữ liều lĩnh để yêu, cô chỉ sợ, lúc cô yêu anh, anh cũng không yêu cô.

Dương Cẩm Ngưng đứng tại chỗ rất lâu, nhìn toàn bộ đồng đồ nát này, nhưng cũng không thể nào khóc được.

Cô đứng rất lâu, đột nhiên lông mày khẽ nhíu lại.

Cố Thừa Đông căn bản không phải là người như vậy, anh vốn không có khả năng chạy trốn một mình, Nghĩ như vậy, cô lập tức quan sát những dấu vết xung quanh, có một vết rất dài, nhưng quan sát cẩn thận, sẽ phát hiện vết sâu cạn với trước đó không giống nhau.

Khi cô tìm được những đám cỏ đã bị dè, chứng minh cô đoán đúng, niềm vui tràn ngập trong đầu cô. Cô theo vết những cây cỏ bên sườn núi, tìm được một đường xuống phía dưới.

Lúc Dương Cẩm Ngưng tìm được Cố Thừa Đông, anh đang cố gắng đứng lên, cũng không biết bị thương đến thế nào, cả người căn bản đứng không vững. Nếu như không phải tình huống này, cô nhất định sẽ cười nhạo anh, không ngờ anh cũng có lúc nhếch nhác như vậy. Cô tiến tới, ôm chặt lấy anh. Thật tốt, anh vẫn còn sống.

Cô ôm anh, không hề nhận thấy sự kinh ngạc trong mắt anh, không hề cảm thấy toàn thân anh cứng đờ.

Thật tốt quá, anh còn sống. Cô biết, người như anh sẽ không thể dễ dàng chết như vậy, anh sẽ không để người khác nắm lấy số phận của mình. Anh là Cố Thừa Đông, Cố Thừa Đông rất mạnh mẽ trong lòng cô.

Cô khó khăn lắm mới buông anh ra, sống sót sau tai nạn quả thật là một niềm hạnh phúc.

Bọn họ còn sống, đây chính là điều tốt nhất rồi.

Giờ cô mới phát hiện, trên tay cô, chỗ nào cũng có chất lỏng màu đỏ.

“Anh làm sao vậy?” Nụ cười cứng lại trên bờ môi của cô.

Cố Thừa Đông im lặng gạt bàn tay đang chuẩn bị lại sờ lên người mình ra: “Sao còn chưa đi?”

Đi? Cô ngơ ngác nhìn anh. Anh bảo cô đi, hóa ra không phải nghĩ tới sự an toàn của cô, mà là giúp cô đạt được ý nguyện? Cô đã quá nhiều lần đã muốn bỏ đi, anh đương nhiên sẽ không giữ lại. Dù sao cô cũng chỉ là một người phụ nữ mà thôi, anh cần gì cứ phải tâm tâm niệm niệm mong cô quay về. Cô muốn đi, thì anh cho cô một cơ hội.

Động cơ của cô, vĩnh viễn nằm gọn trong tầm mắt của anh. cho dù cô muốn làm cái gì anh cũng cao ngạo nhìn cô chơi đùa. Lúc nào tâm trạng anh vui vẻ thì anh sẽ giúp cô, lúc anh không vui, anh sẽ giằng vò cô.

Cô cắn chặt môi, trong phút chốc sự ghê tởm anh lại quay về trong đầu cô.

“Tôi đi ngay bây giờ!” Sau khi sống sót, so đo càng nhiều. Cô xoay người rời đi, đi rất nhanh, cũng rất cố sức, chân bị cây cỏ quăn lầy, cô không gỡ ra được, trong lòng bực bội, kéo mãi, rồi dùng chân đạp ra.

Cô đứng tại chỗ hờn dỗi, suy nghĩ vì sao câu nói đầu tiên của anh lại khơi dậy sự tức giận của mình như vậy?

Bản thân cô trở nên vô dụng như vậy từ khi nào?

Cô dừng vài giây, xoay người, phát hiện Cố Thừa Đông vẫn đứng ở đó. Đúng vậy, anh cho cô cơ hội, là chính cô tự chạy về, tự khiến bản thân mình tức giận?

Cô đi đến trước mặt anh, phát hiện trước ngực anh đỏ sẫm.

“Anh bị làm sao vậy?” Anh hình như bị thương ở đâu đó.

Anh không để ý đến cô, tự mình đi về phía trước, đây là dưới sườn núi, căn bản nhìn không thấy đường. Anh cũng không muốn đi lên trên, một mực đi xuống phía dưới, “Cô đi bây giờ, vẫn còn kịp.”

Nếu như cô đi, cô có thể thoát khỏi quan hệ với Cố gia, anh có thể nói trước mặt mọi người, tất cả quyền lựa chọn đều là do cô.

Cô đuổi theo. “Anh còn chưa nói anh bị làm sao”.

Cô cố chấp đỡ lấy cánh tay anh, mặc kệ sự bài xích của anh đối với mình. Thật là, lẽ ra người có quyền bài xích phải là cô mới đúng! Quả nhiên, người nào tính khí cao ngạo lúc nào cũng là bên có lý.

Cố Thừa Đông không để ý đến cô, cô cũng chỉ có ý tốt đỡ anh, cũng không biết anh muốn đi đâu.

“Đây là con đường quay về?”. Thấy mặt trời sắp lặn, cô không khỏi lo lắng, hiện tại ngay cả một bóng ma cũng không thấy, cô tuyệt không muốn ở vùng đất hoang vu này. Trước đó trên ti-vi diễn ra cảnh nam nữ chính một mình ở sơn động, quan hệ hai bên ngày càng gần gũi, đặt trong hoàn cảnh hiện tại, e rằng sẽ thất bại.

“Cô có cảm thấy hôm nay chết thật tốt không?” Cố Thừa Đông vừa khôi phục lại hình dạng khó gần, sắc mặt bình thường, nhưng cách nói châm biếm vẫn như cũ.

Anh đang nhắc nhở cô, cứ như vậy quay về, rất có khả năng gặp mặt Cố Hoài Đông, như vậy thì ngày hôm nay chính là thời kỳ của bọn họ.

“Anh không muốn chết cùng tôi?” Cô cười, phát hiện ra bản thân cười đến mức dư thừa.

Cố Thừa Đông nghiêng người nhìn cô một cái, hình như cảm thấy cùng cô nói nhiều như vậy, thật lãng phí thời gian.

Bọn họ vẫn tiếp tục đi thật lâu, đi lâu tới mức chân của cô rất đau. Đến khi cô cảm thấy bản thân cũng không đi được nữa, thì rốt cuộc cũng nhìn thấy ánh sáng ở phía trước không xa. Cô lần đầu tiên cảm nhận được, ánh sáng thì ra đẹp đến vậy. Mặc kệ nó tự nhiên hay không tự nhiên, mặc kệ nó đẹp hay không đẹp, hiện tại nó cho cô niềm hi vọng, như vậy đủ rồi.

“Chúng ta đi nhanh một chút đi.” Tâm trạng cô kích động, kéo tay anh, vẫn đi về phía trước.

Cố Thừa Đông lại chỉ đứng tại chỗ bắt lấy cánh tay cô, lòng mày dần dần ra.

Dương Cẩm Ngưng dìu Cố Thừa Đông đi tới một ngôi nhà, giải thích rằng mình bị bọn lừa đảo gạt hết tiền, hiện tại bị lạc đường, trời đã tối, mới bắt đầu đi xin tá túc.

Bọn họ gặp được một đôi vợ chồng già, con cái đi làm bên ngoài, bọn họ một mình sống ở đây. Rất nhiệt tình để hai người vào ở lại, đồng thời còn đưa cơm nước và thu xếp chỗ nghỉ ngơi cho hai người.

Dương Cẩm Ngưng dìu Cố Thừa Đông vào phòng mà ông bà cụ cung cấp, cô nhìn thấy mình qua tấm gương treo bên song cửa sổ, tóc rối, quần áo bẩn, trên mặt vẫn còn dính chút bụi bặm, cô muốn mau đi tắm rửa sạch sẽ.

Cố Thừa Đông ngồi ở bên giường, nhìn dáng vẻ muốn đi ra ngoài của cô, gọi cô lại, “Đi mượn cho tôi một con dao nhỏ, hơ qua lửa rồi đem đến đây.”

Dương Cẩm Ngưng hơi sửng sốt, nhưng vẫn gật đầu.

Dương Cẩm Ngưng mới nhớ tới anh lúc này vẫn còn bị thương, vì cô nghĩ đến dáng vẻ nhếch nhác của mình trước nên có phần áy náy, cô nên lo cho anh trước mới đúng. Có thể là do nghĩ tới sự chán ghét của anh với mình, nên cô lại nghĩ mình không cần phải lo lắng cho anh.

Tuy trong lòng cực kỳ “Không muốn”, cô vẫn làm theo yêu cầu của anh.

Khi cô đi vào phòng, Cố Thừa Đông cởi quần áo bỏ ra. Anh đã cởi tới mảnh vải cuối cùng, cô cũng không để ý. Cô đi qua, phát hiện trên ngực anh, có một lỗ hổng đã bị máu che kín.

Vết súng?

Anh bị trúng đạn?

Dáng vẻ của anh, không giống người bị trọng thương.

Lẽ nào đó là áo chống đạn?

Đưa con dao cho Cố Thừa Đông, cô nhin không được tò mò, anh muốn làm gì?

Cố Thừa Đông liếc mắt nhìn cô, cô cũng nhìn anh không hề kiêng nể. Thấy anh như vậy, cô liền ngồi xuống, tay tùy tiện sờ soạng, đột nhiên phát hiện cái gì cứng cứng, cô cầm lấy, không ngờ là một khẩu súng.

“Anh ...” Cô nhìn thẳng anh.

Cố Thừa Đông ngay cả mở miệng cũng lười biếng.

Cô buông khẩu súng trong tay, mắt nhìn anh dùng dao rạch vết thương lấy viên đạn ra, rồi lại tự xé áo bằng bó vết thương.

Cô gần như sợ đến mức choáng váng, chỉ nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mắt mãi đến khi Cố Thừa Đông hoàn tất.

Rốt cuộc là cô vừa trải qua chuyện gì? Bắn nhau? Đại nạn không chết?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Có lẽ có người nghĩ rằng, mạch truyện chuyển biến quá nhanh, nhưng đây là cốt truyện tôi muốn viết. Tôi cảm thấy, khi cái chết ở trước mặt, rất nhiều chuyện người ta sẽ không cần phải so đo tính toán nữa.

31. Chương 42

Chương 42: Biểu tượng của hạnh phúc

Dịch: Cà Chua Ép

Chỉnh dịch: Sahara

Gian nhà này rất đặc biệt, toàn bộ bề mặt đều được trát bằng bùn đất, nhưng bên trong lớp bùn đó lại là tre, đan xen cùng với một lớp rơm rạ. Mái ngói màu xanh, mái hiên không cao, nơi cao nhất của mái nhà là một ống khói dài, mỗi khi nấu cơm thì sẽ có một làn khói vẩn vút bay lên. Thảo nào trong thơ ca cổ, người ta thường dùng hình ảnh làn khói vượn vút lơ lửng để đại biểu cho gia đình, đại biểu cho sự tình thân. Gian nhà chỉ có một tầng, rất nhiều lớp bùn đất bên ngoài cũng đã tróc ra rồi, lộ ra một lớp tường lõi lôm không bằng phẳng.

Dương Cẩm Ngưng trông bộ dạng gian nhà này thì sớm đã nghĩ nó có thể trở thành đồ cổ rồi, nhưng ở đây vậy mà vẫn còn có người sống.

Cô trước giờ vẫn luôn theo đuổi tiền tài, cô cũng cho rằng chỉ có tiền bạc mới là nền tảng cơ bản của mọi niềm vui. Nhưng đôi vợ chồng già này trong hoàn cảnh như vậy vẫn có thể dong đầy hạnh phúc. Đường nhiên, bọn họ cũng sẽ có những vụ tranh cãi nho nhỏ, là khi cụ ông đem hai đồng đi đánh bạc chược, cụ bà sẽ ca thán nếu ông thua tiền, là khi cụ ông vì thú vui câu cá mà đi câu liền một mạch cả nửa ngày, cụ bà cũng sẽ vì thế mà phàn nàn nửa ngày còn lại. Thế nhưng cho dù như vậy, bọn họ xem ra vẫn rất hạnh phúc.

Dương Cẩm Ngưng ngồi bên ngoài gian nhà, xem ông cụ ngồi đan giỏ tre, đôi tay ông đầy vết chai sần của thời gian, nhưng động tác lại vô cùng lưu loát, mấy nhánh tre qua tay ông toàn bộ đều biến thành những nhánh tre có sức sống.

“Người yêu của cháu vẫn ổn chứ?” Ông cụ vẫn tiếp tục đan giỏ tre, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Người yêu? Mắt Dương Cẩm Ngưng mở to hết cỡ, nghĩ một lúc lâu mới biết đối tượng mà ông cụ nói đến là Cố Thừa Đông, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, “Cháu với anh ấy không phải là...”

“Cháu đừng có gạ ông, cho rằng mắt ông hoa rồi nhìn không rõ hay sao? Lúc còn trẻ, đều có lúc sẽ tùy tiện bừa bãi như thế, các cháu nhất định là không được cha mẹ đồng ý cho nên mới lén trốn đi phải không?” Ông lão thấy lí do hợp lí nhất dành cho họ đó là lén trốn đi.

Dương Cẩm Ngưng cười theo.

Lời này nói ra...

Dương Cẩm Ngưng tiếp tục nói chuyện với ông cụ, lại được nghe ông cụ kể một câu chuyện có thật. Có một gia đình nọ, sống trên một ngọn núi lớn, người vợ đã qua đời, để lại cho người chồng hai đứa con. Bọn họ sống trên ngọn núi đó rất nhiều năm, không biết từ đâu bỗng có một khẩu súng săn trong nhà. Có một ngày, người chồng muốn đi kiếm một chút thức ăn làm từ thú rừng cho con, liền cầm súng săn đi ra ngoài, nhưng không săn bắt được gì, liền chán nản quay về nhà. Bởi vì người chồng đã vô cùng mệt mỏi liền đi thẳng vào giường nằm xuống, khẩu súng vẫn còn cầm trong tay, hai đứa con đều đang chơi trong phòng, cậu bé và cô bé cùng nhau chơi đùa chạy nhảy náo loạn, cậu bé đột nhiên có chút tức giận, thuận tay liền lấy khẩu súng trong tay người cha đang nằm trên giường, hướng đến cô bé bắn liền mấy chục viên đạn, toàn bộ đều nhằm vào khuôn mặt của cô bé. Đến hôm nay, cô bé đó vẫn còn đang nằm trên giường, gương mặt dường như trở nên có vô số lỗ thủng, trong đó có vài phát đạn đã dè lên dây thần kinh não, có vài phát đạn lại dè lên dây thần kinh mắt, ngay cả lấy cũng không thể lấy ra được, nếu không cô bé đó chỉ có thể bị tê liệt, nhưng nếu như không lấy ra, cô bé chỉ có con đường chết mà thôi.

Dương Cẩm Ngưng nghe được thì hoảng hồn hoảng vía, sau đó liền chạy ngay vào nhà, lúc đó Cố Thừa Đông đang ngủ. Cô len lén nắm lấy quần áo Cố Thừa Đông, cô nhớ là dường như anh cũng để súng trong quần áo. Nếu như lúc anh ngủ say hoặc là lúc thần kinh quá nhạy cảm lại giơ súng vào mình mà nhả đạn thì chẳng phải cô bị chết oan rồi sao?

Cố Thừa Đông đột nhiên mở mắt ra, nhìn qua cô một cái, rồi lại nhắm mắt, tiếp tục ngủ tiếp.

Dương Cẩm Ngưng cuối cùng cũng tìm ra được khẩu súng, lại chọn một nơi thật tốt, âm thầm giấu nó đi.

Bà cụ sắc thuốc xong, đi vào gọi Dương Cẩm Ngưng đến bưng. Dương Cẩm Ngưng nói một chút tình trạng của Cố Thừa Đông, đương nhiên chỉ nói là anh sinh bệnh, bà cụ thuận miệng nói cho cô biết một vài loại thuốc có tác dụng tiêu viêm rất tốt, còn chủ động đi tìm nữa. Dương Cẩm Ngưng không tiện từ chối, chỉ có thể cầu khẩn cho Cố Thừa Đông sau khi uống vào tình trạng vết thương sẽ không nặng thêm.

Cô đi bưng thuốc vào, là một bát nước đen lờm, xem chừng rất là đắng.

Cô đặt bát xuống rồi liền đến lay lay vai anh, “Dậy uống thuốc nào!”

Cố Thừa Đông nhìn liếc qua cô, “Em tự mình uống đi!”. Anh cũng không bắt cô đi lo cho anh.

Cô ngồi xuống bên cạnh giường, xem gương mặt không có chút biểu tình nào của anh, vậy mà lại vươn tay ra nhéo nhéo vào mặt anh, đây là việc mà trước đây cô đã sớm muốn làm: “Anh uống thì hơn, nó có lợi cho tình trạng vết thương của anh, cho dù không có lợi đối với vết thương thì đối với cơ thể cũng có lợi.” Nhân tiện còn kèm theo một nụ cười: “Anh nhất định phải uống, uống rồi thì cơ thể mới tốt được, cơ thể mà tốt thì mới có công cuộc cách mạng của đồng tiền, mới có thể sống tốt, mới có thể có tương lai tốt đẹp...” (dựa theo câu “sức khỏe là công cuộc cách mạng của đồng tiền” nha!)

Bà cụ lúc này lại đẩy cửa đi vào, nhìn thuốc trong bát vẫn chưa được uống, không giấu nổi kinh ngạc kêu lên. “Làm sao vậy?”

“Tâm tình anh ấy không được tốt.” Dương Cẩm Ngưng chỉ chỉ Cố Thừa Đông, “Cháu đang dỗ đây!”

“Thuốc vẫn là phải uống, đừng cho rằng bản thân bây giờ trẻ trung mà chủ quan. Không biết lo cho sức khỏe cũng thành chuyện đấy.”

“Đúng vậy, anh phải uống thuốc đi.” Dương Cẩm Ngưng mỉm cười nhìn biểu tình không chịu nổi của Cố Thừa Đông, cảm thấy quả là một loại hưởng thụ. Dưới sự chứng kiến của bà cụ, cô bưng bát thuốc đưa đến bên miệng Cố Thừa Đông, “Anh uống xong bát thuốc này rồi, em liền hứa với anh về sau sẽ không cãi nhau với mẹ anh nữa... sẽ trở thành một cô con dâu nhỏ ngoan ngoãn nghe lời người nhà anh.”

Bà cụ nghe xong thì lắc lắc đầu, cười tít mắt đi ra ngoài.

Dù sao thì bọn họ cũng tưởng cô và anh là một đôi uyên ương đang chạy trốn, vậy thì cứ như ý họ đi.

Cố Thừa Đông xem bộ dạng vô cùng vui vẻ đó của cô, không nhịn được mở miệng nói, “Anh như thế nào lại không nhìn ra em còn có bộ mặt này nữa?”

“Có gì mới mẻ sao, em cũng không phát hiện ra anh cũng có mặt này?” còn có sủng, còn có thể ở trong hoàn cảnh như vậy mà bình tĩnh như không, anh mới khiến cho cô kinh ngạc.

Cố Thừa Đông lấy bát thuốc từ trong tay cô, một chốc liền uống hết, “Không được có lần sau nữa!”

Cô còn cho rằng anh miễn cảm với loại thuốc này, hóa ra cái bộ dạng không thích này thì ra chỉ là không muốn uống mà thôi.

“Em chỉ là vì tốt cho sức khỏe của anh thôi!” Có lòng tốt mà không được báo đáp.

“Cảm ơn đã quan tâm.”

“Không cần khách sáo, em là người vợ tốt của anh mà.”

Khóe miệng Cố Thừa Đông chậm rãi vẽ nên nét cười, “Đây là tự em không muốn đi.”

“Anh cảm động rồi?” Dương Cẩm Ngưng lấy bát thuốc đặt xuống.

Anh bị thương cũng không nặng, cũng không cần phải chăm sóc gì hết. Cuộc sống của anh thật sự có rất nhiều điều bất ngờ, mà cô gái này chính là điều bất ngờ nhất trong cuộc đời anh.

(Sah: ui cha sao cái chương này nó ngọt như đường vậy ^__^)

Anh từ trên giường ngồi dậy, Dương Cẩm Ngưng biết ý đến đỡ anh, tay đã vươn ra rồi, chẳng qua cuối cùng lại thu tay lại. Anh nhìn cô một cái, muốn mở miệng nói, nhưng cuối cùng vẫn mím môi im lặng.

“Cái đó, sủng của anh em lấy đi rồi...” Cô sờ sờ đầu mình, đem câu chuyện đã được nghe kể lại cho anh, để anh biết cô làm như vậy là có nguyên nhân.

Anh đã mặc xong áo ngoài của mình: “Vẫn còn ở đây cùng với anh.”

“Đó là do em thông minh. Em biết là nếu như em cứu anh, anh nhất định sẽ cảm kích em, sau đó em đương nhiên sẽ càng được nhiều vinh hoa phú quý hơn nữa.” Cô mở miệng cười hờ hớ, chối bỏ những suy nghĩ thực sự trong lòng.

Bà cụ làm cơm xong liền gọi bọn họ ra ăn cùng. Dương Cẩm Ngưng và Cố Thừa Đông ngồi vào bàn rồi vẫn duy trì thái độ trầm mặc, bởi vì ông và bà vẫn đang không ngừng cãi cọ. Cụ ông chê cơm của bà nấu không ngon, bà liền phản kích lại ông có bản lĩnh thì tự đi nấu mà ăn. Do vẫn luôn cãi nhau nhiều năm như vậy, bọn họ đã cùng nhau trải qua những chuyện vặt vãnh không vừa ý, lớn có nhỏ có.

Dương Cẩm Ngưng cúi đầu cố nén cười, quay mặt nhìn sang liền phát hiện đuôi mắt Cố Thừa Đông cũng đang giương lên.

Hạnh phúc có lúc thật sự rất đơn giản, chính là cơm nước đạm bạc như vậy, cũng có thể tạo nên hạnh phúc.

Dương Cẩm Ngưng cúi đầu ăn cơm, bản thân cô cũng có rất nhiều thứ tính toán được mất, chỉ sợ rằng những thứ mình bỏ ra lại không được hồi đáp. Cô vĩnh viễn cho rằng, trước khi người khác từ bỏ mình, thì mình phải từ bỏ trước đối phương. Cô luôn muốn làm người nắm giữ, nhưng đến cuối cùng lại phát hiện, vận mệnh của mình đích thực có thể do mình nắm bắt được, nhưng lại không biết bản thân muốn cái gì, hơn thế nữa, bản thân từ trước đến nay chưa hề đạt được hạnh phúc như mong đợi.

Ngày cả một thời tốt đẹp cô từng có, đều đã có vết nhơ rồi.

Ăn xong cơm, Dương Cẩm Ngưng chủ động rửa bát, bà cụ không cho, nhưng cô cố chấp muốn làm một chút việc, bà cụ liền bảo cô đi quét nhà. Dương Cẩm Ngưng cầm chổi, quét bụi bên trong gian nhà. Mặt đất cũng không nát xi măng, lộ ra sự lồi lõm không cân bằng, giống như lấy bùn nén chặt lên nền đất.

Cố Thừa Đông đang ngồi bên ngoài, xem ông cụ đang bện một chú chim, dùng sợi mảnh của tre biến thành hình dạng con chim, những đứa trẻ gần đó đều chạy đến bắt ông cụ bện chim, mỗi đứa đều muốn có một con, ông cụ đều nhận lời.

Cố Thừa Đông ngồi trên một chiếc ghế đẩu, xem ông cụ đáp ứng hết tất cả yêu cầu của lũ trẻ, biểu tình trên mặt rất dịu dàng.

Dương Cẩm Ngưng cầm chổi đi đến chỗ bên cạnh Cố Thừa Đông, “Dịch sang một chút!”

Cố Thừa Đông dời chân đi.

“Bên này cũng phải dịch một chút.” Dương Cẩm Ngưng cố ý nói.

Cố Thừa Đông làm theo.

Chuyện này cũng không làm anh quay mặt lại, Dương Cẩm Ngưng nhìn theo ánh mắt anh, phát hiện anh đang nhìn ông cụ và lũ trẻ con. Biểu tình của anh rất dịu dàng, cũng rất ấm áp, ít nhất là tốt hơn lúc nhìn cô rất nhiều.

Không nhịn được liền đẩy anh một cái, “Về mặt này của anh, cứ như là thời thơ ấu của anh rất là ảm đạm vậy.”

Con người ai cũng vậy, những thứ mà bản thân trải qua không được tốt đẹp thì sẽ ngưỡng mộ những người may mắn hơn mình, nhưng nếu ngưỡng mộ quá thì sẽ có lúc biến thành đố kỵ. Xem đi, cái xấu xa mãi mãi vẫn là cái xấu xa.

“Tuổi thơ của anh không thể ảm đạm sao?” Anh mát mẻ nhìn cô một cái, phát hiện cô cười đến mức vui sướng như khi thấy người khác gặp họa, “Có phải là chỉ cần anh không tốt, thì em liền rất vui vẻ hay không?”

“Anh cuối cùng cũng phát hiện ra sự thật này rồi?” Ai bảo anh lúc trước bắt nạt cô.

“Vậy được thôi, anh làm người tốt, để em vui vẻ một chút vậy. Tuổi thơ của anh quả thực rất – không – tốt.” Anh mỉm cười nói ra câu đó, thanh âm truyền đến tai cô lại có cảm giác kì lạ.

Cô chỉ là thuận miệng nói thôi, cũng không muốn biết đó là sự thật. Anh là Tam thiếu gia nhà họ Cố, cuộc sống trong đại gia đình họ Cố như vậy, tuổi thơ nên rất hạnh phúc mới đúng.

“Em chỉ là...” Cô cắn môi, rồi lại cúi đầu tiếp tục cắn môi, “Tại sao? Tại sao tuổi thơ của anh không tốt?”

Cố Thừa Đông quay người, lại không nói gì, ánh mắt chỉ là tiếp tục nhìn những đứa trẻ đó.

Cô nhìn dáng vẻ này của anh, trong tim có chút buồn bã. Cô cất chổi vào góc tường, bê một cái ghế đẩu đến ngồi xuống bên cạnh anh. Bọn họ vậy mà lại ngồi theo hàng giống như hai đứa trẻ, ngoan ngoãn ngồi xem.

Trái tim của Dương Cẩm Ngưng chưa bao giờ bình lặng như vậy, giống như có một dòng nước đang chảy trong cơ thể cô vậy, “Cố Thừa Đông?”

Anh không trả lời.

“Cố Thừa Đông?”

Anh biết, nếu như mình lại không trả lời thì cô sẽ lại tiếp tục kêu như vậy nữa. Anh quay người lại, liếc cô một cái, thật ra anh biết rằng chẳng qua cô là đang nhàm chán, thuận tiện lôi kéo một người khác cũng đang nhàm chán mà thôi.

“Anh có biết anh mang đến cho em cảm giác gì không?” Cô mỉm cười nhìn anh, từ trước tới giờ chưa hề nghĩ qua rằng sẽ có một ngày như hôm nay. Tâm trạng cô bình lặng, coi anh giống như một người bạn tốt lâu năm, kể lại những cảm giác tận sâu đáy lòng cô, “Em vốn cho rằng, anh chỉ là một người đàn ông không để tình cảm lộ ra ngoài, chỉ cần em có lòng, anh cũng có thể sẽ trở thành một người đàn ông đi cùng em cho đến lúc bạc đầu. Nhưng khi em... sau khi nhìn thấy anh và Diệp Văn Hi ở cùng nhau, thì lúc nào cũng hoài nghi con người anh, càng hoài nghi thì càng cảm thấy anh lạ lẫm, càng cảm thấy như người đàn ông này, em dường như trước nay chưa hề quen biết. Thứ cảm giác xa lạ ấy làm bản thân em sợ hãi... khiến em không xác định được có thể cùng anh tiếp tục tương lai phía trước hay không, càng không xác định được anh có phải cũng muốn cùng em tới tận sau này.”

Cố Thừa Đông liếc mắt nhìn cô, đây là suy nghĩ của cô, không cần biết thật hay giả, ít nhất khi nhìn vào mắt cô, anh đọc được trong đó có sự chân thành.

Vốn không có ý định bận tâm đến, nhìn cô rất lâu sau, anh mới chậm rãi nói, “Anh và Diệp Văn Hi, không giống như suy nghĩ kia của em, anh chỉ nói một lần.”

Cũng tính như anh đã giải thích, còn về người khác có muốn nghe hay không, tin hay không đều là quyền của người ta.

Dương Cẩm Ngưng há miệng, vậy tất cả, đều coi như là do cô hiểu lầm sao?

Vài lời của tác giả:

Thuận tiện đây báo cho mọi người biết trước, tôi viết đến chỗ hai người bọn họ li hôn rồi, nữ chính mang thai rồi, tôi đang nghiên cứu một vấn đề sâu sắc, rốt cuộc là tôi đang ngược ai đây...???

Lời Sahara:

Chương này vừa ngọt ngào, lại vừa pha chút xót xa. Có nhiều câu đọc xong cảm thấy ngậm ngùi không diễn tả được. Lục Xu lúc nào cũng thế, quá triết lý, đôi khi khiến người ta mệt mỏi, nhưng mà những điều chị ấy nói chẳng hề sai.

Một chương truyện êm đềm như bản dương cầm, có phải là để cho cả nhân vật và độc giả “giải lao giữa giờ” không? Hy vọng chị ấy không ngược tàn bạo quá

32. Chương 43

Chương 43: Giống mang thai?

Dịch: Cà Chua Ép

Dương Cẩm Ngưng ngồi một bên xem bà cụ làm cơm. Bà đem mấy thanh gỗ bó thành một bó, ôm đến chỗ trống trước bếp, đó là nơi chuyên để củi. Trong bếp có hai cái hòm trưng xuống để chứa củi, giữa bếp còn có ba ngăn đựng các loại nồi to nhỏ khác nhau. Cái nồi sắt ở giữa thường dùng để nấu cơm xào rau, bên cạnh còn có đặt một cái nồi hơi lớn một tí dùng để nấu canh hoặc hâm cơm giữ nhiệt trong một khoảng thời gian dài, cách bếp lò xa nhất là một cái nồi nhỏ dùng để đựng nước, mượn nhiệt độ của ngọn lửa để giữ nóng cho nước, dùng để rửa ráy mặt mũi chân tay. Trong cái bếp nhỏ nhỏ như vậy mà lại có rất nhiều điều lớn lao để học hỏi. Dương Cẩm Ngưng rất hiếu kì tiếp tục xem bà cụ đem vài cây củi vào trong bếp lò, không quan tâm nóng bức, chỉ tiếp tục làm món ăn trong nồi.

Dương Cẩm Ngưng muốn giúp, bà cụ lập tức đẩy cô sang một bên, một là không muốn cô làm bẩn quần áo, hai là sợ cô tiểu thư thành phố này cái gì đều không biết, e là càng giúp thì càng bận hơn thôi.

Đợi đến sau khi bà cụ đã làm cơm xong rồi, mới phân phó cho cô nhiệm vụ đi gọi ông cụ và Cố Thừa Đông trở về ăn cơm.

(Sah: uầy, nhiệm vụ... nặng nề ghê gớm)

Cố Thừa Đông sau khi biết ông cụ muốn đi câu cá, liền ca thán rằng anh mấy năm qua chưa hề đi câu cá lần nào, bình thường hoàn toàn không có thời gian, dần dần cũng quên mất thú vui này. Ông cụ liền hớn hờ lôi kéo Cố Thừa Đông đi cùng, hai người còn cầm theo một cái hộp nhỏ cùng nhau đi đào giun đất để làm mồi câu cá. Dương Cẩm Ngưng nhìn thấy lũ giun đất bò ngang bò dọc trên đất, liền cảm thấy ghê tởm đến nỗi không biết nên nói cái gì cho phải, thế mà hai người đó lại dùng tay nắm lấy chúng.

Dương Cẩm Ngưng an tâm làm chân sai vặt, đi đến cái ao cách đó cũng không quá xa gọi bọn họ trở về ăn cơm.

Hai bên đường đều là cỏ dại, chỉ chừa lại một con đường nhỏ hẹp, cô dựa theo con đường đó mà đi. Thật giống như được đi bộ trên núi vậy, được hít thở một bầu không khí trong lành nhất, hưởng thụ làn gió tự nhiên nhất. Cảnh tượng như vậy khiến cô ít nhớ đến những chuyện không vui.

Cố Thừa Đông và ông cụ đều ngồi trên những phiến đá, hai người cũng không phải ngồi cùng một chỗ mà là cách nhau xa một chút. Đồ dùng câu cá của bọn họ rất đơn giản, chính là tìm một cành trúc, sau đó chốt thêm một sợi dây vào đỉnh của cành trúc đó, như vậy là đã có thể bắt đầu sự nghiệp câu cá vĩ đại rồi.

Dương Cẩm Ngưng mang tư tưởng kính lão đắc thọ, trước tiên là nhẹ nhàng đi đến bên cạnh ông cụ, nói với ông rằng có thể kết thúc công việc được rồi, về nhà ăn cơm. Lần trước cô khệnh khạng hậu đậu gọi ông, kết quả là dọa cho lũ cá chạy biến đi mất, ông cụ mặc dù không nói gì, nhưng cô lại vô cùng áy náy xấu hổ.

Sau khi gọi xong ông cụ rồi, cô mới chạy đến chỗ Cổ Thừa Đông, cái này thì không cần giữ yên lặng nữa rồi, trực tiếp chạy qua luôn. =))

Bộ dạng lúc này của Cổ Thừa Đông hết sức tập trung, cái gì cũng bỏ ngoài tai không để ý đến. Sau khi làm một cái mặt quỷ với anh, cô mới tiến lại gần, “Anh là đang câu cá hay là đang ngủ hả?”

Ngồi cái kiểu gì không biết.

Cổ Thừa Đông nhếch môi, liếc nhìn cô một cái, “Em tâm bốc anh quá rồi.” Có thể vừa ngủ vừa cầm cần câu cá, còn có thể trong nháy mắt cá cắn cần câu lập tức kéo lên được.

“Anh xưa nay vốn là vị thần trong lòng em mà!” Cô vừa nói, vừa đi xem chiếc túi lưới ở trong nước. Là dùng lưới đánh cá đan lại thành một chiếc túi, móc trên mấy phiến đá, phía dưới đều nằm trong nước, sau khi câu được cá liền đem bỏ vào trong cái túi này, để cá có thể ở trong nước, lúc trở về nhà, xách chiếc túi đó thì có thể xách cá trở về nhà rồi, cá còn có thể sống thêm một khoảng thời gian nữa.

Bên trong chiếc túi còn có sáu bảy chú cá, cô cũng không biết thành quả này nên tính là tốt hay xấu nữa, nhưng trên mặt lại tươi cười thấy rõ. Vừa nãy cô nhìn qua rồi, cá ông cụ câu được còn nhiều hơn anh, anh cũng không phải là một thiên tài toàn năng mà.

Thấy cô đem chiếc túi xách đi, anh cũng thu cần câu lại. Dem dây quấn quanh cần câu, không thể làm ẩu được, nếu không loại cần câu này rất dễ làm bị thương người khác.

Ông cụ cũng mặc kệ bọn họ, tự mình đi lên phía trước.

Cổ Thừa Đông cầm cần câu, Dương Cẩm Ngưng thì cầm túi cá.

“Em cho rằng anh nhất định phải dùng loại cần câu đỉnh nhất thì mới có thể câu cá chứ?” Dương Cẩm Ngưng nhìn vào những chú cá còn đang lay động trong túi, cảm thấy thật thần kì, cá sau khi rời khỏi nước còn có thể sống được một khoảng thời gian, so với con người vẫn mạnh mẽ hơn rất nhiều.

“Anh còn dùng tay để bắt cá nữa cơ!” Có lẽ hoàn cảnh ở đây khiến cho sự cảnh giác của anh ít đi rất nhiều, nụ cười trên môi cũng vì thế mà xán lạn thuần khiết tựa như hoa nở giữa rừng.

Cô kinh ngạc nhìn anh, có chút không thể tin được.

Cổ Thừa Đông đem cần câu đổi sang tay kia, “Anh còn từng bắt lươn, cua...” Mắt còn hơi nhếch lên, chuyện anh đã làm qua khiến cô kinh ngạc còn không ít, “Rất kinh ngạc sao?”

Dương Cẩm Ngưng quả thực nhìn anh rất lâu, “Anh không phải là...” Thấy cô nghĩ cả ngày, anh còn tưởng rằng cô đã nghĩ ra được từ ngữ tốt đẹp rồi, kết quả là: “...con riềng đó chứ?”

Mắt Cổ Thừa Đông nhắm mở rồi lại nhắm, “hừ” một tiếng, “Anh không thể có lúc nổi loạn hay sao?”

“Em khó mà tưởng tượng ra được!”

“Em lúc còn đi học, lên lớp không thấy có kiểu học sinh ngang tàn coi lời của thầy cô ba mẹ không ra gì hay sao? Cả ngày chỉ biết hưởng thụ ăn chơi nhảy múa hay sao? Còn thêm chút cãi cọ đánh nhau nữa chứ!”

Như thế nào lại không có, bản thân cô chính là một trong số những người ngang tàn bướng bỉnh đó.

“Cổ Thừa Đông, lời anh nói không phải là bản thân anh chứ?” Phát hiện này đã kích cô rất lớn, khiến hai mắt cô đều mở to hết cỡ.

Cổ Thừa Đông dừng lại nhìn cô mấy giây, “Lừa em thôi, còn tin là thật?”

Dương Cẩm Ngưng cau mày, bước lên phía trước kéo lấy tay áo anh, “Cuối cùng là giả hay thật?”

“Là thật! Chỉ nói một lần này thôi.”

“Thật muốn xem bộ dạng của anh lúc đó.” Dương Cẩm Ngưng tràn đầy khao khát, “Sau đó em sẽ xuất hiện để cứu vớt đứa trẻ hư hỏng như anh, để anh biết quay đầu là bờ, anh liền sẽ yêu em muốn chết luôn!”

(Sah: anh chị thật là ba chấm quá đi!!!)

Cố Thừa Đông nhẹ nhàng lắc đầu, tận đáy lòng mình đang thở dài với suy nghĩ của cô: Muộn rồi!

Chuyện như vậy đã được một cô gái khác làm rồi.

(Sah: hic. Phải xem ai là người cuối cùng ở bên anh đã anh Thừa Đông ạ)

Sau khi ăn cơm xong, Cố Thừa Đông liền đi xử lý chỗ cá đó. Bà cụ nói rằng, buổi tối ăn chút canh cá chép đối với người bệnh sẽ rất tốt, rất nhiều người có tiền nguyện ý bỏ ra một số tiền lớn để được ăn loại cá này. Được rồi, Dương Cẩm Ngưng cô đích thực không phát hiện ra được loại cá này có chỗ nào tốt, nhìn còn thấy nhỏ hơn mấy loại cá khác, lớn lên rồi chắc cũng không có đẹp để gì cho cam! (Cà Chua: buồn cười đến méo miệng với chị này! :v)

Những con cá chép đó toàn bộ đều được đặt vào trong một cái hộp nhỏ, đương nhiên không biết rằng bản thân mình sắp chết, chơi đến vô cùng vui vẻ (!!^!!). Cố Thừa Đông xắn tay áo lên, tay phải cầm con dao, tay trái nắm lấy con cá.

Động tác của anh rất nhanh, bắt lấy một con cá đặt lên trên một phiến đá bằng phẳng đã được chuẩn bị từ trước, tay trái giữ chặt con cá. Trục tiếp dùng dao trượt xuống, lập tức dùng tay móc lấy mấy thứ trong ruột cá ra ngoài, bên cạnh có một con mèo kêu “meo meo” đã chờ rất lâu rồi, trong nháy mắt khi anh móc ruột cá vớt ra ngoài, nó ba chân bốn cẳng chộp lấy. Cố Thừa Đông cầm cái bàn chải bên cạnh, đánh sạch vẩy cá.

Dương Cẩm Ngưng ngẩn người ngồi bên cạnh nhìn động tác của anh, “Thứ trong tay anh là cá...”

Cố Thừa Đông liếc cô một cái, “Em cảm thấy là anh không nhận ra hả?”

“Đó là một sinh mệnh.”

Cố Thừa Đông đem con cá đã xử lý xong đặt vào cái bát đất sét bên cạnh, “Là ai ở trong đó náo loạn bảo nhất định phải thử cảm giác uống canh cá chép? Nếu hôm nay không uống, ngày cả ngày mai cũng không đợi được?”

Miệng của anh đang nói, động tác trong tay vẫn không ngừng.

Con mèo ở bên cạnh cũng vô cùng khó chịu, không biết từ đâu kéo tới đồng bọn của nó, cùng nhau chia sẻ bữa đại tiệc này. Cố Thừa Đông vẫn chưa ném ra thì chúng nó đã nhìn hau háu rồi. Dương Cẩm Ngưng sợ con mèo quá nóng ruột mà ngoặm lấy tay Cố Thừa Đông, ở một bên dùng chân đá đá mấy con mèo đó, đương nhiên là “cáo mượn oai hùm” mà thôi, cô khua khua chân vào không khí, chẳng qua đối phó với mấy con mèo như vậy là quá đủ rồi.

(Sah: đùa chứ sao cái chương này nó buồn cười thế???)

Dương Cẩm Ngưng phát hiện, trong cái bát sắt lớn có một con cá vẫn đang còn ngáp ngáp thở, vậy mà vẫn còn chưa có chết, thật sự là loài vật thần kì mà. Một con khác lại còn nhảy ra khỏi bát, chúng nó nên biết là trong bụng chúng đã không còn gì cả nữa rồi.

Đợi đến lúc cô quay đầu lại thì bất gặp Cố Thừa Đông vươn tay lấy ra con cá màu hồng duy nhất trong cái hộp.

Lấy những vật quý hiếm thì luôn trở thành đồ quý giá. Cô cho rằng con cá này là con cá đẹp nhất trong đó, cũng là con có tính thượng thức nhất.

Thấy nó có điểm đặc biệt như vậy, cô định cứu lấy mạng nó, “Anh có thể nhẫn tâm giết nó sao?” Dương Cẩm Ngưng chỉ vào con cá đó, “Anh không cảm thấy là nó đang nhìn anh, muốn anh tha mạng cho nó hay sao?”

“Vậy em nhẫn tâm để nó trơ mắt nhìn bạn bè đều bị giết hết rồi mà nó lại một mình sống sót sao?” Anh một dao liền giải quyết xong, “Nó sống tiếp sẽ rất đau khổ.”

Dương Cẩm Ngưng mím môi, “Anh cũng biết cơ à!”

“Vậy em có biết là nó mở trường mất không phải là muốn anh cho nó sự thoải mái, mà là để nó cùng đi làm bạn với người thân của nó không?”

“Anh tàn nhẫn thì cứ thừa nhận đi, cần gì nói có nói không nhiều như vậy.”

Cố Thừa Đông đem con cá vừa xử lí xong, ném vào trong bát.

Thật ra loại cá nhỏ bị mắc câu này một nửa đã sống không được bao lâu nữa, sẽ chết dần dần thôi, cũng nên cho chúng sự thoải mái, anh còn cảm thấy như thế sẽ tốt hơn.

Sau khi xử lí xong chỗ cá đó, liền mang đến cho bà nấu canh.

Chỉ là tùy ý thêm vào một chút muối và bột ngọt, còn cho thêm một chút rau chua nữa, những gia vị khác đều không có, nhưng từ xa đã có thể ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của nó.

Cố Thừa Đông đang ngồi bên kia, mắt cứ nhìn thẳng vào Dương Cẩm Ngưng.

Cô gái lương thiện kia vừa rồi còn nói rằng cá cũng được coi là một sinh mạng như con người, thế mà lúc này đây lại đang ăn cá ngon lành. Không chỉ dùng đũa gấp rất nhanh, mà còn khen ngợi không ngớt tay nghề nấu nướng của bà cụ, hơn nữa còn tỏ ra hôm nay muốn ăn nhiều hơn nữa mới xứng đáng với con cá này. (Ba chấm!!!)

Canh cá chép rất thơm ngon, canh có màu trắng sữa tản ra hương thơm nồng đậm trong không khí, không có một chút vị tanh nào, uống vào một ngụm cả người đều vô cùng dễ chịu, mùi vị đậm nhạt vừa vặn thích hợp, nhiều hơn một chút thì ngấy, ít đi một chút mùi vị lại không đủ.

Đích thực là món canh vô cùng thơm ngon.

Dương Cẩm Ngưng múc canh bỏ vào bát mình, cũng xúc thêm cơm, đã rất lâu rồi cô chưa được ăn cơm kiểu như vậy, nhưng biểu hiện của cô bây giờ cho thấy cô rất mãn nguyện.

Cố Thừa Đông cũng gấp cá, đương nhiên không phải là gấp hết toàn bộ, con cá chép này vốn không to, xương lại rất nhiều, mà xương lại còn nhỏ nữa, muốn ăn thịt tuyệt đối là một việc tự tự hành hạ chính mình.

Dương Cẩm Ngưng lại vô cùng mãn nguyện, cô ăn no đến mức bụng tròn xoe rồi.

Bà cụ thu bát đem đi rửa, Dương Cẩm Ngưng xoa xoa cái bụng tròn vo của mình, đi ra bên ngoài. Ánh sao trên bầu trời vĩnh viễn luôn đáng yêu. Mặt trăng và các vì sao mãi mãi luôn bên cạnh nhau. Chẳng phải người ta nói trên thế giới này không có thứ gì là không biến đổi sao? Nhưng có lúc nhìn vào mặt trăng trên trời kia, ta sẽ phát hiện ra rằng, thế giới này cuối cùng cũng có thứ mãi mãi không thay đổi.

Rốt cuộc, có hay không, còn phải xem bản thân mình hi vọng có hay không.

Dương Cẩm Ngưng nhìn vào chiếc ghế đầu không xa ở trước mặt, vốn muốn ngồi, nhưng xem cái bụng của mình, lại không dám ngồi xuống. Ăn no như vậy rất lâu mới tiêu hóa được, thật sự là rất khó coi mà.

Cố Thừa Đông trầm mặc đứng ở đầu bên kia, cô nhìn không rõ được biểu tình trên mặt anh.

Nhưng cô cảm giác được rằng, anh trong giây phút này vô cùng chân thực. Ít nhất còn để cô nhìn thấy được bóng dáng của anh, cảm thấy mình có thể chạm đến được, nhìn thấy được, mà không phải là ảo ảnh.

Cô bước đến chỗ anh, “Em ăn rất là no!” Còn vô cùng hài lòng đánh “ợ” thêm một tiếng, “Anh nói xem, bộ dạng này của em có giống với phụ nữ đang mang thai hay không?”

Nói xong câu này mới phát hiện rằng, vấn đề này căn bản không nên nhắc đến.

Lộ ra sự khó xử gượng gạo vô cùng.

Cố Thừa Đông lại quay người sang, liếc cô nhìn cô, giống như đang suy nghĩ cái gì đó, nhìn chằm chằm vào cô.

Lúc cô cảm thấy chẳng hiểu ra làm sao cả, anh lại bước tới bên cô, lấy tay sờ vào bụng cô, “Thực sự giống.”

Tim cô thật muốn thổ huyết mà.

Anh diễn quá giống rồi, phối hợp như vậy có tính là có thỏa thuận ngầm hay không?

~

Vài lời của tác giả:

Chương này giải thích một vài chi tiết nhỏ. Lúc trước có viết, lúc Cố Thừa Đông đợi Cố lão gia trong thư phòng, lòng anh có phần không ổn định, anh biết Dương Cẩm Ngưng đem thuốc tránh thai đựng trong lọ thuốc vitamin, biết cô đang tránh thai... chỉ là anh không giống với cô, mọi chuyện cô đều liên tưởng đến ý tứ sâu xa của nó, anh có thể xác định được cũng chỉ là cô tạm thời chưa muốn có con thôi.

Vì thế, Cố Thừa Đông đã đem thuốc đổi lại, cho nên Dương Cẩm Ngưng tại thời khắc này hỏi anh câu đó, anh cũng có suy nghĩ sâu xa là cô mang thai, vẫn là có khả năng này...

33. Chương 44-45

Chương 44: Bách niên giai lão

Edit: Ý lu bu

Chỉnh dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng bắt chước cụ bà, ôm củi từ bên ngoài tiến vào, sau đó nhóm lửa, thật ra cũng không khó lắm, cô cũng học được mà. Đầu tiên, châm lửa vào một nắm cỏ dại bên lửa, rồi dùng tới loại củi khó bắt lửa nhưng lại cháy lâu kia. Đây là chủ ý của cô, cô muốn cùng Cố Thừa Đông làm một bữa cơm, làm cho hai người lớn vui một tí.

Cố Thừa Đông đã xử lý xong mọi chuyện, lúc đi vào, thấy cô đang thổi lửa, anh cười mỉa mai. Nhưng anh lại hoàn toàn không bắt ngờ, anh sớm đã đoán ra tình huống này!

Anh mang chỗ cá đã xử lý xong từ hôm qua vào, những con cá to anh chặt khúc nhỏ ra.

“Em rửa nồi chưa?”. Cố Thừa Đông đang khuấy bột mì và nước, thuận miệng hỏi.

“Em chỉ nấu nướng thôi mà?” Khâu sơ chế và các loại việc trước đó là do anh đảm nhiệm chứ!

Cô chỉ phụ trách nhóm lửa, còn lại là anh làm mà. (ngàn chấm!!!) Anh liếc mắt vào tay dính bột của mình, Dương Cẩm Ngưng cũng không chịu thua, đưa mắt nhìn cánh tay dính đầy tro bụi của mình. Cố Thừa Đông liếc cô một cái rồi rửa sạch tay, sau đó đem nồi đi rửa.

Dương Cẩm Ngưng còn đang đấu tranh với củi lửa, cuối cùng cũng được thành công rực rỡ, chúng đang tự bốc cháy.

Cô nhìn anh động tác thuần thục, tưởng là ảo giác, chỉ cần anh muốn sẽ có thể làm mọi thứ. Anh kéo tay áo lộ ra cánh tay, cô cứ dõi theo mọi cử động, gián dị nhưng đường hoàng, chẳng hiểu vì sao, cô bỗng thấy anh rất có phong độ. (à vâng, lần đầu tiên thấy một người đàn ông ngôn tình được khen là có phong độ trong lúc anh ta đang làm bếp)

Cô vẫn nhìn anh, cứ cho rằng anh sẽ không nấu ăn, nên mới đề nghị. Mục đích của cô là muốn anh chịu thua, phải nhờ tới cô. Thế nhưng anh lại có thể làm được mọi việc, mấu chốt chính là cô không biết làm gì.

Dương Cẩm Ngưng nhìn anh nhúng cá vào bột, đều tay. Nước trong chảo đã cạn, lửa vẫn đang bùng cháy. Cố Thừa Đông liếc mắt nhìn vào trong, dùng cái tay sạch cầm chai dầu rán lên đổ một ít vào chảo.

Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm ngọn lửa, thấy củi không còn nhiều, liền thêm củi vào.

“Cố Thừa Đông?” Cô thất vọng kêu tên anh.

“Gì nào?” Anh liếc nhìn chảo dầu, thấy đã sôi liền lúc thả cá vào, những làn khói bạc bốc lên.

Khói bay đầy nhà bếp.

“Anh còn có thể làm được mấy việc này.. quả thật là bất ngờ.” Cô nói.

Lại thêm một phương diện nữa cô không hiểu rõ anh. Bọn họ là vợ chồng, đã sống với nhau lâu như vậy mà cô không hề biết anh biết nấu cơm.

Hay là, anh vốn dĩ không muốn nấu cho cô ăn?

“Em đâu có hỏi anh?” Cố Thừa Đông thả hết cả vào nồi, rửa tay, rồi lại nhanh chóng lấy những miếng cá đã chín ra.

Được, đúng là cô chưa từng hỏi qua, nhưng tại sao lại có cảm giác không vui? Thật sự rất bất bình.

Thấy anh đem gì đó trộn vào bát, cô nhíu mày: “Anh đang làm gì thế?”

“Làm gia vị, lẽ nào cứ thế mà ăn?”. Mặt anh bình tĩnh, trái ngược hoàn toàn với vẻ kinh ngạc của cô.

Nhưng ở đây có cái gia vị gì đâu?

Cố Thừa Đông bảo cô không cho thêm củi vào bếp nữa. Anh bỏ đường trắng và dấm chua vào chảo, lát sau, đường dấm và dầu tạo thành sốt chua ngọt. Anh lại đem cá bỏ vào chảo, đảo qua cho cá thấm đều sốt chua ngọt.

Cách làm này rất đơn giản, nguyên liệu cũng đơn giản, nhưng cô lại không biết gì cả.

Anh lại múc hết ra khỏi nồi, rồi chọn một miếng cho cô: “Ném thử nào, nhiều năm rồi anh không vào bếp, nếu không ngon, cũng mong em rộng lượng rộng chút”.

(“nhiều năm rồi anh không vào bếp” đó chị Ngưng nha ^^)

Dương Cẩm Ngưng nhẹ nhàng cắn một miếng, mùi vị tuy rất bình thường, không phải món ngon tuyệt đối, nhưng cô biết so với cô làm chắc chắn ngon hơn. Xương cá vẫn còn nguyên, bên ngoài giòn ngọt, bên trong thịt giòn đều, không sợ nuốt phải xương, vì xương cũng đã giòn đến mức không còn phân biệt được.

Cô ăn xong một miếng, không thể không thừa nhận, rất có hương vị.

“Cũng được. Coi như là anh không quen tay, không tính toán chi li nữa.”

“Cảm ơn nhé”. Cố Thừa Đông không nhận được lắc đầu.

Cô muốn mang món cá ra ngoài cho cụ ông và cụ bà nếm thử, nhưng bị anh kéo lại. Cô tò mò: “Gì thế?” Thật hiếm thấy bộ dạng ngập ngừng này của anh.

“Rửa mặt đi”.

“Mặt em có gì bẩn à?” Cô lấy tay lau.

Nhưng không lau được gì, lại làm vết tro càng lan rộng ra.

Cố Thừa Đông lắc đầu, dùng tay nhúng nước, đi đến trước mặt cô, nhìn vào chỗ bẩn trên mặt cô, giúp cô lau từng chút một. Cô mở to mắt nhìn anh, nhìn khuôn mặt tuấn tú đối diện.

Chẳng trách mọi người đều nói người đàn ông dịu dàng là nguy hiểm nhất.

Đích thực, cô không thể không thừa nhận, cô cũng rất thích cảm giác ấm áp này, như cả thế giới này chỉ có hai người là cô và anh.

Ông và bà cùng khen món cá của Cố Thừa Đông, nhưng Dương Cẩm Ngưng nghĩ họ chỉ khách sáo mà thôi. Cảnh quan ở đây rất đẹp, Dương Cẩm Ngưng nhất định phải kéo Cố Thừa Đông ra ngoài một chút. Trong tiềm thức, cô có chút cự tuyệt việc trở về Cố gia, muốn ở lại đây trong một thời gian dài. Cô muốn đi câu cá cùng anh, nhưng cô không phải người kiên trì, đợi lâu, cá vẫn không cắn câu, liền nhìn vào chỗ của Cố Thừa Đông.

Anh không nói câu nào, chỉ nhìn cần câu, khác hẳn với cô, không kiên nhẫn.

Bởi sự quấy rối của Dương Cẩm Ngưng cho nên thu hoạch của bọn họ thật chẳng đáng kể.

Khi trở về, cô có chút thương cảm.

“Anh có nhớ ông nội không?” Cô chủ động nói vào trọng tâm, bệnh tình của ông không biết như thế nào rồi.

Cố Thừa Đông đi phía trước, không biết đang suy nghĩ gì, không để ý tới cô.

Cô đứng tại chỗ, không đi nữa.

Ngồi chồm hổm trên mặt đất, cảm thấy tủi thân. Nhìn bóng lưng người đó, áp lực cô kìm chế trong lòng lên men. Nếu cô đi, cô lại luyến tiếc thời gian hai người ở bên nhau, không muốn để lỡ người đàn ông này. Nhưng cô không đi, anh lại kì lạ như thế, cô rất khó chịu, giống như bản thân tự tìm phiền toái.

Cô nguyện cùng anh ở đây, không lo về bên ngoài thế nào. Giống như đôi vợ chồng già kia, họ không có gì, nhưng họ hạnh phúc.

Cứ nghĩ như vậy, cô tự khuyên nhủ bản thân mình. Cùng lắm cứ như thế này hai ngày thôi, cô sẽ chịu không nổi, cuộc sống quá đơn giản không phải cuộc sống cô hướng đến. Cô sẽ ghét bỏ cuộc sống buồn chán như thế, lại cảm thấy người đàn ông để người phụ nữ của mình sống như thế thì quả là người vô dụng, cuộc sống không có ý nghĩa. Nào là bầu không khí mới mẻ, một thời gian tất cả đều biến thành cát bụi hoa cỏ trên đất.

Bọn họ biết, hơn nữa hiểu rất rõ.

Nhưng cuộc sống hai ngày qua, khát khao, từ tận đáy lòng đó là cảm xúc chân thật nhất, ngay cả khi cô biết tới rồi cuộc mình cũng chỉ là một người bình thường mang cái bình thường của thế tục.

Trong lòng cô suy nghĩ rất nhiều thứ, lại không biết nên lựa chọn như thế nào.

Cô cứ ngồi xồm như thế hoàn toàn không hay biết Cố Thừa Đông đã xoay người tìm cô.

“Dương Cẩm Ngưng”. Tiếng nói của Cố Thừa Đông bình tĩnh.

Cô ngẩng đầu, nhìn về phía anh.

Anh day trán, “phía trước có một con rắn”.

Cô nhìn phía trước, sợ đến nhảy dựng lên, cũng không nhìn được mà bật khóc, nước mắt cứ rơi xuống, không biết là rắn dọa sợ hay bởi do những nguyên nhân không rõ trong lòng cô.

Anh thoáng sửng sốt, thật không ngờ cô sẽ phản ứng thế này, đành phải tiến lên phía trước, “Không sao rồi, nó bị em dọa chạy mất rồi”. Nó theo bản năng đã chạy mất.

Dương Cẩm Ngưng ngay cả mắt cũng không mở, không biết sợ cái gì, chỉ khóc liên tục thôi. Lần đầu tiên Cố Thừa Đông thấy cô như vậy, như một đứa trẻ, không có nguyên nhân gì lớn lao cả, chính là muốn khóc thôi. Cứ thế mà khóc. Anh ôm cô vào lòng, lấy tay vỗ vỗ lưng cô.

“Đừng khóc nữa”. Anh không biết an ủi người khác, chỉ biết làm như vậy.

Khóc, anh cũng không làm gì khác được, chỉ có thể ở bên cạnh cô.

Dương Cẩm Ngưng nắm lấy anh, từ từ ôm chặt anh, vùi vào lòng anh, không khóc nữa.

Cảm nhận được nhiệt độ thật sự của anh, lắng nghe tiếng đập trái tim của anh, ngay cả khi họ đang thân mật, cô cũng không nghĩ sẽ có ngày họ gần gũi như thế.

Bản thân anh đôi lúc không tốt với cô, nhưng cô chọn cách quên đi.

Người đàn ông này, đang trong vòng tay cô, là một cảm xúc rất chân thật.

“Cố Thừa Đông.”

“Sao?”

“Em phát hiện ra là tay anh tuy rất lạnh nhưng cơ thể lại rất ấm áp”. Cô hé mắt nhìn anh, mỉm cười, trên mặt vẫn còn dấu vết của nước mắt, một hình ảnh kì lạ.

Cố Thừa Đông dùng tay lau nước mắt cho cô, cô hợp với nụ cười hơn là những giọt nước mắt.

Cô muốn nói với anh, Cố Thừa Đông, sau này chúng ta sống vui vẻ nhé. Nhưng cô cũng nhớ, trước đây đã từng nói vậy, cho nên lại không nói ra nữa, sợ lúc nói ra rồi, lại vẫn giống như lần đó.

Bất luận thế nào, chỉ ít hiện giờ họ vẫn bên nhau, bất kể nguyên nhân vì sao, ít nhất họ đang cùng nhau đối mặt với sống chết, coi như đó là duyên số. Hai người họ cùng nhau sống, ở bên nhau.

Khi cô chấp thì thật đáng ghét, lúc đáng yêu thì lại... Cố Thừa Đông day chán, nắm tay cô, “Trở về nhà nào”.

“Được”. Cô gật đầu, “Anh cầm cần câu nhé”.

Anh nhặt lại cần câu cô ném xuống, một tay cầm cần câu trong khi một tay khác lại dắt tay cô, từng bước quay về.

Nắng chiều buông xuống, cỏ xung quanh rung nhẹ nhàng, hoa núi thẹn cười. Hai người im lặng tiến về phía trước.

Chương 45: Ngoài sức tưởng tượng

Edit: Ý lu bu

Chỉnh dịch: Sahara

Bầu trời âm đạm, có một vài chấm nhỏ xinh đẹp, lấp lánh. Dương Cẩm Ngưng không nhớ đã bao lâu không được nhìn thấy một bầu trời như vậy. Cũng không phải cảnh đẹp như vậy ít xuất hiện, mà là xưa nay cô chẳng có tâm trạng đâu mà ngồi ngắm trời đêm.

Trong tầm mắt cô, bầu trời và dãy núi đằng gần xa liền một mảnh, bóng hàng cây đen sẫm đứng im im. Lúc này chỉ còn hai người. Gió đêm nhẹ nhàng thổi, toàn bộ ánh dương gắt gỏng ban ngày đã không còn, tất cả cứ nhẹ nhàng trấn tĩnh lại tâm tình của Dương Cẩm Ngưng.

Cô cầm trong tay một ngọn cỏ, để vào miệng ngậy ngó ngửi hương vị của nó, nhịn không được cắn một chút, nhưng lại thấy rất khó chịu.

Cô quay đầu nhìn Cố Thừa Đông đang ngồi bên cạnh. Bóng người anh rõ ràng, đôi mắt nhìn chằm chằm ngọn núi phía xa, không biết đang nghĩ gì.

Giờ phút này rất yên tĩnh, cô cũng không biết mở miệng thế nào, sợ sẽ ảnh hưởng cảnh đẹp.

Có thể nhiều hơn một giây, chính là đã ban ơn cho bản thân mình.

Tay Cố Thừa Đông gõ trên mặt đất. Giờ phút này quả thật là yên tĩnh, khiến cho tâm trạng anh rạng rỡ, thậm chí anh nghĩ đến khi còn bé, cuộc sống vô ưu vô lo, anh cũng đơn thuần, cũng bước bình, cũng là một đứa trẻ làm đau đầu người lớn.

“Đêm nay nghỉ ngơi thôi”. Cố Thừa Đông quay đầu dặn dò cô, phát hiện cô không hề có ý muốn về phòng đi ngủ, lúc lâu cô mới quay lại, “Gì?”

Đây chính là buổi tối cuối cùng của anh và cô ở đây, sáng mai anh sẽ về. Lão gia không biết bệnh tình thế nào, có vượt qua nguy hiểm được hay không, anh chắc chắn rất lo lắng việc này. Nhưng anh lại không thể quay về ngay lập tức, anh bị cô liên lụy, nếu gặp người như Cố Hoài Đông, cô chắc chắn lảnh ít dữ nhiều.

Nhưng đã qua ba ngày, anh không thể khoanh tay ngồi chờ chết được.

Nhất định phải trở về, cho dù gặp phải chuyện gì.

“Ngồi một lát nữa nhé”. Cô phát biểu, nhìn anh cười cười, không chút toan tính, cứ như cô vẫn là một đứa trẻ đơn thuần đáng yêu động lòng người. Cô vô vị trí bên cạnh, là một phiến đá.

Cố Thừa Đông đã đứng lên, nhìn chăm chăm cô rất lâu, không hiểu sao cô cứ ngồi như thế, cũng không mở miệng nói lời nào.

Dương Cẩm Ngưng nghiêng đầu nhìn anh, “Anh nói khi còn bé anh cũng là một đứa trẻ nghịch ngợm, có thể kể một chút được không, em đặc biệt muốn biết bộ dạng nghịch ngợm của anh sẽ như thế nào”. Cô chớp chớp mắt, biểu hiện hiếu kì với quá khứ của anh.

Cố Thừa Đông giơ tay lên, lấy cọng cỏ cô đang cắn ra, nhưng cô lại cắn chặt không buông. Anh vẫn cố lấy ra, xé cọng cỏ làm hai, anh cầm trong tay, nở cười rồi ném đi, “Chính là vui vẻ chạy khắp trong sân, trèo cây hái quả, đi sâu vào núi bắt thỏ... Như vậy đấy”.

Dương Cẩm Ngưng nhìn anh cả ngày, bỗng nhiên nhặt lại cây cỏ anh đã ném đi, sau đó dùng nó đâm vào mặt anh: “Nói dối không phải đứa trẻ ngoan nha”.

Anh cầm tay cô, ở một nơi thế này, trong hoàn cảnh này, sức phòng bị của anh giảm đáng kể. “Trong khi người khác đang nỗ lực học tập, anh lại muốn tìm một người đánh nhau, lần lượt đánh nhau đến sưng đầu mẻ trán, cũng không dừng tay. Sau đó ông nội nổi giận, mắng mỏ anh. Dĩ nhiên cái thời gian phản nghịch ấy, anh không thêm để ý đến thái độ của ông. Đi bar, quen một nhóm người, cứ như thế, ..đó là những chuyện không về vang gì cả.”

Anh dùng “không về vang” để hình dung những việc không thể tưởng tượng được mà anh đã làm, giọng nói bình tĩnh, giống như đang nói chuyện bình phẩm. Đã rất lâu anh chưa từng mở lòng mình như thế. Cảm giác này, không tốt cũng không xấu, tóm lại không đến nỗi nào.

“Vì sao?” Cô cảm thấy vô cùng hứng thú, cô luôn cho rằng mỗi đứa trẻ hư, đều có một “lí do” của riêng mình, ngay cả nguyên nhân rất đơn giản, cô cũng cảm thấy rất uy phong, nhất định có nguyên nhân.

Vì sao?

Cố Thừa Đông neho mắt, lúc ấy, ông nội hận không thể cầm roi đánh anh, bố thì nhìn anh lắc đầu, bọn họ đều cho rằng không có thuốc chữa, không ai hỏi anh một câu, tại sao con lại thành như vậy?

Thông minh giỏi giang như Cố Thừa Đông, vì sao có một ngày biến thành thế này?

Vì sao?

Nhưng không ai hỏi anh tại sao, chỉ nghĩ anh tính tình kì lạ, không tốt, ai cũng cho là thế, rồi anh cũng mặc kệ. Lâu dần cái “tại sao” này cũng mất đi ý nghĩa.

Anh nhìn cô chăm chăm, “Khi anh mười ba tuổi, thấy mẹ bị người ta đẩy từ cầu thang xuống, máu chảy trước mắt anh. Trước khi chết, mẹ quay lại nhìn anh cười. Mẹ đã chết, người gây ra chuyện lại không có việc gì. Anh muôn vạch mặt người gây hoạ, bố lại kéo anh ra, cái gì cũng không cho anh nói. Đó là người thân nhất của anh..nhưng..”. Tay anh nắm thành nắm đấm, người gây hoạ đó, vẫn chưa phải trả giá.

Đây là bi kịch của Cố gia, bọn họ có thể chấp nhận một việc đâm máu như vậy, cũng nhất quyết giấu nhem không để cho truyền thông biết được, dù phải che giấu chân tướng.

Dương Cẩm Ngưng nhìn anh rất lâu, ánh mắt trở nên dịu dàng: “Người gây ra chuyện đó... là anh cả Cố Hoài Đông?”

Không phải suy đoán cũng có thể đoán được.

Thứ mà Cố Hoài Đông rất muốn chính là Cố thị. Cố Thừa Đông có thể cũng quan tâm, nhưng chắc chắn anh không quá ham muốn như thế, lý do khiến anh kiên quyết muốn có được Cố thị là vì anh muốn vượt mặt Cố Hoài Đông, muốn anh ta nằm trải cảm giác mất mát. Đây cũng là lý do năm đó anh phải bắt cóc dĩ kết hôn với Dương Cẩm Ngưng. Anh chắc chắn có thể chọn không kết hôn, thoát khỏi chủ ý của Cố lão gia cũng không phải việc khó, nhưng anh bỏ qua khả năng này, dù không cam lòng vẫn thoả hiệp, điều này anh rõ hơn ai hết.

Không thể nói Cố Thừa Đông thoả hiệp vả hài lòng về cuộc hôn nhân này, chỉ là những ngày bình yên của anh đã bị cô gái này làm cho xiêu vẹo. Nếu cô chưa từng xuất hiện, anh cũng sẽ không phải đối mặt với sự lựa chọn ngày hôm nay, thật ra khi nhìn lại, cô chính là một điều bất trắc.

Cố Thừa Đông nho mắt.

Dương Cẩm Ngưng nhẹ cười: “Nếu em đã bắt đầu đoán, thì sẽ tiếp tục đoán, để xem đoán đúng không”. Về mặt cô ngây thơ, chỉ là không nhìn sang anh, nhưng bóng tối của bầu trời đang dần che khuất mặt trăng, hiện giờ trăng hình lưỡi liềm, lại âm u hơn. “Anh chấp nhận vào làm ở Cố thị sau khi bị anh cả áp bức, anh biết rõ tính cách anh ta, nhất định sẽ tức nước vỡ bờ, thế nên anh không tiếc làm anh ta tức giận. Anh biết rõ, một ngày nào đó anh ta sẽ bị anh bức đến đường cùng, anh vẫn đang đợi ngày này”.

Về mặt Cố Thừa Đông hơi trầm xuống, chẳng qua là chưa biểu hiện ra.

Dương Cẩm Ngưng tiếp tục: “Anh biết anh cả nhất định sẽ không tha cho anh, nhất là khi ông nội đối với anh lại vô cùng coi trọng, trong mắt ông chỉ có anh. Đây là cơ hội tốt nhất, anh chỉ cần đợi anh ta phạm sai lầm. Nhưng làm sao để biết anh ta phạm sai lầm? Đơn giản nhất chính là anh sắp xếp người bên cạnh anh ta, anh sẽ biết được mọi hoạt động của anh ta, chắc chắn đó chính là người anh ta vô cùng tin tưởng, vì tin tưởng nên sẽ cung cấp tin tức giả. Ví như, ông nội bị bệnh, nhưng khẳng định là không nguy hiểm.”

Cố Thừa Đông nhếch mép, không phản bác suy đoán của cô, chỉ là ánh mắt có chút thay đổi.

“Anh biết, ông nội là một người rất dễ mềm lòng. Anh cả không thể trở thành người nối nghiệp Cố thị, ông nội đối với anh cảm thấy hổ thẹn, cho dù anh ta nhắm vào anh, ông nội niệm tình anh cả là trưởng tôn mà mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Nhưng nếu làm đến mức giết người, muốn hãm hại anh, dù ông ở nơi nào, kết quả cũng như nhau, ông nhất định sẽ tức giận với anh cả, sẽ lấy lại quyền điều hành Cố thị trong tay anh ta, có thể anh ta sẽ bị ông cho đi lưu vong... mà ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, cũng dễ làm hơn”.

Cố Thừa Đông bị trúng đạn, làm sao mà có thể dễ dàng khỏe như vậy? Hơn nữa anh cũng mặc áo chống đạn, lúc trở về anh còn vội vàng như vậy thì làm sao kịp mà chuẩn bị được? Chỉ có một khả năng, mọi chuyện đã trong dự liệu của anh, nên anh đã chuẩn bị mọi thứ trước đó.

Cố Hoài Đông đã sớm phục kích, có thể trong số đó có rất nhiều người là của Cố Thừa Đông gài vào, cho nên anh mới có thể kịp thời đẩy cô lăn xuống rồi tự mình chạy thoát trước khi vụ nổ xảy ra. Một cuộc chạy trốn hoàn mỹ.

Cô đã nằm trong kế hoạch của anh từ lâu. Có lẽ là anh thật ra vẫn còn có chút thương hại với cô, vẫn muốn tạo cơ hội cho cô bỏ đi. Nếu như cuộc hôn nhân của cô và anh chỉ là cuộc giao dịch, thì tốt nhất là từ bỏ, cô và anh đều là người như vậy, không dành thời gian làm những việc không thể xoay chuyển. Vì thế anh liền để cô ra đi... Nếu như cô bỏ đi, khi Cố Thừa Đông trở lại, Cố Hoài Đông sẽ có tội trong việc cô mất tích. Còn nếu như cô cùng trở về, thì cô chính là nhân chứng lớn nhất.

Phải biết rằng, thời gian ấy, bọn họ là đôi vợ chồng có quan hệ rất tệ, nếu như cô vì anh nói, ông nội nhất định sẽ tin tưởng, huống chi ông rất yêu chiều cô.

Cho dù nhìn từ góc độ nào, Cố Hoài Đông lần này cũng sẽ chết chắc rồi. Cố Thừa Đông cũng không có ý bỏ qua cho anh ta.

Đôi mắt Cố Thừa Đông trầm xuống, hắt cằm, “Biết khi nào?”

Anh cũng không phủ nhận chuyện anh đã làm, những chuyện đó và cô không có liên quan nhau. Anh từng nói rằng, cô chính là bất ngờ ngoài ý muốn trong cuộc đời của anh, kế hoạch lập ra, có sai lệch, nhưng không quan trọng. Cũng chứng minh rằng, người con gái đang ở trong lòng anh, thêm vào sự việc lần này, đã làm anh phải tổn hao tâm trí, anh chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với cô.

Còn tất cả những việc cô đã làm cũng đủ làm anh thẹn quá hoá giận.

Chính là cô đã gờ tay gỡ cái mặt nạ nguy trang của anh, hơn nữa cái mặt nạ đó lại do một cô gái khác tự tay đeo lên mặt anh, anh vốn dĩ muốn đeo nó cả đời.

Anh vẫn nhớ rõ ngày đó, cô ấy bên tai mình nói nhỏ: “Anh là người ưu tú nhất trong lòng em, cho nên mãi mãi phải tiếp tục ưu tú như thế, đừng bao giờ trở thành Cố Thừa Đông của quá khứ, em thích Cố Thừa Đông hiện tại.”

(đã nói rồi mà, “thiên sứ” chỉ mang lại gánh nặng cho con người =.=)

Từng có một người, thấp sáng thế giới của anh, khiến anh sống tốt, khiến anh quên quá khứ. Thế nhưng, người ở bên cạnh anh hiện giờ, lại không phải cô ấy.

Dương Cẩm Ngưng dường như không nhận ra sự thay đổi tâm trạng của anh, “Nhắc lại chuyện ngày đầu tiên chúng ta tới đây nhé. Lúc đó em lấy súng của anh, tháo hộp đạn ra, đạn trong súng của anh và viên đạn trong ngực anh, chính là cùng một loại.”

(sặc. Quá là vượt xa sức tưởng tượng của mình =.=)

Ngay từ lúc bắt đầu, cô đã biết, mọi thứ là anh tự biên tự diễn, cô vẫn ngu ngốc lao vào.

Cô không biết kế hoạch của anh đã được sắp đặt sẵn từ bao lâu, cũng không biết bản thân mình là nhân vật nào trong đó, giờ phút này, nhìn về mặt anh, ngoài ngạc nhiên vẫn là ngạc nhiên. Cô muốn biết.

“Em diễn ngày càng giỏi”. Ẩn trong giọng nói là một tia thất vọng, anh còn cho rằng, ít nhất những biểu hiện của cô mấy ngày nay là thật lòng... (huhu thật lòng mà T__T)

Anh chưa bao giờ bị lừa gạt như thế, cô cho anh cảm giác này những hai lần. Một lần gài bẫy anh, lần này lại lừa gạt anh. Lần trước anh không nghĩ cô là người như thế, thế nên có nhiều ngạc nhiên và tức giận, mà lần này, anh không thể giận nữa, chỉ là thất vọng nhiều hơn.

“Ừm, em cũng cho là thế”. Cô diễn đến nỗi cô tưởng mọi thứ đều là thật, bọn họ là một đôi đã xa chốn thành thị, “Vây anh có đoán ra vì sao em lại cùng anh diễn không?”

Cô vẫn cứ cười, hoàn toàn không phù hợp với chủ đề đang nói. Nhìn đơn thuần, không có một toan tính.

Cố Thừa Đông nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, vươn tay bắt lấy cằm cô, gương mặt đến tận cùng đã lừa bao nhiêu người, bao nhiêu người đã trầm mê vì nó. “Em thật sự chỉ đang diễn trò?”

Anh nhìn vào mắt cô, không bỏ qua bất kì dấu hiệu nào.

Cô bỗng nở nụ với anh, một tay lặng lẽ đưa ra sau lưng anh, cầm một khẩu súng chĩa vào đầu anh, “Anh có nghĩ tới không, thật ra em là người của Cố Hoài Đông.”

~

34. Chương 46

Chương 46: Độc nhất vô nhị – P1

Chuyển ngữ: Sahara

Cố Thừa Đông nhìn chằm chằm Dương Cẩm Ngưng, không hề tỏ ra sợ hãi, có lẽ chỉ có một phần thất vọng dưới đáy lòng mình mà thôi. Anh vẫn không nghĩ ra cô và Cố Hoài Đông làm sao lại có thể có liên quan được, chỉ im lặng nhìn cô, không nói lời nào.

Dương Cẩm Ngưng cũng nhìn Cố Thừa Đông, ánh mắt vô cùng sáng, nụ cười trên khóe môi vẫn chưa thay đổi.

Một giây, hai giây, ba giây... Cô thầm đếm trong đầu, mãi cho tới giao thừa sáu mươi, tròn một phút đồng hồ, cô mới ghé vào tai anh: “Em muốn anh vĩnh viễn nhớ kỹ tâm trạng của mình trong một phút đồng hồ này, là em mang cho anh, là Dương Cẩm Ngưng độc nhất vô nhị trên thế giới này mang cho anh.”

Cô buông khẩu súng, vòng hai tay ôm lấy cổ Cố Thừa Đông, chủ động hôn anh.

Cô muốn làm người độc nhất vô nhị trong cuộc đời anh. Cho dù quá khứ của anh đã có người con gái nào đi qua, nhưng một khi bên cạnh anh đã có Dương Cẩm Ngưng cô, thì những người phụ nữ khác chỉ là vai phụ.

Người nhạy bén như Cố Thừa Đông, đương nhiên biết vừa rồi chỉ là cô giả bộ, nói cách khác, chính là muốn đùa với anh một chút. Cô muốn dùng phương thức này để nói cho anh biết, cô chính là người phụ nữ thích hợp với anh, cô có thể nhìn thấu động cơ của anh, giống như anh có thể nhìn rõ động cơ của cô vậy. Cũng chỉ có cô mới có thể cho anh trải qua cái cảm giác mà anh chưa bao giờ trải qua này.

Cô gái vừa khờ khạo vừa cổ chấp này dùng phương thức của riêng mình để công khai chứng tỏ mình là người phụ nữ có một không hai trên thế giới, là người phụ nữ ở bên cạnh anh cả đời.

Cố Thừa Đông cũng ôm lấy cô, biến bị động thành chủ động. Hai đôi môi vẫn không rời. Trước khi gặp cô, anh đúng là chưa từng trải qua cảm giác như vậy. Cô rõ ràng không phải kiểu phụ nữ mà anh thích. Anh thích người phụ nữ dịu dàng, hiểu chuyện, có thể ở bên cạnh anh lúc anh có tâm trạng, không cần quá thông minh, chỉ cần lúc anh mệt mỏi cô ấy có thể nhẹ nhàng xoa bờ vai của anh. Dương Cẩm Ngưng không phải kiểu phụ nữ ấy, thế nhưng giờ khắc này cô lại có thể khiến anh bị kích động muốn ôm cô vào lòng. Cô khiến toàn bộ máu trong cơ thể anh sôi trào, không phải chỉ từng dòng từng dòng ầm ứ chảy qua, mà là từng cơn xúc động, khiến cho người ta lâm vào bể trầm mê.

Cố Thừa Đông gơ tay lên kéo áo của Dương Cẩm Ngưng, nhưng bị cô gạt ra. Cô tự mình cởi nút buộc trên áo, rồi lại tự mình kéo áo của anh. Động tác gấp gáp của cô hoàn toàn khiến anh cuồng nhiệt, anh đẩy cô nằm trên bãi cỏ. Mây đen bị gió xua đi, yếu ớt tản dần sang hai bên, để lộ ra một mảnh trăng mờ chẳng biết thẹn mà chiếu xuống, vụn vặt từng mảnh từng mảnh ánh vàng rơi trên mặt Dương Cẩm Ngưng.

Cố Thừa Đông dùng tay lướt qua môi cô, rồi mới cúi đầu xuống khẽ cắn một miếng, độ mạnh vừa đủ. Cô ôm lấy cổ anh, cũng đưa đầu lưỡi vào triển miên cùng anh.

Tiếng đế, tiếng ve hòa trộn, cùng với những âm thanh rên rỉ phóng đảng vang lên giữa đêm tối.

Làm chuyện ấy giữa nơi hoang vu thế này bị coi là chuyện không hay, nhưng còn phải xem là ai đã?

Đang triển miên, cô tựa vào khuỷu tay anh, giọng nói khàn khàn vang lên: “Em hiện giờ chính là đang diễn kịch.” Diễn tiết mục tình chàng ý thiếp, nhưng nếu như muốn tiếp tục diễn nữa, thì còn phải hỏi xem cụ thể là nó có hàm ý sâu xa thế nào?

“Ừm.”

“Không tức giận?”

“Anh cũng đã phối hợp cùng em diễn, không phải sao?”

Hôm sau, Cố Thừa Đông và Dương Cẩm Ngưng cáo biệt đôi vợ chồng già. Mặc dù rất lưu luyến, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể hàn huyên một hồi rồi quay về thành phố. Cụ ông và cụ bà tiền họ rất xa, dặn dò vợ chồng bọn họ phải yêu thương lẫn nhau, không được cãi cọ với nhau. Dương Cẩm Ngưng không ngừng gật đầu.

Ai cũng đều thích chứng kiến những chuyện tốt đẹp, cho dù là xảy ra với bản thân mình hay với người khác.

Mấy ngày nay, Dương Cẩm Ngưng hoàn toàn hiểu rõ rồi. Cuộc hôn nhân này với cô mà nói, không phải ác mộng. Chỉ là cô quá ham muốn chứng minh sự tồn tại của mình. Trước đây, cô lấy cố mình không yêu người đàn ông này để khỏi phải đi tìm hiểu xem anh có yêu mình không, nhưng cô làm không được. Đến khi cô thật lòng muốn chung sống với anh tới già, thì vấn đề người yêu cũ kia lại nảy sinh trong lòng cô. Quá mức quan tâm cho nên mới khiến bản thân từ từ, từ từ rơi xuống đáy vực thẳm.

Người cổ chấp lúc nào cũng thích để tâm vào những chuyện vụn vặt, cho tới khi bản thân mình lâm vào bước đường cùng không còn lối nào để đi.

Nếu như người đàn ông này chưa làm chuyện gì quá giới hạn chấp nhận cô, lại còn vừa vặn là mẫu đàn ông cô thích, thì hà cớ gì cô phải để cho người khác chiếm tiện nghi chứ?

Không muốn cho người khác được hời, đương nhiên mình phải cẩn thận giữ gìn rồi!

Trời xanh đã dùng thực tế để chứng minh duyên phận sâu đậm của bọn họ, cô đương nhiên không thể phụ ý tốt của ông trời được.

~~

Bọn họ trước tiên về biệt thự Dạ Hoa, sáng hôm sau mới tới Cổ gia. Ông nội đã ra viện, thân thể không có ảnh hưởng gì quá nghiêm trọng. Những chuyện Cổ Hoài Đông lén lút làm, ông nội đã sớm biết. Hiện giờ anh ta đang bị ông nội giam tại nhà, không cho đi đâu. Chuyện ở công ty tạm thời giao cho Cổ Kế Đông xử lý.

Mọi người thấy Cổ Thừa Đông quay về thì vô cùng kinh ngạc. Cổ Kế Đông thì khác, nhìn thấy Cổ Thừa Đông, anh chỉ cười, nụ cười bất cần đời quen thuộc, cứ như chuyện xảy ra mấy ngày nay hoàn toàn không có: “Anh ba, rốt cuộc cũng chịu về nhà rồi. Anh mà còn không chịu về, ông nội sẽ đào tung cả Mạc Xuyên lên mất.”

Chuyện Cổ Thừa Đông mất tích đương nhiên đã bị phong tỏa, đây là chuyện riêng của nhà họ Cổ, một khi bị công khai, danh dự Cổ gia nhất định bị tổn thất nặng nề. Bởi vậy, tất cả những gì Cổ Hoài Đông đã làm đương nhiên cũng sẽ được giữ bí mật. Có đôi khi, hai chữ “danh dự” quan trọng hơn sinh mệnh của một người rất nhiều, vì thế, nỗi ám ức của bản thân cũng đành phải nuốt vào trong bụng.

“Chỉ là đi ra ngoài giải sầu, khiến mọi người lo lắng rồi. Đây là lỗi của anh.” Cổ Thừa Đông cười, không hề đề cập tới chuyện đã xảy ra.

“Anh ba đưa chị dâu đi giải sầu, nhưng lại khiến mọi chuyện ở đây rắc rối. Quả thật lỗi rất lớn.” Cổ Kế Đông ung dung ngồi vắt vẻo trên ghế: “Giờ anh về rồi thì tự mình thu dọn cục diện rối rắm này đi. Em không muốn tiếp tục chịu tội.”

“Em tự vắt vẻo rồi!”

“Được rồi được rồi. Anh đi xem ông nội đi! Ông già cả rồi mà còn phải lo lắng cho anh đến nỗi cơm không ăn nước không uống, xem ra hôm nay nhà bếp có việc để làm rồi.” Nói xong, Cổ Kế Đông cố ý ho khan hai tiếng, “Em cũng được hưởng lấy rồi. Tay nghề của dì Hoàng rất hợp khẩu vị của em.”

Cổ Thừa Đông liếc cậu em này, không tỏ thái độ gì thêm. Từ trong ánh mắt của Cổ Bá Quân, anh có thể biết được, lần này ông nội nhất định là vô cùng tức giận, cho dù có cầu xin thế nào cũng không được, thế nên Cổ Bá Quân mới nhìn anh bằng ánh mắt như vậy.

Chương 46: Độc nhất vô nhị – 2

Chuyển ngữ: Sahara

“Được rồi được rồi. Anh đi xem ông nội đi! Ông già cả rồi mà còn phải lo lắng cho anh đến nỗi cơm không ăn nước không uống, xem ra hôm nay nhà bếp có việc để làm rồi.” Nói xong, Cổ Kế Đông cố ý ho khan hai tiếng, “Em cũng được hưởng lấy rồi. Tay nghề của dì Hoàng rất hợp khẩu vị của em.”

Cổ Thừa Đông liếc cậu em này, không tỏ thái độ gì thêm. Từ trong ánh mắt của Cổ Bá Quân, anh có thể biết được, lần này ông nội nhất định là vô cùng tức giận, cho dù có cầu xin thế nào cũng không được, thế nên Cổ Bá Quân mới nhìn anh bằng ánh mắt như vậy.

Dương Cẩm Ngưng nhìn Cổ Thừa Đông lên lầu, mới quay sang nhìn Cổ Kế Đông, không có từ nào để nói về anh ta. Anh ta dường như không quan tâm chuyện gì xảy ra, mà một mực tỏ ra hứng thú hỏi cô về cuộc du ngoạn mấy ngày nay. Thậm chí, lúc cuối anh ta còn chốt lại một câu rằng, Cổ Thừa Đông thật là hao tâm tổn trí để lấy lòng cô. Lời này là đang kín đáo nhắc nhở bọn họ rằng, những chuyện bọn họ đã trải qua quả thật không hề dễ dàng.

Bên kia, Cổ Thừa Đông đứng trong thư phòng, Cổ lão gia ngồi trên ghế, sắc mặt ông chưa bao giờ nghiêm túc đến thế.

Cổ Thừa Đông chỉ đứng im, không chủ động lên tiếng.

“Hôm qua cháu đã về?” Cổ lão gia ho khan một tiếng, rốt cuộc nói trước.

“Vâng, không về thăm ông nội ngay, là lỗi của cháu. Nhưng mà, sức khỏe của ông, nhìn qua cũng không quá xấu.” Cố Thừa Đông tránh nặng tìm nhẹ, sắc mặt thoải mái, y như anh vừa đi du lịch trở về.

“Ông đã gọi điện nói chuyện với bác sĩ Trang rồi.” Cố lão gia nhìn chằm chằm Cố Thừa Đông.

Cố Thừa Đông mím môi, không mở miệng.

Tâm trạng của Cố lão gia hoàn toàn có thể lý giải. Cố Thừa Đông vẫn chưa đề cập tới chuyện vết thương trúng đạn kia, thậm chí, sau khi trở về nhà còn âm thầm gọi bác sĩ tới điều trị. Nếu như không phải ông cố tình tìm hiểu, có lẽ cũng không được biết chuyện anh bị trúng đạn. Ông không khỏi cảm thấy hổ thẹn trong lòng, quá mức nuông chiều lão đại (Cố Hoài Đông) thật sự không phải chuyện tốt, càng như vậy càng khiến Cố Hoài Đông to gan lớn mật.

Nếu như viên đạn kia không phải trượt một đường... Cố lão gia nhìn chằm chằm Cố Thừa Đông... thì có lẽ, ngày hôm nay quay về đây là một cỗ thi thể.

Cố Thừa Đông vẻ mặt không biểu hiện gì. Hướng suy nghĩ của ông nội chính là những gì anh mong muốn. Anh không nói lời nào, càng chứng tỏ anh là người phù hợp nối nghiệp Cố gia, vì Cố gia mà chịu áp lực. Bất cứ ai đặt lợi ích của gia tộc lên trên hết, quên đi oan ức của bản thân, đều có thể trở thành người nắm quyền lực tối cao.

Biểu hiện bên ngoài của Cố lão gia rõ ràng đã chọn Cố Thừa Đông làm người nối nghiệp, thế nhưng đồng thời ông cũng chú ý tới người khác. Cố gia thật sự chỉ có ba người cháu nội? Chỉ là viết vào gia phả mà thôi, trong lòng ông biết rõ điều đó.

Nếu muốn thành công, nhất định phải mang cái điều “có lẽ” kia thanh trừ hoàn toàn, dù chỉ là một phần một vụn.

Cố lão gia thở dài: “Thân thể khỏe chưa?”

“Không có gì ạ.” Cố Thừa Đông sẽ không làm to chuyện này.

“Chuyện này cháu mong muốn xử lý thế nào? Nói thật đi, đừng giả bộ!”

“Dù sao cũng là người một nhà, hơn nữa tin này truyền ra ngoài đối với Cố gia cũng không có lợi. Không bằng kết thúc ở đây.”

Cố lão gia nhìn anh rất lâu, cuối cùng hít sâu, phất tay ý bảo anh ra ngoài.

Cố Thừa Đông ra khỏi cửa, khước miệng khẽ nhếch lên.

Dương Cẩm Ngưng ngồi không chưa lâu đã bị người ta lôi đi. Lời nói của ai cũng đều tỏ ra quan tâm hỏi han, cô chỉ cười. Người nhà họ Cố đều biết rõ, chỉ cần Cố Thừa Đông sống sót trở về, quyền lực Cố gia nhất định sẽ rơi vào tay anh. Đương nhiên, tam phu nhân như cô sẽ là đối tượng để người ta lấy lòng.

Nói chuyện vài câu khách khí với mọi người, Dương Cẩm Ngưng đang định quay vào hỏi thăm ông nội, xem bệnh tình của ông thế nào, nhưng cô lại bị Cố Y Hạm kéo lại. Cố Y Hạm vô cùng lo lắng cho cô, thấy cô trở về mới yên tâm: “Mấy ngày qua em chịu khổ rồi.”

“Đâu có nghiêm trọng như vậy.” Dương Cẩm Ngưng cười cười, phàm đã là chuyện quá khứ, cho dù cô có sợ hãi thế nào thì hiện tại đều trở thành những chuyện vụn vặt.

Cố Y Hạm quan sát từ đầu tới chân Dương Cẩm Ngưng một lượt mới yên tâm nói tiếp: “Lần này vợ chồng cô cậu đại nạn không chết, tất có hạnh phúc tới cuối đời, sống vui vẻ một chút đi!”

“Chúng em có lúc nào là không vui vẻ đâu?” Dương Cẩm Ngưng phản vấn.

“Thôi đi cô nương.” Cố Y Hạm lắc đầu, “Lần này, anh cả chắc chắn là xong rồi.”

Quan hệ giữa đàn ông bọn họ, lúc nào cũng là tranh đấu giành giật. Phụ nữ có thể hiểu, cũng có thể không.

Dương Cẩm Ngưng không phát biểu bất luận suy nghĩ gì, bởi vì cô biết, cho dù Cố Hoài Đông có bị hạ bệ đi nữa thì Cố Thừa Đông cũng không động vào anh ta được. Dù sao thì cũng là quan hệ huyết thống, ông

nội có nghiêm phạt thế nào thì cũng chỉ tước đi địa vị của Cố Hoài Đông ở Cố gia. Nếu như hiện tại Cố Hoài Đông gặp chuyện gì không may, sợ rằng người đầu tiên bị hoài nghi sẽ là Cố Thừa Đông.

Cố Thừa Đông cũng biết đạo lý này, anh làm sao có thể vui vẻ được đây?

Dù sao thì hiện giờ, Cố Hoài Đông cũng đang thống khổ không ngớt.

Giờ khắc này, Dương Cẩm Ngưng lại từ bỏ ý định tới thăm ông nội. Cô đột nhiên muốn ở bên cạnh Cố Thừa Đông. Mặc kệ anh có thật sự đang cảm thấy đau lòng hay không, cô cũng muốn ở bên cạnh anh, dù không nói lời nào.

Cô muốn chia sẻ cùng với anh.

Điều này có tính là một bước thỏa hiệp của cô với chính bản thân mình hay không?

Ngay tại thời khắc vụ nổ xe kia xảy ra, cô đã tự nhủ với bản thân, nếu như hai người bọn họ còn có cơ hội, cô tuyệt đối sẽ không giống trước đây, cô bằng lòng thử một lần, thử xem bọn họ rốt cuộc có thể ở bên nhau tới cuối đời này hay không.

Mình có cảm giác, chị Ngưng đã yêu anh Thừa Đông mất rồi. Còn anh ấy đã yêu chị chưa nhỉ??? Có lẽ là vẫn còn nhưng nhớ tới nàng “thiên sứ” kia lắm T_____

35. Chương 47

Chương 47: Thật sự cảm nhận được

Dịch: Cà Chua Ép – Sahara

- 1 -

Dương Cẩm Ngưng không đi gặp ông nội, thời khắc này cô chỉ muốn tìm được Cố Thừa Đông tài giỏi kia. Cô đã từng nghe một câu nói, người con gái thường thích coi người đàn ông như một ngọn núi cao vững chãi, để anh ấy đến bảo vệ mình cả đời, thế nhưng thật ra chỉ có những người con gái hiểu được sự yếu đuối của một người đàn ông, mới có thể thâm nhập vào thế giới nội tâm của anh ấy.

Cho dù có đạt được Cố thị, thì có lẽ anh cũng không quá vui mừng.

Không hiểu vì sao, Dương Cẩm Ngưng lại tin chắc như vậy. Cô cho rằng anh hiện tại không hề vui vẻ, cho dù cuối cùng đã đạt được như ước nguyện rồi. Anh chẳng qua chỉ là một người đàn ông bình thường, cũng có những thứ mà anh muốn có, có những việc mà anh hy vọng làm được, nếu không thể đạt được, không thể làm được, thì sẽ cảm thấy khó chịu và vô cùng thất vọng.

Phụ nữ thường thích những người đàn ông kiên cường mạnh mẽ, thế là đa số đàn ông đành phải bày ra dáng vẻ kiên cường của mình.

Lúc Dương Cẩm Ngưng tìm được Cố Thừa Đông, anh đang ngồi dựa vào một thân cây, thần thái vẫn như trước, ung dung nhàn nhã, đôi mắt nhắm lại giống như bị ánh nắng rực rỡ của mặt trời chiếu rọi gây buồn ngủ.

Cô từng bước từng bước đến bên cạnh anh, ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn vào gương mặt anh.

Lông mi thật dài, so với lông mi của cô còn dài hơn một chút, dường như độ dài rất phù hợp.

Cố Thừa Đông đột nhiên mở mắt, bắt gặp ánh mắt dò xét của cô, anh cau mày: “Không quen sao?”

Cô đưa tay chạm vào mặt anh, anh hơi nghiêng người né tránh, cô vẫn không có ý định dừng lại, anh đành mặc kệ cô không tránh nữa. Thứ cảm xúc chân thực này khiến cô nở nụ cười từ tận đáy lòng mình, “Không phải bức tượng.”

Anh kéo tay cô ra khỏi mặt mình, dường như không quan tâm tới sự hứng thú đó của cô.

Cô nhìn anh lâu như cả thế kỷ, rồi ngồi xuống bên cạnh anh. Anh là một người trầm mặc, chỉ cần anh muốn. Cô cũng có thể là một người trầm mặc nếu thích, thế nhưng giờ phút này cô không muốn như thế. Cô giơ tay sờ lên đầu anh, mặt trời lặn phía sau đầu anh, thế là một sợi tóc bạc liền hiện ra rõ ràng. Anh né một chút, cô lại nắm lấy mấy sợi tóc đó không buông.

“Đừng động đây, em nhổ tóc bạc giúp anh.”

Cố Thừa Đông chau mày, nhưng cuối cùng cũng không phản đối cô, hiền lành ngồi im duy trì nguyên hiện trạng. Sau khi cô nhổ xuống, anh mới chậm rãi mở miệng, “Chưa từng nghe nói là sau khi nhổ tóc sẽ dài hơn à?”

Dương Cẩm Ngưng đang chơi đùa với sợi tóc bạc của anh, dùng sợi tóc bạc đó chọc chọc vào ngón tay mình, tỏ ra rất hưng phấn. Nghe được lời anh nói, cô mới quay đầu sang nhìn anh: “Không đâu, em đã nhổ mấy sợi rồi, nhưng anh xem, bây giờ cũng đâu có đâu, một sợi cũng không.”

Cố Thừa Đông liếc mắt nhìn cô, trong mái tóc đen của cô có ẩn một sợi tóc bạc, chẳng qua là chỉ trắng có một nửa, gốc tóc đã trắng rồi, nhưng đuôi tóc vẫn còn màu đen, thế là anh rất tốt bụng mà cầm luôn một nắm tóc của cô đưa đến trước mặt cho cô xem.

Quả nhiên mặt cô biến sắc, giận quá mất khôn mà kéo lấy tóc chính mình, lại không thể nhổ trúng sợi tóc bạc đó, thế là càng thảm hại hơn, cô trừng mắt nhìn điệu bộ chuyện như không liên quan đến mình của Cố Thừa Đông, “Anh không biết giúp em một chút sao?”

“Em tài giỏi như vậy, anh nghĩ mình không cần phải quản nhiều chuyện không liên quan đến mình như thế.”

Cô trừng mắt với anh, “Nhổ cho em đi, em tuyệt đối không cho phép trên đầu mình có tóc bạc.”

Bộ dạng tức giận đầy bụng của cô thật sự là vô cùng sinh động không gì bì được, khiến tâm tình đầy phiền muộn của anh dần dần tốt lên. Anh liền tốt bụng tìm sợi tóc bạc kia cho cô, trong quá trình tìm nó, anh còn tìm được thêm ba sợi tóc bạc nữa, ngay sau đó liền làm người tốt tới cùng, nhổ toàn bộ xuống cho cô, đặt vào trong tay cô.

Dương Cẩm Ngưng nhìn vào ba sợi tóc bạc của mình, lại nhìn sang sợi tóc bạc kia của Cố Thừa Đông, sau đó dùng tay chà xát chúng lại với nhau.

“Làm như thế làm gì?” Cố Thừa Đông nhìn động tác của cô, có chút không hiểu được.

“Không xem ti vi sao? Nếu như tóc của hai người có thể chà xát lại với nhau, thì liền có thể sống bên nhau cả đời.”

“Tóc của ai cũng đều có thể chà xát lại với nhau sao?” Anh rõ ràng là không quá tin tưởng, “Em đây là muốn ám chỉ rằng em muốn cùng anh đến lúc bạc đầu? Hay là chỉ nói tới tóc bạc mà thôi.”

Dương Cẩm Ngưng trừng mắt nhìn về anh, thật là không hiểu tâm tình mà.

Nhìn thấy cô thật sự chăm chú mà chà xát, Cố Thừa Đông bất giác mỉm cười, “Em dùng ba sợi tóc của mình mà chỉ dùng có một sợi tóc của anh, đây không phải là bất công với anh sao?”

“Đó là do em quá hiểu suy nghĩ của đàn ông các anh, không phải rất thích tam thê tứ thiếp sao? Em mãn nguyện cho anh, vợ chính là em, vợ lẽ là em, mà tiểu tam cũng chính là em, ha ha, có phải em rất thông minh hay không?” (quả nhiên rất thông minh =))

Cố Thừa Đông day trán.

Dương Cẩm Ngưng cảm thấy vô cùng tự hào vì suy nghĩ vĩ đại của mình, hoàn toàn không quan tâm đến tâm tình của đương sự là anh, “Anh xem đi, người ta làm vợ lẽ là vì tiền, tiểu tam là vì yêu, ba người này em đều bao trọn gói. Có danh phận của người vợ, dùng tiền của vợ lẽ, giành lấy tình yêu của tiểu tam, cuộc đời này không phải đã quá thoải mái rồi sao?”

Cố Thừa Đông suy nghĩ rất lâu, “Học ở đâu mấy cái chuyện vợ va vợ vãn này?”

“Mạng Wonderful, hoàn toàn là trên diễn đàn Wonderful.”

Cố Thừa Đông chỉ lắc đầu không biết nói gì hơn.

Dương Cẩm Ngưng sau khi đã nói về chuyện tóc tai cọ xát cùng nhau, liền dán mắt vào cái cây trước mắt, lại có một ý nghĩ kì quái, “Nếu như em đem mấy sợi tóc này cột lên thân cây này, nhiều năm sau trở lại xem, liệu còn có thể tìm được nó?”

Anh thật sự chưa từng nghiên cứu qua vấn đề này, chỉ chau mày chứ không mở miệng nói gì cả.

“Anh cũng không biết phải không?” Cô hoàn toàn không có ý muốn từ bỏ, “Chỉ bằng chúng ta thử xem sao nhỉ?”

Dương Cẩm Ngưng không chú ý đến đương sự căn bản là không đồng ý, cô kéo lấy Cổ Thừa Đông, thay đổi theo ý của bản thân, kiên định bắt anh ôm lấy mình, cô muốn những sợi tóc này cột lên thân cây.

Cô đặc biệt có cảm giác đã đạt được thành tựu, mặc dù rõ ràng là chuyện này một chút ý nghĩa cũng không có, nhưng cô lại thích như vậy.

Sau khi nói chuyện cột tóc lên cây xong, cũng không biết xấu hổ mà nói, “Em liệu có phải là người con gái đầu tiên anh ôm không?”

Cô thấy sắc mặt anh khê biến một chút, nhưng vẫn tiếp tục nhìn anh, “Cho dù không phải thì cũng là người sau cùng mà.” Cô xấu xa trêu đùa anh rất lâu, chính là không biết rằng bộ dạng của mình bây giờ trông y hệt một đứa trẻ, dù thế nào cũng muốn giả trò trêu chọc cho tới cùng. Cổ Thừa Đông đối với chuyện này cũng không biết phải làm sao, thế là người nào đó lại càng vô lại hơn.

-2 (18+)-

Sau khi trở về phòng, Dương Cẩm Ngưng cũng không thể cho các tế bào nhiệt huyết trong cơ thể mình giảm xuống. Cổ Thừa Đông bất lực nhìn bộ dạng này của cô, chỉ ném cho cô một gáo nước lạnh, “Lúc em đau buồn đều sẽ làm như thế này sao?”

Anh nằm lên giường, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, ánh mắt xem thường chuyển đến trên người cô.

“Viết bậy về bà, viết rất nhiều thứ linh tinh trên giấy, lớn tiếng mắng một vài người. Sau đó lại xé bỏ trang giấy mình vừa viết đó, xé thành những mảnh vụn thật nhỏ, liền có thể trút bỏ bức dọc rồi.” Cô mặc một chiếc váy ngắn màu trắng đơn giản, nhưng không phải kiểu váy dành cho tuýp phụ nữ thanh thuần trong trắng, lúc này cô đang quỳ trên giường, nở nụ cười vô cùng ám muội với anh.

Cổ Thừa Đông nhíu mày, biết chắc chắn rằng cô lại không chịu bình yên rồi.

Quả nhiên, cô bò đến bên cạnh anh, “Anh bây giờ có phải là đang rất buồn đúng không?”

Cổ Thừa Đông làm một động tác “người lạ chớ làm phiền”, nhưng cô cho rằng mình cũng không phải là người lạ, nên hoàn toàn coi mình là một nhân vật đặc biệt. Cổ Thừa Đông lại lần nữa bóp trán, nhin không được mà nở nụ cười bất lực.

Dương Cẩm Ngưng đưa tay chạm vào đôi môi anh, “Nếu như anh buồn thì em có thể thưởng cho anh một nụ hôn.”

“Vậy anh phải tạ chủ long ân rồi?”

Anh vừa dứt lời, cô liền bổ nhào về phía anh. Tay bắt lấy người anh, nhưng chỉ giống như là đang gãi ngứa mà thôi. Cô vẫn không ngừng cười, tiếng cười cũng lây nhiễm sang cho anh, làm anh cảm thấy nếu không phối hợp với cô thì thật là có lỗi với bản thân mình.

“Cố phu nhân yêu dấu, em đang quyến rũ chồng mình?”

“Ai bảo anh to gan, coi trời bằng vung, dám nhòm ngó vẻ đẹp của em, phạt anh phải làm vừa lòng bốn phu nhân.”

Cô vừa nói vừa vén tà váy của mình lên, chụp vào đầu anh, anh thuận thế liền hôn lên vùng bụng phẳng lì của cô, tay cũng ôm lấy cô. Lưỡi của anh đảo làm cho cô cảm thấy ngứa ngứa, khiến cô càng cười không ngớt được.

Cổ Thừa Đông đẩy cô ngã trên giường, tư thế này mới giúp anh có lợi thế để nhìn rõ gương mặt cô. Hai đôi mắt tràn đầy tư vị ái muội, sự cọ xát làm bùng cháy lên ngọn lửa. Cô híp mắt lại đầy lưỡi biếng nhìn

anh, tự mình đẩy váy dần dần lên đến tận thắt lưng, vừa vén để lộ ra cảnh xuân đầy phong tình. Cô nhấc chân lên, tiến vào trong lớp áo của anh, sau khi dùng ngón chân cái vẽ vòng tròn trên ngực anh mới trượt xuống dưới, dừng tại quần của anh.

Anh bắt lấy chân cô, cô lại nhìn anh đầy khiêu khích.

Anh nheo mắt lại nhìn cô, lúc cô to gan lớn mật quả nhiên là to gan hơn bất cứ người nào khác.

“Cởi ra.” Anh nâng cầm cô lên, nhưng ngữ điệu chiếm phần lớn lại là mệnh lệnh.

“Cùng cởi!” Cô chỉ chỉ vào quần áo anh.

Cả hai cùng nhìn ngắm đối phương, sau đó từ từ cởi bỏ quần áo, ánh mắt xuyên thấu nhìn vào nhau. Cô cởi váy ném xuống, động tác vô cùng phóng khoáng, bàn tay vòng ra sau lưng cởi bỏ móc áo lót, nhưng lại không hề cởi bỏ hoàn toàn, mà mặc kệ nó lỏng lẻo trước thân. Cơ thể cô không phải đẹp nhất, nhưng so với người bình thường, cũng có thể chiếm ưu thế.

Đôi mắt anh dần dần nhóm lên một ngọn lửa.

Khóe miệng anh nở nụ cười hoàn toàn không giống với trước đây, mà pha một chút xấu xa. Anh tách sang hai bên, lại đưa tay tiến vào kéo mảnh vải gần nơi tư mật của cô nhất, sự co dãn yếu ớt đó khiến cô run rẩy một chút.

Ý cười trên miệng anh càng đậm hơn, trực tiếp kéo bỏ mảnh vải đó xuống tận đầu gối. Cô ở thời khắc này dường như kích thích đến thị giác của anh, làm ngọn lửa trong cơ thể anh càng lúc càng cháy bùng lên.

Cô híp mắt lại, ngược cầm lên, biểu tình mơ mơ màng màng lại mòng mòng ảo ảo.

Phụ nữ trong giờ phút này, thật sự hy vọng người đàn ông trước mắt có thể biến thành cảm thú, có phải rất thích tự ngược đãi bản thân hay không? Cô cười lớn một tiếng, ngay lập tức nhìn thấy anh nằm trên cơ thể cô với tư thế của kẻ chinh phục. Chân cô bị đầu gối anh trói chặt, cử động hơi khó khăn, lại vừa khéo bị anh lợi dụng rất tốt, nên giây giụa không được, chỉ có thể khếp chặt lại.

[...]

Anh gục đầu trên người cô, hôn lên ngực cô, khiến cô tê dại. Cô dùng đầu ngón chân gạt tấm lá chắn cuối cùng trên người anh.

Lúc này anh mới ngẩng đầu lên: “Em hình như gấp hơn cả anh?”

“Anh không gấp ư?”

“Em đoán xem?” Anh dùng sức, trực tiếp đi thẳng vào, lại chậm rãi cởi nội y của cô ra, làm lộ rõ những ngón hồng mà vết răng anh vừa để lại.

Cô vòng tay ôm lấy cổ anh: “Em thích dùng hành động thực tế để biểu hiện.”

Anh cắn cắn môi xinh đẹp của cô, triền miên quần quýt. Da thịt dán vào nhau, không phân biệt được ôn độ của ai. [...]

Dưới sự công kích của anh, cô như rơi vào giữa không trung, chơi vơi, mơ hồ. Cả cơ thể cô không ngừng lắc lư theo động tác nhanh gấp của anh, ngay cả sợi tóc của cô cũng không ngừng hoảng động. [...]

Cô có thể cảm nhận được cơ thể nóng rực của anh, toàn thân cô cũng run rẩy bầy không ngớt, cổ họng không nhin được mà bật ra tiếng. Anh cũng không ngừng thở dốc, nhưng ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi khuôn mặt cô. [...]

Anh hoàn toàn tựa trên người cô, mặt kề mặt, gần đến nỗi cô có thể nhìn thấy những lỗ chân lông nhỏ li ti và những giọt mồ hôi đang lăn trên mặt anh. [...]

Anh vừa ra khỏi cơ thể cô, nhưng lại đột ngột tiến vào. Cô nhất thời không để ý, chỉ có thể ôm chặt lấy anh.

Ngay khi cô cảm nhận được tốc độ của anh đã khôi phục lại như ban đầu, cô mới giật mình nhận ra, đêm nay sẽ là một đêm không ngủ.

~

[...] là những đoạn đã được lược bỏ. Có thể những đoạn này cũng chẳng thấm vào đâu so với nhiều truyện 18+, 20+, 25+... khác, nhưng mà chúng mình vẫn quyết định lược bớt đi. Cà Chua Ép và Sah vô cùng mong mọi người thông cảm. Phần 2 của chương này chúng mình sẽ chỉ để trong vòng 24h, sau đó sẽ cân nhắc có rút ngắn lại nữa hay không.

36. Chương 48-49

Chương 48: Cùng cô đánh cược một lần

Edit: Chillii Mai

Chỉnh dịch: Sahara

Chưa đến vài ngày, tin Cố Hoài Đông bị phái ra nước ngoài đã lan truyền, không cần biết là vì mở rộng thị trường nước ngoài hay đi học. Hiện nay Cố thị đã hoàn toàn do Cố Thừa Đông nắm quyền. Cố lão gia đối với anh ngày càng yên tâm, cho dù có rất nhiều chuyện Cố Thừa Đông vẫn mong muốn bàn luận với ông nội, nhưng ông đều lấy cớ bản thân đã cao tuổi để từ chối, mục đích cũng chỉ là bày tỏ sự tín nhiệm đối với cháu trai. Dù sao Cố thị cũng giao cho Cố Thừa Đông nắm quyền, cũng nên để cho anh phát huy sức lực, không nên gò bó hành động của anh.

Còn Dương Cẩm Ngưng bởi vì không tích cực trong việc thăm hỏi Cố lão gia, bị ông nhắc nhở mấy lần, khiến cô mỗi lần gặp ông thì trong lòng đều cảm thấy hổ thẹn. Cứ như vậy, đôi vợ chồng trẻ vẫn tiếp tục ở Cố gia.

Cố Hoài Đông bị điều đi, lão gia ngoài mặt không nói, nhưng trong lòng cũng có chút khó chịu, chỉ là không muốn thể hiện mà thôi. Dương Cẩm Ngưng và Cố Y Hạm thay phiên nói chuyện phiếm với ông.

Việc Cố Hoài Đông đi không hề ảnh hưởng tới Dương Cẩm Ngưng, cho dù thấy bố mẹ Cố Hoài Đông khóc sướt mướt, cô cũng không có chút cảm giác. Nhưng cô lại có chút thương cảm với Lâm Kỳ Tiểu – vợ của Cố Hoài Đông. Một đôi vợ chồng ở nhà huyền não long trời lở đất, khi Cố Hoài Đông đi thì Lâm Kỳ Tiểu không nói hai lời, liền lựa chọn đi theo chồng. Trong khoảnh khắc đó, Cố Hoài Đông liền lên tiếng mắng Lâm Kỳ Tiểu. Anh ta tự biết việc mình bị điều đi có ý nghĩa thế nào, tuyệt đối không phải chuyện tốt. Nhưng Lâm Kỳ Tiểu kiên trì muốn đi cùng, Cố Hoài Đông nhìn vợ mình, lần đầu tiên khóe mắt đỏ hoe.

Chúng ta đều là những bình thường, luôn đợi đến giây phút này mới biết ai là người quan trọng đối với bản thân mình, mới bằng lòng bỏ xuống những thứ trước đây xem là quan trọng. Khi phải rời đi mới phát hiện, chỉ cần người kia còn bên mình, thế giới này là mới tốt.

Đương nhiên chứng kiến cảnh tượng như vậy, Dương Cẩm Ngưng cũng chỉ là khán giả. Đứng ở vị trí người xem mà nói, cô đúng là có chút cảm động, nhưng đứng ở vị trí vợ của Cố Thừa Đông mà nói, cô chắc hẳn phải đứng ở cùng một trận tuyến với anh.

Những ngày tiếp theo, cũng khá tốt, cô thỉnh thoảng sẽ xuống bếp, làm đồ ăn để Cố lão gia và Cố Thừa Đông nếm thử tay nghề. Ngoài ra, cô cũng sẽ thỉnh thoảng đọc tiểu thuyết, đủ loại tình tiết vợ vẫn cô thích. Cô tự kiểm điểm lại bản thân rồi, thứ nhất không hiểu kinh điển, thứ hai không hiểu khoa học, thứ ba không hiểu y học, thứ tư không hiểu pháp luật, thứ năm không hiểu nhân văn... Tóm lại là một kẻ vô tích sự, không bằng cứ thẳng thắn làm kiểu người mà mình thích.

Sau khi Cố Thừa Đông tan làm sẽ quay trở về nhà, cô sẽ thân mật xoa bóp cho anh, cũng sẽ đem những gì đọc được ở các tác phẩm kinh điển nói cho anh nghe. Cho dù anh không trả lời cô, về mặt lúc nào cũng là: “Em hôm lại lại buồn chán sao?”, cô cũng vẫn như cũ không chấp anh.

Lúc tâm trạng cô tốt sẽ giúp anh lựa chọn quần áo, anh cũng không có biểu cảm gì. Đương nhiên, việc này cũng không đủ kích tới sự tích cực của cô.

Cuộc sống buồn chán, không thú vị của cô từ từ trôi đi. Chỉ cần không so đo tính toán nhiều, bản thân sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc, gia đình cũng vui vẻ hơn hẳn.

Nhưng cuộc sống sẽ không yên bình mãi mãi, chỉ cần một viên đá rơi vào lòng hồ yên ả, cũng sẽ tạo ra một vòng một vòng gợn sóng.

Mấy cửa hàng nhỏ của Dương Cẩm Ngưng buôn bán cũng không tệ lắm, thỉnh thoảng cô sẽ gọi điện hỏi, lúc rảnh rồi sẽ đi xem. Đương nhiên cô đã đem vấn đề này bàn bạc với Cố Thừa Đông. Lúc tâm trạng anh tốt, anh sẽ đưa ra vài ý kiến cho cô trong việc kinh doanh.

Thỉnh thoảng cô đột nhiên nhớ tới chuyện cũ thì sẽ quần lấy Cố Y Hạm, đòi lãi cổ phần của cô, Cố Y Hạm sẽ nói qua nói lại vòng vo, khiến cô vừa giận vừa hận. Vì vậy cô quyết định làm mặt lạnh với Cố Y Hạm vài ngày. Ai bảo cô ấy dám keo kiệt, còn cắt xén tiền của cô.

Thế nên hôm nay đi dạo phố, cô quyết định đi một mình đi, không gọi Cố Y Hạm đáng ghét kia nữa.

Gần đây cô có thêm một thú vui là mua quần áo cho Cố Thừa Đông. Mỗi lần thấy anh mặc quần áo do chính cô mua, thì trong lòng có một cỗ hưng phấn, giống như mọi sự ưu tú, sự hào quang của anh đều có cô đóng góp. Trước đây cô chưa từng có những suy nghĩ ấu trĩ này, nhưng hiện tại thì có, hơn nữa sẵn lòng trải nghiệm.

Cô đi vào gian hàng bày những trang phục nam cao cấp, chậm rãi quan sát, tưởng tượng khi Cố Thừa Đông mặc vào những bộ quần áo này sẽ toát lên phong thái gì.

Nhân viên lập tức tiến tới giới thiệu tỉ mỉ với cô, hề cô để mắt đến bộ trang phục nào đều sẽ ra sức ca ngợi bộ trang phục đó. Cô chỉ cười cười, cô cảm thấy không vui khi lúc đi chọn đồ cứ có người kè kè bên cạnh như vậy.

Thời tiết bây giờ, mặc âu phục khẳng định sẽ khó chịu. Nếu như có bộ trang phục nào vừa lịch lãm, lại vừa không nóng thì tốt biết mấy. Cô hoàn toàn đã quên mất, người kia luôn làm việc trong phòng máy lạnh!

Cô chọn quần áo cho mình thì rất nhanh chóng, lấy bừa một vài bộ rồi đi, nhưng chọn cho Cố Thừa Đông lại luôn hao tốn nhiều thời gian, không hài lòng với cái này, không thỏa mãn với cái kia, một chút cũng không chịu chấp nhận.

Cô hoàn toàn không biết, trong khi cô “lãng phí” thời gian như vậy, vẫn có một người đi theo cô.

Diệp Văn Hi cũng không phải cố ý theo dõi Dương Cẩm Ngưng, chẳng qua là muốn đi mua ít đồ và tình cờ gặp. Cô suốt đời cam chịu nhiều thứ, không muốn ngay quần áo cũng phải cam chịu. Vì thế sau khi lĩnh lương, cô đã phần đều mua sắm ở chỗ này. Hơn nữa gần đây tình trạng Tô Tình không ổn định, khiến cô có chút phiền não, đây là phương thức tốt nhất để xả stress. Cô không tìm được cách khác, đành phải đi mua sắm, cho dù cách này bị cho là hết sức mất lý trí. Thế nhưng vì vậy cô mới ngẫu nhiên gặp được Dương Cẩm Ngưng.

Cô không tìm được bèn đi theo sau Dương Cẩm Ngưng.

Nhiều năm trước Dương Cẩm Ngưng nhìn cô với ánh mắt cô chính là kẻ cướp đi gia đình của cô ấy, hôm nay đã chứng minh Dương Cẩm Ngưng có bao nhiêu chính xác. Diệp Văn Hi nhận không được có phần cười khổ. Cô bị Diệp gia đuổi đi, sau đó sống hoàn toàn dựa vào bản thân mình. Một số người khổ trước, sướng sau. Còn một số người thì sướng trước khổ sau. Nếu cho cô lựa chọn, cô muốn là thuộc vào loại đầu tiên, nhưng đáng tiếc cô lại là loại thứ hai.

Con vịt con xấu xí, vĩnh viễn cũng không có cơ hội trở thành thiên nga.

Diệp Văn Hi híp mắt, tất cả mọi người đều may mắn hơn cô. Cô ước được như Dương Cẩm Ngưng, không ham muốn về ngoài, cũng chẳng mong có tính cách như cô ấy, chỉ mong được danh chính ngôn thuận gọi người đàn ông kia là chồng.

(Chilli: “Đọc mấy dòng trên còn thấy thương thương, đọc đến dòng này chỉ mong có người tạt axit ả thôi > <” – Sah: “o.O Có đến mức ấy không chị ^^”)

Hiện thực thật đúng là khiến người ta có bao nhiêu đau lòng...

Cô đứng xem Dương Cẩm Ngưng mua rất nhiều quần áo nam cao cấp, cẩn thận chọn lựa từng cái, nhưng cô thấy chướng mắt. Dương Cẩm Ngưng hẳn là đang lựa đồ cho Cố Thừa Đông, nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Văn Hi không khỏi chua xót, bọn họ hóa ra rất hòa thuận, không có chuyện gì xảy ra.

Mãi cho đến khi Dương Cẩm Ngưng mua rất nhiều quần áo thỏa mãn mà rời đi, Diệp Văn Hi mới không đi theo nữa.

Diệp Văn Hi nhìn những bộ quần áo nam này, bất kể cái nào mặc trên người Cố Thừa Đông, đều sẽ rất đẹp. Cô đi vào cùng một cửa hàng với Dương Cẩm Ngưng, mua những bộ giống như Dương Cẩm Ngưng vừa mua nhưng size lớn hơn một cỡ, bởi vì cửa hàng này không có quần áo cùng size.

Ôm túi quần áo, cô mới phát hiện, cho dù chỉ là giả vờ đi mua quần áo cho anh, nhưng cũng khiến trong lòng cô có bao nhiêu chua xót.

Thế nhưng, tại sao cô lại phải chịu bi ai như thế? Cô cố gắng học tập thật tốt, cố gắng trở nên vượt trội, chính là muốn được thừa nhận, muốn người khác coi trọng mình.

Vậy mà cuối cùng, cái gì cô cũng không có.

Cô giống như chú vịt trong truyện cổ tích, những tưởng có thể hóa thành thiên nga, những tưởng có thể phá kén để biến thành bướm. Để rồi cuối cùng nhìn trong gương lại vẫn thấy mình xấu xí. Nhưng vì sao, bản thân một cơ hội cũng không có?

~~

Dương Cẩm Ngưng về tới nhà, bắt Cố Thừa Đông đoán xem cô mua những gì cho anh. Anh dùng ngón chân nghĩ cũng biết cô mua quần áo. Cô thấy vậy liền nổi hứng trêu đùa, bắt anh thừa nhận rằng quần áo cô mua là đẹp nhất, anh thích nhất, nếu không, cô nhất định không bỏ qua.

Cố Thừa Đông than vãn, có một cô vợ như vậy, cuộc đời anh thật đáng thương! Ngay sau đó, anh liền bị Dương Cẩm Ngưng hành hạ.

~~

Dương Cẩm Ngưng thật không ngờ, Diệp Văn Hi lại hẹn mình ra ngoài, cô thật sự rất ghét người phụ nữ này. Nguyên nhân lớn nhất đương nhiên là bởi vì Diệp Văn Hi là con gái của Tô Tình, ghét nhau ghét cả đường đi – chính là như vậy. Nhưng nhiều lúc, cô không giữ lời với chính bản thân mình. Cô tới Cố thì làm loạn, không phải là vì Diệp Văn Hi, mà chỉ là muốn tìm cớ để Cố Thừa Đông chịu ly hôn. Chuyện đó cũng đã khiến Diệp Văn Hi bị tổn hại. Vì vậy, tự đáy lòng cô cho rằng, cô và Diệp Văn Hi hiện tại không ai nợ ai.

Nhưng Diệp Văn Hi hẹn cô ra đây là vì cái gì?

Cô đương nhiên không tới gặp cô ta, cô không cần phải làm theo những gì người khác nói. Cô không phải là người biết nghe lời như vậy.

Nhưng mà, nếu không đi thì lại chứng tỏ cô sợ Diệp Văn Hi. Cô đâu có sợ cô ta chứ? Hà tất gì không đi?

Thật lòng cô rất muốn đi xem Diệp Văn Hi sẽ giở trò gì với mình.

Nhưng cô không biết rằng, đôi khi quá tự tin sẽ khiến bản thân bị thua.

Tới địa điểm mà Diệp Văn Hi hẹn, cô mới cảm thấy có gì bất thường. Phong cách quán cà phê này rất quen thuộc, hẳn là nơi yêu thích của một người nào đó.

Quán cà phê không lớn không nhỏ, mỗi chi tiết đều rất tinh tế sang trọng. Nếu chỉ liếc mắt xem qua, hình như không có gì đặc biệt, nhưng nhìn kĩ lại một lần, sẽ phát hiện ra tất cả đều được bày trí rất tượng.

Ngay cả bàn ghế, ly tách cũng hết sức có phong cách, hết sức tinh tế.

Loại cảm giác quen thuộc này khiến ngực cô có chút khó chịu, giống như bị ai đó bóp nghẹt, nhưng không thể nói rõ vì sao lại không thoải mái.

Cô ngồi xuống ghế đối diện Diệp Văn Hi, đặt túi xách xuống rồi mới bình tĩnh nhìn cô ta.

Thẳng thắn mà nói, Diệp Văn Hi tuyệt đối xứng với từ đẹp, hơn nữa còn là hình mẫu lý tưởng trong lòng đàn ông. Trên người cô toát lên phong thái cổ điển, lúc cô ta ngồi im liền lộ ra khí chất ưu nhã.

Dương Cẩm Ngưng nhìn Diệp Văn Hi, nhin không được mà nhúu mày.

Diệp Văn Hi dùng muỗng khuấy cà phê theo chiều kim đồng hồ, không nhìn Dương Cẩm Ngưng mà nhìn vào chất lỏng trong tách, “Có cảm thấy nơi này rất quen thuộc?”

Cô ta không nhìn Dương Cẩm Ngưng, nhưng khoe miệng lại đang nhếch lên cười.

“Cô hôm nay hẹn tôi ra đây để ôn lại chuyện gì?” Dương Cẩm Ngưng lộ ra tia cười, bọn họ quả thực có chung một người để nhớ.

Nơi này, đúng là nơi Suzie rất thích. Cô nữ sinh ấy đã tốn rất nhiều tâm trí để trang hoàng nơi đây. Suzie ra đi lâu như vậy, nhưng những người còn sống như bọn họ lại luôn nhớ kỹ tới cô ấy, xem ra, đây là thành công lớn nhất đời của Suzie.

Diệp Văn Hi rốt cục cũng ngưng khuấy tách cà phê đáng thương, quay sang Dương Cẩm Ngưng cười cười, “Cô ghét tôi, bởi vì tôi là con gái của Tô Tình, bởi vì tôi vào Diệp gia, cho dù những chuyện này không phải do tôi quyết định. Thậm chí, cô không thích thấy tôi hạnh phúc, cô mong muốn có một ngày tôi thật sự thống khổ. Dương Cẩm Ngưng, tôi chỉ muốn nói với cô, cô ghét tôi bao lâu, tôi cũng ghét bấy lâu. Tôi không mong cô hạnh phúc.”

“Cho nên?” Dương Cẩm Ngưng nhúu mày.

Diệp Văn Hi mỉm cười, ý cười mờ mịt khiến người ta nhìn không rõ đang muốn gì: “Dương Cẩm Ngưng. Tôi cá là cô không hề hạnh phúc.”

“Nhưng cũng không phải là vì cô.” Dương Cẩm Ngưng khinh bỉ.

Sự coi thường của cô cũng không hề ảnh hưởng đến Diệp Văn Hi, ngược lại, cô ta càng vui vẻ: “Tôi cá là Cổ Thừa Đông sẽ vứt bỏ cô.”

Trong mắt Diệp Văn Hi lóe lên sự chắc chắn và tự tin khiến Dương Cẩm Ngưng hơi sững sốt, đương nhiên, bấy nhiêu cũng không thể đánh bại cô.

Chương 49: Thật có báo ứng

Edit: Chilli Mai

Chỉnh dịch: Sahara

Khi Cổ Thừa Đông trở về đã quá nửa đêm, đi vào phòng, phát hiện cô nằm trên giường, đã ngủ rồi. Ti-vi vẫn còn vang lên lời thoại của nhân vật, cũng không biết là kênh nào đang chiếu phim buổi tối. Anh đóng cửa lại, nhưng chưa đi đến phía cô, đôi mắt anh lúc này rất phức tạp khó đoán. Cô chỉ là đang ngủ, nhìn qua không hề có toan tính, thậm chí mang theo chút hồn nhiên, nhưng những thứ này chỉ là nhìn qua thôi. Anh đương nhiên biết cô là dạng phụ nữ nào, lúc vui vẻ thì sẽ không hề có toan tính, sẽ vui vẻ cùng người khác nói chuyện, vui đùa âm ỉ, lúc mất hứng rồi, liền bắt đầu chỉ trích sai lầm của người khác, lời nói của cô lúc nào cũng là chân lý.

Anh vẫn đứng im, ti-vi truyền ra tiếng cô gái khóc, lại là một tình tiết cũ rích.

Ánh mắt anh dừng lại trên mặt cô, phải thừa nhận, thượng đế tuyệt đối có chút hậu đãi người này. Khuôn mặt này chắc đã đầu độc rất nhiều đàn ông? Mà chuyện này, anh không có chút nghi ngờ. Huống hồ cô rất biết cách khiêu khích trái tim đàn ông, không biết là cô thật tình hay giả ý.

Còn nguyên nhân?

Kì thực cô là một người phụ nữ dối trá, dối trá đến cực điểm. Anh nhẹ nhàng nở nụ cười. Chỉ khi ánh mắt anh chuyển sang quần áo của cô thì, hơi sững sốt một chút. Cô vẫn chưa thay quần áo, hẳn là đang chờ anh về. Mỗi lần anh về, đẩy cửa phòng ra, cô luôn cho anh một nụ cười rạng rỡ, thích thú đi đến, không chút cố kỵ nào từ trên giường nhảy xuống, dép cũng không mang, trực tiếp nhào vào lòng anh, hung hăng ôm anh. Khiến anh hoài nghi, cô có đúng hay không càng ngày càng giống trẻ con. Trên bữa tiệc có người

nói vợ của anh giống như một đứa trẻ, dường như anh đang nuôi một đứa con nuôi thì đúng hơn, anh âm thầm chấp nhận.

Cô đương nhiên có lúc thích vui vẻ đùa giỡn, cũng có lúc lại thẳng thắn đơn thuần nhất. Tại sao mọi người nếu đã thấy một mặt này của cô, thì sẽ không để ý tới mặt kia nữa?

Anh chậm rãi đến gần cô, ngồi xuống bên giường, nhìn khuôn mặt của cô.

Nhịn không được mà đưa tay ra, muốn chạm vào, nhưng tay vừa đến gần mặt, thì chuyển hướng xuống cổ cô.

Cô đương nhiên có lúc ác độc, hơn nữa là với nhà họ Diệp.

Cổ Thừa Đông cũng nắm được vài thông tin về Dương Cẩm Ngưng, nhiều nhất chính là hoàn cảnh cô đến nhà họ Dương. Quá khứ của cô, anh cho rằng không quan trọng, vì vậy không cần tốn quá nhiều thời gian và tinh thần. Khi đó anh cho rằng, bí mật thuộc về Dương Cẩm Ngưng, cùng lắm cũng chỉ là Dương Nhất Sâm, nên sau đó, anh không đi điều tra tỉ mỉ nữa.

Nhưng hôm nay, nghe Diệp Văn Hi nói, mới biết toàn bộ quá khứ của cô. Chút kiến thức mờ hồ của anh, tất cả đã rõ ràng, toàn bộ quá khứ của cô.

Cô là con gái Diệp Kim Bằng, nhưng Diệp Kim Bằng lại thích con trai. Vì vậy Tô Tình mới dễ dàng bước vào Diệp gia. Dương Cẩm Ngưng trời sinh tính quật cường, liền cùng mẹ rời đi. Dương Cẩm Ngưng luôn nghĩ bọn họ là bị đuổi ra khỏi nhà. Vì vậy, Dương Cẩm Ngưng hận Diệp gia, hận từng người ở Diệp gia.

Sau khi Dương Cẩm Ngưng rời khỏi Diệp gia, cuộc sống của cô có thể nói là vô cùng đặc sắc, ngay từ cấp hai đã có vô số nam sinh vây quanh cô. Dương Cẩm Ngưng, chính cô cũng không cự tuyệt, chỉ cần hợp sẽ gặp gỡ vài ngày, mất hứng sẽ đổi người khác, dù sao thì cô cũng không mất gì. Khuôn mặt đẹp có thể lợi dụng, đương nhiên sẽ là món hàng cực phẩm đối với những kẻ kia, không có thể hơn Dương Cẩm Ngưng ở điểm này.

Dương Cẩm Ngưng chính là đối tượng theo đuổi của mọi người, thậm chí hai “hot boy” của trường trung học trọng điểm đã từng vì cô mà trình diễn một sự kiện “tranh hoa” lịch sử, nhưng hiện nay, hai người đó cũng chỉ là dĩ vãng. Vì vậy, cái tên Dương Cẩm Ngưng thường xuất hiện trong miệng nhiều người, đồng đảo nam sinh muốn xem vị mỹ nữ được đồn đại này tột cùng có dung mạo như thế nào. Có người đối với cô nhất kiến chung tình, cũng có người khinh bỉ cô.

Mãi đến khi Dương Cẩm Ngưng đến Dương gia, cuộc sống của cô mới từ từ thay đổi, cô dụ dỗ anh trai mình, hẹn hò với Dương Nhất Sâm sau lưng bố mẹ nuôi, dù sao cô cũng không để ý, trên thế giới này không có chuyện gì cô không dám làm.

Tại ngôi trường Dương Cẩm Ngưng học, có thể cùng nổi danh với cô chỉ có một người – Suzie.

Nếu như nói Dương Cẩm Ngưng ở trong lòng mọi người là vì vẻ ngoài xinh đẹp, thì Suzie lại là một người trầm tĩnh dịu dàng. Suzie lương thiện, tốt bụng, thậm chí tình nguyện kết bạn cùng một người có tiếng xấu như Dương Cẩm Ngưng, cô luôn quan tâm Dương Cẩm Ngưng. Sách vở Dương Cẩm Ngưng đi học hơn phân nửa là do Suzie ghi chép hộ, Dương Cẩm Ngưng bị thầy giáo gọi đi viết bản kiểm điểm thì Suzie cũng viết sẵn cho cô, thậm chí Suzie không cho Dương Cẩm Ngưng ra ngoài giao kết với bạn bè xấu.

Dương Cẩm Ngưng dần trở nên ngoan hơn, chỉ ít cũng tiến triển theo hướng tốt hơn.

Đương nhiên, trên thế giới này vĩnh viễn không có cái gì là tuyệt tốt.

Lúc Dương Cẩm Ngưng phát hiện ra Suzie là con gái Tô Tình thì giận tím mặt, tình bạn ngày xưa không còn, ý tốt của Suzie, đều bị cô phủ nhận.

Tên Suzie (Tô Tây) là do Diệp Kim Bằng đặt, để cô lấy họ Tô, chính là biểu lộ tình ý với Tô Tình.

Lúc đó Dương Cẩm Ngưng liền nổi giận với Suzie, không để ý đến phải trái mà mắng Suzie, đó cũng là lần đầu tiên Suzie phát bệnh.

Cô gái lương thiện lẽ ra không nên có mặt trên đời ấy vẫn luôn mang bệnh trong người, không thể để tâm trạng bị kích động, không thể chịu được đau thương, cũng không thể tức giận. Trời xanh dường như đã sớm an bài vận mệnh của cô.

Diệp Văn Hi trước sau nhớ kỹ dáng vẻ Suzie gầy yếu nằm trên giường bệnh, khi đó Cố Thừa Đông luôn ở bên.

Suzie, bạn gái duy nhất của Cố Thừa Đông.

Khi anh mở miệng hỏi Suzie tại sao lại như vậy, thì Suzie chỉ lắc đầu, nói là chính cô không cẩn thận, muốn anh đừng đau lòng.

Suzie sức khỏe không tốt, nhưng vẫn kiên trì đi học.

Lần thứ hai Suzie phát bệnh, đó là khi biết tin Diệp Cẩm Dương chết.

Suzie và Diệp Cẩm Dương đều là con ruột của Diệp Kim Bằng, hai người tuổi cũng tương đương, bình thường cũng luôn ở cùng nhau. Diệp Cẩm Dương là con trai duy nhất của Diệp Kim Bằng, dĩ nhiên được cưng từ trong trứng. Mà tính cách Suzie hết sức vui vẻ, khiến cho người không thích con gái như Diệp Kim Bằng cũng rất yêu quý. Hơn nữa, hai chị em họ cũng rất giỏi, chuyện học hành từ trước đến giờ cũng không làm mọi người thất vọng, giấy khen đủ loại. Trong gia đình này, bọn họ rất hạnh phúc.

Diệp Cẩm Dương và Suzie quan hệ rất tốt, có rất nhiều bí mật điều nói cho Suzie, bởi vì như vậy, cái chết của Diệp Cẩm Dương mới đã kích Suzie lớn đến như vậy.

Khi Diệp Cẩm Dương chết, cậu chỉ mới mười tám tuổi, chết là bởi vì gặp phải một cô gái ác độc.

Rất khó tưởng tượng ra, Diệp Cẩm Dương nghe từ miệng bạn học tin tức về Dương Cẩm Ngưng, liền bị kéo đi xem mỹ nữ đó tốt cùng có hình dạng thế nào. Diệp Cẩm Dương trong lòng thầy giáo là một học sinh giỏi, trong lòng cha mẹ là một đứa con ngoan, việc học rất tốt, hơn nữa lại nhiều tiền, cho nên cậu ta tự tin hơn người bình thường.

Rất buồn cười là Diệp Cẩm Dương lại nhất kiến chung tình với Dương Cẩm Ngưng, lần đầu tiên nhìn thấy cô liền bị ám ảnh, mỗi ngày đều đứng ở trước nhà Dương Cẩm Ngưng, diễn đủ trò vui, chỉ vì muốn thấy nụ cười của cô.

Khi bắt đầu, Dương Cẩm Ngưng cũng sẽ lạt mềm buộc chặt cự tuyệt vài lần, về sau lại trực tiếp lôi kéo Diệp Cẩm Dương vào thế giới của mình. Diệp Cẩm Dương không biết người con gái trước mắt là chị của mình, nhưng Dương Cẩm Ngưng lại biết rất rõ ràng.

Dương Cẩm Ngưng giật dây Diệp Cẩm Dương trốn học, cãi nhau với thầy giáo, thành tích tự nhiên đi xuống dốc không phanh. Dương Cẩm Ngưng chính là cố ý, nếu Diệp Kim Bằng vì đứa con trai này vứt bỏ bọn họ, cô sẽ để cho bọn họ nếm thử nỗi đau khổ khi mất đi con trai.

Hai chữ trả thù không ngừng khiêu khích Dương Cẩm Ngưng, khiến cô hết sức hưng phấn.

Có thể chứng kiến Diệp Kim Bằng đau khổ, có thể thấy người đàn bà kia đau khổ, cô sẽ cảm thấy rất hạnh phúc, đem hạnh phúc xây dựng trên sự đau khổ của người khác, cô nhất định yêu thích loại biến thái này.

Dương Cẩm Ngưng đóng kịch cùng Diệp Cẩm Dương hẹn hò một thời gian, sau đó một hôm, từ chối gặp mặt Diệp Cẩm Dương. Diệp Cẩm Dương đương nhiên không chịu bỏ đi. Vì thế đến quán bar mà cô vẫn thường lui tới nằm vùng.

Diệp Cẩm Dương chứng kiến Dương Cẩm Ngưng cùng người đàn ông khác âu yếm, liền trực tiếp xông lên đánh tên kia. Mà người trong cuộc là Dương Cẩm Ngưng, lại làm như không thấy, một mình rời đi.

Đánh nhau một hồi, cuối cùng Diệp Cẩm Dương chết, đối phương cũng bị tổng giam, mà tên đầu sỏ là Dương Cẩm Ngưng lại không có chuyện gì.

Dương Cẩm Ngưng thành công trả thù tất cả mọi người ở Diệp gia, Tô tình khóc đến ruột đau từng khúc, lúc đó Diệp Kim Bằng một đêm dường như già đi mười tuổi, toàn bộ gia đình trở nên tiêu điều. Bị đã kích lớn nhất không thể ngờ lại là Suzie, cô lại phát bệnh, vào năm một thời gian rất dài.

Thân thể Suzie, ngày càng trở nên kém đi, lúc tỉnh lại thường nhớ đến Diệp Cẩm Dương, thậm chí về đến nhà, cũng vô ý mà gọi “Em trai, ăn cơm thôi, chị giữ lại rất nhiều đồ ăn mà em thích ăn.”

Nếu như tưởng rằng Dương Cẩm Ngưng từ bỏ mối hận với Diệp gia, thì bọn họ quả thật là đã quá xem thường cô. Diệp gia một ngày không ngủ, cô sẽ không từ bỏ ý định. Cũng phải, vận mệnh Dương Cẩm Ngưng cho đến bây giờ đều tốt như vậy. Cho dù rời khỏi Diệp gia, cuộc sống cũng thuận buồm xuôi gió như trước.

Cho dù Diệp gia bắt đầu suy bại, cô cũng không chịu buông tha.

Cô đi tới Diệp gia, làm trò trước mặt Diệp Kim Bằng, khiến Diệp Kim Bằng đuổi ba mẹ con Tô Tình đi, nếu không cô nhất định sẽ khiến Diệp gia sau một đêm khuyh gia bại sản. Cô tuyệt đối có năng lực đó.

Ngay cả ông bà nội ở Diệp gia không ngừng cầu xin Dương Cẩm Ngưng, cô vẫn thờ ơ. Suzie cũng thỉnh cầu Dương Cẩm Ngưng, nhưng cô vẫn không buông tha. Suzi thật sự đau lòng. Tô Tình từ khi Diệp Cẩm Dương ra đi thân thể đều không tốt, rời khỏi Diệp gia lúc này làm sao sống được?

Dương Cẩm Ngưng vĩnh viễn cũng không vì người khác mà suy nghĩ, cô chỉ cần đạt được mục đích của mình là tốt rồi.

Diệp Kim Bằng không làm Dương Cẩm Ngưng thất vọng. Ông ta một lần nữa sẵn sàng vứt bỏ gia đình nhỏ của mình vì bản thân, mẹ con Tô Tình bị đuổi khỏi Diệp gia.

Dương Cẩm Ngưng nhìn cảnh này, cảm thấy thật sự rất sung sướng.

Đương nhiên, cô và mẹ cô, cũng đã từng như vậy, từng bị ông ta đuổi khỏi Diệp gia, hôm nay cô dùng chính phương thức ấy đối xử lại với bọn họ.

Báo ứng?

Có lẽ, đúng thật là có báo ứng trên đời này.

37. Chương 50

Chương 50: Em là chân thực nhất

Edit: 4ever 13lue

Chỉnh dịch: Sahara

Cố Thừa Đông đưa tay hướng đến cái cổ xinh đẹp của cô. Hình như anh từng nghe ai đó nói, người có chiếc cổ nhỏ như thế thì sẽ đoản mệnh. Anh nhủ thầm, tay lại chuyển hướng, để trên cằm của cô.

“Em là Dương Cẩm Ngưng độc nhất vô nhị trên đời này.” – Cô từng tuyên bố như thế.

Bị người khác quấy rầy giấc ngủ, cô tựa hồ cực kỳ bất mãn, vươn tay lần mò chạm vào tay anh, trở mình một cái. Anh vẫn chưa thu tay về, cô tỏ cực độ khó chịu, nhìn qua hình như sắp tỉnh giấc.

Ngày hôm nay cũng không bận lắm, nhưng anh ngồi ở phòng làm việc rất lâu, mãi đến khi tan tầm, trời tối, đường lên đèn anh mới trở về. Anh cũng không phiền não, chẳng qua trong lòng có nỗi khổ tâm. Anh không phải là một người đàn ông kiên nghị bất khuất, đương nhiên cũng có điểm yếu. Suzie chính là tử huyệt tuyệt nhiên không thể đụng vào trong cuộc đời của anh, chỉ cần người khác nhắc đến tên cô cũng chính như là quấy nhiễu đến anh. Trong lúc anh đau khổ nhất, thì Suzie chính là người làm bạn bên cạnh anh, cũng là người đầu tiên anh muốn vĩnh viễn ở cùng.

Mãi cho đến lúc này, anh mới hiểu người đàn ông vì sao lại muốn trả thù một người phụ nữ, có lẽ là vì tuyệt vọng, có lẽ là vì không có chỗ nào để phát tiết.

Anh nhìn mặt cô, vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

Diệp Văn Hi không thể hiện thái độ bản thân, mục đích chỉ là vì khiến cho anh càng tin rằng việc ấy là sự thật. Anh cũng biết đó là sự thật, bởi vì Dương Cẩm Ngưng chính là người như thế, ai khiến cô phát điên, cho dù là phải phụ người khác, cô cũng không có gì là không thể làm.

Theo chuyện kia mà nói, Dương Cẩm Ngưng hẳn là người bị hại, chỉ ít trong mớ ân oán này, cô cũng đáng được thương cảm. Nhưng vì có liên quan đến Suzie, cho nên lòng thương cảm của anh chỉ có thể dành cho Suzie – cô gái đơn thuần tốt bụng. Bởi vì anh lựa chọn đứng về phía Suzie, cho nên chủ nghĩa đạo đức của Dương Cẩm Ngưng, anh đành phải vứt bỏ. Con người ta nhiều lúc không phải là không nhìn ra điểm tốt của người khác, mà chỉ là vì trong lòng khi đã có sự lựa chọn rồi thì sẽ tự nhiên vứt bỏ đi cái lòng thương dành cho người được gọi là “nạn nhân” kia.

Nếu như Suzie còn sống, anh chỉ biết suy nghĩ vì Suzie. Cô là một cô gái thiện lương, chắc chắn sẽ dùng cách riêng của mình để làm cho mọi người trong nhà vui vẻ, nhưng không phải ai cũng nghĩ theo cách của cô.

Dù sao thì Suzie cũng đã không còn nữa..

Anh nheo mắt, cái chết của Suzie có liên quan tới người con gái trước mắt này. Trả thù sao? Anh giật khóe miệng, chính anh cũng không tin nổi mình lại đi điều tra chuyện nhảm chán như thế. Hơn nữa, anh biết rõ nếu có một ngày Dương Cẩm Ngưng biết anh muốn “trả thù”, thì dù có xuống địa ngục cô cũng phải sẽ kéo anh đi cùng. Có thể cô sẽ thoát khỏi anh trước, hung hăng cắt đứt mọi thứ với anh, chứng minh cho dù cả thế giới này không cần cô, cô cũng sẽ sống tốt hơn bất cứ ai.

Nếu như anh không biết rõ chân tướng này, liệu anh sẽ sống tiếp thế nào?

Thời điểm cô giả vờ cầm súng chĩa vào đầu của anh, trong mắt cô toát lên sự tự tin, vẻ quật cường. Ánh mắt ấy khắc sâu vào trong ý nghĩ của anh, khiến anh nảy sinh ý muốn có một cuộc sống thật tốt bên cô.

Vậy mà, hiện giờ lại như thế này.

Người ta ngu ngốc không phải là vì họ làm ra những chuyện sai trái, mà là họ đem toàn bộ quá khứ bao phủ lên cuộc sống hiện tại của mình. Anh không muốn trở thành một người như vậy.

Quá khứ, không thể ràng buộc anh ở hiện tại, càng không thể ràng buộc anh ở tương lai.

Suzie, đã thuộc về quá khứ.

Không phải là cô không còn quan trọng, mà là cô không thuộc về cuộc đời anh.

Dương Cẩm Ngưng không thể bắt được bàn tay đang vuốt ve phá hoại giấc ngủ của mình nên cảm thấy vô cùng khó chịu, cô quơ quơ tay, cau có mở mắt.

Lúc cô chuẩn bị phát giận, cô sẽ cầm cái gối bên cạnh mà ném đi, tâm trạng tốt trở lại thì sẽ nhặt về, tâm trạng vẫn không tốt thì sẽ mặc kệ nó bừa bãi dưới đất. Cô nhìn thấy khuôn mặt của anh là đã cảm thấy tức giận, nhưng phát tiết không được, chỉ có thể sa sầm mặt, thở hắt ra một hơi.

Có điều, mắt cô vốn còn đang mơ màng buồn ngủ thì bỗng nhiên trở nên cực kỳ tỉnh táo, cô âm ức nhìn anh, “Sao anh về muộn thế?” Cô đợi đến mức ngủ quên mất.

Khi còn nhỏ, cô có nghe bà ngoại kể chuyện ngày xưa. Trong đêm ba mươi tết, bà ngoại và mẹ cùng nhau chờ ông ngoại về, chờ đến khi ngủ quên mất thì ông mới về, sau đó mọi người cùng ăn bữa cơm tất niên. Lúc đó, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ rằng, cô tuyệt đối sẽ không chờ đợi ai như thế, mà sẽ đi ăn vụng rồi đánh một giấc ngon lành.

Thế nhưng thực tế đã chứng minh, cô đã làm giống bà ngoại.

“Đợi lâu rồi hả?” Giọng anh rất bình thường, không giống như có chuyện xảy ra, anh chỉ thờ ơ nhìn cô.

Cô không trả lời, không chịu thừa nhận bản thân đã đợi anh thật lâu, ngẩng đầu nhìn trần nhà, “Phim này rất hay, em vẫn đang xem, vừa rồi đến quảng cáo thì ngủ quên mất.”

Anh nhìn cô chăm chăm, không phản bác lý do thoái thác của cô. Cô cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh, cảm giác hôm nay anh có chút kì quái, nhưng lại không thể nói rõ là gì, “Được rồi, em là đang đợi anh.” Thành thực với một người hằn là cũng sẽ rất tốt.

Anh nở một nụ cười yếu ớt, nếu cứ như thế này, hình như cũng rất tốt. Anh vẫn luôn tin rằng trong cuộc đời mình, anh sẽ gặp một người con gái có thể khiến anh chân chính toàn tâm toàn ý đối đãi, có thể vì cô mà vứt bỏ nguyên tắc, vứt bỏ lý trí.

Anh không biết cô có đúng người con gái ấy hay không, chỉ ít giờ phút này, anh hy vọng chính là cô.

Cô thấy anh nhìn chăm chăm mình, liền lấy tay hươu trước mặt anh, “Hôm nay em xinh đẹp hơn à?”

Anh thở dài. Đương nhiên cô cũng không bị thái độ của anh đã kích.

Thấy anh như vậy, cô nhú mày nghiên cứu một hồi, “Anh hôm nay rất lạ, em phải nghiêm túc thẩm vấn anh, vì sao về muộn?”

Cô gác chân làm bộ.

Anh liếc nhìn cô, “Biết mấy giờ rồi không?” Đã muộn như vậy rồi thì cũng đừng gây chuyện nữa.

Dương Cẩm Ngưng cảm thấy tẻ nhạt, tiến lại gần anh, dang tay ôm lấy anh. Cô cẩn thận ngửi người anh một lần, không có mùi nước hoa lạ, cũng không có mùi rượu, xem ra anh không có đi đến những nơi chơi bời, cũng không có đi xã giao.

Nếu như anh không quá rối cô, thì giờ cô đang ngủ ngon lành rồi.

“Nếu em một ngày không tắm, anh sẽ ghét em vì không sạch sẽ hả?” Cô kéo anh nằm xuống giường nhưng dù cố sức thế nào anh vẫn ngồi y nguyên.

Cổ Thừa Đông có vẻ chẳng có hứng thú gì, nhưng cũng không có dội nước lạnh lên đầu cô, “Tạm thời sẽ không ghét.”

“Cũng sẽ không cho rằng em lừa, em không chú ý tới vẻ ngoài chứ?”

Câu nói này làm cho anh bật cười, “Chính em lừa còn muốn lôi kéo anh vào cùng một giuộc nữa à?”

“Vì em muốn chúng ta trở thành một đôi vợ chồng không sạch sẽ!” Ăn bữa sáng lâu, vậy liệu vợ chồng cô ở bữa thì có thể sống bên nhau lâu dài hay không? Thôi được rồi, coi như cô nghĩ vớ vẩn đi.

Nói xong, cô lập tức cắn anh một miếng.

Thực ra là cô cảm thấy nếu đang buồn ngủ mà còn đi tắm thì sẽ khiến cơn buồn ngủ chạy đi mất, chỉ bằng cứ ngủ rồi sáng dậy tắm cho thanh tỉnh đầu óc.

Cô chính là một người như vậy, dù phạm sai lầm gì cũng mong muốn có một người ở bên cạnh mình, như vậy sẽ không phải là một mình cô sai.

Nếu như cô bị trừng phạt, thì cũng có một người chịu cùng cô.

Cổ Thừa Đông không buồn ngủ, mở to đôi mắt trong suốt nhìn cô ngủ rất say. Cô không ngừng dựa vào anh, tiến sát vào khuỷu tay anh, cuối cùng tìm được một vị trí tốt mới nằm yên. Chân cô cũng đặt ở trên đùi anh, thậm chí tận lực dán lên áo ngủ anh.

Cô hình như không quá sợ lạnh, nhưng lại vô cùng sợ nóng, ngay cả ngủ cũng thích “nướng” cái lạnh trên người anh. Thật ra, thân nhiệt của anh có hơi thấp hơn của cô một chút. Những điều nhỏ nhặt này anh hiểu rất rõ, thậm chí đã biến thành thói quen.

Có phải nhiều thứ nếu cứ lặp đi lặp lại thì sẽ trở thành “Thói quen” không thể thay đổi hay không? Mỗi người chúng ta đều tưởng rằng, khi ta theo đuổi một điều gì đó thì nó chính là thứ quan trọng nhất trong đời. Thế nhưng nếu đặt vào trong cuộc sống thường nhật, có lẽ nó còn không bằng được “thói quen”.

Đã rất lâu rồi anh không còn suy nghĩ tới những thứ vốn dĩ rất vô nghĩa ấy nữa.

Anh phụ lòng Suzie, thậm chí lần cuối cũng không thể đến gặp cô. Anh từng cho rằng đối với anh thì Suzie là quan trọng nhất, là sinh mệnh của anh. Thế mà bây giờ khi biết nguyên nhân Suzie phát bệnh, biết cô bị người ta kích động, anh lại không có phản ứng gì cả, điều này khiến chính anh cũng ngạc nhiên với bản thân mình.

Chẳng lẽ, anh cũng là một người vô tình ư?

Dường như cảm tình đều thể hiện ra ngoài một lần mà thôi. Khi Suzie rời khỏi anh, trong lòng anh bất mãn nhưng không có chỗ phát tiết, vì vậy mà anh chiến tranh lạnh với ông nội, cố ý tỏ thái độ ác liệt với Dương Cẩm Ngưng. Anh không có cách nào đối mặt với việc người phụ nữ danh chính ngôn thuận bên cạnh mình lại không phải là người mà mình hằng mong. Hơn nữa, anh càng không thể nói chuyện yêu đương với người phụ nữ khác khi mà Suzie vừa mới ra đi. Anh dùng phương thức của riêng mình để vứt bỏ tình cảm của bản thân.

Hiện tại, nhiều năm trôi qua, anh đã không còn phần nộ và tức giận như xưa nữa, dù cho anh vẫn nhớ tới Suzie, nhưng cũng không quá hoài niệm và tiếc thương quá khứ.

Cuộc sống có sự an bài riêng của nó, nếu như Suzie chưa từng ra đi, anh sẽ cùng Suzie chung sống suốt đời, chỉ ít anh cũng biết được bản thân phải làm gì để đạt được điều đó. Nhưng Suzie đã mất, cuộc sống của anh xảy ra chuyển biến mạnh mẽ. Cho dù lúc này Suzie có xuất hiện trước mặt anh, anh cũng biết rằng đã không thể trở về như xưa được nữa.

Người ta thường vì sự xuất hiện trở lại của người yêu cũ mà thay đổi cuộc sống hiện tại của bản thân, nhưng anh sẽ không như vậy. Anh thà rằng phủ nhận quá khứ chứ cũng không bao giờ phủ nhận hiện tại.

Bởi vì anh biết rằng, hai chữ “quá khứ” thực ra nhiều lúc cũng chỉ đồng nghĩa với “hết hạn” mà thôi.

Anh muốn đưa tay lên day trán nhưng lại phát hiện cô đang gối lên tay phải của mình, động một chút chỉ sợ cô tỉnh giấc. Vì thế anh nhấc tay trái lên xoa nhẹ một chút. Sau đó, anh ôm chặt cô vào lòng rồi mới yên tâm nhắm mắt ngủ.

Suy nghĩ quá nhiều, cũng chỉ là vì lo sợ những chuyện không đâu. Chi bằng vĩnh viễn cứ tin tưởng, ngày mai rồi sẽ đến, cuộc sống vẫn sẽ tiếp tục.

Thứ mà bản thân có thể nắm được trong tay, có thể cảm nhận được, rốt cuộc cũng chỉ là người bên cạnh mình mà thôi.

38. Chương 51

Chương 51: Mê hoặc thể gian – P1 Edit: Chillii Mai Chính dịch: Sahara

Trên thế giới này, thật sự có nhiều điều khiến người ta nuôi tiếc. Ví dụ như Cố Thừa Đông trước kia một lòng muốn mua “Khối đá ngũ sắc” kia tặng cho Suzie, đó là thứ mà Suzie rất thích. Nhiều năm sau, khi anh có cơ hội, thì giai nhân đã qua đời, mà “Khối đá ngũ sắc” kia cũng bị Dương Cẩm Ngưng xem như món đồ chơi mà quăng bẻ.

Nhưng cuối cùng dù có tiếc nuôi thể nào thì chỉ cần tránh để ngày hôm nay phải tiếc nuôi nữa là được.

Nếu hỏi nuôi tiếc kiếp này của Dương Cẩm Ngưng là gì, ngoại trừ những thứ khiến cô cảm động nhưng không thể giữ lại, thì cô luôn tin rằng mỗi một chuyện đều sẽ dẫn tới một hệ quả khác. Giống như chuyện của chính cô vậy, sau khi Diệp Cẩm Dương rời khỏi thể gian, cô cũng đã cho rằng bản thân không còn liên quan gì tới Diệp gia, nhưng cuối cùng, cô vẫn đứng trước mặt người nhà họ Diệp với sự căm ghét mạnh mẽ như cũ. Khi đó bản thân cô không hiểu rằng, mình từ bỏ, không có nghĩa là người khác sẽ không tìm mình gây rắc rối. Khoan dung với người khác, cũng chính là tàn nhẫn với chính mình.

Trong vụ án này, người gây họa cũng đã chịu trừng phạt, nhưng thật ra cái gốc rễ vẫn chưa được diệt trừ hoàn toàn. Khi con người ta hận một người, nếu như không thể khiến người đó thân bại danh liệt, vậy thì

hãy cứ tiếp tục cuộc sống của mình và coi họ là những người xa lạ. Như vậy chúng ta vừa tránh khỏi ý nghĩ muốn trả thù, vừa không cần phải băn khoăn bản thân mình có phải người độc ác tàn nhẫn hay không.

Cho nên, sau khi Tô Tình làm ra những chuyện kia, Dương Cẩm Ngưng rốt cuộc hiểu rõ rằng, bản thân mình khi đã muốn đối chọi với Diệp gia thì không cần phải làm người lương thiện mà tự trách bản thân mình. Người khác vô tội, còn cô không phải người vô tội ư?

Cô đứng ở Diệp gia, kiêu hãnh nhìn mẹ con Tô Tình bị đuổi ra khỏi nhà, sau khi bọn họ bị đuổi ra ngoài, cô sẽ buông tha cho Diệp gia sao? Đương nhiên sẽ không, những chuyện này vốn dĩ là do người đàn ông mà cô gọi là bố gây nên.

Rất nhiều người nói trong khoảnh khắc trả được thù, người ta sẽ không cảm thấy thoải mái. Nhưng cô lại rất vui, rất sung sướng, thậm chí còn chứng minh rõ tất cả những gì cô gánh chịu đã được đền đáp.

Tô Tình hận cô, Diệp Văn Hi hận cô, còn Suzie thì thật sự thất vọng... Thật là hiếm thấy, những cảm xúc này, cô tất cả đều được ném trải qua.

Không phải người ta vẫn thường nói, mình chịu khổ một thì phải trả cho người khác gấp mười sao? Như vậy tính ra, bọn họ quả thực vẫn còn may mắn, chỉ ít thì cô cũng không đuổi cùng giết tận.

Dương Cẩm Ngưng làm kẻ ác, còn Suzie vẫn sắm vai lương thiện. Cô ấy cầu xin Dương Cẩm Ngưng đừng xúc phạm đến ông bà nội, bọn họ đều là người vô tội, bây giờ tuổi tác đã cao, không thể chịu đả kích.

Dương Cẩm Ngưng nhìn Suzie cười châm biếm.

Ông bà nội yêu thương trong miệng Suzie nói ra, đối với cô mà nói chỉ là một cặp bố mẹ chồng đối xử cay nghiệt với con dâu mà thôi. Bọn họ thậm chí còn giật giây bắt con trai mình ly hôn.

Khi cô được mẹ sinh ra, hai người già bọn họ xách cặp lồng canh gà vào bệnh viện, nhưng khi biết là con gái, bọn họ lại ngang nhiên mang canh gà về uống. Ngay cả khi mẹ cô còn đang trong tháng ở cữ, bọn họ cũng không quan tâm đến. Đã vậy bọn họ còn ở sau lưng mẹ cô nói điều ra tiếng lại, nói mẹ cô là vì gia sản nhà họ Diệp nên mới lấy Diệp Kim Bằng, khiến mẹ cô phải chịu ánh mắt khinh miệt của người đời, mua một bộ quần áo thôi cũng bị trách mắng, ở nhà không có quyền nói một câu.

Hiện giờ, cái từ ông bà nội trong miệng Suzie đối với Dương Cẩm Ngưng mà nói, chẳng là cái thá gì hết.

Dương Cẩm Ngưng nếu đã ác độc như vậy, đương nhiên cô sẽ không quan tâm tới sống chết của bọn họ, ngay cả khi Diệp thị phá sản. Lạc đà gãy vẫn còn tốt hơn ngựa, bọn họ đã từng giàu có như vậy, phá sản rồi cũng không đến mức chết đói.

Những việc Dương Cẩm Ngưng làm rõ ràng không phải là kính già yêu trẻ.

Muốn cô kính già yêu trẻ, điều kiện tiên quyết là người già đó phải đáng được kính trọng, trẻ con đó phải đáng được yêu thương. Không phải cứ là người già là cô phải tôn kính. Cô không làm được.

Dương Cẩm Ngưng không thích hồi tưởng, nhất là những ký ức cô không thích, những mảnh ký ức kia giống như bát canh đã lạnh, đã mốc meo có mùi. Nhưng thỉnh thoảng chúng cứ khăng khăng nhảy ra, lặn qua lặn lại trong tế bào não của cô, khiến cô phiền muộn. Những kẻ đáng ghét kia, cô tuyệt đối không muốn nhớ đến, càng không cần phải lãng phí thời gian vì họ.

~

Dương Cẩm Ngưng tỉnh giấc rất sớm, ngay cả Cổ Thừa Đông cũng còn chưa dậy. Cô mở lớn mắt quan sát anh, bỗng nhiên phát hiện anh cũng đang nhìn cô. Mắt tự nhiên hai giây, kẻ xấu là cô đã lập tức cáo trạng, “Nhìn em làm gì?”

“Xem em chừng nào mới tỉnh ngủ.” Cổ Thừa Đông liếc nhìn cô một cái.

Cô cả đêm vẫn gối đầu lên tay anh khiến tay anh tê không còn cảm giác. Sau khi phát hiện ra, cô mới bắt tri bắt giác nhích xa anh một chút, nhưng lại thấy tay mình đang ôm chặt người đàn ông bên cạnh. Thói quen ngủ của cô đã thay đổi từ khi nào thế? Cô nhớ rõ trước đây bọn họ ngủ cùng một chiếc giường đều quay lưng về phía nhau, một bộ dạng xa cách, không ai quấy rầy ai.

Bây giờ, cô sao lại... Mặt cô bắt đầu hơi nóng lên.

Cố Thừa Đông khẽ lắc đầu. Nếu như giả bộ mọi thứ anh đều không biết, chấp nhận cuộc sống hiện tại, thì như vậy mới là tốt cho anh. Hơn nữa anh cũng tin rằng, Suzie cũng mong anh được hạnh phúc, trong lòng cô cũng sẽ không oán hận những chuyện đã qua.

Anh di chuyển cánh tay, còn chưa kịp xoa bóp thì Dương Cẩm Ngưng đã lập tức xoa bóp tay cho anh. Cố Thừa Đông nhìn gương mặt đang lấy lòng của cô, từ bỏ ý định muốn rút tay lại, để mặc cô vui vẻ phục vụ.

“Vẫn còn mỗi à?” Trên mặt cô xuất hiện một chút hổ thẹn, dù sao thì cũng chính cô là tên đầu xỏ làm anh thành ra như vậy.

Cố Thừa Đông nhẹ nhàng hạ mi mắt, thoáng chốc, anh bỗng nhiên cảm thấy cứ như vậy cũng tốt, chỉ ít thì chưa bao giờ anh cảm thấy thư thái và ấm áp như vậy.

Anh giơ tay lên giữ lại tay cô, ý bảo đừng xoa nữa.

Nhìn bộ dạng thờ ơ của anh như vậy, Dương Cẩm Ngưng làm một mặt quỷ với anh. Đã xoa bóp giúp mà còn không biết cảm ơn! Cô hoàn toàn quên mất anh là “nạn nhân” của mình.

Cô ngồi trên giường, nhìn anh đi vào phòng tắm, chỉ chốc lát sau, tiếng nước truyền đến.

Cô khoanh chân, một tay chống cằm.

Ngày hôm qua cô vẫn chờ anh về, dường như chờ anh đã biến thành một thói quen, ngày nào không đợi lại giống như thiếu thiếu thứ gì. Nhất là từ sau khi cô gặp mặt Diệp Văn Hi. Cô vốn không quan tâm chuyện đó, vậy mà khi Cố Thừa Đông không về nhà thì cô bắt đầu lo lắng. Đầu tiên là sợ anh xảy ra chuyện gì, cô tự trấn tĩnh bản thân chỉ là anh đang bận. Cô rất muốn gọi điện, nhưng cố gắng nhịn xuống, cô thật sự không muốn cuộc sống của mình chỉ có Cố Thừa Đông. Hơn nữa cô cũng không muốn tạo cho anh cảm giác là cô đang quản lý anh. Tận sâu trong lòng cô vẫn còn rất cố chấp, nếu như cô tin tưởng ai đó, cô sẽ toàn tâm toàn ý với người ấy, không chút hoài nghi. Dường nhiên, cô cũng muốn người khác đối với mình như vậy. Cô bắt đầu học cách tin tưởng.

Trong khi chờ đợi anh trở về, cô cũng miên man suy nghĩ, lo sợ anh về rồi sẽ nổi giận với mình. Cô rất muốn nói với anh, cô hoàn toàn không biết những chuyện trước kia cô làm có liên quan tới anh, mà chính đám người kia mới là kẻ đầu sỏ phá hoại cuộc sống của cô.

Cuộc sống vốn là như thế, những chuyện mình làm tưởng rằng không có ảnh hưởng gì tới ai, nhưng không biết được rằng trong tương lai nó lại có ảnh hưởng dữ dội như vậy. Không phải cô trông gà hóa cuốc, chỉ là lúc nói chuyện với cô, Diệp Văn Hi tỏ ra tự tin như vậy, khiến cô thật sự không dám chắc.

Vẫn may, tất cả đều bình an vô sự.

Cố Thừa Đông ra khỏi phòng tắm, cô cũng chậm chạp vào nhà tắm rửa, sau đó mới cùng nhau xuống tầng dưới ăn sáng.

Cố lão gia dậy rất sớm, đã ngồi vào bàn ăn rồi, thấy vợ chồng bọn họ cùng xuống, ánh mắt vui vẻ nhìn Dương Cẩm Ngưng, “Thật hiếm thấy, thật hiếm thấy.”

Dương Cẩm Ngưng mím môi, mặt hơi đỏ lên.

Cô gần đây đã quen tự do tự tại, ít khi cùng Cố Thừa Đông cùng nhau rời giường. Vì vậy bữa sáng thường chỉ có lão gia, Cố Thừa Đông và Cố Kế Đông cùng ăn, hôm nay cô lại xuất hiện khiến cho bàn ăn thêm một đôi đũa.

Cố Thừa Đông vẫn cái dáng vẻ chính chu như cũ, mặt không biểu hiện gì.

Trên bàn cơm, lão gia chủ động hỏi Cố Thừa Đông về tình hình công ty, anh đều đối đáp trôi chảy. Dương Cẩm Ngưng vừa ăn sáng vừa nhìn chằm chằm Cố Thừa Đông, dáng vẻ lúc này anh giống như vị tướng bày mưu tính kế, khiến cô nhịn không được nở nụ cười, lúc quay đầu đi, phát hiện Cố Kế Đông đang nhìn mình.

Cậu tư và lão gia quan hệ rất tốt, luôn cùng ăn cơm với lão gia, mấy nhà kia thì không như vậy. Dương Cẩm Ngưng không biết nên khen Cố Kế Đông này hiểu thuận hay thông minh, biết lấy lòng lão gia đồng nghĩa với việc được tất cả trong cái nhà này.

Trong cung đình này xưa, người ta luôn thích lấy lòng phi từ này phi từ kia, kỳ thực, nếu lấy được lòng hoàng đế, thì sẽ không tốn nhiều công sức như vậy.

Cô nháy mắt với Cố Kế Đông, Cố Kế Đông cũng nhìn cô cười cười, chỉ là nụ cười này khiến cô cảm thấy kì lạ.

Ăn cơm xong, cũng như thường ngày Cố Thừa Đông đến công ty. Dương Cẩm Ngưng đứng một bên nhìn anh lái xe đi.

Cố lão gia nhìn thấy bọn họ như vậy, nụ cười trên mặt càng xán lạn. Cố Kế Đông vẫn đang đứng bên cạnh ông nội, nhìn theo ánh mắt của ông, tự nhiên hiểu rõ ông đang hài lòng cái gì. Từ khi Cố Hoài Đông đi khỏi nhà, dù ông không tỏ ra trên mặt nhưng trong lòng rõ ràng rất khó chịu, lâu rồi chưa từng nở nụ cười như vậy.

Cố Kế Đông nhìn thoáng qua Dương Cẩm Ngưng vẫn đang nhìn chằm chằm bóng xe khuất xa của Cố Thừa Đông, anh thu tầm mắt, băng quơ nói: “Ông nội thật sự liệu sự như thần, sớm biết rằng anh chị ba là một đôi, vì vậy khiến choa chị ấy từ bất hòa thành tâm đầu ý hợp.”

“Tên tiểu tử này.” Cố lão gia lắc đầu, tâm trạng ông rõ ràng rất tốt.

Cố Kế Đông lại có một chút nghi ngờ, lúc trước quan hệ của Cố Thừa Đông và Dương Cẩm Ngưng như nước với lửa, nhất là thái độ của Cố Thừa Đông đối với Dương Cẩm Ngưng, mọi người đều biết, huống hồ trong lòng Cố Thừa Đông còn có người phụ khác. Dương Cẩm Ngưng cũng không phải loại người chịu nhân nhượng vì người khác, lặng lẽ chờ người đàn ông của mình hồi tâm chuyển ý. Hai người này ở bên nhau, bản thân bọn họ không sót ruột, nhưng những người đứng xem lại sốt rột giùm bọn họ.

“Ông nội trước kia tại sao lại làm mối cho bọn họ?”, lời này vẫn còn tương đối dễ nghe, trên thực tế là ông đã ép buộc Cố Thừa Đông cưới Dương Cẩm Ngưng, nhưng điều này đương nhiên không thể nói thẳng ra được, bằng không...

Cố lão gia sao có thể không biết ý tứ của Cố Kế Đông là gì, “Ông cảm thấy hai đứa chúng nó rất hợp nhau.”

Tâm tư kia ông vẫn không muốn chia sẻ với người khác, ngay trong khoảnh khắc nhìn Dương Cẩm Ngưng, ông đã ngầm chấp nhận cô ngay lập tức. Kiểu phụ nữ trong cảnh khó khăn có thể tự tính toán cho bản thân như Dương Cẩm Ngưng mới có thể ở bên cạnh người đàn ông nắm quyền lớn trong tay. Cô sẽ không giống như những người phụ nữ khác, khi gặp chuyện không may chỉ biết trông chờ đến sự bảo vệ của người đàn ông bên cạnh, chỉ biết hỏi rằng “Làm sao bây giờ? Em sợ...”. Cố lão gia rất thích kiểu phụ nữ như Dương Cẩm Ngưng.

Thấy ông nội không chịu nói thật, Cố Kế Đông không hỏi nữa, cũng chỉ cười cười.

Cố lão gia khẽ thở dài, nhìn chằm chằm cháu trai trước mặt, “Tiểu tử nhà người, vẫn còn chơi đùa bên ngoài...Cũng đến lúc thành gia lập nghiệp rồi.”

Cố Kế Đông trề môi, không trả lời câu hỏi của lão gia.

Dương Cẩm Ngưng có lẽ nhìn đã đủ rồi, xoay người, phát hiện Cố Kế Đông còn đứng tại chỗ, liền đi tới chỗ anh ta: “Cậu mấy ngày nay vẫn ở nhà, không sợ hồng nhan tri kỷ của cậu đi theo người khác sao?”

“Đã là hồng nhan tri kỷ thì em còn lo lắng cái gì?” Cố Kế Đông không chút phật lòng.

Dương Cẩm Ngưng nhún vai, biểu hiện vẻ không còn gì để nói.

Cố Kế Đông có lẽ cũng không thấy thú vị, xoay người chuẩn bị đi chỗ khác.

Nhưng sau khi đi được vài bước, đột nhiên xoay người nhìn cô: “Em cũng có một phần là thuần khiết đấy, chị tin hay không?”

Cố Kế Đông đột nhiên hỏi như vậy, Dương Cẩm Ngưng sững sờ tại chỗ, nhưng là vì cảm thấy anh ta có thuần khiết hay không cũng chẳng có liên quan gì tới mình. Hay là anh ta cho rằng trong lòng cô nghĩ anh ta là công tử bột, cho nên mới tự mình giải thích?

Cô chỉ cười, cũng không trả lời, nhưng nụ cười này đã để lộ ra nhiều điều. Anh ta là cậu tư của Cố gia, nổi tiếng đào hoa bên ngoài, chia tay phụ nữ nhanh hơn cả chớp mắt.

Cố Kế Đông cũng không quan tâm cô tin hay không, “Bây giờ em vẫn nhớ rõ dáng vẻ người con gái đầu tiên em thích, ngày hôm qua em còn mơ thấy cô ấy.” Anh thoáng nở nụ cười, sau đó rời đi, lần này không quay đầu lại.

(Chilli: Sau mà ta nghĩ là người đó là chị Cẩm ngưng nhà ta quá)

Dương Cẩm ngưng cảm thấy rất kinh ngạc, anh đang có ý từ gì đây?

Chẳng lẽ, Cố Kế Đông này đào hoa phong lưu là vì không chiếm được người con gái mà anh ta thích, cho nên bằng lòng sa ngã trong đám phụ nữ?

39. Chương 52

Chương 52: Trước giông bão – p1

Edit: Chilli Mai

Chỉnh dịch: Sahara

Ban ngày Dương Cẩm Ngưng phần lớn đều cùng ông nội tâm sự, cùng Cố Kế Đông trêu chọc vài câu, cùng Cố Y Hạm vui đùa ầm ĩ một chút, cuộc sống cũng không tệ lắm. Nếu như nhất định phải “vạch lá tìm sâu”, thì con sâu đó chính là việc sô cô và Diệp Văn Hi gặp nhau, đương nhiên lần này đơn thuần chỉ là vô ý.

Cô chỉ muốn đi đến công ty tìm Cố Thừa Đông, cũng không phải là điều tra hay quấy rối công việc của anh, đơn giản chỉ ngồi ở quán cà phê đối diện công ty, chờ anh tam tâm, sau đó bọn họ cùng nhau về nhà. Thật không ngờ, trong lúc đang đợi Cố Thừa Đông, thì thấy Diệp Văn Hi từ Cố thị đi ra. Cô nhìn chằm chằm hình dáng Diệp Văn Hi khoảng hơn năm giây, Diệp Văn Hi cũng nhìn trở lại.

Vì vậy các cô cùng ngồi ở quán cà phê này.

Trong tay Diệp Văn Hi ôm một cái hộp các-tông chứa toàn bộ đồ đạc của cô ta. Không cần hỏi, Dương Cẩm Ngưng cũng biết, Diệp Văn Hi có lẽ là từ chức ở Cố thị rồi. Theo những hiểu biết của cô về Cố Thừa Đông lâu nay, anh chắc chắn sẽ không sa thải Diệp Văn Hi, anh là loại người mà tuyệt đối sẽ không bị người khác làm ảnh hưởng, lại càng không đi quản loại người như Diệp Văn Hi.

Diệp Văn Hi nhìn chằm chằm Dương Cẩm Ngưng, sắc mặt có chút tái, trong mắt toàn là thù hận.

“Uống đi, châu này tôi mời.” Dương Cẩm Ngưng nhìn lướt qua người bồi bàn đang bưng cà phê đến, nhẹ nhàng nhìn người đối diện.

Diệp Văn Hi vẫn chưa đụng đến ly cà phê.

Cô vốn tưởng rằng, Cố Thừa Đông nhất định sẽ ầm ĩ với Dương Cẩm Ngưng một trận, tưởng rằng bọn họ sẽ không thể sống với nhau bình yên vô sự nữa. Dù sao thì năm xưa cô cũng là một người trong cuộc, hiểu rất rõ tình cảm của Cố Thừa Đông đối với Suzie, vừa nhìn là đã biết anh yêu say đắm đến thế nào. Vậy mà cuối cùng trước mặt người phụ nữ thủ đoạn hiểm độc này, có bao nhiêu sự thật khiến người ta cảm thấy thật chua xót.

Nếu như hiện giờ Cố Thừa Đông và Suzie ở bên nhau, hình như cô cũng sẽ không cảm thấy bất công như vậy, nhưng sự thật người bên Cố Thừa Đông lại là Dương Cẩm Ngưng, chính điều này khiến Diệp Văn Hi thấy không hề thoải mái.

Suy nghĩ của hai người bọn họ thật ra rất giống nhau, đều cảm thấy đối phương không xứng với Cố Thừa Đông, thậm chí không tiếc nâng Cố Thừa Đông lên cao để làm giảm bớt giá trị của đối phương.

Dương Cẩm Ngưng uống một ngụm cà phê, mới từ từ hưng phấn nói chuyện, “Rất xin lỗi nha, không thể như ước nguyện của cô, Cố Thừa Đông không những không vứt bỏ tôi, mà đối với tôi còn tốt hơn trước đây.”

Cô rất biết cách khiến cho người ta không được thoải mái.

Dương Cẩm Ngưng đã hiểu rõ chuyện này rồi, nhất định là Diệp Văn Hi đã nói với Cố Thừa Đông chuyện gì đó với hy vọng khiến tình cảm của anh với cô rạn nứt. Đối với Diệp Văn Hi, cô có nhiều điểm nghi hoặc, ví dụ như Cố Thừa Đông vì sao chăm sóc bọn họ? Cố Thừa Đông vì sao quan tâm đến bọn họ? Những điều này cô không nghĩ ra, nhưng không muốn phí thời gian tìm câu trả lời, cô tin rằng một ngày sẽ tìm ra manh mối.

Nếu Cố Thừa Đông không chủ động mở miệng, cô cũng không cần phải ép buộc anh. Chỉ ít anh cũng nói đúng, nếu như cô tin tưởng anh, thì tất cả cũng không phải là vấn đề.

Hiện giờ, cô biết Diệp Văn Hi đã kể với anh những chuyện cũ kia, anh không hẳn là thờ ơ nhưng vẫn chưa thể hiện rõ trên mặt. Chuyện này mới là kỳ lạ. Nếu cô ghét anh, nhất định cô sẽ cho rằng anh là người đàn ông dối trá đến cực điểm, nhưng cô hiện tại không hề ghét anh, vì vậy cô cho rằng, anh là một người rộng lượng, nguyện ý chấp nhận những điều không tốt về cô mà anh nghe được từ miệng người khác.

Điểm tốt và điểm xấu của người khác không hề có liên quan tới tâm trạng của bản thân.

Diệp Văn Hi mím môi: “Cô thật sự cho rằng có thể tiếp tục hạnh phúc?”

“Cô yên tâm, tôi sẽ nỗ lực làm cho mong muốn của cô không thể thành hiện thực.” Tâm trạng Dương Cẩm Ngưng rất tốt mặc dù đang ngồi đối diện với Diệp Văn Hi.

Cô không hề hận Suzie, nhưng lại đặt toàn bộ nỗi hận ấy trên người Diệp Văn Hi, rất không công bằng đúng không? Cô cũng không có làm gì, chỉ là buông lỏng tình cảm của bản thân mà thôi.

Diệp Văn Hi trao cho Dương Cẩm Ngưng một nụ cười kỳ lạ, sau đó đứng lên rời khỏi quán cà phê: “Cám ơn lý cà phê của cô. Nhưng cái này đáng quá, cô giữ lại tự mình thưởng thức thì hơn.”

Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm bóng lưng của Diệp Văn Hi, cảm thấy có gì đó là lạ, một chút bất an trong lòng vẫn không thể xóa bỏ.

Dương Cẩm Ngưng không biết rằng, sau khi Diệp Văn Hi ra khỏi quán cà phê, cô ta liền lấy điện thoại đi động ra: “Đề nghị của anh rất tốt, không bằng chúng ta hợp tác đi?”

Đáng sao? Dương Cẩm Ngưng cầm tách cà phê, uống một ngụm nhỏ, thật sự rất đáng, nhưng tâm tình lúc này rất tốt, đáng cũng không cảm thấy khó chịu. Lúc này, quán cà phê cũng không nhiều người, cô lén nhìn bốn phía, sau đó mới hơi uống hết, uống cà phê như uống nước lã. Cô nhìn cái tách không, rất thỏa mãn. Thấy không ai chứng kiến hành động có chút thô lỗ của mình, lúc này mới cầm túi đứng dậy đi ra ngoài, dáng vẻ giống như một tên ăn trộm.

Nếu như không có bất ngờ gì, Cố Thừa Đông sẽ lập tức xuất hiện.

Cô chạy đến trước cửa lớn, trốn sau một cái cột, quan sát xem anh đi tới chỗ nào, đợi đến khi anh tới gần vị trí cô đứng thì cô đột ngột nhảy ra: “Anh cần tiền hay cần mạng sống?”

Cố Thừa Đông day trán, thấy cách đó không xa vẫn còn vài người nữa, anh liền kéo cô ôm vào lòng: “Lấy bà xã của tôi ra đổi được không?” Giọng nói đầy vẻ thương lượng.

(Cười chết với chị Cẩm Ngưng, có chồng rồi mà vẫn còn con nít)

Hai người đi về phía xe ô tô, mỗi bước đều cùng nhịp.

Dương Cẩm Ngưng suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Bà xã của anh? Bà xã của anh có đáng giá bằng anh không?”

“Người khác đương nhiên cho rằng không có, vậy thì bọn họ không biết bà xã của anh có bao nhiêu giá trị tiềm ẩn rồi.”

“Nói em nghe thử xem? Nói tốt thì em sẽ cân nhắc tới việc không đòi tiền đòi mạng anh nữa.”

Cố Thừa Đông suy nghĩ lâu đến cả thế kỷ, mới chậm rãi nói, “Bà xã của anh ấy à, cái tật cố tình gây sự không ai bằng, không ai có thể khuyên được cô ấy... Hơn nữa, cô ấy đặc biệt khó đối phó, phụ nữ bình thường nhất định không ai bằng được cô ấy.”

Dương Cẩm Ngưng hung hăng nhéo anh một cái, “Em biết mà, anh kỳ thực rất muốn chết phải không?”

Cố Thừa Đông tóm lấy bàn tay còn đang muốn đánh của cô, nhét cô vào trong xe: “Bây giờ yên phận cho anh.” Giọng nói của anh giống như ra lệnh, vẻ mặt cũng thoáng nghiêm túc, nhưng lại khiến cô như bị trúng thần chú, ngoan ngoãn nghe lời.

~

“Đề nghị của anh không tồi, không bằng chúng ta hợp tác đi!” ——> Đúng là trước giọng bão có khác. Không biết em Văn Hi định hợp tác với ai giờ trò gì ——

Dương Cẩm Ngưng suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: “Bà xã của anh? Bà xã của anh có đáng giá bằng anh không?”

“Người khác đương nhiên cho rằng không có, đo là vì bọn họ không biết bà xã của anh có bao nhiêu giá trị tiềm ẩn rồi.”

“Nói em nghe thử xem? Nói tốt thì em sẽ cân nhắc tới việc không đòi tiền đòi mạng anh nữa.”

Cố Thừa Đông suy nghĩ lâu đến cả thế kỷ, mới chậm rãi nói, “Bà xã của anh ấy à, cái tật cố tình gây sự không ai bằng, không ai có thể khuyên được cô ấy... Hơn nữa, cô ấy đặc biệt khó đối phó, phụ nữ bình thường nhất định không ai bằng được cô ấy.”

Dương Cẩm Ngưng hung hăng nhéo anh một cái, “Em biết mà, anh kỳ thực rất muốn chết phải không?”

Cố Thừa Đông tóm lấy bàn tay còn đang muốn đánh của cô, nhét cô vào trong xe: “Bây giờ yên phận cho anh.” Giọng nói của anh giống như ra lệnh, vẻ mặt cũng thoáng nghiêm túc, nhưng lại khiến cô như bị trúng thần chú, ngoan ngoãn nghe lời.

Trong phim “Hồ tiên nữ”, có đoạn Tiểu Thất nói người đàn ông có độc, cô ấy khẳng định mình đã trúng độc của Phi Nhạc. Lúc nằm trong lòng Phi Nhạc, cô ấy không thể nhúc nhích, nhất định là Phi Nhạc làm thần chú.

Dương Cẩm Ngưng nghĩ hay là Cố Thừa Đông cũng đã niệm thần chú với mình.

Cô một mình cười khúc khích, khiến Cố Thừa Đông không biết nói gì.

Mấy ngày tới, Cố Thừa Đông sắp đi công tác ở một thành phố nào đó, kỳ thực cô rất muốn anh đưa cô cùng đi. Nghe nói ở nước ngoài, đi công tác thường mang theo người nhà. Nhìn Cố Thừa Đông thu dọn đồ đạc, hoàn toàn không để ý đến cô, vì vậy thôi đi. Bị anh cự tuyệt cảm giác sẽ rất khó chịu.

Thế là cô liền ngồi nhìn anh, không thèm giúp đỡ.

Chẳng qua là lúc Cố Thừa Đông mang hành lý đi ra ngoài, lại có một người vợ nhỏ đi theo phía sau anh.

Cho đến khi anh lên xe, cô cũng nín không nói ra một câu.

Vì thế, cô tự khinh bỉ mình, kỳ thực cô muốn nói rất nhiều rất nhiều, cũng có rất nhiều điều dặn dò, nhưng rốt cuộc, cái gì cô cũng không nói.

Mãi đến khi Cố Thừa Đông đã đi xa, cô quay đầu lại, phát hiện ông nội đang nhìn mình cười không ngừng, khiến cô càng thêm xấu hổ.

Vài ngày sau khi Cố Thừa Đông đi, Dương Cẩm Ngưng vẫn buồn bực không vui. Vốn tưởng anh không có ở nhà, cô cũng có thể tự giải trí, nhưng hiện tại cô chẳng có hứng làm gì hết. Những lúc ngồi một mình, cô

cười ngốc nghếch, tưởng tượng hình dạng của Cố Thừa Đông. Bộ dạng anh tiếp khách thế nào, ở cuộc họp thì nghiêm túc ra sao, anh tức giận thì sắc mặt trầm xuống cỡ nào.

Được rồi, đúng là cô rất nhớ anh.

Cứ theo cái này mà nói, khẳng định là bản thân cô còn háo sắc hơn Cố Thừa Đông. Cô cứ nghĩ về anh như vậy, huyền tưởng đến từng tiếng nói cử động của anh, thậm chí khi ngủ cũng nghĩ gối của anh, cảm nhận được mặt trên còn mùi của anh. Có lẽ Cố Thừa Đông sẽ không có cảm giác như cô, cũng sẽ không làm mấy việc ngốc nghếch này. Vì vậy cô thấy mình hèn mọn hơn anh.

Cô vốn trước đây không có suy nghĩ đến anh, không có anh cô lúc nào cũng tự mình sống tốt, hiện tại cô làm sao vậy?

Cô cầm lấy gối ngủ của anh, tay tạo thành nắm đấm, đánh chiếc gối vô tội, đều là anh hại cô biến thành như vậy, đáng ghét đáng ghét.

Đánh xong cảm thấy bản thân mình thực sự vô vị hết sức.

~

Dương Cẩm Ngưng ngồi trong sân, vô cùng buồn chán, chẳng lẽ cô trúng độc rồi sao?

Cúi đầu xem ngón tay của mình, giống như bị bệnh không nhẹ chút nào.

(Em cũng thấy chị bệnh nặng dữ lắm rồi)

Cố Kế Đông vừa về, lặng lẽ đi tới, đứng hồi lâu, cô cũng không phát hiện ra anh, miệng không khỏi nở nụ cười, “Sau khi anh ba đi công tác, chị dâu giống như cái cây không ai tưới nước vậy, bị bệnh mất rồi?”

“Cậu cũng biết tôi đang trúng độc sao?” Xoay người nhìn Cố Kế Đông, lúc này mới nghĩ lời nói của mình có chút kì lạ, vì vậy cười ha ha hai tiếng, “Về sớm vậy, cậu cũng bỏ người đẹp được sao?”

“Chị không muốn để anh ba đi sao??”

Những lời này của Cố Kế Đông khiến cho Dương Cẩm Ngưng xị mặt, hình như ai cũng nhìn ra được cô không vui là Cố Thừa Đông. Cô biểu hiện rõ ràng vậy sao? Cô rất hoài nghi, khuôn mặt cô có đúng là rất giống bộ dạng người cô gái đang yêu say đắm hay không. Cô không khỏi lấy tay sờ mặt mình, đừng có mất mặt như thế được không...

Cố Kế Đông có lẽ cảm thấy vẻ mặt này của cô trêu đùa rất thú vị, liền ngồi xuống.

“Anh ba của cậu là vì công việc, vì công việc.” Còn cô rất muốn làm một người phụ nữ rộng lượng, không muốn cản bước tiến của chồng. Nghĩ như vậy, lòng cô thật sự được cân bằng.

Cố Kế Đông che miệng cười thầm.

Dương Cẩm Ngưng không khỏi trừng mắt với con người này, sao lại dám có biểu hiện khinh thường cô như thế?

“Thật ra, anh ba đi rồi... Chị dâu, không phải chị cũng có chân sao?” Cố Kế Đông nhẹ nhàng cười.

“Cho nên tôi cũng có thể chủ động đi tìm anh ấy?” Cô lập tức nổi hứng.

Đúng vậy, Cố Thừa Đông cũng không cấm cô đến, cô vì sao phải ở nhà chịu giày vò chứ? Sao cô không sớm nghĩ đến vậy. Còn có thể thuận tiện đi du lịch, thật tốt... Cô đúng là trở nên ngốc rồi, việc ấy cũng nghĩ không ra.

“Em cũng không có nói như vậy.” Cố Kế Đông nhún vai, “Coi như em chưa nói gì.” Nói xong, anh ta đứng lên nhân nhả đi.

Dương Cẩm Ngưng nhìn bóng lưng Cố Kế Đông, nhớ một cây cỏ trên đất ném về phía anh ta.

Cái gì mà coi như chưa nói chứ, nói hết ra rồi còn gì nữa, đương nhiên cô nghĩ cái đề nghị ấy cũng tốt.

Nói là làm chính là tác phong hành sự của Dương Cẩm Ngưng. Cô cầm lấy điện thoại gọi điện hỏi thăm Cố Thừa Đông hiện tại đang ở khách sạn nào, tất cả đều sắp xếp xong, cô liền đi mua vé máy bay.

Nghĩ đến phản ứng giật mình của anh khi cô đột nhiên bay đến, cô vô cùng hưng phấn.

Chỉ là trước khi Dương Cẩm Ngưng chuẩn bị đi, xảy ra chút chuyện nhỏ.

Cố lão gia liên tục ho khan, cô không nhận được đi đến hỏi: “Ông nội, ông làm sao vậy?” Cô liên tục vỗ nhẹ lưng ông.

Lão gia cất chiếc khăn đi, không cho Dương Cẩm Ngưng nhìn thấy.

“Không có gì... Đừng lo lắng.”

“Đi bệnh viện xem, cháu đưa ông đi.”

Lão gia lắc đầu, ý bảo cô đưa ông về phòng là tốt rồi, “Bệnh cũ, mấy đứa cũng đừng lo lắng quá... Nha đầu nhà người, hai vợ chồng sống tốt với nhau là ông đã thỏa mãn rồi.”

“Sẽ như vậy mà.”

Lão gia nhìn cô, mang theo chút hài lòng.

Dương Cẩm Ngưng nói nên gọi bác sĩ tư nhân đến, lão gia không chịu, chỉ nói thân thể của ông chính ông biết rõ.

Sau khi thu xếp tốt cho lão gia, Dương Cẩm Ngưng nghĩ có chút kì lạ, nhưng cũng không thể nói rõ rốt cuộc ở đâu.

Khi cô vừa đi khỏi, Cố lão gia liền gọi điện kêu Cố Kế Đông đi vào.

“Chuyện này, có phải sự thật hay không?”

Thấy Cố Kế Đông im lặng không nói, đáy lòng ông càng hoang vắng, từ đáy lòng đã nhận định rõ sự việc, đôi mắt ông nhắm lại...Hồi lâu sau, lại bắt đầu ho dữ dội.

Trời ơi, lại chuyện gì thế này

40. Chương 53

Chương 53: Người yêu của anh

Chuyển ngữ: Sahara

Từ Diên Xuyên đến Yên Xuyên cũng không tốn quá nhiều thời gian, lựa chọn hàng đầu là máy bay. Dương Cẩm Ngưng ngồi trên máy may, nghĩ tới lúc trước cô dùng trăm mưu ngàn kế để hỏi thăm tung tích của Cố Thừa Đông. Cô không thể khiến cho người khác có cảm giác là cô đang điều tra hành tung của chồng mình được, càng không được tỏ ra bản thân đang rất nóng lòng, mở miệng lừa gạt người, không giống với hành vi của cô. Nhưng với cô, quá trình không quan trọng, chỉ cần kết quả được như ý muốn của cô là tốt rồi. Cô ngồi trên máy bay tùy tiện cầm một tờ tạp chí lên xem, mấy trò tiêu khiển na ná như nhau, yêu đương, chia tay này nọ, độc giả đọc cũng thấy mệt.

Phần lớn những người được gọi là minh tinh kia cô đều không biết ai với ai, cô bắt đầu hoài nghi bản thân mình liệu có phải là không có tính thích buồn chuyện hay không. Cô cầm tờ tạp chí, trên đó viết chữ gì cô đều hiểu được, nhưng cô không có tâm trạng đâu mà đọc. Cuối cùng cô nhất quyết ném sang một bên, ngồi đờ ra thất thần.

Trong những lúc không có chuyện gì làm, đại não lúc nào cũng sẽ suy nghĩ miên man. Cô tưởng tượng tới khi Cố Thừa Đông thấy cô, anh sẽ biểu hiện thế nào, kinh ngạc không? Biết đâu lại vui vẻ chết đi được ấy chứ. Nhưng nghĩ tới cảnh Cố Thừa Đông chạy tới ôm chầm lấy mình, cô chợt thấy hai hàm răng của mình chưa loét. Anh sẽ tươi cười nhìn cô và hỏi sao lại tới đây. Đó chính là Cố Thừa Đông mà cô quen biết.

Cô lấy tay chống cằm, miệng khẽ nhếch lên, hàng lông mày nhíu lại. Giống như rất nhiều tình tiết lãng xẹt trong các bộ phim truyền hình hoặc tiểu thuyết, khi người đàn ông đi công tác, khả năng rất lớn là ở bên ngoài cặp kè với một cô gái nào đó, như bài viết “trinh nữ 80 đồng” mà cô đã đọc được trên mạng gần đây.

Dương Cẩm Ngưng tự gõ vào đầu mình, Cố Thừa Đông là ai chứ, anh không phải là người tùy tiện như vậy. Cô không thể nghĩ xấu về anh như thế, lại càng không thể hạ thấp mắt nhìn người của mình được.

Cứ miên man suy nghĩ như thế, cô ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại thì máy bay cũng sắp hạ cánh.

Xuống máy bay, cô mới nhớ ra, hình như đây là lần đầu tiên mình rời khỏi Mạc Xuyên. Cô là một người yêu thích tự do, nhưng nội tâm lại rất cẩn trọng, bình thường ít khi tự đi xa một mình.

Sống một đời, con người ta cũng nên có những lúc bị kích động, đủ để yêu một ai đó không do dự, đủ để chuẩn bị hành lý làm một cuộc hành trình... Có lẽ, nên có thêm vài cái nhất thời kích động khác nữa, nhưng ít nhất thì cô bây giờ cũng đã làm được chuyện đi tới một thành phố xa lạ không chút do dự, cho dù chỉ là vì đi theo bước chân của một người. Kỳ thực cô đã chứng kiến không biết bao nhiêu câu chuyện một người vì một người mà đuổi theo tới tận chân trời góc bể, chỉ là cô không ngờ được, chuyện như vậy lại xảy ra với chính mình.

Chỉ có bản thân cô mới hiểu rõ, hành động này của mình thể hiện cho cái gì.

Cô thật sự muốn có một cuộc sống vui vẻ, nỗ lực vì chính mình, cô không muốn lòng mình lúc nào cũng mang nóng nảy bức bối. Cô hy vọng có thể nắm giữ nắm giữ hạnh phúc trong tay, bất cứ ai cũng không thể cướp đoạt của cô. Suy nghĩ như vậy, dường như cô càng thêm kiên định hơn.

Thế nhưng, điều khiến Dương Cẩm Ngưng phiền muộn chính là thái độ của Cố Thừa Đông lúc nhìn thấy cô, anh chỉ hơi ngạc nhiên một chút, rồi sai người đưa cô về khách sạn nghỉ ngơi, anh căn bản không thêm để ý tới cô. Cô vô cùng thất vọng, đến nỗi nhìn khách sạn này cái gì cũng không thuận mắt, dù cho nó được trang trí bày biện rất lộng lẫy.

Cố Thừa Đông vẫn đang làm việc, anh đang bàn bạc vấn đề hợp tác cùng với một xí nghiệp bản địa. Đối phương tỏ ra rất hứng thú, cho nên anh không thể không tập trung, nhu cầu phụ nữ kia tạm thời gác sang một bên.

Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm căn phòng, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, nhất là liên tưởng đến trước đây không biết đã có bao nhiêu người ở trong này, đã làm chuyện gì trên giường. Nghĩ như vậy cô lại càng cảm thấy bài xích nơi này. Cô chẳng phải còn trong trắng gì, cô biết rõ điều đó. Trong trắng chỉ là món đồ chơi của những kẻ nhiều tiền mà thôi, thời niên thiếu của cô không xứng với thứ đó. Nhưng cô không thích dùng những thứ mà người khác đã dùng qua, trừ phi là người mà cô cảm thấy thân thiết. Chính vì thế mà ở trong căn phòng này, ngay cả ngồi xuống cô cũng không muốn.

Cố Thừa Đông trở về khá muộn, sắc mặt mệt mỏi nhưng vẫn hiện rõ ý cười.

Vì nụ cười ấy mà cô quyết định tha thứ cho hành vi “không quan tâm” vừa nãy của anh.

“Sao không gọi điện trước?” Anh nheo mắt nhìn cô, thuận tiện cởi áo khoác ngoài ra.

Cô bĩu môi: “Muốn cho anh bắt ngờ mà.” Ai biết được anh chẳng thêm phối hợp với cô một chút. Cô nháy mắt với anh, làm bộ nhìn quanh căn phòng: “Thật ra là đến xem anh có làm chuyện xấu hay không?”

Cố Thừa Đông vốn định đi tắm rửa, nghe thấy cô nói vậy thì quay người lại nhìn cô: “Vậy đã phát hiện ra chuyện gì trọng đại chưa?”

Cô chạy tới trước mặt anh, bộ dạng vô cùng ầm ức: “Sao nhìn thấy em, anh lại không chút vui vẻ thế... thật chẳng thú vị.”

Cố Thừa Đông giơ tay lên chạm vào mặt cô: “Mai là có thể ký xong hợp đồng rồi, nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra là ngày kia có thể quay về rồi.”

Ý của anh là cô không cần hấp tấp chạy tới đây như vậy.

Cô làm mặt quỷ với anh.

Sau khi tắm xong, anh mới đưa cô ra ngoài đi ăn.

Buổi tối lúc đi ngủ, Dương Cẩm Ngưng vô cùng mất ngủ. Cô luôn có cảm giác chỗ này bản chỗ kia bản, kiểu gì cũng không thoải mái được. Dù Cố Thừa Đông đã khẳng định đây là phòng tốt nhất khách sạn rồi, cô

vẫn một mực khó chịu. Bản thân cô khó chịu, cho nên ở trên giường lăn qua lăn lại khiến anh cũng không ngủ được, rốt cuộc cả hai đành phải ngồi dậy. Việc đầu tiên Dương Cẩm Ngưng làm là lập tức đi tắm, chỉ hận không thể ngay lập tức rời khỏi cái nơi quỷ quái này. Xem ra, cô đúng thật là không phù hợp với việc ra khỏi nhà đi du lịch, cũng may là cô không ham thích chuyện này lắm, chứ không thì nhất định sẽ tự dẫn vật bản thân đến chết.

Cố Thừa Đông chau mày, rất muốn nói cô là người phiền phức, sao trước đây anh không phát hiện ra chứ.

Hai người đứng ngoài ban công nói chuyện. Tinh thần anh không tốt như cô, anh ngồi trên ghế, thỉnh thoảng nói với cô mấy từ. Cô nói lảm nhảm một hồi mới phát hiện anh không thèm đáp lại mình, lúc ấy mới quay lại thì đã thấy anh ngủ rồi.

Quan sát anh hồi lâu cô mới thấy mình có phần quá đáng.

Vậy mà anh cũng chiều ý cô.

Nếu là trước đây, anh hẳn sẽ bực mình nhìn cô: “Dương Cẩm Ngưng, em không để anh yên được à?”, hoặc: “Tự em giầy vò em được rồi, đừng có liên lụy tới người khác.”, hơn nữa, về mặt anh cũng sẽ thờ ơ không cảm xúc.

Nhưng mà hiện giờ, anh dường như không hay nói mấy lời đó nữa.

Dương Cẩm Ngưng lấy làm thích thú, thậm chí còn cảm thấy như vậy chưa đủ, một chút cũng chưa đủ... Cái thứ gọi là tình cảm, cho dù đối phương có hồi đáp lại mình bao nhiêu thì bản thân mình vẫn muốn được vui đòi tiên.

Sau khi ký kết hợp đồng xong xuôi, Cố Thừa Đông còn phải tham gia một bữa tiệc. Dương Cẩm Ngưng không thèm nghe lời khuyên của anh, nhất quyết đem đồ bay về Mạc Xuyên. Cố Thừa Đông thật sự không biết phải làm sao với cô, cho dù là đưa ra lý do lái xe ban đêm không an toàn, hay dự báo thời tiết nói đêm có mưa lớn, cô cũng đều không quan tâm, nhất định không chịu ở lại chỗ này, cô không chịu nổi cái cảm giác không thoải mái. Tới thành phố xa lạ này rồi cô mới thật sự nhận ra, nơi mà mình thích nhất chính là nhà mình, nơi đó mới có thể khiến bản thân thanh thản.

Cố Thừa Đông cũng hiểu cô được phần nào, cô là người cố chấp đến cùng, không có bất cứ lý do nào hữu dụng với cô, bởi lẽ từ xưa tới nay cô căn bản không thèm nghe, thứ cô muốn nghe chỉ là sự thỏa hiệp của người khác với mình.

Tính này của cô thật không biết là tốt hay xấu nữa.

Dương Cẩm Ngưng đã thu dọn xong xuôi đồ đạc, ngồi trong xe chờ Cố Thừa Đông, đợi sau khi bữa tiệc kết thúc là hai người có thể lập tức lái xe về nhà.

Cố Thừa Đông cũng cố gắng rời khỏi bữa tiệc sớm một chút. Đi tới chỗ đỗ xe, nhớ tới những lời cô nói trước đây, anh không khỏi thở dài. Hôm nay anh cũng uống rượu, nhưng chắc chắn cô sẽ không châm chọc anh như hôm đó nữa: “Nếu anh phạm tội lái xe trong khi say rượu, liệu em có làm sao không?”

Có một số thứ, ngẫm ra rất kỳ quái, không phải sao?

Dương Cẩm Ngưng ngồi trong xe chờ cũng chưa lâu, vậy mà đã nhìn thấy anh đi ra, cô không khỏi ngạc nhiên. Cô còn tưởng là sẽ phải đợi rất lâu, cho nên mới ngồi tải về một bộ tiểu thuyết để đọc giết thời gian.

“Nhanh vậy sao?”

Cố Thừa Đông ngồi vào ghế lái, gật đầu với cô.

“Giám đốc Lộ cũng muốn tan tiệc sớm để về nhà với bà xã.” Thật ra, anh không căn bản không cần phải giải thích với cô.

Dương Cẩm Ngưng có phần ngạc nhiên, anh trước giờ vẫn là người không thích nói nhiều lời thừa thãi. “Xả hội hiện giờ mà vẫn còn người đàn ông như vậy. Đúng là hiếm có.”

Dương Cẩm Ngưng không biết mình nói gì sai hay không mà anh lại quay lại nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng khó hiểu.

Xe mới đi được một nửa chặng đường, trời bắt đầu đổ mưa lớn. Những hạt mưa nặng nề rơi trên cửa kính ô tô phát ra thứ âm thanh đồm độp khiến cho người ta càng thêm bất ổn.

Dương Cẩm Ngưng nuốt nước bọt, quan sát khuôn mặt nửa nghiêng của Cố Thừa Đông, chưa phát hiện ra bất kỳ tâm tình nào khác trên mặt anh. Thật lòng mà nói, cô chủ yếu là đang sợ anh sẽ trách móc mình, anh đã khuyên cô rồi mà cô không nghe. Bây giờ mưa càng lúc càng lớn, tiếng mưa nghe thật đáng sợ. Đột ngột, một tiếng sấm rền vang.

Dương Cẩm Ngưng bắt đầu hồi hận, nhưng giờ chung quanh đây cũng không có nơi nào để dừng chân nữa rồi.

Cố Thừa Đông vẫn đang chuyên chú lái xe, vô tình nhìn qua gương chiếu hậu thấy cô đang ôm hai tay trước ngực, cánh tay dường như dùng sức rất mạnh, sắc mặt cô cũng không được tốt lắm. Anh lo lắng: “Em sao thế?”

Cô chỉ lắc đầu.

Cố Thừa Đông nhìn cô rất lâu mới dè dặt lên tiếng: “Em sợ?”

Cô mím môi, không trả lời câu hỏi của anh.

Bộ dạng này của cô khiến anh nhớ tới quãng thời gian khi hai người mới kết hôn. Lúc ấy, vì sự lạnh nhạt và thái độ thờ ơ của anh với cô, nên ban đêm đi ngủ, cô lúc nào cũng cố gắng chừa ra một khoảng cách giữa hai người. Nhưng khi trời đổ mưa, sấm chớp trắng trời, cô sẽ mất tự chủ mà ôm chặt lấy anh, mặc kệ trước đó hai người vừa cãi nhau hay hòa thuận.

Có lẽ, khi còn bé, cô...

Anh vẫn chưa từng mở miệng hỏi cô chuyện này. Dọc đường đi anh chỉ chú ý tới phía trước để lái xe, cô không nói lời nào, sự im lặng đến mức không bình thường.

“Mẹ em...”

Cô đột nhiên mở miệng, nhìn về phía anh.

Cố Thừa Đông sững sốt: “Sao?”

“Là một người phụ nữ ngu ngốc.” Dương Cẩm Ngưng nhìn ra chỗ khác. Dường như cảm thấy chuyện này thật phiền muộn, cô không muốn nói thêm nữa, đành kết thúc bữa cho xong. Cô không muốn trước mắt bất cứ ai tỏ ra bản thân mình đáng thương. Cô chỉ muốn mọi người thấy cái mặt tự tin sáng sủa giả dối của bản thân, còn mặt âm u xấu xí kia, cô không hy vọng chia sẻ với bất cứ kẻ nào. Dưới một cơn mưa như thế này, người phụ nữ ngốc nghếch đáng thương kia ở trong phòng vừa khóc vừa cười, tay ôm một đồng quần áo cũ, miệng lẩm bẩm: tôi có con trai, tôi có con trai rồi...

Thấy bộ dạng Dương Cẩm Ngưng như vậy, Cố Thừa Đông cũng không nói gì thì thêm nữa. Không biết xe đã đi được bao lâu, anh mới thấy cô tỉnh táo trở lại: “Đang đi đâu thế?” Hình như không phải đường về nhà.

“Mưa lớn quá, tới đằng kia ngủ tạm một đêm.” Ánh mắt của anh rơi trên mặt cô: “Không phải khách sạn.”

Tâm trạng phiền muộn của cô dường như đã thuyền gảm, cô gật đầu.

Lúc này cô mới nhớ tới, nơi này chính là nơi mà mấy tờ báo kia đã đưa tin – nơi ở bí mật bên ngoài của Cố Thừa Đông – biệt thự dành cho một người khác, lại còn đặc biệt nhấn mạnh là “sào huyệt tình yêu” của anh và người trong lòng anh.

Nghĩ vậy, Dương Cẩm Ngưng chợt thấy lòng nhẹ nhõm hẳn đi.

Nơi đây thật sự là nơi ở bên ngoài của Cố Thừa Đông, đương nhiên người ta miêu tả cũng không sai. Nơi này vốn là nơi anh dự định sống sau khi kết hôn, hơn nữa, tòa biệt thự này còn đặc biệt có ý nghĩa với anh – là thứ mà anh dùng số tiền đầu tiên trong đời tự mình kiếm được để mua. Sự hưng phấn năm ấy, sau này cho dù có bao nhiêu thành công cũng không thay thế được.

Cố Thừa Đông chạy xe vào gara rồi đưa Dương Cẩm Ngưng vào nhà.

Điều kiện tiện nghi trong căn nhà rất tốt, nhưng hiện giờ Dương Cẩm Ngưng hoàn toàn không có tâm trạng nghiên cứu những thứ đó.

Cô cảm thấy tất cả đều xa lạ, cũng không hỏi anh những điều mình tò mò: “Ngủ ở phòng nào?”

“Tùy em...” Cố Thừa Đông vừa dứt lời, Dương Cẩm Ngưng liền đẩy cửa một căn phòng gần nhất. Cô bước vào trong phòng, mở đèn lên, đây căn bản không phải phòng ngủ, có lẽ là thư phòng, vậy mà anh cũng không thèm ngăn cô lại.

Đang định đi ra ngoài, cô lại chợt trông thấy trên tường có treo một bức tranh.

Một bức tranh quen thuộc...

Cô đi tới gần. Sự quen thuộc nằm ở chân dung người được vẽ. Một cô gái đang nhìn về phía tấm gương để trang điểm, khuôn mặt trong gương mờ nhạt.

Dương Cẩm Ngưng siết chặt bàn tay.

Góc dưới bên phải, hai chữ rõ ràng đập vào mắt cô.

Tô Tây.

41. Chương 54

Chương 54: Thật nực cười (p1)

Dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm bức tranh, không có tâm trạng nhớ lại bất cứ điều gì, nhưng cũng không đợi đoạn ký ức cô vẫn luôn bảo tồn kia trôi đi. Thậm chí, cô còn có thể nhớ lại đầy đủ nhưng sự việc trong quá khứ mà những người khác đã quên mất. Ví dụ như, khi cô học tiểu học đã từng cãi nhau với bạn nam ngồi bên cạnh, vào giờ học rồi hai người vẫn còn cãi cọ, khiến cho cô giáo đang giảng bài rất bực mình, phải dừng lại nói: “Em là một con gái đấy...”. Dương Cẩm Ngưng xấu hổ tới cực điểm, giống như cô không xứng đáng là một cô gái vậy. Người ta vẫn luôn tỏ ra khinh bỉ những cô gái nói lời thô tục như thế, thân là con gái mà lại...

Bức tranh này đối với Dương Cẩm Ngưng mà nói, cũng là một điều không dễ gì chịu nổi.

Cô nhớ rõ bản thân đã cố gắng kìm nén cái ý nghĩ muốn hủy diệt tất cả như thế nào, nhớ rõ mình đã kìm nén cảm giác thất bại khi lực bất tòng tâm ra sao. Bản thân nghèo túng không xu dính túi đã định sẵn cuộc đời cô muốn làm gì cũng không được.

Chúng ta lúc nào cũng tỏ ra khinh thường những người có đặc quyền chiếm giữ, thế nhưng, nguyên nhân thực chất chẳng phải là vì cái quyền lực ấy không nằm trong tay chúng ta hay sao? Nếu bản thân mình có được cái quyền ấy, chúng ta sẽ làm được tất cả những điều mình muốn.

Nhưng cô không có cái quyền ấy, cũng không thể tự hủy hoại bản thân mình. Vì vậy cô đành phải cố gắng kiềm chế bản thân rằng, muốn trở thành bộ dạng như trong bức tranh này, nhất định phải trải qua rất nhiều chỉnh sửa, phải tự mài giũa bản thân, không thể chỉ biết ngồi đây oán trời than đất được, như vậy thật nực cười.

Cuối cùng, cô không thể biến thành mẫu người mà mình muốn, nhưng chí ít cũng sẽ không đánh mất lý trí của bản thân.

Hôm nay, bức tranh này lại xuất hiện trước mặt cô, cô nhìn chằm chằm vào hai chữ “Tô Tây”, tim đột nhiên đau nhức.

Suzie...

Hóa ra là Suzie...

Trong lúc cô tưởng mình đã thành công, trong lúc cô cho rằng mình đã tới gần hạnh phúc, thì ông trời lại hung hăng đập ngã cô một cú. Hạnh phúc cô ngỡ là của chính mình, hóa ra chỉ là đồ dùng thừa lại của Suzie mà thôi...

Cô không ngu. Cô biết rõ tất cả những gì mà Cố Thừa Đông muốn chỉ là sự tin tưởng, cho nên cô mới không hỏi, không suy nghĩ. Nhưng có lẽ, ưu điểm lớn nhất của anh chính là không nói dối cô. cô đã từng nghĩ, nếu như giữa anh và Diệp Văn Hi không có bất cứ quan hệ gì, thì cô cần gì phải lo lắng?

Thế nhưng, sự thật này đã nói cho cô biết, cô đã thua, thua thê thảm. Thậm chí, so với lúc cô tưởng Diệp Văn Hi là bạn gái cũ của anh, thì bây giờ cô còn phần nộ và bất bình hơn. Nếu người phụ nữ trước kia của anh là Diệp Văn Hi, cô còn có thể cười cợt anh không có mắt nhìn người, còn có thể dùng đủ lời lẽ thô tục chế nhạo anh, thế nhưng, người đó lại là Suzie... Cô không còn lời nào để nói nữa, cô không dám phủ nhận cái tốt của Suzie, càng không thể xóa mờ đi sự thiện lương của cô ấy. Thậm chí, cô còn cảm thấy tự ti. Khi biết người con gái trong lòng Cố Thừa Đông là Suzie, cô thật sự cảm thấy tự ti, trái tim cô đột nhiên trống rỗng, giống như cho dù cô có làm cái gì thì cả đời này cô cũng không thể so sánh được với Suzie vậy, cô tin rằng trong lòng Cố Thừa Đông cũng nghĩ như vậy. Cứ cho là anh chấp nhận cô đi, cùng lắm cũng chỉ là vì Suzie không còn trên đời này nữa cho nên anh mới không miễn cưỡng bản thân.

Dương Cẩm Ngưng cô, vĩnh viễn thua kém Suzie, thu kém ở một chữ “chết”.

Cô không dám cười nhạo Cố Thừa Đông nữa, anh đúng là có mắt nhìn người... Cô cần môi, không có cách nào không chế nổi buồn dâng lên nơi đáy lòng.

Suzie, Suzie, Suzie...

Cô hận người con gái ấy, hận vô cùng. Đã chết rồi sao vẫn còn dằn vặt cô? Giương cái móc tốt bụng hiền lành lên khiến cô hận không nổi, mà yêu cũng không xong, khiến cô phải đau khổ giày giụa trong mẫu thuẫn, bây giờ còn xuất hiện chiếm lấy trái tim chồng của cô.

Cô hận Suzie, hận thấu trời. Cô ấy lúc nào cũng là người con gái tốt, khiến cho Diệp Kim Bằng yêu thương, là bảo bối của Tô Tình, là học trò ngoan của thầy cô, là nữ thần trong lòng tất cả bạn nam, là thần tượng của tất cả các bạn nữ, vừa có tài, lại vừa có sắc.

Sự tức giận cường liệt trong lòng Dương Cẩm Ngưng lúc này dường như chứng minh rõ chính cô là một người phụ nữ xấu xa đang đổ kị với một người con gái tốt hơn mình. Sự thiếu lý trí trước đây muốn kiểm chế, giờ khắc này lại hoàn toàn bị cô phóng thích. Ghét. Hận. Tất cả bất ngờ đột kích cô, khiến cô liều lĩnh tiến lên giật bức tranh xuống hung hăng xé rách, tốt nhất là xé thành những mảnh vụn, tốt nhất là để nó không còn là bộ dạng ban đầu nữa.

Cố Thừa Đông đứng bên ngoài hồi lâu, ngấm nhìn tất cả những thứ quen thuộc nơi đây khiến anh có chút xót xa hoài niệm lại những thứ chưa đạt được, có lẽ, ít nhiều gì anh vẫn còn cảm giác tiếc nuối.

Anh châm một điếu thuốc, chậm rãi hút đến khi chỉ còn lại đầu mẩu nhỏ. Vẫn chưa thất Dương Cẩm Ngưng đi ra, anh tò mò không biết cô lại tìm được cái gì chơi vui trong đó. Anh không khỏi lắc đầu, cô lúc nào cũng như một đứa trẻ, đương nhiên với điều kiện anh đừng ai chọc tới cô.

Vừa bước vào trong phòng, đập vào mắt anh là hình ảnh cô đang điên cuồng xé rách bức tranh kia.

Mặt anh lập tức biến sắc, chạy tới trước mặt cô: “Em đang làm cái gì?”

Anh không nhìn cô, chỉ chăm chăm nhìn vào bức tranh bị cô xé nát. Từng mảnh vụn rơi trên mặt đất, một ít còn sót lại trên tay cô, còn anh vẫn đang nắm chặt lấy tay cô.

Anh tức giận rồi. Hơn nữa, còn là vô cùng tức giận.

Dương Cẩm Ngưng quan sát sắc mặt Cố Thừa Đông, sự tức giận này dường như cách đây không lâu đã từng xảy ra, vẫn tốt, mức độ cũng không quá đáng hơn ngày đó là bao... Dương Cẩm Ngưng không khỏi bật cười tự giễu, sự khó chịu trong lòng vẫn chưa nguôi ngoai.

“Em ghét bức tranh này.” Cô nhẹ bẫng thốt ra câu đó, “Vô cùng vô cùng ghét.”

Cố Thừa Đông vẫn nắm chặt tay cô không buông: “Đó chỉ là một bức tranh mà thôi.” Anh càng dồn sức lên tay.

Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm Cố Thừa Đông, anh vẫn là khuôn mặt ấy nhưng sao cô càng nhìn càng cảm thấy khó chịu: “Chỉ là một bức tranh...” Dương Cẩm Ngưng nhếch miệng, “Để hoài niệm tới người cũ sao? Nói đơn giản như vậy, cho rằng tôi là kẻ ngu si lắm sao?”

Cố Thừa Đông giằng lấy những mảnh giấy trong tay cô, vung tay một cái, cô liền ngã xuống đất. Nhưng anh cũng không thèm nhìn cô lấy một cái, chỉ cúi người nhặt những mảnh vụn lên. Anh dè dặt cẩn thận từng chút từng chút, giống như những mảnh vụn ấy là thứ quý báu nhất cuộc đời anh.

Nước mắt cô thoáng chốc đã chảy rơi xuống, không thể kiềm chế được nữa rồi.

“Suzie mới là người trong lòng anh mà không ai thay thế được?”

“Đúng.”

Giống như cô đã từng nói, ưu điểm lớn nhất của anh chính là rất thành thực, thế nhưng cô thật sự hy vọng anh lừa cô. Cô biết, chỉ cần anh muốn thì anh có thể gạt cô, nhưng anh không muốn vậy, anh không muốn lừa dối cô.

“Anh là vì Suzie nên mới chu cấp tiền cho Diệp Văn Hi, mới chăm sóc mẹ con bọn họ?”

“Đúng.” Thật ra, cũng không hẳn là chăm sóc, ngoại trừ vấn đề chu cấp kinh tế thì hai mẹ con bọn họ vốn dĩ không có bất cứ quan hệ nào khác với anh. Trừ một lần duy nhất kia, bệnh tình của Tô Tình tái phát, Diệp Văn Hi quá hoảng loạn nên mới gọi điện cho anh. Giây phút ấy, trong đầu anh lại vang lên câu nói kia của Suzie: “Nếu có thể, mong anh giúp đỡ chị gái em.”

Tất cả đều có lý do, tất cả đều rất rõ ràng hợp lý.

Diệp Văn Hi đích thực là dựa vào năng lực bản thân mà xin vào làm việc ở Cố Thị, Cố Thừa Đông không hề dành cho cô ta bất cứ đặc quyền nào. Thậm chí, lúc cô ta chủ động trả lại khoản tiền kia cho anh, anh cũng không từ chối. Anh không hề muốn có bất cứ dây mơ rễ má nào với phụ nữ, đặc biệt là vấn đề tình cảm. Phụ nữ nhiều người thường tự cho mình là đúng, nếu bạn đối xử với một người phụ nữ nhân đạo một chút thì điều đó có nghĩa là bạn có cảm tình với cô ta, vì thế mới khiến cô ta có những suy nghĩ lệch lạc.

Dương Cẩm Ngưng vẫn chưa rời mắt khỏi Cố Thừa Đông. Suzie quả nhiên là không tầm thường, chết rồi mà vẫn còn sức ảnh hưởng lớn đến vậy.

Cố Thừa Đông đã nhặt hết những mảnh vụn, chuẩn bị đứng lên thì Dương Cẩm Ngưng cũng lập tức đứng dậy, giằng lấy những mảnh giấy trong tay anh tiếp tục xé, hơn nữa, còn hung hăng đá Cố Thừa Đông một cước.

“Vì sao anh lại phải yêu Suzie? Vì nào lúc nào cũng là Suzie?” Nếu như là người khác, cô có thể mặc kệ không thèm để ý, cô có thể hoàn toàn tự tin. Nhưng, vì sao lại là Suzie?

Bộ dạng vừa khó coi vừa hung dữ này của cô không phải là vì muốn phá hủy bức tranh, mà đơn thuần chỉ là muốn phát tiết với người đàn ông này, bộc lộ ra tất cả sự khó chịu của cô, tất cả sự bất bình của cô.

Cố Thừa Đông vẫn chỉ nhìn cô, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh. Bức tranh này là thứ duy nhất mà Suzie để lại cho anh, thứ duy nhất...

Dương Cẩm Ngưng khua chân khua tay loạn xạ đâm đá anh, sức lực yếu ớt. Cố Thừa Đông bắt lấy tay cô: “Em rất dễ tâm?”

“Đúng.” Cô nhìn anh bằng ánh mắt quật cường qua làn nước mắt.

Anh nhìn cô rất lâu, rồi gạt đầu, buông tay cô, quay người đi ra ngoài.

Lúc vừa bước qua ngưỡng cửa, anh ném toàn bộ những mảnh vụn kia vào thùng rác, đầu không ngoảnh lại mà nói: “Dương Cẩm Ngưng, sự tự tin của em đi đâu mất rồi?”

Dương Cẩm Ngưng ngơ ngác đứng đó, nhìn anh rời đi, cô đứng im thật lâu, thật lâu. Cuối cùng, giống như người mất đi toàn bộ sức lực, cô ngồi sụp xuống đất.

Sự tự tin của cô, nó đi đâu mất rồi?

Vì sao gặp phải chuyện này cô lại đánh mất lý trí của bản thân như vậy?

Nhưng hiện giờ cô không muốn suy nghĩ mấy thứ này, tuyệt đối không muốn. Cô thậm chí muốn khóc một trận, khóc thật to, tốt nhất đừng ai quấy nhiễu cô.

Cố Thừa Đông cũng không có đi đâu xa, anh chỉ đứng ở bên ngoài thư phòng, trong tay cầm một điếu thuốc, nhưng không hút.

Anh nghe thấy cô khóc, trong đầu anh hiện lên bộ dạng đầy nước mắt của cô.

Vừa rồi đúng là anh rất tức giận, rất phẫn nộ, nhưng sau khi nhìn thấy những giọt nước mắt của cô, tâm tình anh dường như đột ngột có sự biến đổi. Anh không muốn nghĩ xem điều đó có ý nghĩa gì.

Anh chỉ đang nghĩ, nếu như Suzie còn sống, anh nhất định sẽ khuyên nhủ Dương Cẩm Ngưng đừng đi tìm cô ấy so đo, đừng gây chuyện với cô ấy.

Có rất nhiều lúc, chúng ta đều phải thừa nhận rằng, những người có tính tình tốt hoặc dễ dàng thỏa hiệp thường chính là vật bị hý sinh, chẳng hạn như Suzie. Cô là biểu tượng của sự thánh thiện, cô nhất định có thể hiểu được hành động vừa rồi của anh. Còn Dương Cẩm Ngưng thì khác, tính tình cô không tốt, vì vậy những điểm “tốt” này càng cần phải nhân nhượng một chút.

Lý luận kiểu này đúng là không công bằng, nhưng chỉ có thể như vậy, không còn cách nào khác.

Cố Thừa Đông ảo não vì mới suy nghĩ xuất hiện trong đầu mình, nhưng tiếng khóc không ngừng của cô đã xóa tan đi nỗi phiền não ấy. Anh buông điếu thuốc còn chưa châm lửa, quay vào thư phòng.

42. Chương 55

Chương 55: Em khóc cái gì? – P1 Dịch: Cà Chua Ép Chính dịch: Sahara

“Khóc cái gì mà khóc?”

Cố Thừa Đông ngồi xổm xuống trước mặt cô, cô đẩy anh một cái thay cho câu trả lời, sau đó tự mình đứng dậy đi ra khỏi thư phòng.

Cố Thừa Đông cũng không hề động dậy.

Phụ nữ là giống như một loài động vật đáng ghét vậy, nếu như bạn đối với cô ấy tốt một chút, cô ấy sẽ cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ, còn muốn tốt hơn, tốt hơn nữa. Nếu bạn cứ mãi tiếp tục chiều cô ấy như thế, đến sau này sẽ có một ngày bạn bỗng nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, và cô ấy sẽ có biểu hiện vô cùng tức giận, truy vấn tại sao bạn lại thay đổi, không còn tốt với cô ấy như xưa nữa. Nhưng nếu bạn ngay từ lúc đầu đã đối xử với cô ấy lúc nóng lúc lạnh, thì chỉ cần một hành động nhỏ của bạn cũng sẽ có thể khiến cô ấy cảm động.

Cố Thừa Đông đứng dậy, chậm rãi ra khỏi thư phòng. Đêm nay, hai vợ chồng bọn họ một câu cũng không nói với nhau. Sau khi đưa ra được sự lựa chọn của bản thân, anh cảm giác trong lòng mình không phải là sự vui sướng hoan hỉ sau trời quang mây tạnh, mà là sự áy náy hổ thẹn không nguôi. Suy cho cùng có nhiều người đàn ông, sau khi đã chứa đựng bóng hình một người con gái khác, lẽ đương nhiên sẽ không còn chú ý tới người con gái trước kia, nói dễ nghe một chút thì gọi là khéo nắm bắt hiện tại, khó nghe hơn một chút chẳng qua là bản tính xấu xa của đàn ông, bản thân anh chẳng qua cũng là nguy biện mà thôi.

Vì vậy mà, sự áy náy và hổ thẹn với Suzie trong lòng anh càng lúc càng trở nên nặng nề hơn. (nghĩa là anh thừa nhận đã quên Suzie và yêu chị Ngưng rồi đúng không?)

Dương Cẩm Ngưng cũng một đêm mất ngủ, cô không biết phải làm sao để mở miệng nói chuyện với Cố Thừa Đông, cũng không muốn hỏi xem chuyện giữa anh và Suzie đã bắt đầu như thế nào, bọn họ yêu nhau

ra sao, anh đã chấp nhận làm những gì cho Suzie. Nhưng cho dù là không hỏi, thì dường như mỗi khi cô nhắm mắt lại, cô đều có thể tưởng tượng ra được bức tranh hoàn mỹ giữa Cố Thừa Đông và Suzie khi hai người họ đứng cạnh bên nhau, ngay cả chính cô cũng không thể nào phủ nhận được, bức tranh đó thực sự rất đẹp, ít nhất vẫn đẹp hơn so với cô đứng bên cạnh anh.

Mọi hành động của cô ngày hôm nay, trong mắt Cố Thừa Đông lại dường như vô cùng thảm hại, cô như vậy vĩnh viễn không thể nào thay thế được Suzie, bởi vì Suzie sẽ không bao giờ làm ra những chuyện như vậy. Người con gái đó mãi mãi dịu dàng với tất cả mọi người, luôn luôn nghĩ cho người khác, sẽ không ghen ghét đố kỵ với ai. Còn cô, vĩnh viễn cũng không thể nào trở thành người như Suzie được, vĩnh viễn không thể nào tốt đẹp được như cô ấy.

Cô như vậy trong mắt Cố Thừa Đông là bộ dạng nào đây?

Nhất định rất là kém cỏi?

Ngày hôm sau, bọn họ vẫn không nói với nhau một lời. Sắc mặt Cố Thừa Đông không tốt, sắc mặt của Dương Cẩm Ngưng cũng chẳng kém là bao. Trước tiên bọn họ trở về Cố gia, Cố Thừa Đông và Cố lão gia bàn vài chuyện về phương án lần này ở thành phố Yên Xuyên, còn cô ở trong sân tùy tiện tìm một chỗ ngồi.

Cô cuối cùng cũng hiểu rằng, có rất nhiều sự thật sẽ khiến cho người ta không thoải mái, chỉ bằng lúc trước coi như hoàn toàn không biết đi. Nếu như không biết, thì sẽ không cần phải để trong lòng, cũng sẽ không khó chịu như vậy. Biết càng nhiều, bản thân cũng sẽ càng lúc càng mờ mịt, hạnh phúc sẽ càng xa vời hơn, còn cô bây giờ không thể làm gì được nữa rồi. Lần trước cô có cơ hội rời khỏi Cố Thừa Đông, thừa lúc bản thân vẫn chưa lún sâu vào vòng xoáy ái tình, thế nhưng cô lại từ bỏ, lựa chọn cùng Cố Thừa Đông cố gắng sống tốt, lựa chọn ở lại bên cạnh anh. Oán hận ai bây giờ, con đường của cô là do chính bản thân cô lựa chọn, chỉ có thể là do cô tự mình gánh lấy hậu quả, ngay cả lí do để trách móc người khác cũng không có.

Lúc đó, thực sự vẫn không nỡ buông tay sao? Không nỡ từ bỏ người đàn ông đã ở bên cạnh lâu như thế, cuối cùng cái gì cũng đều không có được, không nỡ từ bỏ hạnh phúc nhỏ nhoi mình đã từng có, không nỡ từ bỏ tấm chân tình mình đã bỏ ra.

Mà hiện tại thì sao? Sau khi cô biết được mối quan hệ giữa Cố Thừa Đông và Suzie, cô thật sự không biết phải đối mặt như thế nào với người đàn ông này.

Đàn ông và phụ nữ suy cho cùng cũng khác biệt rất lớn, cô thì vướng mắc mãi như vậy, còn anh thì cho dù sau khi đã biết rõ sự thật rồi, vẫn không có biểu hiện gì, như vậy xem ra, vẫn là bản thân cô kém cỏi hơn mà thôi.

Sức khỏe của Cố lão gia càng lúc càng không tốt, thế nhưng ông nhất quyết không chịu đến bệnh viện, chỉ gọi bác sĩ riêng đến khám. Dương Cẩm Ngưng muốn cùng Cố Thừa Đông ở lại bên cạnh ông, nhưng lại bị ông cự tuyệt, bắt bọn họ phải trở về nhà. Vẫn bảo bọn họ cố gắng mà sống tốt, giữa vợ chồng nên hiểu nhau nhiều hơn, mà cô và Cố Thừa Đông đều nhất loạt đồng ý, giả dối vô cùng.

Dương Cẩm Ngưng ngồi trong xe Cố Thừa Đông, bọn họ đã rất lâu, rất lâu không nói chuyện với nhau rồi. Vốn dĩ là hai người thân thiết vô cùng, thậm chí rất nhiều lần cô cảm thấy bọn họ đã trở thành người thân nhất của nhau, nhưng thời khắc xa lạ này đã nhắc nhở cô rằng, sự thân mật đó chẳng qua chỉ là của ngày hôm qua mà thôi.

Cô không thể nào khuấy khỏa được, cũng không thể nào từ bỏ được.

Xe tăng tốc chạy về phía trước, cảnh vật bên ngoài thoáng qua lại không thể nào thu hút nổi ánh mắt của cô.

Cô nhìn chằm chằm vào móng tay mình, mấy cái móng này muốn đẹp phải làm suốt mấy ngày liền, màu xanh ngọc vẫn chưa phai đi chút nào, chỉ tốn hơn một trăm tệ, lúc đó còn cảm thấy rẻ, tính ra vẫn có lợi. Cô còn chìa ra trước mặt anh để khoe, khiến anh không kìm được phải thốt ra vài câu khen ngợi. Bây giờ nhìn lại, cô chỉ cảm thấy phiền chán, hoặc giả có thể nói, bây giờ cô nhìn gì cũng thấy phiền chán, nhìn gì cũng thấy ghét.

Cô từ từ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào bóng lưng Cố Thừa Đông.

“Anh là vì bức tranh đó mới quen biết với Suzie?” Cô còn nhớ năm đó sau khi đã đạt được giải thưởng, bức tranh này liền được người ta đặt ở trong một triển lãm nào đó, cô lúc đó cũng không quan tâm mấy đến chuyện này, thế nhưng bức tranh ấy bây giờ lại nằm trong tay của Cố Thừa Đông.

Phụ nữ vốn thích đàn ông thành thực với họ, nhưng khi nghe đàn ông nói thật rồi, chính họ lại căm ghét câu trả lời ấy.

Cố Thừa Đông nhìn cô qua kính chiếu hậu, cô lúc nào cũng có những thắc mắc như vậy, chỉ đến khi có được đáp án khiến cô vừa lòng mới thôi.

“Đúng vậy!”

Dương Cẩm Ngưng cắn môi, như vậy coi là gì?

Cô đương nhiên cũng sẽ không tự mình đa tình mà cho rằng sau khi xem bức tranh đó anh mới bị thu hút, rồi nảy sinh tình cảm với cô gái trong tranh, cuối cùng gặp được người thật mới tình cảm dạt dào. Sự thật là anh yêu thích tính cách của Suzie, bị con người của Suzie thu hút, còn bức tranh kia chẳng qua chỉ là một đốm lửa xúc tác mà thôi, yếu tố quyết định vẫn là bản thân Suzie.

Xem ra Thượng đế lúc nào cũng ưu ái với những người lương thiện hơn cả.

Bất luận là bằng con đường nào, ít nhất vẫn cho họ một cơ hội được tồn tại.

~~

Preview:

Em vẫn thường nghĩ, liệu có một ngày anh cưới một người khác hay không, sau đó sẽ hoàn toàn đẩy em ra khỏi trái tim anh, rồi hoàn toàn quên mất em...

Anh có như vậy không?

Liệu có xảy ra chuyện đó hay không?

Nếu để em tự mình đưa ra một đáp án, em sẽ ích kỉ mà hy vọng rằng, anh sẽ không như vậy.

Sau khi trở về biệt thự Dạ Hoa, Dương Cẩm Ngưng vẫn không chủ động nói chuyện với Cố Thừa Đông. Cố Thừa Đông vốn là người tùy theo ý người khác, bình thường không thay đổi nổi ai khác, chỉ có thể tự hèn chế chính mình, vì thế anh cũng không muốn đi thay đổi điều gì ở cô.

Cố Thừa Đông đến công ty rồi, Dương Cẩm Ngưng ở nhà nhận được một vài món đồ từ ai đó gửi đến, là bưu phẩm gửi cho Cố Thừa Đông. Dương Cẩm Ngưng nhìn mấy món đồ đó, chỉ nhẹ chau mày.

Cô để đi Hoàng đem tới cho Cố Thừa Đông.

Nửa đêm.

Dương Cẩm Ngưng mặc áo ngủ, từ giường tỉnh dậy, chậm chậm đi đến thư phòng.

Cố Thừa Đông vẫn ngồi ở nơi anh thường làm việc, trên bàn đặt một vài quyển sổ và mấy bức thư, toàn bộ những thứ đó đều do người khác gửi đến. Vỏ hộp bọc những bức thư đó được mở ném sang một bên, trên bề mặt còn dính không ít băng dính, lại không hề bị xé bỏ triệt để, xem ra vẫn còn ngay ngắn một chút. Cô đột nhiên cảm thấy, bọn họ thực sự là không giống nhau, cô sau khi đồ mua trên mạng được gửi tới, cô sẽ rất vui sướng mà muốn mở ra, liền lập tức dùng tay xé bỏ, cái hộp sẽ bị xé tới mức xấu xí khó coi, cuối cùng vẫn là mở không được, liền chạy đi tìm kéo đến cắt. Cố Thừa Đông làm việc, vẫn là vô cùng có lí trí như thế. Việc này ngẫm lại, cô không biết là có nên tự chúc mừng hay không đây, vì bản thân cô đã từng khiến anh mất đi lí trí, cho dù việc đó đã bị che lấp vào bóng tối.

Cô nhìn Cố Thừa Đông cẩn thận lấy ra từng phong thư, cẩn thận mở ra, biểu tình của anh vô cùng trân trọng. Cô quan sát của anh, hành động này vô cùng lớn mật, thế nhưng cho dù cô có đứng ở nơi này thì anh vẫn không phát hiện ra cô. Sự chú ý của anh đã hoàn toàn bị những lá thư kia thu hút, anh bước vào một thế giới khác, hoàn toàn quên mất cô, cũng có thể nói là anh đang ở trong một thế giới riêng mà Dương Cẩm Ngưng cô không thể nào lại gần được.

Một tay cô men theo mép cửa, không thể nào tiếp tục đề xuống những suy nghĩ trong lòng mình, bởi vì cô biết, trong thế giới đó của anh, thời khắc này người ngự trị trong đó chính là Suzie, đó là thế giới chỉ thuộc về hai người bọn họ.

Những bức thư đó cũng chính là của Suzie.

Thực ra chữ viết của Suzie cũng không đẹp, viết viết vẽ vẽ, giống như là chữ của học sinh tiểu học vậy, nhưng ai đã từng nhìn qua đều không thể nào phủ nhận rằng, xem chữ viết của cô sẽ có cảm giác vừa chân thật lại vừa đáng yêu. (Cà Chua: kaka, chữ viết của mình cũng như thế đấy.. nhưng mà không thích giống bà Suzie này đâu. ^^)

Cố Thừa Đông xé tiếp một lá thư, lại tiếp tục xem.

Những lá thư này là sau khi anh ra nước ngoài, Suzie ở nhà viết cho anh, cũng chưa từng gửi đi. Cũng giống như Suzie đã từng nói, cô không muốn mình đi quấy rầy anh, cô mang tình yêu của cô viết nên những bức thư lưu lại, cũng không mấy may để anh phát hiện ra.

Biểu tình của anh thành kính như vậy, khiến sự chua chát trong lòng Dương Cẩm Ngưng càng thêm nồng đậm.

Cố Thừa Đông mở quyển nhật kí đó ra, nhìn chằm chằm vào những câu chữ trên đó đến xuất thần.

Suzie: Em vẫn thường nghĩ, liệu có một ngày anh cưới một người khác hay không, sau đó sẽ hoàn toàn đẩy em ra khỏi trái tim anh, rồi hoàn toàn quên mất em...

Anh có như vậy không?

Liệu có xảy ra chuyện đó hay không?

Nếu để em tự mình đưa ra một đáp án, em sẽ ích kỉ mà hy vọng rằng, anh sẽ không như vậy.

Anh dùng tay nhẹ nhàng ve vuốt lên từng con chữ đã nhạt màu.

Suzie: “Bọn họ nói phải dùng mực cacbon viết chữ mới có thể giữ lại lâu hơn một chút, thế nhưng em chỉ thích dùng mực xanh, xem ra vẫn đẹp hơn một chút.”

Cố Thừa Đông: “Em muốn giữ lại cái gì?”

Suzie: “Rất nhiều, rất nhiều thứ, ví dụ như anh... ha ha..”

Cố Thừa Đông: “Vậy thì em phải dùng mực cacbon rồi.”

Suzie: “Em chỉ dùng mực xanh thôi...” Cô dừng lại một chút, “Em tin rằng cái gì của mình thì nhất định sẽ là của mình, không phải là của mình thì dù em có cố cưỡng cầu như thế nào cũng không được... Hơn nữa, nó thật sự sẽ bị phai màu sao?”

Sẽ, thật sự sẽ như thế, tất cả mọi thứ đều sẽ bị phai màu, chỉ là thời gian lưu lại dài ngắn không giống nhau mà thôi.

Có lẽ, ngay cả tình cảm cũng sẽ như vậy thôi, tình cảm của một số người cũng sẽ bị phai mờ.

Dương Cẩm Ngưng chậm chạp trở lại phòng ngủ, không mở đèn, cũng không phát ra bất cứ tiếng động nào, động tác vô cùng tỉ mỉ nhẹ nhàng. Sau khi đã nằm lên giường, cô lại cảm thấy bản thân mình quá mức cẩn thận rồi, cô đang nghĩ, cho dù cô có gây ra tiếng động to đến cỡ nào, Cố Thừa Đông cũng sẽ không bị cô làm ảnh hưởng. Cô cũng không phải là kẻ nghe lén, cho dù xác thực là cô có đang nghe lén đi chăng nữa.

Cô chịu không nổi bộ dạng trân trọng đó của Cố Thừa Đông, thế nhưng nó lại cứ xuất hiện mãi trong đầu cô, trái tim cô có cảm giác khó chịu, giống như là có vật gì đó đang mắc lại trong đó, nhưng hoàn toàn không đau, chỉ bản thân cô mới biết được mình có bao nhiêu khó chịu.

Thật ra, cô vẫn còn có một chút hy vọng, hy vọng Cố Thừa Đông đêm nay sẽ còn nhớ đến mình. Đương nhiên, anh đã để cô phải thất vọng rồi. Trước đây dù hai người có xảy ra chuyện gì không vui, anh cũng sẽ đến nằm xuống bên cạnh cô, nhưng hôm nay thì không.

Anh không hề trở về phòng ngủ.

Việc này lại khiến cho cô suy nghĩ lung tung, anh có phải vẫn đang đắm chìm trong thế giới có Suzie, có phải sau khi so sánh cô với Suzie, anh lại càng phát hiện ra Suzie vô cùng đáng quý, có phải anh đang suy nghĩ lại cuộc hôn nhân này xem cuối cùng có phải là điều anh muốn hay không? Có phải, cô không phải là người vợ anh muốn. (Sah: ôi tôi đi chết đây, anh chị không chịu nói thẳng nói thật với nhau gì cả!!!)

Cô một đêm mất ngủ, sau khi tia nắng ban mai đầu tiên chiếu rọi vào, cô mới rời giường. Việc đầu tiên chính là chạy đến thư phòng, nhưng tất cả đều vô cùng sạch sẽ gọn gàng, nhìn không ra bất cứ vết tích nào của ngày hôm qua. Dường như tất cả những việc mà cô nhìn thấy ngày hôm qua, hoàn toàn là do cô tự mình ảo tưởng. Thậm chí, cô ở trong thư phòng tìm kiếm một lúc cũng hoàn toàn không tìm thấy bất cứ một lá thư nào cả.

Cô nhất quyết tin tưởng rằng, là Cố Thừa Đông đã mang chúng đến cất ở một góc khuất nào đó, hoặc có thể nói đó chính là góc khuất trong trái tim anh, cô vĩnh viễn cũng không thể bước đến nơi đó.

Cô sau khi đã bình tĩnh lại, mới nghe dì Hoàng nói Cố Thừa Đông đã rời khỏi nhà từ sáng sớm rồi. Tại sao lại đi sớm như vậy, không ai biết được.

Chỉ là, cô biết, ngực của cô càng lúc càng tức, nhưng vẫn không hề có cảm giác đau nhức...

Preview:

“Cảm thấy mình mãi mãi không sánh bằng người khác, mùi vị thế nào? Tôi chính là muốn để cô nếm thử một chút cái mùi vị ấy. Người Cố Thừa Đông yêu chỉ là Suzie, vĩnh viễn sẽ không phải là cô, Dương Cẩm Ngưng.”

43. Chương 56

Chương 56: Lâm vào khốn đốn – P1 Dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng từ tầng trên đi xuống tầng dưới, rồi lại từ tầng dưới lên tầng trên, cứ như vậy liên tục mấy lượt vẫn không chịu dừng lại. Dường như cô có rất nhiều chuyện cần phải suy nghĩ, nhưng một chút cũng vẫn chưa nghĩ thông. Trái tim cô giống như một quả bong bóng căng phồng, cô thật muốn đẩy hết không khí bên trong nó ra ngoài nhưng lại không tìm được miệng quả bong bóng đó ở đâu, đành phải cố gắng chịu đựng cái cảm giác đè nén khó chịu này.

Tâm trạng hiện giờ khiến cô vô cùng thất vọng.

Cố Thừa Đông rời khỏi nhà sớm như vậy, cô đã nghĩ ra muôn vàn lý do. Anh tới công ty, đi bàn công chuyện, mỗi lý do cô đều có thể thuyết phục được bản thân mình, mỗi lý do đều có tính khả thi. Thế nhưng những suy nghĩ ấy cô hoàn toàn rõ ràng chỉ là để tự lừa mình gạt người, chẳng qua cô chỉ đang tự an ủi bản thân mình mà thôi.

Xét đến cùng, cô vẫn rất dễ tâm, vẫn rất khó chịu, không ai có thể khuyên được cô, hai chữ “nghĩ thông” cũng không có tác dụng với cô. Tựa như khi cô thích một chiếc cốc, mà chiếc cốc ấy đã từng bị người khác sử dụng, nếu cô không biết, cô có thể làm như mình là người duy nhất dùng nó, nhưng rõ ràng cô đã chứng kiến tận mắt người khác uống bằng chiếc cốc ấy. Nếu không thích chiếc cốc ấy, cô hoàn toàn sẽ không bận lòng như thế, nhưng bản thân cô lại rất thích nó. Cứ tiếp tục dùng thì cô sẽ cảm thấy không thoải mái, bỏ đi thì lại cảm thấy luyến tiếc. Vì vậy, cô chỉ có thể một mình khó chịu.

Tâm tình rối rắm này của cô chỉ vì một cuộc điện thoại mà thoáng chốc thay đổi. Chính xác mà nói, có người khiến lòng cô càng thêm rối rắm. Luôn luôn có ai đó hy vọng bạn sống không thoải mái, đồng thời họ cũng sẽ đưa ra muôn vàn lý do để bạn khó chịu.

Từ lúc nghe được giọng nói của Diệp Văn Hi, Dương Cẩm Ngưng đã phải cố gắng đè nén nỗi tức giận của mình, rất sợ bản thân sẽ giống như một oán phụ mà chửi bới chỉ vì không vui. Trước mặt kẻ thù mà đánh

mất lý trí đã là thất bại tới một nửa. Định nghĩa về sự thất bại ấy cũng không nằm ở vấn đề có đạo đức hay không, mà là bạn có mạnh mẽ, hiên ngang hơn đối phương hay không.

“Thật hiếm có, cô vẫn còn nhớ tới tôi!” Dương Cẩm Ngưng chậm rãi ngồi xuống, kiềm chế nôn nóng trong lòng, cô gõ ngón tay trên mặt bàn, một lúc sau mới tiếp tục: “Còn tôi, vốn dĩ chẳng nhớ tới cô.”

Thật sự mà nói, cô cảm thấy Diệp Văn Hi này đúng là âm hồn bất tán, không biết cô ta làm thế nào mà có được số điện thoại của cô, càng nghĩ cô càng thấy bực mình.

Diệp Văn Hi vẫn đang cười, cười rất rõ ràng, khiến Dương Cẩm Ngưng cô nghe qua điện thoại cũng cảm nhận thấy rõ.

“Tôi quan tâm tới cô mà!” Diệp Văn Hi làm ra vẻ đang nói chuyện nghiêm trọng, “Muốn biết xem cô hiện tại sống có tốt hay không thôi.”

“Cảm ơn cô quan tâm, như mong muốn của cô, tôi sống rất vui vẻ.”

“Ồ?” Diệp Văn Hi cao giọng, “Ông xã cũng rất tốt với cô sao?”

“Rất xin lỗi, ông xã tôi trước tới giờ vẫn luôn rất tốt với tôi.” Sắc mặt Dương Cẩm Ngưng đã có chút thay đổi, nhưng dù sao cũng không có ai nhìn thấy.

“Cảm giác lừa mình dối người thế nào?” Hình như Diệp Văn Hi vừa hừ lạnh một tiếng, rõ ràng là đang mỉa mai cô, “Biết chồng mình có một tình yêu khác cảm thấy sao? Tôi không ngại nghe cô chia sẻ đâu.”

Dương Cẩm Ngưng trầm mặc vài giây mới lên tiếng: “Cuốn nhật ký và số thư đó là cô gửi đến?” Lúc này cũng có thể hoàn toàn khẳng định như vậy được rồi, tất cả những thứ có liên quan tới Suzie e rằng chỉ có thể là Diệp Văn Hi đưa ra mà thôi.

Diệp Văn Hi chỉ cười, ngầm thừa nhận.

Dương Cẩm Ngưng cắn môi: “Rốt cuộc thì cô muốn làm gì? Không phải là muốn noi theo tấm gương của mẹ mình đấy chứ?” Quả nhiên, “tiểu tam” cũng có thể trở thành một “truyền thống vẻ vang” để kế thừa.

“Tôi muốn làm gì ư?” Diệp Văn Hi vẫn đang cười, nhưng là cười một cách cay đắng, “Cảm thấy mình mãi mãi không sánh bằng người khác, mùi vị thế nào? Tôi chính là muốn để cô nếm thử một chút cái mùi vị ấy. Người Cố Thừa Đông yêu chỉ là Suzie, vĩnh viễn sẽ không phải là cô, Dương Cẩm Ngưng.” Cô ta nói những lời này, thực ra cũng là tự nói với chính mình. Người mà Cố Thừa Đông yêu chỉ có thể là Suzie, không phải Dương Cẩm Ngưng, càng không phải Diệp Văn Hi cô.

“Một người chết, cô cho rằng cô ấy có thể đấu lại tôi ư?”

“Vậy chúng ta đánh cược đi! Tôi dám chắc Cố Thừa Đông mãi mãi chỉ yêu một mình Suzie.”

Dương Cẩm Ngưng cảm thấy có gì đó rất lạ, nhưng không thể nói rõ là lạ ở đâu: “Cô lại muốn làm gì nữa?”

“Cô sẽ biết ngay thôi.”

Dương Cẩm Ngưng vẫn còn muốn nói thêm nhưng điện thoại đã bị đối phương cúp.

Cô lại lâm vào trầm mặc, dù có thể phản bác lại Diệp Văn Hi nhưng sự thiếu quyết đoán từ đáy lòng cũng trở thành nhân tố khiến cô thấy bất an. Dáng vẻ Cố Thừa Đông khi đọc những bức thư kia cứ lớn vồn trong đầu cô, xua thế nào cũng không đi được. Thậm chí, khi liên tưởng tới những lời Diệp Văn Hi nói, tiềm thức của cô lại hoàn toàn tán thành.

Một người đã chết, có phải sẽ trở thành người tốt nhất hay không?

Trong “Chân Huyền truyện” (*), hoàng hậu Thuần Nguyên sau khi chết đi lại khiến cho vị Hoàng Đế đa tình kia nhớ mãi không quên, tình yêu dành cho cô vĩnh viễn không bao giờ mất đi. Có đôi khi, chết lại là một loại vĩnh hằng.

(*) Bộ phim truyền hình chuyển thể từ tiểu thuyết “Hậu Cung Chân Huyền truyện”, nội dung nói về những âm mưu đấu đá nơi hậu cung giữa các phi tần mỹ nữ.

Dương Cẩm Ngưng rót cuộc cũng bình tâm lại. Diệp Văn Hi gửi những thứ kia tới là vì muốn Cố Thừa Đông nhớ tới Suzie, cũng khiến cô không thoải mái. Nhưng nếu như cô cứ suy nghĩ mãi chuyện này, rồi đi cãi nhau với Cố Thừa Đông thì chẳng phải đã giúp người khác vừa ý, giúp Diệp Văn Hy đạt được mục đích của cô ta sao. Cô không muốn làm một người phụ nữ như vậy, không thể cứ vướng mắc trong mớ suy nghĩ lung tung ấy được.

Vậy nên, lúc Dương Nhất Sâm nhắn tin tới, cô cũng cảm thấy mình nên đi ra ngoài một chút, cứ nằm chết dí trong nhà, sớm muộn gì cô cũng phát bệnh, hơn nữa, cô và Dương Nhất Sâm cũng rất lâu rồi chưa gặp nhau. Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy, nếu là trước kia cô nhất định muốn chia sẻ cùng người khác, nhưng hiện giờ cô chỉ biết chấp nhận.

Như vậy xem ra, người thay đổi lớn nhất chính là cô chứ không phải ai khác.

Tắm rửa xong, Dương Cẩm Ngưng thay quần áo, trang điểm một chút mới ra khỏi nhà. Cô muốn tâm trạng mình phải thật tốt, không thể để những kẻ đáng ghét kia làm ảnh hưởng tới mình, càng không thể để bọn họ thỏa mãn. Đau khổ hay hạnh phúc của cô chỉ có thể do chính cô quyết định.

[Preview]

Sau đó, một âm thanh rất lớn vang lên. Dương Cẩm Ngưng chỉ cảm thấy đầu mình vô cùng đau, không biết là đụng phải cái gì. Còn Dương Nhất Sâm đã ngã nhào trên người cô.

Mùi máu tươi nồng nặc khiến cô muốn nôn mửa.

Địa điểm Dương Nhất Sâm hẹn gặp cô là một nơi hẻo lánh, nhưng không gian chung quanh quán trà rất được.

Lúc cô tới nơi, Dương Nhất Sâm đã có mặt ở đó rồi, anh hiện tại so với quá khứ vẫn vậy, lúc nào cũng là người đến nơi hẹn sớm hơn cô. Cô luôn có ý tới muộn nhưng anh chẳng trách móc cô lấy một lời, khiến cô càng thêm hổ thẹn.

Sự quen thuộc này khiến tâm trạng Dương Cẩm Ngưng tốt hơn rất nhiều.

Cô cảm thấy sự thay đổi của Dương Nhất Sâm cũng không hoàn toàn, chỉ ít thì những thói quen trước đây anh vẫn còn giữ lại, anh vẫn luôn cho cô một cảm giác ấm áp.

Cô ngồi đối diện anh, mỉm cười thật tươi. Không gian ở đây quả thật rất đẹp, có thể khiến lòng người ta thư thái.

“Gần đây anh bận rộn cái gì mà không thêm liên lạc với em thế?” Dương Cẩm Ngưng cô sợ nhất là dùng cái cách nói chuyện như những người xa lạ để nói với những người vốn đã rất thân thuộc với mình, vì thế cô cố gắng làm ra vẻ gần gũi, mong muốn tâm trạng mình có thể vui vẻ một cách tự nhiên, giảm tối đa cảm giác xa lạ.

“Ngày nào cũng như ngày nào, không hẳn là bận, cũng không hẳn là thú vị.”

Dương Nhất Sâm đứng dậy rót trà cho cô, động tác hết sức tao nhã, khiến cô lại nghĩ tới thời học cấp ba, các bạn nữ trong trường đều thích gọi anh là “hoàng tử”, quả nhiên anh đúng là một người đàn ông tao nhã.

Cô không phải là một người tao nhã như vậy, đương nhiên không thể lĩnh hội được cái thú thưởng trà này, thứ đồ uống vừa đắng vừa chát, thật sự chẳng biết là ngon ở đâu. Cũng may là hiện tại cô không còn nói những lời thẳng thắn đả kích người khác nữa.

Cô chậm rãi nhấp một ngụm trà đắng chát, nhưng lúc nuốt vào lại cảm thấy ngọt ngào. Cô thích cái cảm giác này, tựa như câu “khổ tận cam lai” vậy, nó nhắc nhở chúng ta rằng, nỗi đau khổ hiện tại chẳng qua cũng chỉ là vì hạnh phúc sau này mà thôi.

“Bố mẹ có khỏe không?” Nghĩ tới hai người lớn, vẻ mặt Dương Cẩm Ngưng cũng tươi tắn hơn lên nhiều.

Dương Nhất Sâm vẫn luôn quan sát kỹ sắc mặt của cô, cho dù cô có trang điểm kỹ thế nào thì vẫn có kẽ hở. Nhưng nụ cười kia của cô cũng phần nào khiến anh yên tâm.

“Đều rất khỏe, giống như trước.” Anh hít sâu, “Bố mẹ nói, người già suy nghĩ cũng sẽ đơn giản hơn, chỉ hy vọng con cái có thể khiến họ yên lòng.”

“Bố mẹ nói vậy là đang ngầm nhắc nhở anh, đã đến lúc lo chuyện đại sự cả đời anh rồi đấy.”

Dương Nhất Sâm nhìn cô, chậm rãi quay đầu đi.

Bên ngoài cửa sổ, trên hàng cột điện, những con chim nhỏ đứng thành hàng dài, chúng cứ bay tới chỗ này một lúc, rồi lại bay tới chỗ kia một lúc, nhưng nhất quyết không chịu rời đi.

Anh nhìn chúng một lúc lâu mới định thần trở lại: “Có lẽ, đúng là nên suy nghĩ rồi.”

Nghe anh nói vậy, cô bất chợt cảm thấy chua xót.

Thời cấp ba, có một lần cô và bạn học đi ăn cơm, trên đường quay về phòng học, người bạn ấy đột nhiên kéo cô chỉ vào một đôi nam nữ, hỏi cô thấy diện mạo người con trai kia thế nào. Sau khi nghe cô trả lời, bạn học kia mới cười nói, cậu ta trước đây là từng theo đuổi mình, nhưng cô ấy không chấp nhận, hiện giờ khi thấy cậu ta đã hẹn hò với một người con gái khác lại đột nhiên có chút chua xót. Nhưng cô bạn ấy cũng khẳng định rằng mình căn bản không có tình cảm với cậu ta, chỉ là vô tình bắt gặp cảnh tượng này nên mới có chút buồn lòng mà thôi.

Hiện tại cảm giác của Dương Cẩm Ngưng cô, có lẽ cũng chính là như vậy.

Người đàn ông đã từng rất tốt với mình, cuối cùng cũng sẽ có một ngày anh ta tốt với một người phụ nữ khác như thế.

Cô cúi đầu: “Vậy bố mẹ nhất định sẽ rất vui.” Cô lại uống một ngụm trà, cảm thấy mùi vị này cũng không đến nỗi nào.

“Vậy còn em, em vui không?”

“Gì cơ?”

“Anh hỏi...” Có lẽ vẫn nên đổi sang vấn đề khác thì hơn, “Em hiện giờ có vui vẻ không?”

“Vẫn tốt, vẫn như bình thường thôi, sao thế?”

Dương Nhất Sâm nhìn chằm chằm cô: “Từ bao giờ chúng ta đã không thể mở lòng ra với nhau được như vậy?”

Nghe anh nói vậy, cô có chút khó chịu, nhưng lại không biết nên nói thế nào: “Sao lại nói em thế! Anh hẹn em ra ngoài lẽ ra nên nói chuyện của anh mới đúng.”

Dương Nhất Sâm sững sờ: “Anh hẹn em ra ngoài?” Anh khẽ nhíu mày, “Không phải em nhắn tin cho anh, nói tâm trạng không tốt, muốn anh cùng em ra ngoài sao?”

Dương Cẩm Ngưng lúc này cũng cảm thấy kỳ lạ, cô tròn mắt nhìn Dương Nhất Sâm, sững sờ: “Sao lại như vậy?” Nhất định là có người cùng lúc hẹn bọn họ ra đây, nhất định là ai đó đã lên kế hoạch. Cô mơ hồ có cảm giác bất an.

Dương Nhất Sâm cũng có suy nghĩ giống cô, nhưng quan sát bốn phía cũng không thấy ai khả nghi, cũng không có ai lén lút chụp ảnh bọn họ ở đây, không gian nơi này hoàn toàn trống trải không có gì che lấp cả.

Chuyện này thực sự đã làm ảnh hưởng tới tâm trạng của hai người.

“Chúng ta quay về thôi!”

Dương Cẩm Ngưng cau mày, cho dù thế nào cũng nên cẩn thận một chút, nhất là khi cảm giác bất an này càng lúc càng mãnh liệt. Dương Nhất Sâm cũng gật đầu đồng ý, sau đó lập tức gọi thanh toán.

Tất cả mọi chuyện rốt cuộc xảy ra như thế nào, trong trí nhớ của Dương Cẩm Ngưng chỉ còn lại một đoạn rất ngắn. Lúc ấy, cô ngồi trong xe Dương Nhất Sâm, xe vừa đi được một quãng thì đột nhiên có một chiếc xe khác lao thẳng đến, cô căn bản không kịp phản ứng, cũng không biết phải làm thế nào. Sau đó, Dương Nhất Sâm cấp tốc chuyển hướng lái, nhưng anh đột nhiên như phát hiện ra cái gì, quyết định chọn một hướng khác.

Sau đó, một âm thanh rất lớn vang lên. Dương Cẩm Ngưng chỉ cảm thấy đầu mình vô cùng đau, không biết là đụng phải cái gì. Còn Dương Nhất Sâm đã ngã nhào trên người cô.

Mùi máu tươi nồng nặc, khiến cô muốn nôn mửa.

Cận kề cái chết như vậy, nhưng cô đột nhiên hiểu ra cái gì. Anh cấp tốc chuyển hướng lái là vì muốn giảm thiểu khả năng thụ thương của cô xuống mức thấp nhất.

[Preview]

Dương Cẩm Ngưng, cô tỉnh táo lại đi! Cô thật sự nghĩ mình tài giỏi lắm sao? Không có nhà họ Cố chống lưng, cô chẳng là cái thá gì cả! Ra oai hùm cho ai xem chứ?

44. Chương 57

Chương 57: Tuyệt đối không khoan dung – P1 Dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật, ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào tấm biển ngoài cửa ghi rõ “Phòng phẫu thuật”, tâm tư thả nổi như trên mây, không thể rơi xuống, cũng không cố định tại một nơi nào. Cảnh tượng vừa rồi cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô. Đó là người đàn ông có thể vì cô mà không màng tới cả tính mạng của bản thân. anh đối xử với cô tốt như thế nào, cô vẫn ghi sâu trong lòng. Cô nhớ kỹ hình ảnh anh ngồi trước đàn dương cầm như một chàng hoàng tử, nhớ kỹ anh ôm cô vào lòng nhẹ nhàng dỗ cô ăn cơm, nhớ kỹ lúc cô bắt anh làm bài tập giúp cô, anh đã lấy đủ mọi lý do để giáo huấn cô thế nào nhưng rồi cuối cùng vẫn không chống nổi ánh mắt khẩn cầu của cô, đành thỏa hiệp.

Cô vẫn luôn ghi lòng những điều tốt đẹp anh dành cho mình, luôn luôn nhớ kỹ. Vậy mà chính cô lại đẩy anh ra, khiến anh bất hạnh chẳng khác nào khiến bản thân mình bất hạnh. Lần đầu tiên cô nghi ngờ, liệu có phải khi đó mình đã hành động sai hay không? Vì sao cứ phải vì sự hoàn mỹ mà tự tay từ bỏ người đàn ông này. Thậm chí, cô còn nghĩ, có lẽ không bao giờ có một người đàn ông nào tốt với cô như anh nữa.

Cũng sẽ không có ai yêu cô như sinh mệnh của mình như vậy nữa...

Cô cắn môi, từng dòng lệ lặng lẽ rơi, toàn thân cô run lên. Cô lúc nào cũng ích kỷ chỉ nghĩ tới bản thân mà không chịu suy nghĩ cho người khác, cuối cùng lại hại mình hại người.

Cô không thể để anh xảy ra chuyện gì, không thể. Nếu không, cả đời này cô nhất định không thể tha thứ cho bản thân mình, cảm giác tội lỗi sẽ vĩnh viễn không thể xóa tan.

Trên người cô cũng vẫn còn đọng lại những vết máu, mặc kệ bộ dạng mình hiện tại có bao nhiêu khó coi, cô vẫn không ngừng khóc. Bao nhiêu người qua người lại nhưng họ cũng chỉ liếc qua cô một cái rất nhanh, dường như ở bệnh viện tình huống như vậy nhìn nhiều cũng thành quen, không có gì kỳ lạ.

Dương Lập Hải và Tả Tần Phương nhanh chóng có mặt tại bệnh viện. Thấy bộ dạng của Dương Cẩm Ngưng như vậy, họ cũng chỉ có thể hỏi qua tình huống hiện tại thế nào. Tả Tần Phương ôm Dương Cẩm Ngưng vào lòng, vỗ vỗ bờ vai cô an ủi: “Đừng khóc đừng khóc, Nhất Sâm nhất định sẽ không sao.” Bà nói vậy cũng không biết là để trấn an ai.

“Đều tại con, nếu không phải vì con, anh sẽ không bị thương.” Dương Cẩm Ngưng ở trong vòng tay của Tả Tần Phương, lại càng khóc lớn hơn.

Tả Tần Phương lúc này cũng đã đỏ hoe mắt: “Nhất Sâm vì con nên mới bị thương, bây giờ con lại như vậy, chẳng phải nó bị thương sẽ vô nghĩa sao. Nó nhất định không muốn trông thấy con như vậy.”

“Mẹ, con đau, rất đau.”

Tả Tần Phương nhìn thấy trên người Dương Cẩm Ngưng đầy máu liền lo lắng, lập tức bảo cô đi kiểm tra nhưng cô cố chấp nói vết máu này đều là từ từ trên người Dương Nhất Sâm. Nghe vậy, Tả Tần Phương lại run lên, càng thêm lo lắng cho con trai.

Dương Lập Hải ngồi một bên, im lặng từ đầu tới cuối chưa nói một câu.

Tả Tần Phương vẫn một mực ôm Dương Cẩm Ngưng trong lòng, không biết phải làm sao, chỉ nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng phẫu thuật, hy vọng bác sĩ đi ra nói với bà rằng con trai bà chỉ bị thương nhẹ, không nghiêm trọng.

Dương Cẩm Ngưng đã ngừng khóc, nhưng vẫn dựa người vào Tả Tần Phương. Cô nghĩ tới tin nhắn mà cô và Dương Nhất Sâm nhận được, nội dung hẹn bọn họ tới cùng một địa điểm, nhưng lại không xuất hiện bất cứ kẻ khả nghi nào. Theo như tính cách của Dương Nhất Sâm, nếu cô không chủ động hỏi thăm, anh nhất định sẽ không mở miệng nói là cô hẹn anh ra ngoài, mà trước tiên anh sẽ thử thăm dò xem mục đích cô hẹn ra ngoài là gì. Nếu như vậy, mọi chuyện sẽ không bị phát hiện.

Không có ai đi làm chuyện nhảm chán như vậy. Hơn nữa chiếc xe kia... hình như nhằm vào bọn họ.

Nghĩ vậy, Dương Cẩm Ngưng lại càng hoảng sợ, bật dậy từ trong lòng Tả Tần Phương.

Trông bộ dạng hoảng hốt của cô, Tả Tần Phương lập tức kéo cô lại: “Cẩm Ngưng, con muốn đi đâu?”

Cô ngơ ngác nhìn Tả Tần Phương: “Con... đi vào nhà vệ sinh.”

Dương Cẩm Ngưng đi tới một chỗ khác, lấy di động ra tìm lại số điện thoại kia, lập tức gọi lại. Về mặt cô vô cùng nghiêm túc, ánh mắt cũng sắc bén, cô đứng im không động đậy.

“Có phải là cô làm hay không?” Cô trực tiếp mở miệng hỏi. Người cô đắc tội cũng không nhiều, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có một mình Diệp Văn Hi. Cô cũng biết rõ cô ta ghét mình, biết rõ cô ta không phải người tốt, nhưng cô thật không ngờ cô ta lại có thể làm ra cái chuyện này.

“Đúng là không ngốc. Đã nghĩ thông nhanh vậy sao!” Giọng điệu nhàn nhã như đi chơi của Diệp Văn Hi truyền tới, lập tức làm bùng cháy lên ngọn lửa âm ỉ dưới đáy lòng Dương Cẩm Ngưng.

Một trận đại hỏa hoạn.

“Diệp Văn Hi, đó là mạng sống! Cô có thể ghê tởm đến mức ấy được sao! Còn hơn cả mẹ cô, quả nhiên tre già măng mọc, cả nhà cô đúng là càng ngày càng tiến bộ. Tôi nói cho cô biết, nếu Dương Nhất Sâm có xảy ra chuyện gì, tôi sẽ đòi cô gấp mười.”

Diệp Văn Hi im lặng một lúc mới mở miệng: “Cô cho rằng tôi là Diệp Văn Hi của quá khứ không làm được chuyện gì sao? Tưởng rằng muốn đuổi tôi là có thể đuổi ngay được sao? Dương Cẩm Ngưng, cô tỉnh táo lại đi! Cô thật sự nghĩ mình tài giỏi lắm sao? Không có nhà họ Cố chống lưng, cô chẳng là cái thá gì cả! Ra oai hùm cho ai xem chứ? Tôi thừa nhận chuyện này là tôi làm đấy, cô có thể làm gì được tôi?”

“Có thể thế nào? Diệp Văn Hi, cô chờ vào tù đi!”

“Tôi khuyên cô tốt nhất đừng làm mà nhọc công!”

“Cô chờ xem tôi có dám hay không?”

“Tôi đã nói rồi, không có nhà họ Cố, cô chẳng là cái thá gì hết. Cô nghĩ sau khi Cố Thừa Đông biết chuyện này anh ta có khoan tay đứng nhìn không? Tôi là chị gái của Suzie – người mà cả đời này anh ta yêu nhất, ấy vậy nhất, cho nên anh ta đương nhiên sẽ cứu tôi. Nếu cô tiếp tục làm trái ý anh ta, anh ta nhất định sẽ chán ghét cô thôi. Thành thật khuyên nhủ cô, hãy thông minh lên một chút!”

“Tôi sẽ chống mắt lên nhìn xem Cố Thừa Đông có bảo vệ cô hay không!” Dương Cẩm Ngưng đã tức giận đến run người, Diệp Văn Hi chắc chắn phải rất tự tin mới dám nói ra những lời như vậy.

“Được thôi! Vẫn như cuộc cá cược kia, tôi đánh cược cả đời này Cố Thừa Đông chỉ yêu một mình Suzie, cô chẳng qua chỉ là một vật tạm bợ mà thôi. Bây giờ kiểm tra thực tế luôn đi, để cho cô thấy rõ vị trí của bản thân ở đâu, đừng có không biết thân biết phận nữa.” Diệp Văn Hi nói xong liền tắt máy.

Dương Cẩm Ngưng nhìn di động trên tay, hận không thể lập tức đập vỡ nó.

Vật tạm bợ, Dương Cẩm Ngưng cô hóa ra chỉ là một vật tạm bợ.

Cô tuyệt đối không để yên cho Diệp Văn Hi.

Nếu tìm được chứng cứ chứng minh Diệp Văn Hi là chủ mưu thì có thể khởi kiện cô ta tội cố ý gây thương tích, hoặc cố ý giết người, những điều này còn tùy thuộc vào bằng chứng.

Dương Cẩm Ngưng hận thấu trời mây cái điều luật này. Muốn hại người khác chỉ cần động tay động chân cái là được, vậy mà muốn bảo vệ quyền lợi của mình lại tốn nhiều công sức như vậy.

Nhưng lúc cô và luật sư Trương cùng đi tới gia đình người gây tai nạn, luật sư Trương nhờ vào bản lĩnh và kinh nghiệm của mình đã rất nhanh chóng khiến cho kẻ kia nhận tội, quả nhiên đúng là có người khác sai khiến. Ấm chỉ thêm một chút, hẳn ta liền lập tức thỏa hiệp, đồng ý ra tòa làm chứng.

Chuyện này xem ra hoàn toàn phát triển theo hướng suy nghĩ của Dương Cẩm Ngưng.

Cô để luật sư Trương chuẩn bị tài liệu cho vụ kiện, còn cô quay về bệnh viện.

Nếu mọi chuyện không thuận buồm xuôi gió thì cô có thể làm ra những chuyện điên cuồng gì nữa, chỉ mình cô mới biết. Một khi cô đã bị thương, cô cũng muốn người khác chịu tổn hại gấp bội, như thế mới thỏa nổi tức giận của cô.

Cô quay về tới bệnh viện, màn hình tivi bên ngoài hành lang vừa vặn đang chiếu một bản tin. Một người phụ nữ chặn đường một người phụ nữ khác trên phố, lột sạch quần áo cô ta, thậm chí còn làm trò trước mặt đứa trẻ. Người đi đường vây lại xem, đứa trẻ gào khóc xin giúp đỡ nhưng không ai đi tới giúp. Tin tức được phát lên, liền có người nói, “tiểu tam” kia thật đáng thương, người vợ kia nếu có đánh ghen cũng không nên làm trước mặt trẻ con như thế.

Dương Cẩm Ngưng hừ nhẹ một tiếng. Những người này ai cũng chỉ biết đứng mà nói chuyện không đâu, giờ phút này mà người vợ kia còn có thể lý trí suy nghĩ cho đứa trẻ thì chỉ sợ rằng bị tâm thần. Nếu bản thân đã làm ra cái chuyện đáng xấu hổ như vậy thì tự mình phải gánh chịu hậu quả thôi. Hơn nữa, điều hèn hạ nhất chính là dùng đứa con để tranh thủ sự đồng cảm xót thương của người khác, sao không nghĩ tới hành vi đáng xấu hổ của mình đã làm tổn thương một gia đình khác như thế nào đi?

Dương Cẩm Ngưng cảm thấy người vợ kia thật đáng khen ngợi, nếu như bà vợ nào cũng hung dữ như vậy thì có lẽ sẽ chẳng có nhiều đàn ông lãng nhăng bên ngoài như thế.

Đối với chuyện đánh ghen của người vợ kia, chỉ cần không trái pháp luật thì cô sẽ luôn ủng hộ.

Đứng xem bản tin một lúc, cô mới đi vào thang máy. Từ sau khi Dương Nhất Sâm tỉnh lại, cô mới yên tâm một chút.

Trên thế gian này, điều khiến cho con người ta tuyệt vọng là gì? Không có người đàn ông nào tốt? Hay là, có đàn ông tốt nhưng anh ta lại không thuộc về mình?

45. Chương 58

Chương 58: Lời nói thật Dịch: Cà Chua Ép

Dương Cẩm Ngưng một mực đợi ở bệnh viện, mãi cho đến khi Dương Nhất Sâm hoàn toàn tỉnh lại, làm xong một loạt kiểm tra xác định anh hoàn toàn không có gì bất ổn, cô cuối cùng cũng có thể bình tĩnh trở lại.

Chỉ là chân của Dương Nhất Sâm bị thương rất nghiêm trọng, hiện tại vẫn không thể cử động được, chỉ có thể thực hiện việc phục hồi chức năng sau này. Nhưng hy vọng vẫn hơn là không có hy vọng, về điểm này Dương Cẩm Ngưng và Dương Lập Hải đều giữ vững thái độ lạc quan.

Lúc Dương Nhất Sâm tỉnh lại, bọn họ cũng không giấu giếm bệnh tình của anh. Anh lắng nghe một cách cẩn thận, vẻ mặt hết sức chăm chú. Nhìn thấy thần sắc của Dương Lập Hải và Tả Tần Phương đều vô cùng mệt mỏi, Dương Nhất Sâm còn khuyên hai người về nhà nghỉ ngơi, đương nhiên chỉ nhận được sự cự tuyệt của cả hai, nhưng Dương Nhất Sâm cũng vô cùng kiên quyết, anh làm sao có thể tiếp tục nhìn cha mẹ già

mệt mỏi, hốc hác như vậy. Dương Cẩm Ngưng cũng bảo họ trở về nhà nghỉ ngơi, khỏe rồi mới để họ đến bệnh viện.

Dương Cẩm Ngưng ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh bên giường, nhìn chăm chú vào gương mặt Dương Nhất Sâm, sự áy náy trong lòng lại càng tăng lên, đặc biệt là sau khi anh tỉnh lại liên quan sát cô, câu đầu tiên của anh lại là: “Em không sao là tốt rồi.”

Nếu là trước đây cô nhất định sẽ cảm động, nhưng ở tại thời điểm này cô chỉ cảm thấy đau lòng.

Bây giờ, cô dường như đã có thể hiểu được tâm trạng của người con gái trước khi lấy người khác nói câu: “không thể quay lại được nữa rồi, cho dù anh có tốt với em bao nhiêu đi chăng nữa”. Thời gian đã trôi qua lâu lắm rồi, chúng ta cũng không còn là những chàng trai cô gái mới lớn như lúc đầu, cũng sẽ không thể nào quay trở lại được nữa, cho dù thỉnh thoảng vẫn làm những chuyện bốc đồng, nhưng mãi mãi không thể giống như ngày xưa. Bọn họ cũng không còn là duy nhất của nhau, hoặc có thể nói, cô đã không còn kiên định nữa rồi, nếu tình cảm giữa bọn họ đã đến lúc chấm dứt thì sẽ do chính tay cô quyết định, cũng là cô thay lòng đổi dạ trước. Là do bản thân cô không đủ kiên định, tự tay rũ bỏ đi đoạn tình yêu đẹp dễ này.

Dương Nhất Sâm nhìn cô, ánh mắt của anh không hề có chút phức tạp nào, cũng đúng, anh từ trước đến giờ luôn đơn giản như vậy, không hề che giấu bất cứ mưu mô nào, cũng sẽ không mưu hại người khác, chỉ dùng cách thức riêng của mình đối xử tốt với một người.

“Không cần cảm thấy áy náy đâu.” Anh làm như vậy cũng không muốn cô chịu trách nhiệm, chỉ là tại thời khắc đó, bản thân anh lựa chọn làm như vậy mà thôi, giây phút đó, không suy nghĩ được gì nhiều, chỉ phản ứng theo bản năng.

Anh chăm sóc cô nhiều năm như vậy, không để ý đến đã chăm sóc bao lần rồi. Anh vĩnh viễn đều sẽ bình tĩnh như thế, cho dù biết chân của mình...

“Anh đâu phải không biết em là đứa không tim không phổi chứ.” Cô cố gắng nở nụ cười, nhưng lại càng để lộ ra vẻ đau khổ. Việc khó chịu nhất, sợ rằng chính là như vậy, có một người đối tốt với mình như thế, mà bản thân lại không thể nào đáp lại.

Khóe miệng Dương Nhất Sâm khẽ giật giật: “Vậy em cứ tiếp tục như vậy đi.”

Người không tim không phổi luôn lấy bản thân mình làm trung tâm, không cần phải quan tâm đến sự được mất của người khác, người như vậy càng dễ dàng có được sự vui vẻ.

“Chắc chắn rồi. Hay là, anh cũng học hỏi em chút ít đi.”

“Chuyện này có lẽ là có liên quan đến gen di truyền.” Anh dường như suy nghĩ vài giây, “Có cần anh thảo luận với mẹ, bảo mẹ đưa anh về “xưởng ban đầu” để sản xuất ra lại lần nữa không?”

Anh có thể vui vẻ nói chuyện như vậy, khiến cô không biết phải trả lời như thế nào.

Chỉ là việc này xác thực có liên quan đến gen di truyền, có lẽ cũng có can hệ lớn tới hoàn cảnh sống, đâu có ai ngay từ lúc sinh ra đều tốt hay xấu được ngay đâu?

Sống trong một môi trường thuần khiết, muốn không thuần khiết cũng khó, sống trong môi trường phức tạp, nhìn thấy hàng trăm bộ mặt của nhân gian, tự nhiên cũng sẽ suy nghĩ cách nào có thể khiến bản thân trở nên tốt hơn, từ từ hướng tới cái lợi, tránh đi cái hại, thế là ngày càng trở nên ích kỷ hơn.

“Một người hoàn hảo như anh đừng có nói đến chuyện khiến em xấu hổ như vậy nữa.”

Cô không muốn tiếp tục đi sâu vào thảo luận vấn đề này nữa, nó sẽ khiến cô cảm thấy bản thân mình càng ích kỷ, cho dù những việc đó đứng từ góc độ của cô đều là có nguyên nhân, nhưng một khi nghĩ đến, cô vẫn cảm thấy mình nhần tâm vô cùng, mặc dù chuyện đó đã sớm trở thành quá khứ rồi.

Dương Nhất Sâm trước sau như một, vẫn luôn tôn trọng ý của cô, chỉ là chủ đề tiếp theo lại càng khiến cô không thoải mái.

“Em vẫn luôn đợi ở bệnh viện?”

Dương Cẩm Ngưng vẫn còn chưa nghĩ ra kịp đáp án, Dương Nhất Sâm lại tiếp tục: “Vẫn nên trở về nhà đi, cứ ở đây mãi... cũng không hay lắm.”

“Anh ta sẽ không bận tâm đâu.”

Dương Nhất Sâm dường như cười nhẹ, “Lúc em nhìn thấy Cố Thừa Đông ở bên cạnh một người phụ nữ khác, cho dù bọn họ không có bất cứ hành động gì mờ ám, em sẽ có cảm giác gì?”

Cô hình như không hiểu lắm ý tứ trong lời nói của anh.

Dương Nhất Sâm lại rất rõ ràng, “Tâm trạng lúc đó của em cũng chính là tâm trạng của cậu ấy khi nhìn thấy em ở cùng với người đàn ông khác.”

Cho dù cảm thấy bản thân mình vô tội, không hề làm chuyện gì có lỗi, nhưng dưới con mắt của người khác, lại là một việc hoàn toàn khác, con người đều có tính tương đối, nhưng lại luôn thích đề ra chủ nghĩa Mác đối với người khác, còn đối với bản thân thì lại đề cao chủ nghĩa tự do.

Cô mấp má môi, muốn nói lại nói không ra lời.

Nhưng cô vẫn không muốn đi, đặc biệt là lúc Dương Lập Hải và Tả Tần Phương đã trở về nghỉ ngơi. Dương Nhất Sâm cũng không có miễn cưỡng cô, tiếp tục cùng cô nói chuyện. Anh chỉ nghe, không hay phản bác, khiến cô càng được đà lấn tới.

Vợ chồng Dương Lập Hải cuối cùng cũng nhanh chóng trở lại bệnh viện.

Dương Lập Hải đứng bên ngoài phòng bệnh, còn Tả Tần Phương mang vào một bát canh bảo Dương Nhất Sâm uống. Dương Cẩm Ngưng thấy vậy cũng im lặng bước ra ngoài, cô có thể hiểu được suy nghĩ của bậc làm cha mẹ trong giờ phút này, lúc nào cũng quan tâm yêu thương con cái, nếu người nằm trên chiếc giường đó là cô, bọn họ nhất định cũng sẽ đối với cô như vậy.

Dương Cẩm Ngưng bước về phía Dương Lập Hải.

Trong ấn tượng của cô, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy ông hút thuốc.

Cô cũng đã nghe nói qua chuyện của họ, Dương Lập Hải trước đây thực ra cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, thật sự rất bình thường, diện mạo cũng không có gì nổi bật, cao cũng chưa tới một mét sáu, nhưng ông đã dựa vào chính sự phấn đấu của bản thân, hơn nữa còn cưới được một người vợ cao hơn mình rất nhiều là Tả Tần Phương. Sau khi kết hôn, hai người còn chưa hưởng được hạnh phúc trọn vẹn một lần vì Dương Lập Hải bệnh nặng, Tả Tần Phương đã bắt ông cai thuốc, ông thật sự cũng đã cai được rồi.

Mãi cho đến bây giờ, Dương Cẩm Ngưng vẫn cảm thấy bọn họ thật sự rất hạnh phúc. Bất luận là nghèo khó hay giàu sang, đều có thể mãi hạnh phúc như vậy. Lúc nghèo khó, nếu muốn giữ lại được người đàn ông hay người phụ nữ ở bên cạnh mình thì nhất định cần phải có bản lĩnh. Lúc giàu sang cũng vậy, vẫn cần phải có bản lĩnh.

“Bố!” Cô đứng bên cạnh Dương Lập Hải.

Cô rất ít khi thấy ông có bộ dạng cau mày như vậy, có lẽ trong lòng ông đang có rất nhiều chuyện phiền não.

Dương Lập Hải vút đầu thuốc vào thùng rác, ngồi xuống ghế, ông vỗ vỗ vào chiếc ghế bên cạnh, có ý bảo cô ngồi xuống.

Cô rất ít khi thấy ông có bộ dạng cau mày như vậy, có lẽ trong lòng ông đang có rất nhiều chuyện phiền não.

“Chúng ta dường như đã rất lâu rồi không tâm sự với nhau.” Dương Lập Hải cảm thán, “Gần đây con và Thừa Đông thế nào rồi?”, sau khi liếc nhìn cô, ông lại nói thêm vài chữ nữa, “Nói thật cho bố biết.”

Dương Cẩm Ngưng cúi thấp đầu, cô không muốn nói dối, nhưng nói ra sự thật lại khiến cho họ không vui.

“Có một chút mâu thuẫn nhỏ ạ!” Vẫn là nói rõ sự thật thì hơn.

Dương Lập Hải chỉ gật đầu, không hỏi thêm cụ thể đã xảy ra chuyện gì. Dương Cẩm Ngưng hiểu rõ, ý ông là muốn chính cô tự nói những điều đó, thế nên lòng cô lại trở nên nặng nề vô cùng.

“Cẩm Ngưng, con hiện tại có thật sự hạnh phúc không?”

Dương Lập Hải vốn cho rằng cả cuộc đời mình có lẽ sẽ không bao giờ đưa ra câu hỏi này, năm đó chuyện của cô và Dương Nhất Sâm, bọn họ cũng không phải là hoàn toàn không biết, trong lòng quả thật có chút không muốn, cũng không hy vọng con trai mình và cô có liên quan đến nhau. Đây cũng không phải là bọn họ có thành kiến gì với cô, mà là tính cách của cô thực sự không hợp với Dương Nhất Sâm, con trai của họ, họ đương nhiên biết được kiểu con gái nào sẽ phù hợp với nó.

Nhưng tất cả mọi chuyện phát sinh ngày hôm nay, khiến hai người già bọn họ bắt đầu nghi ngờ rằng, liệu có phải quyết định trong quá khứ của họ có phải đã sai rồi hay không? Bọn họ dùng cái nhìn chủ quan của mình đi đánh giá hai người trẻ này có hợp nhau hay không, vốn đã là chuyện không đúng. Đêm nay cùng trở về nhà, họ vẫn mãi suy nghĩ đến vấn đề này, năm đó họ phản đối, có phải đã hủy hoại đi hạnh phúc của hai đứa trẻ hay không? Đến nay nhìn thấy bộ dạng của Dương Nhất Sâm như vậy, khiến bọn họ càng thêm hối hận, nếu lúc đầu họ không phản đối, hai đứa trẻ có phải là đã đến được với nhau rồi, sẽ không có ngày hôm nay.

Giày có hợp hay không, chỉ có chân mới biết được, người đứng ngoài nhiều nhất cũng chỉ có thể phán xét đôi giày đó có đẹp hay không mà thôi, có phù hợp với bộ quần áo mà chủ nhân của đôi chân đó đang mặc trên người hay không thôi.

Con người sống trên đời là phải là vì bản thân mình có thấy thoải mái hay không, chứ không phải là vì sự đánh giá tốt xấu của người khác.

Dương Cẩm Ngưng cân nhắc thâm ý sâu xa trong lời nói của Dương Lập Hải, dường như cô có thể hiểu được.

“Bố, hạnh phúc hay không, việc này không thể nói rõ được, bởi vì định nghĩa về hạnh phúc của mỗi người vốn không giống nhau, cho nên những thứ mỗi người muốn theo đuổi cũng không giống nhau. Chỉ là con khẳng định với bố, tất cả những chuyện này đều là do con tự lựa chọn, bất luận hậu quả là gì, con đều chấp nhận gánh lấy, tất cả mọi chuyện từ trước đến nay đều không hề liên quan đến người bên cạnh, đều là quyết định của chính con.”

Cô nhìn thẳng vào Dương Lập Hải, “Mỗi người đều có con đường riêng của cuộc đời mình phải đi, những người bên cạnh chẳng qua chỉ là nhân tố ngẫu nhiên mà thôi, tất cả mọi chuyện đều do đương sự tự mình quyết định, cho dù cuối con đường là gì, con nghĩ rằng, chỉ cần không quá tệ hại, con đều có thể chấp nhận được.”

(Cà Chua J: Đúng vậy, mình cũng có suy nghĩ như chị Cẩm Ngưng. Thế nhưng cuộc đời thật sự có mấy ai có thể thực hiện được như vậy, suy cho cùng thì con người mà, vốn hay sẫm soi khuyết điểm của người khác, còn bản thân mình thì lại quá dễ dãi, đến khi nhận được kết quả không như mong muốn, lại quay sang trách cứ người khác. Chuyện, đời mà!)

Dương Lập Hải vốn còn muốn hỏi cô một vài chuyện nhưng cuối cùng đều bị những lời này của cô triệt để chặn lại.

Cô trước giờ chưa từng đổ lỗi cho bọn họ, ngược lại, cô còn vô cùng cảm kích hai người họ đã cho cô một mái nhà ấm áp, hơn nữa còn thật tâm đối xử tốt với cô, làm cô cảm nhận được sự yêu thương ấm lòng, thậm chí còn cảm động vô cùng.

Mà những chuyện liên quan đến cuộc đời cô, chỉ có thể nói tất cả những chuyện đó đều do cô chọn lựa, không hề liên quan đến họ. Huống hồ, cho dù là do người khác ảnh hưởng đến, cô cũng cam tâm tình nguyện như bây giờ, hối tiếc cũng không có tác dụng gì. Nếu như cô không thể đến được với người cô yêu, thay vì cứ đổ lỗi cho ai đã ngăn cản tình yêu của mình, chỉ bằng tự trách bản thân tại sao lại không đủ kiên định, tại sao không đủ yêu thương mà dễ dàng buông tay. Đối với quá khứ đầy ham muốn đó, toàn là tự hại mình hại người mà thôi.

Dương Lập Hải gật đầu, sau khi hiểu rõ suy nghĩ của cô, ông cũng cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm đi nhiều,

“Giữa vợ chồng với nhau cũng khó tránh khỏi phát sinh chút mâu thuẫn, nhưng cũng đừng nên đi tính toán nặng nề làm gì, vừa khiến mình không vui vẻ, vừa khiến đối phương cảm thấy mệt mỏi.”

Dương Cẩm Ngưng gật đầu, “Con biết.” Thế nhưng, khi có chuyện, lí trí cũng tự dừng biến đi đâu mất.

Bọn họ lại nói chuyện một lúc nữa, sau đó mới cùng nhau vào phòng bệnh.

Tâm trạng Dương Nhất Sâm tốt lên nhiều, ít nhất cũng không giống với bộ dạng của người bệnh sau khi biết rõ tình trạng bệnh của mình mà suy nghĩ lung tung. Dương Cẩm Ngưng cảm thấy không hiểu rõ anh, anh thật sự không lo lắng hay là chỉ giả vờ như thế để bọn họ yên tâm?

Vợ chồng Dương Lập Hải và cả Dương Nhất Sâm cũng nhất quyết khuyên Dương Cẩm Ngưng mau trở về nhà, mặc dù miệng nói là muốn cô trở về nghỉ ngơi, nhưng cô biết bọn họ chỉ là muốn cô không làm mình làm mẩy với Cố Thừa Đông nữa mà thôi. Cái tư tưởng khuyên hòa giải, không khuyên phân chia này cũng không biết ở đâu ra nữa.

Dương Cẩm Ngưng rời khỏi bệnh viện, cầm điện thoại ra xem, không hề có một cuộc gọi đến nào. Duy chỉ có một tin nhắn từ tổng đài 10086 gửi đến, thông báo có thể tích điểm đổi phí điện thoại. Có lẽ là do tâm tình không tốt, cô đem toàn bộ số điểm tích lũy được đổi thành cước phí điện thoại, sau khi hoàn thành xong, cảm thấy tâm tình mình thực sự khá hơn một chút.

Cầm điện thoại trong tay, cô nghĩ mình có nên gọi một cú điện thoại cho Cố Thừa Đông hay không, mọi người đều hy vọng cô làm như vậy, dường như cô mà không làm vừa lòng người khác, thì phải xin lỗi với người ta vậy.

Nhưng cô gọi điện thoại cho anh để làm gì?

Anh cũng đâu có đi công tác, người vợ như cô mấy ngày đều không có nhà, vậy mà anh ngay cả một cú điện thoại cũng gọi tới. Huống hồ sau khi cô đã gặp phải một chuyện lớn như thế, mà anh cũng không có lấy một lời an ủi.

Lấy chồng để làm gì? Không phải là vì tìm một điểm tựa ấm áp hay sao? Nghĩ như thế, chuyện gọi điện thoại cho anh cũng triệt để loại bỏ khỏi suy nghĩ của cô.

Lúc trở về biệt thự Dạ Hoa, dì Hoàng oán trách cô đủ điều, rằng mỗi ngày đều làm cơm, kết quả là cả hai người đều không về nhà. Việc này khiến cô có chút áy náy, trước đây nếu có chuyện không về nhà, cô đều gọi điện thoại thông báo cho dì Hoàng biết, lần này lại quên mất rồi.

Mà việc khiến cô cảm thấy ngạc nhiên chính là Cố Thừa Đông mấy ngày nay cũng không có trở về nhà.

Chuyện này quả thật vẫn khiến cô bất an, liền gọi điện thoại cho anh, kết quả là không ai nghe máy cả. Sự lo lắng của cô trong phút chốc biến thành dự thừa, cô cũng không muốn bận tâm đến anh nữa, dù gì thì anh như vậy cũng đâu có lo lắng cho cô.

Sau khi ăn cơm tối, cô đang định đi nghỉ một lát thì Cố Thừa Đông trở về.

Có nên coi đây là điều khích lệ cho cô không, vợ chồng bọn họ tâm ý tương thông vậy cơ mà, hôm nay cô về nhà, anh cũng về.

Tâm trạng Cố Thừa Đông không được tốt như cô, nhưng việc này cũng không có gợi lên cho cô chút “bản năng làm mẹ” nào cả. Cô chỉ nhìn anh bước vào phòng tắm.

Đợi đến lúc anh bước ra, biểu tình của cô cũng không có gì thay đổi, “Em điện thoại cho anh, vì sao anh lại không nhận?”

Cố Thừa Đông đứng ở đó, nhìn cô trong chốc lát, “Điện thoại không mang theo bên người.”

Cô không biết anh nói thật hay nói dối, nhưng trong lòng cô rất khó chịu. Nếu trong lúc cô gặp nguy hiểm muốn gọi cho anh, có phải anh cũng sẽ không nhận giống như vậy không? Cô biết mình suy nghĩ như vậy là có phần chủ quan và vô đoán, nhưng vẫn không thể nhịn được mà nghĩ như vậy.

Cố Thừa Đông vẫn đứng nguyên chỗ cũ, “Anh có lời muốn nói với em.” Biểu tình của anh rất trịnh trọng.

“Chuyện tốt hay là chuyện xấu?”

“Có lẽ không phải là chuyện tốt.”

“Vậy thì đừng nói nữa, để tránh em nghe lại ngủ không được, em đã mấy ngày chưa chợp mắt được lần nào rồi, để cho em được ngủ yên giấc một lần đi.” Nói xong cô liền nằm xuống, đắp chăn kín người mình, không hề mấy may quan tâm đến anh.

Preview:

Trong khoảnh khắc cô đóng sầm cửa lại, chiếc khuy áo trong tay anh rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh leng keng một hồi rồi im bặt, không biết đã nằm ở nơi nào.

46. Chương 59

Chương 59: Anh không quan tâm cô Dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, không biết Cố Thừa Đông vào nằm bên cạnh mình từ khi nào. Cô nhớ trước lúc ngủ thiếp đi cô vẫn đang nghĩ tới ngày mai phải chạy tới bệnh viện, tốt nhất là sáng mai dậy sớm một chút để bảo dì Hoàng nấu một nồi cháo mang vào cho Dương Nhất Sâm. Có lẽ là quá mệt mỏi, cô ngủ rất sâu, lúc tỉnh lại tinh thần vẫn không được tốt lắm. Cô vừa mở mắt, chuẩn bị ngồi dậy thì phát hiện Cố Thừa Đông đang nhìn chằm chằm mình, ánh mắt dường như cả một đêm không ngủ, đang đợi cô dậy để nói một chuyện quan trọng nào đó.

Nhưng cho dù anh có nói gì, vẫn không bằng chuyện cô phải tới bệnh viện.

Cô lấy quần áo trên giường để mặc, phát hiện ra Cố Thừa Đông vẫn đang nhìn mình, rốt cuộc cô ngừng tay lại, ngẫm nghĩ một lúc mới trịnh trọng nhìn anh: “Anh biết mấy hôm nay em trải qua chuyện gì không?”

Một trận sóng chết, tìm được đường sống trong chỗ chết, hơn nữa, còn có một người vì cô mà ngay cả tính mạng cũng không cần. Còn anh, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi cho cô.

Trong lúc cô cần anh nhất, anh lại không có bên cạnh cô.

Cố Thừa Đông nhìn cô, ánh mắt ảm đạm, anh đang định nói gì thì lại bị cô chặn lại.

“Em gặp tai nạn ô tô.” Cô bình tĩnh nhìn anh, “Suýt nữa đã chết rồi.”

Mặt anh biến sắc: “Em...”

“Không bị thương, nhưng có người bị thương.”

Cô vừa mặc quần áo vừa nói: “Lúc đó, em và Dương...anh Dương ngồi trong xe, vì cứu em mà hiện tại anh ấy còn đang nằm trong bệnh viện. Trong khoảnh khắc sinh tử, anh ấy đã lựa chọn bảo vệ em.” Cô quăng chiếc áo trong tay xuống, dường như không hài lòng về nó, ngay cả dép cũng không đi, trực tiếp bước xuống sân nhà đi tìm một bộ khác.

Trong lúc cúi đầu vào tủ đồ tìm một bộ khác, những ảm ức trong lòng cô cũng trào dâng: “Anh biết lúc đó em suy nghĩ gì không?” Giọng nói của cô khàn khàn như mất tiếng.

Cố Thừa Đông vẫn dõi theo cô: “Nghĩ gì?”

“Em nghĩ, nếu em ở trong xe cùng anh, nếu chúng ta gặp tình huống ấy, anh nhất định sẽ không làm giống Dương Nhất Sâm, nhất định không tốt với em như vậy.” Cô đứng dậy, nhìn về phía anh mà hét lên.

Thực ra cô rất hy vọng, hy vọng anh phủ nhận suy nghĩ ấy của cô.

Nhưng anh chỉ im lặng.

Cô mím chặt môi, sự thất vọng mỗi lúc một nặng nề. Đây là người đàn ông cô tự mình lựa chọn, cô rất muốn cười: “Đúng rồi, còn có một việc nữa muốn nói cho anh biết. Vụ tai nạn này hoàn toàn không phải

ngẫu nhiên, em nghi ngờ có người cố ý, mà người đó chính là Diệp Văn Hi. Cho nên, em muốn anh cũng đừng nhúng tay vào.”

“Em có đủ bằng chứng không?” Cố Thừa Đông cũng bắt đầu mặc quần áo, động tác chậm chạp hơn rất nhiều, “Anh chỉ muốn em lý trí một chút, đừng đổ oan cho người khác, nhất là lúc em đang phần nọ.”

Anh bình tĩnh nói những lời này tựa như cô lúc nào cũng là người gây chuyện không bằng.

“Có bằng chứng hay không cũng không cần anh nhọc lòng quan tâm. Đương nhiên, Diệp Văn Hi là chị gái của người tình của anh, anh đương nhiên tin tưởng cô ta vô tội, cho rằng em đổ oan cho cô ta. Em thật sự có đổ oan cho người khác hay không pháp luật sẽ chứng minh.”

“Đây là vì...thái độ của em với Suzie?”

“Thái độ? Em cần gì phải có thái độ với cô ấy? Em còn phải mang ơn cô ấy mới đúng. Cảm tạ cô ấy có một người mẹ tốt, không chịu thua kém mà sinh bằng được một thằng con trai, cướp đi người bố vừa lãng nhãng vừa ác độc của em? Cảm tạ cô ấy có một chị gái tốt, suýt nữa khiến em gặp được Diêm Vương? Còn nữa, còn phải cảm tạ cô ấy đã bồi dưỡng nên một người đàn ông tốt làm chồng em.” Nói xong, chính cô cũng phải nở một nụ cười châm chọc.

Thật sự là đáng cười.

Cố Thừa Đông nhìn cô rất lâu mới lên tiếng: “Anh chỉ muốn nói với em...”

“Tôi cũng muốn nói với anh rằng, Cố Thừa Đông, tôi không muốn nghe anh nói. Lại nói những lời đường hoàng gì để dạy bảo tôi? Tôi không muốn nghe. Hơn nữa, hiện giờ đối với tôi không có gì quan trọng hơn việc tới bệnh viện.”

Cố Thừa Đông đang cài chiếc khuy áo cuối cùng, bỗng nhiên nắm chặt lại trong lòng bàn tay.

Trong khoảnh khắc cô đóng sầm cửa lại, chiếc khuy áo trong tay anh rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh leng keng một hồi rồi im bất, không biết đã nằm ở nơi nào.

Dương Cẩm Ngưng đi thẳng tới bệnh viện, được nửa đường mới nhớ ra quên không mang theo bình cháo, cô lại càng oán hận Cố Thừa Đông. Nếu không phải anh khơi mào thì cô cũng đâu tức giận tới nỗi quên cả chuyện quan trọng như vậy.

Cô cảm thấy bản thân mình thật đáng bị coi thường. Người tốt với mình thì cô lại tìm đủ mọi cách để bài xích, người không tốt với mình thì cô lại quan tâm, càng nghĩ càng muốn tự đánh mình một trận.

Tới bệnh viện, cô ngồi bên cạnh nói chuyện cùng Dương Nhất Sâm, hỏi thăm tình trạng sức khỏe của anh.

Tâm trạng của cô không tốt lắm, nụ cười trên mặt vô cùng khiên cưỡng. Sau khi Tả Tần Phương và Dương Lập Hải rời khỏi phòng bệnh rồi Dương Nhất Sâm mới nói với cô: “Đừng tự trách mình!”

“Em không có.” Dương Cẩm Ngưng cũng không quay đầu nhìn anh, vẫn chuyên tâm gọt táo, cố gắng không để cho vỏ táo bị đứt quãng.

“Vậy vì sao tâm trạng em không tốt?” Dương Nhất Sâm nhìn vào quả táo trong tay cô, màu sắc và mùi hương khiến cho người ta rất muốn ăn.

“Lẽ nào trên mặt em viết rõ là tâm trạng em rất xấu à?” Cô đưa miếng táo cho anh.

Dương Nhất Sâm nhận lấy: “Vậy là vì...” Anh cố gắng dừng lại, “Lại cãi nhau với Cố Thừa Đông sao?”

“Anh đúng là coi trọng em rồi, tính tình anh ta thế nào, em sao có năng lực kích động anh ta cãi nhau với em được?”

Chỉ một câu này cũng đủ để Dương Nhất Sâm xác định người khiến cô không vui chính là Cố Thừa Đông.

“Anh có biết một đôi vợ chồng làm sao để có thể sống bên nhau lâu dài không?” Dương Cẩm Ngưng cảm thấy rất tâm đắc với chuyện này, “Phận ai người ấy lo, tốt nhất là mỗi người đều có đối tượng yêu đương vụng trộm bên ngoài, đừng ai động vào ai, như vậy nhất định sẽ bình an vô sự, cuộc sống sẽ êm đẹp rất lâu.”

Dương Nhất Sâm bị câu phát ngôn của cô làm cho buồn cười: “Như vậy mà còn gọi là vợ chồng?”

“Kết hôn chẳng phải là một cái giấy chứng nhận mà thôi sao, vợ chồng, đôi khi cũng chỉ là một cách gọi tên.”

Dương Nhất Sâm khẽ lắc đầu: “Sự bất mãn của em với Cố Thừa Đông đúng là quá sâu rồi.”

Dương Cẩm Ngưng im lặng, không muốn nói dối, nên tốt nhất là không trả lời.

“Nếu như mọi chuyện em đều đứng ở góc độ của anh ta để nhìn nhận, em sẽ hiểu được nhiều điều.”

“Vì sao phải nhìn từ góc độ của người khác? Hình như đúng là có thể hiểu được rất nhiều chuyện. Những kẻ làm trộm cướp lựa chọn làm cái việc đó là vì không có khả năng làm việc kiếm sống; những người làm gái gọi là bởi vì nghèo khó bần cùng, trong nhà còn có người bị bệnh phải chăm sóc; những kẻ làm “tiểu tam” là vì quá yêu người đàn ông kia nhưng vì không may mắn yêu phải người đã kết hôn, đành phải tạm thời chịu ở bên cạnh anh ta. Em chỉ có thể kiên quyết giữ góc nhìn của em mà thôi, bởi vì, em không có khả năng suy nghĩ vì người khác như thế!”

Dương Nhất Sâm không nói nữa, bởi vì có nói thế nào cũng không lọt vào tai Dương Cẩm Ngưng.

Có đôi khi, quá hiểu rõ một người cũng không phải là chuyện tốt.

~

Lúc Dương Cẩm Ngưng nhận được điện thoại của luật sư Trương, cô bỗng nhiên có cảm giác bất an. Luật sư Trương nói cho cô biết, cái án tử này không thể được tiến hành như cô mong muốn. Nguyên nhân là vì, người gây tai nạn kia phủ định hoàn toàn những điều đã nói lúc trước, không thừa nhận có người chủ mưu, một mực khẳng định là do bản thân không đi quen con đường kia nên lúc ngoặt mới gây ra tai nạn.

Dương Cẩm Ngưng càng nghe càng tức giận, lập tức muốn tới gặp anh ta.

Nói là làm, cô đi tới tận nhà người gây tai nạn. Cô đứng bên ngoài căn nhà cũ kĩ kia, do dự có nên vào hay không. Cuối cùng cô vẫn quyết định đi vào, cô nhất định phải biết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc cô bước vào, người đàn ông kia đang cho vợ mình uống thuốc, có vẻ như chị ta mắc bệnh rất nặng. Anh ta nhìn thấy Dương Cẩm Ngưng, quay ra khẽ nói gì với vợ rồi đi ra ngoài cùng cô.

Nhìn anh ta chăm sóc vợ chu đáo như vậy, Dương Cẩm Ngưng cũng cảm động.

“Luật sư Trương nói anh đổi khẩu cung? Lần trước chẳng phải đã bàn bạc rõ rồi sao?”

“Tôi không biết lần trước đã bàn bạc gì cả.”

Dương Cẩm Ngưng đè nén cơn lửa giận trong lòng: “Vì sao anh phải làm như vậy?”

“Tôi không biết cô đang nói gì. Đây là lỗi của tôi, tôi lái xe đâm vào hai người, cho dù toàn tuyên án thế nào tôi cũng chấp nhận, nhưng mong cô đừng tới quấy rầy gia đình tôi, bọn họ vốn dĩ không biết chuyện này, mong các người đừng làm tổn thương tới họ.”

“Tôi chỉ hy vọng anh có thể nói sự thật.”

“Sự thật chính là đêm trước hôm xảy ra tai nạn tôi thức trắng, lúc lái xe tinh thần không được tỉnh táo, nên mới dẫn tới cái thảm kịch này. Nhưng dù thế nào tôi cũng không thể đổ oan cho người khác để rửa sạch tội của mình được. Đây chính là sự thật, không tôi không biết cô muốn nghe gì từ tôi, nhưng tôi cũng chỉ có thể nói có vậy thôi.”

Nói xong, anh ta chuẩn bị đi, Dương Cẩm Ngưng kéo tay anh ta: “Tôi không tin sự thật là như thế. Có phải bọn họ dùng tiền mua chuộc anh hay không? Bọn họ cho anh bao nhiêu, tôi trả gấp đôi.”

“Tôi không có gì muốn nói hết.” Anh ta vẫn kiên quyết.

Dương Cẩm Ngưng tiếp tục giằng co nhưng cuối cùng vẫn phải buông tay.

Anh ta đi được một quãng rồi, cô mới lại lên tiếng: “Nói cho tôi biết nguyên nhân!”

Anh ta dừng chân: “Những người có tiền có thế, tôi không dám đắc tội. Mong cô buông tha cho tôi.”

“Họ Cố!”

Anh ta không trả lời. Nhưng cô biết, cô đoán đúng.

Cô đứng chết lặng tại chỗ. Xem ra Diệp Văn Hi nói không sai, chỉ cần là chuyện có liên quan tới Suzie, Cố Thừa Đông sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Cũng đúng thôi, người đàn ông này năm xưa trong lúc đau khổ nhất gặp được thiên sứ của anh ta, bây giờ chị gái của thiên sứ gặp nạn, làm sao anh ta có thể làm như không thấy?

(Trời ơi, tôi đi chết đây... huhu... anh Thừa Đông lại bị chị Ngưng hiểu lầm rồi >< Lục Xu rõ ràng đang ngược anh Đông mà!!!)

Thậm chí cô còn nghĩ, sao mình lại ngu ngốc đề cập với Cố Thừa Đông chuyện này? Nếu như cô không nói, biết đâu Cố Thừa Đông sẽ không ra mặt? Cô lúc nào cũng làm cái việc như vậy để rồi phải cắn hận chính bản thân mình.

Cô gặp tai nạn, dù không bị thương nhưng chẳng lẽ cô không thể bắt kẻ kia trả giá? Ngay cả chuyện này cô cũng không làm được ư? Cố Thừa Đông tại sao lại can thiệp vào chứ?

Có thể cũng không trách anh ta được. Nếu làm như Dương Nhất Sâm nói, đứng ở góc độ của Cố Thừa Đông sẽ thấy, Suzie là mối tình đầu của anh ta, là người con gái đầu tiên trong cuộc đời anh ta, đương nhiên cũng là người độc nhất vô nhị. Trên đời này chẳng phải cũng có những người đàn ông cả đời không kết hôn vì bạn gái đã qua đời đấy sao. Xem ra, Cố Thừa Đông cũng vẫn có thể thông cảm được?

Thông cảm cái chết tiệt!

Chẳng lẽ lúc anh làm vậy, anh không nghĩ tới cô vẫn còn là vợ anh hay sao?

Hoặc là, cũng có thể, vợ chỉ là một cái danh mà thôi, còn Suzie – mới chính là người anh yêu.

47. Chương 60

Chương 60: Tất cả đều là lời nói dối Dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng trở lại biệt thự Dạ Hoa, Cố Thừa Đông vẫn chưa về. Cô gọi điện cho anh, không phải là không có người nghe, mà là bên kia tắt máy. Sự bất mãn trong lòng cô càng lúc càng lớn dần, cô ngồi trong phòng khách, không nói một lời, không làm gì, chỉ ngồi lặng im như thế. Dì Hoàng thấy bộ dạng cô như vậy, cũng không tới quấy rầy, lập tức đi làm cơm. Cơm nước xong xuôi, bà phát hiện Dương Cẩm Ngưng vẫn ngồi nguyên như vậy, trong lòng cũng cảm thấy lo lắng.

“Cãi nhau với cậu chủ sao?” Giọng nói của dì Hoàng vừa có sự thăm dò, vừa mang theo một tiếng thở dài của người từng trải. Vợ chồng mà, có bao giờ là hết cãi vã, bất đồng ý kiến một chút là bắt đầu cãi nhau.

“Không.” Dương Cẩm Ngưng lắc đầu, cô muốn cãi nhau, nhưng không tìm được người.

Dì Hoàng nhìn cô một lúc, dường như nghi ngờ câu trả lời của cô: “Thôi không cần giấu diếm bà già này đâu. Trước khi ra khỏi nhà, sắc mặt cậu chủ nhìn có vẻ không được tốt lắm, đi cũng vội vàng vàng.”

“Anh ấy về nhà?” Dương Cẩm Ngưng kinh ngạc, cô còn tưởng anh không thèm về.

Dì Hoàng gật đầu: “Rất gấp, hình như vội vã đi làm gì.” Nói xong, phát hiện vẻ mặt Dương Cẩm Ngưng rất khó coi, bà vội vàng bổ sung, “Là tôi đoán.”

Dương Cẩm Ngưng im lặng, xách túi chuẩn bị ra khỏi nhà.

“Không ăn cơm sao?” Dì Hoàng ở phía sau kêu lên.

(hic... tội nghiệp dì, giúp việc cho đôi này đúng là một cách để dì rèn luyện tim><)

Dương Cẩm Ngưng cũng biết bản thân mình vô cùng đáng ghét, cô nghe thấy, nhưng không muốn trả lời.

Cô cũng không muốn nghĩ xem Cố Thừa Đông đi đâu nữa, đành phải tới bệnh viện. Ở đó gặp Dương Lập Hải, Tả Tần Phương, Dương Nhất Sâm, cô mới cảm thấy an tâm, chí ít họ cũng là người nhà của cô.

Đáy lòng cô dường như cũng đã ý thức được một số chuyện, nhưng tới lúc cần cô đưa ra một quyết định thì cô lại không muốn nghĩ, không muốn lựa chọn. Trước đây, cô ghét nhất là những người hay do dự, vừa làm bản thân lờ đờ, vừa hại người khác. Vậy mà lúc này cô lại như vậy, thậm chí còn không dám nghĩ tới kết quả của tất cả rồi sẽ thế nào.

Mặc dù trong lòng cũng đã nghi ngờ, nhưng cô vẫn mong muốn người gây ra tai nạn kia thay đổi lời nói lúc trước, rằng tất cả mọi chuyện không liên quan tới Cố Thừa Đông. Cô không có chứng cứ cho nên sự thật mới không như vậy, cô muốn mọi chuyện sẽ diễn biến theo như hướng mà cô mong chờ. Nhưng đáy lòng cô lại có chút bất an, tâm lý mâu thuẫn vô cùng, khiến cô chán ghét bản thân.

Ở trong bệnh viện, cô vẫn cười nói vui vẻ với vợ chồng Dương Lập Hải, cùng họ đi ăn, rồi mua cơm về cho Dương Nhất Sâm.

Dương Nhất Sâm có thể cảm nhận được tâm trạng bất ổn của cô, anh nhận lấy hộp cơm, chậm rãi ăn.

Dương Cẩm Ngưng nhìn anh ăn cơm, vẫn may, bọn họ không xảy ra chuyện gì, chứ nếu không, cô thật sự không biết phải ăn nói thế nào với bố mẹ nuôi.

Ăn xong cơm tối, Dương Nhất Sâm đặt bát sang một bên, nói: “Muộn rồi, em về nhà đi!”

Cô lắc đầu: “Hôm nay em ở lại đây, để bố mẹ về nghỉ ngơi.”

Cô lúc nào cũng cố chấp như vậy, không nghe lời khuyên của người khác. Nhưng lần này anh không im lặng được: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Gì cơ?”

“Mấy hôm nay em rất không bình thường.”

“Em vẫn ổn, làm gì có chỗ nào không bình thường.”

Dương Nhất Sâm nhìn cô hồi lâu: “Vì Cố Thừa Đông sao? Anh ta khiến em không thoải mái sao?”

“Em nói rồi, em vẫn ổn.”

“Anh ta khiến em không thoải mái, nhưng em lại không muốn thừa nhận, em cảm thấy thừa nhận thì sẽ chứng tỏ em quan tâm anh ta. Cho dù em có quan tâm, em cũng sẽ phủ nhận, bởi vì tình cảm của em nhất định phải nhiều hơn anh ta. Một khi em quan tâm anh ta nhiều hơn anh ta quan tâm em, em sẽ cảm thấy bất an. Em chính là không chịu thừa nhận, em yêu...”

“Được rồi!” Dương Cẩm Ngưng đứng đây, nhìn Dương Nhất Sâm, cô định nói gì nhưng lại có điện thoại, vì thế đành phải nén oán giận trong lòng xuống: “Em ra ngoài nghe điện thoại đã.”

Nhìn cô ra khỏi phòng, Dương Nhất Sâm thở dài.

Dương Cẩm Ngưng đi tới góc khuất của hành lang. Giống như một thói quen, lúc nhận điện thoại cô đều tới đứng trước cửa sổ, dù cho không phải thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài thì cũng có thể phóng tầm mắt xa một chút, chí ít không phải nhìn bức tường đơn điệu.

Luật sư Trương gọi tới. Cô thậm chí trách bản thân vì sao không nổi giận mà lại có thể lãnh đạm nghe anh ta nói từng câu từng câu, ý tứ rõ ràng rành mạch, đại loại là anh ta muốn rút khỏi vụ kiện này, vô cùng áy náy với cô.

Lực lượng đại diện cho chính nghĩa đấy, thế nhưng khi đứng trước sự thật rồi vẫn có thể phớt lờ. Cuối cùng cũng vẫn là cuộc sống, tinh thần vút sang một bên, ăn no mặc ấm mới là quan trọng, hàng nghìn năm qua đều như vậy.

“Vì sao?” Cô muốn biết nguyên nhân.

“Thật ra chuyện này có thể coi như là chuyện gia đình nhà cô, cho nên cô hẳn là rõ hơn ai hết!”

Dương Cẩm Ngưng nắm chặt di động, lặng im. Một cơn gió ồa vào làm mái tóc cô khê bay, cô đưa tay gạt những sợi tóc lộn xộn vào sau mang tai.

Không nghe thấy cô lên tiếng, đối phương lại tiếp tục nói: “Tôi tin, toàn bộ Mạc Xuyên sẽ không có ai dám nhận vụ án này, vì vậy...”

Dương Cẩm Ngưng im lặng rất lâu, rồi đột ngột chấm dứt cuộc gọi.

Cô đứng chôn chân tại chỗ, gió vẫn thổi, tóc cô vẫn bay loạn, nhưng lần này cô mặc kệ. Cô nắm chặt di động trong tay, cố gắng không chế kích động muốn quăng điện thoại đi. Cô tự nhủ, mình phải lý trí, phải thật lý trí.

Cô để vợ chồng Dương Lập Hải quay về nhà, tối nay cô sẽ ở lại đây trông coi Dương Nhất Sâm. Bởi vì một vài chuyện xen ngang cho nên anh cũng không hỏi cô vì sao lại trầm mặc như vậy.

Nằm trên chiếc giường nhỏ, Dương Cẩm Ngưng không ngủ được, lòng mỗi lúc một nặng nề. Nỗi phiền muộn dường như vẫn lang thang trong ngực cô, khuấy đảo đến mức khiến cô bất an.

Lúc tiếng chuông di động vừa vang lên, cô lập tức tỉnh giấc. Nhìn thoáng qua cái tên trên màn hình, cô nhẹ nhàng ra cầm điện thoại ra khỏi phòng bệnh.

Cái tên kia vô cùng quen thuộc nhưng giây phút này cô tuyệt đối không hề chờ mong nó, thậm chí, nó xuất hiện giống như đổ thêm dầu vào ngọn lửa trong lòng cô.

Trong hôn lễ, bạn bè của anh đều ngầm ám chỉ để cô biết mình biết ta. Anh yêu người con gái kia, tình nguyện thay cô chăm sóc người nhà, tình nguyện lưu lại một chốn riêng cho người anh yêu, tình nguyện ở một nơi khác bên ngoài. Anh yêu sâu đậm như vậy, cho dù tại thời điểm cô xảy ra tai nạn, thì người anh quan tâm nhất vẫn là chị gái của người anh yêu.

Cô chỉ muốn có một người có thể tốt với cô, coi cô là duy nhất, coi cô là người quan trọng nhất, nhưng vì sao lại khó như vậy?

Cô cũng đã từng muốn nghe được câu nói từ chính miệng anh: Em chính là người anh yêu nhất...

Yêu cầu ấy, đúng là rất cao, vô cùng cao...

Dương Cẩm Ngưng nhìn màn hình lóe sáng liên tục, rất lâu cô mới ấn nút nghe.

“Dương Cẩm Ngưng...”

Anh gọi đầy đủ tên cô, không biết anh gọi Suzie như thế nào? Tiểu Tô hay Tây Tây? Sự đối lập rõ ràng như vậy, khiến cô càng thêm tức giận.

“Tôi đang nghe.” Cô nắm chặt di động.

“Nếu như anh chỉ còn hai bàn tay trắng, em có còn muốn tiếp tục ở bên cạnh anh?”

Đúng là chuyện cười, anh dựa vào cái gì mà cho rằng sau khi đã làm bao nhiêu chuyện như vậy rồi mà cô còn tình nguyện chung sống tiếp với anh, còn tiếp tục tự chịu tủi thân? Cả đời này, cô có gây oan ức cho ai cũng sẽ không bao giờ chịu để mình ầm ức. Hay là anh cho rằng cô như mấy cô nữ sinh kia không thể không say mê anh? Cả ngày chỉ biết sống vì yêu, chết vì yêu?

Anh dựa vào cái gì mà cho rằng cô không có anh thì không sống được?

“Hai bàn tay trắng?” Dương Cẩm Ngưng cười, “Đừng có đùa nữa. Chưa nói đến anh hai bàn tay trắng, cho dù anh có gia sản bạc triệu tôi cũng không muốn tiếp tục chung sống cùng anh. Có phải vì thời gian qua tôi dịu dàng với anh như vậy nên anh nghĩ tình cảm của tôi đối với anh sâu như biển? Tôi nói cho anh biết, những thứ đó đều là giả, tất cả đều là giả. Tôi làm như vậy trước mặt anh chỉ là vì muốn có được sự tin tưởng của anh, cuối cùng sẽ để anh phải đau khổ. Anh có phải là đang rất đau khổ không? Đúng là đã cho rằng tôi yêu anh muốn chết phải không? Tỉnh táo lại đi, tôi làm sao có thể yêu anh...”

Cô không nghe thấy anh nói gì, nhưng cô nghĩ, cô rốt cuộc cũng đã thắng anh, chí ít là chính cô lựa chọn từ bỏ anh, chí ít, cô làm tổn thương anh đầu tiên.

Cho dù đánh thương kẻ địch một nghìn phần mình cũng bị thương tới tám trăm phần thì cô cũng sẵn sàng chịu tám trăm kia.

“Tất cả mọi thứ đều là tôi đang diễn trò, mong anh khó chịu mà thôi. Anh cảm thấy, tôi có thể yêu một người đàn ông cường – gian tôi hay sao?”

Không thể, cho nên cô mới làm tất cả để diễn trò, để khiến anh không thoải mái, cho dù là để đền bù tổn hại của chính cô. Cô rất cuộc cũng làm được rồi, thật tốt... tốt đến mức cô phải bật cười liên tục.

Năm xưa, khi cô và Dương Nhất Sâm quyết định cùng nhau rời khỏi thành phố này, đi tới một nơi sống cuộc sống của riêng họ, thậm chí bọn họ đã lên kế hoạch con đường tương lai sẽ thế nào, kế hoạch sẽ sinh sống ra sao. Bọn họ khi ấy, chỉ cần qua những ngày tháng yên ổn là được rồi, không cần quá nhiều tiền, không cần trở nên quá nổi bật. Cô cũng muốn cùng anh rời khỏi thành phố này, chỉ cần bọn họ rời xa nơi đây là cô sẽ không phải lo lắng quá khứ của mình bị anh phát hiện, cô cũng có thể giống như một tờ giấy trắng, làm tươi mới màu sắc bức tranh cuộc sống của chính mình lại từ đầu.

Một ngày trước ngày bỏ đi, cô đi tạm biệt một vài người bạn trước đây của mình.

Các bạn biết cô sắp đi xa cũng quyết định đóng góp tiền tới một nhà hàng xa hoa nhất mở tiệc chia tay. Cô tưởng đó sẽ là lần gặp mặt cuối cùng với những người bạn chứng kiến cô từng bước sa đọa, phương thức chia tay như vậy cũng không đến nỗi nào.

Các cô ngồi trong phòng cao cấp của một nhà hàng xa hoa, mọi người cũng nhau nói những chuyện xấu xa của nhau, nói đến náo loạn âm ỉ.

Cô đã rất lâu rồi không trải qua những ngày như vậy nữa nên cảm thấy không thích ứng kịp, liền mượn cơ uống nhiều quá muốn đi ra ngoài cho thoáng gió.

Nhưng thật không ngờ, cô lại may mắn như vậy, bắt gặp được mẹ con Tô Tình và Diệp Văn Hi. Hai bọn họ hình như đang tranh cãi chuyện gì, có lẽ Tô Tình sai Diệp Văn Hi đi làm chuyện gì đó nhưng cô ta không muốn. Cuối cùng, Tô Tình phát hỏa: “Mày cũng không phải không biết sức khỏe của em gái mày, sau này chúng ta phải làm sao? Mày thể suy nghĩ vì mẹ được sao?”

Không biết Diệp Văn Hi có bị câu nói kia làm động lòng hay không.

Dương Cẩm Ngưng lúc ấy cảm thấy rất kỳ lạ, cảm giác mẹ con họ lại đang chuẩn bị làm chuyện gì xấu xa.

Vì vậy cô đi theo sau, thấy Tô Tình đưa cho một nhân viên ít tiền và một bao thuốc bột gì đó, dặn dò hẳn ta vài câu, đối phương ra dấu OK.

Dương Cẩm Ngưng có một linh cảm chẳng lành, vốn dĩ nhìn thấy Tô Tình cô cũng chẳng vui vẻ gì, nhưng vẫn cảm thấy tò mò.

Cô đi theo nhân viên kia, thấy hẳn ta bưng một khay rượu vào một gian phòng khác, qua khe cửa mở ra cô nhìn một người đàn ông nhưng không rõ tướng mạo.

Cô ngẫm nghĩ lại câu nói mà Tô Tình nói với Diệp Văn Hi, có lẽ là do sức khỏe Suzie quá kém nên Tô Tình căn bản không còn cách nào khác, chỉ có thể dựa vào Diệp Văn Hi.

Làm thế nào để Diệp Văn Hi có tiền đồ đây? Chỉ có thể là kiếm một người đàn ông giàu có.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi nghĩ mình nên làm gì. Chuyện Tô Tình muốn làm chính là chuyện mà cô muốn phá hoại, không cho bà ta được như ý nguyện.

Người đàn ông kia có vẻ đã uống rất nhiều rượu. Cô nhân lúc không ai để ý, lén vào trong phòng, nhìn thấy trên bàn rượu đúng là quá nhiều vỏ chai, người đàn ông kia dường như đã không còn tỉnh táo.

Cô nhìn hẳn ta, diện mạo rất được, khiến cô nhin không được rất muốn chửi thề, Tô Tình kia quả nhiên là mắt nhìn người đáng nể phực.

Cô giúp dìu hẳn ta ra ngoài, bởi vì cô nghĩ, chắc chắn không còn bao lâu nữa bà ta sẽ đến “nghiệm thu” người đàn ông này. Nghĩ vậy, cô mơ hồ có chút hưng phấn.

Cô đưa hắn ta tới khu ghế lô của mình, mặc kệ anh ta say bí tỉ ngồi một bên, bạn bè hỏi là ai cô cũng chỉ nói một là người quen, thấy anh ta say khướt nên đưa tới đây, lát nữa tìm một phòng thuê cho anh ta nghỉ lại là được.

Mãi tới khi sắp tan cuộc, cô mới chỉ vào một bạn học nam, nhất định đòi cậu ta cởi áo cho mượn, mặc lên người đàn ông kia, hơn nữa còn làm rối bù tóc anh ta, khiến anh ta vô cùng giống một tên lưu manh. Quả nhiên, đẹp trai cũng cần nhờ vào ăn mặc.

Cô còn cố ý vò nát quần áo anh ta, vì vậy ai nhìn qua cũng sẽ nghĩ anh ta là một tên lưu manh đẳng cấp.

Dương Cẩm Ngưng vô cùng hài lòng với kết quả, bạn bè của cô cho dù tò mò nhưng cũng biết tính tình cô cổ quái cho nên cũng không lấy làm kinh sợ.

Cô chỉ đang suy nghĩ, Tô Tình và Diệp Văn Hi nhất định sẽ tìm tới người đàn ông này, còn cô đã lẳng tay trên của bọn họ, suy nghĩ này khiến cô cảm thấy dòng máu xấu xa u ám trong người mình lại đang trào dâng mạnh mẽ.

Kết quả đúng như cô dự liệu, hai mẹ con họ quả nhiên tới phòng kia tìm người, thậm chí còn sang hai ba gian phòng bên cạnh tìm.

Cô đỡ người đàn ông này cố ý đi ngang qua trước mặt Tô Tình và Diệp Văn Hi, quan sát vẻ mặt của mẹ con họ, trong lòng sung sướng không gì sánh được. Năm đó, cô cố ý ấn đầu người đàn ông ấy cúi xuống, hai mẹ con Tô Tình đương nhiên không biết người mà họ tìm chính là người mà cô đang dìu,

Cô thích là chuyện xấu trước mặt người khác nhưng không để người ta phát hiện, như vậy cũng được coi là đã đạt tới một cảnh giới cao rồi.

Làm xong tất cả, cô cảm thấy người đàn ông này thật sự là một gánh nặng, cô đi tới quầy tiếp tân, đặt một phòng cho anh ta qua đêm, vậy cũng coi như không làm anh ta thất vọng. Cô vẫn còn có chút tiếc tiền.

Cô cầm lấy tấm thẻ phòng, chuẩn bị đi lên lầu rồi về nhà. Đi được một lúc lại có người đuổi theo cô, nói căn phòng kia có chuyện nên đổi một căn phòng khác, đối phương tự mình đưa cô lên lầu. Cô mơ hồ cảm thấy điều gì không ổn, nhưng không biết rõ là cái gì, chỉ có thể đi theo sau người đàn ông kia.

Rất cuộc, cô đưa được người đàn ông kia vào gian phòng, bật đèn lên mới phát hiện gian phòng này vô cùng kỳ lạ, rất nhỏ, hơn nữa chỉ có duy nhất một chiếc giường. Lúc cô mở cửa quay về mới phát hiện, cửa đã bị khóa.

48. Chương 61

Chương 61: Em không yêu anh Dịch: Cà Chua Ép Chính dịch: Sahara

Đêm đó đối với cô mà nói, trước nay cô đều không muốn nhớ đến, nhưng cũng bắt đầu từ đêm đó, cuộc đời cô đã hoàn toàn thay đổi.

Lúc cánh cửa mở ra, bước vào là một ông lão, ông lão đó chỉ nhìn lướt qua cô, rồi ngay lập tức bước đến kéo người đàn ông nằm trên giường mang đi. Cô mặc quần áo vào, cũng không khóc không nháo, chỉ giữ dáng vẻ bình tĩnh, cho dù dáng vẻ cô bây giờ trông vô cùng nhếch nhác. Ông lão đó nói với cô rằng ông là ông nội của người đàn ông đó, đối với chuyện này, ông có lời muốn nói với cô.

Lúc trước Cố lão gia và Cố Thừa Đông cũng có cãi nhau vài lần, ông cho rằng anh vẫn chưa chín chắn, ông sẽ không cho phép Cố gia cưới một cô gái có thân phận không rõ ràng, đặc biệt là cô gái đó còn có một người mẹ như vậy. Vốn là muốn nhốt Cố Thừa Đông trong nhà, để anh suy nghĩ cho rõ ràng, để không vì một lúc xúc động mà hủy hoại đi cả tiền đồ xán lạn, lại không ngờ được đứa cháu trai này lại không nghe lời như vậy. Lúc nghe tin Cố Thừa Đông một đêm không về, Cố lão gia bắt đầu lo lắng, sợ anh sẽ bị người khác mưu hại. Phụ nữ là không hẳn giống như loài rắn độc, nhưng phòng bệnh vẫn hơn là chữa bệnh. Còn đàn ông lại rất dễ bị người khác lợi dụng trong lúc phần nộ, đặc biệt là người mà mình rất tin tưởng.

Thế là Cố lão gia cho người đi tìm kiếm Cố Thừa Đông khắp mọi nơi, cuối cùng cũng tìm được anh.

Dương Cẩm Ngưng nghĩ đến chuyện này lại thấy có điều gì đó không đúng, cô đã cầm được thẻ phòng, lại bị người ta bắt đến đây, đây nhất định không phải là một chỗ bình thường, cô nhìn ông lão này, chầm chậm nói: “Tôi muốn biết là ai đã hại tôi.”

Trước khi bước vào cửa, Cố lão gia đã sắp xếp rõ ràng tất cả mọi việc.

Cô vốn không vừa mắt mẹ con Tô Tình, đương nhiên bọn họ cũng không vừa mắt cô. Lúc nhìn thấy cô đỡ một tên “lưu manh”, bà ta liền dùng tiền để thực hiện âm mưu. Tô Tình cũng không muốn đối với Dương Cẩm Ngưng như vậy, chỉ muốn dạy cho cô một bài học mà thôi, làm cho cô và người đàn ông này ở với nhau một đêm, nếu có thể khiến cho người yêu của cô biết được thì càng tốt. Chỉ là Tô Tình tuyệt đối không thể nào ngờ được, người đàn ông mà bà ta giúp lại do chính tay bà ta hạ thuốc.

Đây chính là chân tướng, so với suy nghĩ của Dương Cẩm Ngưng cũng không hoàn toàn khác nhau là bao.

Cố lão gia quan sát vẻ mặt cô, cô vẫn không khóc, cũng không có phần nộ oán trách người khác.

“Tôi trước tiên trở về nhà nghỉ ngơi, ba ngày sau sẽ nói cho ông biết suy nghĩ của tôi.” Cô bình tĩnh bước qua người ông lão đi về phía cửa.

Cô đã nghĩ rất nhiều, nếu bản thân mình không ương bướng đi quản nhiều chuyện như vậy, cô cũng sẽ không gặp phải tất cả chuyện này, sau đó cô sẽ có thể rời khỏi thành phố này với Dương Nhất Sâm. Nhưng đương lúc cô chuẩn bị rời khỏi đây thì lại xảy ra chuyện này, có phải là ông trời muốn ám chỉ với cô, muốn nói với cô rằng, cô không được phép rời đi để có một cuộc sống vui vẻ, thuần khiết như thế.

Con người cô tuyệt đối đã bị vấy bẩn rồi, không chỉ là tâm hồn, mà còn vấy bẩn về cả cơ thể nữa.

Thậm chí cô đang nghĩ, liệu có phải ông trời nhìn thấy cô ở bên cạnh Dương Nhất Sâm mới an bài chuyện đó không, chẳng qua là cảnh cáo cô rằng, bọn họ vốn không hề hợp nhau, cô trước nay chưa hề có ý nghĩ này, lại không ngờ được sẽ có ngày hôm nay, sự xa cách giữa hai trái tim dường như lại càng xa hơn, cô trong kí ức của Dương Nhất Sâm vẫn tốt đẹp như vậy, mà sự thực cô lại càng lúc càng dơ bẩn, càng lúc càng ác tâm.

Cô như vậy liệu còn xứng đáng với Dương Nhất Sâm sao?

Cô đã nhận được rất nhiều yêu thương ở gia đình anh, vốn việc rời đi sẽ làm tổn thương đến hai người già, nhưng với hiện tại như bây giờ, cô vẫn còn ích kỉ như vậy sao?

Đối với cô mà nói, quan niệm trinh tiết cũng không quá quan trọng, hiện tại phát sinh ra chuyện này chỉ là cô muốn nhân dịp phát tiết ra mà thôi, cô cũng không chắc chắn việc này có được thực hiện hay không.

Cuối cùng cô quyết định buông tay trước khi tự biến bản thân mình trở nên hoàn toàn xấu xa.

Cô lúc đó cố kìm nén đau khổ mà nói ra lời chia tay với Dương Nhất Sâm, một ngày trước vẫn còn là người yêu của nhau, ngày thứ hai đã là những người xa lạ. Sống cùng dưới một mái nhà lại không thể nói với nhau một câu nào, cô nhiều lần cảm nhận được có ánh mắt vẫn dõi theo mình, nhưng cô quyết định ngoảnh mặt coi như không hề hay biết, cô một khi đã quyết định rồi, tuyệt đối sẽ không hối hận.

Cuối cùng, bọn họ càng lúc càng rời xa nhau, xa đến tưởng chừng sẽ không còn tưởng tượng được hình ảnh của cả hai lúc ban đầu.

Ba ngày sau, Dương Cẩm Ngưng ngồi trong quán cà phê, nhìn ông lão từ trong dòng người bước về phía cô. Cô cũng đã nghe qua, vị này chính là người nắm quyền Cố thị, đồng thời cũng chính là người sáng lập nên Cố thị. Mà người đàn ông kia chính là đứa cháu thứ ba của ông, nghe nói Cố lão gia đối với đứa cháu này cực kì coi trọng.

Cô thực sự có chút khinh bỉ chính mình, rõ ràng cô đã bị người đàn ông đó mạo phạm, là anh ta cưỡng bức cô, thậm chí đã bị anh ta hủy hoại, nhưng cô một chút cũng không hận anh ta, thật sự là không hề hận chút nào. Người đàn ông kia chẳng qua cũng chỉ là công cụ mà Tô Tình dùng để làm tổn thương cô, cô đã bị tổn hại rồi, cũng không cần phải đi oán trách cái “công cụ” kia, chỉ oán trách kẻ chủ mưu mà thôi.

Hai tay cô nắm chặt lấy cốc cà phê trên bàn, cũng không hề muốn uống.

Cố lão gia nhìn cô, cũng không chủ động nói chuyện, mà là muốn biết cô gái nhỏ này rốt cuộc là đang nghĩ cái gì trong đầu.

“Tôi có thể tố cáo cháu của ông cường bức tôi.” Cô nhìn thẳng vào người ngồi trước mặt mình, nhả ra từng câu từng chữ rõ ràng, “Tôi cũng không phải là tự nguyện, cho dù cháu của ông rốt cuộc có thể nào đi nữa, đối với tôi mà nói cũng không hề có quan hệ gì, đừng cho rằng tôi không có chứng cứ, tôi đã đi bệnh viện rồi, cũng đã làm giám định... Các người có muốn bồi thường cũng không nổi đâu.”

Cố lão gia nheo mắt nhìn cô, “Cháu nên biết rằng, nó cũng là người bị hại.”

“Cố lão gia ở trên thương trường đã bao nhiêu năm nay, không thể nào không nhìn ra hậu quả, sự thật không quan trọng, nếu tôi đem chuyện này trực tiếp đăng lên mạng, đem chuyện này làm to lên, bọn họ cũng chỉ biết đến đứa cháu trai khí thế bất phàm của ông đã làm ra loại chuyện đáng ghê tởm thế nào, đặc biệt là trong thế giới nhiều hận thù của người giàu các ông. Cho dù ông nói có ẩn tình bên trong, như ông liệu ông có tin hay không, nếu chuyện này thật sự được công bố ra? Người ta sẽ chỉ chửi rửa, nói người có tiền chính là sẽ làm ra loại chuyện như thế, gây ra chuyện rồi thì lại tìm cách che đậy đi hành vi phạm tội của mình, rồi lại lên án pháp luật không công bằng. Còn về kết quả có như thế nào, tôi nghĩ Cố thị nhất định sẽ khốn đốn trong một thời gian dài.” Đối diện với ông lão này, cô cũng không hề thấy sợ hãi, dù thế nào thì lúc tệ hại nhất cô cũng đã trải qua rồi, cô không tin vẫn còn có cái gì tệ hơn nữa.

“Cô gái, cháu có thể trực tiếp nói ra yêu cầu của mình.”

“Không phải là muốn giết người diệt khẩu trước chứ? Tôi còn cho rằng ý nghĩ đầu tiên thường có trong đầu những người có tiền sẽ là như thế chứ.”

Cố lão gia chỉ mỉm cười, “Tôi là một thương nhân chân chính, sẽ không làm ra loại chuyện gì vi phạm đến pháp luật.”

Dương Cẩm Ngưng suy nghĩ một chút, “Tôi sẽ không đưa chứng cứ cho ông đâu.”

Cố lão gia cũng suy nghĩ một lát, nhíu chặt hàng lông mày, “Cô gái, tính nhẫn nại của con người cũng có giới hạn của nó, hơn nữa chuyện này nếu làm to ra, đối với cháu cũng không có ích lợi gì.”

Bộ dạng Dương Cẩm Ngưng giống như suy nghĩ chuyện gì, một lát mới nói, “Muốn tôi câm miệng cũng được thôi, rất đơn giản, tôi muốn Diệp gia phá sản...”

Giây phút đó, cô cảm thấy trong cơ thể mình nhất định là đang tràn đầy nọc độc.

Cô hận Diệp gia đến thấu xương, cũng muốn thông qua chuyện này mà báo thù. Nhưng trong lòng cô, sinh mệnh vẫn cao hơn tất cả. Sau khi Diệp Cẩm Dương chết đi, cô đã nghĩ như thế. Cô sẽ không nghĩ đến Diệp gia nữa, chỉ xem bọn họ như những người xa lạ, hận một người thực sự rất mệt mỏi, cô cũng không muốn mình tốn thời gian mà đi hận những con người đó.

Cô đã muốn từ bỏ rồi, với Diệp gia sẽ không còn bất cứ mối may quan hệ nào.

Nhưng cô lại bị Tô Tình hại ra như vậy, bất luận đối phương là vô ý hay cố ý, cô chịu tổn thương tuyệt đối sẽ bắt đối phương phải trả giá. Rất tốt, cũng nên để cô một lần được làm một đứa con gái xấu xa đi.

Trong lòng Cố lão gia cũng có điều ngạc nhiên, nhưng bề ngoài lại không biểu hiện gì. Một cô gái sau khi gặp phải chuyện như vậy, lại không hề nghĩ đến việc tìm cơ hội đạt được những thứ mình muốn có, hơn nữa còn là chuyện không hề liên quan đến tiền bạc.

Dương Cẩm Ngưng tại thời điểm này khiến Cố lão gia nhớ đến người vợ đã khuất lâu năm của mình, tính cách ương bướng này thật sự giống đến vài phần, thế là liền đáp ứng điều kiện của cô.

Dương Cẩm Ngưng cũng lấy cái cớ này để thực sự trừng phạt người cha ruột thịt của mình. Chỉ là cô cũng không quá tuyệt tình, chỉ cần Diệp Kim Bằng đuổi mẹ con Tô Tình ra khỏi Diệp gia là cô có thể suy nghĩ lại vấn đề Diệp gia phá sản, cũng không cần phá tan cửa nát nhà như thế, ít nhất cũng có thể giữ lại chén cơm qua ngày.

Lúc cô kiêu ngạo đứng ở nơi đó, giống như Tô Tình năm đó vậy, cô nghĩ tất cả mọi chuyện vậy mà lại dựa vào việc chính mình bị hãm hiếp mà thành, thực sự là chuyện nực cười mà.

Cô như vậy cũng coi như là đã đòi lại công bằng rồi, thế là cô không hề hận người đàn ông đó, bởi vì bọn họ cũng giống như một cuộc giao dịch mà thôi, cô đạt được thứ mình muốn có, như vậy cũng không cần phải giả vờ rằng anh ta thiếu nợ mình.

Cô trước nay chưa hề nghĩ qua rằng người đàn ông đó sẽ trở thành chồng của cô.

Ấn tượng của Cố Thừa Đông về đêm hôm đó rất mơ hồ, lúc anh tỉnh lại đã thấy mình ở trong phòng rồi. Người ta cũng chỉ nói với anh rằng, anh bị say rượu, được người khác đưa về nhà mà thôi. Anh mơ hồ cảm nhận được mình đã trải qua vài chuyện gì đó, nhưng nhìn mọi thứ đều đang ở trong phòng của chính mình, anh hoài nghi liệu những chuyện bản thân đã trải qua có phải chỉ là một giấc mộng mà thôi, cho dù bao nhiêu năm qua anh cũng chưa từng có một giấc mộng xuân như thế.

Suzie đột ngột nói lời chia tay khiến anh bất ngờ trở tay không kịp. Sau đó Suzie lại gửi cho anh một tin nhắn, hẹn anh đến khách sạn đó, nhưng Suzie lại không hề xuất hiện. Sự ép buộc của ông nội, thái độ của Suzie khiến anh vô cùng phiền não, thế là liền bất chấp tất cả mà uống rượu, sự việc sau đó, anh hoàn toàn không có chút ấn tượng nào cả.

Sau đó nữa, lúc quan hệ giữa anh và Suzie đã tốt đẹp trở lại, Suzie lại nói là cô chưa bao giờ gửi tin nhắn đó cho anh. Điều này khiến lòng Cố Thừa Đông có một vài nghi hoặc, nhưng lúc đó anh vừa mới biết được nguyên nhân mình và Suzie chia tay, bản thân cô lại có bệnh, không muốn liên lụy đến anh, thế là tâm tư anh hoàn toàn đặt trên người Suzie, cũng không chú ý đến vấn đề kia nữa.

Kí ức đã rất lâu về trước tại thời khắc này lại bị Dương Cẩm Ngưng lần nữa nhắc lại.

Hóa ra, giữa bọn họ vẫn còn một chuyện này nữa, anh bất giác nở nụ cười khổ sở.

Dương Cẩm Ngưng dùng sức nắm chặt điện thoại trong tay, chỗ bị nắm chặt đã nóng rát đến bỏng tay, cô khẽ hừm một tiếng: “Cuối cùng cũng nhớ ra rồi?”

Cố Thừa Đông vô cùng mệt mỏi, “Anh cũng không biết...”

“Biết hay không thì có can hệ gì sao, dù thế nào thì đó cũng là thói quen của đàn ông, vui vẻ rồi thì xong chuyện thôi, chỉ cần bản thân tôi nhớ là được rồi. Biết vì sao tôi và Dương Nhất Sâm chia tay không? Chính là do anh, nếu không phải là vì xảy ra chuyện đó, tôi đã cùng anh ấy sống một cuộc sống hạnh phúc, mà chính anh đã hủy hoại đi tất cả cuộc đời tôi, anh nói tôi làm sao có thể không hận anh?”

Cố Thừa Đông khoe miệng khe động dậy, lại nói không nên lời. Hận? Thế là chọn lựa việc trả thù, khiến cho anh ném được mùi đau khổ.

Anh thực sự muốn nói với cô, cô đã làm được rồi. (huhu, tớ đau lòng thay anh ấy T__T)

“Cho nên tôi làm sao có thể yêu anh được, làm sao có thể coi anh như một người chồng. Tất cả mọi chuyện trước đây đều chỉ là giả vờ mà thôi, đối với cuộc hôn nhân này, tôi vô cùng ghê tởm!” Cuối cùng thốt ra những lời nói đáng hận nhất.

Cô nhịn không được mà thở dốc vài tiếng.

Cố Thừa Đông cầm điện thoại trên tay, cuối cùng thốt ra mấy chữ, “Anh biết rồi.” (trời ơi, sao lại cay đắng thế huhu)

Điện thoại cuối cùng cũng bị ngắt, cũng giống như mối quan hệ giữa bọn họ vậy...

Dương Cẩm Ngưng cầm điện thoại, cả người trượt dần dần xuống, đầu chôn vùi giữa hai gối mình, khóc nức nở...

Nếu em chỉ là đang giả vờ, anh có thể hiểu được không?

Em hy vọng người thật sự yêu em có thể hiểu được...

Chỉ là, anh là người thật sự yêu em sao? (Đau lòng quá! T~T)

49. Chương 62

Chương 62: Cuối cùng cũng ly hôn Edit: Lee Chính dịch: Sahara

Hôm sau, sắc mặt Dương Cẩm Ngưng vô cùng khó coi, Tả Tần Phương liền đuổi cô về nhà, bắt cô nghỉ ngơi cho khỏe, không cho cô tới bệnh viện nữa, nếu không chỉ rước thêm phiền cho mọi người. Cô biết mọi người lo lắng cho mình, nên khó mà từ chối được, cho dù cô tuyệt đối không muốn quay về nơi được gọi là nhà kia.

Cô không mất trí nhớ, biết rõ hôm qua đã nói gì với Cố Thừa Đông. Ban đầu cô định vĩnh viễn giấu kín chuyện đó, để nó trở thành bí mật, không bao giờ nói cho người khác. Nhưng một phút ấy, cô khó chịu, thì Cố Thừa Đông cũng không được thoải mái. Vì sao cô phải một mình chịu đựng nỗi bức tức ấy? Nhưng nếu cô như vậy, lại phải đối mặt với Cố Thừa Đông, dường như khó mà làm được. Cô đã dứt khoát như thế, tuyệt tình như thế, bây giờ lại không thực hiện, không cắt đứt quan hệ với anh, thì thật mâu thuẫn.

Nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt, huống chi cô và Cố Thừa Đông còn rất nhiều chuyện cần phải nói, nếu không sớm giải quyết, cô vẫn phải ra sức chịu đựng, một cuộc sống như vậy, cô không thể tiếp tục được.

Thật tốt! Khi cô về nhà, trong nhà không có ai, khỏi cần sợ ai đó quan tâm sẽ hỏi cô làm sao, cũng không cần lo lắng xem nên trả lời thế nào. Hơn nữa, cô cũng không muốn nói chuyện, càng không muốn giải thích với người khác, cũng có thể chính cô cũng không biết mình đang thế nào.

Cô tắm rửa xong, liền nằm lăn trên giường, ngủ một giấc ngon lành. Bất kể sắp phải đối mặt với chuyện gì, cũng phải chờ ngủ xong nói tiếp.

Cô mơ màng thiếp đi, đến khi tỉnh lại mới phát hiện có hơn n cuộc gọi nhỡ.

Cô không khỏi cảm thấy tò mò, liền trực tiếp gọi lại. Đối phương nói với cô, anh ta là một luật sư, hiện đang ở bên ngoài biệt thự, có một số việc cần nói chuyện trực tiếp với cô.

Cô cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn lập tức đứng lên, thay quần áo, sửa sang đầu tóc một lúc, sau đó mới xuống nhà, chạy ra mở cửa.

Cô nhìn chằm chằm đối phương một lúc, là một người đàn ông rất phong độ. Anh ta lịch sự đưa danh thiếp cho cô, mặt trên có thông tin về bản thân. Dù vậy, anh vẫn tự giới thiệu hết sức tóm tắt về mình cho cô nghe.

Cô mời anh ngồi, lịch sự pha trà tiếp khách.

Trong khi đó, anh ta lấy từ cặp ra một tài liệu.

“Dương tiểu thư, tôi là luật sư được anh Cố giao phó. Đây là đơn ly hôn anh ấy đã ký tên. Mời cô xem kỹ lại, nếu không có vấn đề gì khác, phiền cô ký tên vào đây.”

Dương Cẩm Ngưng trừng mắt nhìn người đàn ông này một lúc lâu, sau đó mới từ từ nhận lấy tờ đơn kia, quả nhiên Cố Thừa Đông đã ký tên. Cô cắn môi, tâm trạng khó khăn lắm mới bình tĩnh được, lúc này lại bắt đầu nổi sóng. Anh giỏi thật. Trong khi cô đang nghĩ xem nên đối mặt với anh thế nào, sao đó dứt khoát giải quyết hết khúc mắc giữa bọn họ, thì anh lại chủ động gửi đơn ly hôn.

Không đúng, hẳn là cô đã cho anh lý do tốt nhất để ly hôn. Loại phụ như cô, không tốt bụng, không thủy chung, đương nhiên anh nên ly hôn, chẳng lẽ còn do dự nữa sao?

Bạn gái cũ của anh có thể làm nhiều chuyện vì anh như vậy, lúc nào cũng lấy anh làm trọng, còn cô chỉ biết lấy mình làm trọng thì sao anh có thể lưu luyến cô được?

Cô đã tự tay kết thúc cuộc hôn nhân này rồi!

Nhưng có lẽ, đây vốn dĩ chính là điều anh muốn. Dù sao cô cũng không phải người phụ nữ anh cần, cứ thẳng thắn chia tay là xong. Cố Thừa Đông là ai? Là người nổi nghiệp nhà họ Cố, gia tài bạc triệu, vậy mà lại hỏi cô “nếu như anh hai bàn tay trắng”, chơi cái trò chơi “tôi không có tiền em còn yêu tôi không?”, anh lúc ấy thật ra cũng đã từ bỏ cô rồi phải không?

Mà cô lại cho anh một cái cố rất chính đáng. Dù sao, cuộc hôn nhân này cũng đã đi vào ngõ cụt.

Anh không yêu cô, cô cũng vậy...

“Anh ta đâu? Tôi muốn nói chuyện trực tiếp với Cố Thừa Đông.” Ít nhất, cô cũng muốn gặp anh một lần cuối cùng.

“Cố tiên sinh nói, nếu cô không vừa ý điều khoản nào, có thể trực tiếp nói với tôi.” Luật sư Lương nhìn Dương Cẩm Ngưng, nói, “Về vấn đề tài sản, Cố tiên sinh thực sự đã rất rộng rãi.”

Anh ta ám chỉ cô không cần đòi hỏi thêm.

Dương Cẩm Ngưng nhìn lướt qua nội dung, có thể thấy rõ cũng chỉ có 5% cổ phần Cố thị, cứ cho là anh rộng rãi đi, còn nghĩ đến việc chuyển nhượng cổ phần công ty cho cô, giúp cô nửa đời sau không cần lo cơm ăn áo mặc.

“Tôi muốn gặp Cố Thừa Đông.”

“Cố tiên sinh sẽ không gặp cô, chỉ giao cho tôi làm tốt việc này. Hơn nữa, anh ấy ở đâu, tôi cũng không biết.” Luật sư Lương vẫn thản nhiên trả lời.

“Nếu tôi không kí tên thì sao?”

“Tôi tin rằng cô làm vậy cũng chẳng được lợi lộc gì. Hơn nữa, Dương tiểu thư hẳn không phải loại phụ nữ sống chết không chấp nhận đơn ly hôn của chồng.” Lương luật sư lý luận, “Mặc dù thời nay cũng có nhiều người tự hạ giá trị bản thân như thế...” Làm lớn chuyện, ngoại trừ khiến đàn ông càng xem thường thì chẳng có tác dụng gì.

Dương Cẩm Ngưng đứng yên tại chỗ.

Cô ghét nhất loại phụ nữ như vậy, đau khổ cầu xin một người đàn ông. Tình yêu và hôn nhân không rẻ tiền, thứ rẻ tiền là rõ ràng không yêu nhưng vẫn sống chết bám lấy.

Cô từng nghĩ, nếu một người đàn ông có thể không chút do dự vứt bỏ cô, thì cô càng phải dứt khoát hơn, vô tình hơn hẳn.

“Anh ta còn nói gì không?” Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm luật sư Lương.

Anh ta lắc đầu, thấy cô nhanh chóng lộ ra vẻ thất vọng, lại vội vàng nói tiếp, “Anh ấy nói, cô sẽ rất thoải mái kí tên.” Đây chính là câu Cố Thừa Đông nói với anh khi anh hỏi nếu cô không chịu kí tên thì phải làm sao.

Dương Cẩm Ngưng run rẩy cả người.

Anh nghĩ về cô như thế. Đối với cuộc hôn nhân này, anh không có gì lưu luyến, cũng hiểu được cô nhất định cũng giống anh.

Anh không sai.

Cô thật hài lòng.

Cô cầm bút, nhanh chóng kí tên, khi nhìn đến tên anh bên cạnh, trái tim đột nhiên thất lại.

Cô đặt tờ đơn đến trước mặt luật sư Lương, “Anh có thể đi rồi. Tôi muốn ngủ một lát.”

Cô trực tiếp đuổi khách như thế khiến anh ta hơi sững sốt, lúc này mới thu dọn tài liệu, chuẩn bị rời đi.

Cô đứng giữa phòng khách thật lớn, lại không biết mình muốn làm gì, nên làm gì.

Cô lấy di động ra, muốn gọi cho Cố Thừa Đông, muốn chính tai nghe anh nói anh muốn ly hôn. Cho dù cô biết, chính mình đang biến thành loại phụ nữ cô từng khinh bỉ.

Cô nhìn điện thoại một hồi, cuối cùng cũng ấn nút, giống như trước đây, tắt máy.

Cô cầm di động, ngồi xồm trên mặt đất, lúc này, sự tĩnh lặng lại khiến đầu óc cô trống rỗng.

Thật ra, cô không muốn, thực sự không muốn...

Dạ dày đột nhiên khó chịu, cô cố gắng kiềm chế cơn buồn nôn, nhưng không thể, liền vội vàng chạy về toilet, nôn hết thức ăn trong bụng ra. Sự khó chịu này, cuối cùng cũng khiến nước mắt cô chảy xuống. Chỉ vì cơ thể không thoải mái cô mới khóc, hoàn toàn không liên quan đến người khác.

Cô ngồi nghỉ một lát, mới định lên lầu. Cô phải ngủ, chỉ khi ngủ mới không phải suy nghĩ bất cứ điều gì.

Cô nằm trên giường, lăn qua lăn lại, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ. Lúc này, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại. Cô nhắm chặt mắt, không thèm để ý đến. Cô biết, nếu bây giờ mà mở mắt, sẽ chẳng thể ngủ tiếp được nữa. Nhưng cô lại sợ, sợ đó là một tin tức vô cùng quan trọng.

Thậm chí tới tận giờ phút này, mặc dù biết rõ mọi việc đã xảy ra, nhưng cô vẫn hy vọng. Cô thật sự hy vọng, mình có thể ngủ một giấc thật ngon, đến khi tỉnh lại, phát hiện mọi chuyện chỉ là một giấc mơ.

Nhưng cô vẫn lựa chọn mở mắt, cô hiểu rõ, tiếp tục giả vờ như vậy, chỉ là lừa mình dối người.

Cô cầm điện thoại lên, là tin nhắn từ một số lạ, chỉ có một câu: Cố Thừa Đông ở XXX.

Nơi này, cô từng đi qua, thậm chí cô không hề nghi ngờ tính chính xác của tin tức này, bất kể người nhắn tin có mục đích gì, nhưng cô biết, Cố Thừa Đông thực sự có thể ở đây.

Bởi vì, mộ của Tô Tây ở đó.

(từ chương này mình chính thức gọi tên Suzie bằng tên Tô Tây, sau này có thời gian mình sẽ sửa lại các chương trước.)

Cô nắm chặt di động, đè nén giọt nước mắt chực trào ra, đứng lên khỏi giường. Cô thay bộ quần áo yêu thích nhất, trang điểm nhẹ nhàng, sau đó mới ra khỏi nhà.

Cô muốn nói chuyện trực tiếp với Cố Thừa Đông một lần, cho dù chính cô cũng chưa biết nên nói gì. Lúc ngồi trên xe, cô lại nghĩ đến cảnh tượng ấy. Nếu cô nói với anh, chỉ vì cô tức giận, chỉ vì cô muốn anh cũng phải khó chịu, chứ thực sự không muốn ly hôn, liệu anh có từ bỏ ý định ly hôn với cô không?

Nhưng hạ mình cầu xin một người đàn ông, có thực sự là điều cô muốn không?

Tới nghĩa trang, cô biết rõ vị trí mộ Tô Tây. Cô đứng rất xa, đã nhìn thấy anh đứng đó. Người cô luôn muốn nói chuyện, nhưng lại không thể nói được gì.

Cô vẫn đứng yên.

Hình như có một định lý thế này, nếu anh yêu một người, kể cả khi người đó cách xa anh, anh vẫn có thể dễ dàng cảm nhận được sự tồn tại của cô ấy. Cô không biết điều này có đúng không, nhưng cô biết, anh không hề quay đầu lại.

Cô đứng lặng, tự cười với mình.

Giờ phút này, cô không còn muốn giải thích gì với anh nữa. Cứ để anh muốn thế nào thì muốn, dù sao dựa vào những gì anh làm có thể thấy, người quan trọng nhất trong lòng anh vẫn là Tô Tây. Cho dù cô có cố gắng thế nào, cùng lắm cũng chỉ có thể trở thành Tô Tây thứ hai, sau đó vĩnh viễn sống dưới cái bóng của cô ấy.

Cứ như vậy đi, trước giờ cô luôn là một người quyết đoán, cho dù cô biết, lần này trái tim thật sự rất đau.

Nếu nói trong cuộc sống, cô từng “nghiện” rất nhiều người, thì Cố Thừa Đông chính là kẻ cô nghiện nhất. Thật tốt! Kể cả kẻ mình nghiện nhất cô cũng có thể từ bỏ, có thể buông tay. Sau này, cô không cần lo lắng sẽ bị người nắm được điểm yếu, chân chính làm một kẻ không sợ trời không sợ đất.

Đây là một chuyện tốt, một chuyện cực kì tốt.

Nhưng tại sao, cô chỉ cảm thấy ngực mình càng ngày càng đau?

Cô không biết Cố Thừa Đông nói gì với Tô Tây, có lẽ là hoài niệm, cũng có thể là than thở. Cô không biết, cũng không muốn biết.

Cuối cùng, anh cũng nói xong, quay người đi về phía này.

Khoảnh khắc anh nhìn thấy Dương Cẩm Ngưng, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc, nhưng chỉ một giây sau lại nghĩ, cái gì phải tới đã tới, có lẽ anh có thể hiểu được sự xuất hiện của cô ở đây.

Anh đứng trước mặt cô, không chủ động mở miệng.

Cô khẽ cười với anh, anh có thể không để ý đến cô như vậy, tại sao cô không thể làm được như thế?

“Tôi gọi điện cho anh không được, nên đành phải tới đây tìm anh.” Cô dừng một chút, “Nếu đã kí đơn ly hôn, mọi việc đã rõ ràng, có thể trực tiếp đi lấy giấy chứng nhận ly hôn, tránh dè dặt lắm mồm.”

Tốt lắm, cô tìm được cho mình lý do tốt nhất.

Tay anh hơi xiết chặt, nhìn chằm chằm mặt cô, sau đó nghiêng đầu, dường như nếu tiếp tục nhìn sẽ cảm thấy mệt mỏi, “Được.”

Trên đường đi, bọn họ không hề nói chuyện.

Trước cục dân chính, hai người cùng ngồi chờ luật sư Lương đem đơn ly hôn đến.

Cô trầm mặc, đột nhiên nhớ tới một câu chuyện mình từng đọc. Vợ chồng dẫn nhau đi ly hôn, người vợ hỏi chồng, có thể không ly nữa được không, người chồng từ chối. Sau đó, cuối cùng bọn họ cũng ly hôn. Vừa bước ra khỏi cục dân chính, người vợ chạy thẳng ra đường cái, cố ý bị đâm chết trước mặt chồng.

Cô cũng muốn hỏi anh, có thể không ly hôn nữa được không?

Nhưng cô biết, cô sẽ không hỏi.

Cuối cùng, bọn họ đổi giấy chứng nhận kết hôn lấy giấy chứng ly hôn. Hoàn toàn chứng minh giữa bọn họ không ai còn là của ai nữa.

~

Có ai đã rưng rưng mắt khi đọc chương này không?

50. Chương 63

Chương 63: Cô có thai rồi

Dịch: Cà Chua Ép

Dương Cẩm Ngưng nghĩ mình chắc chắn là bị cảm rồi mới cảm thấy khó chịu như thế này, cái gì cũng không muốn làm, cái gì cũng không muốn ăn. Sau khi ngủ một đêm, lúc vừa mở mắt ra, ánh mắt cô hướng ra ngoài cửa sổ. Bầu trời vẫn giống như ngày hôm qua, thậm chí cảnh vật vẫn giống y nguyên như thế, cái gì cũng đều giống với hôm qua, vậy bản thân cô thì sao, liệu có thể giống như ngày hôm qua được nữa không?

Rõ ràng bản thân mình biết đã xảy ra chuyện gì, lại vẫn thật tâm hy vọng, hy vọng tất cả chỉ là một giấc mơ, sau khi tỉnh dậy thì tất cả vẫn sẽ là một cuộc sống bình thường như mong muốn.

Cô dùng tay vỗ nhẹ vào phía sau đầu, hy vọng có thể làm tinh thần mình tốt hơn một chút, nhưng vẫn không có tác dụng gì. Đầu óc vẫn cứ mơ hồ rối loạn, mà cô lại không thể nào ngủ tiếp được, nếu không tình trạng của cô sẽ càng tồi tệ hơn. Cô biết, lúc tinh thần mình sa sút tệ hại như vậy, thì không nên mặc kệ đi, nếu không ngay cả chính cô cũng không rõ được mình sẽ làm ra những chuyện gì.

Cuối cùng cô ngồi dậy, thay đổi quần áo, lúc nhìn thấy chính mình trong gương, ngay cả cô cũng bị bộ dạng của chính mình dọa chết khiếp, thế nên lại phải trang điểm giấu đi gương mặt phờ phạc của mình. Lúc này cô lại nghĩ, cô đã bao lâu rồi không dùng đến mỹ phẩm. Trước đây lúc bọn họ vừa mới kết hôn, trừ những lúc cần thiết, Cố Thừa Đông bình thường cũng không xuất hiện, nhưng một khi đã xuất hiện thì nhất định là cần phải tham dự một bữa tiệc nào đấy. Cô lúc đó cũng sẽ chậm chậm trang điểm, nhất định không muốn

để anh bị mất mặt, mặc dù lúc đó khi trang điểm cô lại nghĩ, anh rõ ràng có thể tùy tiện kiếm một cô gái nào đó đi cùng, dù sao thì cũng có rất nhiều đàn ông làm như thế, huống hồ anh cũng không muốn gặp cô. Nhưng anh dường như thật sự chưa hề làm ra những chuyện như thế.

Bọn họ cũng đã ly hôn rồi, mà cô ở chỗ này lại còn giả bộ nghĩ như thế, vốn dĩ anh không hề sai. Tay đang cầm chì kẻ mắt khẽ run rẩy một chút, trượt ra ngoài, cô lại phải chùi đi.

Lúc đã chuẩn bị xong mọi thứ, cô cuối cùng phối hợp thêm một chiếc túi phù hợp nữa. Trước khi chuẩn bị ra ngoài, cô lại liếc qua gương một lần nữa, chắc vẫn còn chưa xếp gọn gàng, cũng sẽ không còn ai nhắc nhở cô việc này nữa, nhưng cô vẫn xếp chắn rồi mới đi ra ngoài.

Mà mấy cái gối thừa không cần thiết cũng phải xếp lại, cô chăm chú nhìn vào chúng vài giây, cuối cùng vẫn chọn lựa việc đi ra ngoài trước.

Cô nhất định là điển hình của những tên tội phạm, rõ ràng đã xảy ra chuyện lớn như thế, nhưng lúc bước ra khỏi cửa vẫn có thể giả vờ giống như lúc bình thường, mà không phải là một thiếu phụ đã ly hôn. Cho dù cô buồn bã muốn chết cũng không muốn người khác nhìn thấy, sau đó là thương hại cô. Cô không cần người khác thương hại, cũng không muốn bị người khác đánh giá.

Bất luận là đã phát sinh ra chuyện gì, cô vẫn sẽ như cũ sống một cuộc sống tiêu dao, khoáng đạt. Mà hiện tại chẳng qua chỉ là cuộc sống đang cho cô kinh nghiệm mà thôi, cô đã nói qua biết bao lời nói đường hoàng, mà hiện tại chẳng qua là ông trời đang muốn cô dùng chính hành động để chứng minh những lời nói của mình mà thôi, cho dù cô có biến mất trên thế giới này thì cô vẫn mong muốn mình sẽ đạt được những điều tốt đẹp nhất.

Đến bệnh viện rồi nhưng vẫn chưa đến được phòng bệnh thì cô nghe thấy có người đang chỉ chỉ phía bên kia. Thì ra là kẻ gây ra chuyện, thời khắc này vậy mà lại đang quỳ ở đây van xin Dương Lập Hải và Tả Tần Phương tha thứ, tất cả chuyện này đều là lỗi của anh ta, là do anh ta lái xe không cẩn thận, mới dẫn đến Dương Nhất Sâm bị thương nặng như thế. Anh ta nguyện ý trả bất cứ giá nào, chỉ hy vọng bọn họ đừng tố cáo anh ta. Anh ta có vợ cần phải chăm sóc, vợ của anh ta đang mang một căn bệnh rất nặng, không có anh ta không được...

Dương Cẩm Ngưng lãnh đạm đứng nhìn, thế giới này có rất nhiều người tự tuyên bố bản thân mình rất đáng thương, có khi là thật, cũng có khi là giả. Thế nhưng những con người đó dù có đáng thương đến cỡ nào thì cũng có điểm đáng ghét.

Mỗi người đều có chỗ khó khăn của riêng mình, nhưng chỗ khó khăn đó không nhất định phải trả giá bằng tất cả hành vi của mình.

Cô vốn dĩ muốn bước lên phía trước, thời khắc này cô nhất định giống với một “thanh niên phần nộ”, rất muốn bước qua tranh luận, phát biểu quan điểm của mình. Chỉ là cuối cùng cô vẫn đứng im tại chỗ.

Bởi vì người đàn ông đó đã nói, anh ta còn có một đứa con gái chín tuổi cần anh ta chăm sóc...

Người đàn ông đó còn nói con gái của mình rất nghe lời, thành tích học tập cũng tốt, mỗi học kỳ đều có phần thưởng mang về nhà...

Dương Cẩm Ngưng ngăn người đứng nguyên chỗ cũ, lúc chín tuổi thì cô đang làm gì? Biết những chuyện của người lớn quá sớm, mau chóng sôi đời, từ từ hiểu được thế giới này không đơn giản chỉ có hai màu trắng đen, từ từ cũng biết được những thứ gì có đặc quyền trong thế giới này, nó có thể biến đen thành trắng...

Cho dù sau này cô có trải qua một cuộc sống bình thường đi chăng nữa, thì tất cả những chuyện trước đây có thể hoàn toàn không ảnh hưởng đến cô sao?

Cô tại sao lại trở thành một kẻ ích kỷ, trở thành một người không có chút cảm giác an toàn nào, không phải là vì đã chứng kiến quá nhiều thứ xấu xa hay sao? Cha mẹ luôn có những ảnh hưởng nhất định đến con cái, nếu đứa trẻ càng thông minh mẫn cảm, ảnh hưởng sẽ càng lớn.

Cô không đưa ra bất cứ ý kiến nào, tất cả đều tùy vào cách xử lý của Dương Lập Hải. Thật ra cô biết rằng, hai người đó vốn lương thiện như vậy, đã bị lay động hơn một nửa rồi. Lại thêm việc thương thể của Dương

Nhất Sâm hồi phục rất tốt, như vậy xem ra, bọn họ sẽ không đi quở trách gì rồi.... Huống hồ người đã làm cha làm mẹ sẽ luôn có sự đồng cảm đối với việc này....

Xem ra, mỗi người khi đứng từ góc độ của người khác để xem xét một vấn đề thì rất có thể sẽ tự hoài nghi chính bản thân mình. Những người chỉ biết nghĩ tới bản thân, có lẽ là những người cố chấp, nhưng mà họ sẽ không mất đi phương hướng, không bao giờ tự nghi ngờ mình. Mọi việc đều sẽ có mặt tốt mặt xấu, ai cũng không thể trách được.

Cô cũng không muốn nghĩ đến chuyện này nữa, cũng không đi hỏi bọn họ kết quả xử lý ra sao.

Chỉ là lúc cô chuẩn bị bước vào phòng bệnh, lại nghe được những điều mà Dương Lập Hải và Tả Tần Phương đang nói.

“Cẩm Ngưng liệu có phải là có chuyện với Thừa Đông rồi không?” Câu hỏi này là Tả Tần Phương đang hỏi con trai mình, dù hai vợ chồng bọn họ có hỏi Dương Cẩm Ngưng thì cũng bằng hòa mà thôi, cô sẽ không bao giờ nói ra sự thật cả.

Dương Nhất Sâm lắc đầu, “Con thật sự không rõ lắm.”

Dương Lập Hải trừng mắt nhìn vợ mình một cái, “Bà cũng đừng có lo lắng quá, mấy đứa trẻ cũng có cuộc sống riêng của nó, chúng ta đừng nên can dự nhiều quá. Hơn nữa, Cẩm Ngưng biết bản thân nó đang làm gì, bà mỗi ngày đều lo lắng ngược lại sẽ càng khiến nó thêm áp lực hơn.”

“Tôi như vậy không phải là vì lo lắng sao? Ông không nhìn thấy sắc mặt nó mấy hôm nay càng lúc càng xấu sao?” Tả Tần Phương nhíu chặt mày, “Nếu là việc nhỏ, tôi đương nhiên sẽ không lo lắng như vậy. Ông nghĩ mà xem, Nhất Sâm nhập viện rồi, nhiều người đều đến thăm nó cả, chỉ có duy nhất Thừa Đông là không đến. Nó tuyệt đối không phải là một đứa không hiểu chuyện như thế, cho dù là không vui vẻ với Cẩm Ngưng đi chăng nữa cũng sẽ không có kiểu ngay cả chuyện này mà không đến chứ. Cho nên tôi mới lo lắng hai đứa liệu có phải là...”

Dương Lập Hải cũng cảm thấy có lí, nhưng vẫn phản bác lại, “Có lẽ là Thừa Đông quá bận, bà không cần phải đi lo lắng chuyện này chuyện kia nữa, càng không được đi tìm Cẩm Ngưng mà hỏi đấy!”

Tả Tần Phương lại nói cái gì đó, nhưng cô không còn nghe rõ nữa, bước về một hướng khác. Cô lo sợ mình ngụy trang quá kém, lại khiến họ buồn lòng, mà bản thân cô cũng không vui vẻ gì.

Cô khôi phục lại trạng thái như bình thường rồi mới bước vào phòng. Cô nói đùa vài câu làm không khí sôi nổi hơn chút, lúc này cô không muốn nói ra chuyện mình đã ly hôn. Cô rất ích kỉ, không phải là cô sợ bọn họ không thể chấp nhận nổi, mà là chính bản thân cô đến nay cũng không thể nào chấp nhận nổi sự thật này, cô muốn đợi đến lúc bản thân có thể chấp nhận rồi, mới từ từ nói cho những người bên cạnh biết. Nếu không cô nhất định sẽ chịu không nổi ánh mắt của người khác khi nhìn mình, cô vẫn còn chưa chuẩn bị tốt tinh thần tiếp nhận nó.

Chỉ là lúc cô nghĩ rằng bọn họ sẽ không đề cập đến Cố Thừa Đông thì Tả Tần Phương lại kéo tay cô, phàn nàn những chuyện hằng ngày, không thêm quan tâm đến ám hiệu của Dương Lập Hải, trực tiếp hỏi cô, “Thừa Đông mấy ngày này là đang làm chuyện gì?”

Cô suy nghĩ một lát rồi trả lời, “Đi công tác rồi, hình như là có một dự án ở ngoại tỉnh xảy ra chuyện lớn, anh ấy nhất định phải đích thân đi xem...”

Cô trả lời rất tự nhiên, Tả Tần Phương mặc dù có chút hoài nghi nhưng cũng không chất vấn nữa, chỉ chau mày nhìn cô, “Liệu có phải là nghỉ ngơi không tốt không? Sắc mặt của con sao mà kém như thế chứ?”

Dương Cẩm Ngưng sờ sờ mặt mình, cô đã giấu đi sắc mặt nhợt nhạt của mình rồi, làm sao lại bị nhìn ra, lẽ nào sắc mặt mình đã kém đến nông nổi này?

“Tối hôm qua con ngủ không ngon mà thôi.”

Tả Tần Phương cuối cùng cũng gật gật đầu, không tiếp tục hỏi cô nữa.

Cô nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Cô không muốn nói chuyện nên ngồi một chỗ, lấy điện thoại ra lên diễn đàn chơi. Bỗng nhìn thấy một bài viết nào đó, một tác giả của mạng JJ viết về cuộc sống của cô ấy, bài viết có nhiều điểm mới lạ, hình thức Thơ Tào sử dụng là những bức tranh vô cùng sinh động, hơn nữa những bức tranh này cũng khá có ý nghĩa, người bình thường đều có thể hiểu được, trong đó vừa có ý gây cười, lại vừa có chút cay đắng mỉa mai. Xem đến chỗ buồn cười, cô cũng sẽ che miệng lại, hiếm khi thấy những bài viết như vậy, mà không phải là trang chủ cả ngày lúc nào cũng những chủ đề “tiểu tam, vợ cả, những gã đàn ông vô sỉ”, mấy cái chủ đề này thật khiến cho người khác vừa nhìn thấy là đã phát phì cười.

Lúc cô lật sang trang tiếp theo của tấm ảnh đó, đột nhiên không tìm được bật cười.

Tấm ảnh đó cũng rất đáng yêu, chỉ là chú thích bên cạnh là như thế này: Nếu viết văn cũng giống như thời kỳ kinh nguyệt, khẳng định là tôi đã mang thai rồi; nếu như tạp văn mà giống như kinh nguyệt, khẳng định tôi phải một bản đề phòng bị rò rỉ ra bên ngoài.

(tạp văn: có ý nghĩa là người viết văn theo cảm hứng hoặc linh cảm khi bế tắc sẽ phải tạm dừng, đợi suy nghĩ mới có thể viết tiếp. Ý cả câu này có nghĩa là, viết văn thì rất khó rất lâu, muốn ngừng viết thì rất nhiều)

Ánh mắt của cô vẫn nhìn chằm chằm vào hai chữ “mang thai”, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Đồng thời cô cảm thấy bản thân mình có chút khó chịu, nhịn không được liền chạy vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo.

Tả Tần Phương nhìn thấy cô như vậy thì vô cùng lo lắng. Cô chỉ nói dạ dày mình có vấn đề, ăn không tiêu, không muốn Tả Tần Phương lại thêm lo lắng cho mình.

Tả Tần Phương vẫn là có chút không yên tâm, bắt cô nhất định phải đi tìm bác sĩ khám bệnh, cô phải đồng ý nhiều lần mới khiến Tả Tần Phương không nhắc lại nữa. Người già thật là phiền phức, mặc dù việc phiền phức này cũng thật ngọt ngào.

Cô có chút cự tuyệt việc phải đi xác định bản thân có chỗ nào không tốt hay không.

Cô trước đây vẫn luôn nghĩ, nhất định trước đây là do chế độ nghỉ ngơi làm việc của cô không có quy luật, trạng thái tinh thần cũng không tốt, cơ thể mới xuất hiện dấu hiệu khác thường. Thêm nữa, trước đây cô vẫn luôn mong có một đứa trẻ, lại không được như ý muốn, vì thế cô cũng không còn nghĩ đến chuyện đó nữa.

Nhưng sau khi vừa nhìn thấy hai chữ “mang thai” đó, hai chữ đó cứ quẩn lấy tâm trí cô không thôi.

Thậm chí, cô còn cảm nhận được có một đứa trẻ ở trong bụng mình, nó đang hô hấp, suy nghĩ, nhắc nhở cô về sự tồn tại của nó.

Suy nghĩ này khiến cô cảm thấy hoảng loạn điên cuồng.

Thậm chí còn có phần buồn cười, lúc cô muốn có một đứa con thì không hề có, sau khi vừa ly hôn vậy mà cô lại có một đứa con. Nhưng tất cả chỉ là ý nghĩ của cô mà thôi, cô nhất định cần phải đi xác định xem sao.

Cô vô cùng rối loạn, nói không rõ được là mình có muốn đứa con này hay không.

Cô biết mình có một suy nghĩ rất điên rồ. Nghe nói trước đây, có một cô gái yêu thầm một chàng trai đã rất nhiều năm, cuối cùng bọn họ đã có thể ở bên cạnh nhau, mà còn ở bên nhau rất lâu nữa, mặc dù trong giai đoạn đó cũng từng có lúc chia tay. Cuối cùng bọn họ vẫn ly biệt, không phải bởi vì đã hết yêu, mà là giữa hai người đã không còn hợp nhau. Cô gái đó nói rằng, cô rất muốn sinh con cho anh, sau đó cùng nhau sống hạnh phúc hết đời, cô thật sự yêu anh, nhưng bọn họ không hợp nhau...

(Vớ vẩn... ==! Đã không hợp nhau sao còn ở bên cạnh nhau nhiều năm như vậy, cuối cùng là vì sao? L)

Loại chuyện với tình tiết cầu huyết như thế trước giờ đều khiến Dương Cẩm Ngưng cô hừ mũi giễu cợt.

Nhưng vào thời khắc này, cô biết bản thân mình cũng đã có cái suy nghĩ điên rồ này, cho dù biểu hiện của cô vẫn rất bình tĩnh, cô thần nhiên lấy số, thần nhiên đợi.

“Xin hỏi cô đã kết hôn chưa?” Một bác sĩ nữ tầm hơn bốn mươi tuổi liếc nhìn hỏi cô.

Cô muốn nói, cô vừa mới ly hôn.

“Cô đã mang thai tám tuần rồi, lần sau bảo chồng cô đưa cô đến bệnh viện để kiểm tra kĩ càng một lần nữa, tình trạng sức khỏe cô không tốt...” Vị bác sĩ nữ này đầu cũng không thèm ngẩng lên, chỉ tiếp tục nói.

Cô đứng nguyên chỗ cũ, tiếp nhận phiếu kiểm tra, rồi mới chậm chậm rời đi.

Cô thật sự có thai rồi, sau khi cô ly hôn xong, sau khi người đàn ông đó đã không cần cô nữa. Mà người con gái anh ta thật sự yêu, trước nay cũng không phải là cô, nhưng cô vậy mà vẫn có suy nghĩ ngu ngốc rằng, vẫn muốn vì anh ta mà sinh con.

Cô hình như đã trúng phải một loại độc mang tên ái tình, hơn nữa còn trúng vô cùng nặng...

Cô dường như càng lúc càng trở thành loại phụ nữ mà anh vô cùng ghét bỏ, càng lúc càng giống với một người đàn bà ngu muội, giống với bộ dạng của hàng trăm cô gái khi rơi vào bể tình kia...

Cô khinh bỉ chính mình, hận chính mình.

51. Chương 64

Chương 64: Cổ gia náo loạn Edit: Lee Chính dịch: Sahara

Dương Lập Hải và Tả Tần Phương đã liên hệ với bệnh viện nước ngoài, chuẩn bị đưa Dương Nhất Sâm sang đó điều trị vết thương ở chân. Ở sân bay, khi Dương Cẩm Ngưng nhìn thấy bọn họ, nhiều lần muốn nhắc tới chuyện của cô và Cố Thừa Đông, nhưng mãi vẫn không mở miệng nói được. Hiện tại bọn họ đều đang lo lắng cho chân của Dương Nhất Sâm, tuy rằng họ cố tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng cô biết, chỉ là họ sợ cô sẽ suy nghĩ, sẽ áy náy mà thôi. Nếu bây giờ cô nói chuyện của cô cho hai người, cũng chỉ khiến họ thêm phần lo lắng. Lúc này, mọi người vẫn cố gắng duy trì sự lạc quan, tin rằng chân của Dương Nhất Sâm sẽ khỏi hẳn, nhưng họ biết, tất cả chỉ là có thể mà thôi. Cô không nên ích kỉ, khiến họ càng thêm lo lắng, nhất là khi, hai người đã làm rất nhiều chuyện vì cô.

Tiến ba người lên máy bay, cô vẫn ngồi yên ở đại sảnh. Cô cũng không biết tại sao, chỉ đơn giản là không muốn rời đi. Có lẽ “nhà” của cô, không thể cho cô động lực trở về nữa, có về hay không, cũng không còn quan trọng nữa. Lúc này cô mới nhớ tới, theo đơn ly hôn, bắt đầu từ tối qua, biệt thự là của cô. Nếu đứng trên phương diện tiền bạc, cô làm ăn có lãi, ba năm hôn nhân, đổi lấy số tiền tiêu cả đời không hết. Cô bất giác nở nụ cười, tiền có ích hơn một người đàn ông, nhưng lại không khiến cô vui vẻ.

Ở sân bay, có rất nhiều người, có người đến đón, có người chờ đi, vô vàn màu sắc. Cô lấy di động ra, bật wifi. Một thời gian dài trước đây, bọn họ muốn dùng wifi miễn phí, nhưng lại khó mà tìm được nơi nào như vậy, bây giờ được dùng miễn phí rồi, thì lại cảm thấy hết sức bình thường.

Có phải con người ai cũng như vậy? Khi không có được, thì luôn luôn nhớ tới, đến lúc chiếm được rồi, lại không biết quý trọng, đợi đến khi mất đi mới thấy đáng tiếc.

Dường như mỗi phút mỗi giây, đang làm một chuyện gì đó không thể tha thứ.

Cô không muốn suy nghĩ cuộc sống sau này của cô sẽ như thế nào, cho dù bắt buộc phải lựa chọn, cô vẫn muốn tiếp tục trốn tránh. Thậm chí, ngay cả việc có muốn giữ lại đứa trẻ hay không, cô cũng không muốn nghĩ.

Cô còn nhớ một bộ phim truyền hình từng có tình tiết thế này, nhân vật nữ mang thai, nhưng lại không muốn có đứa trẻ. Cô ấy định đến bệnh viện phá thai, khi làm xong tất cả thủ tục, lại được thông báo, đứa nhỏ đã quá lớn, không thể bỏ được. Vì thế, người phụ nữ kia không thể không hạ sinh đứa bé.

Hiện tại, Dương Cẩm Ngưng cũng muốn như thế, không phải không muốn phá thai, chỉ là bắt buộc phải sinh đứa trẻ. Cô cần một lý do để tự lừa mình, rằng đứa trẻ này bắt buộc phải ra đời.

Ý tưởng ngu ngốc như vậy, cũng có thể khiến cô xúc động. Nếu như bác sĩ nói với cô, cơ thể cô đặc biệt, nếu bây giờ bỏ đứa trẻ này, về sau sẽ không sinh con được nữa. Nếu thế, cô nhất định phải sinh nó, là số trời đã định, cô phải có được đứa trẻ này.

Nhưng không hề xảy ra sự kiện đặc biệt nào, cô là một người hoàn toàn bình thường, vì thế, sinh hay không hoàn toàn do cô quyết định.

Cô cầm cúi chơi game, là mấy trò IQ thấp cô từng thích nhất, nhưng không hiểu sao lúc này lại không có chút hứng thú nào, đành chán nản bỏ điện thoại vào túi, chuẩn bị rời đi.

Khi cô đứng lên, màn hình ở đại sảnh sân bay đang chiếu một tin tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. MC say sưa nói: chúng tôi đang có mặt ở đám tang Cố tiên sinh, một doanh nhân tài giỏi trên thương trường. Gần như tất cả thân nhân của ông đều có mặt, nhưng điều khiến người khác không ngờ nhất chính là, Cố Thừa Đông, người nối nghiệp Cố gia vẫn chưa xuất hiện. Không biết trong chuyện này rốt cuộc có bí ẩn gì...

Dương Cẩm Ngưng ngơ ngác nhìn lên màn hình, mãi đến khi sắp chuyển sang tin tức tiếp theo, cô vẫn chưa bình tĩnh lại được. Ông nội qua đời? Tại sao có thể như vậy? Tại sao cô không hề hay biết?

Cô vội vàng lấy điện thoại, lên mạng tìm hiểu về chuyện này. Tất cả đều xoay quanh sự ra đi của ông nội, ai ai cũng suy đoán bước đi tiếp theo của Cố thị, và người nối nghiệp ông.

Mà thời gian ông nội ra đi, lại là ba ngày trước...

Khi ấy, cô đang làm gì? Hình như đang đợi ở bệnh viện, cô nhớ rõ, Cố Thừa Đông nói có một chuyện muốn nói với cô, không lẽ chính là việc ông nội qua đời sao?

Nhưng khi ấy, cô chỉ chú ý đến nỗi oan ức và phần nộ của mình, hoàn toàn không để ý anh nói gì với mình, cũng không nghĩ xem tại sao vẻ mặt anh lại mệt mỏi như vậy.

Khi ngồi trên xe, tâm trạng cô vô cùng phức tạp. Ông nội đã giúp mối quan hệ của cô và Cố Thừa Đông tốt hơn. Ông không ngần ngại nhắc nhở thậm chí la mắng bên tai. Nhưng mỗi khi bọn họ đồng ý với ông, đều không làm được đến cùng.

Thậm chí cô còn nghĩ, nếu cô đứng trước bia mộ ông, liệu ông có hận cô nói mà không giữ lời không? Con người đáng kính ấy, lúc nào cũng yêu thương cô, cho dù cô đã làm bao nhiêu chuyện lén lút, cũng sẽ nhắm mắt làm ngơ, cho rằng cô nhất thời nông nổi.

Thật đáng ghét! Cô cũng như bao người khác, mất đi mới cảm thấy tiếc nuối. Tại sao bọn họ không thể quan tâm ông nhiều hơn, ngay cả một cuộc điện thoại hỏi thăm ông cũng không có. Cô thật ích kỷ. Ông nội nhất định sẽ không tha thứ cho cô. Nhất là việc cô và Cố Thừa Đông ly hôn, có lẽ ông sẽ rất thất vọng!

Cô cũng trách mọi người thật ích kỷ, tại sao không ai gọi điện báo cho cô một tiếng. Chỉ ít, cô và Cố Thừa Đông vẫn chưa công bố chuyện ly hôn, cô vẫn được coi là người trong nhà.

Cô rời khỏi sân bay vừa đúng lúc, người đưa tin vừa mới kinh hô một tiếng, không ngờ Cố gia lại xảy ra chuyện như vậy...

Dương Cẩm Ngưng về nhà họ Cố, về mặt quản gia khi vừa nhìn thấy cô đã khiến cô khó hiểu. Có gì đó không thích hợp, nhưng không có ai giải thích cho cô. Tang lễ ông nội đã được tổ chức xong, mà họ vẫn không gọi cô về, căn bản không xem cô là người trong nhà.

Cô đi thẳng vào nhà, đi ngang qua đám người giúp việc, ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt kì quái.

Cô chưa từng đụng tới Cố gia nhưng cũng biết, hiện tại Cố gia nhất định rất loạn. Sau đám tang, sự quan tâm của mọi người đều chuyển sang Cố thị, dù sao, lúc này việc ổn định sản nghiệp gia tộc mới là quan trọng.

Không ai ngăn cản, cô đi thẳng vào phòng ông, vừa vào, liền thấy di ảnh ông treo trên tường. Cô lặng đi một lúc, sau đó mới bước về phía trước, quỳ trên mặt đất, dập đầu lạy ba lạy.

Cô sờ sờ bụng mình, nếu ông nội biết cô đang mang thai, chắc sẽ rất vui vẻ? Trước đây, ông luôn nói muốn lên chức cụ nội, đó là mong ước duy nhất của ông, không ngờ, cuối cùng vẫn không thể thực hiện được.

Nghĩ đến những lời ông nội từng nói, lại nhìn di ảnh ông, cô rớt cuộc không cầm được nước mắt.

Cô càng nhớ nhiều chuyện về ông, càng thêm đau khổ, rất lâu sau, mới đi ra khỏi phòng.

Cô nhớ, báo chí có đưa tin, tang lễ ông nội, Cố Thừa Đông không hề có mặt. Chuyện lớn như vậy, anh nhất định không làm ngơ, anh không phải người như vậy. Cô rất muốn biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trong khoảng thời gian này, cô giống như chỉ sống trong thế giới của mình, hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài. Chuyện này xảy ra, nhất định có liên quan đến cô, nhưng hiện tại cô lại hoàn toàn không biết gì cả.

Cô tùy tiện túm lấy một người giúp việc, hỏi Cố Y Hạm đang ở đâu, thật tốt, Cố Y Hạm đang ở nhà, thế thì cô có thể lấy được tin tức cô muốn.

Vừa nhìn thấy Dương Cẩm Ngưng, Cố Y Hạm liền lập tức chạy tới, bắt lấy tay Dương Cẩm Ngưng, nhúu mày lại, “Vợ chồng bác cả có thấy em không?” Nói xong còn cẩn thận nhìn xung quanh.

Cố Y Hạm kéo Dương Cẩm Ngưng sang một bên.

“Em trở về vẫn chưa gặp ai.” Dương Cẩm Ngưng bị Cố Y Hạm lôi lôi kéo kéo thì cảm thấy khó chịu, nhưng việc cô muốn biết không phải chuyện này, “Ông nội qua đời. Việc lớn như vậy, sao không ai nói cho em biết?”

Ngay cả nhìn ông nội lần cuối cô cũng không thể, nỗi nuối tiếc này, bất kể thứ gì cũng không bù đắp được.

Cố Y Hạm nhìn cô một lượt, khẳng định lời cô nói là thật, hơi nghi hoặc, hỏi, “Thừa Đông không nói cho em sao?” Ngưng một lúc lại nói tiếp, “Nó không nói, chắc là nghĩ tốt cho em thôi.”

Chị ấy đâu biết rằng, khi Cố Thừa Đông muốn nói, cô lại không thèm nghe...

Dương Cẩm Ngưng thấy vẻ mặt Cố Y Hạm có gì đó không bình thường, cảm thấy mọi chuyện nhất định không đơn giản như vậy, hỏi tiếp, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy chị?”

Cố Y Hạm chỉ nhúu mày, lắc đầu, “Nếu Thừa Đông không nói cho em, chị cũng không có gì để nói.”

“Cố Y Hạm, chị đừng úp úp mở mở như thế. Từ khi bọn em cãi nhau, lâu lắm rồi em chưa gặp Cố Thừa Đông. Thế nên em mới cần chị nói cho em biết đã xảy ra chuyện gì, chị đừng vòng vo tam quốc nữa.”

“Em thật sự muốn biết?”

Dương Cẩm Ngưng kiên quyết gật đầu.

“Thừa Đông, không phải con ruột của chú ba...”

Dương Cẩm Ngưng mở to hai mắt nhìn Cố Y Hạm, “Sao có thể thế được?”

“Không biết anh cả tìm được chứng cứ ở đâu, chứng minh Thừa Đông không mang dòng máu nhà họ Cố. Họ nói, lúc trước, khi thím ba gả cho chú ba đã mang thai rồi. Bọn họ đưa giấy xét nghiệm AND ra, chứng minh Thừa Đông thật sự không có quan hệ huyết thống với chú ba...”

Mà chuyện này, lại xảy ra trước khi ông qua đời mấy hôm. Ông đã rất thất vọng, nhưng vẫn chưa gây khó dễ cho Cố Thừa Đông. Ông nội bệnh nặng qua đời, toàn bộ còn cháu đều canh giữ bên giường, Cố Thừa Đông cũng vậy. Nhưng mọi người Cố gia ngày nào cũng cạnh khóe anh, một đứa con hoang, dựa vào cái gì dám chịu tang bên giường ông nội? Bọn họ cũng tuyên bố, Cố Thừa Đông ăn không ở không nhà họ Cố bao năm, không ngờ lại là nuôi hộ con kẻ khác.

Cố Bá Quân và Nhiễm Tuyết lại suốt ngày mắng nhiếc và mỉa mai Cố Thừa Đông. Trước đây, Cố Hoài Đông ra ngoài đều do Cố Thừa Đông. Mà hiện tại, sự thật về anh đã bị bại lộ, thật khiến đám người này hả lòng hả dạ. Bị bọn họ gây khó dễ, Cố Thừa Đông chỉ yên lặng chịu đựng, không hề phản kháng.

Anh vẫn lặng lẽ chăm sóc ông nội. Về phần ông, khi nổi thất vọng ban đầu qua đi, cũng chỉ còn tiếc nuối, tại sao anh lại không phải cháu trai của ông chứ?

Ông nội không phải không yêu quý Cố Thừa Đông. Khi ông lập di chúc, tuy rằng phần lớn cổ phần Cố thị là do Cố Kế Đông nắm giữ, nhưng Cố Thừa Đông vẫn có 5% và nắm quyền quản lý kinh doanh như cũ.

Ông nội lập di chúc như thế, đương nhiên khiến Cố Bá Quân và Nhiễm Tuyết bất bình. Tốt xấu gì Cố Hoài Đông cũng là cháu đích tôn, thế mà lại thua kém một đứa con hoang. Hai người bọn họ vì vậy càng thêm hắt hủi Cố Thừa Đông. Nhất là người trong công ty, khi biết anh không phải con cháu nhà họ Cố lập tức quay lưng lại với anh.

Ban đầu, ông nội chỉ nghĩ để lại cổ phần cho anh, để anh vẫn có thể làm việc ở Cố thị như cũ. Nhưng ông lại không lo lắng đến những rắc rối sau này, huống chi với tích cách của Cố Thừa Đông, anh sẽ tuyệt đối không nhân nhượng.

Sau khi ông nội qua đời, con cháu càng thêm xa lánh Cố Thừa Đông, hơn nữa, họ cho rằng anh không có tư cách tham dự đám tang ông nội, cũng không xứng đáng ở lại Cố gia, thậm chí, anh là nỗi sỉ nhục của nhà họ Cố.

Dương Cẩm Ngưng lắng nghe Cố Y Hạm kể sơ qua, nhưng cô biết, mấy người Cố Bá Quân sẽ không nói đơn giản như vậy. Mà là những lời nói khiến người khác vô cùng khó chịu, nhưng khi đó, nhất định là vì ông nội mới mất, anh không thể khiến trong nhà thêm loạn, nên mới một mình chịu đựng như thế. Bên ngoài, anh tỏ ra không quan tâm, nhưng thực ra nhất định rất lo lắng cho ông nội, nhất là khi anh biết ông đã vì chuyện anh không phải máu mủ nhà họ Cố mà suy nghĩ rất nhiều.

Cô đặt mình vào vị trí của Cố Thừa Đông, vẫn không thể hiểu, rốt cuộc anh đã phải chịu đựng những gì.

Khi anh về đến nhà, muốn nói với cô bệnh tình ông nội, cô lại từ chối không chịu nghe lời anh nói. Còn bảo anh, cô phải đi bệnh viện, phải đi gặp Dương Nhất Sâm, chuyện của anh cô không quan tâm...

Anh gọi điện hỏi cô, nếu anh chỉ có hai bàn tay trắng, cô có giữ lời hứa, đồng cam cộng khổ với anh không?

Cô nói, cô không muốn.

Không chỉ thế, cô còn dùng những lời lẽ độc ác nhất làm tổn thương anh.

Cô thật sự không phải một người vợ tốt, tuyệt đối không phải...

“Anh ấy đang ở đâu?” Cô muốn gặp anh, muốn nói cho anh biết, tất cả lời nói trước đây chỉ là nói dối, là cô lừa anh. Cô sẵn sàng giải thích cho anh, sẵn sàng ăn nói nhỏ nhẹ, chỉ cần anh đồng ý cho cô một cơ hội.

“Chị không biết.” Cố Y Hạm vẫn nhăn mày như cũ, “Bác cả đuổi nó ra ngoài, hơn nữa còn nói nó không phải người nhà họ Cố, không cho bất kì ai cho phép nó quay lại lo hậu sự... Bác ấy còn tuyên bố với người ngoài, từ nay về sau, Cố Thừa Đông không liên quan gì đến nhà họ Cố...”

Cô ôm lấy ngực, nơi đó càng ngày càng đau, nhưng cô không có cách nào kiềm chế cơn đau ấy.

52. Chương 65

Chương 65: Đã không còn quan hệ gì nữa Dịch: Cà Chua Ép

*Chú ý: Chuẩn bị khăn giấy trước khi đọc chương này... T^T

Dương Cẩm Ngưng liên lạc với Cố Thừa Đông không được, cũng không biết anh đang ở đâu, Cố Y Hạm lại khuyên cô hãy trở về nhà trước, có lẽ Cố Thừa Đông bây giờ chỉ muốn ở một chỗ yên tĩnh suy nghĩ một lát thôi, đợi sau khi anh nghĩ thông rồi thì sẽ chủ động liên lạc với cô thôi. Thế nhưng bản thân cô biết rõ rằng, anh sẽ không liên lạc với cô, cũng sẽ không bao giờ làm thế nữa.

Nơi này cũng đã không còn thuộc về cô nữa rồi, cô đột nhiên nhận ra, nơi này vậy mà lại xa lạ đến thế.

Cố Y Hạm muốn đưa cô về nhà, cô cũng từ chối rồi. Vừa bước đến cửa thì gặp phải Nhiễm Tuyết và Cố Bá Quân từ ngoài bước vào. Khóe miệng Nhiễm Tuyết nhếch lên ý cười, quan sát Dương Cẩm Ngưng một lúc, rồi mới phá lên cười, “Úi chao, đến xem xem là ai đây này? Tôi làm sao cũng không biết người này là ai nha?”

Cố Bá Quân đứng bên cạnh vợ của mình, cũng mỉm cười trả lời, “Cũng không phải là người nhà họ Cố, đương nhiên không quen biết rồi.”

“Cũng phải nha, quần gia thật là càng ngày càng thất trách mà, loại người như vậy mà cũng cho vào đây, nghĩ rằng Cố gia chúng ta không còn ông nữa thì không có ai làm chủ nữa sao?”

“Đừng tức giận, đừng tức giận, vì người ngoài mà tức giận thật không đáng chút nào!”

“Tôi có thể tức giận vì cái gì đây? Còn không phải chỉ vì bố mà không cam tâm sao, nhiều năm như thế cũng không biết nuôi dưỡng con hoang của ai nữa. Còn em ba của ông nữa, cũng thật là chịu nhiều uất ức rồi, vậy mà lại nuôi dưỡng con của loại tiện nhân đó, thế mà còn xem nó như bảo bối nữa chứ!”

Cố Bá Quân một bên giúp vợ mình, “Con hoang thường không biết người biết ta đâu, không chỉ ăn không ở không, còn lừa được nhiều cổ phần như thế. Bố hồ đồ mới đem cổ phần giao cho loại người đó, cũng không nghĩ đến Hoài Đông của chúng ta đã chịu bao nhiêu oan ức.”

“Bố chính là nhìn người không kĩ mới nuôi dưỡng ra kẻ lòng lang dạ sói như thế, nhưng phạm là những người còn có chút lương tâm thì nên mang những thứ không thuộc về mình trả lại đi chứ nhỉ.”

Dương Cẩm Ngưng hừ một tiếng, “Nói đủ chưa?” Bọn họ kẻ tung người hứng như thế suy cho cùng cũng chỉ vì buộc vợ chồng cô trả lại cổ phần mà ông nội đã cho Cố Thừa Đông, thật buồn cười mà, “Nói đủ rồi thì thôi đi, nếu không tôi không thể bảo đảm được ở đây còn diễn ra chuyện gì chứ mất hơn nữa đâu. Tôi thì không sao rồi, dù sao thì tôi cũng không phải nhân vật to lớn nào. Chỉ là có một vài người nếu lên mặt báo mà ngồi vì ức hiếp một tiểu bối trời gà không chặt như tôi đây, người khác sẽ nghĩ gì đây? Đương nhiên, tôi không có nói hai người nha, đừng vội tỏ ra nguy hiểm mà đi chế nhạo người khác. Chỉ là, ai là tiện nhân thì trong lòng người đó hiểu rõ thôi.” (Hay quá chị Cẩm Ngưng ơi :-*!!!)

Nhiệm Tuyết vẫn còn muốn tranh luận với Dương Cẩm Ngưng thì lại bị Cố Bá Quân lôi đi.

Trong lòng Dương Cẩm Ngưng cũng không vui vẻ gì, cô đang nghĩ, bọn họ đối với cô nói ra những lời như vậy, vậy thì những lời nói với Cố Thừa Đông chắc chắn còn khó nghe hơn. Mà người đàn ông đó, nhất định sẽ không giống với dạng đàn bà đánh đá chua ngoa như cô đây, anh sẽ nhẫn nhịn vờ như không nghe không thấy. Nghĩ như thế khiến cô càng khó chịu hơn.

Cô cảm thấy lúc cô cần anh nhất, anh lại chưa hề ở bên cạnh cô. Lúc anh cần cô nhất, cô không chỉ không ở bên cạnh anh, mà còn tặng cho anh một sự đả kích trầm trọng nữa.

Người con gái như thế, ai sẽ thích chứ?

Cô liên lạc với Cố Thừa Đông không được, cho dù là ngăn vị luật sư trước kia lại hỏi vẫn không hề có tin tức gì của Cố Thừa Đông. Anh dường như đã triệt để biến mất trong cuộc sống của cô. Nếu không phải là cô trở về biệt thự Dạ Hoa, cô còn có thể nhìn thấy những đồ đạc của anh vẫn còn ở đó, thì có lẽ cô đã thật sự cho rằng, cuộc sống của cô trước đây toàn bộ chẳng qua chỉ là hoang tưởng mà thôi.

Cô đã nghĩ mọi cách rồi, đều không thể tìm được Cố Thừa Đông, chỉ có thể đi tìm Cố Thúc Quân mà thôi. Cô trước đây không đi tìm ông ấy là vì nghĩ đến việc Cố Thúc Quân đã biết chuyện Cố Thừa Đông không phải là con ruột của ông, nhất định có suy nghĩ khác đi. Có lẽ Cố Thúc Quân cũng giống như bọn họ, hiện tại đối với Cố Thừa Đông cũng đã có bài xích, đưa con mình nuôi dưỡng bao nhiêu năm qua vậy mà lại không phải là con ruột do mình sinh ra. Cô tin rằng, ngay cả người bình thường cũng không thể nào chấp nhận nỗi sự thật như vậy.

Nhưng cô bây giờ đã không còn cách nào nữa, chỉ có thể đi tìm Cố Thúc Quân mà thôi.

Cô nghĩ rằng, ít nhất Cố Thừa Đông cũng sẽ liên lạc với Cố Thúc Quân, cho dù Cố Thúc Quân đã biết anh không phải là con ruột của ông ấy, ông cũng sẽ không lập tức coi anh như người xa lạ. Cô biết Cố Thừa Đông không phải là người như thế, khẳng định nói không rõ được nguyên nhân thôi.

Cô cũng không biết chính xác chỗ ở hiện tại của Cố Thúc Quân, chịu tang bảy ngày của ông nội vẫn còn chưa kết thúc, theo lí mà nói, Cố Thúc Quân nên ở Cố gia mới đúng.

Cô gọi điện thoại cho Cố Y Hạm trước, lại được thông báo là sau khi ông nội qua đời, Cố Thúc Quân cũng lập tức trở về nhà rồi. Bởi vì chuyện của Cố Thừa Đông, cho nên trong nhà vô cùng náo loạn, ông cho rằng

bọn họ đã làm thái quá lên, thậm chí còn có dấu hiệu cho thấy huynh đệ tương tàn, Cố Thúc Quân cũng tức giận bỏ đi.

Dương Cẩm Ngưng nghe được tin này, dần dần tỉnh tâm lại, ít nhất Cố Thừa Đông sẽ không cảm thấy quá buồn, ít nhất bố anh vẫn còn nhìn nhận sự tồn tại của anh.

Vậy nên cô lập tức chạy đến nhà Cố Thúc Quân, lúc cô đến nơi, nơi này so với trước đây cũng không có bất cứ khác biệt nào, Phương Không vẫn rất nhiệt tình đón tiếp cô. Cô lại cảm thấy vô cùng áy náy, khẳng định bọn họ vẫn chưa biết chuyện cô và Cố Thừa Đông đã ly hôn. Mà lúc này đây, cô cũng không thể nào chủ động đi nói cho họ biết. giống như chỉ cần cô mở miệng thì thật sự chứng minh giữa cô và Cố Thừa Đông sẽ không còn bất cứ quan hệ gì nữa.

“Bố có nhà không ạ?”

Phương Không chỉ chỉ ra bên ngoài, Dương Cẩm Ngưng hiểu được ý tứ của bà.

Cô nhìn Cố Thúc Quân đang ngồi bên bờ hồ, dường như ông đã trải qua những thăng trầm của cuộc đời, cô không còn nhìn thấy vẻ nho nhã trước kia của ông nữa. Cố Thúc Quân ngoái đầu, sau khi nhìn thấy cô, liền vậy tay gọi đến.

Cố Thúc Quân liếc mắt nhìn cô, cô cảm thấy trong đó có ẩn ý sâu xa gì đó, cũng không biết liệu có phải là mình cảm nhận sai hay không nữa, dường như ông chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu được cô vậy.

Cô bước đến, ngồi xuống bên cạnh ông.

“Bố cũng không biết Thừa Đông đang ở đâu.”

Còn không đợi cô mở miệng hỏi, ông đã đưa ra đáp án cho cô, cô lại cảm thấy thất vọng.

“Anh ấy không ghé qua đây sao ạ?”

“Có ghé qua.” Cố Thúc Quân nhìn cô, “Để để xác định chuyện kia có phải là thật hay không.”

Trong mắt Dương Cẩm Ngưng ánh lên sự ngạc nhiên, vốn sự thật là, Cố Thúc Quân đã sớm biết Cố Thừa Đông không phải là con ruột của mình, lại cam tâm tình nguyện nhận đứa con của người đàn ông khác mà vợ mình đang mang.

Cô biết rằng, Cố Thừa Đông hẳn là đã biết rõ chân tướng mọi việc rồi, có lẽ cũng đã nhận định rồi, chỉ là đến để khẳng định thêm mà thôi.

“Mẹ của Thừa Đông, là một người phụ nữ tốt, cũng là một người mẹ tốt...”

Nhưng nhất định không phải là một người vợ tốt.

Cố Thúc Đông đương nhiên biết được đứa con vợ mình đang mang không phải là con mình, lúc mới kết hôn bà đã mang thai rồi, đương nhiên cũng khiến ông khó chấp nhận. Nhưng ông yêu bà ấy, cuối cùng ông thỏa hiệp với chính tình cảm của mình. Huống hồ, bà ấy còn khóc lóc cầu xin ông, hy vọng ông giúp đỡ bà. Người nhà ép hôn, nếu như bà không thể nhanh chóng gả đi, đứa bé trong bụng nhất định không thể tiếp tục giấu giếm được nữa, bà nhất định phải giữ lại đứa bé này.

Mà Cố Thúc Quân cũng xem đứa trẻ này như con ruột chính mình sinh ra, trong lòng cũng thầm hy vọng, hy vọng bọn họ có thể giống như một nhà ba người hạnh phúc mãi mãi.

Nhưng không biết vì sao, chuyện này lại bị đồn đại ra ngoài. Trong gia tộc lớn như vậy, việc này đặc biệt gây được sự chú ý, loại bỏ đi một người, tài sản đương nhiên cũng sẽ tăng thêm được một phần. Lúc đó Cố Thúc Quân biết rằng anh trai mình đã bắt đầu hoài nghi chuyện này, hơn nữa còn âm thầm đi điều tra. Ông không biết làm sao, hy vọng có thể mượn cớ mình không bước chân vào thương trường mà đánh tan đi sự chú ý của bọn họ đối với chuyện này. Thế nhưng bọn họ vẫn không hề từ bỏ, nhất định phải tìm cho được chân tướng sự việc, thậm chí còn kéo đến đối đầu vợ ông.

Bạch Vũ tự mình lặn từ trên cầu thang xuống, bà dùng cái chết của mình để ngăn cản bọn họ tiếp tục điều tra thân thể của con mình, bà hy vọng con trai mình có thể đường đường chính chính mà sống ở Cổ gia, không bị người khác soi mói châm biếm.

Cổ Hoài Đông sau khi đẩy Bạch Vũ xuống cầu thang, Bạch Vũ chết tại chỗ, bọn họ cũng không dám nhắc đến việc này nữa, lại lo sợ bọn họ sẽ tính sổ với mình, đó là một mạng người, nếu tính toán ra, việc này đối với Cổ Hoài Đông mà nói cũng không hề có lợi gì.

Nhưng Cổ Thừa Đông cũng không phải không biết hậu quả xung quanh việc này, Cổ Thúc Quân đương nhiên biết được nỗi khổ tâm của vợ mình, muốn Cổ Thừa Đông quên hết những chuyện này đi. Thế nhưng Cổ Thừa Đông lúc đó chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, đối với việc này không thể nào tha thứ được, thế nên vẫn luôn âm thầm thù địch với Cổ Hoài Đông, cộng thêm việc anh ta vẫn luôn cản trở anh, khiến yếu tố nổi loạn trong lòng Cổ Thừa Đông càng được bộc phát đến cực điểm.

May mà, Cổ Thừa Đông sau này cuối cùng cũng đã trưởng thành hơn.

Cổ Thúc Quân vốn cho rằng, chuyện đó vĩnh viễn sẽ không còn được nhắc đến nữa, lại không thể nào ngờ được, vẫn còn bị người khác lôi ra...

Dương Cẩm Ngưng nghe xong câu chuyện quá khứ này, đã không thể nào đưa ra bất cứ bình luận gì nữa. Có những người mẹ thật vĩ đại vô cùng, thậm chí những người bình thường không thể nào lí giải được. Cô nghĩ Bạch Vũ thật sự rất yêu Cổ Thừa Đông, chỉ là càng yêu cha ruột của Cổ Thừa Đông mà thôi, khiến một người con gái cam tâm tình nguyện vì ông ta mà sinh con, chuyện này phải cần đến tình yêu to lớn biết bao mới có thể chống đỡ được đây.

Cô nghĩ, Cổ Thừa Đông nhất định lúc nổi loạn nhất trong đời đã gặp được Tô Tây, tính cách của Tô Tây vừa may đã cảm hóa được sự ngổ ngược của Cổ Thừa Đông, thế là đương nhiên bọn họ sẽ ở bên nhau rồi. Cô trong thời khắc này, một chút cũng không hận, chỉ là đứng ở góc độ của người ngoài cuộc nhìn vào để đoán tất cả mà thôi. Cổ Thừa Đông lúc đó cũng coi như đã hạnh phúc rồi, có thể gặp được người con gái mình thích, hơn nữa còn nguyện ý thay đổi vì cô ấy nữa.

Suy cho cùng, trong lúc anh nổi loạn, buồn bực nhất, bên cạnh anh cũng không phải là cô. Cô cảm thấy bản thân mình thật biến thái mà, chỉ trong nháy mắt, lại có những suy nghĩ như vậy, thật tốt, lúc anh khốn đốn, vẫn còn có người ở bên cạnh anh, cho dù người đó không phải là cô.

Cô nghĩ Cổ Thừa Đông thật sự không hề lừa dối mình, anh nói tuổi thơ của anh không tốt, tất cả đều là sự thật. Mà cô lúc đó lại nghĩ anh đang nói đùa, không hề tin tưởng lời nói của anh, sự thực lại nói với cô rằng, anh chưa hề nói dối cô, trước giờ cũng chưa từng có....

Cổ Thúc Quân không hề hỏi giữa cô và Cổ Thừa Đông đã xảy ra chuyện gì, mặc dù cô nghĩ ông nhất định đã biết chuyện gì rồi, việc này khiến cô vô cùng cảm kích ông, ít nhất bản thân cô cũng sẽ không mượn lời đi giải thích.

Rời khỏi nơi này, tâm trạng của cô đã nặng nề đến cực điểm rồi.

Cô nghĩ rằng, người cuối cùng mà Cổ Thừa Đông gặp là Tô Tây, việc này có thể giải thích được. Từ đầu tới cuối, trong cuộc đời của Cổ Thừa Đông, người đối xử tốt với anh, an ủi anh, ở bên cạnh anh, mãi mãi chỉ có một mình Tô Tây thôi. Tô Tây chính là người không bao giờ rời bỏ anh, là người con gái vĩnh viễn tốt đẹp nhất trong kí ức của anh.

Cô cái gì cũng không phải, cô ấy là người bị hại, cô làm sao có tư cách đi so bì với Tô Tây?

Cô đáng ghét như thế, ghen tị với Tô Tây, thậm chí còn ghét bỏ cô ấy, rõ ràng biết rằng Tô Tây là một người lương thiện như thế, lại vẫn không ngừng oán trách cô ấy. Cô như vậy làm sao có thể sánh với Tô Tây?

Ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy chính mình có bao nhiêu sự độc ác.

Vậy trong lòng Cổ Thừa Đông, liệu cô có giống với một kẻ độc ác hay không?

Tên của cô làm sao có thể xứng đáng mà đặt cùng một chỗ với Tô Tây kia chứ, làm sao xứng đây?

Hoặc có thể nói, Cố Thừa Đông sẽ không ghét bỏ cô, cũng sẽ không ghê tởm cô, chỉ là đối xử với cô như một người hoàn toàn xa lạ, sau đó cô sẽ biến thành một người không hề tồn tại trong thế giới đau khổ của anh nữa.

Cô che miệng cố ngăn mình khóc thành tiếng, cho dù vẻ mặt của cô bây giờ đã bán đứng chính cô rồi.

Cô không muốn trở thành người không có liên quan đến những đau khổ trong đời anh, cũng không muốn trở thành người xa lạ trong thế giới của anh.

Cô không thể nào chấp nhận được, có một ngày cô đứng trước mặt anh, mà anh ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn cô, trực tiếp bước qua.

Cô thật sự không thể nào chấp nhận được, cũng không thể chịu đựng nổi giữa bọn họ bây giờ thật sự đã không còn một chút quan hệ gì...

53. Chương 66

Chương 66: Không còn lời hẹn ước Edit: Lee Chính dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng quay trở lại Cố gia, mặc dù không ai hoan nghênh, cô vẫn nhất quyết quay lại, cô không tin có người dám đuổi cô đi. Cô cũng không biết tại sao mình lại quay về đây, có lẽ chỉ đơn giản là mượn nơi này nhớ lại một chút kỉ niệm, e rằng sau này không còn cơ hội nào nữa. Ít nhất cô đã từng ở đây, từng tán gẫu với ông nội, từng đấu khẩu với Cố Thừa Đông, từng vui vẻ kể chuyện trong nhà, cũng từng ngốc nghếch hứa đầu bạc răng long.

Cô đi rất chậm, bỏ qua tất cả những ánh mắt khinh thường nhìn mình.

Cô muốn nhìn kĩ nơi đây, để tất cả in đậm trong trí nhớ, mãi mãi không thể xóa nhòa.

Không biết Cố Kế Đông đi theo cô từ khi nào, được một đoạn đường mới lên tiếng, “Sắc mặt chị ba nhìn không được tốt lắm.”

Dương Cẩm Ngưng nhìn Cố Kế Đông, lúc này cô mới nhận thấy, thật sự anh ta và Cố Thừa Đông không giống nhau, không hề giống anh em con chú con bác. Cứ nghĩ vậy, cô lại thấy hình như mình đang nói chuyện với một người xa lạ, không hiểu sao lại bắt đầu cảm thấy bức bối mình.

“Cậu cũng đến đuổi tôi ra ngoài sao?” Cô nhếch miệng nói, tựa như mỉa mai gia tộc này cũng thật sự tầm thường.

Trải qua chuyện vừa rồi, Cố Kế Đông là người có lợi nhất, nhờ đó Cố gia có thể hoàn toàn rơi vào tay anh ta. Tuy rằng ông nội là người nhân từ, nhưng vẫn giữ tư tưởng cũ, nhất định không giao Cố gia vào tay người ngoài. Nói cho cùng, cho dù Cố Thừa Đông có đồng ý ở lại Cố thị, có lẽ cũng chẳng khác gì một nhân viên làm công ăn lương. Người thực sự nắm quyền, chính là kẻ đang đứng trước mặt cô đây. Tuy ông nội làm thế, nhưng cũng chưa từng nặng nhẹ với Cố Thừa Đông, nếu đổi lại là người khác, đã sớm lạnh nhạt với anh rồi. Huống chi, ông nội vốn rất vừa lòng với Cố Kế Đông, sắp xếp như vậy cũng là hợp lý.

“Chị ba nói thật buồn cười. Nơi đây cũng xem như nhà chị, em lấy tư cách gì đuổi chị đi?”

Dương Cẩm Ngưng hừ một tiếng, không định tiếp tục dây dưa vấn đề này, “Chẳng lẽ cậu vẫn định đi theo tôi? Hay là sợ tôi trộm của cải Cố gia các người? Nói thẳng, cho dù tôi không có quan hệ gì với Cố gia, vẫn có thể về lấy đồ đạc của mình chứ?”

“Chị ba nặng lời rồi.”

Cô không muốn tiếp tục nói chuyện với anh ta, thật mệt mỏi.

Hơn nữa, trước giờ cô chưa từng hiểu rõ con người này, mà đối với những người không hiểu, cô rất khó có ấn tượng tốt đẹp.

Lần này trở về, chủ yếu cô muốn nhìn cái cây kia một chút. Còn nhớ, cô và Cố Thừa Đông từng cùng nhau ngồi dưới tán cây, cô bứt một sợi tóc của anh, buộc lại với tóc mình, sau đó treo lên cành cây tượng trưng cho lời hứa đầu bạc răng long. Cô muốn trở lại, mang chúng đi. Giống như làm vậy có thể chứng minh, cô và Cố Thừa Đông đã từng kề sát nhau như vậy, từng rất hạnh phúc như vậy.

Nhưng khi cô đi đến dưới tàng cây, mới phát hiện, cành cây đã trơ trụi, chỉ còn sót vài chiếc lá, hoàn toàn không có sức sống. Cô nhớ rõ, ngày ấy, lá cây xanh mướt, nhựa sống tràn trề. Giờ phút này, không hiểu sao trước mặt cô lại là một cái cây khô héo.

Cuối cùng cô mới nhớ, thì ra đã sang thu, mùa vạn vật nhuốm màu tàn lụi.

Mà bất kể cô mở to hai mắt thế nào, chăm chú thế nào, cũng không thể nhìn thấy cành cây khi xưa cô từng treo sợi tóc. Cô nhớ rất rõ chạc cây ấy, nhưng không hiểu sao vẫn không tìm thấy thứ muốn tìm.

Cô đã đánh mất hôn nhân của mình, đánh mất chồng mình, hiện tại ngay cả lời hứa “đầu bạc răng long” cũng sắp đánh mất rồi.

Nhưng cô thật sự muốn giữ lại cái gì đó.

Cành cây kia nhất định đã bị gió thổi gãy. Nghĩ vậy, cô lại cúi đầu nhìn đất. Trên mặt đất rải rác lá vàng, còn cô thì điên cuồng tìm kiếm. Nhưng mặc cho cô cố gắng thế nào, thậm chí tìm đi tìm lại quanh cái cây, rốt cục vẫn không thể tìm thấy.

Cô không tìm lại được dấu chân bọn họ từng lưu lại, cũng giống như không tìm lại được dấu chân anh.

Cô dựa người vào thân cây, cả người uể oải, chậm rãi trượt xuống. Cô ngồi xổm trên mặt đất, cuối cùng nhịn không được khóc nức nở, vô cùng thảm thiết, không ngừng nghẹn ngào, cuối cùng, vô thức ngất đi.

Cố Kế Đông đứng ngoài cửa, khi thấy bác sĩ Trang đi ra, mới ném điều thuốc trong tay đi, “Cô ấy làm sao vậy?”

Trang Khắc Chiêu rất ít khi thấy Cố Kế Đông nghiêm túc như vậy, hoàn toàn không giống với vẻ mặt phóng đãng bình thường. Một số người đóng kịch quá lâu, đến nỗi ngay cả người thân cận cũng không thích ứng được với bộ mặt thật của người đó.

Trang Khắc Chiêu thu dọn hòm thuốc, thản nhiên nói, “Còn xem với cậu, cô ấy là gì.”

Cố Kế Đông hình như hơi cười, “Tôi chỉ hỏi nguyên nhân khiến cô ấy ngất xỉu.”

“Tôi cũng đang nói đến chuyện này, phải xác định xem cô ấy là gì trong lòng cậu, tôi mới suy nghĩ có nên nói sự thật cho cậu hay không.” Trang Khắc Chiêu thu lại ý cười, nghiêm túc nói, “Đừng quên, trên danh nghĩa cô ấy vẫn là chị dâu cậu.”

“Đã không còn như thế nữa.”

“Chỉ cần một ngày cậu còn mang họ Cố, quan hệ trên danh nghĩa này vĩnh viễn tồn tại.”

“Không cần anh nhắc nhở.”

Trang Khắc Chiêu bỗng trầm mặc, Cố Kế Đông anh từng quen biết là một người đàn ông can đảm, khôn ngoan, chính vì thế, anh mới sẵn sàng đứng về phía anh ta. Mọi người đều không hy vọng thấy một người thông minh phạm sai lầm, luôn luôn muốn nhắc nhở họ, anh đương nhiên cũng vậy.

Nhưng đến khi Trang Khắc Chiêu chuẩn bị rời đi, vẫn quyết định mở miệng, “Cô ấy đang mang thai. Cơ thể mẹ quá yếu, bị rối loạn dinh dưỡng, lại không không chế được cảm xúc, nên mới dẫn đến ngất xỉu.”

Cố Kế Đông lặng người, vẻ mặt lập tức biến sắc.

Anh vẫn đứng ngoài, chưa hề bước vào phòng.

Giờ phút này, dường như anh đang chìm đắm trong một đoạn kí ức nào đó.

Trước khi ông nội mất, dù mọi người nói ra nói vào, nhưng ông cũng không nghi ngờ thân phận Cố Thừa Đông. Mãi về sau, không hiểu tại sao, ông bắt đầu hoài nghi, vì thế âm thầm bàn bạc với anh. Nhiều năm như vậy, trước mặt ông, anh luôn luôn là một đứa cháu chơi bời, thờ ơ với sản nghiệp nhà họ Cố, rồi lại ra

về vô tình thể hiện khả năng trước mặt ông, làm ông vừa yêu vừa ghét. Anh luôn luôn tin tưởng, ông nội cũng không quá tiếc nuối, ai bảo cái gì anh cũng giỏi hơn anh ba.

Từ nhỏ anh đã thích diễn tích “ngư ông chi lợi (*),” anh càng tình nguyện ngồi một chỗ làm người thả lưới kia.

(*) ngư ông chi lợi: diễn cổ, trai cò tranh chấp, ngư ông hưởng lợi. Hàm nghĩa: hai bên đấu nhau, bên thứ ba đứng xem được lợi.

Sai lầm của Cố Thừa Đông không phải ở năng lực của anh ta, cũng không phải tác phong của anh ta, mà là huyết thống của anh ta. Nhiều năm qua, anh để mặc Cố Thừa Đông giải quyết mọi chuyện, vừa âm thầm bồi phục, vừa nghĩ, đến cuối cùng, công sức này của anh ta cũng chỉ là công dã tràng mà thôi. (ghê gớm thật!!!!)

Anh giống như một người bình thường, đứng nhìn Cố Thừa Đông đánh bại rất nhiều đối thủ. Cuối cùng chỉ cần anh ra đòn quyết định, là có thể khiến những gì Cố Thừa Đông xây dựng hoàn toàn sụp đổ, quá trình này có thể khiến anh cảm thấy phần khích.

Có lẽ, điểm duy nhất hần giống Cố Thừa Đông, chính là tình cảm dành cho ông nội. Bất kể anh làm gì sau lưng ông, trước mặt vẫn sẽ luôn ra vẻ lo lắng cho sức khỏe ông, chỉ sợ nhìn qua thật giả tạo.

Thậm chí, anh còn từng khuyên ông, mặc dù Cố Thừa Đông không thật sự là con cháu trong nhà, nhưng bao năm nay, anh ta đã vì Cố gia làm biết bao việc, Cố gia cũng không nên bạc đãi anh ta. Lời này nửa giả nửa thật, càng khiến ông nội tin anh không có hứng thú với Cố thị, càng thêm yêu quý anh. Có điều anh biết rõ, bất kể ông nội quyết định như thế nào, Cố Thừa Đông cũng sẽ không ở lại Cố Gia. Nắm rõ tính cách một người, có thể tính toán tất cả. (đã man!!!)

Anh hiểu, tự Cố Thừa Đông cũng hiểu, nhưng anh ta vẫn lựa chọn rời đi.

Nhiều năm tính kể như vậy, cuối cùng cũng mưu thành đại sự.

Anh còn nhớ, ở hành lang bệnh viện, khi Cố Thừa Đông lướt qua anh, đã nói, “Cậu thắng.”

“Anh cũng phòng thủ rất tốt.”

Bao năm qua, Cố Thừa Đông vẫn luôn luôn đề phòng anh, cho dù anh cố tỏ ra vô hại đến mức nào, nhưng dường như Cố Thừa Đông này chưa từng tin tưởng anh. Anh có thể thắng, không phải nhờ năng lực thật sự, mà là nhờ vận may. Nếu anh không nắm được điểm yếu về thân phận Cố Thừa Đông, trận chiến này nhất định vô cùng khó khăn. Có điều, anh vẫn cảm thấy hơi tiếc nuối, dường như chưa thực sự phân thắng bại với Cố Thừa Đông. Nếu có thể, anh rất muốn biết, anh và Cố Thừa Đông, ai lợi hại hơn, ai thích hợp đứng trên đỉnh vinh quang hơn.

Cuối cùng anh cũng khôi phục tinh thần, vì lúc này trợ lý đang đứng bên cạnh, “Chuyện gì?” Anh hỏi.

“Cố tổng, đây là thứ anh cần.”

Anh nhận lấy, là một đoạn băng ghi âm, thiếu chút nữa đã quên mất chuyện này. Anh nhìn Dương Cẩm Ngưng trong phòng, cô còn chưa tỉnh. Anh đi sang phía bên kia hành lang, mở băng ghi âm, là đoạn đối thoại của Dương Cẩm Ngưng và Cố Thừa Đông.

“Dương Cẩm Ngưng...”

“Tôi nghe.”

“Nếu như anh chỉ còn hai bàn tay trắng, em có còn muốn tiếp tục ở bên cạnh anh?”

“Hai bàn tay trắng? Đừng có đùa nữa. Chưa nói đến anh hai bàn tay trắng, cho dù anh có gia sản bạc triệu tôi cũng không muốn tiếp tục chung sống cùng anh. Có phải vì thời gian qua tôi dịu dàng với anh như vậy nên anh nghĩ tình cảm của tôi đối với anh sâu như biển? Tôi nói cho anh biết, những thứ đó đều là giả, tất cả đều là giả. Tôi làm như vậy trước mặt anh chỉ là vì muốn có được sự tin tưởng của anh, cuối cùng sẽ để anh phải đau khổ. Anh có phải là đang rất đau khổ không? Đúng là đã cho rằng tôi yêu anh muốn chết phải không? Tỉnh táo lại đi, tôi làm sao có thể yêu anh... Tất cả mọi thứ đều là tôi đang diễn trò, mong anh khó chịu mà thôi. Anh cảm thấy, tôi có thể yêu một người đàn ông cường – gian tôi hay sao?”

Cố Kế Đông nghe đi nghe lại hai lần, sau đó mới tắt đi.

Khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười như có như không, anh thật không ngờ, Cố Thừa Đông rơi vào hoàn cảnh đó còn có thể gọi điện cho Dương Cẩm Ngưng. Anh giấu giếm làm bao chuyện mờ ám sau lưng Cố Thừa Đông, anh ta thông minh như vậy, nhất định sẽ liên hệ chuyện của anh và Dương Cẩm Ngưng lại với nhau, cho rằng Dương Cẩm Ngưng là người của Cố Kế Đông anh. Hơn nữa, ở sự kiện truyền thông trước đây, anh cũng cố ý để lại dấu vết, khiến Cố Thừa Đông càng nghi ngờ anh và Dương Cẩm Ngưng.

Trong hoàn cảnh như vậy, Cố Thừa Đông lại “biết rõ” “Dương Cẩm Ngưng là người của Cố Kế Đông”, thế mà lại có thể gọi cuộc điện thoại này, thật khiến người khác không ngờ.

Nhưng điều khiến anh càng thêm hài lòng, chính là những câu nói của Dương Cẩm Ngưng. Cứ như vậy, Cố Thừa Đông sẽ càng thêm chắc chắn, cô đang hợp tác với anh trả thù anh ta.

Có đôi khi, ngay cả ông trời cũng giúp anh, không phải sao?

Nhưng có một điều Cố Kế Đông không ngờ tới, chính là Cố Thừa Đông còn có thể nghĩ theo một cách khác. Đó là câu nói của Dương Cẩm Ngưng trong lần bị nạn: “Anh không nghĩ tới sao, em là người của Cố Hoài Đông.” Ba chữ “Cố Hoài Đông” trong câu nói ấy, có lẽ sẽ bị Cố Thừa Đông cho rằng đó chỉ là một thủ thuật che mắt, sự thật phải là: “Anh không nghĩ tới sao, em là người của Cố Kế Đông.”

Hiểu lầm cứ tầng tầng lớp lớp, gần như có thể khiến người ta nghĩ tới một “chân tướng” nào đó.

Cố Kế Đông nói với trợ lý đứng cạnh, “Nếu khi cậu khó khăn nhất, lại có một người phụ nữ hung hăng cho cậu một dao, sau đó phủ tay bỏ đi, cậu còn cần cô ta không?”

Trợ lý lắc đầu, “Sẽ không”

Chẳng những sẽ không, chỉ sợ còn có thể muốn tìm cô ta trả thù.

Cố Kế Đông cười lớn, “Tôi cũng cho rằng sẽ không.”

54. Chương 67

Chương 67: Cuối cùng cũng hiểu được

Dịch: Cà Chua Ép

Chỉnh dịch: Sahara

Sau khi Dương Cẩm Ngưng tỉnh dậy, thì lập tức cảm nhận được nơi này hoàn toàn xa lạ với mình, sau khi quan sát căn phòng này một lúc, cô không nén được nhú mày suy nghĩ. Căn phòng này toàn gam màu lạnh, lại đơn giản, là phong cách bình thường cô thích nhất, chỉ là hiện tại trong lòng cô lại có cảm giác lạnh lẽo, có một sự bài xích không hiểu rõ đối với nơi này. Cô hồi tưởng những việc đã xảy ra với mình, chỉ nhớ là mình ngồi dưới gốc cây đó, cô không thể tìm thấy sợi tóc bạc của bọn họ ngày ấy, tâm trạng cuối cùng đã đạt đến cực hạn mà không chịu nổi.

Những việc sau đó nữa, cô lại không nhớ rõ nữa. Dùng tay xoa nhẹ trán mình, cô nhìn không được mà nghiêng đầu, bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến.

Cố Kế Đông từng bước một đến bên cô, vẻ mặt không có bất cứ khác lạ nào, “Khỏe hơn rồi chứ?”

Dương Cẩm Ngưng quan sát anh ta một lúc, mái tóc ngắn gọn gàng, ngũ quan anh tuấn, trang phục tỉ mỉ tinh tế, so với trước đây không hề có điểm gì khác lạ. Cô bỏ tay xuống, chỉ là vẫn còn một chút nghi hoặc trong lòng, “Là cậu đưa tôi tới đây?”

“Ừ!” Anh bưng một ly nước ấm đưa đến trước mặt cô, “Chị bị ngất!”

Cô tiếp lấy cốc nước, chỉ uống một ngụm, rồi đặt nó sang một bên, “Cho nên cậu đưa tôi đến đây?”

“Trong nhà thì không được tiện lắm.” Anh nở một nụ cười nhẹ nhàng, cũng không giải thích gì thêm nữa.

Cô đương nhiên hiểu rõ, nếu Cố Kế Đông để cô ở lại Cố gia, chỉ nhận được sự khinh miệt và chế giễu của vợ chồng Cố Bá Quân, hơn nữa cũng còn gây khó khăn cho Cố Kế Đông. Cô không phải là không hiểu những chuyện này, cũng không thích đem lại phiền phức cho người khác.

“Cảm ơn!”

Cố Kế Đông nhướn đầu mày, “Là việc nên làm thôi.”

Dương Cẩm Ngưng lại không muốn tiếp nhận ý tốt của cậu ta như vậy, cho dù cô có tiếp nhận đi nữa, thì trong lòng cô thực sự cũng sẽ không cảm kích người này, vẫn muốn duy trì một khoảng cách nhất định với Cố Kế Đông. Cô kéo chân qua một bên, từ trên giường ngồi dậy, chỉ là với dáng vẻ này của mình, dường như ở trước mặt anh ta cũng không tốt cho lắm, ít ra cô cũng đã lập tức phát hiện được mà không động đậy nữa, lại kéo chân lại, sau đó đưa mắt nhìn Cố Kế Đông, ánh mắt dường như ẩn chứa hàm ý: Cậu nên ý thức được mà đi ra ngoài đi chứ!

Cố Kế Đông không biết là có hiểu được ý tứ trong ánh mắt của cô không nữa, “Chị nên nghỉ ngơi nhiều hơn nữa.”

Cô đang suy nghĩ ý tứ trong lời nói của cậu ta, đặc biệt ý nghĩ này lập tức đánh vào lòng cô, cậu ta đã biết cô mang thai rồi! Bất giác có chút gì đó không thoải mái, cho dù việc này cũng không tính là chuyện đáng xấu hổ gì cho cam, chẳng qua là ly hôn rồi, sau đó lại phát hiện ra mình mang thai, cô lại không phải là kẻ lén lút gì.

Lại nghĩ đến những việc khác, thế là cô lại lần nữa nằm xuống lại, “Cũng đúng!”

Cố Kế Đông liếc mắt nhìn cô, suy nghĩ một lát rồi nói, “Vậy chị cố gắng nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Cố Kế Đông rời đi không lâu sau thì nhận được điện thoại của Diệp Văn Hi gọi đến.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Có phải là do anh làm...” Diệp Văn Hi mấy ngày nay đều liên tục tìm cách liên lạc với Cố Kế Đông, lại phát hiện ra anh ta không giống như những gì cô ta đã nghĩ, căn bản là nhắm mắt làm ngơ trước những cuộc gọi đến của cô.

Cố Kế Đông cầm điện thoại hừ một tiếng, “Tôi cũng không có năng lực lớn đến thế để làm ra những chuyện này.” Vốn anh cũng không muốn nhiều lời với cô ta, chỉ là giữ lại chút thể diện cho cô ta thôi, “Cố Thừa Đông hiện tại nên trở về nơi thấp kém nhất của anh ta, lúc này con người rất yếu đuối, có lẽ cô trong lúc này nên ở bên cạnh anh ta, đừng rời bỏ anh ta, có lẽ tâm nguyện của cô có thể thật sự trở thành sự thật rồi!”

“Anh quá đáng rồi!”

“Quá đáng? Tôi không làm gì hết, người thật sự hãm hại Cố Thừa Đông chính là cô đấy chứ!”

“Anh...”

Mặc dù tất cả những chuyện này là do Cố Kế Đông anh tính toán, thế nhưng người thực hiện lại là Diệp Văn Hi. Cố Kế Đông quá hiểu những người như Cố Thừa Đông và Dương Cẩm Ngưng, có lẽ là như thế nên anh có thể lợi dụng triệt để được điểm yếu trong tính cách của bọn họ. Lúc Cố Thừa Đông biết được thân thể của mình, Dương Cẩm Ngưng cũng gặp phải vụ tai nạn xe, Cố Thừa Đông là một người không thích giải thích chuyện gì, cũng ghét bị người khác đổ oan cho mình, mà Dương Cẩm Ngưng lại là người cực kỳ không có cảm giác an toàn. Chỉ cần khiến Diệp Văn Hi đi đả kích Dương Cẩm Ngưng vài câu thôi, thì người đa nghi như Dương Cẩm Ngưng nhất định sẽ đi điều tra cho ra chân tướng sự thật, lúc đó anh lại dùng tiền để mua chuộc gã luật sư kia, rồi có thể khiến cho Dương Cẩm Ngưng biết những thông tin mà bản thân cô muốn biết. Cố Thừa Đông lúc đó đã mệt mỏi về cả tinh thần lẫn thể xác rồi, nhất định không có tâm tình nào nữa mà đi đối chất với Dương Cẩm Ngưng, thế là hai người chỉ có thể là đường ai nấy đi mà thôi.

Trong tính toán của Cố Kế Đông, tên gây ra vụ tai nạn kia chỉ cần hù dọa cho Dương Cẩm Ngưng sợ hãi một chút là được rồi, lại không ngờ được Dương Nhất Sâm lại vì bảo vệ cô mà chuyển hướng xe, cho nên mới gặp phải tai nạn xe nghiêm trọng như thế. Nhưng cũng tốt thôi, kết quả vẫn giống với tính toán của anh.

Cuối cùng, anh đưa đến cho Dương Cẩm Ngưng một chút thông tin nữa, trong lòng Cố Thừa Đông, Tô Tây tuyệt đối là người con gái duy nhất anh ta yêu thương. Người kiêu ngạo như Dương Cẩm Ngưng cho dù là đã trao hết tâm tư cho người đàn ông đó cũng tuyệt đối không thể chấp nhận được một người đàn ông trong lòng đã có người phụ nữ khác.

Tâm lý học – cái này rất đáng để nghiên ngẫm phải không?

Diệp Văn Hi cố gắng kìm chế sự tức giận trong lòng, “Anh không sợ tôi sẽ nói tất cả chuyện này ra ngoài sao?”

“Tôi làm gì ấy nhỉ? Tại sao tôi lại không biết gì cả?” Một chút chứng cứ anh cũng không giữ lại cơ mà.

Diệp Văn Hi cắn chặt môi mình, “Anh nhất định sẽ gặp báo ứng!”

Cố Kế Đông lắc đầu, thẳng thừng cúp máy.

Hiện tại bên ngoài có hai thông tin lớn nhất đó là, một là Cố Thừa Đông rời khỏi Cố gia, đồng thời cũng không có bất cứ quan hệ gì tới nhà họ Cố, bọn họ đều tin tưởng Cố Thừa Đông cả đời này có lẽ cũng không muốn bước chân vào nhà họ Cố nữa, một tin khác còn mới hơn nhiều, đó là Dương Cẩm Ngưng và Cố Thừa Đông đã ly hôn!

Tin tức thứ hai còn “hot” hơn nhiều, không ít người sẽ châm biếm Dương Cẩm Ngưng thật sự là một người biết tính toán, một khi thấy Cố Thừa Đông thất thế thì lập tức liền ly hôn, không muốn dùng nửa phần đời còn lại của mình đồng cam cộng khổ với anh ấy; cũng có một số người khác sẽ trực tiếp mà mắng thẳng vào mặt Dương Cẩm Ngưng, rằng cô là loại phụ nữ không có lương tâm, lúc chồng mình gặp hoạn nạn khó khăn nhất, lại tàn nhẫn đả kích anh nghiêm trọng như vậy.

Anh rất kỳ vọng, Cố Thừa Đông sau khi xem những tin tức này thì sẽ có vẻ mặt như thế nào.

Có lẽ sẽ nghĩ là, người phụ nữ này xác thực đã làm ra chuyện này, khiến cả thế giới đều biết bọn họ đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa rồi.

Dương Cẩm Ngưng không nói muốn rời đi, Cố Kế Đông cũng không đề cập đến, hơn nữa còn mời người có chuyên môn đến chăm sóc cô.

Đến ngày thứ ba, Dương Cẩm Ngưng mới mở miệng nói với Cố Kế Đông khi anh vừa từ công ty trở về. Mấy ngày nay, bọn họ cũng không hề gặp mặt, cô ngồi ở đây đợi anh ta, mà Cố Kế Đông cũng không hề xuất hiện, cô cũng không biết anh ta có phải là cố ý không nữa.

Cố Kế Đông ngồi dưới gốc cây phía nhà ngoài, cái cây này xem ra đã rất lâu năm rồi, anh nằm trên chiếc ghế trúc rất thư giãn, thật khiến người khác muốn đến hỏi anh ta có cảm thấy lạnh hay không.

Cô trước đây vậy mà lại có những suy nghĩ vô nghĩa như thế, cho dù là đang mùa đông mà nhìn thấy người khác ăn mặc như mùa hè mát mẻ trên ti vi, thấy nữ chính trong phim ăn mặc lộ liễu cũng sẽ có cảm giác lạnh lẽo vô cùng.

Đương nhiên, cô bây giờ nhất định sẽ không nhàm chán như thế nữa.

“Trước đây anh cả thường nói cậu và Cố Thừa Đông quan hệ rất tốt.” Dương Cẩm Ngưng dường như là cố gắng muốn nói chuyện với anh.

Lời này là lúc đầu truyền thông đã đưa tin, Cố Hoài Đông châm biếm bọn họ mà nói, cô vẫn còn nhớ rõ ràng vô cùng.

Cố Kế Đông mở mắt ra, lại không hề có ý muốn trả lời cô.

Dương Cẩm Ngưng lại nhìn chăm chú vào anh không hề bỏ cuộc.

“Đúng là quan hệ giữa hai người tốt thật!” Cô cũng không thèm đề ý đến thái độ của anh, “Vậy anh ba của cậu hiện tại mất tích rồi, cậu cũng rất lo lắng phải không, chỉ bằng đi tìm hiểu một chút tin tức của anh ấy, ít nhất cũng có thể làm mình yên tâm một chút.”

Cô ở lại, chính là vì nghĩ đến chuyện này, cô không hề có khả năng tìm được Cố Thừa Đông, thế nhưng Cố Kế Đông lại không giống như cô, Cố Kế Đông hiện tại là người đại diện của Cố thị, đương nhiên sẽ có khả năng này.

Cố Kế Đông chơi đùa với các ngón tay mình, “Đây có được coi là chị đang cầu cứu em không?”

Dương Cẩm Ngưng đương nhiên biết được, anh em ruột thịt còn có tính toán, huống hồ lại là trong thời gian hết sức nhạy cảm như hiện tại. Trong Cố thị hiện tại nhất định vẫn còn những người ủng hộ Cố Thừa Đông trước kia, mà lúc này lại bảo Cố Kế Đông đi tìm kiếm Cố Thừa Đông thì quả thật là làm khó cậu ta. Phải biết là, tình cảm đương nhiên là quan trọng, thế nhưng lợi ích mới là nền tảng cơ bản nhất.

“Cứ coi là vậy đi!”

Cố Kế Đông cười nhẹ, cũng không tiếp tục làm khó cô.

“À, tôi quên chưa nói cho cậu biết, tôi và Cố Thừa Đông ly hôn rồi, thế nhưng 5% cổ phần Cố thị của anh ấy hiện đang nằm trong tay tôi. Tôi tin rằng, sẽ có rất nhiều người có hứng thú với cái này nha!”

Trong mắt Cố Kế Đông dường như lóe lên tia kinh ngạc, “Tôi nhất định sẽ cố gắng, chỉ là, của cải tốt nhất không nên để lọt ra ngoài!”

Dương Cẩm Ngưng cũng chỉ là muốn thử một chút thôi, “Đã là như vậy, vậy thì tôi đợi tin tức tốt lành từ cậu vậy.”

“Tôi nghĩ, chị tốt nhất là cứ đợi ở đây.”

Ánh mắt Dương Cẩm Ngưng lộ ra chút bối rối.

“Đương nhiên, chị có thể từ chối, nếu chị hy vọng khi bước ra ngoài liền gặp phải vô số kí giả phỏng vấn tra hỏi tại sao chị lại lựa chọn việc ly hôn với anh ấy.”

Bộ dạng của anh không hề giống như đang nói đùa.

Cô đứng nguyên chỗ cũ, lại vẫn không thể nào tiếp nhận được sự thật này. Cô nghĩ rằng chỉ cần cô không nói ra, thì sẽ không một ai có thể biết được tin này, mà hiện tại thì sao, vậy mà tất cả mọi người đều biết cô và Cố Thừa Đông đã ly hôn rồi, mặc dù sự thật là, cô vẫn không thể nào chấp nhận nổi chuyện đó. Chuyện này là do ai truyền ra ngoài?

Cố Kế Đông ngược nhìn cô, biết rằng cô lại đang suy nghĩ lung tung rồi, e là người cô nghi ngờ đầu tiên chính là Cố Thừa Đông thôi.

Phản ứng của Dương Cẩm Ngưng càng lúc càng nặng nề hơn, mấy ngày nay cái gì cũng ăn không được, nhìn thấy gì cũng muốn nôn ra ngoài. Cô nghĩ, có lẽ qua vài ngày nữa thôi, ngay cả bụng cô cũng không thể nào che giấu được nữa rồi, cho dù bụng cô bây giờ vẫn còn nhìn chưa rõ, thế nhưng cô lại khó mà tưởng tượng ra được sẽ che giấu bộ dạng khi mang thai của mình.

Cô đang đợi Cố Kế Đông, muốn hỏi cậu ta rốt cuộc là có tin tức gì của Cố Thừa Đông hay chưa, nếu vẫn chưa có, vậy thì cô sẽ lập tức rời khỏi đây.

Cô cảm thấy có gì đó không đúng, bất luận là cô đi đâu, nhất định đều có người đi bên cạnh cô, một bước không rời, giống như là đang giám sát nhất động nhất cử của cô vậy. Cô trước nay vẫn cảm thấy bản thân mình không hề quan trọng gì, ít nhất không đáng để Cố Kế Đông tốn tâm tư mà tính toán cái gì, thế là cũng bỏ qua suy nghĩ tồi tệ nhất ấy.

Thế nhưng gần đây, lúc rảnh rỗi thì cô lại liên tưởng đến một số chuyện. Ông nội vào phút cuối đều đem một nửa cổ phần của Cố thị giao cho Cố Kế Đông nắm giữ, đương nhiên có thể nói ông nội lúc đó đã không còn sự lựa chọn nào khác nữa, thế nhưng nghĩ sâu xa một chút, nếu điều này là việc mà Cố Kế Đông đã muốn từ rất lâu rồi, vậy thì người đàn ông đó thật sự vô cùng đáng sợ rồi phải không?

Hơn nữa, lúc đầu luật sư Trương nói với cô, cả thành phố Mặc Xuyên này sẽ không một ai dám tiếp nhận vụ kiện đó, cho dù Cố gia thật sự có quyền có thể đi nữa, cũng không thể nào có thể gây ra tất cả những chuyện này, ngay cả một số quan chức cao cấp khác cũng bị lôi kéo vào việc này, huống hồ Cố gia cũng

không hề liên quan đến quan trường. Thế nhưng cô trong lúc đó, thà tin tưởng lời nói của một người xa lạ, lại không muốn tin tưởng người chồng đã đầu ấp tay gối với mình.

Cô cuối cùng cũng đã hiểu ra tất cả rồi, Cố Thừa Đông lúc đó, đang buồn lòng về thân thể của anh, làm sao có thể phân tâm mà đi quản chuyện của Diệp Văn Hi cơ chứ. Đường như lúc cô ở chỗ không nhìn thấy anh, đã có người sắp đặt hết tất cả mọi chuyện này.

Thực ra cô vốn không ngờ, chỉ là thói quen của cô là thích khoét sâu vào nỗi đau khổ của đối phương hơn mà thôi, sau đó che lấp hết tất cả mọi chân tướng, từ đó làm cho bản thân mình sống trong chính thế giới do mình đã tạo ra.

Đôi lời của tác giả: Tiểu phẩm

Lục Xu: Hình như tôi ngược đãi cậu quá lắm rồi ấy nhỉ...?!

Cố Thừa Đông: Biết là tốt...

Lục Xu: Cậu có muốn bồi thường gì hông nà?:)~

Cố Thừa Đông: Cô liệu mà làm đi! (Còn phải nói nữa!)

Lục Xu: Để tôi nghĩ xem sao, nếu không tôi sắp xếp cho cậu kết hôn với một mỹ nhân rung động lòng người ha, thế nào?

Cố Thừa Đông: Ặc.... (Thật sự tôi vẫn còn khá thích cô vợ hiện tại ở nhà tôi.)

55. Chương 68

Chương 68: Mối tình đầu của anh Edit: Lee

Dương Cẩm Ngưng nhận được điện thoại của Tả Tần Phương, cô biết nhất định bọn họ đã biết chuyện của cô. Ban đầu cô muốn giấu để giúp họ bớt lo lắng, không ngờ bây giờ lại khiến họ lo lắng thêm. Trước khi Tả Tần Phương kịp mở miệng, cô đã lập tức hỏi tình hình sức khỏe Dương Nhất Sâm, nghe giọng Tả Tần Phương thả lỏng hơn nhiều, chứng tỏ có thể hồi phục được. Sau đó không đợi Tả Tần Phương ép hỏi, cô đã lần lượt kể hết chuyện của mình. Chưa nói đến ai đúng ai sai, ngữ khí của cô rõ ràng nghiêng về việc Cố Thừa Đông không cần cô, chứ không phải cô từ bỏ cuộc hôn nhân này. Dù sao Cố Thừa Đông cũng không ở đó, oan uổng một chút cũng không sao, hướng chỉ vốn là anh chủ động yêu cầu ly hôn. Cô chỉ không muốn Tả Tần Phương nghĩ nhiều, cho rằng quyết định trước đây của bọn họ đã khiến cô lựa chọn cuộc hôn nhân này.

Cuộc nói chuyện khá dài, Tả Tần Phương còn đưa điện thoại cho chồng và con, thay nhau khuyên bảo cô. Có điều ai cũng nói giống giống nhau, nào là vì sao chuyện ly hôn lớn như vậy lại không bàn bạc với họ, nào là vì sao lại một mình chịu đựng tất cả, cuối cùng mới hỏi, cô định sau này sẽ thế nào.

Câu hỏi cuối cùng này, chính cô cũng không biết trả lời thế nào, đành mượn cớ không muốn nói đến. Có lẽ bọn họ cũng hiểu được nỗi khổ của cô, nên không tiếp tục hỏi nữa.

Cô không muốn đau khổ thêm nữa, dù sao mọi chuyện đã rồi, có tiếp tục đau khổ cũng vô ích. Hơn nữa cuộc đời cô cũng sẽ không vì việc này mà chấm hết. Cô không phải người chỉ vì một cuộc hôn nhân thất bại mà buông xuôi tất cả. Có điều, ngay cả cô cũng không muốn mình mạnh mẽ như vậy.

Sau khi tắt điện thoại, cô lại rơi vào trầm mặc.

Đứa trẻ càng ngày càng lớn, mỗi ngày, khi nằm trên giường, nhất là vào ban đêm tĩnh lặng, cô lại nghe rõ tiếng nhịp tim đều đều. Cô vẫn hoài nghi đó không phải nhịp đập trái tim mình, mà là hơi thở của đứa nhỏ trong bụng. Chính cô cũng thấy mình thật buồn cười, đứa trẻ còn chưa phát triển đầy đủ, căn bản nhịp tim không thể mạnh mẽ như vậy được.

Nhưng khi cô đưa tay lên bụng, lại thấy hạnh phúc lạ thường.

Cô không quá yêu đứa nhỏ, đương nhiên cũng không chán ghét nó, nhưng biết trong bụng mình có một sinh mệnh bé nhỏ đang thành hình, không hiểu sao cô lại thấy thật hạnh phúc.

Cô nằm nghỉ một lát, người giúp việc bưng khay hoa quả và tạp chí vào. Mỗi ngày nay, sở thích duy nhất của cô là đọc tạp chí, đủ các câu chuyện cầu huyết, tàn nhẫn có thật từ xưa đến nay. Hoặc là chồng bỏ bịch, vợ đánh ghen, hoặc là chồng yếu sinh lý, vợ ra ngoài tìm niềm vui mới.

Cô tùy tiện cầm lấy một quyển tạp chí, bìa trước hỏi chị em một vấn đề: nếu một người đàn ông nói với bạn, anh ta kết hôn với bạn, nhưng bạn phải bằng lòng để anh ta và bạn gái cũ qua lại, bạn có đồng ý kết hôn hay không? Có mấy phương án, thứ nhất, anh ta là một kẻ trắng tay, bạn nhất định cho anh ta một cái tát rồi mới bỏ đi. Nhưng nếu anh ta là người giàu nhất thế giới thì sao? Bạn sẽ lựa chọn thế nào? Không đồng ý, bạn chỉ là một người phụ nữ bình thường. Nếu đồng ý, bạn có thể hưởng thụ cuộc sống muốn gì được nấy.

Khi đứng trước tiền bạc, nam nữ đều do dự như nhau.

Cô ném quyển tạp chí này xuống, thật vô vị! Cô nhặt lên một quyển khác, mặt trước nói về cuộc sống vất vả của một người mẹ một mình nuôi con, đứa nhỏ lớn lên không có cha, tâm lý cũng ngày càng vụn vỡ.

Cô ném tất cả tạp chí xuống đất, có lẽ tâm trạng không vui, đọc đến quyển nào cũng thấy chán ghét.

Ngay khi cô đang chuẩn bị nổi giận, gây ra chuyện lớn hơn, thì Cố Kế Đông đi vào. Anh nhìn đồng tạp chí cô vứt trên mặt đất, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười, “Không vui sao?”

“Vẫn chưa tìm được Cố Thừa Đông hả?” Cô trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Sẽ nhanh có tin tức thôi.” Anh ngồi xuống ghế, nhưng chưa nhìn cô.

“Thật sao?” Cô khẽ cười, “Ngay cả cậu cũng không tìm được.”

“Chị nghi ngờ em không cố gắng hết sức sao?”

“Tôi không nói thế.” Cô đứng dậy, sờ sờ bụng mình, “Theo cậu, nếu một người phụ nữ sau khi ly hôn mới phát hiện mình có thai, thì nên làm thế nào?”

Ánh mắt Cố Kế Đông chợt lóe lên, “Mỗi người có một suy nghĩ khác nhau, quyết định cũng khác nhau.”

“Tôi chỉ hỏi ý cậu thế nào.”

“Không có một gia đình hoàn hảo, đứa nhỏ có thể hạnh phúc sao?”

“Vậy sao? Tôi cũng nghĩ thế.”

Mãi đến khi Cố Kế Đông rời đi, Dương Cẩm Ngưng vẫn trầm tư nhìn theo bóng lưng anh.

Cô chỉ tùy tiện hỏi vậy, nhưng nghĩ lại mới cảm thấy, mấy quyển tạp chí kia, giống như được anh ta cố ý chọn cho mình. Vì thế mới tiếp tục hỏi xem anh ta nghĩ thế nào.

Bất kể Cố Thừa Đông đi đâu, cô không tin người của Cố Kế Đông lại không thể tìm được. Nếu nói rằng không biết, chỉ có thể là vì anh ta không muốn nói.

Cô không định hỏi anh tại sao, nhưng cô biết, Cố Kế Đông đến đây nhất định có mục đích của anh.

Mà cô, cũng không thể tiếp tục ở đây được, bởi vì cô không biết, anh ta cần gì ở cô, càng không biết rốt cục anh ta muốn làm gì. Quan trọng là, cô không có hứng thú tìm hiểu chuyện này. Thứ duy nhất cô quan tâm là cuộc sống sau này của mình sẽ như thế nào.

Người luôn đi theo Dương Cẩm Ngưng là một cô gái hơn hai mươi tuổi, nhìn có vẻ cẩn thận. Nghe nói, cô ấy vừa tốt nghiệp trung học đã đi làm, vì trong nhà còn một em trai cũng cần đi học đại học.

Dương Cẩm Ngưng nói muốn đi bệnh viện, vì thế Hà Diễm liền đi theo cô.

Trước khi ra khỏi nhà, Hà Diễm gọi một cuộc điện thoại. Dương Cẩm Ngưng đứng xa nhìn, cũng không định quấy rầy.

Hà Diễm không biết quan hệ giữa Dương Cẩm Ngưng và Cố Kế Đông rốt cuộc là gì, nhìn qua cũng không giống người yêu, thế nên mặc dù vô cùng tò mò về Dương Cẩm Ngưng, nhưng cô vẫn chưa dám mở miệng.

Tới bệnh viện, Dương Cẩm Ngưng đi trước đăng kí, Hà Diễm cùng theo sát phía sau.

Cô siêu âm xong, liền đi tìm bác sĩ hỏi thăm tình hình thai nhi, lúc đến nơi mới phát hiện, bác sĩ kia đang rất bận. Thế nên, cô đành ngồi đọc báo, kiên nhẫn chờ đợi.

Cô cầm quyển báo trên tay, nhìn vô cùng chăm chú, lúc lâu sau mới ngẩng đầu, nói, “Tôi khát.”

Cô nói rất tự nhiên, thậm chí nói xong còn lật sang trang khác tiếp tục đọc. Hà Diễm nghe vậy, lập tức đi lấy nước cho cô, coi như nhiệm vụ của mình.

Bóng Hà Diễm vừa khuất, Dương Cẩm Ngưng lập tức đặt tờ báo xuống, nhanh chóng đi cửa khác ra ngoài. Cô biết, bệnh viện này có rất nhiều cửa, liền chọn cửa vắng vẻ nhất lên đi.

Cô hiểu rõ, Cố Kế Đông đang giam lỏng cô, nhưng lại không hiểu mục đích của anh ta là gì, có thể là cổ phần công ty của cô, cũng có thể là một lý do nào mà cô không biết. Nhưng bất kể là gì, cô đều không đồng ý cho anh ta, càng không đồng ý để người khác nắm giữ số phận mình.

Cô cố ý hỏi Cố Kế Đông chuyện đứa trẻ, đồng thời giả bộ suy nghĩ. Vì thế, việc cô đến bệnh viện sẽ có cái cớ hợp tình hợp lý. Thậm chí, cô còn cho rằng, Cố Kế Đông sẽ tưởng cô muốn bỏ đứa bé. Chẳng qua cô muốn nhân cơ hội này rời đi, đồng thời thoát khỏi tay Cố Kế Đông, bất kể mục đích của anh ta là gì.

Tất cả đều hết sức thuận lợi.

Sau khi Dương Cẩm Ngưng bước ra khỏi bệnh viện, cô mỉm cười nhẹ nhõm.

Nhưng cô không biết rằng, cách đó không xa, có một chiếc xe lặng lẽ đỗ lại...

Từ khi cô đến bệnh viện, Cố Kế Đông vẫn ở đây. Giờ phút này, anh ngồi trong xe, châm một điếu thuốc, chậm rãi hút. Bóng dáng Dương Cẩm Ngưng ngày càng mờ hồ trong tầm mắt, cũng giống như khói thuốc dần dần tan vào không khí.

“Sao anh không đuổi theo?” Khi bóng hình Dương Cẩm Ngưng hoàn toàn biến mất, trợ lý ngồi cạnh anh không nhận được mở miệng. Anh ta đi theo Cố Kế Đông nhiều năm như vậy, ít nhất cũng hiểu được một phần tâm tư anh, dù chỉ là một phần...

Hôm qua, sau khi nói chuyện với Dương Cẩm Ngưng, Cố Kế Đông đã biết, cô chỉ muốn thử anh mà thôi, cũng đã sớm hạ quyết tâm rời khỏi anh. Cô thông minh, cũng biết tính toán, chỉ có điều, anh rất hiểu cô. Quen biết cô lâu như vậy, chỉ sợ không muốn nhìn thấu cô cũng không được.

“Đuổi, có thể sao?” Anh vút mẩu thuốc lá đi, tiếp tục châm một điếu khác.

Cô không yêu anh, thậm chí không có cảm giác gì với anh. Anh còn có thể đuổi theo cô sao?

Anh làm tất cả mọi việc, cuối cùng vẫn chẳng nhận được gì. Cô dứt khoát chạy trốn khỏi anh. Anh không hy vọng chồng cô là đối thủ của anh, vì như thế, cuối cùng anh vẫn là kẻ bại trận.

Nếu là Cố Kế Đông khi mới mười mấy tuổi, có thể sẽ tiếp tục đuổi theo, bướng bỉnh chạy theo cô, làm đủ mọi chuyện để có được cô. Nhưng đó là khi anh hơn mười tuổi, không phải anh hiện tại.

Hút xong điếu thứ hai, anh nhìn trợ lý, nói, “Cậu biết ‘ngựa gỗ thành Troia’ không?”

Trợ lý gật gật đầu, “Chiến tranh Hy Lạp và Troia...”

Cố Kế Đông gật đầu, dựa người lên ghế, tay đặt lên đầu gối.

Anh vẫn còn nhớ rõ, thầy giáo lịch sử từng giảng về điển tích “Hồng nhan họa thủy, khuyên quốc khuyên thành”, một câu chuyện về chiến tranh và người đẹp. Nhưng khi đó, anh chưa từng có dịp kiểm định câu chuyện này. Chỉ cảm thấy, nếu là thời hiện đại, cùng lắm chỉ giống việc một người phụ nữ xinh đẹp bỏ chồng theo người đàn ông khác mà thôi.

Hồi ấy, trường cũng anh từng xảy ra chuyện “hồng nhan họa thủy”, nghe nói một nam sinh tài giỏi bị một nữ sinh lừa, từ đó trở nên hư hỏng, khiến các thầy cô tiếc nuối mãi không thôi. Mà nữ sinh kia lại từng

khiến soái ca hai trường trung học trọng điểm đánh nhau, tạo thành một đề tài hấp dẫn suốt một thời gian dài. Có người coi thường cô, cũng có người chửi mắng cô, riêng nam sinh này lại vừa coi thường vừa tò mò, nên quyết định phải nhìn cô một lần, xem rốt cuộc xinh đẹp đến đâu.

Đồn rằng, đôi khi có một loại ma thuật, khiến con người ta trở nên tò mò.

Anh cũng vô cùng tò mò, mặc dù từng cho rằng mình rất tự tin, cuối cùng vẫn nhìn không được, bắt chước người khác đi xem mặt cô một lần.

Khi ấy, cô mặc một bộ quần áo hết sức bình thường, đang ra khỏi trường, thân hình mảnh mai, nhú mào đánh giá những người xung quanh, nhưng vẫn không thèm mở miệng, coi như không để họ vào mắt, không ai ở trong thế giới của cô.

Cô thờ ơ với tất cả mọi người, nhìn ai cũng bằng ánh mắt lạnh lùng.

Cô khác hẳn tưởng tượng của anh, thậm chí không cần trang điểm, cũng có thể khiến anh nhìn không chớp mắt, kể cả cô không đáp lại, trái tim anh cũng vẫn rung động.

Một phút ấy, Cố Kế Đông nhớ lại lời thầy giáo lịch sử từng nói, cuộc chiến thành Troia kết thúc, cuối cùng Hy Lạp cũng giành chiến thắng sau mười năm chiến đấu, khi ấy, các binh sĩ mới được chiêm ngưỡng dung nhan nàng Helen, ai ai cũng chỉ nói được một câu: vì nàng, mười năm rất đáng.

Đây chính là sức mạnh của người đẹp.

Cố Kế Đông cũng muốn nói, điên cuồng vì cô rất đáng.

Nhưng hiện giờ, trải qua bao chuyện, anh nhất định phải xem lại chính mình, thật là: tuổi trẻ nông nổi.

Chỉ ít, anh sẽ không làm những việc này, trước đây không, hiện tại không, sau này lại càng không. Trao trái tim cho một người con gái không yêu mình, chính là tự tra tấn mình, có hại mà không có lợi.

Cuối cùng anh phát tay một cái, ra lệnh cho trợ lý lái xe.

Điểm khác biệt của người thông minh với người bình thường chính là, anh ta biết phải làm gì, càng biết mục đích thực sự của mình là gì.

56. Chương 69-70

Chương 69: Phiên ngoại Diệp Văn Hi Edit: Chill Mai Beta: Lee

Tôi sinh ra không phải một đứa trẻ may mắn, ít nhất đã không mang lại “lợi ích” cho mẹ. Nhưng tôi vẫn cảm ơn bà vì đã không vứt bỏ tôi. Lúc còn rất nhỏ, tôi chỉ biết hoàn cảnh của mình không tốt. Nhất là kể từ khi mẹ sinh tôi, bà liền trở thành chủ đề trong những câu chuyện đầu làng cuối ngõ. Họ kể rất sống động, giống như biết được sự thật trong từng câu chuyện về bà.

Bọn họ nói mẹ của tôi, khi từ thành phố ven biển trở về, liền sinh ra tôi. Bởi vì sinh ra con gái, nên ông chủ kia, cho mẹ tôi một món tiền, rồi cứ như vậy đuổi mẹ con chúng tôi. Khi tôi biết được chân tướng thì tôi đã có một em gái và một em trai rồi, đương nhiên bọn họ không giống tôi, ít nhất, họ có cha, còn tôi không có.

Xã hội này, dù sao vẫn khinh bỉ một loại đàn bà, chăm ăn lười làm, chỉ lo kiếm một người đàn ông lắm tiền nhiều của, sống bám vào ông ta. Có điều, tôi thích nghe họ nói chuyện, sau đó thì thầm cười khẩy trong bụng. Bởi vì cho dù họ nói chuyện khó nghe cỡ nào, chàm chọc cỡ nào, cũng tuyệt đối không dám chỉ thẳng vào mặt người nhà tôi mà nói.

Bất kể tôi sinh ra trong gia đình thế nào, thầy giáo vẫn không bài xích tôi, bạn học cũng không xem thường tôi. Lần đầu tiên hiểu được ý nghĩa sâu xa của từ tiểu tam, tôi đã trốn trong góc tường khóc nức nở. Tôi thừa nhận tôi rất nhu nhược, cho dù đã biết rõ đúng sai, nhưng cũng chưa từng dám cãi lời mẹ. Bà quả thật không phải một người phụ nữ tốt, cướp chồng người khác, ham thích hư vinh, nhưng bà chưa từng tệ

bạc với tôi. Cho dù bà không thích tôi, bà vẫn dành cho tôi sự giáo dục tốt nhất, ăn mặc, đi lại, đều chưa từng thua thiệt.

Mãi cho đến một ngày, mẹ kéo tay tôi, “Mẹ không muốn vĩnh viễn ở đây, cũng không muốn con phải ở lại nơi này.” Đây là một ngôi làng, không quá hẻo lánh, nhưng tuyệt đối không phồn hoa, cách đường quốc lộ không xa, hai bên còn có đường cao tốc, mỗi ngày có thể nhìn thấy rất nhiều xe ô tô lướt qua.

Gặp phải cuộc sống thế này, những thứ đạo đức kia thực sự có thể bỏ qua một bên.

Chỉ là tôi chưa từng nghĩ qua, chúng tôi bước vào Diệp gia, lại khiến mẹ con người khác phải rời khỏi. Đó là lần đầu tiên tôi thấy Dương Cẩm Ngưng, kiêu căng ngạo mạn giống như đóa hoa anh túc, lại phẳng phất tựa mỹ nữ rắn, nhìn ánh mắt của cô, có thể cảm nhận được bên trong chất chứa oán hận. Khoảnh khắc kia làm tôi có chút mờ mịt, vì sao phải giành lấy cuộc sống tốt đẹp bằng cách này.

Mẹ tôi không chút do dự, giật dây Diệp Kim Bằng đánh đuổi hai mẹ con kia. Kỳ thực, nhan sắc mẹ Dương Cẩm Ngưng chỉ là do năm tháng bào mòn, nên không còn xinh đẹp. Còn mẹ tôi, không trẻ trung, nhưng lại rất biết chăm sóc nên mới giữ gìn được như vậy.

Tôi đứng nhìn mẹ con họ rời đi trong màn mưa tầm tã, cô con gái không hề quay đầu lại, tựa như chưa từng lưu luyến tòa biệt thự này. Khoảnh khắc ấy, tôi nghĩ rằng cô ấy đang thâm mắng chửi mẹ con tôi.

Mẹ luôn luôn nói, muốn đạt được thứ gì, nhất quyết không thể nường tay. Việc gì cũng vậy, nếu ai cũng muốn, thì chỉ có thể đẩy người khác ra, bản thân mới giành lấy được.

Trong cái nhà này, tôi vĩnh viễn là một người dư thừa.

Tô Tây và Diệp Cẩm Dương đều là con ruột của Diệp Kim Bằng, họ đương nhiên rất được cưng chiều, còn đứa trẻ như tôi lại trở nên vô cùng gượng gạo. Thật tốt, học hành là cái cố duy nhất, giúp tôi không cần ở lại ngôi nhà này.

Bạn bè trong phòng ký túc rất thích buôn chuyện, nhất là chủ đề về “tiểu tam”, bọn họ thay nhau lên án, và chốt lại rằng: nếu bạn thân tôi là tiểu tam, tôi nhất định sẽ tuyệt giao.

Tôi nằm trong chăn, thường nghĩ, nếu một ngày lý thuyết và thực tiễn xảy ra mâu thuẫn, thì rốt cuộc, cái nào giỏi hơn nhỉ?

Bởi vì nữ sinh nói ra những lời kia, cũng đoạt bạn trai của bạn mình. Lời nói suông ai cũng nói được, suy cho cùng chỉ xem ai nói hay hơn thôi.

Tôi không biết, cũng không cần tham gia.

Mỗi lần về đến nhà, nhìn thấy người thân, tôi mới cảm thấy, chúng tôi thật xa lạ.

Tô Tây vĩnh viễn là cô gái ngoan trong lòng Diệp Kim Bằng, bất kể cô muốn cái gì, ông đều bằng lòng cho cô. Diệp Cẩm Dương càng không phải nói, Diệp Kim Bằng bồi dưỡng anh ta trở thành người nối nghiệp, hơn nữa chính anh ta cũng là kẻ hiếu thắng, cho đến bây giờ thành tích học hành cũng chưa hề thua kém ai.

Mỗi lần tôi đứng ở ban công lầu hai, thấy Diệp Cẩm Dương kêu Tô Tây “Chị, chị”, tôi đều thầm ao ước. Tình cảm chị em họ tốt như vậy, có điều mãi mãi không có tôi trong đó.

Tôi biết, nhất định tôi có vấn đề. Thế nên, mẹ và hai em đều xa cách tôi. Tôi vẫn luôn mâu thuẫn, Tô Tình là mẹ tôi, mặc dù tôi biết bà sai, nhưng cũng không có tư cách trách móc bà.

Biết đâu, bà cũng có nỗi khổ riêng.

“Mẹ mặc kệ con nghĩ mẹ là người thế nào. Nhưng con phải nhớ kĩ, con vĩnh viễn là con gái mẹ, điều này không thể thay đổi được.” Tô Tình đứng ở cửa phòng nói, nói xong câu đó liền bỏ đi.

Tôi nghĩ, bà ấy đúng.

Bà ấy cũng chưa từng thiếu nợ tôi, nếu như tôi muốn trách, thì tự trách mình không biết đầu thai.

Mà tôi, chỉ biết tự ti và thương xót, cho số phận không thể thay đổi ấy của mình.

Tôi ước Tô Tây mãi là một cô gái xinh đẹp, hiền lành, mặc dù tôi biết, một ngày nào đó, xã hội tối tăm này sẽ thay đổi cô, nhưng mơ ước ấy của tôi vẫn không thay đổi. Tôi cũng ước Diệp Cẩm Dương đừng cảm không sợ trời không sợ đất, vĩnh viễn là một chàng trai giàu tình cảm. Bọn họ sẽ không phải thắc mắc gia đình này thiếu thứ gì, dù sao, họ có cha, có mẹ, có một gia đình đầy đủ.

Nếu tôi chưa từng thấy mẹ con kia bị đuổi đi, liệu tôi có suy nghĩ như vậy không?

Càng ngày tôi càng nỗ lực học tập, bởi chỉ có vậy tôi mới có thể thay đổi cuộc sống của chính mình. Tôi không thể thay đổi người khác, chỉ có thể thay đổi con người nhu nhược của tôi.

Sau khi tôi thi đỗ đại học với thành tích xuất sắc, điều khiến tôi vui mừng không phải là được học tập ở một ngôi trường nổi tiếng toàn quốc, mà là việc gặp được một người con trai.

Tôi chưa từng nhìn thấy anh, cho dù thỉnh thoảng thầy giáo cũng có điểm danh, đọc đến tên này, luôn luôn có một nam sinh khác giơ tay trả lời. Khi đó, tôi chỉ nghĩ, nam sinh này nhất định không phải một sinh viên ngoan ngoãn.

Lần đầu tiên tôi thấy anh, là ở kì thi sát hạch cuối kì. Bởi vì tôi đến muộn, nên chỉ có thể chọn bàn thứ nhất hoặc bàn thứ hai, tôi quyết định chọn bàn hai. Khi tôi vừa ngồi xuống, liền có một nam sinh trực tiếp đi vào, ngồi trước tôi. Anh vừa ngồi xuống, liền xoay người. Trên trán anh có chút mồ hôi, giống như vừa mới chạy tới. Anh không thèm nói gì, đột nhiên cướp lấy tài liệu trên bàn tôi.

Khoảnh khắc nhìn thấy mồ hôi nhỏ giọt trên tóc anh, tôi lại quên mở miệng, cho dù chỉ là “Bạn học, bạn cầm tài liệu ôn tập của tôi rồi.”

Tôi cứ chăm chú nhìn anh hai mươi phút. Anh rất nghiêm túc, rất chăm chú.

Thầy giám thị vào phòng thi, anh không quay đầu lại, lại đem tài liệu ôn tập đặt lại trên bàn tôi. Toàn bộ quá trình động tác lưu loát mà sáng khoái.

Khi đó tôi làm bài tập rất chậm, không hiểu tại sao lại có hành động như vậy. Mà anh nộp bài thi rất sớm, chỉ còn câu cuối cùng là chưa làm. Anh sẽ không biết, khi anh nộp bài xong, trong lòng bàn tay tôi còn một tờ giấy, viết đáp án câu cuối cùng.

Về sau, tờ giấy ấy bị tôi siết chặt trong tay, thành vô số nếp nhăn.

Sau cuộc thi kia, phòng ngủ liền trở nên nhộn nhịp hơn.

“Cuối cùng người nam sinh kia là ai. Sao mình chưa gặp bao giờ nhỉ?”

“Mình cũng chưa gặp, nhưng mà đẹp trai thật nha!”

“Không phải phẫu thuật thẩm mỹ chứ?”

“Không phải! Mấy cậu quên mất khoa mình còn một nhân vật thần bí chưa từng xuất hiện sao? Là Cố Thừa Đông, có điều, rốt cuộc anh ấy nhìn như thế nào...”

“Theo cậu vì sao anh ấy không đi học nhỉ? Tôi nhất định phải đoạt chỗ ngồi bên cạnh anh ấy.”

“Ai biết! Nhưng chân ngắn như cậu có thể chạy nhanh hơn người khác sao?”

Tôi vốn không thích buôn chuyện, từ đầu đến cuối chỉ im lặng nghe ngóng toàn bộ.

Có điều mấy cậu ấy không biết, những môn thi tiếp theo, tôi đã cố tình đến sớm chọn chỗ ngồi. Chính là bàn thứ hai. Mà anh cũng không khiến tôi thất vọng, vẫn đến muộn như vậy, vẫn tiện tay đoạt lấy tài liệu ôn tập của tôi như vậy.

Thi tận mấy tiếng đồng hồ vậy mà tôi lại vô cùng hăng hái. Cuối cùng tôi cũng hiểu được, tâm trạng một người con gái lặng lẽ quan sát người con trai mình yêu quý là như thế nào.

Trong một giây, tôi xác định, tôi yêu rồi.

Học kì tiếp theo, anh vẫn không hề xuất hiện như trước, nhưng những nam sinh trong lớp vẫn điểm danh cho anh như cũ. Mà thỉnh thoảng khi thầy giáo giao bài tập, tôi cũng yên lặng mà viết ra một phần riêng. Tôi mong có một ngày, anh sẽ phát hiện có một cô gái, yên lặng vì anh mà làm tất cả. Mãi cho đến học kì

tiếp theo, thầy giáo mới cầm ba phần bài tập lên, cười nói, “Ai là Cố Thừa Đông? Đứng lên để thầy giáo nhìn xem. Làm ba bài tập! Đúng là học sinh chăm chỉ nhất thầy dạy.”

Khi đó, tôi mới hiểu được, hóa ra có rất nhiều người cũng làm giống tôi.

Thích một người mà người khác cũng thích, giống như tự mình đi tìm phiền não.

Sau đó, tôi không gặp lại anh, có người nói anh chuyển khoa khác, có người lại nói anh không học trường này nữa. Để hỏi thăm chỗ ở của anh, thậm chí tôi còn tham gia hội học sinh, vào đoàn, và có chút giao tình với thầy giáo, xong cũng chỉ tìm được những tin tức ít ỏi không đáng kể về anh. Thậm chí tôi còn nghĩ, hay là anh chuyển khoa, tôi bắt đầu đi ăn ở căn tin, đợi chờ nhiều ngày, chỉ mong được gặp anh một lần.

Nhưng tôi chưa từng gặp lại anh, bất luận tôi nỗ lực bao nhiêu, đều không nhìn thấy anh. Anh tới vội vàng, chưa từng liếc mắt nhìn tôi, lại lập tức khiến thế giới trong tôi sụp đổ.

Rồi, tôi cũng gặp lại anh. Chương 70: Phiên ngoại Diệp Văn Hi (Tiếp) Edit: Chill Mai Beta: Lee, Sahara

Rồi, tôi cũng gặp lại anh.

Sau khi Tô Tây phát bệnh nằm trong bệnh viện, anh nắm tay Tô Tây, ánh mắt hoàn toàn không để ý đến thứ gì khác. Và vẫn giống như trước đây, anh không nhìn thấy tôi.

Anh chỉ nhìn Tô Tây, nghe cô nói chuyện, cười với cô. Cho dù trong lòng có chút chua xót, tôi cũng phải thừa nhận, đó là một cảnh tượng rất nhẹ nhàng, cho dù sau này nhớ lại, cũng thấy ấm áp.

Mãi đến khi Tô Tây giới thiệu tôi với anh, anh mới đưa mắt nhìn tôi.

Nhìn anh đưa mắt nhìn, tôi đã biết, tôi và anh vĩnh viễn cũng không có khả năng. Trên thế giới này, có một loại đàn ông, khi đã yêu một người phụ nữ rồi, anh tuyệt đối sẽ không nhìn người phụ nữ khác, cũng sẽ không suy nghĩ đến người phụ nữ khác. Tôi tin, anh là loại đàn ông này.

Sự vui sướng khi gặp lại anh chưa kịp dâng lên, liền bị đè xuống. Người anh thích, là em gái của tôi, đó là người con gái lương thiện. Đứng ở trước mặt Tô Tây, tôi luôn tự ti, bởi vì tôi vĩnh viễn không thể giống được như cô ấy. Có lẽ có một số người luôn được số phận ưu ái, mà hai bọn họ, đều là người như vậy.

Khi biết được bệnh của Tô Tây không có thuốc trị, Tô Tình dường như già đi mười tuổi, Diệp Kim Bằng cũng rút nước mắt. Tô Tây vẫn an ủi bọn họ, không muốn thấy bọn họ khổ sở. Cô ấy, nói có cha mẹ như vậy đã là một niềm hạnh phúc, cuộc đời cô không có gì phải nuối tiếc. Khi đó, tôi liền nghĩ, nếu như cô ấy đi, anh phải làm sao?

Diệp Cẩm Dương gặp chuyện không may, mẹ tôi hoàn toàn sụp đổ. Bệnh tình Tô Tây lại càng thêm nặng. Tôi phải thừa nhận, Dương Cẩm Ngưng đúng là khắc tinh, lúc nào cũng khiến người khác bất an, chỉ sợ về mặt kiêu căng của cô đột nhiên xuất hiện. Cuối cùng tôi cũng hiểu rõ, vì sao tôi không thích cô ta. Về mặt cô ta nhìn tôi, như nhìn một chú chim nhỏ xấu xí tưởng rằng mình đã biến thành thiên nga, cuối cùng phát hiện chỉ là giấc mơ. Chỉ có cô ta, mới đường đường chính chính là con thiên nga kia, đẹp hơn bất cứ ai.

Khi Diệp Cẩm Dương ra đi, mẹ tôi luôn cảm thấy không an toàn. Bà sợ Diệp Kim Bằng ghét bỏ, càng ngày càng lo. Nhất là khi bà tra được thân phận của Cố Thừa Đông, liền nghĩ nhất định phải trói chặt người đàn ông này, nhưng bà biết rõ, Tô Tây không sống được bao lâu. Vì vậy bà liền nghĩ đến tôi.

Bà lấy điện thoại của Tô Tây hẹn Cố Thừa Đông ra, thậm chí bỏ thuốc bên trong. Tôi biết trước hậu quả của chuyện này, không cách nào ngăn cản, nhưng lúc đó tôi nghĩ, tôi nhất định không muốn đi làm chuyện đó. Thích anh, thứ duy nhất tôi có là tôn nghiêm, nếu như làm ra chuyện đó, tôi chỉ có thể coi thường chính mình.

Lúc Cố Thừa Đông biến mất, tôi lại rất vui mừng, tôi cũng bỏ đi luôn, dù bị mẹ mắng là không có tiền đồ.

Bà sẽ không biết, tôi có thể không cần nhiều thứ, nhưng nếu như ngay cả tôn nghiêm cũng không còn, tôi không biết sống để làm gì.

Nghe tin Cố Thừa Đông đi nước ngoài, Tô Tây lại muốn viết thư cho anh. Thế giới ấy của họ, tôi không vào được, cũng không muốn vào, tôi sợ đến gần bọn họ, lại thấy bản thân mình thật hèn mọn, cho nên tôi chỉ yên lặng đứng nhìn, dù vô cùng muốn biết tin tức về anh.

Chúng tôi bị đuổi ra khỏi Diệp gia. Tô Tây cũng không chịu nói với anh, sợ ảnh hưởng đến anh.

Thật ra, khoảnh khắc bị đuổi đi, tôi lại cảm thấy rất tốt. Cũng giống như, khi dùng đồ của người khác, lúc nào cũng nơm nớp sợ bị mất đi, đến lúc không dùng nữa, mới cảm thấy thoải mái.

Cuối cùng, Cố Thừa Đông trở về, không bao lâu sau, Tô Tây lại ra đi. Cuối cùng tôi cũng hiểu, vì sao Tô Tây không gửi những lá thư đó cho anh, bởi vì cô biết, bản thân mình không còn bao nhiêu ngày. Nỗi nhớ của cô, tự mình biết là tốt rồi, không cần đặt những trầm tư đó trên người anh. Tôi vẫn cho rằng Tô Tây tốt bụng hồn nhiên, nhưng khi tôi thấy những lá thư của cô, mới phát hiện, tôi không biết gì về cô ấy. Không phải Tô Tây không hiểu những điều u tối, chỉ là cô ấy lựa chọn khoan dung, lựa chọn suy nghĩ về mặt tốt.

Thậm chí, trên những lá thư của cô, cô còn chúc Cố Thừa Đông, sau này nhất định sẽ gặp một người con gái tốt hơn cô, luôn bên cạnh anh, mong anh cũng sẽ đối xử tốt với cô gái kia. Chỉ là, tôi đã ích kỉ, giấu những lá thư ấy đi.

Ngày Tô Tây ra đi, anh kết hôn với người con gái khác. Mẹ đã rất kích động, tinh thần bắt đầu hoảng hốt. Tôi không dám để mẹ ở lại nơi này, bắt luận bà đã làm việc gì, cuối cùng vẫn là mẹ của tôi. Bà sinh ra tôi, nuôi tôi, bắt luận người khác có phỉ nhổ bà, nhưng tôi biết, tôi không có tư cách ghét bỏ bà.

Ngày tôi rời đi, tôi thông báo cho Cố Thừa Đông, tôi chỉ muốn nhìn mặt anh lần cuối cùng, chỉ ít là trước khi đi. Anh ngỡ ý muốn giúp đỡ tôi, dù sao tôi cũng muốn ra nước ngoài học, hơn nữa còn phải trị bệnh cho Tô Tình, tôi cần tiền. Tôi không cự tuyệt, dù trong lòng tôi, chuyện này chỉ để chứng minh, tôi và anh, không phải là chưa từng có mối liên hệ nào.

Hai năm sau, một lần nữa, tôi lại ngồi ở thành phố này.

Có người nói, tình yêu nhiều lúc giống như rượu, càng ủ lâu càng thêm tinh khiết. Giống như tôi, vì sao qua lâu như vậy, tôi cũng chưa từng quên anh. Tôi không hy vọng có thể ở cùng anh. Đối với tôi mà nói, điều này thật quá xa xỉ.

Tôi chủ động trả lại tiền cho anh, chỉ là anh không nhận tiền lời. Khi tôi nói với anh tôi muốn vào Cố thị, anh suy nghĩ một chút, cười nói rằng tôi không nên nói với anh, mà nên đi đến bộ phận nhân sự.

Từ trong vẻ mặt anh, tôi có chút sợ, tôi không xác định, anh có phải đã nhìn thấu tâm tư của tôi, mới nói những lời này cho có lệ. Nhưng tôi vẫn đi, đây là chuyện can đảm nhất tôi từng làm.

Thậm chí, tôi còn chủ động hẹn anh đi tảo mộ, tôi biết anh sẽ không cự tuyệt, tình cảm anh dành cho Tô Tây, tôi nhìn trong đáy mắt anh, anh không phải là loại người vô tình.

Vì vậy, chúng tôi cùng đi tảo mộ.

Ở công ty, tôi chưa từng nói chuyện gì về Cố Thừa Đông, nhưng lại nghe tất cả nhân viên nói, vợ anh rất đẹp, như vậy tỉ lệ anh ra ngoài tìm niềm vui cũng giảm xuống, vì phụ nữ bên ngoài đều không đẹp bằng vợ anh. Tuy rằng mọi người chỉ nói đùa, nhưng tôi lại cảm thấy khó chịu, dù cho tôi biết anh tuyệt đối không phải là người đàn ông nông cạn như vậy.

Ở công ty, trong thời gian thư kí của Cố Thừa Đông mang thai xin nghỉ, tôi thường đi dự tiệc cùng anh. Nhưng mỗi lần, anh đều trả phí tăng ca, mỗi lần dự tiệc đều thanh toán. Tôi biết anh dùng phương thức này để ám chỉ với tôi, đây chỉ là công việc. Anh làm như vậy để không ai nợ ai, nhưng chính tôi lại không thể bỏ đi, nghĩ yên lặng nhìn anh cũng tốt rồi.

Mãi cho đến khi tôi gặp Dương Cẩm Ngưng ở cửa hàng.

Cô lại là vợ của Cố Thừa Đông, khoảnh khắc ấy, nỗi khiếp sợ lại đánh gục tôi. Thà rằng vợ Cố Thừa Đông là một người phụ nữ xa lạ tôi không quen biết, cũng không muốn người đó là Dương Cẩm Ngưng. Cô ta so được với Tô Tây sao?

Trong lòng tôi, chỉ có Tô Tây là xứng đôi với Cố Thừa Đông, Dương Cẩm Ngưng cũng không được.

Mẹ bị bệnh, rất nghiêm trọng, sau khi gọi 120. Tôi gọi cho Cố Thừa Đông, biết là không nên làm phiền anh, nhưng nếu dùng cách này có thể nhìn anh nhiều hơn, cũng coi như một loại hạnh phúc. Tôi biết là tôi

lại lợi dụng tình cảm của anh dành cho Tô Tây, anh làm những chuyện này không liên quan đến tôi, chỉ là không thể làm ngơ được.

Hơn nữa, khi tôi nói tên tiểu khu, sau khi anh lái xe đến, tôi dĩ nhiên có chút hưng phấn. Chỉ ít trong lòng Cố Thừa Đông vẫn còn Tô Tây, một Dương Cẩm Ngưng kiêu ngạo cũng không đánh bật được.

Tôi biết, tôi đổ kị với Dương Cẩm Ngưng, điều này chứng minh cô đúng là thiên nga, càng khiến tôi đau lòng. Chính hạnh phúc của cô ta đã triệt để kích động sự tàn ác trong lòng tôi.

Nhất là thỉnh thoảng tôi vào phòng làm việc của anh, thấy anh đang nói chuyện điện thoại. Nhất định anh không để ý, lúc ấy, vẻ mặt anh rất dịu dàng, giống như đang nói chuyện với Tô Tây vậy.

Trong khoảnh khắc đó, tôi thật sự rất đổ kị.

Tôi tình nguyện anh yêu người khác, cũng không muốn người đó là Dương Cẩm Ngưng. Cho nên tôi nói với Cố Thừa Đông những việc làm trước đây của Dương Cẩm Ngưng, tôi muốn biết cuối cùng sức ảnh hưởng của Tô Tây đối với anh lớn bao nhiêu. Nhưng tôi thật sự thất vọng, cho dù anh biết Tô Tây vì sao lại phát bệnh, vì sao lại sớm rời khỏi nhân thế. Thái độ anh đối với Dương Cẩm Ngưng cũng không thay đổi. Thậm chí, tôi từng đứng ở cửa sổ, thấy Dương Cẩm Ngưng đang đợi, Cố Thừa Đông vừa đi tới, cô liền nhảy ra trước. Cố Thừa Đông bất đắc dĩ phải kéo cô, sợ cô mang giày cao gót bị té.

Anh để cô đứng ở đó, anh lái xe đến. Nhưng thông thường cô ấy sẽ không nghe lời như vậy, nên kéo tay anh cùng đi. Bọn họ khoác tay nhau đi, khoảnh khắc ấy, trên mặt anh xuất hiện nụ cười, đâm thẳng vào mắt tôi.

Tôi vẫn chưa muốn chĩa mũi nhọn vào bọn họ, tôi chỉ không muốn bọn họ ở bên nhau, tôi không hi vọng người đứng bên cạnh Cố Thừa Đông là Dương Cẩm Ngưng. Nhưng thật không ngờ, Dương Nhất Sâm bị thương nghiêm trọng như vậy. Trong thời gian đó, đêm nào tôi cũng gặp ác mộng, tôi tự hỏi mình, tôi làm tất cả chuyện này có ý nghĩa gì? Có lẽ chỉ giúp Cố Thừa Đông được lợi mà thôi. Hơn nữa, cho dù bọn họ chia tay, tôi có thể được cái gì...Tôi không biết.

Hay là, trong lòng tôi, bức tranh Cố Thừa Đông và Tô Tây năm đó quá đẹp rồi, khiến tôi không muốn chấp nhận hình ảnh anh bên người con gái khác nữa.

Rốt cục bọn họ cũng chia tay, nhưng anh lại mất tích. Trong một khắc, tôi rất hối hận, lúc ấy tôi mới phát hiện, thật ra tôi mong anh hạnh phúc, mong anh có thể ở bên vợ mình. Nhưng tôi trước đây, lại luôn làm những chuyện làm tổn thương bọn họ.

Tôi biết, tôi vẫn tự ti như trước, cũng không đủ ác độc. Tôi đã phá hỏng tất cả, không có chút sợ hãi nào càng không hề hối hận. Đối với họ tôi không phải người tốt, lại không thể triệt để làm người xấu, ngay cả bản thân cũng tự ghét chính mình.

Tôi hâm mộ Tô Tây lương thiện, ao ước sự chân thật của Diệp Cẩm Dương, lại thêm muốn sự dứt khoát của Dương Cẩm Ngưng... Bởi vì không thể trở thành bọn họ, nên tự biến mình thành bộ dạng đáng ghét này.

Nhưng tôi nghĩ, dối trá thì dối trá, không ai quy định, người không thể không dối trá thêm.

Mấy năm sau, tôi đi trên đường, thấy trong một quán bày đủ các chậu cây nhỏ, có một bé gái rất dễ thương, đang nhìn chăm chăm chậu xương rồng không chậu đi.

“Mẹ, con muốn.”

“Muốn thì tự mình mua.” Dương Cẩm Ngưng nói.

Bé gái kia kéo chân Dương Cẩm Ngưng, “Con thực sự rất thích rất thích...”

“Rốt cuộc con có đi không?”

Bé gái kia càng ra vẻ tội nghiệp, “Mẹ, con sẽ chăm chỉ, sẽ nghe lời mẹ, học bài tốt...”

Có lẽ Dương Cẩm Ngưng cảm thấy phiền, chỉ nói “Con tự ôm?”

Bé gái ra sức gật đầu.

Sau đó Dương Cẩm Ngưng thanh toán tiền.

Đi được một đoạn, bé gái kia đột nhiên nói “Mẹ, nặng quá, nặng quá...”

Dương Cẩm Ngưng liếc mắt, không nói lời nào.

Bé gái bày ra vẻ mặt tội nghiệp, “Con ôm không nổi rồi, mẹ...”

Dương Cẩm Ngưng bực bội, “Vậy vứt đi.”

“Mẹ, mẹ nói, không thể lãng phí, đây là tiền, phải mang về nhà. Người lớn phải làm gương cho trẻ con, không được vứt đồ còn dùng được!”

Dương Cẩm Ngưng trừng mắt nhìn bé, tự mình ôm cây xương rồng, sau đó nắm bé gái bước đi.

Nhìn một màn trước mặt, nếu anh ở đây, Dương Cẩm Ngưng nhất định sẽ đưa chậu xương rồng cho anh, sợ rằng còn có thể mua hai chậu. Thử tưởng tượng, không hiểu sao tôi lại thấy cảnh ấy thật đẹp, một giọt nước mắt vô tình dâng lên khóe mắt.

Lee: Túm lại là mình ghét Tô Tây, làm đến đoạn có Tô Tây chỉ muốn mắng trăm lần >.<

Chilli Mai: Nói gì thì nói, ghét thì vẫn ghét mà thôi, không tại cô ta (DVH), anh và chị đã rất hạnh phúc rồi. Suốt ngày đi ghen tị với chị Ngưng không hà!

Sahara: Tới đây là mọi người đã hiểu vì sao Lục Xu để chương phiên ngoại này vào đây rồi nhé. Chương sau... sẽ có một bất ngờ <3 Nói thật là mình rất thích chương này, rất cảm động, lại còn nhiều câu hay nữa <3

57. Chương 71

Chương 71: Gặp nhau như thế Edit: Lee Beta: Sahara

Chúng ta thường khoan dung với người khác, nhưng lại luôn khắt khe với người mình yêu.

Nhiều năm sau...

Dương Cẩm Ngưng rón rén đi đến cửa nhà, nhanh chóng xỏ tất, đi giày, còn chưa kịp vui mừng, chân đã bị ai đó ôm chặt. Cô liếc mắt nhìn Dương Nghệ Tuyền, vẻ mặt không kiên nhẫn như viết rõ câu hỏi, “Con lại muốn làm gì?”

Dương Nghệ Tuyền ra sức ôm chặt chân mẹ, “Mẹ định đi đâu?” Mẹ mà không nói bé sẽ không buông tay.

Dương Cẩm Ngưng ngồi xuống, tách bàn tay nhỏ bé ra, nhưng vừa nói lỏng một chút, bé gái kia lại ôm chặt hơn. Cô bất đắc dĩ nói, “Đi siêu thị.”

“Con cũng muốn đi.” Cô bé quyết định buông tay, sau đó tự giác đi giày, xong xuôi mới nắm tay Dương Cẩm Ngưng, “Mẹ con ta cùng đi.”

Dương Cẩm Ngưng không muốn dẫn bé đi cùng, rõ ràng ban nãy thấy bé ngủ mới chuẩn bị đi ra ngoài, không hiểu sao lần nào cũng bị phát hiện. Cô nghiêm mặt nói, “Không được mua kẹo.”

Bé gái nghiêm túc gật đầu.

Sau đó...

Tới siêu thị, Dương Cẩm Ngưng đẩy xe, bé gái kia thấy đồ ăn ở đâu đều kéo mẹ tới đó. Dương Cẩm Ngưng bị nhóc con này lừa không biết bao nhiêu lần, thế mà lần này vẫn tin tưởng được, thật không biết nói sao với chính mình.

“Con lấy cái gì, tự trả tiền cái đấy.” Dương Cẩm Ngưng liếc mắt nhìn những túi lớn túi nhỏ đồ ăn vặt, “Con muốn sâu hết răng sao?”

Dương Nghệ Tuyền lập tức ôm miệng, sau đó miễn cưỡng nhặt đồ ăn vặt ra khỏi xe, “Mẹ thật keo kiệt!”

Dương Cẩm Ngưng trừng mắt nhìn bé. Nhóc con mấp máy môi nói tiếp, “Đợi sau này con có tiền, con sẽ mua cả siêu thị về nhà, rồi từ từ ăn.” Nói xong còn liếc mắt nhìn mẹ, “Con sẽ không cấm mẹ ăn.” Bé cảm thấy mình hào phóng hơn mẹ rất nhiều.

“Nói nhiều.” Dương Cẩm Ngưng không thèm để ý tới bé.

Dương Nghệ Tuyền thấy mẹ không nhìn, lập tức lại nhặt đồ ăn vặt vào xe, sợ bị phát hiện, nên không dám lấy nhiều, còn lấy thứ khác đẩy lên, xong xuôi còn tự cảm thấy mình càng ngày càng thông minh. Dương Cẩm Ngưng cười thầm, thôi kệ đi, không nên dă kích chút khôn vặt này của bé.

Hai mẹ con không mua nhiều đồ lắm, vừa ra quầy thu ngân, nhóc con vô cùng tích cực, lấy đồ ăn vặt của mình ra trước tiên, để nhân viên tính tiền, như vậy có thể cam đoan thứ này nhất định về tay bé. Dương Cẩm Ngưng nhìn bộ dạng cuồng quýt như sợ không có đồ ăn vặt của bé, nhất thời cảm thấy bực mình.

Ra khỏi siêu thị, nhóc con nhanh nhẩu, “Mẹ, con xách giúp cho!”

Bé chỉ chăm chú với mấy túi đồ ăn vặt của mình.

“Con xem, con sướng như vậy, động một tí là mua bao nhiêu đồ ăn vặt. Khi mẹ bằng tuổi con, chỉ hai xu kem đã rất hạnh phúc rồi.” Dương Cẩm Ngưng nói dối không chớp mắt. Thật ra, khi ấy cô cũng không thiếu thốn lắm, năm mươi đồng tiêu vặt một tuần cho một học sinh tiểu học là nhiều rồi.

“Đó là vì mẹ không có người mẹ tốt, nhưng mà con thì có nha!” Dương Nghệ Tuyền nhanh chóng trả lời.

Dương Cẩm Ngưng bực mình mà không biết trút vào đâu, không ngờ con gái mình còn biết vừa đấm vừa xoa.

“Đi nhanh lên!”

“Không phải mẹ không biết chân con ngắn chứ?”

Dương Cẩm Ngưng hoàn toàn cứng họng, không nhịn được nhìn chằm chằm bé gái trước mặt. Đây là con gái cô sao? Hay bé chỉ đến để chọc tức cô?

Đi được một đoạn, bạn nhỏ Dương Nghệ Tuyền lại chăm chú nhìn một cô gái mua nước, “Chị kia thật xinh đẹp!”

Dương Cẩm Ngưng khó chịu quay lại nhìn con gái mình, “Con đi đường không thể chỉ tập trung đi được sao?”

“Thế mắt không nhìn được ă?” Nhóc con cau mày, nhắm chặt mắt lại, “Mẹ, như này sẽ ngã mất!”

Một lần nữa Dương Cẩm Ngưng cứng họng.

“Chị kia xinh thật!” Bé gái ăn vừa ăn thạch vừa tiếp tục xuýt xoa.

Lần này, Dương Cẩm Ngưng nhịn không được quay lại nhìn cô gái kia, cũng xinh. Cô ấy đang đứng ở một quán nhỏ, hai tay xách hai chai nước, chủ quán thì đang tìm tiền lẻ trả lại.

“Đẹp bằng mẹ không?” Dương Cẩm Ngưng nhú mày, hỏi.

Nhóc con liếc mắt nhìn chị gái xinh đẹp một cái, sau đó quay sang nhìn mẹ, “Ai cũng đẹp. Nhưng ngày nào con cũng được nhìn mẹ, còn chị kia không phải ngày nào cũng thấy.” Ý là bé nhìn Dương Cẩm Ngưng nhiều rồi thành nhàm chán.

“Lần sau nhớ đừng gọi là chị. Cô ấy tương đương dì con đấy!” Dương Cẩm Ngưng nhất định không chịu nhận là mình đang ghen.

Nhóc con chu miệng, “Không phải mẹ nói đừng dễ dàng gọi người khác là dì sao? Sao bây giờ lại quên rồi?”

“Con mà nhiều lời nữa, hôm nay không cho xem phim hoạt hình.”

“Cậy lớn bắt nạt bé.”

“Mẹ cậu lớn bắt nạt bé đấy! Nhân dịp con còn nhỏ mà bắt nạt, tránh đến khi lớn rồi không bắt nạt được.” Đấu khẩu với một đứa trẻ như vậy, Dương Cẩm Ngưng cũng tự thấy mình thật nhỏ mọn, nhưng mà không nhịn được a!

Lúc này, nhóc con vẫn nhìn chằm chằm chị gái xinh đẹp kia, mãi đến khi chị gái lên xe mới không nhịn được thở dài, “Chú kia cũng đẹp trai quá!”

“Sao con không gọi là anh?” Dương Cẩm Ngưng nói xong cũng nhìn về phía cô gái ấy, khi nhìn sang gương mặt đàn ông bên cạnh, vẻ mặt lập tức đóng băng. Hay tay cô lĩnh kính túi lớn túi nhỏ, vẫn muốn xông lên nhìn cho rõ, gương mặt ấy, hung hăng đánh vào nơi mềm mại nhất trong trái tim cô. Mãi đến khi thấy cô gái bên cạnh đưa một chai nước cho anh, anh dịu dàng nở nụ cười, cô mới cảm thấy như có thứ gì đó nghẹn ứ nơi cổ họng, chỉ biết nhìn chằm chằm cảnh thân thiết ấy.

Khi cô còn chưa kịp phản ứng, chiếc xe kia đã nổ máy, chuẩn bị rời đi. Dương Cẩm Ngưng giật mình, vội vàng đuổi theo xe...

“Mẹ, mẹ...”

Cô dừng chân, quay đầu lại đã thấy Dương Nghệ Tuyền ngã trên mặt đất. Nhóc con đáng thương ngã sóng xoài, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn cô. Cô lập tức quay người, vội vã chạy đến, đỡ con dậy, “Đau không con?”

Dương Nghệ Tuyền chỉ chỉ đầu gối, “Mẹ, đau ở đây.” Nói xong, bé gái còn kéo quần lên, để mẹ nhìn thấy vết thương của mình.

Đáy mắt Dương Cẩm Ngưng bỗng nhiên dâng đầy chua xót, cô muốn nói, giờ phút này, không hiểu sao trái tim cô cũng đau lắm.

Dương Nghệ Tuyền nhìn mẹ, “Mẹ đừng buồn. Mẹ thổi cho con, con sẽ hết đau.”

Dương Cẩm Ngưng ngồi xổm xuống, cẩn thận thổi đầu gối con. Nhóc con lập tức ra vẻ không đau, vui vẻ nắm tay mẹ.

Dương Cẩm Ngưng một tay xách đồ, một tay dắt con, “Tuyền Tuyền, con có nhớ ba không?”

“Sao con phải nhớ ba?” Nhóc con vênh mặt nói, sao đó lại nhìn mẹ, “Hơn nữa con cũng không biết ba.”

Trái tim Dương Cẩm Ngưng đột nhiên như bị ai bóp nghẹt.

Đúng vậy, còn chưa gặp bao giờ, thì nhóc con làm sao có ấn tượng nào được?

“Nếu có ba, sẽ có nhiều hơn một người yêu thương con.”

Nhóc con ăn thạch xong, tự giác vứt vỏ vào thùng rác. Mẹ từng nói, không được tùy tiện vứt rác ra đường, cho dù nhìn thấy người khác làm vậy bé cũng không được học. Xong xuôi, nhóc con xòe bàn tay, từ từ đếm, “Con có ông ngoại yêu, bà ngoại yêu, còn có cậu và chị Quyên Quyên nữa...” Gương mặt nhỏ nhắn ra vẻ suy nghĩ một lát, lại nói tiếp, “Con không cần thêm nữa.”

Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm nhóc con, bé giống cô như đúc, nhưng nhìn mãi vẫn không thấy nét nào của anh.

(Sah: xót xa... vừa buồn cười vừa thương...)

Bé con đi trước, được một đoạn, rất không kiên nhẫn dừng lại, “Chân dài như vậy còn đi chậm.” Lại không cam tâm nói tiếp, “Còn để trẻ con phải chờ.”

“Mẹ đến đây, đến đây.”

Ngày thường, Dương Nghệ Tuyền đều đi nhà trẻ, mỗi dịp cuối tuần, Dương Cẩm Ngưng mới dẫn nhóc con về Dương gia, sum họp với cả nhà. Càng ngày Dương Cẩm Ngưng càng quý trọng gia đình, mỗi khi về nhà Dương Lập Hải, không những có thể vui vẻ tán gẫu với mọi người, còn có thể ăn đồ ăn Tả Tần Phương nấu, khoảng trống trong lòng nhờ đó cũng được bù lại.

Dương Nghệ Tuyền đeo cặp sách trên lưng, kéo tay Dương Cẩm Ngưng phía sau, “Đi nào! Đi nào! Chúng ta về nhà ông.”

“Mẹ cảnh cáo con, không được phép bướng bỉnh!”

“Ông bà ngoại đều nói con rất ngoan.”

“Đó là vì con giống mẹ.”

Nhóc con nghe vậy liền bĩu môi.

Dương Cẩm Ngưng là một người rất tùy hứng, cô không học lái xe, vì thế bây giờ cũng không có bằng lái xe. Cô cũng chưa từng nghĩ sẽ đi học, vì tự thấy không hợp. Thế nên thường ngày, hoặc cô đi taxi, hoặc đi xe bus, cũng may bây giờ nhóc con không giống ngày xưa, cứ động đến việc này là giận dỗi.

Vừa về đến Dương gia, Dương Lập Hải lập tức chạy đến ôm lấy cháu ngoại đáng yêu của mình. Nhóc con bình thường đã rất xinh xắn, Dương Cẩm Ngưng lại chọn quần áo cho bé vừa tinh tế vừa dễ thương, những lúc cô bé im lặng không nói, nhìn rất giống một con búp bê đáng yêu.

“Nói cho ông ngoại biết, có nhớ ông ngoại không nào?” Dương Lập Hải ôm Dương Nghệ Tuyền vào lòng, còn nhin không được nhéo nhéo gương mặt bầu bĩnh của bé.

‘Nhớ! Lúc nào cũng nhớ ạ!’

“A! Vậy ông thưởng con một túi QQ đường (kẹo dẻo) !”

Nhóc con nghe vậy, lập tức hôn “chụt” vào má ông ngoại, “Cám ơn ông ạ!”. Cả nhà đều biết bạn nhỏ Dương Nghệ Tuyền thích ăn QQ đường nhất, vì thế trong nhà lúc nào cũng có rất nhiều.

Tả Tần Phương đứng cạnh, nhìn bé con vừa vui vừa buồn. Ban đầu, bà từng khuyên Dương Cẩm Ngưng tốt nhất không nên sinh đứa nhỏ này. Nếu khi ấy tình cảm vợ chồng Dương Cẩm Ngưng còn tốt đẹp, bà nhất định không khuyên con như thế, nhưng một khi hai vợ chồng đã ly hôn, đứa nhỏ đúng là gánh nặng với người làm mẹ. Nhưng Dương Cẩm Ngưng nhất quyết không nghe, bà càng khuyên cô càng quyết tâm. Bây giờ đứa nhỏ đã lớn, mà Cố Thừa Đông... Haizzz, nghĩ đến lại nhin không được thở dài.

Dương Cẩm Ngưng cũng hiểu nỗi lo của Tả Tần Phương. Cô không còn trẻ, lại một mình nuôi con, nếu muốn đi bước nữa, nhất định không dễ dàng gì.

Hôm nay Tả Tần Phương không nấu cơm, mà là Phùng Quyên. Phùng Quyên là một y tá, sau khi Dương Nhất Sâm nhập viện, Phùng Quyên ra sức giúp anh phục hồi sức khỏe, hai người nảy sinh tình cảm từ đấy.

Được rồi! Đó chỉ là Dương Cẩm Ngưng nghĩ vậy, nhưng quả thật Phùng Quyên đã rất nhiệt tình chăm sóc Dương Nhất Sâm.

Phùng Quyên khá xinh, lại thuộc kiểu phụ nữ của gia đình, thế nên mỗi khi ở bên cô ấy, đều sẽ cảm thấy rất yên ổn. Dương Cẩm Ngưng nghĩ, có lẽ Dương Nhất Sâm rất muốn kết hôn với Phùng Quyên. Sự xuất hiện của cô ấy khiến Dương Lập Hải và Tả Tần Phương nhẹ nhõm rất nhiều, cũng không quan tâm đến xuất thân, chỉ cần Dương Nhất Sâm yêu cô, thì nhất định không phản đối.

Phùng Quyên là một cô gái tốt, vừa đến đã chạy vào phòng bếp, nấu cơm cho cả nhà.

Chân Dương Nhất Sâm đã hoàn toàn bình phục, lúc này anh đang chơi đùa với Dương Nghệ Tuyền.

“Cậu, con ăn hết QQ đường rồi.” Nhóc con chớp chớp mắt nhìn Dương Nhất Sâm.

Dương Cẩm Ngưng đứng gần đó, nghe vậy liền lên tiếng nhắc nhở, “Dương Nghệ Tuyền.”

Dương Nghệ Tuyền bĩu môi, làm một mặt quỷ thật xấu với Dương Cẩm Ngưng, “Keo kiệt.” khiến mọi người ai cũng phải bật cười. Từ khi có thêm nhóc con, không khí gia đình lúc nào cũng vui vẻ như thế. Thậm chí nếu một tuần Dương Cẩm Ngưng không dẫn con bé về, ông bà còn chủ động gọi điện hỏi vì sao, cũng rất có thể sẽ đến tận nhà thăm cháu ngoại. Chỉ có điều, Dương Cẩm Ngưng nhìn mãi không ra, nhóc con của mình hấp dẫn ở điểm nào.

Ăn cơm xong, Dương Nghệ Tuyền lại nhảy vào lòng Dương Nhất Sâm, mà anh cũng rất chiều chuộng đứa nhỏ này.

“Cậu, cậu yêu con không?”

“Nha đầu ngốc, cậu đương nhiên yêu con rồi!”

Nhóc con suy nghĩ một chút, “Cậu yêu con nhất sao?”

Dương Nhất Sâm hơi xấu hổ nhìn Phùng Quyên đối diện, “Yêu chia làm rất nhiều loại. Cậu đương nhiên yêu con, nhưng cũng yêu vợ cậu, con cậu...”

“Vậy ai yêu con nhất?”

“Ba mẹ con đương nhiên...” Dương Nhất Sâm ho khan một tiếng, nói tiếp, “Mẹ con đương nhiên yêu con nhất.”

Nhóc con trầm mặc một chút, “Có phải đứa bé nào cũng có ba không ạ?”

Dương Nhất Sâm nhìn chăm chăm mắt bé, lại không biết phải trả lời thế nào.

Dương Cẩm Ngưng đứng ở cầu thang, đang chuẩn bị bé Dương Nghệ Tuyền đi tắm, nghe vậy, cả người cứng đờ liền cứng đờ dựa vào tường.

Thật ra cô biết, ngày đó mình không nhìn lầm, người trên chiếc xe ấy đúng là Cố Thừa Đông. Một cảm giác quen thuộc đột nhiên ủa đến, khiến cô dựng tóc gáy. Cảm giác này, lâu lắm rồi chưa từng gặp lại.

Cô từng nghĩ, nếu một ngày gặp lại Cố Thừa Đông, nhất định sẽ đứng trước mặt anh mà nói: Cố Thừa Đông, em đã sinh cho anh một cô con gái.

Nhưng một khắc ấy, khi nhìn thấy anh nhận chai nước từ tay cô gái kia, cô lại bắt đầu chần chừ. Cô có thể chờ đợi, nhưng liệu anh có thể tha thứ? Hay anh đã sớm buông tay cô, tìm một người con gái khác, bắt đầu một cuộc sống mới?

58. Chương 72

Chương 72: Kết quả của sự phong lưu Edit: 4ever13lue Beta: Lee

Dương Cẩm Ngưng bị Dương Nghệ Tuyền gọi dậy đến n lần mà vẫn không có phản ứng, rốt cục, nhóc con cũng phải bó tay, tự mình đứng lên mặc quần áo, sau đó chạy đi tìm bà ngoại để bà buộc tóc cho. Dương Nghệ Tuyền có thể dậy từ rất sớm, cũng đi ngủ rất sớm. Hàng sáng, thường là Dương Cẩm Ngưng bị nhóc con gọi dậy làm cơm, sau đó dẫn bé đi nhà trẻ. Dương Cẩm Ngưng rất hoài nghi, sao con gái mình lại có thể không thèm ngủ như mình được chứ?

Hôm nay, Dương Cẩm Ngưng bị bỏ rơi. Dương Nghệ Tuyền theo Dương Nhất Sâm đi ra ngoài.

Trên xe, bạn nhỏ Dương Nghệ Tuyền nhìn cậu mình, “Cậu có hẹn với chị Quyên Quyên đúng không?”

Dương Nhất Sâm thở dài, “Không phải cháu kéo cậu ra đây sao?”

Dương Nghệ Tuyền tương đối hài lòng, “Cháu muốn ăn KFC.” Mỗi lần cô bé có suy nghĩ này trong đầu, Dương Cẩm Ngưng đều kịp thời dập tắt, bây giờ mẹ không ở đây, có thể muốn làm gì thì làm. Dương Cẩm Ngưng tuyệt đối không phải là một người mẹ hiền từ, nếu chọc tới mẹ, kiểu gì cũng bị áp bức, thế nên, tạm thời bé chưa dám làm trái ý mẹ.

Dương Nhất Sâm ừ một tiếng, tỏ vẻ đã biết.

Đỗ xe xong, Dương Nhất Sâm nắm bàn tay nhỏ bé của Dương Nghệ Tuyền, hai cậu cháu cùng đứng chờ Phùng Quyên. Phùng Quyên không phải một cô gái quá xinh đẹp, nhưng cô luôn cho người ta cảm giác ấm áp của một gia đình, mỗi khi ở bên cô, anh luôn thấy yên tâm và vô cùng thoải mái. Hơn nữa anh biết, nếu như anh vẫn kéo dài chuyện hôn nhân đại sự, đối với mọi người mà nói, đều không có lợi. Nhiều khi cố chấp là tốt, nhưng nếu cứ khư khư mãi thì chỉ khiến người khác tổn thương.

Một chiếc xe chậm rãi dừng ở ven đường, cửa kính hạ xuống một nửa, người đàn ông trong xe cầm một điều thuốc, khói thuốc lượn vòng trên đầu ngón tay anh. Anh chăm chú nhìn cô bé dưới bóng cây, vẻ mặt đăm chiêu, không rõ đang nghĩ gì. Trong bộ tây trang màu đen, anh toát ra khí chất nghiêm nghị.

Mộ Song Lăng vốn đang sắp xếp tài liệu cho công việc tiếp theo, thu dọn văn kiện trong tay một chút, đột nhiên quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, sau đó nhìn theo ánh mắt anh.

Một lát sau, cô đột nhiên cười vui vẻ, “Không phải cô bé kia là kết quả của tính phong lưu trước đây của anh chứ?”. Cô nói vậy chủ yếu là vì rất hiếm khi cô nhìn thấy vẻ mặt này của anh. Ban đầu cô tưởng anh sẽ không để ý đến bất cứ thứ gì, không ngờ hiện tại lại có thể chăm chú nhìn một cô bé đến thế, không phải rất đáng ngờ sao?

Thấy anh không trả lời, Mộ Song Lăng lại nhìn cô bé kia, vì cô không đọc sách nhiều nên thị lực rất tốt, lúc này được thể nhìn kĩ cô bé từ trên xuống dưới, “Không thể nào a! Không giống anh chút nào!”

Tiếp đó, Cố Thừa Đông lại lái xe về phía trước, càng lúc càng gần hai người kia, tựa như muốn nghe rõ họ nói gì.

“Sao chị Quyên Quyên vẫn chưa tới?” Bé nói, cũng không hẳn là hỏi, chỉ đơn thuần tỏ ra sốt ruột.

Dương Nhất Sâm sờ sờ tóc cô bé, “Nếu không cậu cháu mình lên trước nhé?” Cửa hàng KFC ở ngay tầng hai của tòa nhà phía sau.

Dương Nghệ Tuyền nói, “Đợi một phút nữa đi ạ! Đứng một phút nữa thôi!” Cô bé giơ một ngón tay lên, tỏ ý bé chỉ chờ đứng một phút nữa, tuyệt đối không hơn.

Đúng lúc này, Phùng Quyên chạy từ bên kia đường tới, “Ngại quá! Hai người đợi lâu chưa? Trên đường vừa kẹt xe, cho nên...”

Người trong xe thật ra không nghe rõ lắm họ nói gì, chỉ có thể phán đoán dựa vào vẻ mặt đối phương. Ánh nhìn của Cố Thừa Đông rơi xuống Dương Nhất Sâm và người con gái xa lạ kia, đang nhìn thì thấy cô gái đột nhiên khoác tay Dương Nhất Sâm, sóng mắt lay động.

“Không giống một nhà ba người.” Mộ Song Lăng đánh giá, hơi cười, “Cô gái kia hẳn là không thể sinh ra một bé gái xinh xắn như thế.”

Mộ Song Lăng nói xong mới thấy Cố Thừa Đông không thèm trả lời mình, dù chỉ nửa chữ, nghĩ vậy không khỏi hơi bực mình, “Ồ kia, sao anh không trả lời em?”

“Ừ.” Lúc lái đi xe đi được một đoạn anh quay sang nhìn Mộ Song Lăng, “Anh cũng nghĩ như em.”

Mộ Song Lăng hơi sững sốt, nghĩ nửa ngày mới hiểu ý anh. Ý là, cô nói đúng, cô gái vừa này hẳn là không thể sinh một bé gái xinh xắn như thế.

Thịnh Ân Quốc Tế, công ty nổi danh trong nước, sản xuất sản phẩm ở các lĩnh vực, chiếm lĩnh hơn nửa thị trường, đồng thời năng lực cạnh tranh chỉ có tăng chứ không có giảm. Người sáng lập Thịnh Ân Quốc Tế, Khưu Thịnh Danh, nhiều lần trở thành hình mẫu xây dựng công ty thành công, là động lực và mục tiêu cho những người đang gây dựng sự nghiệp. Mà hiện tại, công ti lớn trong nước này dĩ nhiên lại bất ngờ tắt công thị trường Mạc Xuyên, khiến cho người ta phải kinh ngạc mà đoán đây là ý đồ của Khưu Thịnh Danh.

Hiện tại, trên tòa nhà Thịnh Ân Quốc Tế đang diễn ra một cuộc họp, nội dung hẳn là không tốt lắm, sắc mặt của một số người rõ ràng đã rất xấu. Cũng dễ hiểu thôi, vì Cố Thừa Đông là một người mới, thể mà chỉ trong một thời gian ngắn đã được trọng dụng. Dù cho hai năm ở Thịnh Ân Quốc Tế đã đủ chứng minh thực lực của anh ta, nhưng điều này vẫn không đủ để khiến những nhân viên lâu năm tán thành. Thậm chí nhiều người còn nghĩ, liệu có phải Khưu Thịnh Danh phát bệnh, mới có thể đưa ra quyết định này, tự nhiên lại muốn giao công ty cho một người như vậy.

Cuộc họp chưa đi đến đâu, cuối cùng vẫn phải kết thúc. Cố Thừa Đông ra khỏi phòng họp trước, Mộ Song Lăng đi ra sau, lén quan sát sắc mặt anh, “Anh đừng để tâm.”

“Ừ.” Anh gật đầu, vẫn chưa thể hiện tâm tình nào cả.

Mộ Song Lăng mím môi, cảm thấy người đàn ông này căn bản đều không quan tâm người khác có ý kiến gì. Bất kể người ai nói gì, đều không ảnh hưởng đến quyết định của anh, nghĩ vậy, cô không khỏi thở dài một hơi, “Anh chuẩn bị đi sao?”

Thấy anh chuẩn bị đi, cô không nhịn được lại đuổi theo.

Anh dừng lại, sau đó nhìn cô, gật đầu một cái.

“Hay là hôm nay theo tôi đến bệnh viện đi!” Khuu Thịnh Danh bây giờ còn đang nằm viện, mấy ngày nay, chuyện ở công ty chủ yếu là mâu thuẫn trong nội bộ. Vốn những nhân vật lão làng này đã có sẵn mâu thuẫn, hiện tại càng dựa vào chuyện Cố Thừa Đông để vùng lên, số người không an phận tăng nhanh. Vì vậy, đã mấy hôm nay anh chưa đến bệnh viện.

Cố Thừa Đông nhìn đồng hồ, “Hôm nay tôi bận rồi.”

Sau đó anh không nói thêm gì, trực tiếp đi vào thang máy. Mộ Song Lăng vốn muốn gọi Cố Thừa Đông lại, tìm cách thuyết phục anh. Nghĩ đi nghĩ lại, quên đi, lúc nào anh cũng hờ hững như thế, chỉ khiến cô thêm mất mặt thôi.

Cố Thừa Đông lái xe đến một nhà trẻ nào đó, đúng lúc tan học, giáo viên đều đứng ở cửa lớp, để các học sinh xếp thành một hàng. Phụ huynh đưa cho giáo viên giấy tờ chứng minh để đón con, giáo viên sẽ gọi tên học sinh đó. Nếu không có bằng chứng minh mình là phụ huynh, thì không thể đón đứa trẻ.

Chỉ chốc lát sau, hầu hết học sinh đã được người nhà đón về, trên đường đều là một người lớn nắm tay một đứa nhỏ.

Dương Nghệ Tuyền đứng bên người cô giáo, mếu máo, mẹ lại đến trễ, đợi lát nữa nhất định phải nổi giận, bắt mẹ mua đùi gà bồi thường mình, đúng, cứ quyết định như vậy đi.

Đứa bé này rất xinh xắn, bình thường cũng không nghịch phá, vì thế được giáo viên rất yêu quý. Cô ngồi xuống bên người bé, “Đừng vội, mẹ con nhất định đến ngay mà.”

Cô bé gật đầu, đưa mắt nhìn quanh, đúng lúc thấy một chiếc xe đỗ cách đó không xa.

“Cô ơi, có phải xe kia rất tiền không?”

Cô giáo nhìn qua hướng cô bé chỉ, không chắc chắn mà gật đầu, “Chắc là thế!”

“Vậy đổi được nhiều đùi gà không cô?”

“...”

Dương Nghệ Tuyền chuẩn bị chạy về phía chiếc xe kia, lại bị cô giáo nhanh chóng kéo lại, “Đừng chạy loạn, bằng không mẹ con không nhìn thấy con lại sốt ruột.”

Đang nói, Dương Cẩm Ngưng đã từ bên kia chạy tới, có chút xấu hổ, “Vừa kẹt xe, cho nên đến trễ, phiền cô giáo rồi.”

Nhưng phụ huynh thường xuyên đến đón con, cô giáo đều khá nhớ mặt. Cô cũng cười đáp lại, “Không phiền đâu.”

Dương Cẩm Ngưng nắm tay đứa nhỏ, “Nào, chào cô đi con!”

Dương Nghệ Tuyền vẫy tay với cô giáo, “Con chào cô!”

Chờ Dương Nghệ Tuyền quay đầu lại, chiếc xe ban nãy đã rời đi khiến cô bé không khỏi nhún mày.

“Sao hôm nay mẹ tới muộn thế? Con đợi lâu rồi, cha mẹ của các bạn đều tới sớm.” Đi được một đoạn, cô bé liền bắt đầu giận dỗi.

“Mẹ nói rồi, kẹt xe.”

Dương Nghệ Tuyền trề cái môi nhỏ nhắn, “Mẹ rõ ràng là đang chơi mạt chược, sau đó không nhớ đi.”

Bị nói trúng, có lẽ rất khó chịu nhỉ?

“Kẹt xe chính là kẹt xe, nhiều lời làm gì?”

“Người lớn phải làm tấm gương tốt, không thể tùy tiện nói dối.”

Dương Cẩm Ngưng trừng mắt liếc cô bé, “Về nhà, về nhà.”

Dương Nghệ Tuyền bỏ tay Dương Cẩm Ngưng ra, “Con chờ lâu quá, không đi được nữa.” Nhóc con kiên quyết đứng yên tại chỗ, không chịu đi.

Dương Cẩm Ngưng nhìn cô bé một lúc, cuối cùng thỏa hiệp, “Con muốn thế nào mới đi đây?”

Bạn nhỏ Dương Nghệ Tuyền sờ bụng mình, “Ăn đùi gà hẳn là sẽ có sức lực.”

“...” Dương Cẩm Ngưng nhìn con gái mình một lúc lâu, rốt cục thỏa hiệp, “Nhưng gần đây không có chỗ bán đùi gà a...”

“Con biết có chỗ bán, con dẫn mẹ đi.” Nói vậy liền dắt tay Dương Cẩm Ngưng, đi về phía cửa hàng.

Dương Cẩm Ngưng khinh bỉ, hiện tại thì có sức rồi đấy?

Buổi tối, Dương Cẩm Ngưng gọi đầu cho Dương Nghệ Tuyền, sau đó đem quần áo đi giặt, rốt cục công việc hôm nay cũng kết thúc. Dương Nghệ Tuyền ngồi trên sofa xem phim, là phim truyền hình, chứ không phải là phim hoạt hình.

Dương Cẩm Ngưng nhìn một hồi, “Con có biết người ta diễn cái gì không?”

“A là người tốt, B là người xấu.”

Dương Cẩm Ngưng vỗ ngực, con gái mình chính là rất bình thường, “Vậy con thích ai?”

“C, cô này xinh nhất.”

Xem ra, trông mặt mà bắt hình dong tuyệt đối là thiên tính, thế nên cũng không trách người khác được.

“Được rồi, được rồi, ngủ ngủ, ngày mai con không đến trường sao?”

Dương Nghệ Tuyền bĩu môi, đau khổ tắt TV.

Sau khi Dương Nghệ Tuyền ra khỏi phòng tắm, thấy mẹ mình đang chơi trò chơi, bé cũng rất muốn chơi một lúc, nhưng đoán chắc là sẽ bị từ chối. Vì vậy nhóc con liền ôm gương mặt ảm ức chui vào chăn: “Tôi là đứa bé không ai thương không ai yêu.”

Dương Cẩm Ngưng không thèm nhìn cô bé, “Vậy đừng bắt mẹ làm cơm nữa, đừng bắt mẹ mua quần áo mới nữa, lúc muốn ăn vặt cũng đừng gọi mẹ nữa, dù sao mẹ cũng có yêu con đâu.”

Dương Nghệ Tuyền đau khổ chạy đến ôm thắt lưng Dương Cẩm Ngưng, “Mẹ yêu con, mẹ rất yêu con.”

Dương Cẩm Ngưng liếc mắt nhìn con gái, “Ngủ.”

“Mẹ.”

“Gi?”

“Mẹ có muốn tìm cho con một người bố không?”

“Sao lại hỏi thế?”

“Con nghe bà ngoại nói như vậy đó a, mẹ vẫn còn đang cân nhắc...”

Dương Cẩm Ngưng buông điện thoại di động, nhú mày lại.

“Mẹ, con thực sự có bố sao?”

“Không có, con chui ra từ tảng đá”

“...” Dương Nghệ Tuyền nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, lúc Dương Cẩm Ngưng đóng cửa, lại mở mắt, “Mẹ. Hôm nay con thấy một chiếc xe...”

“Xe gì cơ?”

“Chính là chiếc xe mà mẹ đuổi theo ở cửa siêu thị ấy...”

59. Chương 73

Chương 73: Tiểu thư giàu có. Edit: 4ever13lue Beta: Sahara

Sau khi Thịnh Ân Quốc Tế quyết đoán chiếm lấy thị trường thành phố Mạc Xuyên, truyền thông lập tức tranh nhau đưa tin, đào bới mọi tin tức của công ty này. Sau đó, câu chuyện Khuê Thịnh Danh gây dựng sự nghiệp bị đưa tin hết lần này đến lần khác, lại đề cập đến một số sự việc có thể gây nên tranh cãi. Chẳng hạn như trong chuyện tình cảm, Khuê Thịnh Danh vẫn luôn cẩn thận, chỉ ít thì giới truyền thông không nắm được bất cứ manh mối nào, bởi vậy chuyện Khuê Thịnh Danh có hơn một đứa con đã khiến mọi người lời ra tiếng vào không ngừng, nhưng họ suy đoán thế nào cũng không ra.

Tờ báo trong tay Dương Cẩm Ngưng là giới thiệu con gái Khuê Thịnh Danh, Mộ Song Lăng, cô gái mà cô gặp lúc mua nước. Đoạn mở đầu giới thiệu tài sản hùng hậu của Thịnh Ân Quốc Tế, lại giới thiệu một chút về Khuê Thịnh Danh, cuối cùng nói vài câu về việc mấy năm trước Khuê Thịnh Danh mang Mộ Song Lăng về nhà, rồi coi như con gái ruột của mình. Sau đó người ta suy đoán, hay là Mộ Song Lăng chính là con gái của Khuê Thịnh Danh với người tình nhiều năm trước, dù sao thì Khuê Thịnh Danh cũng chưa lập gia đình, cho nên chuyện này cũng không thể xem là điểm yếu. Dương Cẩm Ngưng giở một vài trang báo đến bài viết về con gái Khuê Thịnh Danh, hơn phân nửa là giới thiệu tình hình công ty, nội dung thực sự không liên quan đến tiêu đề của bài báo.

Cô buống tờ báo, có thể có một kết luận, đó là nếu Mộ Song Lăng là con gái của Khuê Thịnh Danh, mà Khuê Thịnh Danh lại không có người phụ nữ nào khác, nói cách khác, nếu chiếm được cô con gái này của Khuê Thịnh Danh, chính là chiếm được Thịnh Ân Quốc Tế. Vẫn nói có rất nhiều cô gái vì tiền mà thậm chí nguyện ý theo một người đàn ông không tốt, thật ra hầu hết đàn ông cũng nguyện ý lấy một người con gái như vậy, chỉ ít cũng có thể không cần phải phấn đấu nhiều năm.

Đột nhiên tâm tình của cô trở nên bực dọc, ném tờ báo đi xa một chút, sơ sơ có hơi hả giận.

(ợc, bà chị đang nghi anh Đông vì tiền mà bán thân à =))

Nhưng để hiểu rõ hơn, Cô lại lên mạng tra tìm thông tin về Thịnh Ân Quốc Tế, bài nào bài nấy đều là kiểu giới thiệu rập khuôn. Cô tìm rất nhiều, cuối cùng mới phát hiện một đường link tin tức, hơn nữa chính là tin tức mà cô quan tâm nhất. Hóa ra hai năm trước, Cố Thừa Đông đã gia nhập Thịnh Ân Quốc Tế, ban đầu thì chỉ làm công việc bình thường, về phần năng lực thì không được đề cập đến, mà trọng điểm là về mối quan thù của Cố Thừa Đông và Mộ Song Lăng. Điều người ta nói là đúng, mối quan hệ của hai người này không bình thường. Cố Thừa Đông là do Mộ Song Lăng đưa vào Thịnh Ân Quốc Tế, dành cho anh công việc bình thường này chỉ là bề ngoài cho người khác xem, sau đó cô nghĩ cách để Cố Thừa Đông nắm quyền...

Tin tức này tuy rằng rất phiền diện, nhưng ít nhất cũng là do nhân viên trong công ty nói ra, cho nên có độ tin cậy nhất định, còn có người chế nhạo, đi Hàn Quốc xong trở về câu dẫn phú bà...

Lúc đang chuẩn bị lật sang trang khác thì Dương Cẩm Ngưng lại thấy một tin tức khác.

Thịnh Ân Quốc Tế sẽ tổ chức một buổi tiệc do đích thân Khuê Thịnh Danh cử hành, mục đích của bữa tiệc có thể là để giới thiệu người tiếp quản công ty với mọi người, đồng thời cũng mượn lần này làm cho những kẻ bảo thủ trong công ty phải câm miệng. Bởi vậy, đa số người chắc chắn sẽ đi trước một bước, ít nhất là cũng sẽ là vì thể diện của Khuê Thịnh Danh này.

Dương Cẩm Ngưng nhìn đồng hồ, phân vân một lúc sau mới gọi điện thoại cho Dương Nhất Sâm, “Anh có được mời đến XXX không?”

Dương Nhất Sâm nghe được lời cô nói, liền hiểu ngay là cô có ý gì. Anh còn đang do dự, có nên nói với cô rằng Cố Thừa Đông đã trở về hay không, nhưng cô đã chủ động gọi cho anh cuộc điện thoại này. Dương

Nhất Sâm vốn chỉ định ám chỉ với vô rằng Cố Thừa Đông hiện nay mà quá khứ không giống nhau, hiện tại mọi người đều biết Cố Thừa Đông chính là rể hiền của Khưu Thịnh Danh...

Vẫn là không nói ra suy nghĩ trong lòng mình, anh biết rõ Dương Cẩm Ngưng, cô nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp khác.

Dương Cẩm Ngưng sao mà không biết rõ, chỉ là vẫn không nhận được. Nhất là nghe câu Dương Nghệ Tuyền nói, vậy Cố Thừa Đông hẳn là biết cô đã sinh con, vậy mà anh dù biết cũng không liên lạc với cô, điều này khiến cô cảm thấy khó chịu.

Mọi người biết rõ ràng, bọn họ đã ly hôn rồi, có con thì thế nào chứ. Có người sinh nhiều con rồi, nhưng chẳng phải vẫn sẽ cứ ly hôn, nói chuyện này với con cái chỉ là hạ sách.

Cô vẫn là không khống chế được bản thân không ngừng tự hỏi, rốt cuộc thì anh đang nghĩ cái gì, có từng lo lắng tìm cô hay không.

Nhưng anh chưa từng xuất hiện, một lần cũng không có. Vì vậy cô cũng không nhận được nữa rồi, anh không đến tìm cô thì cô phải đi tìm anh.

Dương Cẩm Ngưng đi dự tiệc cùng Dương Nhất Sâm, đã thật lâu rồi cô không đến những nơi này mà chỉ ở nhà. Nhưng vẫn tốt, cô cũng không luống cuống, đã nghĩ đến thì nhất định phải đi, bằng không trong lòng cứ suy nghĩ mà không làm gì cả, cô sẽ tự khinh bỉ chính mình. Thật ra còn có thể gặp phải không ít người quen, đối phương thấy cô đều sẽ nghi hoặc, lúc bình tĩnh lại thì nhìn chằm chằm cô một hồi, cuối cùng có thể cũng không nhớ ra cô là ai. Dương Cẩm Ngưng không quan tâm đến những người này, trong đó có thể có rất nhiều người mắng cô chuyện năm xưa. Lúc Cố Thừa Đông thất thế nhất, cô trở mặt đòi ly hôn, rất không có đạo đức. Chỉ là lúc Cố Thừa Đông rời khỏi Cố gia, Cố gia chỉ lên tiếng thông báo sau khi ông nội qua đời thì giao quyền cho Cố Kế Đông, do đó Cố Thừa Đông rời khỏi Cố thị. Một ngọn núi không có chỗ cho hai con hổ, nếu như Cố Thừa Đông tiếp tục ở lại Cố thị, thì chính là một loại uy hiếp đối với Cố Kế Đông. Đối với người nhà, cũng không thể không phòng bị.

Tuy rằng Cố gia dùng cách thức này để che giấu chuyện bê bối Cố Thừa Đông không phải con ruột của Cố gia, nhưng vẫn có tin tức lọt ra, chỉ là vẫn chưa được xác nhận.

Dương Cẩm Ngưng cảm thấy có người nhìn mình, xoay người thì vừa vặn thấy Cố Kế Đông. Cô luôn có cảm giác phức tạp về Cố Kế Đông này, anh ta chưa từng xuất hiện quấy rối cô, nhưng nghĩ lại thì anh ta không phải một người đàn ông tầm thường. Hơn nữa trước đây xảy ra nhiều chuyện, khiến cô không có một chút cảm tình nào với người đàn ông này.

Cô thu hồi ánh mắt, nhìn một vòng quanh đại sảnh, vẫn chưa nhìn thấy người cô muốn thấy.

Dương Nhất Sâm vỗ cánh tay cô, “Đừng gây rối.” Đây là địa bàn của người khác, gây chuyện chỉ làm cho người ta chế giễu mà thôi.

Dương Cẩm Ngưng gật đầu, cô có thể gây sự gì chứ? Cô cũng không có gan, huống hồ ngày hôm nay có Dương Nhất Sâm đi theo canh chừng cô. Thật ra bọn họ đều quá đề cao cô rồi, cho rằng cô sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa gì đó, dù sao thì cô gái nào khi yêu cũng điên cuồng, nhưng cô thì không có bản lĩnh ấy, nhiều nhất cũng chỉ là đi xem chuyện vui của chồng trước giống như ngày hôm nay mà thôi. Đừng nghĩ cô quá vĩ đại.

Lại đợi một lúc, cô thờ ơ nghe Dương Nhất Sâm trò chuyện cùng người khác, chẳng có gì hay.

Rốt cục, diễn viên ngày hôm nay, Khưu Thịnh Danh, cũng lên sân khấu, nhìn qua không có gì đặc sắc, trên khuôn mặt thấy rõ vết tích thời gian, người tương đối cao, nhưng ngũ quan cũng bình thường, cho dù là lúc còn trẻ thì cũng chỉ là mở ảo trong mắt người. Nhưng khi thành công rồi, mặc kệ tướng mạo ông ta thế nào, những người này có lẽ vẫn luôn nhìn ông ta bằng ánh mắt ước ao và đổ kị.

Khưu Thịnh Danh phát biểu trên đài, chính thức cảm ơn mọi người đã nể tình đến đây ủng hộ, lại giới thiệu những người mấy năm nay luôn nỗ lực dù thành công cũng không rời khỏi công ty, nói lời mở đầu một lúc, mới bắt đầu đề cập đến nội dung trọng tâm của ngày hôm nay. Ông ta tuổi đã già, sức khỏe cũng ngày càng sa sút, chuyện duy nhất khiến ông không yên lòng chính là Thịnh Ân Quốc Tế. Mấy năm nay ông vẫn muốn có thể tìm được người nối nghiệp hợp nhất, vẫn là ông trời chiếu cố ông, khiến ông tìm được người

thích hợp nhất, đó là Cố Thừa Đông. Sau cùng, Khâu Thịnh Danh nói ra điều khiến mọi người kinh ngạc nhất, là để cho con gái mình Mộ Song Lăng đính hôn cùng Cố Thừa Đông.

Khâu Thịnh Danh vừa nói xong, mọi người phía dưới liền bắt đầu bàn tán.

“Bối vậy mới nói, người đàn ông phải có bề ngoài tốt, sau khi lừa gạt tiểu thư nhiều tiền, lập tức là có thể trở lại như xưa.”

“Vậy thì sau này các người nhớ kỹ đừng có lúc nào cũng cho rằng phụ nữ mới có ý xấu, so với đàn ông các người còn kém xa lắm!”

...

Dương Cẩm Ngưng không khỏi nhú mày khi nghe những lời này. Dương Nhất Sâm muốn bảo cô đừng phát giận, e sợ cô sẽ làm ra chuyện gì đó.

Tiếp theo, đương nhiên là diễn viên chính ngày hôm nay lên sân khấu, chỉ là Cố Thừa Đông dường như cũng không quá nể tình, phát biểu hai ba câu xong liền tự động bỏ đi. Thái độ của Cố Thừa Đông kỳ lạ nên Mộ Song Lăng tự mình lên sân khấu.

Ánh mắt Dương Cẩm Ngưng dừng trên người Mộ Song Lăng, vóc dáng rất đẹp, tướng mạo cũng tuyệt, mầu chót là gia thế cũng không tệ.

Cô nghĩ tâm tính của cô thật tốt, vẫn còn có thể bình tĩnh quan sát người ta như vậy. Cô cũng không thấy bóng dáng Cố Thừa Đông, vốn là cô còn muốn xuất hiện trước mặt anh, xem anh sẽ có biểu tình gì. Có phải anh sẽ chăm chọc nhìn cô, hiện tại anh lại thành công rồi, dĩ nhiên sẽ rất hạnh diện đứng trước mặt cô.

Thậm chí còn hồi tưởng lại, xem trước đây Cố Thừa Đông mỗi lần đi dự tiệc bằng bộ dạng gì, là cam tâm tình nguyện hay là khó chịu, nhưng nghĩ mãi cũng không nhớ ra.

Cô tưởng mình hiểu người đàn ông này, tới lúc thật sự cần hiểu thì mới phát hiện, có rất nhiều điều bọn họ không biết về nhau.

Tâm trạng cô lúc này không tốt chút nào, bỗng một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của cô.

“Đã lâu không gặp.” Cố Kế Đông đã đứng trước mặt cô.

Cô hơi sửng sốt, sau đó gạt đầu.

Cho đến bây giờ cô cũng không rõ ràng lắm vì sao lúc trước Cố Kế Đông lại giám sát cô, có lẽ là sợ Cố Thừa Đông trở về sao? Hay là còn có ẩn tình gì khác? Nếu như là trước đây, cô nhất định muốn biết rõ, nhưng hiện tại cô chỉ cảm thấy thứ kia dù cho có biết cũng không thể quấy rối cuộc sống của cô.

Ngay lúc cô hoảng hốt, Cố Kế Đông vươn tay: “Có thể mời cô nhảy một điệu không?”

Dương Cẩm Ngưng sửng sốt, lập tức lắc đầu: “Tôi không biết nhảy.”

Cố Kế Đông vẫn đứng trước mặt, mỉm cười như trước, “Còn nhớ trước đây tôi nói có một lần tôi nằm mơ thấy người con gái đầu tiên tôi thích không?”

Trong mắt Dương Cẩm Ngưng hoàn toàn mơ hồ.

Nhưng Cố Kế Đông chỉ lắc đầu, sau đó chậm rãi bỏ đi, cô sẽ không nhớ kỹ bất cứ cái gì về anh cả. Giống như có một lần, sau khi nghe cô nói có othisch xem một chương trình mai mối nào đó, anh liền đi xem. Trong chương trình, một khách mời nam đã làm rất nhiều chuyện vì người con gái mà anh ta thích. Người ta bình luận rằng, anh ta đang làm một cú chốt cuối cùng, dù thành công hay thất bại cũng là để chấm dứt thứ tình cảm đơn phương này.

Cố Kế Đông cười cười, anh cũng đã sớm vì bản thân mà từ bỏ.

Dương Cẩm Ngưng nói với Dương Nhất Sâm muốn về trước, Dương Nhất Sâm muốn đưa cô về cũng bị từ chối, thần sắc của cô nhìn qua rất bình thường, vì vậy Dương Nhất Sâm cũng yên tâm.

Dương Cẩm Ngưng ra ngoài đại sảnh, bãi đỗ ngay gần đây. Nơi này là nơi chuyên tổ chức các buổi tiệc cho kẻ có tiền, hiển nhiên bên cạnh sẽ có một bãi đỗ xe dự trữ. Cô lễ phép nói cảm ơn, sau đó đi về phía bãi đỗ xe. Chỉ là có chút thử vận may mà thôi, cũng không có nghiêm túc. Cô chuyên chú nhìn những chiếc xe kia, thử so sánh với chiếc xe trong trí nhớ một chút, sau đó đi qua xem biển số xe, tìm một lúc cũng không thấy chiếc xe cô muốn tìm, không khỏi có chút thất vọng.

Khi cô chuẩn bị từ bỏ thì đã có người đi về phía cô.

Cô xoay người, liếc mắt thấy một người đàn ông, cô dừng bước, đứng im.

Cô không thích suy nghĩ tới lúc hai người gặp nhau sẽ nói những chuyện gì, càng không bao giờ tự tưởng tượng ra tình huống này để tập luyện, bởi vì cô biết bọn họ sẽ gặp lại, cô có niềm tin này.

Chẳng hạn như bây giờ.

Cô nheo mắt nhìn người đàn ông đã từng rất thân mật đang đi về phía mình.

Cố Thừa Đông không dừng bước, cũng không biết anh thấy cô từ lúc nào, nhưng thân hình anh vẫn không có cái gì bất ổn, một chút cũng không có.

“Đã lâu không gặp.” Cô làm như là ngẫu nhiên gặp lại, biểu tình cũng vừa đúng, chỉ là xem anh như bạn học cũ vậy, chỉ là rất tình cờ mà gặp lại tôi.

Cố Thừa Đông quan sát cô một lúc, mới từ từ mở miệng, “Cô chặn xe của tôi.”

Dương Cẩm Ngưng bị dọa phát hoảng, lúc này mới nhìn về chiếc xe phía sau mình, mắt nhìn biển số xe, hình như chính là chiếc xe cô thấy lần trước, vừa rồi cô vừa đang định nhìn, nghe thấy tiếng bước chân nên quay đầu lại.

Cô bực mình: “Xe cũng được lắm.”

Cố Thừa Đông liếc nhìn cô một cái, không hề để ý tới cô, cũng không có bất kỳ hứng thú nào muốn nói chuyện với cô.

Thấy anh chuẩn bị lên xe, Dương Cẩm Ngưng liều mạng tìm ra đề tài nào đó để nói, khiến anh không thể lái xe đi.

Khi cô còn chưa kịp nghĩ ra phải nói cái gì thì nghe một giọng nói vang lên, “Sao anh đi nhanh thế.” Mộ Song Lăng vừa tự tìm chìa khóa trong túi mình, hình như không có mang theo chìa khóa, vậy không xong rồi, “Ai, anh phải đưa em về nhà...” Ngẩng đầu nhìn, trong nháy mắt liền nuốt luôn câu “Em không có lái xe” xuống.

Mộ Song Lăng nhìn chăm chú Dương Cẩm Ngưng, sau đó mới nhìn sang Cố Thừa Đông.

“Còn không lên xe?” Cố Thừa Đông kéo cửa xe, Mộ Song Lăng không hiểu tình hình hiện tại, cũng chỉ có thể lên xe.

Dương Cẩm Ngưng đứng tại chỗ, thật con mẹ nó muốn dùng chân đạp anh một cước, cô dám làm thế thật đấy! Trong lòng cô đã chửi mắng mười tám đời tổ tông nhà anh. Nhưng cô lại nghĩ, nếu như Cố Thừa Đông biết thì nhất định anh sẽ nói: Vậy cô mắng chửi đi, dù sao thì tôi cũng không biết tổ tông nhà tôi là ai.

Nghĩ vậy, lòng cô lại chua xót.

Cô đưa tay chặn cửa xe, cười tủm tỉm nhìn Mộ Song Lăng đang ngồi vị trí phó lái, mở miệng, “Anh chàng đẹp trai này tôi cũng quen biết, không ngại cho tôi đi chung xe chứ?”

60. Chương 74-75

Chương 74: Người đàn ông kỳ quái. Edit: 4ever 13lue Beta: Lee, Sahara

Dương Cẩm Ngưng không chỉ ngồi vào trong xe, mà còn mượn có muốn cùng người đẹp Mộ Song Lăng tâm sự, để cô ta cũng phải xuống bằng ghế sau ngồi cùng mình. Yêu cầu này của Dương Cẩm Ngưng thực sự là có chút vô lễ, trong tình huống như vậy rất ít người từ chối, chỉ ít Mộ Song Lăng chính là người như vậy.

Chờ Mộ Song Lăng đổi ra phía sau, Dương Cẩm Ngưng làm bộ quan sát trang phục của cô ta.

“Lễ phục của cô thật đẹp, hình như từng xuất hiện trong một tạp chí nào đó, rất đắt phải không?” Dương Cẩm Ngưng hồn nhiên nói, ít nhất trong mắt cô hoàn toàn không có vẻ ước ao hay đồ kị, cũng không cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy người khác mặc bộ quần áo mình thích, chỉ nhàn nhạt như kể một câu chuyện mà thôi.

“Cũng được, tôi cũng không để ý.” Mộ Song Lăng nghe vậy thấy hơi lạ, lại không nghĩ ra lạ ở điểm nào.

“Cũng đúng, gia thế của cô như vậy, sao cô có thể để ý đến những chuyện này!” Dương Cẩm Ngưng sờ sờ vành tai mình, giống như vô ý mở miệng, “Có điều, thiên kim tiểu thư như cô hẳn là rất khó tìm được một nửa của mình đúng không?” Cô hoàn toàn không đề cập đến việc đính hôn của người ta, còn có vị hôn phu, hơn nữa vị hôn phu cũng ở trên xe.

“Đúng vậy, còn phải xem duyên phận.” Mộ Song Lăng lấy lại tinh thần, cảm giác trọng tâm câu chuyện chuyển sang một vấn đề mà cô không ngờ tới. Đột nhiên cô muốn nhìn xem thái độ của người phía trước, liệu còn có thể nghiêm túc lái xe như không nghe thấy gì không? Rõ ràng trong xe không có vách cách âm.

“Đó là cô còn đơn thuần.” Dương Cẩm Ngưng tự mình đánh giá, “Cô nghĩ xem, gia thế của cô như vậy, bao nhiêu người đàn ông sẽ lại bon chen như đàn vịt. Đuổi kịp cô rồi, thì liền xem như nửa đời sau không cần lo cơm áo.”

Mộ Song Lăng chỉ có thể xấu hổ cười.

Dương Cẩm Ngưng tiếp tục mở miệng, “Thế nên cô vẫn phải suy nghĩ cẩn thận, đề phòng người đàn ông bên cạnh muốn nhiều hơn. Ngộ nhớ anh ta cướp được sản nghiệp của cô rồi, nhất định cô sẽ là người chịu thiệt.”

Khóe miệng Mộ Song Lăng hơi run lên, người này ám chỉ Cố Thừa Đông vì tiền nên với hẹn hò với cô, sao lại dám nói thẳng trước mặt Cố Thừa Đông như vậy. Chẳng lẽ cô ta không biết nói xấu thì phải nói sau lưng sao?

(Ơ thì đang ngồi sau lưng mà. Há há)

Mộ Song Lăng định đánh trống lảng, nhưng nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, chỉ một mảng đen ngịt, khi quay lại thì phải đối diện ngay với ánh mắt sáng quắc bên cạnh, nhất định phải có một đáp án cho cô ta, “A! Cũng có đạo lý, cảm ơn cô nhắc nhở.”

“Cô không biết quan hệ giữa tôi và Cố Thừa Đông sao?” Dương Cẩm Ngưng nheo mắt.

Mộ Song Lăng cảm thấy rất hứng thú, “Quan hệ gì?”

“Trước đây là...” Cô cố ý kéo dài giọng, “Bạn học, cho nên tôi rất hiểu anh ta, đừng thấy anh ta nhìn già hơn tôi mà nghĩ không phải bạn bè, chúng tôi thực sự là bạn học, chỉ là tôi càng lớn tuổi nhìn càng trẻ.”

Mộ Song Lăng cố gắng nhịn cười, gật đầu.

“Nói cho cô biết, anh ta ngoại trừ vẻ ngoài lạnh lùng ra thì chẳng có gì. Bạn gái trước đây, chính là bởi vì sự lạnh lùng ấy nên mới chia tay với anh ta. Cũng có thể hiểu, đàn ông có tượng mạo một chút đều rất tự phụ, cho rằng phụ nữ nào cũng yêu mình đến chết, thế nên họ mới chia tay. Nhưng anh ta vẫn không rút ra được bài học, sau đó vợ anh ta cũng đòi ly hôn...”

Cô còn chưa nói xong, xe đột nhiên chuyển hướng, Dương Cẩm Ngưng trực tiếp đụng vào phía trước. Cô ôm trán nhìn người đàn ông trước mặt “Không biết lái thì đừng có lái.”

Kỳ thực cô muốn nói có muốn trả thù thì cũng đừng đùa như thế.

Rốt cục Cố Thừa Đông cũng chịu mở miệng, “Tôi đồng ý quan điểm của cô, có muốn tự lái hay không?”

Dương Cẩm Ngưng nhất thời im miệng, có trời mới biết cô không biết lái xe. Bắt cô lái xe ư, trừ phi muốn cô tự tử.

Dương Cẩm Ngưng im lặng, bầu không khí trong xe cũng trầm xuống, yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng bánh xe và mặt đất ma sát nhau. Chóp mũi tràn đầy hơi thở nặng nề, cuối cùng cô không kiên nhẫn được, mở miệng, “Vừa rồi sao cô vẫn bình tĩnh như thế?”

“Cái này, không để tâm lắm.” Mộ Song Lăng nghĩ thầm, cô nói chuyện hăng hái như thế, cái gì cũng tự nhiên không dứt. Hơn nữa bản thân cô cũng là người bị hại, bị liên lụy, thế mà cô ta cũng chẳng hề tỏ ra đồng tình.

Dương Cẩm Ngưng chủ động nói ra nơi mình ở, nhưng đối phương không đáp lại vì cả.

“Anh có nghe thấy hay không?” Cô hết sức hỏi.

Cố Thừa Đông vẫn không thèm đáp lại.

Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm bóng lưng Cố Thừa Đông, sau đó hạ giọng nói bên tai Mộ Song Lăng, “Tôi đã nói anh ta tính tình kỳ quái mà!”

Mộ Song Lăng không bình luận gì.

Mãi đến khi Dương Cẩm Ngưng xuống xe, còn không quên tạm biệt bạn tốt Mộ Song Lăng.

Mộ Song Lăng nhìn bóng lưng Dương Cẩm Ngưng, sau vài giây suy tư, liền cười một mình. Vừa nhìn thấy Dương Cẩm Ngưng, cô liền cảm thấy đây chính là mẹ của bé gái lúc trước, nhìn hai người quả thật rất giống nhau.

Mộ Song Lăng liếc mắt nhìn Cố Thừa Đông, lúc Dương Cẩm Ngưng nói những lời này, tất nhiên đều không phải là nói xấu Cố Thừa Đông, mà là ám chỉ quan hệ không bình thường của cô ấy và Cố Thừa Đông lúc đó. Phụ nữ rất hay nghi ngờ, sau đó bắt đầu suy đoán, nhưng nhất định muốn hỏi rõ ràng. Vì vậy, có lẽ Dương Cẩm Ngưng muốn cô phải suy nghĩ.

“Cố Thừa Đông, anh có nên giải thích với em về mối quan hệ giữa hai người trước đây không?” Mộ Song Lăng hắt càm, nhìn người đàn ông lái xe phía trước.

Tâm tình Cố Thừa Đông bị ảnh hưởng là chuyện đương nhiên. Nhưng anh hiểu rõ, Dương Cẩm Ngưng cố tình úp mở như vậy là vì cô biết anh sẽ phớt lờ cô, cho nên cố ý nói ra để chọc giận anh.

Cố Thừa Đông lái xe được một đoạn mới lên tiếng, “Cô nên xuống xe.”

Mộ Song Lăng không cam tâm, không muốn xuống xe, “Em là vị hôn thê của anh, yêu cầu anh giải thích không phải bình thường sao?”

Cố Thừa Đông không thèm nhìn cô, tiếp tục lái xe.

Mộ Song Lăng cười cười, người này, đúng như Dương Cẩm Ngưng nói không sai, tính tình thật kỳ quái.

Dương Cẩm Ngưng về đến nhà, lại phát hiện phòng khách rối tinh rối mù, rau dưa và trái cây đều la liệt trên mặt đất. Nữ chính Dương Nghệ Tuyền đang đứng trước bàn trà, hài lòng loay hoay với món đồ chơi của cô bé. Nghe thấy tiếng bước chân, cô bé mới ngẩng đầu lên, “Mẹ, cuối cùng mẹ cũng về.”

Dương Cẩm Ngưng không nói lời nào, hiện tại cô đang rất phiền muộn, lại còn phải dọn dẹp, cô cũng không phải một bà chủ nhà chăm chỉ!

Dương Nghệ Tuyền loay hoay với đồ chơi của mình một chút, sau đó liếc mắt sang Dương Cẩm Ngưng, chạy đi lấy cái cốc, rót nước vào, “Mẹ, có khát không, uống nước.”

Dương Cẩm Ngưng thấy con gái mình như vậy, hít sâu một hơi, nhận lấy cốc nước, tức giận cũng dần tiêu tan.

Nhưng mà cô vẫn có chút khó chịu, bảo Dương Nghệ Tuyền thu đồ chơi lại, sau đó cô dọn dẹp nhà cửa một lúc, rồi mới gội đầu tắm rửa cho Dương Nghệ Tuyền. Tóc bạn nhỏ Dương Nghệ Tuyền toàn là bọt xà phòng, còn tự mình xoa loạn trên đầu.

Dương Cẩm Ngưng nhìn con gái, thực sự rất giống cô, chẳng có di truyền chút gì từ ba của cô bé sao? (hí hí...)

“Mẹ tìm cho con một người bố, được không?” Dương Cẩm Ngưng nhẹ nhàng nói.

Dương Nghệ Tuyền híp mắt, rất sợ bọt xà phòng trên tóc rơi vào trong mắt, “Sao lại phải tìm bố?”

“Như vậy càng có nhiều người yêu thương con, càng nhiều người tốt với con.”

Dương Nghệ Tuyền suy nghĩ nửa giây, dường như cố gắng tính toán, “Vậy mẹ tìm đi.” Cô bé tỏ ra thờ ơ làm như không phải chuyện của mình.

Bộ dạng không tìm không phôi này chẳng biết giống ai?

“Mẹ xả nước chậm một chút, vào mắt rồi...”

“Có đâu, con lộn xộn gì chứ...”

Lúc Dương Nghệ Tuyền thu dọn xong, đi lấy bút màu ra vẽ linh tinh, ba đầu sáu tay chẳng ra hình gì. Vẽ được một nửa, bé con liền bị Dương Cẩm Ngưng la lớn, “Đi ngủ đi ngủ, mai có đi nhà trẻ không hả?”

Dương Nghệ Tuyền chu cái miệng nhỏ nhắn, buông vở và bút, chui vào trong chăn. Cô bé không thích đi nhà trẻ, nhưng không dám nói, nói ra nhất định sẽ bị mẹ mắng, nên đành phải đau khổ đi ngủ.

Dương Cẩm Ngưng ghét nhất người khác làm trái ý mình, tuy rằng bản thân cũng biết đó là tật xấu, nhưng con gái mình, có thể tùy cô sai khiến, cảm giác này thật sướng khoái.

Kiểm tra thức ăn trong tủ lạnh để mai làm bữa sáng cho Dương Nghệ Tuyền xong, cô chơi trò chơi điện tử trên di động một lúc, rồi cũng chuẩn bị đi ngủ. Cô bò lên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Nghệ Tuyền, thực sự là một việc thần kỳ. Cô luôn cảm thấy rất lạ, vì sao trong biển người cô lại tìm được một người đàn ông, coi anh là quan trọng nhất, còn sinh một đứa con cho anh. Thật ra điều cô thấy lạ nhất chính là một đứa bé lớn như vậy, sao có thể chui từ bụng cô ra cơ chứ? Cô đương nhiên biết cái gì là tình trùng và noãn kết hợp, nhưng vẫn thấy tạo hóa thật kì diệu, những sinh mệnh bé nhỏ, không ngờ lại được sinh ra bằng cách này.

Cô sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, cảm thấy thỏa mãn. Chính cô không phải là một người thích trẻ con, trẻ con ấy à, nếu nói theo quan điểm hàng hóa thì chính là một vật giá cao mà chất lượng thấp. Lúc con còn bé, thì phải hết lòng chăm sóc, toàn tâm toàn ý cố gắng, chờ con lớn lên rồi, nó sẽ coi một người khác quan trọng nhất trong cuộc đời nó, thậm chí còn có thể vì một người đàn ông xa lạ mà đòi sống đòi chết, hoàn toàn quên ai là người đã nuôi dưỡng mình lớn như vậy. Suy nghĩ như vậy khiến cô không mấy yêu quý trẻ con, nhưng với con mình sinh ra, cô vẫn rất hạnh phúc, không chỉ là một món đồ chơi, mà còn có thể tùy ý dạy bảo... tuy rằng món đồ chơi này cũng có thể gây nhiều chuyện phiền phức, lại còn đau khổ nhất là không thể “đổi hàng” được.

Nghĩ lung tung một lúc, cô chuẩn bị ngủ, lúc tắt đèn thì phát hiện tủ đầu giường có bức tranh và bút, nhin không được cầm lên xem. Trên đó có “ông mặt trời”, “chị cỏ”, “dì gió”, ở giữa còn có ba người, tuy rằng vẽ chẳng đâu vào đâu, nhưng vẫn thấy được mấy chữ “Bố mẹ và tôi.”

Trách nhiệm là một thứ rất kỳ quái, chính vì thế cô luôn muốn con có điều kiện tốt nhất, điều này không sai, nhưng khi nhìn thấy bức tranh này, trái tim cô đột nhiên như bị bóp nghẹt.

Trước đây cô nghĩ cuộc sống của mình có thể sẽ xảy ra một vài khả năng, ví như sau khi cô kết hôn, ông xã cô ở bên ngoài đi quá giới hạn, mà cô có một đứa con, vậy cô tuyệt đối sẽ không yêu con, đem con giao cho người đàn ông kia, bản thân dễ dàng rời bỏ, hài lòng với cuộc sống của chính mình. Giờ khắc này khi cô thật sự có con, mới phát hiện thì ra vứt bỏ thực sự không phải là một câu nói đơn giản như vậy, dù cho cô cũng sẽ không trở thành một người mẹ vĩ đại, nhưng nếu con thực sự rời bỏ cô, cô nhất định sẽ khóc.

Buông bức tranh trong tay, cô thở dài, sầu khổ trong lòng chợt dâng lên.

=====

Sa: Bé Tuyền khiến tớ lập tức muốn đi lấy chồng =))

Xe của Cố Thừa Đông đã vòng vo ở nhà trẻ này vài ngày, nhưng hôm nay dừng lại lâu hơn, bởi vì đứa bé kia vẫn chưa có người đón. Cô bé đứng lẻ loi bên cạnh cô giáo, cô giáo thì ngồi xuống như đang an ủi cô bé. Bé con lưng đeo cặp sách đứng tại chỗ bĩu môi, có vẻ cực kì không vui.

Cố Thừa Đông nhíu mày, nhìn chăm chăm cô bé kia, ánh mắt không dời đi. Thật là một cô bé đáng yêu, khiến cho người ta không kìm lòng được mà muốn đến sờ khuôn mặt nhỏ nhắn ấy. Nhưng lúc này, cô bé kia không nhần nại được, dùng chân đá một hòn đá nhỏ. Cô bé không thất bí hai bên như những bạn khác, mà là túm đuôi tóc sang bên trái buộc hết lại, có cảm giác người buộc tóc cho cô bé cũng thích những điều khác biệt. (lười thì có =))

Đợi một lúc lâu, Cố Thừa Đông rút điều thuốc kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa đi, mở cửa xe, đi về phía cô bé.

Cô giáo Lâm nhìn thấy người đàn ông vẻ ngoài cao lớn đang tức giận đi tới, lập tức sững sốt, khi anh ta đến bên cạnh thì mới mở miệng, “Tiên sinh, xin hỏi anh có chuyện gì?”

Cố Thừa Đông chỉ nhìn chăm chăm Dương Nghệ Tuyền đang ngồi chồm hổm. Dương Nghệ Tuyền chăm chú nhìn lại, ra sức chớp mắt.

Cố Thừa Đông giải thích với cô giáo Lâm một lúc lâu, cô giáo Lâm vẫn không chịu giao đứa nhỏ cho anh. Tuy rằng anh rất hấp dẫn, nhưng phụ huynh của đứa nhỏ còn chưa đến, nếu như để người ta đón đi mất, cô nhất định không gánh được trách nhiệm. Người đàn ông này không mang giấy tờ chứng minh để đón đứa nhỏ mà cô giáo Lâm cũng chưa từng gặp qua anh bao giờ.

Cố Thừa Đông giao chứng minh thư và danh thiếp cho cô giáo, mong cô có thể để anh đón con đi, hôm sau đưa đứa nhỏ đi học thì sẽ lấy lại.

Cô giáo Lâm nhìn giấy chứng minh, có chút do dự.

Đúng lúc này có người bước nhanh tới, “Ngại quá! Chúng tôi đến trễ, phiền cô giáo...” Dương Nhất Sâm còn chưa nói xong vừa nhìn thấy Cố Thừa Đông, vẻ mặt chợt đông cứng.

Phùng Quyên đứng bên cạnh Dương Nhất Sâm hết nhìn Dương Nhất Sâm lại nhìn Cố Thừa Đông.

Cô giáo Lâm thở dài một hơi, cô từng gặp Dương Nhất Sâm, thỉnh thoảng cũng có đến đón Dương Nghệ Tuyền.

Cố Thừa Đông bước đến bên cạnh Dương Nhất Sâm, “Hôm nay tôi muốn đón con bé.” Anh nhìn Dương Nhất Sâm dường như đang suy nghĩ, lập tức nói thêm một câu, “Tôi nghĩ anh cũng không có lý do để từ chối.”

Dương Nhất Sâm thấy Cố Thừa Đông thế này, có lẽ cũng đã biết Dương Nghệ Tuyền là con gái anh ta, chỉ là không biết Dương Cẩm Ngưng có biết chuyện này hay không, đột nhiên anh cảm thấy thật khó xử.

Dương Nhất Sâm nhíu mày, cuối cùng thì cũng không thể ngăn cản người ta gặp con gái mình?

Dương Nhất Sâm ngồi xuống trước mặt Dương Nghệ Tuyền, “Chú này rất thích con, muốn dẫn con đi chơi, con nhất định phải nghe lời chú ấy, không được bướng bỉnh...”

Dương Nghệ Tuyền cũng không sợ, nghe thấy Dương Nhất Sâm nói như vậy, ra sức gật đầu, có thể đi chơi, thật tốt quá.

Dương Nghệ Tuyền đi đến bên cạnh Cố Thừa Đông, chủ động đưa bàn tay nhỏ bé ra. Muốn đưa cô bé đi chơi thì đều là người tốt, đều là bạn tốt của bé. Cố Thừa Đông suy ngẫm một hồi mới đưa tay mình ra nắm lấy tay cô bé.

Dương Nghệ Tuyền cúi chào Dương Nhất Sâm, sau đó vô cùng vui vẻ đi cùng người chú mới quen này.

Cố Thừa Đông nắm lấy bàn tay nhỏ bé trong tay, mềm mại như thế, không dám dùng sức, chỉ sợ bản thân vô ý mà bóp nát.

Cố Thừa Đông bế Dương Nghệ Tuyền vào xe, thắt dây an toàn cho bé rồi vào chỗ của mình.

“Con muốn đi đâu?” Chính anh cũng không chú ý giọng nói của anh có bao nhiêu dịu dàng.

Dương Nghệ Tuyền mở to mắt, “Có đúng là con muốn đi đâu thì đi đó không?” Bởi vì chú quá cao, cô bé phải ngược cằm lên, trông vô cùng xinh xắn.

Cố Thừa Đông lập tức gật đầu.

Cô bé kia cười to thỏa mãn, sau đó lại nghĩ đến cái gì, “Vì sao muốn mang cháu đi chơi? Mẹ nói người ta bình thường sẽ không đối tốt với người khác, trừ phi là người xấu có mục đích.”

“Bởi vì chú thích cháu.”

Bé nghiêm mặt, “Nhưng mà chỉ có người thân mới thích cháu.” Sau đó mở miệng, “Mẹ nói cháu có nhiều người thân.” Rồi lại giơ tay ra đếm, “Cháu có bà ngoại, ông ngoại, cậu, chị Quyên Quyên, còn có mẹ...” Cô bé dừng lại, dường như vẫn còn thiếu một người, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, “Có phải là cháu không có bố không?”

Tay lái Cố Thừa Đông nắm chặt lại, anh ngăn chặn nỗi buồn vô thức từ đáy lòng, “Vậy cháu có muốn có một người bố không?”

“Không biết.” Cô bé rất thành thật, “Nhưng mẹ nói sẽ tìm cho cháu một người bố.”

Cố Thừa Đông mím môi, sắc mặt cũng hơi trầm xuống.

Cô bé vẫn tiếp tục nói cho mình nghe, “Nhưng người bố mà mẹ tìm nhất định không được đánh cháu, cũng không được hung dữ với cháu... phải mua đồ ăn... còn phải mua đồ chơi cho cháu...”

Tới khu vui chơi, Cố Thừa Đông ôm Dương Nghệ Tuyền ra khỏi xe, lại nắm bàn tay nhỏ bé đi mua vé.

Sự ngỡ ngàng trong lòng ngày một tăng lên, anh chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có một cô con gái. Nhưng đây là sự thực, anh có con, một người cùng máu mủ với anh. Trước đây, anh không tin những điều này, làm sao có thể trù mến với một đứa bé. Nhưng khi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này, trong lòng anh thực sự rất ấm áp, thậm chí anh không biết bản thân nên nói gì, nên làm gì để con bé vui. Trong cuộc đời anh, anh rất ít khi không biết phải làm sao như thế này.

Không biết Dương Nghệ Tuyền giống ai, cái gì cũng đều muốn chơi, nhưng lại không hề sợ, mà còn vô cùng thích thú hét chói tai.

Cố Thừa Đông không biết phải làm gì chỉ có thể chiều theo ý bé.

Dương Nghệ Tuyền được voi đòi tiên. Bé nhận ra nếu mình muốn cái gì thì có ngay cái đó, nên không kiêng nể gì mà đòi ăn cái này cái kia, ăn đến bụng căng tròn. Nếu đi cùng mẹ, nhất định đòi ba chỉ được một, tuyệt đối không hạnh phúc như lúc này.

Cố Thừa Đông cầm hộ cô bé một cái kẹo đường, còn bé con vẫn đang mãi miết ăn ăn không ngừng.

“Ăn từ từ thôi.” Cố Thừa Đông khẽ cau mày, cũng không biết quán ven đường như thế này có an toàn không.

Sau khi ăn xong, Dương Nghệ Tuyền không quên lau miệng, rồi quay sang Cố Thừa Đông, thổi một hơi lên mũi anh, “Có mùi không?”

Mẹ mà ngửi thấy thì cô bé chết chắc.

Cố Thừa Đông bị hành động trẻ con này làm cho sững sốt, lập tức lắc đầu, “Không có mùi.” Sau đó đưa kẹo đường cho bé tiếp tục ăn.

Tiểu nha đầu rất có khả năng bắt chước, sau khi lên xe, thấy anh tự thắt dây an toàn, bé cũng tự mình làm, nhưng không có lực, không kéo qua được. Cố Thừa Đông nhìn động tác bé thắt dây an toàn, mãi không kéo qua được, khuôn mặt hơi đỏ lên, tỏ ra bất mãn, anh nhin không được lắc đầu, thắt lại dây an toàn cho bé.

“Cháu phải về nhà.” Bé dẩu dẩu môi, trên mặt còn dính kẹo đường vừa mới ăn xong, “Không biết mẹ có nhớ cháu không?” Giọng nói pha chút ầm ức.

Cố Thừa Đông nắm chặt tay lái, “Chắc chắn là nhớ.”

“Nhớ mới lạ, mẹ nói cháu không nghe lời.” Bé chu miệng.

“Vậy ngày hôm nay không về nhà có được không?” Anh nhận ra bản thân nhìn vẻ mặt của cô bé, ngay cả nói cái gì cũng không biết, giống như là đang cầm một vật dễ vỡ trong tay, không dám động mạnh chút nào, chỉ muốn bảo vệ thật tốt.

Bé con lắc đầu, “Sẽ bị mẹ mắng đó.” Hơn nữa khi mẹ mắng không hề có từ ngữ thô tục, bà ngoại nói đó là mĩa mai, dù cô bé không biết mĩa mai là sao, nhưng bé cũng biết là đang mắng mình. (ẹc!!! Tôi đến chết vì hai mẹ con nhà này)

Cố Thừa Đông đành lái xe đến khu nhà của Dương Cẩm Ngưng.

“Nếu như mẹ không có nhà thì phải làm sao?” Ngay cả con cũng không đi đón, cũng không biết là đang làm cái gì.

“Cháu biết mẹ ở đâu!” Cô bé không có chút lo lắng nào, cô biết mẹ không có thứ yêu thích nào khác.

Cố Thừa Đông lập tức dừng xe, liền xuống đi theo phía sau cô bé, cũng không biết là đang lo lắng cái gì, nhất là vẻ mặt của bé con này lại rất vô tư.

Thường thường thì Dương Cẩm Ngưng cũng không có sở thích gì khác, cô tìm được mấy công việc nhưng lương ít mà việc làm lại mệt, thế nên cô dứt khoát dấn thân vào chơi bởi tiêu phí thời gian, đương nhiên điều kiện là mấy cửa hàng kia của cô buôn bán có lời, hơn nữa cô cũng cho thuê phòng, có thu nhập cố định hàng tháng. Vì vậy cô cả ngày chơi mạt chược, đương nhiên là chơi có cá cược, chỉ có thế này mới khiến cô tập trung suy nghĩ làm sao để không bị thua, không bị mất tiền, sẽ không phải suy nghĩ miên man nhưng chuyện không đâu.

Cô nhìn đồng hồ trên tay, có phải quá muộn rồi không? May mà Dương Nhất Sâm tiện đường đi ngang qua nên cô nhờ anh đến đón Dương Nghệ Tuyền về, có điều đáng ra giờ này phải về rồi chứ? Nhưng cô nghĩ lại, cô hiểu với tính cách của Dương Nghệ Tuyền, nhất định sẽ lại quẩn quít lấy Dương Nhất Sâm đòi đi chơi, đi ăn.

Thông thường khi cô chơi mạt chược thì Dương Nghệ Tuyền đi đi lại lại bên cạnh cô, lúc Dương Cẩm Ngưng bị làm phiền thì sẽ cho cô bé hai đồng, Dương Nghệ Tuyền sẽ rất vui về cầm tiền đi mua quà vật cùng chia sẻ với mấy đứa trẻ ở cùng khu nhà, Dương Cẩm Ngưng hầu như rất hiểu con gái mình. (haha làm mấy chương này cười sướng cả miệng ^^)

Dương Nghệ Tuyền đeo túi ách trên lưng, tìm được một quán mạt chược quen thuộc. Bên ngoài cửa sổ sắt đất đỏ bị rèm cửa màu xanh che kín, không thấy rõ bên trong đang làm cái gì. Nhưng mở cửa ra sẽ nghe tiếng chơi mạt chược đôm đốp, mà người ngồi bên trong cũng đều chuyên chú nhìn bài trong tay mình, sợ sẽ bỏ lỡ cái gì đó.

Sắc mặt Cố Thừa Đông trầm xuống, nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ “đương nhiên” của Dương Nghệ Tuyền. Con còn nhỏ như vậy, lại để con bé thấy cảnh này...

Dương Nghệ Tuyền càng đi về hướng quen thuộc, sau khi thấy Dương Cẩm Ngưng, lập tức chạy tới kéo áo cô, “Mẹ.”

“Ừm...”

Dương Nghệ Tuyền thấy Dương Cẩm Ngưng hoàn toàn không để ý mình, cô bé lại kéo áo cô, “Chú kia tìm mẹ...”

Phiền muốn chết, hôm nay cô thua rất thảm a, không biết ai lại xui xẻo tìm đến đúng lúc này? Dương Cẩm Ngưng xoay người thì thấy sắc mặt lạnh như đá của Cố Thừa Đông, chính là hàn khí nguy hiểm này, cô trượt tay làm bài rớt xuống để cho người ta thắng. Cô không cam lòng móc tiền ra, sau đó để người khác thế chỗ cô, lúc này mới đi đến chỗ Cố Thừa Đông.

Thực ra cô cũng không làm gì sai, nhưng nhìn thấy anh như vậy, lại không điều khiển được hành động. Lúc này định thần lại, cô chỉ muốn mắng bản thân thật không có tiền đồ gì cả.

“Vì chơi mạt chược nên cô không đi đón con?” Câu đầu tiên Cố Thừa Đông nói là chỉ trích.

Dương Cẩm Ngưng kinh ngạc, cô đương nhiên có thể tùy tiện nói một câu, chuyện của tôi liên quan gì tới người ngoài can thiệp? Hơn nữa cô rất ít khi không đi đón con, chỉ có một lần liền bị kết tội, còn không cho cô giải thích. Cảm giác này giống như là thường thường thấy người khác trốn học, sau đó mình cũng trốn một lần, nhưng không may bị bắt được, lại không thể giải thích được gì.

“Thì sao?” Cô chỉ nhìn anh, trong lòng rất hài lòng, vậy mà lại không có cảm giác xa lạ, một màn trước mắt khiến cô vô cùng hoảng hốt.

“Cô làm mẹ như thế à? Con mình còn không đi đón, để cho con bé lẻ loi đứng ở đó. Còn ở đây chơi mạt chược. Dương Cẩm Ngưng, cô thật là giỏi.” Cố Thừa Đông thấy cô không chịu nhận lỗi, trong lòng anh rất phần nộ.

Dương Cẩm Ngưng hơi ngây người, dường như bị Cố Thừa Đông mắng mà tỉnh ra.

“Con còn nhỏ như vậy, cô để con bé đến những chỗ như thế này, rốt cuộc là cô giáo dục con thế nào đây?” Nhất là với đứa nhỏ như thế này, sự dẫn dắt của cha mẹ là vô cùng quan trọng, “Chỉ biết quan tâm đến mình, cô có biết con bé mới chỉ bốn tuổi hay không? Cô là một người trưởng thành, nên làm như thế nào mà còn phải đợi người khác dạy cho sao?”

Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm về mặt hời tộ của Cố Thừa Đông, trong lòng không khỏi tức giận. Cô trừng mắt nhìn Cố Thừa Đông, “Liên quan quái gì tới anh!”

Mấy chữ này hoàn toàn khiến Cố Thừa Đông cảm miện.

Cố Thừa Đông mím môi nhìn cô, cực kỳ bất mãn với thái độ của cô. Thật ra anh biết cô chính là loại người này, chỉ là muốn nói cho cô xấu hổ, khiến cô biết sai, để chính cô tự mình sửa chữa. Nhưng càng nói cô lại càng chống đối. Nhưng con người mà, biết là một chuyện, làm lại là chuyện khác.

Dương Cẩm Ngưng chuẩn bị mở miệng nói gì đó thì Dương Nghệ Tuyền bước lên đá Cố Thừa Đông một cước, “Ai cho phép chú bắt nạt mẹ cháu.”

Dương Cẩm Ngưng và Cố Thừa Đông cùng lúc ngây ngốc.

61. Chương 76

Chương 76: Người đàn ông máu lạnh Edit: 4ever13lue Beta: Sahara

Những lời bạn nhỏ Dương Nghệ Tuyền nói hoàn toàn làm cho nổi giận của Dương Cẩm Ngưng tiêu tán. Thực ra là cô đang muốn mượn cơn tức giận này để nói hết nỗi lòng. Cái gì mà làm mẹ không đi đón con chứ? Chưa nói đến việc cô đã nhờ người đi đón con rồi, cô ngồi đây chơi mạt chược là chuyện của cô, cô thích làm gì là quyền tự do của cô, dựa vào cái gì mà anh ta tới đây dạy cô phải giáo dục con thế nào? Ừ thì cứ cho là có người hóng hớt lắm chuyện tới nói cô đi, còn người đàn ông này lấy tư cách gì chứ? Con do cô đẻ ra, do cô một tay nuôi nấng, đến lượt một người đàn ông lạ hoắc lạ hơ vô trách nhiệm tới quở trách cô sao?

Khôi hài gớm nhỉ!

Khác nào một người vợ suốt ngày rúc đầu ở xó bếp cơm ngon canh ngọt chờ chồng về ăn, ông chồng thì chẳng phải làm gì mà còn chê đông chê tây? Đã người không có công lao, thì lấy đầu ra tư cách oán giận ghét bỏ. Đương nhiên, đây là lý luận của Dương Cẩm Ngưng.

Lúc này, Dương Nghệ Tuyền vênh mặt nhìn Cố Thừa Đông, sau đó chậm rãi bước đến bên cạnh Dương Cẩm Ngưng, bàn tay nhỏ bé nắm lấy quần Dương Cẩm Ngưng.

Dương Cẩm Ngưng nhếch miệng: “Con tôi sinh ra, tôi tự biết nuôi thế nào.” Không cần anh nhọc lòng.

Sắc mặt Cố Thừa Đông càng thêm xám xịt.

Không phải cô cố ý đối nghịch với anh, nhưng cái bộ dạng tự cho mình là đúng này của anh thật sự vô cùng đáng ghét, vì vậy cô đành tốt bụng giải thích, “Anh xem hiện tại trẻ con đều bị cưng chiều thành dạng gì? Muốn cái gì được cái đó, hễ đòi không được là khóc ầm lên. Tôi sẽ không cưng chiều con của tôi, hơn nữa làm cũng có chừng mực. Tôi cũng chỉ có ngày hôm nay không đi đón con bé mà thôi, anh cần gì phải thế chứ? Làm như tôi phạm vào lỗi lầm không thể tha thứ không bằng.”

Cố Thừa Đông mím chặt môi, có lẽ là cô đúng, chẳng qua là khi anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia...

Thấy anh không nói lời nào, mà người chung quanh xem ngày càng nhiều, Dương Cẩm Ngưng mở miệng, “Có muốn qua ngồi chơi không? Rất gần...” Có lẽ không thể tự kiểm chế bản thân được nữa, dù sao cũng là quá khứ.

Dương Nghệ Tuyền nhìn chằm chằm Cố Thừa Đông, sau đó lại nhìn chằm chằm mẹ mình, vẻ mặt mơ hồ.

Cố Thừa Đông vươn tay muốn cầm cái cặp nhỏ cho Dương Nghệ Tuyền, nhưng chợt nghĩ đến cái gì, anh thu tay lại, khiến cho cô bé càng mơ màng. Đôi mắt nhỏ bé nhìn đi nhìn lại hai người lớn một lúc, cuối cùng cô bé mới vươn tay kéo Cố Thừa Đông.

Dương Nghệ Tuyền nhìn chằm chằm Cố Thừa Đông, kỳ thực cô bé rất thích chú này, bởi vì chú sẽ mua đồ ăn cho cô bé. ^____^

Vào trong nhà, Cố Thừa Đông liền quan sát xung quanh. Dương Cẩm Ngưng thấy ánh mắt dò xét của anh thì cảm thấy khó chịu, nhưng không nói gì, chỉ bưng lên cho anh một tách trà.

Nhân lúc Cố Thừa Đông đang quan sát thì Dương Cẩm Ngưng đưa Dương Nghệ Tuyền đến một bên, nghiêm túc bức cung con gái, hỏi hôm nay đã làm những gì. Nếu biết Cố Thừa Đông đưa bé về, cô tuyệt đối sẽ không đi chơi mạt chược, nhất định sẽ làm mẹ hiền, hơn nữa cũng là vợ hiền trong bếp, cô hối hận muốn chết!

Dương Cẩm Ngưng lấy tay chỉ chỉ Cố Thừa Đông, “Con thích chú ấy không?”

“Thích.”

Tim Dương Cẩm Ngưng nhảy lên một cái, chẳng nhẽ thật sự giữa cha con có cảm ứng? Thật sự là cha con sẽ có cảm tình đặc biệt? Dương Cẩm Ngưng cau mày, vậy vì sao mỗi lần Dương Nghệ Tuyền chạy ra ngoài chơi cô cũng không cảm thấy gì, làm hại cô chạy rất nhiều nơi mới tìm được con bé, nghĩ đến mà nóng ruột.

“Vì sao lại thích?”

“Chú mua đồ ăn cho con.”

“...”

Thảo nào bây giờ người ta bảo nuôi con gái phải giàu có, không giàu không nuôi tốt được. Nếu như nuôi con gái được mười mấy hai mươi năm rồi bị một người đàn ông có tiền mang đi thì chẳng phải sẽ lỗ vốn sao?

Dương Cẩm Ngưng lấy tay chỉ lên trán Dương Nghệ Tuyền, con bé không lương tâm này. Nhưng xem ra, hôm nay cô bé vừa mới giúp mình, có lẽ vẫn nên khích lệ con bé một chút.

“Nhanh đi về đi.” Dương Cẩm Ngưng vỗ vỗ vai Dương Nghệ Tuyền, đẩy cô bé vào phòng.

Dương Nghệ Tuyền len lén liếc mắt nhìn Cố Thừa Đông, lại nhìn mẹ mình, “Hai người không phải là muốn thì thâm to nhỏ chứ?”

Dương Cẩm Ngưng dùng tay ra hiệu, Dương Nghệ Tuyền không dám dừng lại, xách cặp sách đi.

Sau khi Dương Nghệ Tuyền đi rồi, Dương Cẩm Ngưng mới lại đi ta. Cô có chút lúng túng khi đối mặt với người đàn ông này, đương nhiên là do chính cô nói ra những lời đó cũng là cô khiến anh đòi ly hôn trước. Dù cho đó cũng không phải là ý cô muốn. Bọn họ cứ giằng co nhau như kẻ thù nhưng lại không biết vì lý do gì, cũng không hiểu đối phương cho nên chỉ có thể đánh bừa. Khi bị thương rồi đương nhiên chỉ biết tới vết thương của mình, mà hoàn toàn không nghĩ tới đối phương cũng đã chảy máu.

Lòng người thật ích kỷ, dù sao vết thương trên người mình, chỉ có bản thân mới cảm nhận được đau đớn thật sự.

Từ lúc nhận giấy chứng nhận ly hôn, giữa bọn họ đã hoàn toàn không còn quan hệ gì. Thậm chí cô tự hỏi liệu anh có cho rằng cô là người vô tình như vậy không, sau khi biết anh trắng tay liền đá cho anh một cú đau. Đây không phải suy nghĩ thật lòng của cô, nhưng những gì cô làm lại khiến người ta nghĩ vậy.

Chúng ta thường nói, mong muốn người yêu của mình có thể mê đắm mình, nhưng lại quên rằng, chúng ta cũng đều là con người, nhìn không thấu nội tâm người khác, chỉ có thể suy đoán mà thôi. Mà phần lớn mọi người cũng sẽ tiêu phí thời gian chỉ vì nghiên cứu tâm tư một người phụ nữ.

Yêu cầu quá cao, đôi khi vừa dần vật người khác, vừa dày dạn chính mình.

Bọn họ đã không có quan hệ gì nữa, nhưng cô cố chấp không muốn chấp nhận người khác. Không phải là người đó tốt hay không tốt, ít ưu điểm nhiều khuyết điểm, mà là cô không muốn.

Cô nghĩ chờ đợi người đàn ông này xuất hiện, giống như giấc mộng của cô, có một ngày anh sẽ đứng trước mặt mình, còn cô sẽ nói cho anh cô đã vì anh sinh một đứa con, một đứa con gái rất khả ái, chỉ là rất đáng tiếc, con gái lớn lên không giống anh gì cả.

Toàn bộ những gì trong tưởng tượng đều bị hiện thực đánh vỡ. Vô luận cô tỏ ra tự tin ung dung thế nào thì vẫn không thay đổi được thực tế, cô không biết thái độ của anh là gì, không biết anh đối với cô thế nào. Khi cô còn đang đau đầu nghĩ cách tạo bất ngờ báo cho anh biết anh có một đứa con thì anh đã biết rồi, hơn nữa, lại còn tỏ ra rất dừng dưng.

Con, cũng không thể đem anh lập tức trở về bên cô để họ trở thành một gia đình trọn vẹn, cô không có lợi thế gì cả.

Cô đi đến bên cạnh Cố Thừa Đông, cố gắng bình tĩnh một chút, “Cảm thấy nhà thế nào?”

Chỗ này chủ yếu là khu nhà đông người, náo nhiệt, cô không muốn sống cô đơn một mình, khiến bản thân từ từ trở thành một đứa hoa điều tàn, sự tịch mịch ấy có sức đả thương người rất lớn.

Phòng ở rất ngăn nắp sạch sẽ, nhìn ra được chủ nhân bình thường luôn quét trước cẩn thận. Đồ đạc để tương đối cao, hẳn là ngăn con tùy ý đùa giỡn làm vỡ. Vật trang trí trong phòng tinh xảo, chủ nhân hẳn là có lòng tin và hi vọng với cuộc sống.

Ánh mắt anh rơi trên người Dương Cẩm Ngưng, “Cũng tạm.”

Chén trà trên bàn còn tỏa hơi nóng, ánh mắt anh rơi vào cái chén, vẫn chưa uống, chỉ là im lặng ngồi trên sofa. Sofa có đặt hai cái gối ôm, và sofa cũng không phải là nguyên bộ, mà là tự mình trang trí. Trước đây anh cũng không biết cô còn có sở thích này, là anh không hiểu cô.

Dương Cẩm Ngưng cắn môi mình, bị ai phát hiện bọn họ không có gì để nói với nhau, chủ đề duy nhất có lẽ chỉ là về đứa con mà thôi. Chuyện quá khứ, cô làm sao có thể mở miệng nói đó chỉ là một phút tức giận, mong anh hiểu cho? Sau đó bọn họ có thể trở lại như trước đây? Mấy năm này cũng không phải bọn họ xa cách trong nháy mắt, huống hồ giữa bọn họ còn không thoải mái như xưa nữa.

Thấy cô dường như không có gì muốn nói, tay hắn chỉ gõ gõ trên bàn trà, “Vì sao?” Ánh mắt chậm rãi đặt trên người cô, không có mang theo tâm tình gì khác.

Dương Cẩm Ngưng cau mày, hơi nhăn mặt, cô hiểu ý anh, “Không biết.”

Anh muốn hỏi cô vì sao trong tình huống đó lại phải sinh đứa nhỏ này.

Cô cũng không biết, chỉ là cô muốn sinh, dùng loại hành vi ngu xuẩn này để chứng minh một thứ gì đó.

Ánh mắt Dương Cẩm Ngưng từ từ dịu dàng chuyển sang giận dữ, sau khi xác định được lòng mình, cô mang theo sự kiên trì, “Nếu như lúc đó tôi nói cho anh, anh có muốn tôi sinh con ra không?”

Nếu như anh có thể muốn giữ lại đứa con này, cô sẽ mượn cớ cự tuyệt ly hôn, vì sao cần mượn cớ, bởi vì cô chính là người như vậy, không có lối thoát thì tình nguyện sai đến cùng.

“Dương Cẩm Ngưng, cô kể chuyện này với tôi, không cảm thấy buồn cười sao?” Cố Thừa Đông cười nhạt một tiếng, ánh mắt nhìn về phía cô cũng lạnh đi. Anh không phải là thánh nhân, vì thế cũng sẽ mang hận.

Cô tất cả đều là giả tạo, kết hôn với anh là giả, sống tốt cùng anh là giả... Nếu tất cả cảm tình đều là giả vờ, vậy thì sinh con cho một người đàn ông như vậy làm gì? Sở dĩ anh không nghĩ đến cô sẽ mang thai, cho dù có, với tính cách của cô, liệu sẽ giữ lại đứa nhỏ? Hay là sẽ bỏ đi sau đó vui vẻ...

Dương Cẩm Ngưng thở một hơi thật dài, cũng phải, ai sẽ tin rằng khi đó thật sự là cô muốn sinh hạ đứa nhỏ này?

Cô cười cười, ngữ khí cũng trở nên tùy ý, “Tôi chỉ là muốn thôi, đứa nhỏ cũng là có một nửa của anh, dù sao nếu không có anh, tôi cũng không có cách nào mang thai, không phải sao? Cho nên sinh hay không cũng nên báo cho anh một tiếng, đỡ phải ngày đó anh trở về phát hiện tôi chưa qua sự đồng ý mà xóa sạch con của anh, sau đó tìm tôi liều mạng. Nhưng mà tôi không gọi được cho anh, không báo với anh được, tôi cũng rất do dự. Tôi đương nhiên do dự, sinh một đứa nhỏ không có cha, tôi phải một mình nuôi, thậm chí nó có thể ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi. Thời gian do dự chờ anh có hơi lâu quá. Lần đầu tiên mang thai mà, không có kinh nghiệm, kết quả đứa nhỏ lớn rồi, lấy ra không tốt, tôi lại sợ chết, nên đành sinh ra.”

Cô đang nói cho anh, đều không phải cô muốn sinh, chỉ là không có cách nào, vừa vặn không có cách nào cho nên phải sinh ra.

“Những điều này còn ý nghĩa sao?” Nụ cười trên môi Cố Thừa Đông có vài phần giễu cợt.

Con đã sinh ra, lại truy hỏi làm sao sinh ra, vốn chẳng có tác dụng gì cả, vậy mà còn có người thích đi làm chuyện vô nghĩa này.

“Vậy cái gì mới có ý nghĩa?” Dương Cẩm Ngưng đảo mắt qua nụ cười trên miệng hắn, “Bụng tôi ngày càng lớn lên, có thể cảm giác được bên trong có một sinh mệnh đang hình thành, có đôi khi còn đập tôi. Khi đó tôi đã nghĩ, bất kể con bé là con ai, có thể hình thành trong bụng tôi thì chính là con tôi, cho nên sẽ sinh ra. Trước khi sinh, da rất xấu, trên mặt luôn luôn không tốt, vẫn may sau khi sinh đứa nhỏ ra thì mấy thứ này đều biến mất. Lúc ở bệnh viện sinh con, tôi cảm giác như tôi sắp chết, hóa ra sinh con thực sự là khổ cực như vậy. Tuy rằng lúc phẫu thuật, tôi cũng không tỉnh táo. Đối với người trời sinh sợ đau, lúc gây mê giải phẫu vẫn đau muốn chết...”

Ánh mắt Cố Thừa Đông rơi vào trên người cô, mang theo chút nghi hoặc.

Dương Cẩm Ngưng cười châm chọc, “Có phải anh nghĩ lời tôi nói rất thừa đúng không? Cho rằng tôi đang kể khổ với anh? Sinh con xong còn phải ở cữ, một tháng cũng không được tắm, nhiều lắm là lau người mà thôi... Còn có anh cho là tiểu gia hỏa này sẽ nghe lời sao? Lúc nháo thật tức chết người. Cố Thừa Đông, tôi khổ cực nuôi con bé lớn đến như vậy, hiện tại anh là sẵn là một người bố, anh nói xem anh có tư cách gì chỉ trích tôi?”

Dương Cẩm Ngưng nói xong, Cố Thừa Đông cũng im lặng một hồi, “Chúng ta đều là người trưởng thành.” Hai bên cũng nên có trách nhiệm, con là cô nguyện ý sinh ta, vậy cô phải đi gánh vác hậu quả.

Cô mượn cớ này, không có ý nghĩa gì cả, nguyên nhân chủ yếu thật sự chính là cô nguyện ý sinh, vậy nên không thể trách được ngoài người.

“Anh...” Cô muốn nói anh sao lại máu lạnh như thế? Việc do cô làm nên cô tự mình chịu trách nhiệm, nhưng con bé cũng là con gái anh cơ mà, anh không thể tỏ ra bất an và hổ thẹn sao?

Kỳ thực đàn ông là một loại động vật nhiều lúc sẽ bị dán lên cái mác máu lạnh, đa số bọn họ chỉ mong muốn âu yếm bảo vệ người con gái mình yêu, đối với người ngoài, tuyệt nhiên không muốn có một chút tình cảm nào.

Mà hiện tại, Dương Cẩm Ngưng cô chính là kẻ không quan trọng trong cuộc sống của anh.

Cô chẳng là gì của anh cả, anh cần gì phải quan tâm cô có khó chịu hay không?

Đối với một người không quan tâm tới mình, tốt nhất đừng yêu cầu người ta quá cao, người ta sẽ chẳng bao giờ tình nguyện làm những chuyện bạn muốn đâu.

Giờ khắc này, cô nghĩ bản thân mình thật đáng thương.

Anh gặp con, biết đó là con anh, mà anh cũng chẳng lo lắng về sự tồn tại của con bé. Anh sớm đã buông tay cô, rất lâu rất lâu trước đây. Vậy mà cô vẫn giống như một kẻ ngu si, chờ mong kết quả, cuối cùng cũng chỉ có thể khiến bản thân thất vọng, cái gì đều không chiếm được.

Cô một mực làm những chuyện khiến mình phải hối hận, cứ làm, vậy mà chẳng bao giờ rút ra được bài học. Không ai có tư cách yêu cầu người khác toàn tâm toàn ý quan tâm mình, chỉ có thể hy vọng mà thôi.

62. Chương 77

Chương 77: Cặp đôi lập dị Edit: Chilli Mai Beta: Lee

Dương Cẩm Ngưng im lặng, trên thế giới này đâu có nhiều đôi nam nữ si tình, chia tay thì cũng chia tay rồi, còn tưởng mọi người sẽ ở một chỗ chờ mình sao? Chỉ sợ bản thân đã quá đa tình mà thôi!

Cố Thừa Đông ngồi im, cũng không nói gì, đối với anh mà nói, chuyện tan rôi hợp, chính anh cũng thấy khó chấp nhận. Hòa hợp thì hòa hợp, đã chia tay thì dứt khoát chia tay, đây là nguyên tắc của anh. Anh không hỏi cô đã từng có tình cảm với anh hay không, cũng không hỏi cô “trả thù” xong có vui vẻ hay không, dù sao cũng đã ly hôn, chuyện này cũng chẳng còn quan trọng nữa. Nếu như không phải có đứa con này, e rằng anh sẽ không bao giờ chủ động xuất hiện trước mặt Dương Cẩm Ngưng, đây dựa vào cô thế này.

Cố Thừa Đông đứng dậy, đi đến phòng sách. Tiểu nha đầu vẫn làm ra vẻ tội nghiệp, cầm lấy bút màu vẽ loạn xạ trên bức tranh. Khuôn mặt biểu cảm vô cùng sinh động.

Nhìn bức tranh cách đó không xa, anh không nhận được mà nở nụ cười.

Khi còn bé anh bị người khác chơi xấu, còn bị Cố Hoài Đông ăn hiếp, khi đó anh chỉ biết phải dựa vào chính bản thân mình. Nếu như bản thân không kiên cường, nhất định thất bại, đó là cách sống của anh, anh rất tin tưởng, anh thực ra sẽ ở một chỗ, nếu không ai đẩy anh đi, anh sẽ không đi. Cuộc sống của anh, cho dù đã kiên định, cho dù đã nỗ lực tìm kiếm thành công, nhưng nhìn chung hình như cũng thất bại.

Vì muốn anh có thể ở lại Cố gia, mẹ đã không tiếc hi sinh mạng sống của bản thân, cuối cùng vẫn không được. Mỗi tình đầu của anh, cho dù yêu anh như sinh mệnh, vẫn không thể chạy khỏi số phận, cuối cùng vẫn buồn bã rời khỏi thế gian. Anh không ngừng tự mình cố gắng, mong được nắm quyền ở Cố gia, không ngừng tìm ra điểm đột phá hơn người, từng bước lên kế hoạch, cuối cùng vẫn là công dã tràng. Hôn nhân của anh...Anh tự cười mình, cũng là thất bại lớn nhất, một phút trước còn hứa hẹn với anh, nhưng vừa quay lưng đi đã nói cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là...Cô muốn đi bệnh viện, sau đó quay người lại nói với anh, tất cả đều là âm mưu mà thôi, chính anh ngu xuẩn mới đi tin.

Mỗi lần, anh gặp khó khăn, đều tự mình vượt khó mà bước tiếp, không ai cho anh một chút ấm áp, thậm chí người bên cạnh anh, lại có thể cùng người khác tính toán để anh mắc mưu.

Nếu như còn không nhớ, không phải ngu xuẩn lắm sao?

Anh không phải thần thánh, trong thời điểm anh khó khăn nhất, anh chỉ có một mình mà thôi. Sợ rằng không ai rõ hơn anh, làm sao có được vị trí như hôm nay. Cũng đúng, mọi người thích đi ngưỡng mộ thành công của người khác, ai lại đi xem họ phải nỗ lực bao nhiêu để có mấy thứ đó chứ.

Đã để trái tim nguội lạnh, bây giờ đột nhiên lại có một dòng nước ấm chảy vào.

Tiểu nha đầu cũng nhìn thấy anh, đôi mắt đột nhiên mở to, buông bút màu trong tay xuống, chạy đến bên người anh. Cô bé ngồi xổm bên chân anh, sau đó, dùng tay xoa xoa vết thương trên chân. Thực ra sức của cô rất yếu, căn bản không có cảm giác gì, chỉ giống như phủ bụi trên giày mà thôi.

Nha đầu dường như cảm thấy mình đã lau khô rồi, sau đó đứng lên, nhìn anh như kẻ công.

Cố Thừa Đông vươn tay, xoa xoa mặt cô bé, làm sao có thể dễ thương như vậy chứ!

Anh ngồi chồm hổm trước mặt cô bé, nựng mặt cô bé một cái, “Nhớ nghe lời mẹ, biết không?”

“Cháu rất nghe lời mà.” Tiểu nha đầu chớp chớp mắt.

Cố Thừa Đông xoa đầu cô bé, để cô tiếp tục đọc sách.

Bị Dương Nghệ Tuyền đá một đá, Cố Thừa Đông đã nhận ra tính cách con bé rất giống Dương Cẩm Ngưng. Đối với tiểu nha đầu này mà nói, anh mới chính là một người người xa lạ, bất ngờ xen vào cuộc sống của con bé, càng không có tư cách quấy rối cuộc sống nhỏ bé ấy. Nhất là cô đã quen với lối sống này rồi, hơn nữa lại có bản năng nương tựa vào người phụ nữ đó.

Cố Thừa Đông đứng một lúc rồi mới đi ra.

Dương Cẩm Ngưng vẫn ngồi tại chỗ, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Người đàn ông này luôn luôn như vậy, không luyến tiếc quá khứ dù chỉ một chút, những gì đã qua nhất định để trôi qua sạch sẽ. Nếu như anh vẫn giữ, anh sẽ hạnh phúc sao? Nếu như là anh trước đây, cũng chỉ có thể là đau khổ.

Cô đang suy nghĩ, trước đây cô xuất hiện trước mặt anh như vậy, anh có phải cảm thấy cô rất ngốc không?

Có lẽ với anh mà nói anh vốn không quan tâm cô làm cái gì, dù cô làm gì anh cũng sẽ không quan tâm. Vì không quan tâm, cũng sẽ không lãng phí thời gian suy nghĩ.

Thế giới này, không phải cô muốn làm cái gì cũng có thể làm được, cô muốn chia tay thì chia tay, cô muốn trở lại thì trở lại, đem quyền chủ động và quyết định đặt trong tay người khác, thật là khó chịu.

Cố Thừa Đông nhìn cô một cái, dường như không biết nói gì.

Cô vốn cho rằng, anh sẽ hỏi cô ít chuyện của con cái, chí ít cũng hỏi cô sinh hoạt hằng ngày. Nhưng những thứ này anh đều biết, hoàn cảnh ở đây, cùng trang trí, cùng với tần suất sử dụng phòng bếp.

Cô thật muốn biết, sau khi anh biết chuyện đứa nhỏ, cùng cô thương lượng một chút về quyền nuôi dưỡng, có thể anh sẽ cùng cô anh sẽ tranh quyền nuôi con với cô, sau đó cô có thể mượn cơ hội này quẩn lầy anh. Nhưng không, anh dường như không có chút hứng thú, vẫn duy trì thái độ này.

Ý nghĩ như vậy dần thay đổi hứng thú, ai lại ngu ngốc tranh quyền nuôi dưỡng con chứ? Con cái bây giờ ngoài tác dụng tiêu tiền ra còn có tác dụng gì nữa đâu? Từ ăn mặc ngủ nghỉ đến học đại học, còn chưa kể nếu bệnh phải gặp bác sĩ, vậy sẽ tốn một món tiền lớn, hưởng hờ con lớn lên, lại rất ương ngạnh, đâu còn nhớ rõ mình đã nỗ lực gì. Giành đứa con, sau đó đối với việc lập gia đình cũng là cản trở..

Cô vì anh mà nuôi dưỡng con cái như vậy, khi nào anh vui vẻ sẽ đến thăm nó một chút, lúc bực tức không đến thăm con cô cũng không trách anh được, sau đó anh lấy một thiên kim tiểu thư có tiền có thế, không bao lâu sẽ có đứa con khác.

Cô tự mình chìm đắm trong những suy nghĩ của bản thân, ngay cả anh gọi cô cũng không nghe. Cố Thừa Đông thấy cô như vậy, cũng không gọi nữa, trực tiếp đi ra cửa.

Nghe tiếng bước chân của anh, cô giống như giật mình tỉnh giấc.

“Anh đi đâu?” Cô nhìn bóng lưng của anh.

Cố Thừa Đông quay đầu lại nhìn cô.

Dương Cẩm ngưng cắn môi, “Bạn làm sao? Ở lại thương lượng một chút về vấn đề con cái đi.”

“Vấn đề gì?”

“Không phải thấy khó mà anh trực tiếp phui mông bỏ đi chứ? Bao lâu anh thăm con một lần, lúc nào có thể mang con ra ngoài. Một tháng đưa bao nhiêu tiền cấp dưỡng, dựa vào cái gì tôi phải nuôi con của anh?” Cô nói một hơi không lộ ra chút mệt nào.

Cố Thừa Đông nhìn vẻ mặt này của cô cũng cảm thấy quen thuộc vẫn có chút phiền não, trầm tư một lúc, mới gật đầu.

Thấy anh đồng ý ở lại, cô thở dài một hơi. Vì không thể trở mắt nhìn bóng lưng anh rời đi, cảm giác ấy thật khó chấp nhận, thế nên cô mới tùy tiện tìm một lý do.

Cố Thừa Đông ngồi đối diện cô, dáng vẻ của anh và trước đây không khác nhau lớn lắm, nếu thực sự muốn nói ra điểm khác, thì là cảm giác và hứng thú, anh hiện tại giống như tỏ ra một loại “người lạ chớ quấy rầy”.

Nhưng anh cũng không mở miệng, giống như chờ cô nói.

Cô ho khan một chút, nhịn không được mà uống ngụm trà trên bàn, khó uống muốn chết. Đột nhiên nhớ đến trước đây anh pha trà cho cô, từng được cô đánh giá: cho anh sáu mươi điểm, coi như coi trọng anh.

Hiện tại chắc chắn ngay cả sáu mươi điểm cô cũng không có rồi.

Trí nhớ thật tốt, đến bây giờ cô cũng chưa quên chuyện nào, như thế lại thêm khó chịu, chẳng khác gì tự rước phiền vào người.

“Cố Thừa Đông, anh đừng nghĩ giao còn cho tôi, sau đó có thể sống tự do tự tại. Đừng mơ!” Phải cảnh cáo trước mới được.

“Vậy cô muốn cái gì?” Cố Thừa Đông giương mắt, dường như không thèm để ý đến những gì cô nói.

“Nhà xe tiền, tôi đều muốn.” Kỳ thực cô không nghĩ như vậy...

Cố Thừa Đông hạ mi, “Những thứ kia sau khi ly hôn, cô hình như không có tư cách đòi lấy.”

“Tôi chỉ đang đòi phí nuôi dưỡng, tôi nuôi con anh nhiều năm như vậy, chẳng lẽ anh không nên trả thù lao sao?”

Với ý nghĩ này của cô, Cố Thừa Đông thấy thật nực cười, “Nếu như tôi không trả thì sao?” Anh nở nụ cười, “Cô có muốn để tòa án giải quyết không? Có cần tôi giới thiệu luật sư không? Hay vẫn muốn nghe quan toàn tuyên bố tôi một tháng cấp năm trăm tám trăm một nghìn?”

Món tiền ấy, không bằng số lẻ tiền cô kiếm mỗi tháng.

Dương Cẩm Ngưng mím môi thành một đường, nhưng cặp vợ chồng sau khi ly hôn còn có thể làm bạn đúng là thánh nhân.

“Cố Thừa Đông, anh sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ. Cho dù tôi muốn, anh cũng không chi sao? Ai chẳng biết hiện tại anh là con rể của Khưu Thịnh Danh, nói anh gia tài bạc triệu cũng không sai, anh cho một chút tiền và muốn người khác chết cũng không có gì khác biệt lắm.”

Cố Thừa Đông đứng lên, “Nếu như cô định dùng thái độ này để nói chuyện với tôi, vậy không còn gì để nói.” Sau khi anh đi hai bước, lại quay đầu nhìn cô, “Ai nói cho cô, tôi trả tiền sẽ không chết người?”

Ánh mắt như đang cười của anh khiến cho cô nghi ngờ.

Nếu như cô suy nghĩ cẩn thận về đơn ly hôn kia, hẳn sẽ biết, khi ly hôn, anh đã đưa cho cô tất cả tài sản rồi, bất luận là cổ phần của Cố thị hay bất động sản, tất cả tất cả.

Dương Cẩm Ngưng siết chặt tay, trong nháy mắt nghe tiếng đóng cửa, vung tay lên, chén trà trên bàn rơi xuống đất, vỡ tan. Dương Nghệ Tuyền từ phòng sách chạy ra, thấy mảnh thủy tinh vỡ trên mặt đất, đôi mắt đảo tròn, “Mẹ, sao lại không cẩn thận thế.”

Cổ họng cô nghẹn lại, dù cô biết trong đó không bị mắc thứ gì.

“Làm bài tập xong rồi sao?” Cô tự dè nén âm thanh của mình, không muốn hù tiểu nha đầu này.

Dương Nghệ Tuyền gật đầu, lại nhìn xung quanh, giống như tìm người, lại nhìn Dương Cẩm Ngưng cái gì cũng không hỏi.

Dương Cẩm Ngưng phất tay, “Con đi chơi đi, mẹ nghỉ ngơi một chút.”

Dương Nghệ Tuyền nhìn Dương Cẩm Ngưng hồi lâu, gật đầu, nhưng cũng đi lấy chổi đến, cẩn thận quét sạch mảnh thủy tinh trên mặt đất. Sau khi làm xong, cô bé hài lòng nhìn Dương Cẩm Ngưng, “Mẹ, mẹ xem, có phải con quét rất sạch không?”

Dương Cẩm Ngưng nhìn con gái mình, gật đầu, “Rất sạch.”

Lúc này, Dương Nghệ Tuyền mới vui vẻ đi chơi.

Dương Cẩm ngưng nhìn bóng lưng của tiểu nha đầu, nhíu mày hồi lâu vẫn. Ngay cả đứa trẻ nhỏ như vậy, còn có thể hiểu hiểu những chuyện nhỏ này. Nhưng cô đã lớn như vậy, làm việc vẫn giống như một đứa trẻ. Bất luận làm cái gì, đầu tiên đều lo lắng cho bản thân, sẽ không tự đi hỏi người khác có ẩn tình gì, cũng sẽ không vì người khác mà suy nghĩ. Cô chỉ cần tốt cho mình là được, cho tới bây giờ cũng chưa từng nỗ lực.

Có thể nghĩ rằng cô tùy hứng, đương nhiên cũng rất ấu trĩ, chỉ là thói quen ỷ lại vào một người có thể chấp nhận sự hư hỏng của mình, nhưng đột nhiên có một ngày, cái người đó không thể chấp nhận, vậy sự tùy hứng này phải làm sao?

Cô cắn ngón tay mình, giây phút này, ngực cô đau nhói.

63. Chương 78

Chương 78: Để em đi trước Edit: 4ever13lue Beta: Lee, Sahara

Mộ Song Lăng nhanh gọn báo lịch làm việc, bao gồm cả mấy cuộc họp, cùng với hội đồng thương lượng nội dung, lại có cả bữa tiệc từ thiện buổi chiều của chính phủ với hội từ thiện. Mộ Song Lăng nói xong, liền đánh giá Cố Thừa Đông ngồi ở đối diện cô, sắc mặt anh vẫn không có gì thay đổi, khiến cô rất hoài nghi rốt cuộc anh có nghe cô nói chuyện hay không. Dừng lại vài giây, cô mới đặt tập văn kiện lên trước mặt Cố Thừa Đông, “Mấy người hợp tác trước đây, đều cùng nhau yêu cầu ngưng hợp tác hẳn, đây là tư liệu tôi đã chỉnh lý ra.”

Cố Thừa Đông nhìn lướt qua văn kiện này, tay không có động tác nào, không có chút hứng thú nào liếc nhìn, “Đúng trình tự pháp lý là được.”

Chẳng hề tỏ ra có ý định đi cứu vãn những tổn thất này, e là tổn thất lớn nhất cũng là đã lãng phí thời gian mà thôi.

Mộ Song Lăng nhíu chặt mày, hoàn toàn không giải thích được thái độ bình tĩnh đó của anh, hơi nghi hoặc, cho dù anh đã có sắp xếp, nhưng nên khiến đối phương phải bồi thường vi phạm hợp đồng mới đúng chứ, nhưng anh lại cứ im lặng.

Cố Thừa Đông thấy cô không đi, đuôi lông mày khẽ động, “Cô có cách giải quyết tốt nhất sao?”

Cô lắc đầu, “Nhưng ít nhất....” Chẳng lẽ lại yên lặng không nói, cho dù tìm ra người cố ý nhắm vào “Thịnh Ân Quốc Tế” thì làm sao, tổn thất thì cũng đã tổn thất, không cứu vãn được gì. Chỉ là biết rõ đạo lý này là một chuyện nhưng trong lòng không phục lại là chuyện khác.

Cố Thừa Đông cũng không bàn đến người đứng sau là sai, chỉ mỉm cười, “Đây là một dự án hợp tác, yêu cầu sự phối hợp của cô.” Anh đưa ra một văn kiện, nụ cười trên mặt nhìn không ra là có ý tốt, nhưng khiến cho người ta rét run.

Mộ Song Lăng nghi hoặc tiếp lấy văn kiện, thờ ơ lật vài trang, “Cái này và công việc của tôi có liên quan sao?”

“Tôi nghĩ cô là hợp nhất.” Cố Thừa Đông liếc nhìn cô một cái, đặc biệt ẩn ý, “Hơn nữa nếu là cô đi, tỷ lệ thành công hẳn là rất lớn.”

Mộ Song Lăng thay đổi sắc mặt, bàn tay nắm văn kiện cũng trở nên trắng bệch. Người đàn ông có đôi khi là một người đức hạnh, thích lợi dụng tất cả quan hệ, mặc kệ người khác có thích hay không anh ta vẫn sẽ ném lên họ.

Văn kiện nhìn qua không có vấn đề gì, có chuyện chỉ là công ty kia....

Nhìn Mộ Song Lãng đi ra ngoài, Cố Thừa Đông lại nói một câu, “Tôi chờ tin tốt của cô.” Về mặt là nhất định phải thắng thật khiến người ta tức chết.

Mộ Song Lãng đóng cửa lại, Cố Thừa Đông mới cầm lấy điện thoại di động, nhanh chóng gọi cho bạn học, “Định cảm tạ tôi thế nào đây?”

“Thôi đi.” Kỷ Chính Nham ngồi ở phòng làm việc cầm lấy điện thoại đi tới sửa sổ sách, “Cậu mà lại làm chuyện không có lợi sao? Cậu đoán không sai, từ khi ‘Thịnh Ân Quốc Tế’ tuyên bố do cậu nắm quyền, Cố Kế Đông liền lên tìm đến những người hợp tác với ‘Thịnh Ân Quốc Tế’, dùng giá cả rất hấp dẫn mà thu hút người. Nếu ‘Thịnh Ân Quốc Tế’ mất nguồn cung, tất nhiên sẽ khiến người tiêu dùng lo lắng, đồng thời nghi ngờ chất lượng sản phẩm. Phải biết rằng, hiện tại vấn đề quan trọng nhất là an toàn thực phẩm, nhất là sữa bột...”

Cố Thừa Đông gật đầu, “Cảm ơn cậu đã cung cấp tin tức.”

“Thừa lời.” Kỷ Chính Nham tức giận, “Cậu nói xem sau khi cậu rời khỏi, tôi tổn thất bao nhiêu hả? Tên lòng lang dạ sói, nhanh như vậy lại quên ai là người đã thu nhận cậu khi cậu nghèo túng à.”

“Đại ân không cần nói cảm ơn, không phải cậu nói thế sao?” Cố Thừa Đông nở nụ cười.

Kỷ Chính Nham lắc đầu, “Tôi nói mấy người này, thật là làm cho người ta mở mang kiến thức, đã từng là anh em tốt, giờ lại...”

“Đây mới là cách phòng bị tốt nhất, đặt lợi ích lên trên.” Cố Thừa Đông vẫn không cảm thấy bất ngờ, anh tuyệt đối hiểu cách làm hiện tại của Cố Kế Đông, hơn nữa đây không phải là chiêu duy nhất. Cố Kế Đông cũng sẽ không làm quá mức, sẽ dùng cách bình thường nhất, đi chứng minh anh ta đích thực là người quản lý công ty tốt.

Trong máu của người đàn ông, trời sinh có tính cạnh tranh, nhất là khi thấy đối thủ xứng tầm.

Cố Thừa Đông ngắt điện thoại, tiếp tục ngồi trên ghế xoay, âm thầm suy tư...

Liên tục mở mấy cuộc họp, sau đó anh mới tạm nghỉ. Mộ Song Lãng nhìn chằm chằm Cố Thừa Đông, anh không nói nhiều lắm, nhưng mỗi câu nói ra, tuyệt đối đều là trọng điểm. Người như vậy, phải giữ lực chú ý tập trung cao độ, đại não lúc nào cũng bị buộc chặt, tư duy nhanh nhẹn, trật tự chính xác. Cô mở một cái khác, một người đàn ông thành công, cần các phương tiện để nỗ lực, một người đàn ông gây dựng thành công sự nghiệp, có đúng hay không càng phải nỗ lực rất nhiều? Cố Thừa Đông là như vậy, một người đàn ông như thế...

Rời khỏi phòng họp, Cố Thừa Đông dường như nghĩ gì đó, đột nhiên liếc nhìn cô một cái, khiến cô cảm thấy quái lạ.

Mộ Song Lãng cùng Cố Thừa Đông đến bữa tiệc từ thiện tiếp theo, cô đi theo phía sau Cố Thừa Đông, bởi vì mãi nghĩ công việc, hoàn toàn không chú ý người đàn ông phía trước dừng bước, thiếu chút nữa là đụng phải, đang muốn mở miệng hỏi lại phát hiện cách đó không xa có một cô gái đang đứng, hơn nữa rất là quen thuộc.

Mộ Song Lãng liếc nhìn Cố Thừa Đông, “Có cần...”

“Không cần.” Cố Thừa Đông trực tiếp cự tuyệt ý tốt của Mộ Song Lãng, chỉ nhìn Dương Cẩm Ngưng, “Có chuyện gì?”

Mộ Song Lãng cảm thấy hơi ngại ngùng nhưng thật ra thì cũng rất hiếu kỳ... Cô giả vờ nhìn trời, làm như không hề hóng hớt.

Dương Cẩm Ngưng đứng trước mặt Cố Thừa Đông, “Chuyện lần trước, không phải chưa có kết luận sao?” Cô liếc mắt nhìn Mộ Song Lãng ở phía sau Cố Thừa Đông, thực sự là chướng mắt, “Tôi nói chuyện con.”

Thanh âm không lớn không nhỏ, vừa vặn khiến cả ba người ở đây đều nghe thấy.

Cố Thừa Đông nhìn chằm chằm Dương Cẩm Ngưng, xác định thái độ nghiêm túc của cô, lại nhìn đồng hồ, “Nếu như cô rất rảnh rỗi, không ngại chờ chút, nửa giờ sau hẹn tại quán là phê đối diện.”

Dương Cẩm Ngưng hé miệng, cái gì mà bảo cô rất nhàn a.

Giọng điệu Cố Thừa Đông hoàn toàn nghiêm túc, hoàn toàn không có ý định cho cô mặc cả. Có thể coi đối phương là người ngoài cũng là một hạnh phúc. Cơ hội từng có không biết trọng, đến khi mất đi rồi mới tiếc nuối, mới nhận ra anh đối với mình thật sự rất tốt. Nhưng tại sao khi nắm trong tay, lại có nó là đương nhiên?

“Được.” Dương Cẩm Ngưng gật đầu, không tiếp tục dây dưa.

Cô từng nói, cô là một người sĩ diện, trước mặt “người ngoài” sẽ tuyệt đối không lộ ra sự “vô văn hóa” của mình..

Cô đứng ở đó, nhìn Cố Thừa Đông và Mộ Song Lăng rời khỏi, cũng chẳng rõ bọn họ có thật sự đi bàn công việc hay không, nhưng cô không có tư cách đi hỏi anh.

Cảm giác mình không có tư cách, thực sự là rất không thoải mái.

Dương Cẩm Ngưng ngồi trong quán cà phê, tay liên tục khuấy cà phê, đến lúc nhìn vào thì thấy buồn nôn chết mất, lại gọi một ly khác.

Cũng không biết cô nghĩ gì, lại muốn đợi Cố Thừa Đông ở đây. Có lẽ là thái độ thờ ơ của anh với mình sao? Chịu không nổi cảm giác khi anh xem mình như không tồn tại?

Người ta luôn luôn ích kỷ như thế, có thể chấp nhận việc một người vốn đối với mình không được tốt lắm lại từ từ đối tốt với mình, nhưng không có cách nào chấp nhận được một người đang đối tốt với mình đột nhiên đối xử không tốt nữa.

Cô hy vọng, Cố Thừa Đông có thể oán giận cô, sau đó mắng cô vì những chuyện cô đã làm trong quá khứ, như vậy cô có thể thuyết phục mình rằng anh rất quan tâm cô, nhưng anh tuyệt đối sẽ không làm như thế. Anh muốn buông bỏ, sẽ triệt để buông bỏ, sẽ không xuất hiện bên người đó nữa, nhờ đó cũng sẽ không lãng phí thời gian suy nghĩ.

Nếu như cô lại xuất hiện trong cuộc sống của anh, có phải anh sẽ dứt khoát coi cô như một người hoàn toàn xa lạ không? Nếu vậy, cô nhất định sẽ rất đau khổ, vô cùng đau khổ.

Khi cô không biết mình đã lãng phí bao nhiêu cà phê, cuối cùng Cố Thừa Đông cũng tới.

Giờ phút này, không hiểu sao cô lại có chút cảm động. Nhưng vẻ mặt của anh, giống như đi làm việc vậy, không có tâm tình khác.

Anh hoàn toàn trở về lúc bọn họ chưa kết hôn, lúc bọn họ chính là người xa lạ. Trái đất thật rất tròn, đi một vòng lại trở lại điểm xuất phát, mà một số tình cảm cũng vậy, đi một vòng cuối cùng lại trở lại như xưa.

Bồi bàn lập tức đến hỏi anh cần dùng gì, anh tùy ý nói ra tên một loại cà phê, sau khi bồi bàn đi khỏi không bao lâu liền bùng lên.

“Anh bận lắm sao?” Dương Cẩm Ngưng thấy trán anh lấm tấm mồ hôi, vốn định lấy khăn tay lau cho anh, nhưng động tác này..... hiện tại cô không làm được, cũng không có tư cách làm.

Hóa ra những thứ mất đi không chỉ là tình cảm của đối phương dành cho mình, mà còn là những việc làm nhỏ nhặt như thế.

“Bình thường.” Dường như anh không muốn nhiều lời, tuy rằng vẫn chưa trực tiếp hỏi cô muốn nói gì, nhưng biểu hiện này, bao hàm ý định thúc giục, giống như đề tài mà hai người nói chuyện giờ đây chỉ còn là về đứa con, những chuyện khác anh không hề quan tâm.

“Tôi nghĩ, ít nhất chúng ta nên bàn về con một chút, không chỉ là việc anh cấp phí nuôi dưỡng.” Cô nháy mắt một cái, bản thân cũng thấy mình đúng là kỳ quặc.

“Được, cô nói đi! Tôi nghe.”

Về mặt của anh rất nghiêm túc, khiến cô nghĩ nếu như thân mình không nói thì mình là một kẻ cố tình gây sự.

“Nghệ Tuyền là con gái anh, cái này không có cách nào phủ nhận, thế nên anh đến gặp con bé là hợp tình hợp lý, tôi cũng sẽ không ngăn cấm. Tôi chỉ muốn nói với anh, giờ học và nghỉ ngơi của con bé, từ đầu tuần đến thứ sáu đều đi nhà trẻ, sáng sớm bảy giờ phải dậy, ăn sáng xong, đợi khải bảy giờ bốn mươi ngồi xe, tám giờ đến nhà trẻ. Buổi chiều ba rưỡi tan học, bình thường đi ngủ hơn tám tiếng, cuối tuần sẽ ngủ nhiều hơn một chút. Anh nếu như muốn đưa con bé đi chơi, thì sau ba giờ rưỡi đến đón nó, không thì cuối tuần cũng được.” Cô chậm rãi nói xong, mới nhìn về mặt Cố Thừa Đông.

Cố Thừa Đông suy nghĩ một hồi, sau đó gật đầu.

“Có điều, nếu như anh muốn đón con bé đi, trước tiên gọi báo cho tôi trước. Vì thỉnh thoảng tôi sẽ dẫn con bé về với ông bà.” Đây là mới câu quan trọng nhất.

Anh vẫn gật đầu, “Tôi đã biết, còn có chuyện gì khác không?”

Từ lúc anh đến cho đến lúc cô nói xong, cũng chỉ mới mười phút. Nhưng cô đã đợi anh hơn một tiếng, bây giờ anh hỏi cô có chuyện gì khác không, thật ra cũng chẳng còn gì để nói.

Cô lắc đầu, thực sự không biết nói gì, không ngờ bọn họ lại đến nước này.

Cố Thừa Đông liếc nhìn cô một cái, sau đó đi thanh toán.

Cô vẫn ngồi một chỗ không hề động. Cố Thừa Đông quay đầu nhìn bóng dáng mỏng manh của cô, sau đó chậm rãi xoay người, bước ra ngoài.

Hai tay cầm ly cà phê, đột nhiên cô nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn bóng lưng anh rời đi, anh đi mỗi lúc một xa, tựa như đi ra khỏi thế giới của cô.

Cô đứng bật dậy, “Cố Thừa Đông.”

Cố Thừa Đông nghe thấy cô gọi thì dừng lại.

Cô chạy đến bên cạnh anh.

Anh nhìn cô, tưởng cô còn điều gì muốn nói.

Nhưng cô chỉ mỉm cười, “Để tôi đi trước.”

Em không muốn nhìn bóng lưng của anh...

64. Chương 79

Chương 79: Kí sự xem mắt Edit: 4ever13lue Chính dịch: Sahara

Cuối tuần, Cẩm Ngưng đưa Dương Nghệ Tuyền về Dương gia. Tả Tàn Phương đã chuẩn bị một bàn ăn ngon. Phùng Quyên cũng ở đây, xem ra cô và Dương Nhất Sâm phen này nhất định nên chuyện. Dương Nghệ Tuyền vừa vào đến nhà, liền chạy đến ôm Dương Nhất Sâm thắm thiết, cảm thấy như thể vẫn chưa đủ, cô bé liền bắt cậu giơ một chân ra để mình ngồi lên, vẻ mặt tràn ngập sự thích thú.

Cẩm Ngưng bất đắc dĩ nhìn Dương Nghệ Tuyền. Dương Nhất Sâm dung đưa một bên chân, một tay nắm lấy tay Dương Nghệ Tuyền, sợ cô bé không chú ý ngã trên đất.

Dương Nghệ Tuyền chơi đùa với cậu xong mới đi tìm ông ngoại đòi ăn kẹo QQ.

Dương Lập Hải bế cô bé đến thư phòng, buông cô bé xuống rồi ngồi xổm trước mặt, lấy ra một túi kẹo QQ đường, “Tuyền Tuyền của ông mấy ngày nay có ngoan không nào?”

“Đương nhiên rất ngoan ạ.” Dương Nghệ Tuyền chu mỏ.

“Vậy bé ngoan có nghe ông ngoại nói không?”

Con mắt nhìn chăm chăm bao QQ đường, Nghệ Tuyền dứt khoát gật đầu.

“Nghe ông ngoại hỏi, gần đây có phải có một chú hay tới tìm con không?”

Nghệ Tuyền ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu.

“Chú kia có tốt với Tuyền Tuyền không?”

“Rất tốt, chú mua cho con rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon, còn đưa con đi chơi thật nhiều nơi...”

“Vậy chú đối với mẹ có tốt hay không?” Dương Lập Hải tiếp tục thăm dò.

Cô bé suy nghĩ một hồi, đáp, “Không biết, nhưng chú không có đưa mẹ đi ăn.”

Dương Lập Hải mở to hai mắt: “Chú ấy có qua đêm hay không? Chính là có ở lại nhà con không?”

Cô bé cau mày, “Chú ấy sao lại ở nhà con được? Chẳng phải mọi người vẫn nói chỉ có bố mẹ mới có thể ở cùng với con sao?”

Dương Lập Hải xoa xoa đầu cô bé, đưa túi kẹo QQ cho cô bé. Trong lòng ông thở dài, đêm qua, ông và vợ cũng đã nói chuyện này. Làm cha mẹ chẳng lúc nào nguôi được lo lắng, hết lo cho con trai lại lo cho con gái.

Trước đây, Dương Cẩm Ngưng không hề đề cập tới chuyện này, bọn họ khuyên cũng không nghe. Nhưng hiện tại Cố Thừa Đông đã trở về, chuyện này không thể không quan tâm. Nếu như Cố Thừa Đông vì con gái mà làm hòa với Dương Cẩm Ngưng, đương nhiên là chuyện mà họ hài lòng nhất. Nhưng Cố Thừa Đông hiện tại lại đang lên như điều gặp gió ở “Thịnh Ân Quốc Tế”, liệu anh ta có dễ dàng từ bỏ mọi thứ vì con gái hay không?

Ông lắc đầu, chuyện này quả thực không đơn giản.

Tả Tần Phương và Phùng Quyên cùng nhau làm cơm. Dương Cẩm Ngưng không ngừng khen ngợi tay nghề nấu nướng của Phùng Quyên, còn ngẫm ám chỉ Dương Nhất Sâm có con mắt.

Bé Nghệ Tuyền cũng tấm tắc: “Ngon hơn mẹ nấu.”

Đương nhiên, kết quả là tiểu nha đầu bị mẹ đánh một cái.

Ăn cơm xong, Phùng Quyên chủ động thu dọn, bởi vì cô nhìn ra, Dương Lập Hải và Tả Tần Phương dường như đều muốn nói chuyện với Dương Cẩm Ngưng, cô ở chỗ này dù sao cũng không tiện lắm.

Dương Nhất Sâm ôm bé Nghệ Tuyền vào trong phòng chơi.

Tả Tần Phương nhìn Dương Lập Hải ý bảo ông mở miệng.

Dương Lập Hải cau mày, nhìn Dương Cẩm Ngưng vẫn còn đang vô tư ngồi bên cạnh, “Thừa Đông trở về tìm con sao?”

Từ thứ tư Dương Lập Hải đã gọi điện nhắc cô cuối tuần này nhất định phải về nhà là cô đã biết có chuyện. Có lẽ cô không thể giấu giếm được nữa, cũng không thể nói dối hết lần này tới lần khác bởi vì mọi người nhất định là đã biết được điều gì đó. Giờ mà cô nói dối sẽ càng khiến họ suy nghĩ lung tung.

Dương Cẩm Ngưng gật đầu.

Tả Tần Phương có vẻ hồ hởi hơn, “Nó đối với Tuyền Tuyền thế nào?”

Dương Cẩm Ngưng cảm thấy rất hối hận vì đã về đây để phải đối mặt với vấn đề này, “Có thái độ gì chứ? Cứ như vậy thôi.”

“Cái gì là cứ như vậy?” Tả Tần Phương vô cùng bất mãn với câu trả lời của cô.

“Trước thế nào thì giờ vẫn vậy.” Vấn đề này thực sự tàn nhẫn, người đàn ông kia hoàn toàn không có ý định làm gì vì con gái, cũng không cho rằng vì có một đứa con mà có thể cải thiện quan hệ giữa hai người. Vẫn cứ như xưa, không ai ảnh hưởng tới ai.

Dương Lập Hải ra hiệu cho Tả Tần Phương đừng kích động, nhưng bà không kìm được, “Trước đây con một mình nuôi con, bố mẹ cũng đã mắt nhắm mắt mở để con tự quyết định, nhưng giờ Cố Thừa Đông đã về, thái độ của cậu ta đã rõ ràng như vậy, lại còn có vợ sắp cưới, con cũng nên suy nghĩ cho bản thân đi. Con không phải đứa trẻ mười tuổi, nên làm thế nào tự mình nghĩ cho kĩ.”

Dương Cẩm Ngưng im lặng, nắm chặt tay, không biết mượn cớ gì phản bác.

Dương Lập Hải lại nhìn vợ mình, sau chuyển ánh mắt đến Dương Cẩm Ngưng, “Cẩm Ngưng, những gì mẹ nói con cũng nên suy nghĩ. Bố mẹ cũng chỉ vì muốn tốt cho con. Thành Thừa Đông đó bố cũng rất thích nó, nhưng hai con đã ly hôn lâu rồi, nó cũng đã có cuộc sống mới, hai đứa cũng không nên tiếp tục dây dưa, đối với ai cũng đều không có lợi.”

Những thứ này cô đều biết, cô và anh đã ly hôn, đã thoát ra khỏi cuộc đời nhau.

Tất cả chỉ là do cô ngoan cố dù mọi người đều khuyên cô từ bỏ và bắt đầu cuộc sống mới. Thế giới lớn như vậy, nhiều người như vậy, có ai mà không phải rời khỏi nhau? Chuyện nam nữ si tình cuối cùng cũng sẽ không thành mà thôi, có lẽ sau này khi nhớ lại, sẽ tự cười bản thân lúc ấy đã quá hồn nhiên và ấu trĩ.

Cuộc hôn nhân ấy, kể cả lúc mới bước chân vào cho tới bây giờ đã thoát ra, cô vẫn luôn chứng minh bản thân có thể sống rất tốt. Đúng, cô đã làm được.

Thế nhưng, bản thân cô đang mong muốn cái gì?

Lòng cô trống trải.

“Bố mẹ muốn con làm như thế nào?”

Tả Tần Phương thấy cô có vẻ thỏa hiệp, liền đưa một tấm ảnh chụp ra, “Đây là con trai của bạn mẹ, sự nghiệp ổn định, gia cảnh cũng tốt. Con xem rồi chọn một ngày nào đó hai đứa gặp nhau nói chuyện. Mẹ cũng từng gặp nó rồi, vừa tuấn tú vừa lịch sự.”

Dương Cẩm Ngưng cũng không để tâm lắm nhưng cô chỉ nghĩ, nếu anh ta là một người xuất sắc như thế, liệu có coi trọng cô? Nghĩ vậy nhưng cô cũng không lên tiếng, chỉ gật đầu với mẹ.

Hai người hẹn gặp trong một nhà hàng khá sang trọng. Dương Cẩm Ngưng tới sớm hơn người đàn ông kia. Dù biết hiện tại đàn ông đứng giờ chẳng có mấy người nhưng cô vẫn không tránh khỏi tức giận.

Một lúc lâu sau, một người đàn ông đi vào, “Xin chào Dương tiểu thư.” Đối phương cười với vẻ áy náy, “Tắc đường, để cô đợi lâu, thật không phải.”

Dương Cẩm Ngưng quan sát người đàn ông này, tầm hai mươi bảy tuổi, phong thái dễ chịu. Những người đàn ông tướng mạo thế này chắc chắn thời đại học có nhiều cô gái theo đuổi, nhìn qua thì thấy anh ta tuấn nhã phong độ, nhưng thật ra trong mắt lại ẩn chứa một cái “hư hỏng” cổ hữu, trước mắt thầy cô cha mẹ thì ngoan ngoãn nghe lời nhưng sau lưng lại chống đối, tuy nhiên chẳng có ai phát hiện ra được cả.

“Cũng không chờ lâu lắm.” Dương Cẩm Ngưng kêu bồi bàn tới, gọi món ăn.

Bồi bàn vừa đi, chỉ còn lại có hai người bọn họ, bầu không khí có chút gượng gạo. Dương Cẩm Ngưng bỗng cảm thấy áp lực.

“Nhìn bên ngoài trông anh đẹp trai hơn trong ảnh.” Dương Cẩm Ngưng tùy ý mở đầu câu chuyện, cũng không muốn hỏi đến các chủ đề công việc nhàm chán.

Trần Tử Hàn mỉm cười, “Còn cô thì không khác trong ảnh chụp là mấy,, tôi vừa nhìn có thể nhận ra ngay.”

Dương Cẩm Ngưng nhìn quanh, quả nhiên, hiện tại trong nhà hàng đã có rất nhiều người, anh ta nói như vậy cũng không sai.

Cũng giống như nhiều người khác, khi đi xem mắt sẽ hỏi một vài vấn đề nào đó. Đúng lúc Dương Cẩm Ngưng đang định lên tiếng hỏi thì anh ta đột ngột đứng dậy, chạy ra khỏi nhà hàng. Đáng vẻ rất vội vã, như thể đuổi theo người nào rất quan trọng.

Dương Cẩm Ngưng sững sốt một chút, liếc mắt nhìn áo khoác đặt trên ghế. Chất vải rất tốt, xem ra công việc đãi ngộ khá tốt. Thực ra trong đầu cô chỉ nghĩ, dù sao anh ta cũng sẽ phải quay lại lấy áo, cho nên cô không cần làm bộ hiếu kỳ mà chạy theo.

Quả nhiên, một lúc sau, anh ta quay lại.

Anh ta vẫn còn đang thở hổn hển, dù cho đã không chế rất tốt.

Anh ta lại ngồi xuống, nhưng đáy mắt xuất hiện một sự xót xa, vừa lóe lên đã vội vụt tắt,, khiến cho người ta không kịp bắt được. Anh ta mỉm cười với Dương Cẩm Ngưng, “Thật vô ý, vừa này cứ tưởng là gặp được người quen...”

Anh ta nói như vậy, cũng chính là không muốn nói chuyện này, chủ động đưa ra một câu nói lướt qua.

Nhưng một người quen, sao lại có thể chạy vội như thế....

“Một người rất quan trọng với anh?” Dương Cẩm Ngưng dường như cảm thấy một chút hứng thú, người đàn ông ở tuổi này, đặc biệt là người có địa vị nhất định, ở nơi công cộng, xưa nay đều chú ý hình tượng của mình, nếu không phải người đặc biệt, sẽ không hành động mất kiểm soát như vừa rồi.

Trần Tử Hàn hơi sững sốt một chút, “Không biết...”

Dương Cẩm Ngưng nghe có chút kỳ lạ, nhún mày.

“Mối tình đầu của tôi.”Ồ, anh ta chủ động trả lời.

“Anh còn nhớ cô ấy?” Dương Cẩm Ngưng buông đũa, “Hay là, anh vẫn còn yêu cô ấy?”

Trần Tử Hàn lắc đầu, “Không biết, tôi không biết mình có nhớ cô ấy không, có còn yêu cô ấy không. Tôi chỉ biết, lúc không nhìn thấy cô ấy, thật sự tôi đã cố gắng để bản thân không nhớ tới cô ấy, cố gắng làm việc như bình thường, nhưng một khi vừa nhìn thấy cô ấy, lập tức lại muốn biết cô ấy sống thế nào, có ai chăm sóc cô ấy hay không. Tôi không rõ mình có còn yêu cô ấy hay không, nhưng tôi biết, chỉ có cô ấy mới có thể khiến tôi đuổi theo.”

Dương Cẩm Ngưng im lặng trong chốc lát, cô vốn muốn hỏi, nếu như vậy, vì sao còn chia tay. Nhưng nguyên nhân chia tay có rất nhiều, hoàn cảnh, tính cách đều là nhân tố quyết định, liệu có thể nói rõ sao?

“Đã như vậy, anh đuổi theo thì làm được gì?” Dương Cẩm Ngưng hạ mi mắt, đã không có dự định làm hòa, cần gì phải đuổi theo.

Vấn đề này, dường như người đàn ông đối diện đã từng được hỏi qua.

“Cô đã ăn táo ta bao giờ chưa?” Trần Tử Hàn giống như vô tình mở miệng, “Lúc còn bé tôi rất thích ăn táo ta, khi đó thỉnh thoảng lại tích góp tiền để mua táo ăn. Tôi vẫn nghĩ đó chính là đồ ăn vặt tôi thích nhất. Sau này khi đã lớn, táo ta đã bốn mươi năm đồng một túi, tôi biết nó ngon hơn thứ táo trước kia mình ăn. Nhưng hiện giờ không phải tiết kiệm từng hào để mua táo nữa, thậm chí có thể vào siêu thị mua một đồng táo ta về nhưng tôi lại không muốn. Tôi không tìm thấy cảm giác thèm ăn như xưa nữa, cũng sẽ không tiết kiệm tiền để mua nữa... Mà cô ấy đối với tôi, chính là thứ táo ta năm xưa, vĩnh viễn không gì có thể thay thế.”

Dương Cẩm Ngưng ngơ ngác nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi đối diện.

Cô mơ hồ hiểu được ý tứ của anh ta, dù cho anh gặp lại người phụ nữ quan trọng nhất trong đời mình, dù cho cô ấy đã xinh đẹp dịu dàng hơn rất nhiều so với năm xưa, thì cũng không còn người lúc ban đầu nữa rồi.

Trong đời người sẽ có một vài thứ không thể thay thế. Dù hiện tại bạn đã thay đổi thế nào thì trong ký ức của ai đó, bạn sẽ vĩnh viễn không thể thay thế được chính mình trong những ấn tượng thuở ban đầu của người ấy.

Dương Cẩm Ngưng gật đầu, “Tôi hiểu ý của anh, vậy hôm nay vì sao anh...”

“Mẹ tôi buộc tôi đến, vừa vặn tôi đang đi công tác ở đây, ngày mai liền quay về thành phố Yên Xuyên...”

Dương Cẩm Ngưng đã hiểu ra, đối phương thành thực như vậy, ngay cả gia cảnh và công việc của cô cũng không cần hỏi, anh ta không có ý định phát triển quan hệ với cô, hoặc chính là hiện tại anh ta không có ý định với bất kỳ ai.

“Tôi đã hiểu.”

Bữa cơm này rất ngon miệng, cuối cùng chia tay, bọn họ cũng không có trao đổi số điện thoại với đối phương.

Cô đứng tại chỗ, nhìn người đàn ông càng đi càng xa. Có lẽ, thực sự còn có người đang đuổi theo sự tốt đẹp ban đầu của mình, thành công hay thất bại, đều là tự mình lựa chọn. Mỗi tình đầu, lúc nào cũng đẹp như vậy, nhưng số người có cơ hội bảo vệ mối tình đầu của mình thật sự không nhiều lắm.

Cô không rõ lắm, mối tình đầu của Trần Tử Hàn có phải đang ở thành phố này hay không, liệu anh ta có thể tìm lại được duyên phận với người ấy hay không, nhưng cô sẽ chúc phúc cho họ.

Cũng tại giờ khắc này, cô hiểu ra, có một số người thật sự không thể thay thế.

Bởi vì cho dù nhìn thấy người khác ưu tú cỡ nào, cô cũng không nhìn thấy giữa mình và họ có tương lai. Cô hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng được mình có thể chung sống cùng một người đàn ông khác cả đời.

Có một số người sẽ lựa chọn ai đó tạm bợ, sống đến đầu bạc răng long.

Nhưng lại có một số người, họ cố chấp tìm kiếm người duy nhất trong sinh mệnh của mình, không ai có thể thay thế.

Dương Cẩm Ngưng đứng lặng người trước dòng xe cộ vội vã, dưới ánh đèn nê-ông sáng rực. Cô nhắm mắt lại.

Giữa biển người mênh mông này, cô chỉ cần có anh ở bên mình.

Mở mắt, cô mỉm cười. Cuối cùng cô cũng biết, đây là thứ mà cô mong muốn. Chương 80: Có sói tới Edit: 4ever13lue Chỉnh dịch: Sahara

Mấy ngày tới, Cố Thừa Đông lại phải đi công tác ở tỉnh khác nên tranh thủ cuối tuần này mang Dương Nghệ Tuyền đi chơi. Theo giao ước với Dương Cẩm Ngưng, anh gọi điện báo trước với cô, nhắc cô chuẩn bị một ít đồ cần mang đi ra ngoài cho Dương Nghệ Tuyền.

Dương Cẩm Ngưng nghiêm túc lắng nghe Cố Thừa Đông nói, thậm chí cô còn nghĩ, nhất định hiện tại anh đang nhíu mày tự hỏi còn phải mang theo gì nữa.

Rốt cục gác điện thoại, Dương Cẩm Ngưng mới báo cho Dương Nghệ Tuyền, hôm nay sẽ đi ra ngoài chơi.

Nghệ Tuyền vô cùng hài lòng, lập tức đi lấy túi xách, tự mình chuẩn bị những thứ cần khi đi ra ngoài, tất cả đều chuẩn bị đầy đủ hết, không cần Dương Cẩm Ngưng phải làm... Động tác rất nhanh.

Sau khi thu dọn xong, tiểu tử kia liền tự đi tìm quần áo trong tủ, lựa chọn bộ mình thích nhất, lấy ra mặc thử, đồ bẩn liền tùy tiện ném loạn xuống đất.

“Dương Nghệ Tuyền, con lại không nghe lời.” Dương Cẩm Ngưng đi qua, định nhặt quần áo lên, đến gần thì lại buông ra, lấy tay chỉ vào sau gáy con bé, “Nhặt quần áo lên mang đi giặt cho mẹ.”

Cô bé bất động.

“Mẹ đếm đến ba. Một, hai...”

Đếm chưa đến ba, cô bé lập tức nhặt quần áo đi về phía máy giặt.

(Dương Cẩm Ngưng dạy con miễn chê!)

Bạo lực cách mạng chính là cách cơ bản giải quyết tất cả vấn đề.

Dương Nghệ Tuyền lại rất hăng hái, thay quần áo, dọn dẹp tốt tất cả, nhưng Cố Thừa Đông còn chưa tới đón.

Dương Cẩm Ngưng mở TV, bị Dương Nghệ Tuyền đi tới đi lui trước TV làm phiền, “Chú thể nào còn chưa đến, sao chú còn chưa đến.”

“Con đếm đến một trăm đi, chú sẽ đến.” Dương Cẩm Ngưng tức giận.

“Một, hai, ba... Mười sáu, mười tám, mười chín...”

“Mười sáu rồi đến mấy?” Dương Cẩm Ngưng trừng mắt.

Dương Nghệ Tuyền giơ ngón tay ra tính, phụng phịu, “Mười sáu, mười bảy, mười tám... Mẹ phiền quá, hại con lại phải đếm lại một lần.”

“Ai bảo con ngốc.”

“Bà ngoại nói con giống mẹ.”

“Con...”

Cô bé không để ý tới mẹ, tiếp tục đếm. Đếm tới một trăm rồi, cô bé vác ghế ra ban công, đứng lên nhìn bãi xe đỗ ngoài kia, căn bản là không có ai.

Cô bé rất tức giận chạy ào vào phòng khách, “Mẹ nói dối, vẫn không có tới...”

“Con có để mẹ yên không, nhiều lời quá.”

“Mẹ là một tên lừa đảo.”

Dương Cẩm Ngưng liếc mắt, tắt TV, nghĩ ngày hôm nay cần phải dạy dỗ con gái mình, “Mẹ không có lừa con, là vì...chú kia có việc phải hoãn lại, nếu như không hoãn lại, thì con đếm đến một trăm, chú khẳng định sẽ đến.”

Là bố nhưng vẫn còn gọi là chú, khoe miệng Dương Cẩm Ngưng run lên một chút, cảm giác thực sự là kỳ quái.

Dương Nghệ Tuyền chu cái miệng nhỏ nhắn vẻ không tán thành.

Dương Cẩm Ngưng vẫy tay, gọi Nghệ Tuyền lại. Tuy rằng tức giận, nhưng vẫn phải đi qua. Dương Cẩm Ngưng xoa đầu cô bé, “Sau này con đừng gọi là chú nữa.”

“Gọi... Ba.” Cũng không phải không thể.

Cô bé tròn mắt nhìn mẹ mình, “Mẹ muốn chú làm ba của con?”

Dương Cẩm Ngưng day trán, “Gọi ba là được rồi, nhiều lời quá.”

“Mẹ ghét con.” Cô bé méo máo

Bên ngoài có tiếng còi xe, Nghệ Tuyền lập tức đi xem thử, nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, cô bé hài lòng đi lấy túi xách, “Chú tới.”

Dương Cẩm Ngưng liếc cô bé một cái.

“Không đúng, là ba tới.”

Dương Nghệ Tuyền lưng đeo túi xách, định đi ra thì bị mẹ gọi lại.

“Quay lại. Con có quên gì không?”

Cô bé sửng sốt một lúc, sau đó, lục lọi đồ trong túi xách lấy ra tra một hồi, “Không có. Đủ rồi ạ.”

“Con nghĩ kĩ lại đi.” Dương Cẩm Ngưng hết sức kiên trì.

Cô bé tìm lại một lần, “Thật không có quên.”

“Cho con một cơ hội nữa, nghĩ xem.”

“Không quên không quên không quên.” Tức chết đi.

Dương Cẩm Ngưng gượng gạo nói, “Con ra ngoài chơi vui như vậy, không định mang mẹ cùng đi sao?”

“...” Không muốn!!!

Dương Nghệ Tuyền đành âm ức xuống lầu với mẹ. Nếu như không có mẹ, cô bé có thể tùy tiện ăn cái gì, muốn mua thì tùy ý mua. Có mẹ ở đây, cô không thể ăn nhiều thứ, có nhiều món đồ chơi cũng không mua được.

Thấy Cố Thừa Đông xuống xe mở cửa cho mình, Nghê Tuyền, “Mẹ muốn đi cùng con.” Đường như cảm thấy được ánh mắt Dương Cẩm Ngưng ở phía sau, cô bé lập tức đổi giọng, “Không đúng, là con muốn mẹ cùng đi với con.”

Cố Thừa Đông nhìn thoáng qua phía sau cô bé, không tỏ thái độ.

Khi Nghê Tuyền chuẩn bị leo lên ghế phụ lái, Dương Cẩm Ngưng kéo vai cô bé lại, cô bé lập tức hiểu ra ý mẹ: “Con ngồi sau với mẹ.”

Dương Cẩm Ngưng rất hài lòng, trong bụng thầm cân nhắc hôm nay có nên cho con gái ăn thỏa thích hay không.

Cố Thừa Đông lái xe cũng không nhanh lắm, anh nhìn qua kính chiếu hậu, hỏi: “Ở nhà trẻ có nghe lời cô giáo không?”

“Con rất nghe lời, cô giáo nói con rất ngoan.”

“Vậy thành thích của con cũng rất tốt?”

“Đương nhiên rồi ạ, con đều thi được 100 điểm.”

Dương Cẩm Ngưng liếc cô bé một cái. Gì chứ, 100 điểm? Trừ khi cô giáo bị hoa mắt.

“Tốt lắm, thi cuối kỳ xong, chú sẽ kiểm tra bài thi của con.”

“Con nhất định sẽ được một trăm điểm.” Cô bé khá tự tin.

Sau khi xuống xe, Cố Thừa Đông liền chủ động cầm cặp cho cô bé.

Tiểu tử kia nhìn Cố Thừa Đông, híp mắt cười, “Cảm ơn ba.”

Giọng nói non nớt truyền đến tai, Cố Thừa Đông ngây người.

Dương Cẩm Ngưng phát hiện giờ khắc này anh dường như không biết nên làm gì, khóe miệng mấp máy nhưng không thành tiếng, vẻ mặt biến đổi liên tục, dường như muốn cười mà không dám. Cô chưa bao giờ thấy anh như thế, thật sự không giống anh. Lúc này, anh chỉ là một người cha, được con gái mình gọi “ba”.

Cố Thừa Đông rốt cục bình tĩnh lại, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghê Tuyền.

Cô bé nhìn chằm chằm anh, “Tay ba không mềm bằng tay mẹ.”

Một câu nói ngây ngô của cô bé khiến Cố Thừa Đông lập tức rút tay về, sợ tay mình quá mức thô ráp, sẽ làm xước da thịt non nớt.

Dương Cẩm Ngưng cắn môi, chuyện gì cũng có qua có lại, cô chê trách anh không vô trách nhiệm, nhưng chính cô đã cướp đi quyền làm cha của anh.

Nghê Tuyền chủ động nắm tay Cố Thừa Đông, “Con muốn chơi cái kia.” Cô bé chỉ vào khu trò chơi có rất đông trẻ con đang hét chói tai.

Cố Thừa Đông gật đầu không chút suy nghĩ, “Được.”

Dương Cẩm Ngưng đứng một bên nhìn Cố Thừa Đông và con gái. Cái gì cô bé cũng đều muốn ném thử, chơi thử, không hề sợ hãi, thật chẳng giống một đứa bé bốn tuổi gì cả.

Cô bé thích thú chạy đến bên cạnh Dương Cẩm Ngưng, “Mẹ, mẹ có muốn cùng chơi không?”

Dương Cẩm Ngưng lắc đầu, “Con chơi đi.”

Ngày hôm nay mẹ rất dễ chịu, như vậy đòi ăn KFC chắc sẽ không sao đâu nhỉ?

Thế là cô bé đòi đi ăn KFC, Dương Cẩm Ngưng không kịp ngăn cản, Cố Thừa Đông đã đồng ý mất rồi. Ngồi ở trong xe, Dương Cẩm Ngưng nhìn con gái, đúng là có chỗ dựa có khác.

Lúc tới quán KFC, Nghê Tuyền háo hức muốn tự mình gọi món, cô bé nhìn chị phục vụ, tươi cười nói: “Em muốn một phần gia đình..” TV có quảng cáo loại này.

“Con ăn cho hết đó nha?” Dương Cẩm Ngưng nhìn chăm chăm con gái mình.

“Chúng ta cùng ăn mà, không phải mẹ nói cả nhà gồm bố mẹ và con sao? Lần này chúng ta đương nhiên ăn phần gia đình.”

Lời nói ngô nghê của cô bé có sức đả thương rất lớn.

Dương Cẩm Ngưng chuyển ánh nhìn, vừa đứng lúc chạm phải ánh mắt Cố Thừa Đông, anh chìn chăm chăm cô hai giây, lấy tiền ra trả.

Ngày hôm nay Dương Nghệ Tuyền chơi đùa vô cùng vui vẻ, muốn chơi gì thì chơi, muốn ăn gì thì ăn. Trên xe về nhà, cô bé tựa vào lòng mẹ mà ngủ.

Cố Thừa Đông nhìn lướt qua kính chiếu hậu, rồi lái xe nhanh hơn một chút.

Dương Nghệ Tuyền ngủ hết sức thoải mái, một tay ôm lấy thắt lưng Dương Cẩm Ngưng.

Bởi vì duy trì một tư thế qua lâu nên cánh tay bị tê, Dương Cẩm Ngưng đưa tay kia lên xoa xoa nắn nắn. Cố Thừa Đông nhìn thấy, chỉ im lặng không nói gì.

Xe dừng trước khu nhà.

Cố Thừa Đông xuống trước, mở cửa xe, vươn tay ra ôm lấy cô bé, động tác vô cùng cẩn thận, sợ quấy rối mộng đẹp của cô bé.

Dương Cẩm Ngưng xoa bóp cánh tay mình mới từ từ ra khỏi xe.

Cô vốn định nhận lại Nghệ Tuyền từ tay anh, để anh đi về, nhưng không ngờ anh lại bế con lên nhà. Nếu như lúc trước bọn họ chưa từng xa nhau, cũng sẽ giống như ngày hôm nay, một nhà ba người ra ngoài chơi, sau đó về nhà.

Cô thậm chí mong muốn giờ khắc này có thể lâu hơn một chút.

Tôi trước cửa căn hộ, Cố Thừa Đông tránh sang một bên để Dương Cẩm Ngưng mở cửa.

Anh cẩn thận đặt Nghệ Tuyền lên giường, rồi chậm rãi cởi giày và áo khoác cho cô bé. Dương Cẩm Ngưng đứng ngoài cửa, nhìn động tác cẩn thận và vẻ mặt nghiêm túc của anh, tay cô nắm lấy cánh cửa, cô lại tự nhủ, cứ như vậy cũng tốt rồi.

Cô đã hai lần nghĩ như vậy, đây là lần thứ ba.

Cô quên mất câu chuyện “Có sói tới!”, lần thứ ba sói thật sự tới, nhưng không ai tin nữa.

65. Chương 81-82

Chương 81,82: Vị hôn thê Edit: Chilli Mai, 4ever 13lue Chính dịch: Sahara

Cố Thừa Đông đã tới Yên Xuyên được ba ngày, bàn bạc kí kết hợp đồng khiến anh có phần mệt mỏi. Tài xế vừa đỗ xe ở cửa khách sạn, Cố Thừa Đông đã lập tức xuống xe, vốn dĩ muốn lên phòng ngủ một giấc nhưng lại có điện thoại gọi đến. Anh nhìn cái tên liên tục chớp động trên màn hình di động, hàng lông mày khẽ nhíu lại. Giờ anh đang ở Yên Xuyên, cho dù đối phương có nói cái gì anh cũng không thể làm được. Hơn nữa, anh cũng không phải là một người thích dây dưa. Nhưng không hiểu sao, ngón tay dừng ở phím tắt mãi không chịu bấm xuống, cuối cùng anh nhận điện.

Dương Cẩm Ngưng một tay cầm di động, một tay cầm tờ báo. Bài báo đưa tin nữ minh tinh mà cô thích vừa kết hôn với người cô ta yêu, Dương Cẩm Ngưng bất giác nở nụ cười, tuy nhiên cũng không quên chính sự, cô nói với giọng vui vẻ: “Nghe nói anh đi công tác ở Yên Xuyên?”

Về mặt Cố Thừa Đông không có gì biến đổi, ánh nắng chói chang rơi trên mặt nhưng anh cũng không hề nhíu mày, chân vẫn đứng nguyên tại chỗ: “Ừ.”

“Vậy giờ anh rảnh chứ?”

“...”

“Tôi chỉ sợ đã làm phiền anh thôi, nếu như anh đang bận thì coi như tôi chưa gọi điện tới vậy.”

Cố Thừa Đông đổi tay cầm điện thoại: “Có việc gì?”

“Thực ra cũng không có gì, chỉ là tâm trạng không được tốt lắm nên tới Yên Xuyên du lịch. Nghe nói ở đây phong cảnh rất được. Nhưng không ngờ, vừa xuống xe lại phát hiện ra ví tiền bị rơi đâu mất, giờ chỉ còn mỗi cái điện thoại trong người, cho nên...”

Cố Thừa Đông trầm mặc, rất lâu mới lên tiếng: “Ồ!”

“...” Đây là cái kiểu phản ứng gì thế? Dương Cẩm Ngưng chớp mắt, bực mình đến nỗi ném cả tờ báo trong tay đi, “Tôi đã gọi điện về nhà bố mẹ nhưng không thấy ai nghe máy, không biết họ đang làm gì. Nếu không vì không liên lạc được với họ thì tôi cũng không muốn làm phiền anh thế này!”

Kiểm có vớ vẩn.

Cố Thừa Đông vẫn đứng im trước đầu xe, tài xế vốn định chạy xe vào bãi đậu xe cũng phải bất động theo anh, đành ngồi im đợi anh cho phép ra về.

“Cô hiện tại đang ở đâu?” Anh thờ ơ nói một câu, sắc mặt tỏ ý thỏa hiệp.

“Bên xe XX”

Cố Thừa Đông bỏ điện thoại xuống, suy nghĩ một chút rồi đưa lên tai, “Đừng chơi trò chơi, đừng lãng phí pin, điện thoại để ở chế độ standby.”

Dương Cẩm Ngưng lặng im nghe Cố Thừa Đông dặn dò, một nỗi chua xót dâng lên. Nếu là trước đây, cô sẽ cảm thấy đây là chuyện bình thường, nhưng giờ phút này cô lại nhận ra sự lo lắng trong giọng nói của anh.

“Ừ.”

Cố Thừa Đông xoay người, lại ngồi vào trong xe, nói với tài xế địa điểm.

Lúc anh tới nơi, Dương Cẩm Ngưng đang ngồi im, khoanh hai chân trên ghế, cả người cuộn lại, dáng vẻ cô nhỏ bé, gầy yếu. Trong tay cô cầm chiếc Ipad, vẻ mặt chăm chú, thỉnh thoảng biểu cảm lai biến đổi, hình như cô ấy đang xem phim thì phải? Bộ dạng này đâu có vẻ đau khổ của người bị mất trộm?

Về mặt Cố Thừa Đông biến đổi, có lẽ do tâm trạng cô tốt nên mới nhớ tới anh, mới gọi anh tới đây.

Giả vờ đáng thương mà không biết tự giác gì cả.

Dương Cẩm Ngưng đang xem một bộ phim hoạt hình Nhật Bản, tên là “Princess Mononoke”, cũng không nổi tiếng lắm, vô tình tải về nên ngồi xem.

Lúc nhìn thấy dung nhan thật của công chúa Mononoke, Dương Cẩm Ngưng chợt thấy thất vọng. Khi nam chính nói câu “Em đẹp quá!”, cô liền bật cười nghiêng ngả.

Cười xong, cô định xem tiếp thì lại chợt phát hiện ra Cố Thừa Đông đang đứng nhìn mình.

Tình cảm đôi khi giống như việc mua bán. Nhiều người chỉ nhìn thấy có lợi mới bằng lòng trả giá, nhất định không chịu để mình lỗ vốn. Phụ nữ lúc nào cũng thích mở rộng thế giới tình cảm của bản thân, sau đó để mặc mình chìm đắm trong đó, mỗi lần như vậy lại một lần so đo tính toán, cho rằng người khác không hiểu mình, không quan tâm mình. Đàn ông cũng thích đem tình cảm của mình vào một thế giới riêng, nhưng thế giới ấy tương đối nhỏ, bởi vì anh ta còn có sự nghiệp, tiền đồ, bạn bè, cho nên khoảng không gian dành cho người anh ta yêu trở nên nhỏ hẹp. Người phụ nữ vì thế mà cảm thấy bất an, lo lắng, vui buồn thất thường. Chính điều này lại khiến cho đàn ông nghĩ rằng phụ nữ không thể nói lý.

Dương nhiên cũng có một số đàn ông coi trọng tình cảm tuyệt đối, thế nhưng họ lại bị phụ nữ cho là loại người không có tiền đồ, không có chí tiến thủ. Thế gian này quả nhiên chỗ nào cũng tồn tại mâu thuẫn.

Dương Cẩm Ngưng yên lặng cất Ipad, ngẩng đầu lên nhìn Cố Thừa Đông, đồng thời cũng điều chỉnh lại tư thế ngồi.

Cố Thừa Đông đi đến bên người cô, “Tên trộm sao lại không có mắt thế nhỉ...” Anh liếc mắt qua cái Ipad trong tay cô.

“Có lẽ hẳn ta là lính mới.” Dương Cẩm Ngưng trả lời chắc chắn, “Hơn nữa, thứ tôi cầm trong tay thế này, chắc chắn không có ai can đảm đoạt đi!”

Ánh mắt của Cố Thừa Đông bị thu hút bởi bắp chân li ti những vết sưng đỏ. Anh chợt nhớ lại nhiều năm trước, khi ấy anh mới vào công ty, vì hoàn thành một dự án mà mọi người bắt anh phải dài thọt một chuyến du lịch ở ngoại ô, còn nhất định bắt anh phải đưa bà xã theo. Buổi tối, tất cả mọi người đều ra ngoài chơi thì cô ngồi một mình phụng phịu vì bị muỗi đốt, trách không ai nói với mình ở đây nhiều muỗi đến thế, cô luôn yêu quý thân thể của mình. Lúc đó anh nhìn cô dưới ánh trăng, bỗng nhiên có cảm giác vui vẻ, không phải là cười trên nỗi đau của người khác, chỉ cảm thấy biểu hiện của cô rất thú vị.

Lúc đó cô phát hiện anh đang nhìn lên mình, liền giận dữ nói: “Có thể tuyển chọn một cô gái xinh đẹp đi cùng cơ mà, sao anh không làm? Vợ anh hiện giờ phải mang cái bộ dạng quỷ này, anh nhìn có thấy hả hê không?”

Thật sự không hả hê, chỉ là vẻ mặt này của cô khiến anh cảm thấy hứng thú mà thôi. Nhìn bộ dạng lúc đó của cô, anh đã nghĩ, à, đó là một người phụ nữ tính tình không tốt. Nhưng dù sao anh cũng thấy như vậy thú vị hơn một cô gái đoan trang.

Một đoạn kí ức nhỏ hiện lên trong đầu Cố Thừa Đông, anh nhẹ nhàng thở dài, “Đi thôi!”

Dương Cẩm Ngưng ngồi vào trong xe, cô ngồi ở ghế sau, Cố Thừa Đông ngồi vị trí phó lái, có lẽ anh muốn giữ khoảng cách với cô.

Cảm giác bị gạt bỏ đúng là không hề dễ chịu.

Dương Cẩm Ngưng khẽ cắn môi, mới chậm rãi mở miệng, cố gắng nói bình thản, “Tôi muốn đến khách sạn tốt nhất, nếu không tốt thì tôi không ở được.” Dừng một chút, tiếp tục, “Nếu như nghĩ rằng tôi quá lãng phí, thì bớt chút tiền ăn đi cũng được, tôi không thể nào chịu được những nơi không tốt.”

Cô nói xong, Cố Thừa Đông còn không có tỏ thái độ mà tài xế cô nhìn không chớp mắt đầy vẻ ngạc nhiên. Dương Cẩm Ngưng cũng nhìn lại ông ta, ông ta sẽ không cho rằng cô là tình nhân bên ngoài của Cố Thừa Đông chứ? Nghĩ đến khả năng này, Dương Cẩm Ngưng cảm thấy khó chịu.

Cô đã tìm hiểu rồi, thành phố Yên Xuyên được coi là trung tâm tổ chức hội nghị lớn, muốn ở trong khách sạn nổi tiếng nào cũng phải đặt phòng trước, nếu không, muốn tìm một gian phòng trống thật đúng là rất khó. Cô nhếch miệng, đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật chu đáo, làm gì cũng suy nghĩ đầu ra đầy.

Tình hình giao thông không tốt lắm, kẹt xe nghiêm trọng.

Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm bóng lưng Cố Thừa Đông, cô nỗ lực liệu có tác dụng không?

Xe dừng lại trước cửa một nhà hàng sang trọng, Cố Thừa Đông xuống trước, sau đó Dương Cẩm Ngưng cũng xuống xe theo.

Cô ôm Ipad bên người, điện thoại di động trong túi quần, hiện tại nhìn qua mấy thứ như vậy, cảm thấy là dư thừa.

Đột nhiên Cố Thừa Đông dừng bước, lẽ ra anh nên đưa cô tới sân bay, mua vé máy bay cho cô về nhà chứ không phải đưa cô tới khách sạn thế này. Nhưng anh chưa kịp quay người lại thực hiện thì trong đầu đã nổi lên một suy nghĩ, nếu cô đã cố ý tới đây, đương nhiên sẽ nghĩ trăm phương nghìn kế ở lại.

Dương Cẩm Ngưng đang định hỏi anh sao lại dừng lại thì anh lại tiếp tục đi về phía trước.

Ra khỏi thang máy, Cố Thừa Đông mở cửa một căn phòng. Anh đứng ở cửa, quay đầu lại nhìn cô: “Đêm nay cô ngủ ở đây.” Giọng nói kiên quyết không cho ai thương lượng.

Đây hẳn là nơi anh ở, vậy hôm nay anh định ngủ ở đâu?

Dương Cẩm Ngưng không hỏi, chỉ gật đầu, “Biết rồi.”

Cô vào trong phòng thì nghe được tiếng chân anh rời đi.

Căn phòng này bày trí rất vừa ý cô, hơn nữa lại còn có mùi vị của anh, trên trà có một cái gạt tàn đã đầy tàn thuốc, cô dường như có thể tưởng tượng ra anh ngồi trên sô pha, ngón trỏ và ngón giữa kẹp điếu thuốc, khói thuốc từ từ bay lên, đáng vẻ anh lúc ấy chắc chắn rất hút hồn.

Ngồi xe lâu khiến Dương Cẩm Ngưng có chút uể oải, muốn đi tắm, nhưng lại phát hiện mình không áo ngủ, cô tìm quanh, phát hiện một cái va ly bên tường. Bên trong đều quần áo của Cố Thừa Đông, mỗi một bộ đều được gấp cẩn thận, có thể liếc mắt đã thấy cái nào mặc bên ngoài, cái nào mặc bên trong.

Tay cô lướt qua mấy bộ quần áo, cuối cùng dừng ở một bộ cái áo sơ-mi màu xám tro, lấy ra so lên người mình. Một người đàn ông cho dù gầy đi nữa, quần áo anh ta mặc trên người một cô gái cũng vẫn là rộng.

Ừm, có thể mặc làm váy ngủ.

Cầm áo sơ-mi, cô hài lòng đi vào phòng tắm. Lúc đi ra thì nghe được có người gõ cửa chính, cô tiện tay cầm khăn lau qua đầu rồi đi mở cửa.

Cố Thừa Đông đứng ở cửa, ánh mắt đầu tiên là rơi vào mái tóc ướt của cô, sau đó mới nhìn đến áo sơ-mi cô đang mặc. Áo sơ-mi mặc đơn giản trên người cô, vạt áo rủ xuống tự nhiên, vừa vặn che khuất hông cô, lộ ra một đôi chân thoát nhìn rất mê hoặc. Áo dính nước ẩm ướt dán lên cơ thể cô, không khỏi khiến cho người khác liên tưởng tới cảm giác khi luồn tay vào trong...

Cố Thừa Đông nhẹ giọng hừ một tiếng, âm thanh đủ nhỏ, có lẽ chỉ có chính anh mới cảm nhận được. Xem ta, đàn ông không ai là không háo sắc.

Anh di chuyển ánh mắt đi chỗ khác: “Tôi mang áo ngủ đến.”

Dương Cẩm Ngưng liếc nhìn cái túi trong tay anh. Cảm thấy khó hiểu, rõ ràng là anh có chìa khóa, sao còn gõ cửa? Hay là anh muốn chứng minh giữa họ đã không còn đủ thân thiết để tự tiện vào phòng?

Cố Thừa Đông cầm áo ngủ vào trong phòng, lúc quay ra đến cửa, nghĩ thế nào anh lại quay lại đặt chìa khóa lên bàn, cuối cùng mới đi ra ngoài. Dương Cẩm Ngưng không nói gì, lặng lẽ nhìn theo.

Cố Thừa Đông đi rồi, cô buồn chán lôi ipad ra xem phim nhưng không có hứng thú, một lúc sau, cô quyết định cố gắng ngủ.

Nhưng có lẽ do lạ giường nên cô không ngủ được. Nằm trên giường của anh nhưng lại không được thấy anh, không tốt chút nào.

Cuối cùng, cô lôi hết quần áo của anh trong va li ra, bày trên giường, rồi nằm lên quần áo anh, như thế mới khiến cô thỏa mãn.

Dương Cẩm Ngưng luôn để tự bản thân mình ngủ tới lúc nào thì ngủ, không cố gắng phải dậy giờ nào giờ nào, cũng không thích bị người khác quấy rối.

Có tiếng gõ cửa, cô cho rằng là Cố Thừa Đông nên cũng mặc kệ quần áo lung tung, tóc tai bù xù đi ra mở cửa, dù sao cũng không phải là anh chưa từng thấy cô như thế.

Cửa vừa mở ra, cô liền ngây ngẩn cả người.

Mô Song Lăng đứng ở ngoài cửa cũng sững sờ, hoàn toàn không ngờ người mở cửa sẽ là Dương Cẩm Ngưng.

Dương Cẩm Ngưng liếc mắt nhìn văn kiện Mô Song Lăng ôm trong tay, hẳn là đến tìm Cố Thừa Đông, nhưng cảnh tượng này hoàn toàn ngoài dự liệu của đối phương. Dù hiểu lắm, Dương Cẩm Ngưng cũng không muốn giải thích.

Ánh mắt của Mô Song Lăng rơi vào trên ngực Dương Cẩm Ngưng.

Cô cau mày, lúc này mới tự nhìn lại ngực mình, nút cài lung tung, sai lệch, một nút cài nút tiếp theo lại không cài, để lộ cảnh xuân. Như vậy rất mất mặt, Dương Cẩm Ngưng lại do dự xem có nên để mặc thế không hay cài lại.

Lúc học cấp hai, một bạn học nào đó sang phòng ngủ mượn đồ, gõ cửa mới phát hiện cô bạn kia chỉ mặc một cái quần lót, tay còn đang cầm áo ngực, lập tức kinh ngạc, đối phương thản nhiên nói một câu, “Đều là con gái, sợ cái gì?”

Dương Cẩm Ngưng lấy trộm câu nói của người bạn đó, “Đều là phụ nữ, có gì hay mà nhìn.”

Khóe miệng Mộ Song Lăng hơi co rút, lui một bước về phía sau, Dương Cẩm Ngưng chuẩn bị đóng cửa.

“Tôi tìm Cố Thừa Đông.” Mộ Song Lăng ngăn cô lại, miệng vẫn mỉm cười, không hề tỏ ra bị ảnh hưởng vì hành vi ám muội của Dương Cẩm Ngưng.

“Tôi không giam giữ anh ta, cô muốn tìm thì cứ tìm.” Ngưng một chút, cô hỏi, “Cô tìm anh ấy làm gì?”

Mộ Song Lăng nhẹ nhàng cười, thái độ tự tin, “Tôi tìm vị hôn phu của tôi, tôi nghĩ không cần nói rõ với bất kì ai.”

Nụ cười trên mặt Dương Cẩm Ngưng hoàn toàn tiêu tán, giống như thể bị người ta đánh cho một bạt tai. Câu nói kia mang theo sự cảnh cáo, khiến cô triệt để thanh tỉnh.

Mộ Song Lăng và Cố Thừa Đông là vợ chồng chưa cưới, mà cô tới nơi này, muốn làm gì chứ? Phá hư tình cảm người khác sao?

Mộ Song Lăng vẫn chưa đi ngay, mà dừng lại thưởng thức nét mặt của Dương Cẩm Ngưng, tựa như đang xem tấu hài.

Sự giằng co kỳ quái của hai cô gái bị Cố Thừa Đông phá vỡ. Anh bảo Mộ Song Lăng đi ăn sáng xong rồi bàn công việc. Sau đó, anh liếc nhìn Dương Cẩm Ngưng, “Quần áo này tốt như vậy sao, không dỡ ra à?” Thấy cô không phản bác, anh nói tiếp: “Thay quần áo xuống dưới ăn sáng.”

Hai câu nói thông báo đơn giản, hoàn toàn không phải ý muốn của cô.

Dương Cẩm Ngưng lườm anh một cái, trong lòng muốn bốc hỏa.

“Anh thật sự định hôn cùng Mộ Song Lăng sao?”

“Ngày hôm đó không phải cô cũng có mặt tại hiện trường sao?”

Cô mím môi, “Vậy anh dẫn tôi tới đây làm gì?”

“Không phải cô bị trộm tiền nên tìm tôi giúp sao?”

Cô mím môi, nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt này, “Anh muốn kết hôn cùng Mộ Song Lăng, sau đó sống quá hạnh phúc, đem con giao cho tôi nuôi nấng, tôi nói cho anh biết, anh đừng mơ. Đừng nghĩ chuyện tốt gì đều bị anh chiếm lấy, để tôi một mình nuôi con, sau đó anh sống hạnh phúc mỹ mãn cùng cô gái khác, tôi không phải là thánh mẫu, dựa vào cái gì tôi phải làm thế?”

“Dựa vào việc cô tự sinh con ra.”

“Thực sự là khôi hài, không có anh tôi có thể sinh con được sao? Có cần đi xét nghiệm ADN không, xem có phải là con của anh không, anh có phải chịu trách nhiệm hay không? Nếu như anh không chịu trách nhiệm, tôi sẽ phá hỏng danh tiếng của anh. Đừng tưởng tôi không dám.”

Sắc mặt Cố Thừa Đông trầm xuống, “Cô đương nhiên dám, cô có cái gì mà không dám, cũng không phải đã từng làm sao, tôi tin rằng cô rất có kinh nghiệm.”

Sắc mặt Dương Cẩm Ngưng trở nên trắng bệch, sự hận thù của người đàn ông trời dấy, cũng không kém so với phụ nữ.

66. Chương 83-84

Chương 83: Nuôi con không dễ dàng

Dịch: Sahara

Cuộc đối thoại giữa Cố Thừa Đông và Dương Cẩm Ngưng kết thúc không mấy vui vẻ. Chuyện này cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng Cố Thừa Đông, anh từ lâu đã quen với tính khí ấy của cô, chỉ cần bị người khác kích động một lúc thôi là đã từ bình yên chuyển sang nổi trận lôi đình.

Cố Thừa Đông đi xuống tầng trệt của khách sạn, Mộ Song Lăng đang ngồi ăn sáng trong nhà hàng. Chắc là cơm ở đây rất ngon, nhìn bộ dạng cô có vẻ rất hài lòng, anh nhìn mà cũng thấy thèm ăn.

Cố Thừa Đông đi tới trước mặt Mộ Song Lăng, gõ gõ nắm tay lên bàn.

Mộ Song Lăng ngẩng đầu, nhìn anh một cái rồi lại tiếp tục cúi xuống ăn.

Anh lại gõ.

Lần này Mộ Song Lăng đặt cái bát sang một bên, cầm khăn giấy lên lau miệng, tiện thể lau luôn vết bẩn trên bàn.

Thấy cô ta không có dấu hiệu muốn đi, Cố Thừa Đông đành phải ngồi xuống.

“Anh thấy không, cuộc sống của chúng ta đều thất bại.” Làm xong tất cả, Mộ Song Lăng mới nhìn đến Cố Thừa Đông, “Hay là đây là bằng chứng chứng tỏ chúng ta là một đôi trời sinh nhỉ?”

Cố Thừa Đông không đáp, chỉ nhếch miệng.

Mộ Song Lăng mím môi: “Tâm sự chút nhé! Thực ra tôi cũng khá hiểu kỳ về anh, rõ ràng là tỏ thái độ giữ khoảng cách với vợ cũ, rõ ràng không phải một người hay dây dưa, rõ ràng rất kiên quyết trong vấn đề tình cảm, vậy vì sao vẫn không từ bỏ? Là vì cảm thấy hành động ấy của bản thân cũng không có gì to tát? Hay là vẫn chưa thể buông tay?”

“Cô muốn nói gì?” Cố Thừa Đông có vẻ rất hứng thú, khẽ nhếch cằm.

“Nếu anh không có ý định giảng hòa, thì cũng đừng để cho cô ấy hy vọng cái gì nữa. Phụ nữ đôi khi chỉ cần được đối xử tốt là sẽ cho rằng đối phương quan tâm đến ý mình.” Mộ Song Lăng dựa lưng ra sau, “Anh hiểu ý tôi chứ?”

Cố Thừa Đông chỉ im lặng. Nét mặt anh cho thấy rõ anh đã từng do dự, có lẽ là anh chưa từng làm chuyện mà anh muốn làm. Trong số những việc anh đã làm, có một vài việc là anh cảm thấy mình phải làm, cũng có một vài việc là anh coi đó là chuyện nên làm, nhưng hầu như chưa có chuyện gì anh làm vì thích.

Mộ Song Lăng vẫn quan sát Cố Thừa Đông, dường như muốn nhìn rõ tâm gan anh: “Nếu còn do dự, vì sao...”

Cố Thừa Đông bật cười: “Không muốn phải sống mãi như thế.”

“Cái gì?”

“Dày vò nhau một hai lần là đủ rồi, không muốn cứ tiếp tục như vậy.” Thực ra, anh có thể hiểu ám hiệu của Cố Thừa Đông, hiểu quyết định của Dương Cẩm Ngưng khi đó, vì thế anh chỉ phẫn nộ, chứ không hề thù hận họ. Không thể chấp nhận cũng chỉ là vì sự thiếu tin tưởng của đối phương đã ăn sâu vào xương tủy, anh không muốn cuộc sống của mình cứ mãi phải chịu đựng ánh mắt nghi ngờ của người khác.

Đối với hôn nhân, anh yêu cầu cũng không quá cao, chí ý anh không muốn hai người cứ dày vò nhau mãi, thật sự rất mệt mỏi.

Cuộc đời ngắn ngủi, đã phạm sai lầm một lần, không muốn có lần thứ hai.

Ánh mắt Mộ Song Lăng nhìn Cố Thừa Đông, nửa hiểu nửa không.

“Tôi hỏi xong rồi, vừa nãy anh định nói chuyện gì?”

Cố Thừa Đông ngẫm nghĩ một lúc: “Đừng khích cô ấy!”

Mộ Song Lăng trợn mắt kinh ngạc, rồi bật cười: “Anh định dùng cái gì để trao đổi điều kiện với tôi?”

“Vậy cô cứ tiếp tục khích cô ấy đi!”

Mộ Song Lăng bực mình, chửi thầm trong bụng.

Mấy ngày sau, Dương Cẩm Ngưng tự mình đi loanh quanh thăm quan Yên Xuyên, rồi tiện xe Cố Thừa Đông quay về Mạc Xuyên.

Sau khi về Mạc Xuyên, hai người cũng ít gặp nhau, nhưng tin tức về Cố Thừa Đông thì không phải không có. Trên mấy diễn đàn tin giải trí là hình ảnh Cố Thừa Đông và Mộ Song Lăng cùng nhau đi vào một bệnh viện, có lẽ là đi thăm Khuê Thịnh Danh.

Trong lòng Dương Cẩm Ngưng thầm nghĩ, tấm ảnh này còn có sức mạnh hơn cả ảnh hai người đi vào khách sạn cùng nhau.

Mấy ngày sau, đột nhiên Dương Cẩm Ngưng nghĩ tới một chuyện. Cô nhìn Nghệ Tuyền đang quỳ rạp dưới mặt đất chơi xe điều khiển từ xa: “mặt đất sạch lắm, sạch hơn cả quần áo của con rồi đấy!”

Bé Nghệ Tuyền lập tức hiểu rõ mẹ đang mắng mình lau nhà bằng quần áo. Bị mẹ nói vô số lần, da mặt cô bé cũng trở nên dày: “Càng tốt, không phải lau nhà mà!” Nói rồi cô bé tiếp tục nằm sấp.

Dương Cẩm Ngưng thở dài, đứng dậy đi tới bên cạnh con gái, một tay lôi cô bé lên: “Còn tiếp tục thế nữa thì con ngủ dưới nền nhà luôn đi, đừng ngủ trên giường nữa.”

Nghệ Tuyền mếu máo.

Dương Cẩm Ngưng buông con gái, một lúc sau mới hỏi: “Con có thích ba không?”

Nghệ Tuyền tiếp tục chơi, thấy chiếc ô tô đâm vào chân bàn, vô cùng bực mình.

“Thích!” Cô bé đáp lấy lệ.

“Thế con có muốn tới nhà ba ở mấy ngày không?” Dương Cẩm Ngưng dụ giọng dỗ dành con gái.

Nghệ Tuyền lập tức dừng chơi, trừng mắt vẻ kinh ngạc lẫn vui sướng: “Có có!”

Dương Cẩm Ngưng ảo não, nuôi con lớn xong bảo cho nó đi mà nó lại thích thú đến thế, không thèm giả vờ nhớ mẹ một chút.

Dương Cẩm Ngưng lấy di động ra đưa cho Nghệ Tuyền, bảo cô bé tự nói chuyện với Cố Thừa Đông, làm như mọi chuyện không liên quan tới mình.

“Ba con nói gì?” Dương Cẩm Ngưng hỏi sau khi Nghệ Tuyền tắt máy.

“Ba nói ngày mai tới đón con.” Vẻ mặt cô cùng tự hào.

Dương Cẩm Ngưng còn muốn nói gì thì đã bị con gái chặn họng: “Ba không nói muốn mẹ đi cùng, mẹ không được đi theo!”

Dứt lời, cô bé lập tức bị mẹ “ngược đãi”.

Bé Nghệ Tuyền thu dọn đồ đạc của mình, Dương Cẩm Ngưng ngồi nhìn, tỏ ra rất khó chịu: “Con có muốn dọn cả nhà đi luôn không?”

Cô bé thần nhiên đáp: “Mẹ nói phòng này của con cơ mà, không cần dọn đi.” Dù sao cũng vẫn là phòng của mình!

Dương Cẩm Ngưng hít sâu, phải bình tĩnh, bình tĩnh...

Nghệ Tuyền lại vác ghế ra ban công, nhìn thấy ba, lập tức cúi xuống đeo ba lô lên lưng, tay còn xách một cái túi, chuẩn bị đi ra cửa. Dương Cẩm Ngưng ngồi trên sofa, nhìn con gái bỏ đi không thèm quay đầu lại nhìn mình một cái, trong lòng chợt buồn, cảm giác cứ như là con gái sắp đi lấy chồng, sắp được hưởng hạnh phúc nên quên mất mình.

Dương Cẩm Ngưng đứng dậy đi ra cửa. Nghệ Tuyền đang đi giày, cô liền đưa tay ra véo má con gái, cuối cùng cũng nguôi giận, yên tâm quay vào nhà ngồi.

Nghệ Tuyền nhìn mẹ một cái, rồi xoa xoa hai má, sau đó đi thẳng ra khỏi nhà.

Cô bé vô cùng hào hứng chui vào xe, dùng cặp mắt xoe tròn nhìn Cố Thừa Đông.

Cố Thừa Đông có lẽ bị nụ cười của cô bé lây nhiễm, đưa tay lên vỗ vào mặt cô bé: “Sắp được nghỉ rồi, con có nhớ hứa sẽ được 100 điểm thi không?”

Cô bé tỏ ra rất tự tin: “Đương nhiên con sẽ được 100 điểm.”

Cố Thừa Đông lái xe đi: “Lúc ra khỏi nhà có chào mẹ không?”

“Không ạ.”

Cố Thừa Đông liếc cô bé: “Vì sao?”

“Con quên mất.”

“...”

“Ba là ba con, ba và mẹ sinh con ra, thế tại sao con lại chui ra từ bụng mẹ? Sao không phải chui ra từ bụng ba?” Tiểu quỷ bắt đầu phát huy tính cách không hiểu liền hỏi đến cùng.

Cố Thừa Đông nhíu mày: “Ba cũng rất muốn hỏi sao con lại ở trong bụng mẹ chui ra.”

Tiểu quỷ ngẫm nghĩ: “Con quên mất rồi!”, chẳng nhớ gì hết, “Chắc là tại mẹ con đẹp!”

Cố Thừa Đông: “...”

Chưa tới nhà mà Nghệ Tuyền đã ngủ mất, lúc xe vừa dừng thì cô bé tự tỉnh lại, hào hứng đi theo Cố Thừa Đông lên gác. Lúc đứng trong thang máy, thấy ba ấn nút, cô bé cũng đòi ấn. Cố Thừa Đông không cho cô bé ấn, cô bé lập tức nhìn chằm chằm anh không nói chuyện.

Tiểu quỷ này đúng là tính tình cổ quái. Cố Thừa Đông kết luận.

Nghệ Tuyền không hề lạ nhà, ngày đầu tiên vô cùng vui vẻ, được Cố Thừa Đông đưa ra ngoài mua rất nhiều đồ ăn. Cô bé dường như muốn ăn hết những gì mà thường ngày không được ăn, mua cho cô bé thì cô bé lập tức cười, không mua thì mặt sẽ ỉu xiu.

Nghệ Tuyền chỉ ở lại mấy ngày nên Cố Thừa Đông cũng không thuê bảo mẫu, đành phải đi đâu cũng đưa cô bé theo. Ở công ty có việc, anh không dám để bé ở nhà một mình, đành dặn dò bé kĩ, đến nơi không được đụng chạm chảy nhảy lung tung.

Kết quả...

Tiểu quỷ lôi giấy tờ trên bàn làm việc ngồi xuống đất hí hoáy vẽ, lúc sau lại vẽ viên bản thiết kế thành nắm, rồi lại lấy túi giấy đựng tài liệu kê xuống móng để ngồi.

Cố Thừa Đông bị con gái chọc tức. Lúc thấy sắc mặt anh sa sầm lại, cô bé còn nhìn anh bằng ánh mắt vô tội. Cuối cùng anh đành phải vạch ra một giới hạn: “Không được đi qua chỗ này, con chỉ có thể ngồi ở đó chơi.”

Tạm thời thỏa hiệp, tiểu quỷ gật đầu.

Giải quyết công việc xong, Cố Thừa Đông day trán. Trong phạm vi chơi đùa của Nghệ Tuyền, ghế dài, ghế tựa đều xiên xẹo lệch lẹo, trên mặt đầy rơi đầy giấy, còn cô bé đang ngồi tô tô vẽ vẽ... lực phá hoại đúng là không hề tầm thường.

Thấy con gái như vậy, Cố Thừa Đông bắt giắc mỉm cười.

Vẽ xong tranh, Nghệ Tuyền đứng dậy giơ lên: “Ba, con vẽ đẹp không?”

“Con mang lại gần đây cho ba xem.”

Dương Nghệ Tuyền lắc đầu: “Ba bảo con không được ra khỏi chỗ này mà.”

Cố Thừa Đông thở dài bất lực: “Con vẽ cái gì thế?” Đen thui một mảnh thế kia.

“Vẽ ba mà!”

Cố Thừa Đông: “...”

Mộ Song Lăng vừa vào liền trông thấy cảnh tượng trong này làm cho hoảng sợ. Cô nhìn Nghệ Tuyền, lại nhìn Cố Thừa Đông: “Anh làm bố thật là thất bại!”

Cố Thừa Đông cũng thấy đúng: “Lúc người khác mất mặt, lẽ ra cô nên làm bộ như không thấy mới phải!”

Mộ Song Lăng bật cười, đặt tập văn bản lên bàn cho Cố Thừa Đông ký.

Cô liếc nhìn Nghệ Tuyền, không kìm được đi đến bên cạnh cô bé: “Con tên gì?”

Tiểu quỷ nhìn Mộ Song Lăng, không nói gì.

Ồ, lãnh đạm quá nhỉ? Mộ Song Lăng sửng sốt: “Lúc người lớn hỏi, con không trả lời là không lễ phép đâu nhé, trẻ con không lễ phép thì cô giáo sẽ không yêu, sẽ không phát phiếu hoa đỏ cho con!”

“Con thích phiếu hoa hồng!”

“...” Mộ Song Lăng hít sâu, “Sao vừa nãy không trả lời cô?”

“Mẹ nói không được nói chuyện với người lạ!” Nghệ Tuyền tiếp tục vẽ tranh.

“Mẹ con nói sai rồi.”

Tiểu quỷ tức giận: “Mẹ không sai! Mẹ nói gì cũng đúng!” Cô bé trừng đôi mắt tròn xoe, “Cô mới nói sai, còn nói con không lễ phép. Con không chơi cùng cô!”

Người lớn mà còn bị một con bé con bắt nạt? Mộ Song Lăng nín nhịn, hỏi tiếp: “Vì sao mẹ con nói gì cũng đúng?”

Tiểu quỷ ngẫm nghĩ rồi đáp: “Vì mẹ đẹp!”

Mộ Song Lăng bật cười, chạy tới trước mặt Cố Thừa Đông: “Anh xác định đứa trẻ này di truyền gene của anh chứ?”

Cố Thừa Đông đưa tập văn bản cho Mộ Song Lăng: “Cô có thể đi ra được rồi”

Cố Thừa Đông thở dài, nhìn con gái đang nghịch, hình như cô bé rất thích xé giấy... Anh không kìm được lắc đầu. Chương 84: Kí sự bệnh viện. Edit: Chilli Mai Beta: Sahara

Cố Thừa Đông lần đầu tiên trong đời phải bó tay như thế, biết rõ ăn đồ nóng, lạnh luân phiên sẽ không tốt, nhưng nhìn thấy ánh mắt thèm khát của con bé, anh từ chối không được. Thế nên hiện tại mới có bữa lẩu thịnh soạn này.

Cố Thừa Đông thật khinh thường bản thân, mặc dù không có kinh nghiệm nuôi dưỡng con cái, nhưng trước đây đã từng nghe bao nhiêu vụ cha mẹ không nuôi con tốt, lúc đó anh nghĩ nhất định phải giáo dục con mình thật tốt, không thể cái gì cũng chiều theo con, cái gì cũng phải có mức độ. Nhưng mà lúc này, anh không có cách cự tuyệt bất luận yêu cầu gì của con.

Anh phải tự kiểm điểm lại bản thân.

Dương Nghệ Tuyền được ăn nhiều nên rất vui, cầm đôi đũa khuấy đảo nồi lẩu, rồi lấy một cái muôi lớn vớt thức ăn lên, không hề cần ba giúp. Cố Thừa Đông nhìn con gái mình, tỏ ra hài lòng, tốt, con bé đang bắt đầu tự lập.

Dương Nghệ Tuyền vừa ăn, vừa hà hơi. Rõ là cay rồi, Cố Thừa Đông vội đưa cho cô bé một cốc sữa đậu nành, trong sữa có đường, cô bé không thích, nhưng đành phải uống.

Cố Thừa Đông cũng không thích ăn lẩu lắm, nhưng vẫn miến ăn miến không cùng con gái cho vui.

Thấy con gái một mực ăn món ăn chay, anh không khỏi nhớ đến người phụ nữ kia, hình như cũng thích ăn chay thế này. Anh tưởng là cô là người ăn chay, nhưng cô rất thích thịt bò. Mỗi lần cô làm cơm, y như rằng

trên bàn không bao giờ có các loại thịt bò gì đó, ăn cơm cô nấu lâu dần cũng sẽ trở thành người thèm thịt mất thôi.

Nghĩ tới đây, anh lắc đầu, đưa cho con gái một cốc sữa đậu nành lạnh nữa, sợ con bé lại bi bồng.

Tiểu quỷ vẫn chu cái miệng, cố gắng ăn chậm lại, nhưng cũng cố gắng ăn thật nhiều.

Ăn xong, Cố Thừa Đông đi trả tiền, chuẩn bị về.

Vừa đi ra ngoài, Dương Nghệ Tuyền liền đòi ăn kem. Cố Thừa Đông không cho, mới ăn cái lẩu lại ăn kem lạnh rất dễ bị tiêu chảy. Nhưng Nghệ Tuyền cứ quẩn lầy anh, nhất định đòi ăn kem, dọc đường cứ lải nhải bên tai anh, cuối cùng, Cố Thừa Đông không có cách nào, đành móc tiền ra.

Nghệ Tuyền cầm lấy tiền, vui vẻ nói cảm ơn, vội chạy đi đến chỗ bán quà vặt.

Mặc dù Nghệ Tuyền không sợ người cha này, nhưng vẫn sẽ không đối nghịch với anh, chẳng hạn như cô bé... mua hai cây kem, lặng lẽ giấu đi một cây, ăn xong cây này, lại ăn một cây khác, rất hạnh phúc. !!! :')

Cố Thừa Đông lại nhìn con gái, trong lòng tự hỏi, nếu gặp tình huống này thì Dương Cẩm Ngưng sẽ như thế nào? Đàn ông lúc nào cũng coi việc chăm sóc dạy dỗ con cái là việc của phụ nữ, hơn nữa còn cho rằng công việc ấy vô cùng đơn giản. Bây giờ tự mình trải nghiệm mới biết khó khăn thế nào.

Cố Thừa Đông rất nhanh chóng được ném mùi thất bại của mình.

Ban đêm, tiểu quỷ bị tiêu chảy, vừa khóc vừa kêu đau bụng. Cố Thừa Đông lập tức trở dậy, ôm lấy con gái vừa vỗ về vừa . Sau khi hơi rõ ràng, anh vừa mặc quần áo vừa gọi điện thoại. Nhưng anh không gọi 120 mà lại gọi cho Dương Cẩm Ngưng.

Tiếc là, cô không nhận điện thoại.

Sáng hôm đó, Dương Cẩm Ngưng đang buồn bực vì không thấy tiểu quỷ đánh thức, nhìn nửa giường trống trơn mới chợt nhớ ra con gái đã đi chơi. Cô buồn bực, không biết con gái có nhớ mình không, không biết nó có đòi ăn đòi chơi linh tinh không, không biết nó có ngoan không, có gây ra chuyện gì không... càng nghĩ càng lo lắng. Thế mà con bé không có lương tâm kia cũng chẳng thèm gọi điện thoại về cho cô. Từ lúc Nghệ Tuyền biết nói, Dương Cẩm Ngưng đã bắt cô bé học thuộc số di động của mình, nhắm mắt cũng có thể đọc ra, mục đích chính là những khi nhàn rỗi cô bé nhớ tới mẹ. Dương Cẩm Ngưng cầm lấy điện thoại, vô cùng thất vọng. Để ngăn bản thân không nghĩ vớ nghĩ vẩn, Dương Cẩm Ngưng lôi mấy đĩa phim ra xem, vừa xem phim, vừa đọc tiểu thuyết! Đốt thời gian một ngày, cô rốt cục cũng rất buồn ngủ.

Dương Cẩm Ngưng không nhận điện thoại, Cố Thừa Đông nhú mày, ôm con gái ra khỏi nhà.

Tới bệnh viện thì lại đúng lúc bệnh viện đang quá tải vì một nhà hàng gần đó xảy ra ngộ độc thức ăn, tất cả bệnh nhân đều được đưa đến đây, lại còn tan nạn xe cộ này nọ.

Bệnh viện kín hết chỗ, ngay cả lối đi nhỏ cũng để không ít giường bệnh.

Cố Thừa Đông vất vả lắm mới được một bác sĩ, đến để kiểm tra cho Nghệ Tuyền. Thấy tiếng khóc của con gái mỗi lúc một nhỏ, anh mới an tâm. Người xưa có câu “Nhìn người khác đau mình cũng thấy đau” thì cảm thấy rất buồn cười, nhưng đến lúc anh trải qua mới cảm nhận được.

Anh tình nguyện chịu đau cho con gái, chỉ cần nó đừng khóc, đừng nhú mày, đừng kêu đau.

May mà không quá nghiêm trọng, chỉ là ăn nhiều thứ linh tinh quá, bị đau dạ dày. Nhưng Cố Thừa Đông vẫn lo lắng đến mức trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

Không sắp xếp được giường nằm, Cố Thừa Đông đành ôm con ngồi trên một chỗ trống ở hành lang.

Anh ôm Nghệ Tuyền để y tá truyền nước cho cô bé. Tiểu quỷ không còn khóc nữa, nhưng bộ mặt lại nhăn nhó như thể muốn khóc mà không được. Cố Thừa Đông lại không có kinh nghiệm, chỉ có thể vỗ về cô bé.

Truyền hai chai nước mất khá nhiều thời gian. Nghệ Tuyền nằm ngủ trong lòng Cố Thừa Đông rất lâu rồi, suốt từ nửa đêm đến giờ bì dầy vò khiến anh cũng thấy rất mệt mỏi, nhưng anh không dám ngủ.

Cố Thừa Đông đang mơ mơ màng màng, lại nhớ tới hình ảnh không nên nhớ. Một lần Dương Cẩm Ngưng bị cảm mạo, ông nội biết được bắt anh đang đi công tác phải về chăm sóc vợ. Anh cũng không từ chối, lúc trở về đã thấy cô nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch. Anh nhìn cô rất lâu, lúc cô an phận, thật sự rất đáng yêu. Mấy giờ sau cô mới tỉnh lại, nhìn cánh tay cô có một vết tái khá to, anh không kìm được lòng hỏi cô bị làm sao. Lúc biết là do vết kim tiêm đâm vào, anh còn nhẹ nhàng xoa vết bầm tím giúp cô. Nhưng Dương Cẩm Ngưng lại cười hì hì mở miệng, “Em muốn giữ lại để người khác nghĩ anh ngược đãi em.”

Cố Thừa Đông chợt tỉnh lại, trên trán còn lấm tấm mồ hôi. Anh nhìn quanh một vòng, lấy lại tinh thần, xung quanh người đứng kẻ ngồi, vừa nói chuyện với nhau vừa hỏi y tá về bệnh tình của mình.

“Em muốn giữ lại để người khác nghĩ anh ngược đãi em.”

Câu nói của cô vẫn còn vang lên trong đầu anh. Lúc hai người sống chung, cô thực sự vui vẻ sao? Còn anh, có đối xử tốt với cô không? Có lẽ là không...

Một chai nước biển đã truyền hết, Cố Thừa Đông gọi y tá đến thay bình khác. Nghệ Tuyền ngủ rất ngoan, không hề biết gì.

Cố Thừa Đông nhìn chằm chằm gương mặt của con gái, gơ tay lên vuốt ve đôi má cô bé.

Lúc này, Dương Cẩm Ngưng đột nhiên giật mình tỉnh dậy, toàn thân run lên, cảm giác như vừa từ một chỗ cao nào rơi xuống.

Trở mình, Dương Cẩm Ngưng chuẩn bị ngủ tiếp nhưng có thể là do thói quen, cô đưa tay sờ sờ điện thoại di động để xem giờ. Bấy giờ mới thấy mấy cuộc gọi lỡ của Cố Thừa Đông. Không nghĩ nhiều, cô lập tức gọi lại.

Cố Thừa Đông vốn đang lơ mơ ngủ thì bị chuông di động đánh thức.

Lúc biết hai cha con họ ở bệnh viện, Dương Cẩm Ngưng vô cùng lo lắng, biết Nghệ Tuyền bị tiêu chảy thì cô đoán chắc là vì con bé đã ăn linh tinh quá nhiều.

Nhưng trong điện thoại cô cũng không nói gì thêm, nhanh chóng thay quần áo, cào cào tóc tóc vài cái rồi lập tức ra ngoài.

Ngồi trên xe taxi, cô không ngừng giục tài xế lái nhanh, cho dù trong điện thoại Cố Thừa Đông nói rất rõ ràng, con gái đã không có gì trở ngại. Nhưng cô không tận mắt nhìn thấy cũng không an tâm.

Tới bệnh viện, Dương Cẩm Ngưng liền trông thấy cha con ôm nhau ngồi trên hành lang. Tiểu quỷ yếu ớt nằm trong lòng Cố Thừa Đông, cánh tay nhỏ bé ôm thắt lưng của anh, thoát nhìn ngủ rất ngoan.

Cố Thừa Đông mái tóc rối bù, đang nói gì với y tá. Từ động tác và vẻ mặt của anh, cô có thể đoán ra anh đang dặn cô y tá kia nhẹ nhàng kéo con bé tỉnh giấc.

Y tá gạt đầu, Cố Thừa Đông đề chỗ tiêm, đề phòng chảy máu.

Dương Cẩm Ngưng đứng yên tại chỗ một lúc rồi mới đi lên trước.

Cố Thừa Đông ngẩng đầu, nhìn thấy cô...

Phụ nữ đều thích chưng diện, cô cũng vậy. Nhưng mà lúc này cô đang ở trong bộ dạng tóc tai rối bù, có lẽ là do vội vàng chạy tới đây.

Cố Thừa Đông nhếch miệng, ý bảo cô qua ôm con.

Dương Cẩm Ngưng khó hiểu, nhưng vẫn làm theo.

Cố Thừa Đông khẽ vận động chân mình, ngồi lâu quá khiến chân tê mỏi.

67. Chương 85

Chương 85: Xin mời đi Edit: 4ever13lue Beta: Sahara

Dương Cẩm Ngưng ôm con ra khỏi bệnh viện bắt taxi, không biết là anh lái xe đi, Cố Thừa Đông tựa hồ cũng quên chuyện này, ngồi vào xe taxi.

Vừa vào xe, anh liền nhắm mắt, có vẻ như rất mệt mỏi.

Tài xế nhìn bọn họ một nhà ba người, tươi cười hỏi: “Con bị bệnh sao? Giờ trẻ con được chiều chuộng quá, vừa hơi chút bệnh liền khiến cho cả nhà rối tung lên...”

Để tài xế không thấy xấu hổ, Dương Cẩm Ngưng cũng nói vài câu, chứ để một mình anh ta độc thoại chắc sẽ ngại.

Tài xế này tinh thần trạng nghĩa có vẻ rất lớn: “Chồng của cô sao lại để cô bế con rồi nằm ngủ ngon lành thế kia? Thật không có trách nhiệm.”

Dương Cẩm Ngưng chỉ biết cười tủm tỉm, liếc sang Cố Thừa Đông, không biết anh có ngủ thật không.

Tài xế thấy cô như vậy, nhịn không được mở miệng nhắc nhở: “Phụ nữ bây giờ đều thế, nguyện ý nỗ lực vì gia đình, lại không biết ...”

Dương Cẩm Ngưng chỉ cười, cũng không phản bác, cảm giác được khen so thật sự rất thích.

Lúc tới nhà, cô mới phát hiện, Cố Thừa Đông thật sự đang ngủ, cô kéo áo anh đánh thức. Anh xuống xe, day day trán mình.

Dương Cẩm Ngưng nhìn anh không nói gì.

Cố Thừa Đông đi theo cô vài bước mới lấy lại tinh thần, Dương Cẩm Ngưng cảm giác được người phía sau hơi kì lạ, xoay người liếc anh một cái, nhưng không dừng bước.

Nghệ Tuyền ngủ rất ngon, cho dù bị lấn qua lấn lại vẫn không thức dậy. Dương Cẩm Ngưng lo cho cô bé xong đầu đầy rồi mới để ý người lớn kia, “Anh có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

Lẽ ra cô nên bảo anh nên quay về nhà anh, nhưng cô không muốn nói như thế, vì sao lại không, cô cũng không biết. Lúc tài xế nói họ là một nhà ba người khiến cô nghe rất thoải mái, lần đầu tiên cảm thấy từ đó thật sự rất hay.

Cố Thừa Đông không nói gì thêm, vào một phòng ngủ, anh đúng là rất mệt mỏi.

Bé con ngủ, người lớn cũng ngủ, Dương Cẩm Ngưng ngồi trên sofa cười ngây ngốc.

Điều khiến cho Dương Cẩm Ngưng bực mình là lúc tiểu tử kia tỉnh dậy, thấy Cố Thừa Đông, nhất định đòi đi theo anh. Không làm được gì Cố Thừa Đông, cô chỉ thăm mắng con nhóc kia trong lòng, mới được ăn ngon mặc đẹp đã quên mất mẹ ruột rồi... Cô nhìn Nghệ Tuyền, hỏi: “Con không định đi học hả?”

Cô bé hoàn toàn không hiểu mẹ đang có thái độ gì, chỉ nhú mày nhìn Cố Thừa Đông: “Ba, con muốn về với ba.”

Cố Thừa Đông nhìn Dương Cẩm Ngưng, vẻ mặt cô như thế bị người ta bỏ rơi, nhịn không được thở dài, “Vì sao?” Vừa nói vừa vuốt đầu Nghệ Tuyền, anh dường như thường hay làm động tác này.

“Túi xách của con ở đây.” Tiểu tử kia nhướn mày, đưa tay lên tính, “Bút cũng ở đó, quần áo cũng ở đó, còn có một đôi vớ...” Suy nghĩ hồi lâu, lại muốn nói ra gì đó, “Con phải tự mình đi lấy đồ.”

Khóe miệng Cố Thừa Đông mỉm cười, tâm tình Dương Cẩm Ngưng cũng tốt lên. Con gái cô vẫn không quên người mẹ này.

Dương Cẩm Ngưng đưa mắt liếc Cố Thừa Đông, “Để ba trực tiếp đưa tới đây, con không không cần đi đi lại lại.” Nói xong, cô lập tức chạy đến, ôm lấy con gái, giống như rất sợ bị người ta đoạt mất.

Cố Thừa Đông thấy vậy cũng chẳng biết phải nói gì, nhưng tâm trạng rất thoải mái, chính anh cũng không phát hiện ra mình đang cười.

Mộ Song Lăng đứng trước giường bệnh, nhìn chăm chăm người đàn ông lớn tuổi đã trải qua bao nhiêu tang thương này, đáy lòng không khỏi thổ dài. Cho dù là một người đàn ông thành đạt, dù cho tiền tài vô số, dù cho được người khác ngưỡng mộ, cũng bị năm tháng ăn mòn, vẫn không thể không cúi đầu. Lúc trước, Mộ Song Lăng đã đến gặp bác sĩ tìm hiểu về bệnh tình Khưu Thịnh Danh, vẫn may, giải phẫu lần trước thành công, tiếp theo chỉ cần tĩnh dưỡng là được, không có vấn đề gì.

Một tin tốt lành, chỉ ít người đàn ông này không cần tiếp tục chịu đựng.

Cô đi lấy thuốc, lúc Khưu Thịnh Danh tỉnh lại, cô đỡ ông ngồi dậy rồi đưa thuốc cho ông uống.

Đặt cái cốc sang một bên, Khưu Thịnh Danh lau miệng, lúc này mới nhìn Mộ Song Lăng, “Sau nó không đến cùng con?”

Mộ Song Lăng đương nhiên hiểu ý ông đang nói đến Cố Thừa Đông, không muốn để ông thất vọng, cô cười nói, “Thời gian này, công ty tương đối bận, hơn nữa có người dường như vẫn nhăm vào công ty, anh ấy không có thời gian tới nơi này... cho nên...”

Khưu Thịnh Danh khoát khoát tay, ý bảo cô không cần nhiều lời. Cố Thừa Đông vì sao mà không đến, đáy lòng ông biết rõ, nhưng là không muốn nói trắng ra mà thôi.

“Gần đây hai đứa thế nào?” Khưu Thịnh Danh vẫn muốn tác hợp Cố Thừa Đông và Mộ Song Lăng, trong đó đương nhiên là có tư lợi, vì Mộ Song Lăng vào “Thịnh Ân Quốc Tế” đã lâu, biết được không ít cơ mật của công ty. Từ đầu, Khưu Thịnh Danh vẫn coi Mộ Song Lăng như con gái mình, cho nên không có dè chừng, không ngờ sau này lại gặp phải sơ suất như vậy. Cho dù có sự tính toán chi li như vậy, nhưng Khưu Thịnh Danh cũng phải thừa nhận, ông đối với Mộ Song Lăng rất hài lòng.

Mộ Song Lăng cười, “Anh ấy có vẻ không thích chuyện cha quyết định việc hôn lễ, từ sau hôm cha tuyên bố, anh ấy có vẻ xa cách.”

Lời Mộ Song Lăng nói là thật, cô không có dự định che giấu.

Khưu Thịnh Danh lại nói, “Có khi con gái chủ động cũng không có gì không tốt.”

Mộ Song Lăng thổ dài. Ông vẫn không có ý định từ bỏ, chẳng lẽ ông không hiểu tính tình Cố Thừa Đông? Nếu như chủ động mà có thể tóm được Cố Thừa Đông, thì anh ta không còn là Cố Thừa Đông nữa.

Mộ Song Lăng vừa đi, liền có một người đàn ông đi vào phòng bệnh, giao tập ảnh cho Khưu Thịnh Danh, đồng thời, báo cáo những chuyện gần đây của Cố Thừa Đông.

Khưu Thịnh Danh nhìn chăm chăm mấy bức ảnh, sắc mặt sa sầm xuống. Trên ảnh chụp là người phụ nữ kia, không phải ông không nhận ra. Vợ trước của con trai ông, chính xác là người bỏ rơi con trai ông khi nó khó khăn, loại phụ nữ này... Lòng mày Khưu Thịnh Danh nhăn chặt, nhìn biểu tình của Cố Thừa Đông trên ảnh chụp, không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Con trai mình sao còn có thể ở cùng với loại phụ nữ này?

Không nên có dây dưa gì với cô ta nữa.

Nhưng khi nhìn thấy cô bé con, Khưu Thịnh Danh không khỏi trầm nghĩ, Thừa Đông chẳng lẽ là vì đứa bé này sao?

Khưu Thịnh Danh nhất mực cho rằng như thế, ông không tin con trai mình sau khi ăn xong một người phụ nữ rồi lại tiếp tục ăn lại một lần nữa.

Gần đây Cố Thừa Đông hay tới chung cư của Dương Cẩm Ngưng, ngồi chơi một lúc lại đi, thỉnh thoảng sẽ dạy Nghệ Tuyền đếm số, nếu rảnh, anh cũng sẽ ở lại ăn cơm.

Gần như có một loại ăn ý ngầm nào đó, buổi sáng Dương Cẩm Ngưng sẽ đi mua đồ ăn rất sớm, lúc thấy anh đến, sẽ giống như một cô vợ nhỏ chăm chỉ đi làm cơm, để hai cha con họ chơi đùa với nhau.

Cố Thừa Đông sẽ mua đồ ăn vặt cho Dương Nghệ Tuyền, khi thấy con gái đang bóc túi, anh khẽ liếc vào phòng bếp ra hiệu cho bé con, Nghệ Tuyền lập tức hiểu ra, chạy vào bếp đưa cho mẹ một ít.

Dương Cẩm Ngưng vui vẻ nhận lấy, trong lòng trầm nghĩ, không uống công nuôi con gái.

Không hiểu sao mấy ngày sau Cố Thừa Đông không đến, Dương Cẩm Ngưng rất buồn bực, nhưng cũng không thể điện thoại hỏi anh. NGHỆ Tuyền nhiều lần hỏi vì sao ba không đến, Dương Cẩm Ngưng vuốt đầu con cái, cũng chỉ có thể tự an ủi mình, anh bận.

Mâu thuẫn trong người rất khó chịu.

Hôm nay Dương Cẩm Ngưng vừa mới đưa Dương NGHỆ Tuyền đi nhà trẻ, như thường lệ dặn Dương NGHỆ Tuyền ở trường không được hư, phải nghe lời cô giáo, đi học nghiêm túc nghe giảng, sau khi tan học thì ngoan ngoãn chờ cô tới đón. Dặn dò xong, cô mới rời khỏi nhà trẻ. Nhưng không như mọi ngày, hôm nay cô được một người mời lên xe nói chuyện.

Dương Cẩm Ngưng thấy lạ, nhìn đối phương cũng không giống như xã hội đen, ngược lại cực kỳ lễ phép, cũng chỉ cảm thấy hiếu kỳ, không thấy nguy hiểm. Tuy nhiên cô vẫn giấu di động vào ống tay áo, để phòng ngừa vạn nhất.

Cô bị đưa đến một nhà hàng.

Trên tầng hai, một người đàn ông lớn tuổi ngồi trước một cái bàn nhỏ. Người vệ sĩ đứng cách cô không xa bảo cô đi tới đó.

Cô từng thấy qua hình ảnh Khuu Thịnh Danh, người thật và hình ảnh vẫn là có chút khác biệt, chẳng hạn như người thật nhìn có vẻ mệt mỏi hơn, chỉ có một điểm tương đồng duy nhất là rất đẹp lão, đồng thời cũng có phong độ mà năm tháng tích lũy thành.

Cô đứng trước bàn, suy nghĩ một chút, vẫn ngồi xuống đối diện Khuu Thịnh Danh.

“Không có giáo dục.” Khuu Thịnh Danh mở miệng bình luận cô.

Dương Cẩm Ngưng cười, không để tâm, “Xin hỏi vì sao lại nói tôi không có giáo dục?”

Khuu Thịnh Danh đánh giá người phụ nữ đối diện này, ngoại trừ cái mẽ bề ngoài thì không có ưu điểm gì. Nếu như ông không nhớ lầm, bằng cấp của cô gái này cũng không có, hơn nữa chuyện tình cảm cũng rất lằng nhằng.

“Rời khỏi Cố Thừa Đông.” Khuu Thịnh Danh nói thẳng ra mục đích của mình.

Dương Cẩm Ngưng nhíu mi, kỳ thực cô cũng đã nghĩ đến chuyện này. Chỉ là trong tưởng tượng của cô, người ngồi đối diện không phải là một vị ông lão mà là một cô gái, khóc lóc bảo cô rời khỏi Cố Thừa Đông... Hình ảnh biến thành như bây giờ, khiến cô cảm giác quỷ dị.

“Vì sao tôi phải nghe lời ông?” Cô tương đối thoải mái hỏi lại.

Khuu Thịnh Danh không có hòa nhã lắm, “Trước đây, cô chủ động rời khỏi khi Cố Thừa Đông hai bàn tay trắng, hiện tại lại quán quýt lấy anh ta, loại phụ nữ như cô tôi đã thấy rất nhiều. Thật sự rất đáng cười! Làm người đừng nên có lòng tham như thế.”

Dương Cẩm Ngưng nhíu mi, hóa ra chính cô hư hỏng như vậy.

Cô nhẹ nhàng nở nụ cười, “Cố Thừa Đông không ngại, ông chú ý cái gì chứ?”

Cô ta vẫn cười được, thật đúng là mặt dày.

Sắc mặt Khuu Thịnh Danh càng thêm xấu, “Loại phụ nữ như cô...”

Dường như Dương Cẩm Ngưng có thể hiểu được, người đàn ông này muốn biểu đạt cô chính là loại phụ nữ tham lam, xấu xa.

“Tôi cảm thấy mình rất tốt.” Cô đối diện người đàn ông này, không hề sợ và chùn bước.

“Cô sẽ không được toại nguyện.”

“Vậy thử một lần xem.” Dương Cẩm Ngưng đứng lên, nghĩ không cần phải tiếp tục nói chuyện. Chỉ là cô có chút thất vọng vì đoán sai. Vô vốn tưởng người này sẽ nói với cô, Cố Thừa Đông yêu Mộ Song Lăng, bảo cô nhanh chóng từ bỏ hy vọng. Bởi vì người ngoài không ai biết, cô từng tự nhủ, chỉ cần Cố Thừa Đông yêu người khác, cô sẽ buông tay. Đây mới là điều có thể khiến cô tuyệt vọng.

Nếu đối phương không thể cho cô một lý do để buông tay, vậy thì không cần phải tiếp tục nói nữa.

Khuê Thịnh Danh càng tức giận, “Cô nghĩ Cố Thừa Đông thực sự nguyện ý yêu cô sao?”

Dương Cẩm Ngưng không trả lời, nhưng quả thật điều Khuê Thịnh Danh nói khiến cô có chút tỉnh táo. Một ngày qua Cố Thừa Đông chủ động xuất hiện khiến cho cô có hy vọng, vô tình quên mất giữa bọn họ có nhiều vấn đề như vậy. Anh thường xuyên xuất hiện, đến tốt cùng là bởi vì anh luyến tiếc cô hay là vì con gái thôi?

Cô không nên quá lạc quan.

Cô nhất định không thể chấp nhận một người đàn ông vì đứa con mà quay lại với cô.

=====

Preview:

“Mấy năm nay anh mất tích ở đâu?”

...

“Anh cảm thấy em là loại phụ nữ như thế nào?”

...

“Anh có từng hận em?”

...

“... Hiện giờ anh còn cảm giác với em không? Có... muốn không?”

68. Chương 86

Chương 86: Có muốn không? Dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng vẫn kìm nén không gọi điện cho Cố Thừa Đông, trong lòng rầu rĩ cũng không biết vì sao. Ở nhà tự dần vật mình một trận, cuối cùng cô quyết định không tiếp tục hành hạ mình nữa, cầm di động lên. Cô nhìn chằm chằm di động một lúc lâu, hi vọng màn hình đột nhiên rung lên, nhưng tiếc là nó không nghe theo cô, cô đành phải quay số, đưa điện thoại đến bên tai, giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng vang lên, báo với cô rằng số máy cô gọi đến đã tắt máy.

Buông di động, trong lòng càng buồn bực.

Cảm thấy vô cùng buồn tẻ nên Dương Cẩm Ngưng lôi tất cả số di động trong danh bạ ra lần lượt gọi hết. Một nhân viên trông coi cửa hàng nhận được điện thoại của cô thì hoảng hốt, rồi nhanh chóng báo cáo tình hình tiêu thụ của cửa hàng, vô cùng sợ cô không hài lòng. Dương Nhất Sâm nhận điện thoại cũng tỏ ra hết sức kinh ngạc vì cô rất ít khi gọi điện cho anh, vòng vo cả ngày vẫn không nghe ra cô có chuyện gì, trong lòng anh vừa kì quái vừa buồn bực. Tả Tần Phương và Dương Lập Hải tỏ ra bình thường nhất, nhưng rõ ràng là cô gọi đến mà cuối cùng lại đổi thành hai người họ phải hỏi thăm tình hình cuộc sống của cô, sau đó, chống đỡ không nổi, đành phải tắt máy.

Dương Cẩm Ngưng tiếp tục ủ rũ.

Hậu quả của việc ủ rũ buồn chán rất nghiêm trọng. Chẳng hạn như, khi Dương Cẩm Ngưng lần thứ hai cầm di động lên gọi cho Cố Thừa Đông, đáp lại cô không phải giọng nói ngọt ngào kia nữa mà là một chuỗi tút dài, sau đó mới đến giọng nữ báo cho cô biết không có người tiếp máy.

Dương Cẩm Ngưng ngồi bật dậy, tức tối liên tục gọi, trong lòng bắt đầu hoài nghi Cố Thừa Đông cố tình trốn tránh mình. Cô càng gọi càng hăng, cuối cùng di động hết pin, cô buông điện thoại, nén giận lại nằm xuống.

Nghĩ tới mấy ngày qua Cố Thừa Đông không xuất hiện, gọi điện cũng không nghe, rồi lại nghĩ tới những lời Khưu Thịnh Danh nói, cô bắt đầu lo sợ, có phải Cố Thừa Đông đã nghĩ thông suốt, cảm thấy ở bên cô không có gì tốt đẹp nên đã quyết định từ bỏ? Dù sao thì anh vẫn chưa từng nói qua lời hứa hẹn nào với cô, trước giờ vẫn là cô cam tâm tình nguyện. Có lẽ anh chỉ quan tâm tới đứa con, là cô đã quá tự mình đa tình.

Ngẫm nghĩ một lúc, Dương Cẩm Ngưng tháo sạc pin ra, gọi cho Dương Nhất Sâm, nhờ anh đi đón Nghê Tuyền mang về nhà ngoại chơi vì mai là cuối tuần. Dương Nhất Sâm lập tức đồng ý, thậm chí còn không hỏi lí do khiến cho Dương Cẩm Ngưng đột nhiên thấy bức mình, đúng là người ta khi yêu vào thì những người khác đều thành vô hình.

Dương Cẩm Ngưng xách túi ra ngoài. Cô ngồi trên taxi một lúc thì ngoài trời đổ mưa. Mưa sớm thì có phải hay không, giờ thì tốt rồi, cô không mang ô theo.

Nơi ở của Cố Thừa Đông, cô biết, nhưng cụ thể là ở phòng nào thì cô chịu. Cô con gái của cô quả nhiên là một đứa trẻ keo kiệt, lần trước để quên đồ ở nhà Cố Thừa Đông, trên đường đi học, cô bé la hét đòi cô tới lấy lại đồ, cô đành phải đồng ý. Nhưng khu chung cư của Cố Thừa Đông bảo vệ quá khắt khe, hỏi đồng hồ hỏi tây khiến cô bức mình, cuối cùng đành đứng ở dưới đợi Cố Thừa Đông mang đồ xuống.

Những người lười biếng, sớm muộn gì cũng sẽ phải trả giá cho cái lười của mình.

Xuống xe, Dương Cẩm Ngưng lại gọi điện thoại, nhưng vẫn không có người nghe. Cô lại không có ô, càng nghĩ càng bức.

Cô biểu hiện rõ như vậy rồi mà người đàn ông kia còn lững lơ như vậy, không biết có phải là đang cô ý chơi đùa cô hay không nữa. Cô đã rất nghiêm túc muốn cứu vãn tình cảm của họ, nhưng anh còn có một vị hôn thê, anh cũng không chịu giải thích. Dương Cẩm Ngưng cảm thấy mình thật ngốc. Có lẽ những điều này cô đều hiểu nhưng không có cách nào chấp nhận. Hiện tại Cố Thừa Đông không để ý tới cô, cũng không hoàn toàn vứt bỏ cô, khiến cô bắt đầu mông lung không biết đầu mà lẩn.

Cô biết mình đã mắc phải một vài sai lầm, cũng muốn cố gắng sửa chữa, nhưng như thế cũng không có nghĩa là anh hoàn toàn đúng. Chuyện gì anh cũng không chịu nói cho cô, không muốn chia sẻ, rõ ràng là không hề coi cô là vợ.

Càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng thấy ảm ức, Dương Cẩm Ngưng cứ đứng im trong mưa. Cảm giác tự mình hại mình cũng thật thú vị. Có lẽ là cô quá ngốc, cho rằng sẽ có người vì thấy cô chịu khổ mà bù đắp!

Dương Cẩm Ngưng nhớ trước đây nghe một câu chuyện. Có một cô gái đứng dưới nhà của bạn trai chờ năm tiếng đồng hồ trong cơn mưa, cuối cùng anh ta cũng xuống. Cô gái lập tức tát cho anh ta một cái rồi nói: “Từ giờ trở đi, tôi không thích anh nữa!” Nói xong, cô gái ung dung bỏ đi, dùng phương thức này để cắt đứt tình cảm.

Dương Cẩm Ngưng bỗng kích động muốn thử một lần được ăn cả ngã về không, muốn hét vào mặt Cố Thừa Đông: “Lão nương đây không thêm hàu hạ anh nữa...” Tôi sẽ lập gia đình, sẽ lấy chồng, chú rể đương nhiên không phải nhà anh!!!!

Trong lúc Dương Cẩm Ngưng oán hận trong bụng, đột nhiên cô lại nghĩ, ngộ nhỡ cô chạy tới đây mà tên kia không có nhà thì sao? Thế chẳng phải uổng công ư?

Đúng lúc này, chuông di động vang lên.

Giọng Cố Thừa Đông có vẻ nhỏ hơn bình thường: “Có chuyện gì? Gọi gì mà lâm thế?” Thực ra anh vốn đang mê man, nhưng vừa nhìn di động thấy nhiều cuộc gọi nhỡ của cô như thế liền tỉnh hẳn.

Dương Cẩm Ngưng oán thăm, nổi giận nói: “Tôi đang ở dưới nhà, anh mau xuống đi!”

Thoảng im lặng. Cô tưởng anh sẽ nói không có nhà, nhưng lại nghe thấy anh “ừ” một tiếng.

Một tiếng “ừ” ấy thẳng thừng chọc giận Dương Cẩm Ngưng. Anh ta ở nhà mà lại không thèm nghe điện. Quả nhiên là anh ta đang trốn tránh mình! Không hề bận bịu gì mà cũng không thèm tới thăm con gái, không xuất hiện trước mặt cô, rõ ràng có ý muốn rời khỏi cuộc sống của cô.

Cô càng nghĩ càng tức giận, mặc kệ đầu tóc rối bù, mặc kệ người qua người lại nhìn cô như sinh vật lạ, thậm chí cô còn trợn trừng mắt nhìn lại, khiến cho có người đang định đi tới hỏi xem có cần giúp gì không cũng sợ hãi mà tránh xa.

Cố Thừa Đông chậm chạp xuống nhà, vô cùng kinh ngạc khi thấy Dương Cẩm Ngưng đứng trong mưa.

Vừa nhìn thấy Cố Thừa Đông, cô lập tức phát hỏa, chạy đến nói: “Tôi gọi cho anh sao không nghe máy?”

Mới đi công tác về, mệt mỏi chết đi được, “Đang ngủ!” Cố Thừa Đông nói.

Dương Cẩm Ngưng lập tức giơ chân lên đạp vào quần anh. Cô phải đứng dưới mưa đợi anh, còn anh thì nằm ngủ! Bất bình càng tăng thêm.

Cố Thừa Đông giữ cô lại: “Cô làm cái gì thế?”

Dương Cẩm Ngưng vẫn tiếp tục đánh anh, hoàn toàn quên mất lời nói đã chuẩn bị lúc này. Nhưng thật ra, cô cũng không biết là mình quên thật hay là không dám nói.

Thấy cô trừng mắt nhìn mình, cả người ứa sùng, Cố Thừa Đông lên tiếng: “Ngốc!”

Đâu phải không có chỗ trú mưa? Lại ngốc nghếch tự biến mình thành thế này, làm gì có gì quan trọng hơn thân thể mình chứ?

Cố Thừa Đông kéo Dương Cẩm Ngưng lên nhà, thở dài nhìn bộ dạng tóc tai bù xù của cô, vốn định đả kích cô thêm nhưng lại cảm thấy như thế có vẻ quá tiểu nhân.

Dương Cẩm Ngưng vừa vào trong căn hộ liền bị anh vào nhà tắm. Cô cũng biết mình quá ngớ ngẩn, nên đành phải nghe theo sự sắp đặt của anh.

Vừa tắm, cô vừa quan sát xung quanh, nhìn đồ dùng trong này có thể nhận ra chỉ có một người dùng. Chuyện này khiến cô vô cùng hài lòng, tâm trạng cũng tốt lên đáng kể. Tắm xong, cô mặc đồ của anh đi ra ngoài.

Mặc kệ tóc còn ướt, cô tự ý lượn khắp căn hộ của anh vài vòng. Cố Thừa Đông nhìn thấy vậy liền lên tiếng: “Làm như tới bắt gian không bằng!”

Dương Cẩm Ngưng xấu hổ, đúng là cô đang ngó nghiêng xem có dấu tích của phụ nữ trong này không và kết quả là không hề có. Cô rất tò mò, hai người họ đã chia tay lâu như vậy, chẳng lẽ anh còn chưa có ở chung với người khác... Cô nhìn Cố Thừa Đông vẻ dăm chiêu.

“Nói đi, có chuyện gì?” Cố Thừa Đông hỏi.

Nhìn bộ dạng nhàn nhã ngồi trên sofa của anh, Dương Cẩm Ngưng không kìm được lòng nhớ tới trước đây, những ngày hai người còn chung sống vui vẻ.

“Mấy ngày nay anh đi đâu?”

“Công tác.”

“Rất bận?”

“Cũng tạm.”

Dương Cẩm Ngưng đứng im tại chỗ, nghĩ tới một lí do hoàn hảo: “Tuyền Tuyền hỏi tôi anh đi đâu suốt, tôi không biết nói thế nào nên đành phải tới tìm anh.”

Cố Thừa Đông đưa tay lên sờ cằm, nheo mắt nhìn cô: “Cô không đi nhà trẻ đón con sao?”

“Hôm nay anh Sâm đưa con bé về nhà ngoại chơi.”

Cố Thừa Đông gật đầu, không nói gì thêm.

Im lặng.

Dương Cẩm Ngưng ngồi xuống một bên ghế, chân xỏ đôi dép cực rộng của Cố Thừa Đông, vung vẩy giữa không trung. Bộ dạng cô hiện tại, không thể không thừa nhận là rất hấp dẫn, mái tóc ướt sũng, đôi chân lộ gần hết.

Ti vi vẫn đang mở.

Thấy Cố Thừa Đông liếc mắt qua mình, Dương Cẩm Ngưng trộm nghĩ, có lẽ hiện giờ anh đang nghĩ cách đuổi cô đi, hoặc là sẽ nói để anh đưa cô về, dù sao thì ngoài trời cũng đã tạnh mưa, nhưng không ngờ anh lại nói: “Đi sấy tóc khô đi.”

“Không cần.” Cô thẳng thắn từ chối ý tốt của anh, không quên giải thích, “Tóc bây giờ yếu rồi, cần phải giữ gìn một chút, không thì chẳng mấy mà biến thành rơm.”

Cố Thừa Đông không thèm đáp.

Lại im lặng.

Một lúc lâu sau, Dương Cẩm Ngưng ho khan một tiếng: “Cố Thừa Đông...”

“Ừ?” Có vẻ như anh đang nghĩ gì thì bị cô quấy rầy.

“Chúng ta nói chuyện đi!”

“Nói chuyện gì?”

“Ừm, thì chuyện mấy năm nay anh sống thế nào...”

“Không hứng thú!”

Dương Cẩm Ngưng đứng dậy, đi một vòng trong nhà xem xét, nhìn thấy bộ bài tú lơ khơ, cô cầm đến trước mặt Cố Thừa Đông, ngồi xuống bên cạnh anh, vừa cười vừa nói: “Vậy thì chúng ta chơi ba quân, ai có điểm cao hơn thì được hỏi người kia một câu hỏi.”

Lần này không đợi anh trả lời đồng ý hay không, cô đã tự mình rút ba lá bài rồi đặt vào tay anh, sau đó cô cũng rút cho mình ba lá. 5,9,Q.

Cố Thừa Đông nhìn chằm chằm động tác của cô xem cô đang định đùa cái gì, nhưng vẫn mở ba lá bài kia ra xem, 7,7,2

Dương Cẩm Ngưng tươi cười vỗ tay: “Tôi nhiều điểm hơn anh, tôi hỏi anh một câu.”

Cố Thừa Đông chỉ nhìn cô, không lên tiếng.

“Mấy năm nay anh mất tích ở đâu?”

“Ở Đức một năm, sau đó về nước sống ở XX một thời gian, năm ngoái về Mạc Xuyên.”

Khá thành thực. Dương Cẩm Ngưng hài lòng cười.

Cô tiếp tục chia bài, điểm của cô lại cao hơn.

“Anh nghĩ tôi là loại phụ nữ như thế nào?”

“Muốn nghe lời nói thật hay nói dối?”

“Nói dối!”

“Xinh đẹp, hiền dịu, đoan trang!”

Dương Cẩm Ngưng cười nghiêng ngả: “Anh thích hợp nói phét!”

Tiếp tục rút bài.

Dương Cẩm Ngưng vẫn nhiều hơn.

Cô chăm chú nhìn anh: “Anh có từng hận tôi không?”

Cô cũng không biết mình muốn nghe đáp án thế nào, nhưng vẫn muốn hỏi.

Cố Thừa Đông im lặng một lúc, đang định nói thì cô lại giơ tay lên bịt miệng anh lại, không cho anh nói tiếp.

Khuôn mặt Cố Thừa Đông gần ngay trước mắt cô, nhưng anh vẫn không có phản ứng gì. Dương Cẩm Ngưng di chuyển tay xuống dưới ngực anh, “Tôi thu hồi câu hỏi vừa rồi, hỏi câu khác, hiện giờ anh có cảm giác với tôi không? Có... muốn không?”

Khi bàn tay cô đã trượt xuống bụng dưới, Cố Thừa Đông bắt lấy tay cô.

“Cô hỏi hai câu liền!” Anh nhón lấy một lá bài, “Hơn nữa còn lòe tôi!”

Nói xong, anh buông tay cô, đứng dậy.

Dương Cẩm Ngưng nhìn theo anh: “Anh còn chưa trả lời tôi.” Dù sao cũng là cô thắng, kết quả là như thế.

Cố Thừa Đông dừng chân: “Muốn!”

Muốn, nhưng không có nghĩa là sẽ làm.

Trước khi anh xác định sẽ chung sống với cô suốt đời này, anh sẽ không chạm vào người cô. Vì, anh không thích mờ ám.

=====

69. Chương 87

Chương 87: Cách chạm mặt khác. Edit: 4ever13lue Chính dịch: Sahara

Cứ cuối tuần là Dương Cẩm Ngưng sẽ về nhà thăm vợ chồng Dương Lập Hải. Lần này trong nhà náo nhiệt hơn vì cha mẹ và anh trai của Phùng Quyên cũng sẽ tới. Có lẽ quan hệ của Phùng Quyên và Dương Nhất Sâm sẽ có một bước tiến mới. Dương Cẩm Ngưng không có cảm giác gì rõ ràng, không vui vẻ nhưng cũng không khó chịu, chỉ là lúc trước khi cô và anh quen nhau, người ta từng nói hai người là sinh ra dành cho nhau, cho nên sẽ đi cùng nhau đến suốt đời, nhưng mà hiện tại họ lại trở thành hai người tự do thế này.

Sau khi ăn cơm xong, Dương Nhất Sâm ôm Dương Nghệ Tuyền ra ngoài sân ngồi, Phùng Quyên bước tới nói bên tai anh gì đó, đột nhiên anh nở nụ cười.

Dương Cẩm Ngưng đứng nhìn từ xa, cô trầm tư.

Có một lần, Dương Cẩm Ngưng còn vô tình bắt gặp Phùng Quyên và một người đàn ông nào đó dây dưa, thoát nhìn thì quan hệ giữa hai người họ rất kì lạ. Bởi vì hiểu kỳ cho nên Dương Cẩm Ngưng muốn biết thật ra là có chuyện gì. Cô vẫn nghĩ rằng Phùng Quyên là người rất đơn giản, không hề có tâm cơ. Đường như mọi người ai cũng cho rằng cô ấy là lựa chọn hoàn hảo cho vị trí người vợ.

Nhưng mối quan hệ giữa Phùng Quyên và người đàn ông kia thực sự rất kì lạ.

Hai người họ dây dưa một lúc lâu thì người đàn ông mới bỏ đi, còn Phùng Quyên lại nhìn chằm chằm anh ta rồi mới rời khỏi. Dương Cẩm Ngưng không thể kiềm chế được nên cô bước đến ngăn Phùng Quyên lại, “Chúng ta hãy nói chuyện đi.”

Chuyến xe buýt mà Phùng Quyên đang đợi vừa mới đến, nhưng cô chỉ nhìn Dương Cẩm Ngưng rồi nở một nụ cười. Nụ cười này khiến Dương Cẩm Ngưng hoang mang, bởi vì vẻ mặt của Phùng Quyên không phải là vẻ mặt của người bị khó xử khi bị bắt gặp, mà chỉ là một nụ cười bình thường.

Nhưng nụ cười này lại khiến Dương Cẩm Ngưng cảm thấy vô cùng sống động.

Phùng Quyên chỉ vào quán nước bên kia, một quán trà sữa được bố trí rất có phong cách. Dương Cẩm Ngưng gật đầu, lúc này cũng không có nhiều người lắm, cho nên cũng thích hợp để nói chuyện.

Phùng Quyên gọi hai ly nước, một ly trà sữa vani cho Dương Cẩm Ngưng khiến cô rất ngạc nhiên. Rất lâu trước đây, Dương Cẩm Ngưng rất thích uống loại trà sữa này, thậm chí cô từng uống qua các loại vị khác nhau nhưng cuối cùng vẫn kết luận rằng cô thích hương vani, vị béo nhưng không ngán, cảm giác rất vui khi cảm thấy vị ngọt trên đầu lưỡi. Vì vậy cô rất thích rất thích nó, chỉ là sau này cô rất ít uống loại trà này nữa.

Từ lúc Phùng Quyên ngồi xuống, Dương Cẩm Ngưng không thể thôi nhìn cô ấy, cô đang suy nghĩ rốt cuộc thì là hai người họ vô tình gặp nhau hay là vẫn luôn qua lại.

Về mặt của Phùng Quyên hết sức thần nhiên, hơn nữa cô còn dùng ánh mắt này trả lời cho sự hoài nghi của Dương Cẩm Ngưng.

“Người đàn ông vừa rồi có quan hệ gì với cô?” Dương Cẩm Ngưng suy nghĩ một hồi, vẫn quyết định nói thẳng ra chứ không cố ám chỉ với đối phương nữa, cách này quá chậm. Cô thích nói trực tiếp, dù cho nhiều lúc cũng không được như ý.

“Là bạn trai cũ.” Phùng Quyên cũng chỉ thần nhiên trả lời Dương Cẩm Ngưng.

“Hai người vẫn âm thầm qua lại sao?” Dương Cẩm Ngưng nhú chặt mày, cô không thể không nghĩ như vậy, mà nghĩ như vậy thì lại rút ra kết luận rằng đây hoàn toàn không giống với ấn tượng của họ về Phùng Quyên bấy lâu.

“Không phải.” Phùng Quyên phủ nhận, cô lại giải thích, “Vẫn còn có một chút vấn đề không thể giải quyết.”

“Vấn đề gì?”

“Cô luôn luôn dò hỏi tới cùng như vậy sao?” Sắc mặt Phùng Quyên vẫn bình tĩnh, nhưng là thể hiện rõ cô hoàn toàn không vui khi bị người khác truy hỏi như vậy, “Cô cũng không quan tâm người ta có muốn nói hay không.”

“Nếu không có gì sai thì cô sợ cái gì?” Dương Cẩm Ngưng nhướn mày, nếu để cô bắt gặp thì sẽ không còn gì để giải thích nữa, huống hồ nếu như Phùng Quyên thực sự là một người phụ nữ như vậy thì cô sẽ không để yên cho cô ta tiếp cận Dương Nhất Sâm.

Phùng Quyên nhắm mắt, “Người đàn ông mà cô thấy đó là bạn trai cũ của tôi, nếu như tôi không gặp Dương Nhất Sâm, thì người đàn ông kia sẽ trở thành chồng tôi.” Cô liếc Dương Cẩm Ngưng, “Người nhà của anh ta mua cho anh ta nhà tân hôn, để thể hiện rằng họ rất coi trọng cuộc hôn nhân đó nên căn nhà đó đứng tên tôi. Đột nhiên tôi lại đổi ý, anh ấy tìm đến tôi vài lần, lần này là muốn tôi đi xóa tên trên giấy tờ căn nhà với anh ấy.

Dương Cẩm Ngưng nghe xong thì sắc mặt vẫn như cũ, “Ý cô là nếu như cô không gặp anh trai tôi thì sẽ không từ hôn với người đàn ông kia?”

“Đúng vậy.”

Dương Cẩm Ngưng cười, “Cũng phải, anh trai tôi không chỉ có một ngôi nhà nhỉ...” Về tươi cười của cô vô cùng châm chọc.

Phùng Quyên không hề tức giận, mà cô bình tĩnh nhìn Dương Cẩm Ngưng, “Cô xưa nay vẫn quen suy bụng ta ra bụng người nhỉ?” Cô cũng không thèm để ý Dương Cẩm Ngưng nghĩ gì mà nói tiếp, “Tôi biết cô thích uống trà sữa nhất, bởi vì lúc cô học trung học thì cô thích nhất là ngồi ở quán trà sữa đối diện trường. Mà người ngồi bên cạnh cô lúc đó là Dương Nhất Sâm, về mặt của cô luôn rất hướng thụ, còn anh ấy thì nhìn cô bằng một vẻ mặt cứng chiều. Nhưng lúc ấy anh ấy không thuộc về tôi, tôi chỉ có thể là một người qua đường. Sau đó hễ cứ có thời gian là tôi lại đến quán trà sữa đó, tôi chỉ hi vọng có thể gặp được hai người. Tôi cứ như một kẻ nhìn trộm vậy, vẫn trộm nhìn hai người hạnh phúc, nhưng lúc ấy tôi cũng không phải là muốn được như vậy. Sau khi tốt nghiệp, tôi thi vào đại học rồi sau đó đi công tác, tôi nghĩ muốn tìm một người đàn ông bình thường để kết hôn rồi sống đến già. Nhưng ông trời lại khiến tôi gặp anh lần thứ hai, cho dù là lúc ấy anh bị thương rất nghiêm trọng. Tôi mỗi ngày giúp anh hồi phục, cô vũ anh, làm bạn với anh, đó không phải là tôi thiện lương đến mức nào, cũng không phải là tôi có ý tứ gì, chỉ là bởi vì anh ấy là Dương Nhất Sâm. Anh ấy chỉ là một người đàn ông bình thường, nhưng với tôi anh ấy là cả cuộc sống.

Có thể ở bên anh chính là niềm tin duy nhất của tôi, đây là cơ hội duy nhất của tôi. Tôi không thể buông tay, cũng không thể từ bỏ được.”

Dương Cẩm Ngưng bất bình, cô muốn nói không phải là cô tùy tiện buông tay người đàn ông kia. Nhưng hiện tại nói cái này còn có tác dụng gì chứ?

Cô nhận ra quả thực là cô không có tư cách nói gì Phùng Quyên, nếu như đổi lại là cô, cô sẽ không thể làm được như cô ấy. Trong tình cảm, người con gái luôn muốn thử một lần, trừ phi đã tuyệt vọng rồi, nếu không thì không muốn buông tay, đặc biệt là trong lúc cô ấy có hy vọng.

Cô chưa từng nghĩ rằng quá khứ của cô lại ảnh hưởng đến cuộc sống của người khác như vậy.

Phùng Quyên thấy Dương Cẩm Ngưng không nói lời nào thì cô tiếp tục bình tĩnh nói, “Tùy cô cảm thấy ra sao về tôi, cô cũng cứ tự nhiên đi nói với Dương Nhất Sâm, đều tùy ý cô.”

Về chuyện này, quả thật Phùng Quyên không có tự tin, nếu như Dương Cẩm Ngưng đi nói với Dương Nhất Sâm nhất định anh ấy sẽ tin lời rồi rời xa cô.

Dương Cẩm Ngưng im lặng, không nói rằng sẽ kể với Dương Nhất Sâm hay không.

Thật ra thì cũng không có gì để nói.

Chỉ là Dương Cẩm Ngưng nghĩ, mỗi khi chúng ta chưa biết đâu là sự thật thì nhất định sẽ cố chấp đi tìm hiểu cho ra bằng được, nhưng sự thật quan trọng đến vậy sao?

Dương Cẩm Ngưng định thần lại, Phùng Quyên đang đứng bên cạnh Dương Nhất Sâm lại bị gọi vào trong.

Lúc này Dương Cẩm Ngưng mới đi đến bên cạnh Dương Nhất Sâm, “Anh trai.”

Cô bé con thấy mẹ thì liền làm nũng muốn Dương Cẩm Ngưng bế. Cô đành nhận lấy con gái từ tay Dương Nhất Sâm.

Nghệ Tuyền thì chỉ tay lên các vì sao trên trời, chỉ ra một ngôi sao lớn nhất, một ngôi sao nhỏ nhất.

Dương Cẩm Ngưng lắc đầu, để Dương Nghệ Tuyền chơi một mình.

Dương Nhất Sâm cười nhìn cô bé chạy đi.

“Anh thực sự muốn kết hôn sao?” Dương Cẩm Ngưng Cẩm Ngưng dè dặt hỏi. Tuy rằng Phùng Quyên đã nói với cô đoạn tình cảm thâm mến của cô ấy, nhưng điều kiện gia thế và bề ngoài của Dương Nhất Sâm cũng thực sự quá tốt.

Phụ nữ luôn rất thực tế, đồng thời nhiều lúc cũng tự động đặt cái thực tế này trên cả tình cảm của mình và của người khác.

“Dù sao cũng phải kết hôn.” Dương Nhất Sâm cười cười.

Dương Cẩm Ngưng không nói chuyện này nữa. Cô quên mất rằng Dương Nhất Sâm mới là đương sự, anh là người duy nhất có quyền lên tiếng. Hơn nữa, Dương Nhất Sâm không hẳn là sẽ quan tâm đến tuổi trẻ bông bột kia của cô ấy, có lẽ trong khi cô ấy có những chuyện anh không hiểu thì anh cũng đã làm những việc mà cô ấy không biết.

Dương Cẩm Ngưng lại trò chuyện cùng Dương Nhất Sâm về những chuyện đáng nhớ lúc còn bé, cho dù là lúc đó thấy bản thân rất ngốc, nhưng mà hiện tại thì mình cũng không thông minh hơn được bao nhiêu.

Bữa tiệc này rất vui, hai bên gia đình đều vô cùng hài lòng. Dương Cẩm Ngưng cũng không hỏi gì nữa, tình cảm là chuyện của người ta, bản thân cô cũng không muốn can thiệp nhiều. Sau đó, Tả Tần Phương và Dương Lập Hải quyết định đi du lịch vài ngày.

Dương Cẩm Ngưng dẫn Nghệ Tuyền đi tiễn họ, nhưng lúc ở trên xe, nghe ông ngoại tả phong cảnh rất đẹp thì bé liền muốn đi theo. Dương Cẩm Ngưng phản đối, thế nhưng ông bà đều đồng ý đưa cô bé đi. Cuối cùng Dương Cẩm Ngưng cũng đành chấp nhận cho con gái đi.

Cô bé ôm lấy cổ Dương Cẩm Ngưng, “Mẹ, con yêu mẹ.”

Dương Cẩm Ngưng bĩu môi, “Lúc vui vẻ thì nói ‘con yêu mẹ’, lúc không vui thì lại trở mặt với tôi cơ đấy.”

Bé con bĩu môi, “Mẹ cũng vậy, lúc con nghe lời thì ‘Tuyền Tuyền ngoan’, lúc không vâng lời thì mẹ lại ‘Đứa nhỏ phá phách!’”

Mọi người nghe bé con nói vậy thì không nhịn được cười.

Dọc đường Dương Cẩm Ngưng dặn dò cô bé phải nghe lời ông bà ngoại, không được phá phách, bé con kiên định gật đầu.

Sau khi họ đi rồi, Dương Cẩm Ngưng phát hiện bản thân thật rất đáng thương. Cô nghĩ sao ba mẹ mình lại có thể mang con bé đi mà không phải là mình chứ?

Quả nhiên là bé con thì rất được cưng chiều, còn người lớn thì bị bỏ quên rồi.

Cô ngồi trên xe taxi, chuẩn bị bắt đầu cuộc sống cô đơn của mình, thật đúng là cô đơn quá, ai cũng có đôi có cặp, kết quả là chỉ có cô là một mình.

Xe đi rất xa rồi, cô nhìn bên ngoài cửa sổ bắt gặp một chiếc xe. Chiếc xe kia trông rất quen, cô nhìn chăm chăm nửa ngày mới nhớ ra, chính là xe của Cố Thừa Đông.

Cô thu lại ánh mắt, nói với tài xế, “Đuổi theo chiếc xe phía trước.”

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc chiếc xe phía trước cũng chịu ngừng. Dương Cẩm Ngưng xuống xe, trả tiền xong cô trốn ở một góc. Cô vừa muốn biết Cố Thừa Đông muốn làm gì, lại vừa tự nói với mình là cô vô tình bắt gặp chứ không phải là cô theo dõi anh.

Cô đứng ở một bên, đưa đầu ra nhìn. Cô thấy sau khi Cố Thừa Đông xuống xe rồi nhưng vẫn đứng ở chỗ đó, không biết là muốn làm gì. Cô nhìn quanh, phát hiện ra đây là một khách sạn rất nổi tiếng, anh đến đây làm gì? Hơn nữa anh lại đi một mình, cũng không phải là đi tiếp khách gì gì đó...

Hay là anh đang đợi ai đó, cô tự nói với mình như thế.

Một lúc sau, nụ cười của cô cứng lại, anh thật sự là đang chờ ai đó... Mà người đến chính là Mộ Song Lăng. Mộ Song Lăng quàng lấy tay anh, rất ám muội nói gì đó vào tai Cố Thừa Đông, anh bật cười.

Dương Cẩm Ngưng choáng váng hai giây mới định thần lại được. Cô nghĩ người đàn ông kia không phải là Cố Thừa Đông, mà chỉ là một người giống anh mà thôi.

Nhưng cảm giác lừa mình dối người thật sự rất khó chịu.

Lẽ nào đây mới đúng là cách Cố Thừa Đông và Mộ Song Lăng bên nhau? Bọn họ vẫn luôn gặp mặt, cũng rất hòa thuận, chỉ là cô chưa bao giờ nhìn ra. Bình thường thấy tình cảm của họ không tốt lắm, nên cô mới cho rằng anh vốn dĩ không yêu cô ta.

Thật ra trước đây cô có một câu muốn hỏi anh, đó chính là: anh có từng có cô gái nào khác không.

Cô là một kẻ nhu nhược, bởi vì cô đã không có dũng khí để hỏi anh.

Cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, không biết là đang mong chờ cái gì. Mấy giờ trôi qua, từ lúc bọn họ vào trong, cũng không thấy ai đi ra.

Cô chưa từng nghĩ thời gian lại dài đến thế, cô lại nhìn chăm chăm một hồi, sau đó mới rời khỏi.

=====

Preview:

Cô nam quả nữ ở cùng một nơi, lại còn uống rượu, thật tình mà nói thì đây là một chuyện rất nguy hiểm. Nhưng dường như Dương Cẩm Ngưng hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này, trong lòng chỉ cảm thấy rất kì lạ. Anh rốt cuộc muốn làm gì, thuận đường đến thăm con, nhưng con không có ở nhà, vậy anh nên lập tức đi về chứ?

70. Chương 88

Chương 88: Thăm dò

Edit: 4ever13lue

Beta: Sahara

Dương Cẩm Ngưng mua rất nhiều rượu mang về nhà bày tất cả lên bàn. Nhìn một loạt chai rượu, cô lại nghĩ, bởi vì mấy chai rượu này rất xa xỉ, cho nên thiết kế rất đẹp, vì vậy mà cho dù uống hết rượu rồi thì vẫn có thể dùng làm đồ trang trí. Cô nhìn trái rồi lại nhìn phải, cô nghĩ nhà mình có thể sẽ trở thành một nơi trưng bày cái này cái kia để ngắm lúc buồn chán.

Hình như cô từng nghe nói không thể uống nhiều loại rượu một lúc, nhưng mà hậu quả cụ thể ra sao thì cô không biết. Cô chỉ cảm thấy uống rượu sẽ có thể trải qua một ngày nhàm chán, nhưng thật phũ phàng là cô không làm được, ngay cả một chai cô cũng không uống hết.

Chắc chắn sẽ thất bại, cho nên cô lựa chọn từ bỏ.

Cô lười biếng ngồi trên sofa, nghiêng đầu nằm xuống. Hai chân cô buông thõng dưới đất, đầu dựa trên lưng ghế.

Trước đây cô thường hay nằm kiểu này, bởi vì buồn chán nên cô muốn thử xem có cảm giác gì đặc biệt không. Cô cũng thử xem TV ở tư thế này, cảm giác rất buồn cười.

Nhưng ... cô nhìn thấy Cổ Thừa Đông.

Cô chớp chớp mắt, không thấy anh biến mất. Cô đâu có uống nhiều rượu, không thể có ảo giác được.

Cổ Thừa Đông liếc mắt đứng nhìn cô, lúc này cô ăn mặc lộn xộn, hình như là mặc đồ ngủ, đôi chân lộ ra ngoài. Hình như cô đặc biệt thích để lộ chân, chỉ cần trời mát mẻ một chút là cô nhất định sẽ mặc váy, nhưng váy không được quá dài. Đôi khi anh rất bội phục đôi chân người phụ nữ, cho dù bên trên có mặc quần áo dày thế nào đi chăng nữa, nhưng chân không mặc gì vẫn được.

Anh giơ tay, đặt chiếc chìa khóa lên bàn.

Âm thanh khi chiếc chìa khóa chạm vào mặt bàn hoàn toàn khiến cô giật mình tỉnh giấc quay về hiện thực. Cô trừng mắt nhìn, buông chân xuống chậm rãi đứng lên. Cô quên mất mình đã cho anh một chiếc chìa khóa để anh có thể tiện lúc nào về thăm con cũng được. Nhưng bởi vì vài ngày rồi anh không đến nên cô đã quên mất việc này.

Cô nhìn anh thì phát hiện anh cũng đang nhìn mình. Cô lấy tay cào tóc, chỉ ít cũng không được tỏ ra giống một người phụ nữ tuyệt vọng.

“Hôm nay anh không đi làm à?” Cô chủ động mở miệng.

Cổ Thừa Đông vẫn đang đánh giá vẻ mặt của cô như thể muốn xác định gì đó, “Hôm nay rảnh.” Cũng không trả lời có đi làm hay không.

Dương Cẩm Ngưng im lặng, cô nhìn anh mặc tây trang, vẻ ngoài vẫn xuất thần như trước kia. Hẳn là anh đến thăm con gái, nhưng con bé hiện không có ở nhà, cô hơi thất vọng với suy nghĩ này, “Tuyền Tuyền đi chơi với ông bà ngoại rồi.” Nói xong Dương Cẩm Ngưng chợt đứng phắt dậy, Dương Nghệ Tuyền cứ luôn nhắc mẹ đừng quên xin nghỉ, vậy mà cô lại quên mất. Vì vậy cô lập tức lấy điện thoại gọi cô giáo xin nghỉ cho Dương Nghệ Tuyền.

Thật ra cô giáo cũng đã gọi cho cô, nhưng cô không nhận được. Sau khi cô nói rõ ràng rồi cũng khiến cô giáo yên tâm.

Cổ Thừa Đông vẫn nhìn cô, anh hơi cả kinh, dường như vẫn không thấy được hai chữ đoạn trang viết ở đâu. Nhất là lúc cô phản kháng, lúc nào cũng rất tùy ý.

Anh di chuyển ánh mắt nhìn vào một loạt chai rượu.

Dương Cẩm Ngưng định thần lại, phát hiện anh đang nhìn mấy chai rượu, cô cười sờ sờ đầu, “Nhân lúc giảm giá, nên tôi mua được rất rẻ.”

Cố Thừa Đông đưa mắt nhìn cô, “Cửa hàng rượu kia chắc là không sợ lỗ?”

“Người ta mới khai trương nên giảm giá để thu hút khách.”

Anh vẫn nhìn cô, dường như biết rõ là cô đang nói dối.

Dương Cẩm Ngưng không khỏi cau mày, “Sao anh lại có vẻ mặt không tin thế nhỉ? Chẳng lẽ tôi không có việc gì lại đi mua nhiều rượu như vậy làm chi? Tôi không uống dù chỉ một chút, mà tôi cũng không có hứng.”

Cố Thừa Đông cong khóe miệng, ngồi vào phía đối diện cô, “Tôi rất có hứng.”

“Cái gì?”

“Nhiều rượu như vậy, nếu không uống sẽ rất đáng tiếc.” Cố Thừa Đông cầm lấy một chén rượu. Rõ ràng anh vẫn nhìn cô, nhưng tay cầm rượu chỉ bật một cái là nắp chai liền rơi xuống, cô cũng không thấy rõ anh làm sao mà làm được vậy.

Nhưng Dương Cẩm Ngưng biết, anh nói được thì làm được, thật sự là định uống rượu cùng cô. Cô nhìn anh một cái, rồi đi lấy ly như thể một cô vợ hiền bé nhỏ.

Anh rót rượu vào hai cái ly đặt trên bàn. Động tác anh nhanh chóng mà dứt khoát, rượu trong ly hơi xao động. Cô chưa bao giờ biết rằng hóa ra rượu nhìn cũng rất đẹp.

Anh đưa ly rượu đến trước mặt cô.

Dương Cẩm Ngưng bưng ly lên nhấp chút rượu, cô nhìn tư thế anh uống rượu, cô do dự mình có nên tiếp tục giả vờ như một vị phu nhân cao quý không, cuối cùng cô vẫn quyết định một ngụm uống cạn như uống nước lọc.

“Lãng phí.” Cố Thừa Đông đánh giá động tác của cô.

Dương Cẩm Ngưng cảm thấy ly rượu kia thật ngon quá, khiến cô hơi chao đảo, “Tôi thích lãng phí.” Cô hơi cười, “Cái gì càng quý thì khi lãng phí nó càng thấy sướng khoái.”

Cố Thừa Đông không bình luận mà tiếp tục rót rượu cho cô.

Ngày hôm nay anh như thế này khiến cô cảm thấy rất kỳ lạ. Hai người bọn họ thật đúng là quá giỏi, đã uống hết một nửa số rượu trên bàn, không có nhiều chủ đề để nói, cho nên cũng không nói gì nhiều, chỉ ngồi uống.

Cố Thừa Đông lắc chiếc ly trong tay, nhìn khuôn mặt cô vì uống rượu mà đỏ lên, ánh mắt anh có chút ám muội. Cô nam quả nữ ở cùng một nơi, lại còn uống rượu, thật tình mà nói thì đây là một chuyện rất nguy hiểm. Nhưng dường như Dương Cẩm Ngưng hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này, trong lòng chỉ cảm thấy rất kì lạ. Anh rốt cuộc muốn làm gì, thuận đường đến thăm con, nhưng con không có ở nhà, vậy anh nên lập tức đi về chứ?

Nhưng cô vẫn không đuổi anh đi. Tự hành hạ mình như thế quả thật rất khó chịu.

Thấy ly rượu trong tay anh đã cạn, cô lấy một chai khác đưa cho anh. Cố Thừa Đông đưa tay ra, không phải nhận lấy bình rượu, mà là ra sức cầm tay cô, khiến chai rượu trong tay cô đứng vững lại trên bàn.

Ánh mắt của anh nhìn thẳng mặt cô khiến cô cũng hơi sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng đối mặt.

“Lần trước không phải là cô hỏi tôi có muốn không hay sao?” Anh nâng cằm, nửa cười nửa không, vô cùng có mị lực.

Dương Cẩm Ngưng đã từng thích một thần tượng, hiện tại anh ta đã sớm nổi tiếng rồi, lại còn có một nhóm fan lớn nữa. Nhưng trong lòng Dương Cẩm Ngưng, dù anh ta có đóng bao nhiêu bộ phim, diễn bao nhiêu vở kịch thì cũng không thể so sánh được, ít nhất là không bằng vai diễn của anh ta trong “Tân Bến Thượng Hải”. Trên đầu đội mũ, ngón tay kẹp một điếu thuốc, khí chất và mị lực như vậy mới đúng là đàn ông.

Không thể không nói rằng lúc này Cổ Thừa Đông có hơi đầu độc cô. Không chỉ là đẹp trai, mà còn có một mị lực rất hấp dẫn.

Cô bỗng nhiên bị kích thích, nếu anh diễn cảnh hút thuốc trước mặt cô thì chắc là cũng sẽ rất lôi cuốn?

“Cái gì?”

Cổ Thừa Đông tới gần cô, “Hiện tại tôi muốn.”

Cô ngậy ngốc, hơi thở anh mang theo sức mê hoặc mãnh liệt quấn quanh bên tai cô, đồng thời đi thẳng vào lòng cô. Cô nuốt nuốt nước miếng, bởi vì cô không hiểu nổi tình huống hiện. Cô nhìn chăm chăm anh, phát hiện nút áo tây trang của anh đã cởi ra không biết từ lúc nào, nút áo bên trong cũng đã bung ra, làm lộ khuôn ngực anh.

Mỹ nam cũng là một loại cảm dỗ.

Cô không biết có phải là anh uống say rồi hay không, bởi vì mặt anh càng ngày càng tới gần cô, cô dường như có thể cảm nhận được nhiệt độ trên mặt anh. Nháy mắt, trong đầu cô hiện lên hình ảnh Mộ Song Lăng khoác tay anh. Theo bản năng cô đẩy anh một cái khiến động tác của anh khựng lại.

Khi bị đẩy, trên mặt anh không hề có chút khó chịu hay sưng sốt nào, mà là một vẻ mặt “Tôi biết là sẽ như vậy”, thậm chí còn có hơi châm biếm. Hình như anh đã dự liệu trước phản ứng của cô.

Trong giây lát, cô nghĩ đến cái gì. Một giây khi anh rời khỏi người cô, cô dùng hai tay ôm lấy cổ anh, môi áp lên môi anh, cô nhắm hai mắt lại không nhìn về mặt của anh. Tay cô có thể cảm nhận được cơ thể anh đang cứng lại.

Hai tay cô vòng qua cổ anh, thuận thế nằm trên sô pha, còn anh thì áp trên người cô. Nụ hôn này thật khó có thể chia lìa, lại pha lẫn thêm cảm giác chênh choáng vì men rượu, họ cắn xé đối phương. Anh cởi áo cô, cô cũng rất biết cách phối hợp xé rách quần áo trên người anh, tay không ngừng trượt trên khuôn ngực săn chắc. Hai người va chạm, lửa tình chậm rãi nhen lên thành một ngọn lửa bùng cháy.

Hai thân thể dán lấy nhau, như muốn kết hợp chặt chẽ làm một.

Lúc động tình, hai chân cô không nhịn được giãy dụa, đá hết mấy chai rượu trên bàn trà xuống đất, giống như tâm tình của cô hiện tại, căng thẳng đến tan vỡ...

Cổ Thừa Đông vốn không có dự định gì, nhưng lại rất muốn biết phản ứng của cô. Anh thử nghĩ tới thái độ của cô, có lẽ là sẽ rất quyết liệt, nhưng nếu như cô có thể không chế bản thân, thì có lẽ cũng sẽ đối xử với anh khách khí. Vì thế, anh lái xe lòng vòng một hồi rồi lại tới đây. Khi nhìn thấy những chai rượu trên bàn, anh đã hiểu ra, cô vẫn luôn để tâm.

Hôm nay khi anh vừa bước xuống xe, lấy điện thoại di động ra thì trùng hợp thấy ảnh phản chiếu của cô trên màn hình.

Thái độ của Dương Cẩm Ngưng cũng khá tốt so với anh tưởng tượng, cô không hề bước đến trực tiếp châm chọc anh. Anh nghĩ bản thân cũng tương đối ấu trĩ, anh mong muốn người phụ nữ của anh có thể tin tưởng mình, nhưng có lẽ không có bao nhiêu người phụ nữ hiểu được điều này. Vì vậy trong lòng anh dứt khoát có yêu cầu với cô, chỉ cần cô chủ động hỏi anh nguyên nhân thì có lẽ anh sẽ giải thích, người phụ nữ như vậy xem như đạt tiêu chuẩn rồi.

Nhưng cô không hỏi, lại rất phối hợp với hành động của anh, điều này khiến anh phải có cách khác để kích thích cô. Là anh cố ý tỏ ra ám muội.

Một giây đó khi anh đến gần cô, cô đẩy anh ra. Anh nghĩ rốt cuộc thì cô cũng sắp lộ ra tâm tình thật sự của mình. Nhưng dường như vĩnh viễn cô vẫn luôn khiến anh không ngờ.

Vốn chỉ là muốn thăm dò, nhưng quá trình lại có hơi sai lầm, cho nên đi chệch quỹ đạo.

Nhiều năm sau, Cổ Thừa Đông nhắc lại chuyện này, Dương Cẩm Ngưng suy nghĩ nửa ngày mới mở miệng, “Ah, Lúc đó em nghĩ người đẹp trai như anh thì phải nắm lấy cho chắc, còn về chuyện bại hoại kia thì sau này nhân lúc anh không để ý em sẽ tự vạch ra một giới hạn để cân bằng lại ...”

Thật ra suy nghĩ của Dương Cẩm Ngưng cũng rất đơn giản, lúc đó cô vẫn chưa làm gì cả, chỉ muốn cho bản thân bình tĩnh lại một chút. Sau đó cô phân tích, nếu như Cố Thừa Đông có tình cảm với Mộ Song Lăng, thì sẽ không đợi lâu đến như vậy. Vả lại cô sống với người đàn ông này nhiều năm, cô cũng hiểu một chút thói quen của anh. Cho nên từ thói quen của anh mà suy ra thì hẳn là anh sẽ không làm ra những chuyện không rõ ràng như vậy với Mộ Song Lăng. Tuy rằng, cô cố gắng nghĩ vậy một phần là vì muốn giải oan cho anh, cũng một phần là vì hi vọng anh thật sự không có làm chuyện đó.

Cô tự nhủ mình phải tin tưởng anh, cô tin anh không phải là người đàn ông khiến cô thất vọng.

Mà vẻ mặt của Cố Thừa Đông khiến trong lòng cô càng kiên định.

Hơn nữa sau khi nói chuyện với Phùng Quyên, cô nhận ra bản thân mình thật sự là không nên suy bụng ta ra bụng người mà đi xác minh gì cả, cho dù sự tình thật sự là giống như những gì cô nghĩ thì cũng nên giữ lại trong lòng làm án chung thân chứ không phải trực tiếp tuyên án tử hình. Cô cần phải suy nghĩ kĩ về bản thân, về chuyện tình cảm này.

Người đàn ông và người phụ nữ thử thách nhau, ngờ vực nhau vô căn cứ, cuối cùng lại rơi vào cái bẫy dục vọng. Chỉ cần kết quả vẫn như mong muốn, vậy thì quá trình có gì quan trọng.

Preview:

“Nhìn thế này khá muốn ăn!”

“..Chẳng lẽ còn chưa ăn no?”

“Đúng là có đói một chút!”

E hèm! Đề nghị các bạn không được tưởng tượng xa xôi =))

71. Chương 89-90

Chương 89: Nhiệt huyết sôi trào Dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng tỉnh lại, lặng im nhìn trần nhà. Cô không hoảng hốt, đại não tỉnh táo đến mức muốn giả vờ hồ đồ cũng không được. Toàn thân cô dính dấp, người đàn ông nằm bên cạnh vẫn không cử động, mùi ám muối vương vít cùng hơi thở đàn ông trong không khí không cách nào xua đi. Có lẽ là do, nằm một mình quá lâu, cho nên hiện giờ có đàn ông nằm bên cạnh lập tức có thể cảm nhận được.

Tối qua hai người họ quần quýt lấy nhau từ phòng khách vào phòng ngủ, triền miên không dứt. Một thời gian dài cô đơn, lỗ hổng trong tình cảm lẫn dục vọng lớn dần, họ giống như kẻ trộm, một khi đã trộm được lại càng không muốn dừng.

Dương Cẩm Ngưng khẽ trở mình, cảm thấy chân mình như không phải của mình nữa, tê muốn chết. Cô giờ tay ra định xoa nắn thì phát hiện Cố Thừa Đông đang nhìn mình chằm chằm.

Ánh mắt anh rơi trên mặt cô, từ mặt di chuyển xuống cổ, xuống ngực...

Dương Cẩm Ngưng nhìn theo ánh mắt anh, chần vờ vặn che trên ngực cô. Cô ác ý lườm anh một cái, rồi chậm rãi kéo cái chăn xuống. Được rồi, muốn nhìn thì cho nhìn! Cố Thừa Đông dường như bị hành động ấy của cô làm cho ngây người. Sững sờ một lúc, anh mỉm cười.

Dương Cẩm Ngưng mặc kệ cái chân tê của mình, nhìn người đàn ông bên cạnh bằng ánh mắt mờ ám: “Thế nào? Có mê hoặc đến anh không?”

Cố Thừa Đông rất phối hợp, vươn tay ra kéo tấm chăn lên đến cằm cô, rồi lại chậm rãi kéo xuống, tốc độ cực chậm. Dương Cẩm Ngưng bỗng nhiên nhớ tới một lần hai người họ cùng xem một bộ phim không thích hợp cho trẻ con lắm! Động tác của nam nữ trong phim vô cùng mờ ám và kích thích, nhất là lúc người đàn ông xé rách tất chân và quần áo bên ngoài của cô gái! (ngàn chấm!!!)

Cố Thừa Đông kéo được một nửa thì mở miệng: “Nhìn thế này khá muốn ăn!”

Dương Cẩm Ngưng chớp lấy cánh tay anh, vờ tức giận: “Anh như thế là quá được hời rồi!” Cô nhìn anh bằng ánh mắt kiêu căng, “Chẳng lẽ còn chưa ăn no?”

Người nói vô tình, người nghe có ý. Cố Thừa Đông chạm tay đến trước ngực cô, vẽ một vòng tròn, động tác vô cùng kích thích, nhưng sắc mặt anh lại tỏ ra vô cùng bình thường. Anh dừng tay lại, đùa nghịch trên “quả nho” ở giữa: “Đúng là có đôi một chút!”

Lời nói thiếu đứng đắn thế mà vẫn dùng bộ mặt thản nhiên được, cô bội phục người đàn ông này. Không muốn chơi đùa với anh, cô kéo chân lên, thấy anh vẫn đang tùm tùm cười, cô cảm thấy như mình đã thua, nổi bất bình lại dăng lên. Cô cố gắng cử động chân, gác lên người anh, giả vờ nói tự nhiên: “Xoa bóp cho bản cô nương một lát! Bản cô nương sẽ suy nghĩ xem có nên thỏa mãn dạ dày của nhà người hay không.”

Cố Thừa Đông quả nhiên giơ tay ra xoa bóp chân cô, mạnh nhẹ vừa đủ. Anh làm gì cũng đều nghiêm túc như thế, cho dù là chuyện đơn giản như ăn cơm cũng vậy, rất chăm chú. Chỉ có điều... lúc này bàn tay anh chậm rãi lần mò tới vị trí không nên lần mò!

Dương Cẩm Ngưng cảm thấy buồn buồn trên đùi như có kiến bò, cô trừng mắt lườm anh.

Mặc kệ hành động cố ý của Cố Thừa Đông, cô trở dậy, ngồi trên người anh, giơ hai tay ôm lấy cổ anh, nhỏ giọng nỉ non: “Thời gian không có em ở bên cạnh, anh có nằm mơ không?”

Cố Thừa Đông ngược nhìn khuôn mặt vô cùng quen thuộc, hất hàm: “Mơ gì?”

“Mộng”, cô dừng lại, “xuân!”

Anh nâng đầu lên, chạm mũi vào mũi cô: “Chuyện này...” Anh cố tỏ vẻ bí hiểm, “Anh thấy em rất có kinh nghiệm, có thể dạy anh được không?”

Cô lập tức cắn lên mũi anh, không dám dùng sức quá mạnh, chỉ lưu lại nước bọt trên đó, cảm thấy vô cùng sung sướng.

Cố Thừa Đông ôm lấy eo cô, xoay người đè cô dưới thân. Hai chân cô vì thế mà gập vào một nửa, hai tay vẫn còn choàng qua cổ anh, không nhận được bất cười khúc khích.

“Xem anh kìa, không nhận được nữa sao? Chúng ta ai gấp gáp hơn ai?”

“Em!” Anh nói.

“Dù sao em cũng là người nóng nảy. Em dám thừa nhận, anh dám không?” Cô nhìn anh đầy khiêu khích, đôi mắt trong trẻo như vì sao giữa đêm đen.

“Không dám.” Anh thành thực đáp, “Anh chỉ dám làm!”

(Hự! phục ông anh!)

Anh nói bằng thái độ rất nghiêm túc, nhưng vẫn khiến cô không khỏi bật cười. Anh không để ý, lập tức cúi xuống hôn lên môi cô. Mùi hương quen thuộc, nhiệt độ quen thuộc, da thịt dán vào nhau. Nụ hôn của anh càng lúc càng phát ra lực xâm chiếm mạnh mẽ, nhưng dịu dàng và da diết, không kịch liệt như đêm qua. Trong lúc bàn tay anh đang mơn trớn trên ngực cô, thì hai tay cô ôm lấy cổ anh. Anh giống như đang nhóm lửa, còn cô cũng chỉ có thể để mặc bản thân bốc cháy.

Cô ôm lấy thắt lưng anh, khao khát được lấp đầy sự trống rỗng trong cơ thể. Lúc anh đã buông thả toàn bộ dục vọng của mình vào người cô, cô chợt cảm thấy như mình đang đứng trên mây, muốn bước xuống mặt đất nhưng lại luyến tiếc khoái cảm nhẹ bẫng và bồng bềnh ấy.

Anh gục trên người cô thở dốc, đôi mắt đầy si mê nhìn thẳng vào cô khiến cô hoảng hốt.

Bỗng nhiên chuông di động vang lên, cô khẽ đẩy anh ra, thấy anh bất động, cô lên tiếng: “Điện thoại.”

Cố Thừa Đông bất đắc dĩ đứng dậy, ánh mắt lướt qua hạ thân của cô. Không hiểu sao lại thấy ngượng, cô kéo chân lên che lại.

Anh chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi đi lấy điện thoại lại.

Nhìn trên màn hình thấy người gọi mẹ cô, anh do dự một chút, không đưa di động cho cô mà tự mình ấn nút nghe: “Cẩm Ngưng đang ngủ, có chuyện gì không ạ?”

Tả Tần Phương bên kia đường như vẫn còn chưa hết giật mình, bà liếc nhìn Dương Lập Hải một cái, cả hai đều có vẻ không theo kịp tình hình. Chỉ có tiểu quỷ kia khá là “theo kịp thời đại”, đón lấy di động từ tay bà ngoại: “Ba!”

Nghe được giọng nói của con gái, sắc mặt Cố Thừa Đông chợt tươi tỉnh lên trông thấy: “Mấy ngày nay có ngoan không?”

“Con rất nghe lời!” Thanh âm trong trẻo non nớt của con gái khiến vẻ mặt anh rạng rỡ, ánh mắt thấp thoáng nụ cười.

“Con mua quà cho ba đấy!”

“Ồ, cái gì thế?”

“Khi nào về con đưa cho ba.”

Nghệ Tuyền sung sướng nhưng không quên đòi nói chuyện với mẹ, Cố Thừa Đông đưa di động cho Dương Cẩm Ngưng.

“Con bé chết tiệt kia, chơi vui quá quên cả mẹ rồi phải không? Lâu thế mà giờ mới gọi điện về...”

Tiểu quỷ nói với giọng oan ức: “Mẹ cũng không gọi cho con mà?”

Dương Cẩm Ngưng ghen hờn.

Cũng may, điện thoại nhanh chóng bị Tả Tần Phương lấy lại: “Cẩm Ngưng, con và Thừa Đông đang ở cùng nhau đấy à?”

Dương Cẩm Ngưng liếc nhìn người đàn ông kia, khẽ “vâng” một tiếng.

“Hai đứa hiện tại...”

“Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều, bố mẹ chơi vui vẻ, khi nào về gọi con đi đón.”

“Cẩm Ngưng, con biết mình đang làm gì là được rồi, mẹ già rồi, nói cũng nhiều khiến con phiền, nhưng cũng là vì muốn tốt cho con...”

Dương Cẩm Ngưng không dám nói gì, chỉ chăm chú nghe Tả Tần Phương nói, vâng vâng dạ dạ.

Cố Thừa Đông nằm bên cạnh cô, ngón tay đùa nghịch tóc cô, chợt nhổ được một sợi tóc trắng, anh quần trên đầu ngón tay, ngẩng ngửa một lúc, chợt nhớ đến cái gì, liền vút xuống nền nhà. Dương Cẩm Ngưng lấy lại tinh thần, nhìn thấy hành động của anh, bỗng dưng bốn mắt nhìn nhau, có lẽ là cũng nghĩ tới một chuyện.

Mãi mới tắt máy được, bầu không khí giữa họ hình như có chút thay đổi. Dương Cẩm Ngưng ho khan một tiếng: “Mẹ bảo em phải cảnh giác với anh.”

“Cảnh giác cái gì?” Cố Thừa Đông nhìn cô chăm chú, “Lừa tiền hay lừa sắc?”

“Lừa tình!”

Cố Thừa Đông nhắm mắt lại, cô ấy không lừa người khác đã là tốt lắm rồi.

Dương Cẩm Ngưng nhòm người dậy, nhìn thẳng anh: “Thế rốt cuộc anh có lừa em không?”

Cố Thừa Đông mở mắt liền bắt gặp khuôn mặt xinh đẹp của cô, vẫn còn chút mệt mỏi, cũng đúng, vừa mới đại chiến xong mà! Trong lòng chợt cảm thấy thương tiếc: “Em lo bị lừa sao?”

“Sao không lo chứ!”

“Không phải em vẫn muốn nhà muốn xe muốn tiền ư?”

Dương Cẩm Ngưng trong lòng thầm nghĩ, người đàn ông này lúc nào cũng ghi nhớ những lời cô nói để rồi những lúc hai người cãi nhau là lôi ra làm vũ khí đối phó với cô.

“Đúng vậy.” Cô thành thực đáp, “Xe em không biết lái, nên sẽ cần tài xế. Nhà quá rộng, còn đủ một người nữa ở. Tiền quá nhiều, một mình em dùng không hết!”

Thấy anh không nói gì, cô giật nhẹ tóc anh: “Vậy anh thích cái gì?”

Anh tròn mắt một lúc lâu mới nói: “Ngủ, mệt chết đi được.”

Mệt!? Mệt cái đầu nhà anh!

Khi Tả Tần Phương và Dương Lập Hải trở về, Dương Cẩm Ngưng đi đón họ, vốn dĩ cô không định đi nhưng Dương Lập Hải lại gọi điện bảo cô qua. Cô biết thừa sau đó sẽ phải về nhà họ Dương.

Quà mua về vợ chồng họ đều mua hai thứ như nhau, một cho Dương Cẩm Ngưng, một cho Phùng Quên, đúng là công bằng! Dương nhiên nhiều nhất vẫn là bạn nhỏ Dương Nghệ Tuyền. Cô bé còn đòi mua rất nhiều đồ chơi, toàn là búp bê vô dụng.

Dương Nghệ Tuyền mua cho mẹ một cái lắc chân, còn ngồi xuống đeo cho mẹ trước mặt mọi người. Dương Cẩm Ngưng nhìn khuê nữ nhà mình bằng ánh mắt vô cùng cảm động, nuôi con gái khổ cực cũng đáng! Nhớ lại trước đây sau khi sinh con, cơ thể cô rất yếu, sữa không đủ, lại thêm bao nhiêu chuyện rắc rối, lúc ấy cô đã tự hỏi liệu mình sinh đứa con này ra có phải là sai lầm hay không. Thời gian ấy cô thầm muốn chứng minh giữa mình và người đàn ông kia không có bất cứ quan hệ gì nhưng cô lại chưa bao giờ nghĩ cho con gái, có lẽ mình cô không thể cho con gái một gia đình hạnh phúc. Mỗi lần gặp phải khó khăn gì, cô đều tự hoài nghi bản thân như thế.

Nhưng giờ phút này, cô biết mình đã làm đúng.

“Mẹ thích không?”

“Thích, rất thích!” Cô vuốt tóc con gái.

Nghệ Tuyền cười híp mắt, “Vậy mẹ nói cảm ơn đi!”

Sau đó, cô bé bị mẹ nhéo một cái!

Dỗ Nghệ Tuyền đi ngủ xong, Dương Cẩm Ngưng bị Dương Lập Hải gọi ra nói chuyện. Dương nhiên cô đoán được ông muốn nói gì, cô cũng muốn lần này nói rõ suy nghĩ của mình, quyết định của mình, cô biết bản thân đang làm gì. Cô muốn nỗ lực vì người đáng để mình nỗ lực, còn kết quả, dù không được như ý muốn, cô cũng không trách ai.

Nói chuyện một lúc lâu, Dương Lập Hải cũng đành thuận theo ý cô.

Dương Cẩm Ngưng đứng im một lúc, cô thầm nghĩ, như vậy rất tốt, trên thế gian này còn có một người đáng để cô đi tranh lấy, cô vẫn chưa thờ ơ với mọi thứ, chưa phải một mình lẻ loi.

Chỉ ít, cô vẫn còn có nhiệt huyết của mình. Chương 90: Ký sự khách sạn Dịch: Sahara

Tối hôm trước...

Mộ Song Lăng đi đến bên cạnh, tự nhiên khoác tay Cố Thừa Đông, cười ha hả: “Anh dám bỏ tay ra tôi sẽ khiến anh phải hối hận!”

Cố Thừa Đông không nói gì, vẻ mặt nửa cười nửa không khiến cô có phần kinh ngạc, có vẻ như anh đang muốn nói “cô xem tôi có dám không?”. Hơi hoảng hốt, cô hạ giọng, vừa cười vừa lấy lòng: “Mong anh đừng gạt tay!” Thực ra Mộ Song Lăng không có lòng tin rằng Cố Thừa Đông nghe theo mình, trước giờ anh chưa bao giờ làm theo yêu cầu gì của cô, nhưng hôm nay, Cố Thừa Đông lại khá nể tình, không chỉ để mặc cô khoác tay anh, mà còn tỏ ra rất phối hợp.

Hành vi này của Cố Thừa Đông khiến Mộ Song Lăng vô cùng khó hiểu. Đột nhiên cô hiểu ra cái gì, vì nhìn qua kính chiếu hậu, cô thấy một thân ảnh quen thuộc. Chuyện này khiến cô vô cùng khó chịu, cảm thấy hai chữ “mong anh” kia của mình hoàn toàn lãng phí, cô tin chắc dù cô không nói thế, anh ta cũng sẽ không dám gạt tay cô ra.

Sau đó, hai người đi vào khách sạn, thuê phòng, cầm chìa khóa đi mở cửa. Dọc đường, Cố Thừa Đông cũng không nói gì, khiến Mộ Song Lăng cảm thấy vô cùng quái dị.

Vào trong phòng, Mộ Song Lăng lập tức buông tay ra, vươn vai một cách rất khoa trương: “Bây giờ thì bố anh đã có thể hoàn toàn tin tưởng giữa chúng ta có “chuyện” rồi chứ?”

Tuy rằng là câu hỏi, nhưng người đàn ông này hoàn toàn không có ý muốn trả lời. Mộ Song Lăng cũng không tự ái. Cô nhận ra thái độ của Cố Thừa Đông đối với Khưu Thịnh Danh, nhiều lần cô tới tìm anh nói chuyện, anh mới đồng ý về công ty trợ giúp, nhưng nhất quyết anh không chịu ở lại. Người đàn ông này đầu óc có lẽ là không giống người thường, có một ông bố lắm tiền nhiều của như vậy mà không hề tỏ ra tích cực. Nhưng mà dù sao trong lòng anh ta vẫn còn một chỗ mềm mại, vì khi cô nói Khưu Thịnh Danh bị bệnh, Cố Thừa Đông lập tức hiện lên một sự xót xa trong mắt, hơn nữa còn đồng ý gia nhập Thịnh Ân Quốc Tế.

Mộ Song Lăng ngồi trên sofa hút thuốc. Bộ dạng hiện giờ của cô thật sự rất phong tình. Cô chợt muốn đùa giỡn người đàn ông này, giống như trước đây cô đọc tiểu thuyết, lần nào cũng mong được thấy cảnh nhân vật nữ dụ dỗ nhân vật nam, dù anh ta về ngoài có tỏ ra điềm tĩnh thế nào cuối cùng cũng vẫn rơi vào lưới tình.

Mộ Song Lăng quan sát Cố Thừa Đông, thấy anh không có ý tránh né mình, cũng không có giả vờ xem gì khác. Anh đang loay hoay nghịch di động, không biết đang làm gì? Đối với phụ nữ mà nói, khiến cho người đàn ông thờ ơ như thế là đã hoàn toàn thất bại.

“Anh cứ định thế này sao?” Mộ Song Lăng rốt cuộc không nhịn được lên tiếng.

“Nên làm gì mới được?” Cố Thừa Đông phản vấn, vẻ mặt bình thường, coi như không nghe thấy ý tứ sau lời nói của cô.

Mộ Song Lăng không e dè gì mà nói thẳng ra: “Dù sao cũng đã vào đây rồi, dù chúng ta không làm gì thì người khác cũng cho rằng đã làm, không bằng làm thật đi!” Cô vừa nói vừa chăm chú quan sát vẻ mặt Cố Thừa Đông nhưng chỉ thấy anh cười, tựa như vừa rồi cô đang kể chuyện cười.

Phản ứng ấy của Cố Thừa Đông khiến Mộ Song Lăng vô cùng nghi hoặc, cảm thấy mình hiện tại cũng là đang diễn hài.

“Cô mà còn bực tức thẳng thắn thế này kiểu gì cũng dọa Kỷ Chính Nham sợ chạy mất dép!” Cố Thừa Đông cười nói.

Mộ Song Lăng trợn mắt ý muốn nói “anh muốn tôi câm miệng thì nói ra!”. Người đàn ông này đã lại đề cập tới một chuyện mà cô không thích nghe nhất, cũng rất có tác dụng trong việc khiến cô im miệng.

Cố Thừa Đông liếc cô một cái, định đi ra ngoài. Mộ Song Lăng nhìn theo, trong lòng cảm thấy mình vô cùng đáng thương, cô vừa tự biên tự diễn một vở kịch, hoàn toàn thất bại: “Anh đang định xuống đó giảng hòa với vợ cũ?” Cô dám khẳng định lúc này anh rất muốn chạm vào Dương Cẩm Ngưng.

Quả nhiên, nghe vậy Cố Thừa Đông dừng lại ở cửa.

“Thật ra, anh là cái loại đàn ông rất khiến cho người ta chán ghét!” Mộ Song Lăng rung chân, vẻ mặt như rất có tâm trạng nói chuyện phiếm. Có lẽ trong lòng cô cũng có quá nhiều buồn khổ, rất muốn đem tất cả phóng thích ra ngoài.

Cố Thừa Đông tựa lưng vào tường, nhìn Mộ Song Lăng: “Ồ, cảm ơn đánh giá của cô.”

Thái độ thờ ơ này mới là thứ khiến người ta chán ghét nhất! Cô lập tức thấy đồng cảm với vợ cũ của anh ta.

“Anh xem anh đi, thuê phòng với tôi, tuy rằng không làm gì nhưng mà người ta cũng thấy rồi, sẽ nghĩ thế nào? Anh sẽ giải thích với người ta sao? người ta nghe anh sao? Lúc người ta không tin anh thì anh lại cho rằng người ta không hiểu anh, không tin tưởng anh. Tự chuốc khổ vào thân, thích lắm hả?”

Bất mãn nhiều quá nhỉ. Cố Thừa Đông không giải thích, chỉ nói: “Cô cứ tiếp tục.”

“Vì sao không thể cùng tôi được?” Mộ Song Lăng chuyển đề tài.

“Cô là người phụ nữ của bạn học của tôi.”

Mộ Song Lăng bật cười: “Anh đúng là cái kiểu người này! Người khác hỏi anh thế nào anh trả lời như thế. Nếu như tôi không phải vợ cũ của Kỷ Chính Nham, nếu anh và anh ta không quen biết, anh cũng sẽ không đồng ý ở bên tôi. Nhưng mà câu trả lời anh đưa ra vẫn luôn như thế, sự thật vì sao anh không đồng ý anh biết rõ nhưng không nói ra. Anh biết phụ nữ thích nghe những lời như thế nào nhưng lại khiến cho mọi chuyện trở nên phức tạp, dày vò đối phương, dày vò bản thân, tóm lại là anh có ý gì?”

Đạo lý đơn giản nhưng chẳng mấy ai làm được.

Anh gật đầu: “Tiếp tục!”

“Chẳng có gì, nói linh tinh một chút, anh có thể vờ như không nghe thấy.”

Cố Thừa Đông trầm mặc, nhíu mày.

Mộ Song Lăng mím môi, không được thấy vẻ mặt băn khoăn của anh nên cảm thấy thất vọng. “Nếu như người nói những lời này với anh là cô ấy, có lẽ hai người sẽ cãi nhau, sẽ tan rã trong không vui. Nhưng anh xem, tôi nói vậy mà anh không hề nổi giận. Như vậy rõ ràng là chúng ta rất hợp nhau, sẽ không gây gổ, không làm tổn thương đối phương, hơn nữa còn có thể sống khá thanh thản.”

Bình lặng cũng có thể xem như bản chất của cuộc sống.

Về mặt Cố Thừa Đông trở nên nghiêm túc, anh nhìn Mộ Song Lăng: “Đó là bởi vì cô không yêu tôi.”

Nói xong, thứ tắc nghẽn trong ngực anh tựa như được thông thoáng. Hóa ra tất cả lại dễ dàng như thế. Những người không yêu nhau, sẽ không quan tâm nhau, vì vậy dù thế nào cũng có thể chung sống ôn hòa mà không cãi cọ, không nghi kị nhau. Những người yêu nhau lúc nào cũng mãi tính toán, mãi suy nghĩ tới sự quan tâm của đối phương.

Lâu nay Dương Cẩm Ngưng liên tục xuất hiện trước mặt anh, vì sao như thế anh vẫn chưa hiểu rõ. Nhưng hiện tại anh đã hiểu, cô đang dùng hành động để chứng tỏ cho anh thấy, cô muốn cứu vãn tình cảm này. Chỉ có anh là còn chưa đưa ra quyết định.

Hóa ra, mọi thứ đơn giản như thế.

Mộ Song Lăng dụi tàn thuốc vào gạt tàn, thở ra một hơi, rồi nói: “Anh đi đi.”

Nhưng Cố Thừa Đông chưa đi ngay: “Chờ tẹo nữa.” Không muốn tiếp tục nói chuyện của mình, anh chuyển đề tài: “Vì sao hồi ấy cô quyết định bỏ đi?”

Một người phụ nữ rõ ràng còn yêu người đàn ông kia, nhưng lại chủ động rời bỏ, thế là thế nào?

“vì tôi muốn giữ lại sự tôn nghiêm duy nhất của mình.” Nếu không thì cô sẽ mất tất cả.

“Thả lỏng anh ta như thế không sợ có ngày anh ta chạy theo người khác sao?” Anh cười.

“Yên tâm! Sự kiên trì của anh ta khá tốt.” Liếc Cố Thừa Đông một cái, Mộ Song Lăng nói tiếp, “Hơn nữa, vợ cũ của anh hiện tại cũng đang ở bên anh ta, anh ta cũng không cô đơn.”

Sự việc lần này, Mộ Song Lăng chủ yếu là muốn diễn cho Khưu Thịnh Danh xem, đồng thời cũng muốn cho người đàn ông kia cảm nhận một chút cảm giác năm xưa của cô.

Cố Thừa Đông bật cười: “Cô quá ngốc rồi! Cô cho rằng ai cũng ngốc nghếch như Kỷ Chính Nham, vẫn đang đợi ở dưới kia sao? Cô ấy đã bỏ đi lâu rồi, đáng tiếc, không để cô được hài lòng.”

Dương Cẩm Ngưng, cô ấy sẽ không tự dẫn dắt mình như thế.

Mộ Song Lăng trầm mắt. Người đàn ông kia cho dù có ngốc nghếch cũng chỉ có thể để cô chê bai, đâu đến lượt người khác nói chứ!

“Sao anh còn không đi đi?”

Cố Thừa Đông lắc đầu, nhìn giờ trong điện thoại, “Đợi vài giây như thế là tốt rồi, đã không thích tôi như thế thì chắc là muốn gặp người khác rồi phải không?” Anh xoay người chuẩn bị đi, bỗng nhiên dừng lại hỏi, “Không muốn biết vì sao tôi cố tình nán lại tán gẫu với cô à?”

“Vì sao?” Mộ Song Lăng giật mình, quả đúng là cô cũng đang muốn hỏi.

“Bởi vì tôi tính thời gian đi ra thuận tiện mở cửa cho chồng của cô luôn thể!” Nói xong, Cố Thừa Đông mở cửa, Kỷ Chính Nham vừa lao ra khỏi thang máy.

Mộ Song Lăng cười giận giữ, hôm nay cô còn đang thắc mắc sao Cố Thừa Đông lại nói nhiều như thế, hóa ra là câu giờ, rồi gọi điện báo cho Kỷ Chính Nham tới đây! Nhưng cô phát hiện, bản thân mình hoàn toàn không tức giận.

Cuộc sống mà, cuối cùng nó cũng tự sắp xếp theo ý nó, chẳng ai có thể trốn tránh mãi được.

=====

Chương 89 mình vừa đính chính lại đoạn Cố Thừa Đông nói chuyện với con gái, mọi người xem lại nhé. Thành thật xin lỗi vì sơ suất.

72. Chương 91

Chương 91: Cô gái lương thiện Edit: Chilli Mai Chính dịch: Sahara

Sau khi theo Dương Cẩm Ngưng về nhà, bé Nghệ Tuyền quần quít đòi mẹ gọi điện cho ba về đây để bé tự tay tặng quà cho ba. Dương Cẩm Ngưng bị quấy rầy không chịu được, đành bấm số điện thoại rồi nhét vào tay Nghệ Tuyền. Sau đó, cô bỏ sang một bên ngồi ăn sơn trà.

Nghệ Tuyền thấy điện thoại được kết nối lập tức mở miệng, “Ba, ba có nhớ con không?”

Dương Cẩm Ngưng mắt tròn xoe, không có việc gì nhớ con làm gì?

“Con mua cho ba cái này, ba mau về đi, con tặng cho ba.”

Không biết Cố Thừa Đông bên kia đã nói gì đó mà Nghệ Tuyền mặt mày hớn hở.

Dương Cẩm Ngưng khinh bỉ, đâu phải thứ gì tốt. Nghệ Tuyền đưa trả điện thoại cho mẹ, vui vẻ ôm món đồ chơi đi ra, tự mình chơi.

Buổi chiều, thời gian Dương Cẩm Ngưng ngủ trưa thoáng cái đã đầy. Cô thích ngủ liền một giấc đến lúc tự tỉnh dậy mới thôi, nhưng tiểu quỷ chết tiệt Nghệ Tuyền kia lại đánh thức cô, còn dùng một chiêu mà cô hay dùng nhất, bóp mũi đối phương!

“Mẹ mau thức dậy.” Tiểu quỷ nằm trên giường, còn thúc Dương Cẩm Ngưng một cái.

“Làm gì?”

“Đi mua thức ăn.”

“Mẹ muốn ngủ thêm chút nữa.”

“Mẹ phải đi mua thức ăn về làm cơm, ba sắp về rồi!”

“À, mẹ dậy đây.” Sao con không nói sớm.

Dương Nghệ Tuyền hết sức hài lòng theo mẹ đi siêu thị, nhân tiện dựa vào lúc tâm tình của mẹ tốt, lừa mẹ mua một đồng hồ ăn.

Đang xào rau thì Cố Thừa Đông gọi điện tới, Dương Cẩm Ngưng liếc mắt nhìn điện thoại di động, nghĩ nếu anh lại nói một câu đột nhiên tới không được, thì cô sẽ trực tiếp mắng chửi cả nhà anh. Lau khô nước trên tay, cô tiếp điện thoại.

“Chờ một lát nữa anh mới tới nơi.”

“Tại sao?” Cô đặt một tay lên bàn.

“Trên đường hình như xảy ra trục trặc gì đó, bây giờ đang kẹt xe.”

“À...” Dương Cẩm Ngưng cảm thấy chút kì lạ, có lẽ là vì anh chẳng bao giờ gọi điện giải thích cả, “Biết rồi.”
(Hờ hờ, có tiền bộ!!)

Cúp máy, cô mới nghĩ ra, quan hệ giữa họ cần một cách sống chung mới, không thể tùy ý làm gì thì làm.

Khi Cố Thừa Đông tới, hai mẹ con đang ngồi xem ti-vi, tư thế ngồi của Dương Cẩm Ngưng bình thường, chỉ có con gái là chân vung vẩy, vẻ mặt rất sinh động. Con gái vừa thấy anh đến, liền chạy đến làm nũng, Cố Thừa Đông đành phải ngồi xuống ôm lấy con bé.

Từ khi Cố Thừa Đông vào, miệng của Dương Nghệ Tuyền chưa hề khép lại, cố Thừa Đông phải kể cho cô bé nghe dọc đường gặp phải chuyện gì, hề nghe thấy cái gì khôi hài là cô bé liền cười rất khoa trương. Bởi vì mẹ kể chuyện cổ tích cho cô bé không hề thú vị, nhưng ba thì khác, ba cũng sẽ không ngắt lời khi cô bé đang nói. Rõ ràng về chuyện này ba tốt hơn.

Để bố con họ nói chuyện, Dương Cẩm Ngưng vào bếp đem đồ ăn ra, vừa mới hâm lại, bây giờ vẫn còn nóng. Dương Cẩm Ngưng cảm thấy không phải mình khoe khoang, những món ăn này đều rất ngon miệng, dù thật ra là vì cô đang rất đói bụng.

Trên bàn cơm, Nghệ Tuyền đang riu rít khoe với Cố Thừa Đông mấy ngày gần đây ngoan cỡ nào. Dương Cẩm Ngưng nhìn trần nhà, cuối cùng cũng không thể nhẫn nại nữa, dùng đũa gõ gõ chén của Dương Nghệ Tuyền, “Câm miệng ăn cơm, nói nữa mẹ vá mồm con lại bây giờ.”

Tiểu quỷ méo máo, cúi đầu ăn cơm, sau đó cặp mắt lại nhìn Dương Cẩm Ngưng, “Không thể để mẹ vá, mẹ vá vốn không tốt, sẽ méo mồm con mất.”

Cố Thừa Đông nhìn con gái bật cười.

Dương Cẩm Ngưng hít sâu, “Con còn muốn nói nữa phải không?”

Lần này cô bé liền ngoan ngoãn, kiên quyết chấp hành chính sách chỉ ăn cơm không nói lời nào.

Trên bàn cơm không ai nói lời nào, bầu không khí có vẻ rất áp lực. Dương Cẩm Ngưng bắt đầu hối hận vì bắt con gái câm miệng. Cô đành mở ti-vi, chí ít cũng có âm thanh phát ra, như thế cũng có thể khiến cho bản thân cảm thấy tự nhiên hơn.

Kết quả, không biết có phải là do số mệnh không tốt hay không, trên ti-vi đang phát tin tức về lễ cưới sắp tới giữa Cố Thừa Đông và Mộ Song Lăng, cuối cùng còn chiếu cả ảnh chụp của hai người.

Nghệ Tuyền liếc nhìn ti-vi, lại liếc nhìn Cố Thừa Đông, “Ba, ba trên ti-vi kìa.”

Dương Cẩm Ngưng nhìn con gái, nói: “ Con hoa mắt rồi.”

Tiểu quỷ lập tức câm miệng, tiếp tục ăn cơm.

(hic, cái chỗ này đọc mà xót xa >_<)

Cố Thừa Đông tự gấp đồ ăn vào bát, nhưng mà dùng đũa đảo đảo một lúc, rồi ngẩng lên nhìn cô gái trước mặt. Cô ăn cơm bình thường, dường như không thèm để ý tới bản tin kia, anh quan sát cô một lúc, không kìm được hỏi, “ Em có gì muốn hỏi không?”

Dương Cẩm ngưng chớp chớp mắt, nhìn anh giả ngu, “Hỏi cái gì?”

Cố Thừa Đông nhìn chằm chằm cô, muốn tìm ra một nguyên do trong đó nhưng cô lại tỏ ra thờ ơ vô tội, coi như không rõ anh hỏi cái gì. Cố Thừa Đông thở dài, cũng làm bộ không quan tâm, “Anh sắp kết hôn.”

Dương Cẩm ngưng gật đầu, “ Ừ, cần nói chúc mừng không?”

Đôi đũa trong tay Cố Thừa Đông run lên một chút, nhìn chằm chằm người phụ nữ không biết tích cực kia, “Anh sắp kết hôn với người khác.”

Cô gật đầu.

“Còn có thể có con”. Anh nói tiếp.

Cô lại gật đầu.

Anh không thèm nói nữa, lặng im nhìn cô.

Nhưng sau đó cô mỉm cười, “Không có gì, anh có thể kết hôn cùng người khác, em cũng có thể.” Thấy sắc mặt anh không tốt, cô nói tiếp, “Lẽ nào em rất kém cỏi, anh sợ em không gả đi được?”

Xem vẻ mặt của anh, cô cảm thấy rất vui, rốt cục hòa nhau một vấn. Hiện tại cô nghĩ thông suốt rồi, cô sợ cái gì, dù sao cũng không phải chia tay sống không nổi nữa. Trên đời này, phụ nữ chạy theo tình yêu sẽ không điên, không chết, nhưng chỉ biết theo đuổi duy nhất một thứ là tình yêu thì nhất định sẽ phát điên, Cho nên phải tìm cho bản thân một thú vui nào đó, kể cả là công việc hay sở thích, như vậy dù không có đàn ông và tình yêu, bản thân cũng không đến nỗi thất bại.

Cô nhìn theo anh, chậm rãi nở nụ cười.

Nghệ Tuyền hết nhìn Cố Thừa Đông rồi lại nhìn Dương Cẩm Ngưng, sao đó bĩu môi, “Bảo con cầm miệng, ba mẹ lại nói, thật không công bằng.” Hết sức không công bằng, hết sức bất công, “Con cũng muốn khâu miệng ba mẹ lại.”

Bầu không khí gượng gạo tiểu quỷ này đánh vỡ.

Sau khi ăn xong, cô bé đem món quà mình mua ra tặng cho Cố Thừa Đông, vẻ mặt cực kì lấy lòng. Dương Cẩm Ngưng đánh giá! Nhưng lúc thấy món quà thì Dương Cẩm Ngưng chỉ cười nhạt không nói, có tặng cho cô, cô cũng không thèm.

Tiểu quỷ có lẽ đã từng thấy Cố Thừa Đông hút thuốc, nên mới mua một cái bật lửa. Đừng hi vọng cái bật lửa kia có gì tốt, là một cái bật lửa rất bình thường, bởi vì rất nhiều nơi bán bật lửa này, năm đồng một cái.

(eo, ước chi Nghệ Tuyền là con mình ^^)

Tiểu quỷ rất sợ Cố Thừa Đông không thích, lập tức giải thích, “Con phải dành tiền ăn kẹo Alpes để mua đây.” Cửa ít lòng nhiều... Nha đầu kia nháy mắt, đặc biệt nghiêm túc. Cô bé rất muốn ăn kẹo đó, nhưng không đi ăn, vì còn mua cho ba cái bật lửa.

Cố Thừa Đông cầm bật lửa trong tay, cảm thấy nên giữ cẩn thận, chờ đến khi tiểu nha đầu này lớn lên sẽ lấy ra cho nó xem. Đây là lần đầu tiên con gái tặng quà, cái này tương đối thú vị.

Dương Cẩm Ngưng đi đến bên hai bố con họ, tận lực nhìn chiếc lắc trên chân mình. Quà tặng của cô rất tối, vừa đẹp vừa dùng được, đặc biệt thích hợp với cô.

Nhưng nha đầu kia không thèm nể mặt mẹ mình, liếc mắt nhìn mẹ một cái, “Cái kia của mẹ là tiền của bà ngoại mua”, ý là không thể coi như quà của cô bé.

Dương Cẩm Ngưng tức giận, dừng bước, nhìn con gái của mình, “À, nhưng mẹ thấy chiếc lắc này rất đẹp, với lại rất quý.”

Nha đầu kia cứ cố lý sự, “Mẹ từng kể cho con nghe một câu chuyện còn gì. một phú ông quyền góp một trăm vạn, và một người nghèo chỉ có một trăm đồng nhưng quyền góp cả một trăm đồng. So sánh hai người với nhau, rõ ràng một trăm đồng của người nghèo vẫn là cao thượng hơn. Như thế, cái bật lửa này của ba dù không đáng bao nhiêu tiền nhưng mới là cao thượng.” (eo!!!)

Dương Cẩm Ngưng lười chẳng muốn sửa cách dùng từ sai của con gái, cô cười: “Bây giờ mẹ thay đổi ý kiến rồi, mẹ nghĩ người quyền một trăm vạn kia cao thượng hơn.”

Nha đầu nhíu mày, vẫn không hiểu liền hỏi lại, “Vì sao?”

“Con nghĩ lại xem, người quyền một trăm vạn, có thể xây dựng vài trường tiểu học, cho nhiều trẻ em có thể đọc sách, người quyền một trăm đồng kia có thể giúp được bao nhiêu người?”

Nha đầu kia hình như suy nghĩ hồi lâu, tìm không được lý do bác bỏ câu nói của mẹ, sau đó cô bé nhìn Cố Thừa Đông, “Ba, sau này con sẽ kiếm tiền mua quà tặng đất tiền cho ba.”

Dương Cẩm Ngưng thật muốn nôn ra, cô là người sinh con nha, thế mà con cô lại muốn mua quà cho người khác.

Cố Thừa Đông vuốt đầu con gái, “Ngoan, ba sẽ đợi, không được thất hứa.”

Nha đầu kia có một điểm lạ là, đáp ứng rồi sẽ làm được, đây mới là chuyện tốt của con gái.

“Vậy con phải học thật giỏi.” Cố Thừa Đông liền mở miệng.

“Vì sao ạ? Mẹ nói kiếm tiền và học hành không có liên quan.”

(Ặc, chị Ngưng dạy con hay đáo để!!!)

Cố Thừa Đông liếc nhìn người phụ nữ kia, cô trốn rất nhanh, giả vờ không nghe thấy. Cố Thừa Đông hít sâu, ngồi xuống trước mặt con gái, “Bởi vì học cũng là một lựa chọn. Cũng giống như đường đi, có nhiều con đường khác nhau để đi, nhiều hướng để lựa chọn, không phải rất tốt sao?”

Nha đầu kia cái hiểu cái không, nhưng vẫn gật đầu.

Hai bố con nói chuyện một lúc, trẻ con vẫn cứ là trẻ con, nói chuyện với người lớn lâu rồi cũng sẽ sốt ruột muốn đi chơi. Cố Thừa Đông dặn con cẩn thận rồi để con đi chơi. Trẻ con bây giờ, thì thích chơi đùa, chỉ cần không quá trốn, thật ra đều rất tốt.

Dương Cẩm Ngưng đứng ở trên ban công sậy tóc, gió thổi tóc cô bay loạn xạ, nhưng cô cực kỳ thích cảm giác này. Cả người thật thoải mái, hơn nữa tâm trạng cũng tốt.

Cố Thừa Đông đi đến gần cô liền dừng lại, tựa lưng vào tường, nhìn cô, vẻ mặt không biểu cảm.

Như có từ trường hấp dẫn, Dương Cẩm Ngưng quay đầu lại, mỉm cười.

Thấy anh bất động cũng không có biểu cảm gì, cô bèn đi vào nhà, lấy ra cái mũ. Ý nghĩ này xuất hiện khi cô nhìn thấy một anh chàng đẹp trai, lúc ấy cô nghĩ không biết Cố Thừa Đông đội mũ vào trông sẽ như thế nào, có phải rất hấp dẫn hay không?

Nhưng cô không đủ cao, anh lại không chịu phối hợp.

Cô đẩy anh một cái, “Đáng ghét.”

“Tại em vô vị.”

Dương Cẩm Ngưng bĩu môi, “Haiz, em nói cho anh một bí mật.”

“Gì?”

“Bí mật đương nhiên dĩ nhiên phải nói thầm.” Cô làm một bộ mặt nghiêm chỉnh, bắt anh cúi người xuống.

Cô lập tức đem cái nón đội lên đầu anh, không ngờ làm được, “Dù sao cũng đội rồi, đừng bỏ ra, nhìn rất đẹp, thật đó.”

Cố Thừa Đông định lấy ra nhưng cánh tay gờ giữa không trung liền dừng lại, quên đi, nhìn cô cười hài lòng như vậy không biết là đang muốn làm gì.

“Thật sự không để ý?” Anh chủ yếu muốn hỏi vấn đề này.

Cô đương nhiên biết anh muốn nói cái gì, vô tội nhìn anh, “Không phải, em đang suy nghĩ, nếu anh thật sự kết hôn với người phụ nữ khác, em nhất định sẽ ngày ngày cầu mong vợ anh hồng hạnh vượt tường, sinh con của người đàn ông khác, cho anh bị cấm sùng. Đến lúc ấy cuộc sống của anh nhất định thê thảm, em chỉ việc đứng cười.”

Cố thừa Đông nghe xong, bật cười, “Em đúng là lương thiện.”

Còn không phải ư.

+++++

Cực sốc với con bé Tuyền kia, sao nó lại quý ba ba nó thế nhờ =))

73. Chương 92

Chương 92: Chuyện cũ nhớ lại Edit: Chilli Mai Chinh dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng cảm thấy gần đây Cố Thừa Đông có vẻ rất nhàn nhã, bởi vì thỉnh thoảng có việc hay không có việc gì anh cũng ghé qua đây. Có điều hai người không có nhiều chuyện để nói với nhau, phần lớn thời gian là trò chuyện chơi đùa với con gái. Khi nhá đầu kia chạy đi chơi rồi, anh sẽ ngồi một mình, suy nghĩ đăm chiêu chuyện gì đó. Dáng vẻ trầm mặc của anh quá mức nghiêm túc, khiến người khác không dám quấy rầy. Vì thế, mỗi lần Nghệ Tuyền muốn chạy đến gần ba đều bị Dương Cẩm Ngưng giữ lại.

Chỉ nực cười là mỗi lần Dương Cẩm Ngưng mở ti vi là lại thấy tin tức về hôn sự của Khuu gia. MC còn khoa trương đến mức nói Cố Thừa Đông và Mộ Song Lăng là một đôi có một không hai trên đời này, hình dung hôn lễ kia người phàm xưa nay chưa từng thấy, khiến cho khán giả xem ti vi chỉ có thể ước ao và đổ kị.

Mỗi lần nghe MC nói như vậy, Dương Cẩm Ngưng đều nhìn về phía người đàn ông kia. Người đàn ông thâm tình chung thủy với Mộ Song Lăng mà người ta nhắc đến hiện giờ đang ngồi trong nhà cô, bỗng nhiên cô lại cảm thấy giống như mình đang yêu đương vụng trộm. Người ta khá thích cảm giác kích thích, Dương Cẩm Ngưng cũng đặc biệt thích lúc này dự dõ Cố Thừa Đông một chút – về phần kết quả, à, đã thành công rồi...

Sau một màn triền miên, Dương Cẩm Ngưng tựa vào ngực Cố Thừa Đông, “Anh không cảm thấy mình vớ bở sao, bên kia có vợ chưa cưới, bên này còn có tình nhân miễn phí.”

“Anh thấy em mới vớ bở, cô đơn nhiều năm rồi cục cũng có người làm ấm giường miễn phí.”

Cô đánh vào ngực anh, “Anh không phải cũng cô đơn nhiều năm sao? Cái này người ta gọi là thỏa mãn nhu cầu.”

“Anh có vợ chưa cưới, đâu có cô đơn”. Cố Thừa Đông nghiêng người liếc mắt, anh đưa tay đặt dưới đầu, mặc kệ Dương Cẩm Ngưng đang nhéo ngực mình, dù sao cô cũng nhéo không mạnh.

“Nói cứ như mình oan ức lắm ấy.” Dương Cẩm Ngưng vô cùng khinh bỉ.

Cố Thừa Đông gật đầu, “Cuối cùng bị em phát hiện rồi.”

Lưng anh đã bị cô dùng móng vuốt mèo mà cào lấy cào để, anh cũng không quan tâm, không tóm tay cô lại.

Cô lại duỗi chân đá anh dù biết rõ đánh không đau. Nhưng cũng không phải vì muốn anh đau, đơn thuần chỉ trút ra những khó chịu trong lòng.

Cố Thừa Đông đưa tay, nắm cả hai tay cô lại, chăm chú nhìn.

“Anh còn biết xem tướng à?” Dương Cẩm Ngưng thấy sắc mặt anh nghiêm túc, cũng không rút tay về, “Nói đi, có xem được ông xã tương lai của em là ai không?”

“Cái này không xem được.”

“Vậy anh xem được cái gì?”

Cố Thừa Đông ép bàn tay cô lại, bật cười: “Nhìn thấy tay em ngắn, thích đánh người.”

Dương Cẩm Ngưng lập tức rút tay về, được rồi cái này cô thừa nhận.

Bực bội trong lòng, cô vỗ vỗ anh sai khiến: “Đi xem con gái bảo bối của anh có đập chần không.”

“Vì sao lại kêu anh đi?”

“Bởi vì em mặc quần áo phiền phức hơn anh, phải mặc hai cái, anh chỉ cần mặc một cái.”

Cố Thừa Đông liếc mắt nhìn cô, “Em có thể không mặc.”

“Nói hay nhỉ!”

Khóe miệng Cố Thừa Đông nhếch lên, “Sao anh lại nói hay được như thế nhỉ?”

Dương Cẩm Ngưng dùng chân đạp anh, “Anh rốt cuộc có đi hay không hả.”

Cố Thừa Đông lần này không phản bác, anh đứng lên tùy ý nhặt một nhặt một cái quần bị ném trước mặt, mặc vào rồi đi ra ngoài.

(“À ừm... thực ra... anh có thể không mặc mà!” —> cái này đảm bảo là chị Ngưng nghĩ thế, tớ chỉ nói ra hộ thôi á :”>)

Tiểu quỷ biết chỗ ngủ của mình bị ba chiếm, nhưng không hề khó chịu, thậm chí rất hài lòng, cô bé có thể giấu đồ ăn vặt mang vào đây ăn, không cần lo lắng bị mẹ phát hiện. Vì thế cô bé vô cùng thích bị ba chiếm chỗ ngủ, cũng rất chủ động ra ngủ một mình. Còn mượn cơ thầy giáo nói trẻ con nên độc lập. (hự!!!! Con bé này thật là ngàn chấm!!!)

Nha đầu kia ngủ rất ngoan, chần chừ đắp kín. Cố Thừa Đông nhìn một hồi, lát sau mới đi trở về.

Ấn ân ái ái đến đêm muộn nhưng Dương Cẩm Ngưng lại không buồn ngủ. Nghe tiếng bước chân của Cố Thừa Đông, cô quay sang làm một cái mặt quỷ hết sức mắc cười. Cố Thừa Đông nhú mày, dường như nghĩ cô lại muốn giở trò gì.

Anh lên giường, chui vào chăn.

Dương Cẩm Ngưng nghiêng người qua, nhìn anh, dường như vô cùng có hứng thú nói chuyện phiếm, “Anh, nếu như tại hôn lễ, em chạy đến nói: Cố Thừa Đông, em mang thai rồi. Sau đó cướp anh đi, mọi chuyện rùm beng lên, anh sẽ có tâm trạng gì?”

Về mặt Cố Thừa Đông không thay đổi, “Em xem cái này trên ti-vi hay đọc trong tiểu thuyết?”

Con người này thật là, một chút cũng không phối hợp. “Em đang rất nghiêm túc.”

“Anh cũng rất nghiêm túc.” Về mặt Cố Thừa Đông quả nhiên nghiêm túc hơn cô một chút.

“Anh vì sao không tin có khả năng này?” Dương Cẩm Ngưng thử đả động anh, “Có phải sẽ thấy rất hãnh diện vì có phụ nữ tới cướp hôn hay không?”

“Anh đang nghĩ” Cố Thừa Đông dừng một chút. “Trong đầu em rốt cục chứa cái gì...”

Dương Cẩm Ngưng lại nằm xuống, người này và cô chắc chắn không phải người cùng hành tinh. Sau một lát im lặng, Dương Cẩm Ngưng rốt cục quyết định ngủ, nhưng cô không ngủ được, có vài chuyện trong quá khứ cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô. Đột nhiên mở mắt, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc, “Anh có còn nhớ anh đã từng nói với em một câu?”

“Câu gì?”

“Anh nói: “Đây là thái độ của em đối với Suzie?”, lúc đó trong tay em mà có dao, nhất định em sẽ đâm anh.” Chuyện đã qua lâu nhưng cô vẫn canh cánh trong lòng.

Thấy anh không nói lời nào, cô đẩy anh một cái, bắt anh mở miệng.

“Hóa ra suýt chút nữa là anh phải bỏ mạng.”

Dương Cẩm ngưng không cam lòng, cô nói chuyện nghiêm túc, nhưng anh lại nói có lẽ như vậy. Cô cắn bả vai anh một cái, rất là cố sức, cho đến khi anh hô hấp khó khăn mới dừng lại.

Cố Thừa Đông xoa nhẹ chỗ vừa bị cắn, “Xem ra anh bất cứ lúc nào cũng có thể chết.”

Cầm thấy còn chưa đủ, cô lại đập tay vào bả vai anh một phát, “Em đang nói chuyện nghiêm túc.”

Cố Thừa Đông im lặng một giây, “Suy nghĩ của anh chính là, à, hóa ra em không thích Suzie.” Kỳ thật, anh cũng chỉ nghĩ đơn giản như vậy, hóa ra cô không thích người em cùng cha khác mẹ kia, không thích một Tô Tây mà mọi người đều yêu quý.

Nghe anh nói như vậy, nắm đấm trong tay cô cũng chậm rãi buông ra: “Em còn tưởng anh...”

“Tưởng cái gì?”

Có những chuyện rất lâu về sau khi nhắc đến, đã không còn kích động muốn lập tức biết chân tướng như xưa nữa. Hai người ở gần nhau như thế, cũng nói những chuyện trong quá khứ, giống như đang cùng nhau hồi tưởng lại. Thực ra cô cũng không có ý định nói về chuyện này, nhưng đã vô ý nhắc tới nên đành hỏi tiếp: “Em tưởng anh vĩnh viễn cũng không thể quên cô ấy, cho nên em mới ghét cô ấy.”

Cố Thừa Đông không mở miệng ngay, sững sờ nửa ngày, “Nếu như anh quên cô ấy, em sẽ không ghét cô ấy?”

“Vẫn ghét.” Dương Cẩm Ngưng suy nghĩ một chút, lại thay đổi ý kiến, “Có lẽ sẽ giảm đi một chút.”

“Em muốn anh trả lời em thế nào?” Ngữ khí của anh rất nghiêm túc, “Tô Tây và anh từng yêu nhau, không thể gạt bỏ được, cũng không có cách nào phủ nhận, anh chỉ có thể nói tình cảm ấy thuộc về quá khứ. Con người ta mà cứ so đo tính toán tới quá khứ thì rất ngu xuẩn.”

“Cho nên, anh mới không muốn so đo cùng em, phải không? “Cô nhìn anh.

Anh nói Tô Tây thuộc về quá khứ của anh, chẳng phải bây giờ Dương Cẩm Ngưng cô cũng đã trở thành quá khứ của anh rồi ư? Cô không muốn mình giống Tô Tây, nhưng bây giờ hóa ra, cô và Tô Tây lại đóng cùng một vai.

Anh vươn tay qua, ôm cô, “Ngủ đi.” Trông anh có vẻ mệt mỏi.

“Không muốn ngủ.” Cô đẩy tay anh, “Em bây giờ nhớ tới, anh còn chủ động ly hôn với em, bỏ rơi em, khiến em biến thành người con gái chồng bỏ, làm người mẹ đơn thân.”

Cố Thừa Đông day trán, “Anh tưởng khi đó em muốn anh làm như vậy.”

“Anh tưởng, tưởng cái đầu nhà anh.”

Cố Thừa Đông nhắm mắt, “Anh nghĩ em muốn trở lại quá khứ.” Trở lại lúc đơn thuần tươi đẹp khi còn bé, thời gian ở bên Dương Nhất Sâm.

Cũng giống như cô nghĩ anh không có cách nào quên Tô Tây, lòng anh cũng cho rằng cô không cách nào từ bỏ được Dương Nhất Sâm. Dương Nhất Sâm nằm viện, cô suốt ruột như vậy, thậm chí cái gì cũng không quan tâm. Khi đó anh đã nghĩ, nếu như người nằm viện là anh, cô có thể cũng quan tâm như vậy không, có lẽ là không.

Quả đúng như người ta nói, phút sinh tử mới biết ai là người yêu mình.

Anh đang suy nghĩ, có đúng hay không trong lúc cô tưởng mình sắp chết, cô cuối cùng cũng hiểu rõ, điều cô muốn không phải là cuộc hôn nhân này, mà là đoạn tình yêu bị chia lìa kia.

Cô không biết, anh đã từng đứng ở một góc khuất trong bệnh viện, thấy cô khóc một mình. Anh chưa bao giờ thấy cô khóc thảm thiết như vậy, để trốn một người đàn ông. Khi đó chính anh, cho rằng bản thân rất cứng rắn, nhưng ngay cả làm bộ đi đến phòng bệnh nhìn vợ và anh trai cô ấy, anh cũng không làm được, anh thậm chí sợ bản thân không không chế được. Vì thế vội vã rời khỏi.

Anh đứng trên sân thượng của một tòa nhà trong thành phố, tự hỏi bản thân mình, nếu năm đó Tô Tây không bỏ đi, anh có cố gắng hay không. Anh hiểu rõ, thực ra anh cũng sẽ cố gắng, cho dù cuối cùng vẫn có thể phải chấp nhận một cuộc sống không như ý muốn. Nhưng tình tình cảm của phụ nữ và đàn ông không giống nhau, phụ nữ có thể cả đời chỉ yêu một người, cả đời không từ bỏ người ấy..

Chuyện đó anh làm không được, nhưng anh lại nghĩ, biết đâu cô làm được. Anh không thể quên vẻ mặt kiên định của cô khi cô đòi tới bệnh viện thăm Dương Nhất Sâm.

Vì vậy, anh đành buông tay.

(Mình nói rõ một chút đoạn này, Cố Thừa Đông nghĩ “chuyện đó anh không làm được” có nghĩa là không thể cả đời toàn tâm toàn ý với Tô Tây, “biết đâu cô làm được” nghĩa là anh cho rằng Dương Cẩm Ngưng có thể cả đời toàn tâm toàn ý với Dương Nhất Sâm.)

Thực ra cũng không hoàn toàn, vẫn còn một vài chuyện để nhớ lại, trước lúc anh gọi cuộc điện thoại ấy cho cô.

Sau đó, anh không còn chút lí do nào để mình lưu luyến nữa.

Chúng ta đều cho rằng đối phương gây ra chuyện, nhưng sau này nhìn lại, phát hiện chúng ta đều sai, đã bỏ qua cơ hội để bày tỏ.

Dương Cẩm Ngưng ôm lấy anh, “Em chưa từng muốn li hôn, em chỉ...” Cô cắn môi, “Không muốn trở thành người bị vứt bỏ.”

Vì vậy, cô tỏ ra thái độ kiêu căng, không muốn người khác thương hại.

Nhắc tới việc này, lại phải hỏi cô một chuyện khác, “Chuyện năm đó, anh thật sự không rõ lắm.”

(Là chuyện Dương Cẩm Ngưng bị mẹ con Tô Tình hãm hại, để Cố Thừa Đông cưỡng bức cô, lần đó Cố Thừa Đông bị chuốc thuốc mê nên không biết đó là Dương Cẩm Ngưng.)

Dương Cẩm Ngưng sững sốt một chút mới hiểu ý anh. Cô biết anh không hiểu rõ, đây là lí do sau khi kết hôn anh luôn lạnh nhạt với cô, nhưng cũng tốt, cô vốn không muốn người khác hiểu rõ.

“Lúc ấy có phải em rất muốn giết chết anh không?”

Dương Cẩm Ngưng lắc đầu, “Không, lúc đó em rất tức giận, vì vậy làm chút chuyện để cân bằng tâm trạng, sau này nghĩ lại, cảm thấy có lẽ là ông trời sắp đặt như vậy, em chấp nhận thuận theo số phận, giống như em biết trong tương lai em nhất định gặp một người đàn ông, cùng anh ta kết hôn, cùng anh ta sinh con...” Còn có, yêu anh ta...

Xảy một li, đi một dặm.

“Nếu như anh biết...”

“Anh sẽ cảm thấy bản thân mình xấu xa, rồi chia tay với Tô Tây?”

Cố Thừa Đông cau mày, không phải anh đang nghĩ chuyện này, mà xưa nay chưa từng có ý nghĩ như thế, “Nếu lúc ấy em mang thai thì chắc có thể!”

“Anh thật tầm thường”, Dương Cẩm Ngưng đánh giá, “Cho dù em mang thai cũng sẽ không sinh nó ra.” Nếu như cô thê thảm như vậy, mà Diệp gia lại dựa vào cuộc hôn nhân này của Suzie để đi lên, cô hẳn sẽ suy nghĩ như thế, sẽ sinh con, sau đó đem tới trước mặt cặp đôi này, khiến mọi người ghét bỏ cuộc hôn nhân của họ, xem bọn họ làm sao hạnh phúc tiếp.

Ý nghĩ này trong đầu, khiến cô phát hiện mình thật ác độc. Năm đó, bản thân cô thật sự ấu trĩ, cô đã từng nghĩ như thế... Nhưng sau khi có con, cô mới biết mình không thể làm được như vậy.

Nhưng Cố Thừa Đông không quan tâm tới chuyện cô có ác độc hay không, chỉ nghi hoặc nhìn cô: “Lúc đó em...”

“Anh cho rằng anh “khỏe” như thế?” Một lần là có thể khiến cô mang thai?

Câu chuyện tới chỗ này cũng phải dừng lại, bao nhiêu nỗi nặng nề trong lòng dường như cũng được trút hết, nhẹ nhõm, thoải mái.

(hự, đề nghị chị Ngưng nghiêm túc một chút! >_< Cơ mà, xem ra anh Đông yếu hơn anh Lăng :>))

74. Chương 93

Chương 93: Số còn lại? Edit: Chilli Mai Chính dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng ra cửa mới phát hiện, Cố Thừa Đông hẳn là không nhàn rỗi mới đúng. Bởi vì màn hình tình thế lỏng trên quảng trường đang phát một tiết mục trò chuyện, đối tượng phỏng vấn là một một cụ già ở một cửa hàng. Chương trình này gần đây luôn lấy chủ đề mà các chương trình khác không dám làm, hơn nữa còn là những tin tức lần đầu tiên công bố. Đương nhiên, thu hút được lòng hiếu kì của người xem

cũng cần trả giá lớn, ví dụ như chương trình này đã bị rất nhiều ngôi sao lên tiếng kháng nghị. Lúc này, MC đang khéo léo dẫn dắt bà cụ nói ra những nội dung vốn không liên quan tới cuộc phỏng vấn, chẳng hạn như chuyện tranh đua giữa Cố thị và Thịnh Ân tại thương trường.

Dương Cẩm Ngưng thực sự bội phục MC, hoàn toàn không để lộ dấu vết dụ dỗ này, làm cho thần không biết quỷ không hay. Xem xong, cô mua đồ ăn chuẩn bị trở về nhà. Trong lòng nghĩ, hiện tại Cố thị do Cố Kế Đông quản lý, lại đối đầu với Thịnh Ân Quốc tế, không biết Cố Kế Đông rốt cuộc muốn làm cái gì.

Cô đi một đoạn, đột nhiên ngừng bước, quả nhiên, cô vừa nghĩ gì thì chuyện đó xảy ra.

Cách đó không xa có một chiếc xe cũng dừng lại, Cố Kế Đông hẳn là vô tình lái xe tới đây, nên mới trùng hợp đi ngang qua.

Đã là người quen, đương nhiên nên tán gẫu một chút.

Dương Cẩm Ngưng còn đang cầm đồ ăn vừa mua, rất ra dáng một phụ nữ đảm đang. Một người như cô, nhất định không tiện đi vào nơi cao cấp này, nhưng đi cùng Cố Kế Đông, cô lại rất có hứng muốn biết thái độ của những người phục vụ ở đây sẽ thế nào. Đáng tiếc là, bọn họ tố chất làm việc rất tốt, luôn mỉm cười ôn hòa với cô.

Sau khi ngồi xuống, Cố Kế Đông gọi một tách cà phê

Dương Cẩm Ngưng không thích thứ đắng đó, muốn uống cái khác nhưng ở đây chỉ có cà phê. Nhân viên phục vụ có chút lúng túng, Cố Kế Đông đành gọi cho cô một ly nước lọc.

Cố Kế Đông nhìn chằm chằm số đồ ăn Dương Cẩm Ngưng đặt bên kia, không biết đang suy nghĩ gì, anh đột nhiên cười cười. “Cô bây giờ sống rất tốt nhỉ.”

Dương Cẩm Ngưng nhìn giọt nước trên bàn, có lẽ là lúc người ta lau bàn bỏ sót nên bây giờ vô cùng gây chú ý.

“Cậu rất thất vọng hả?” Ngữ khí của Dương Cẩm Ngưng không được tốt lắm. Mọi chuyện đã qua lâu như vậy, tuy rằng cô đã từng hoài nghi nhưng cũng không hề quá quan tâm, một là vì không cần thiết, hai là vì cô cũng không muốn khiến anh ta khó chịu, tốt nhất là giả vờ không biết.

Cố Kế Đông sờ sờ cằm mình, “Cô nói giống thật quá nhỉ.”

Dương Cẩm Ngưng cắn môi, “Tôi nhớ rằng tôi không có đặc tội với cậu. Hay là, thái độ của cậu với Cố Thừa Đông vẫn luôn được cậu giấu kĩ?”

Cố Kế Đông cười: “Cô có suy nghĩ đến nguyên nhân không?”

Nụ cười của anh ta không hề có ý tốt.

Dương Cẩm Ngưng chỉ cảm thấy lòng dạ người này thật thâm sâu, ở Cố gia nhiều năm như vậy cũng chỉ lộ ra bộ dạng bất cần, e rằng ngay cả cha mẹ anh ta cũng cho rằng anh ta thờ ơ với Cố thị. Nhưng thực chất, anh ta lại là người cuối cùng được lợi.

Người như vậy rất đáng sợ. Dương Cẩm Ngưng cảm thấy may mắn vì trước đây không tiếp xúc quá nhiều với anh ta.

“Không muốn biết.” Nếu nguyên nhân thật sự có thể không phải là đáp án khiến bản thân dễ chịu, kỳ thực không nhất thiết phải nghe. Có người hỏi trưởng thành là gì, với cô thì chính là không tò mò những thứ gọi là nguyên nhân, cũng không muốn đem bí mật mà bản thân biết chia sẻ cho người khác.

Cố Kế Đông nhìn cô, không nói gì nữa.

Dương Cẩm Ngưng đứng lên, “Con gái của tôi còn đang ở nhà, tôi đi ra ngoài đã lâu rồi, con bé sẽ sợ, tôi phải về đây.”

Anh ta không gạt đầu cũng không lắc đầu. Cô không thèm để ý tới, đứng lên tự mình rời khỏi.

Cố Kế Đông nhìn tách cà phê nóng đang bốc hơi trên bàn, có những bí mật, vẫn nên chỉ thuộc về một người.

Dương Cẩm Ngưng vừa về tới nhà đã bị con gái tỏ ra ghét bỏ. Trước khi cô đi chợ, Nghê Tuyền đã dặn đi dặn lại cô phải mua thạch hoa quả cho cô bé, vậy mà cô lại quên mất, chỉ mang về một túi đồ ăn lớn.

Nha đầu kia rất đau lòng, đau lòng, mếu máo nhìn mẹ.

“Đói bụng quá, con đói bụng quá” Tiểu quý kia nằm bò ra bàn, ngay cả đầu cũng không buồn nhấc lên.

Dương Cẩm Ngưng cho thức ăn vào tủ lạnh, thờ ơ nói: “Con nên đi học diễn kịch, con thích truyền hình hay điện ảnh?”

Nha đầu kia lăm lăm nhìn mẹ, nghe không hiểu hàm ý trong câu nói, “Con thích thạch hoa quả.” Cô bé tròn mắt thích thú nói, “Sau này con muốn mở một cửa hàng thạch, sản xuất đủ loại thạch hoa quả.”

Dương Cẩm Ngưng nhìn trần nhà một chút. Lần trước Dương Nghê Tuyền nói cô lớn lên sau đó muốn mở một cửa hàng bánh ga-tô, bởi vì lúc đó cô thích bánh ga-tô. Không được mấy ngày cô nói muốn mở một cửa hàng kem, bởi vì khi đó cô muốn ăn kem mỗi ngày. Hiện tại thì...

“Con tốt nhất đừng mở.” Dương Cẩm Ngưng thành tâm đề nghị.

“Vì sao?” Nha đầu kia hất quai hàm lên, vẫn còn ầm ứ vì không được ăn thạch. Thạch hoa quả ăn rất ngon, một viên long lanh, bỏ vào miệng cắn một cái... Thực sự ăn rất ngon, càng nghĩ lại càng muốn ăn.

“Bởi vì con sẽ ăn đến sập tiệm.” Dương Cẩm Ngưng đi tới xoa mặt Dương Nghê Tuyền

Dương Nghê Tuyền không để ý tới mẹ, lại bổ nhào ra bàn, “Con biết, nhà mình nghèo, mua không nổi đồ ăn vặt, con phải ngoan ngoãn, không được đòi ăn cái gì. Nhà mình nghèo, mua không nổi thạch hoa quả, cho nên con không thể ăn thạch. Thạch hoa quả ăn rất ngon, vì sao con không thể ăn, bởi vì chúng ta không có tiền, vì sao không có tiền, vì nhà chúng ta nghèo. Vì sao nghèo, bởi vì con không biết kiếm tiền, nhưng lại muốn ăn thạch. Vì sao muốn ăn thạch, bởi vì thạch ăn rất ngon, vì sao thạch ngon...”

(ôi cháu gái ơi, cô Sah chóng mặt rồi>_<)

Nha đầu kia nhắc mãi không dứt, Dương Cẩm Ngưng không chịu nổi nữa, “Bởi vì con tham ăn!”

Nha đầu kia bĩu môi, tiếp tục nằm úp sấp.

Dương Cẩm Ngưng cũng không muốn nói chuyện, nhưng Nha đầu kia bị cô ức hiếp nên giận dữ, cô đành dỗ con gái một chút, nhưng con bé lại không cảm kích. Haizz... thạch hoa quả đúng là có sức mạnh rất lớn.

Dương Cẩm Ngưng dùng ngón trỏ chỉ lên đầu nha đầu kia, “Đi thôi, đi ra ngoài.”

“Làm gì ạ?”

“Mua thạch.”

Cô bé lập tức sinh lực dồi dào đứng dậy, vui vẻ kéo tay Dương Cẩm Ngưng.

Mua một giỏ lớn thạch hoa quả, tiểu quý không xách nổi nhưng vẫn muốn tự mình xách lấy. Dương Cẩm Ngưng đành phải chậm chạp đi để chờ khuê nữ nhà mình, nhưng phát hiện mọi người đi đường đang nhìn cô ý xoi mói. Được rồi, cô cũng cam chịu số phận, nhìn con lúc này, xác thực cô cũng cảm thấy mình đang ngược đãi trẻ con.

Vừa về tới dưới khu chung cư thì thấy xe Cổ Thừa Đông dừng lại.

Dương Nghê Tuyền thấy ba, lập tức ầm ứ mở miệng, “Ba mau tới xách giúp con, nặng quá, tay sưng đỏ rồi.”

Dương Cẩm Ngưng hít sâu một hơi, vừa rồi rõ ràng chính con bé đòi tự mình xách, cô muốn giúp nó cũng không cho.

Cổ Thừa Đông nhận lấy túi từ tay con gái, xoa cánh tay con gái một cái, đúng là đỏ thật. Cô bé lấy một cái thạch ra ăn, vừa đi vừa xách túi sẽ không ăn được. Vừa nãy là cô bé không nghĩ tới chuyện này nhưng mà dù có để mẹ xách túi thì mẹ cũng nhất định không cho cô vừa đi trên đường vừa ăn.

Dương Cẩm Ngưng tức giận nhìn chằm chằm con gái sau đó, mới mở miệng, “Anh gần đây không phải rất bận sao?”

Nha đầu kia vội vàng ăn, nghe câu hỏi của Dương Cẩm Ngưng thì ngẩng đầu, phát hiện không phải hỏi mình, lại cúi tiếp tục ăn.

Cố Thừa Đông đi vào thang máy, “Bạn cái gì?”

“Bạn...” Cô sửng sốt, “Em làm sao biết anh bạn cái gì.” Hiện giờ người ta bàn tán sự đối đầu giữa anh và Cố Kế Đông như vậy mà anh còn tỏ ra thờ ơ, bình tĩnh như thế?

Cố Thừa Đông không mở miệng, lấy thêm một cái thạch đưa cho con gái.

Ra khỏi thang máy, Dương Cẩm Ngưng đột nhiên quay đầu lại, “Hôm nay em gặp em trai của anh.” Thấy Cố Thừa Đông nhún mày, giống như không nhớ nổi mình có một em trai, vì vậy cô liền đổi giọng “Hôm nay em gặp Cố Kế Đông.”

Cố Thừa Đông lần này mới có phản ứng, nhìn chằm chằm cô như xác định lại cái gì đó, “Nói những gì?”

“Chẳng nói gì cả.” Lúc lấy chìa khóa mở cửa, cô mới mở miệng, “Em và anh ta không quen thân, dựa theo quan hệ của anh mới nói chuyện vài câu hỏi thăm thôi.”

Không biết vì sao, Cố Thừa Đông nghe cô nói như vậy lại nở nụ cười. Dương Cẩm Ngưng hoài nghi, cô hình như không nói cái gì sai?

Như là có ý ngầm với nhau, Dương Cẩm Ngưng chủ động đi làm cơm, Cố Thừa Đông thì chơi với con gái.

“Con rất thích sói xám.”

Cố Thừa Đông nghe con gái nói thì hơi ngạc nhiên. Vì hầu như trẻ con đều yêu thích cừu vui vẻ.

“Vì sao?”

Cố Thừa Đông nhìn với ánh mắt đặc biệt chân thành, tiểu quý kia cũng trở nên nghiêm túc, “Bởi vì sói đối với vợ rất tốt. Những lúc không thấy Sói Hồng, Sói Xám rất sốt ruột, cừu cũng không thèm bắt, nhất định phải đi tìm Sói Hồng về.”

Cố Thừa Đông nhìn chằm chằm con gái, “Tìm về làm cái gì?”

Nha đầu cầm điều khiển từ xa, suy nghĩ một chút, “Tìm về để tiếp tục đối xử tốt với Sói Hồng, Sói Xám nói sẽ tự mình làm cơm, dọn dẹp nhà cửa, còn nói sẽ rửa chân cho vợ... Có phải Sói Xám rất tốt hay không?”

Cố Thừa Đông nhìn tiểu nha đầu hồi lâu, sau đó ôm lấy cô bé, “Ồ, có lẽ vậy!”

Sau khi ăn xong, Cố Thừa Đông đưa con gái ra ra ngoài tản bộ, Dương Cẩm Ngưng không muốn di chuyển nên không đi theo. Đến khi hai cha con họ về, cô ra mở cửa, oán trách Cố Thừa Đông một câu, “Sao không cầm chìa khóa đi?”

Nói xong, cả hai người đồng loạt cảm thấy ngạc nhiên. Tình huống này, không biết là tốt hay xấu, nhưng Dương Cẩm Ngưng dường như cũng đã bị đắm chìm trong đó.

Thấy Cố Thừa Đông không có ý rời khỏi đây, cô cũng im lặng để anh dỗ con gái đi ngủ.

Cô tiếp tục ngồi trên ghế sofa xem ti-vi.

Cố Thừa Đông đi ra, Dương Cẩm Ngưng ngoái đầu nhìn anh. Không thể cùng anh thảo luận vấn đề nam nữ, cô đành nghĩ một chủ đề khác, “Cố Kế Đông hiện tại đang nhằm vào anh?”

Cố Thừa Đông ngồi cách cô không xa, “Tại sao lại hỏi vậy?”

“Người khác đều nói như vậy?” Dương Cẩm Ngưng cầm điều khiển từ xa thay đổi một kênh khác, “Quan tâm anh nên mới hỏi anh, không quan tâm đã chẳng muốn hỏi.”

Ý cô là anh phải trả lời, bằng không sẽ có lỗi nhiều với cô.

“Có thể nói như vậy.”

“Vậy anh nghĩ cuối cùng ai sẽ thắng?” Dương Cẩm Ngưng khá tò mò về chuyện này, lời đồn đại của mọi người thật lợi hại, khiến cô cảm thấy Cố Thừa Đông trong miệng người ta với Cố Thừa Đông ngồi trước mặt cô đều là người không dễ dàng đối phó. Cô thấy anh là một người đàn ông bình thường, lắm mưu nhiều kế, hiểu rõ thời cuộc.

Có vẻ như anh không hiểu vì sao cô lại quan tâm tới chuyện này như thế, “Có cái gì mà thắng với thua?”

“Làm sao không có chứ, đến chiến tranh còn có thắng thua nữa là.”

“Chiến tranh cũng không nhất định sẽ phân định thắng thua.” Anh cố ý chống lại ý cô, “Chỉ có thể nói tổn thương nhiều hay ít thôi.”

Dương Cẩm Ngưng thở dài một hơi, “Được rồi, kỳ thực ý em là ai tổn thương ít hơn.”

Thấy anh im lặng không nói, cô mỉm cười: “Là anh sao?”

Anh không đáp, chỉ nói chuyện khác: “Anh không quyết đoán bằng cậu ta, không dám đem tất cả sức lực đổ lên trận chiến này, không thích được ăn cả ngã về không.”

Dương Cẩm Ngưng mông lung không hiểu: “Có ý gì?”

“Chính là nếu anh có một trăm đồng, tuyệt đối sẽ không dùng hết một lần, tối đa chỉ dùng năm mươi đồng.”

“Vậy còn lại để làm gì?”

Cố Thừa Đông nhìn cô cười, “Mua quần áo cho em.”

P/s: Chương 95 là kết cục (theo tác giả) nhưng chương 96 và 97 vẫn được coi là chính văn, vì vậy nhóm mình sẽ dịch và post hết đến chương 95 hoặc 97. Từ chương 98 đến 107 là truyện về Khuê Gia Nghi (con gái thứ ba của Cố Thừa Đông và Dương Cẩm Ngưng), phần này mình chưa có dự định post tiếp, nên không dám hứa trước. Chương 108 là ngoại truyện của Mộ Song Lăng và Kỷ Chính Nham.

Thông báo tới mọi người để tiện theo dõi truyện, như vậy là chỉ còn 5 chương nữa là sẽ hoàn chính văn, rờn rã suốt mấy tháng cuối cùng cũng sắp phải chia tay

75. Chương 94

Chương 94: Nhất định phải là anh ấy Edit: Chilli Mai Chính dịch: Sahara

Cố Thừa Đông lại đi công tác, cũng không biết bận cái gì. Thực ra trước anh cũng bận, nhưng lúc nào cũng luẩn quẩn trước mặt cô. Từ chuyện này có thể chứng minh một việc, nếu như một người đàn ông mượn cớ bận rộn để không liên lạc với bạn, vậy chẳng qua là vì trong lòng người đàn ông đó, bạn không quan trọng lắm, nếu như bạn đủ quan trọng, dù bận thế nào anh ta cũng bằng lòng dành một chút thời gian cho bạn, hoặc ít ra cũng sẽ gọi điện cho bạn.

Cố Thừa Đông sau đó không xuất hiện, Dương Cẩm Ngưng cảm thấy bản thân mình làm cái gì cũng không vừa ý, cho dù anh rất tự giác gọi điện thông báo với cô là phải đi công tác, dặn cô chú ý việc học tập của nha đầu kia.

Dương Cẩm Ngưng buồn chán lôi kéo con gái đi dạo. Lúc này nhìn tiểu quỷ này cô cảm thấy rất có nó cũng rất tốt, ít ra cũng có người cùng cô đi dạo phố, con cái quả nhiên cũng có ít nhiều hữu dụng.

Khi biển quảng cáo lớn “KFC” trên quảng trường đập vào mắt nha đầu kia thì, nha đầu kia lập tức kích động, kéo tay Dương Cẩm Ngưng, “Đã lâu rồi con chưa có ăn.”

Chỉ biết tham ăn, Dương Cẩm Ngưng đang định lên lớp con một bài nhưng chợt nghĩ, nếu là Cố Thừa Đông, chắc là anh sẽ không từ chối, vì vậy cô dắt tay nha đầu kia, “Đi thôi.”

Ăn một lần cũng không sao.

Nha đầu kia vô cùng ngạc nhiên, cô còn đang suy nghĩ phải làm nũng thế nào để mẹ bằng lòng mình đây, kết quả chưa kịp giở thủ đoạn thì mẹ đã thỏa hiệp rồi.

Giờ này trong quán không quá nhiều người, Dương Cẩm Ngưng đi xếp hàng lấy đồ ăn, nha đầu kia ngồi ở một chỗ. Từ xa nhìn mẹ lấy nhiều đồ ăn như vậy, cô bé tỏ ra rất yêu thương mẹ, chạy tới bưng đồ ăn giúp mẹ.

Hai người cùng nhau trở lại chỗ ngồi.

Sau khi ăn xong, Dương Cẩm Ngưng thấy có người quen đi vào.

Nếu như không thấy Mộ Song Lăng, Dương Cẩm Ngưng kỳ thực quên mất, Cố Thừa Đông và Mộ Song Lăng vẫn còn hôn ước, thậm chí còn nằm trên trang đầu của báo chí. Hình như cô đã cố ý che giấu sự thật ấy nên đã quên mất mối quan hệ giữa họ. Bây giờ gặp được đương sự, không thể nào coi như không thấy được.

Mộ Song Lăng cũng đã thấy Dương Cẩm Ngưng, mỉm cười với cô. Dương Cẩm Ngưng quay đầu, làm bộ không thấy, cô vẫn còn mang hận, vẫn nhớ như in Mộ Song Lăng nói thế nào về mình. Nhưng nghĩ thế nào, cảm thấy không ổn, cô lại quay lại nhìn Mộ Song Lăng.

Quả nhiên, Dương Cẩm Ngưng không nhìn lầm, đứng bên Mộ Song Lăng còn có một đứa bé trai.

Giống như phát hiện ra một châu lục mới, Dương Cẩm Ngưng cảm thấy vô cùng kích động, lập tức nhìn con gái, “Tuyền Tuyền, con xem, con có nhớ cô kia không?”

Dương Nghệ Tuyền theo hướng chỉ của Dương Cẩm Ngưng nhìn qua, liên tục gật đầu, “Nhớ.”

“Tuyền Tuyền là một đứa trẻ lễ phép, có phải là nên qua bên đó chào hỏi cô ấy một tiếng không?”

Dương Nghệ Tuyền nhìn mẹ một lúc, ngẫm nghĩ xem mẹ đang muốn làm gì, sau đó uống một ngụm coca lớn rồi mới đứng dậy, chạy đến bên Mộ Song Lăng nói gì đó.

Dương Cẩm Ngưng cũng nhìn chằm chằm họ.

Nghệ Tuyền rất nhanh chạy trở lại, trong tay cầm một cái bánh trứng.

Dương Cẩm Ngưng chờ con gái mình ăn xong, mới mở miệng, “Cô kia và anh kia đang nói chuyện gì?”

Cô không hỏi còn được, nghe hỏi xong, Dương Nghệ Tuyền bất bình, “Mẹ, mẹ xem bọn họ, cái anh kia căn bản không thích ăn KFC, nhưng cô vẫn đưa anh đến ăn. Con rất muốn đến đây ăn, nhưng mẹ lại không cho con đến.”

Dương Cẩm Ngưng lập tức hiểu ra.

Hóa ra là mẹ con.

Nếu như nỗi phiền não của Dương Cẩm Ngưng là vì Nghệ Tuyền thích ăn KFC, thì nỗi phiền não của Mộ Song Lăng lại là con trai cô ấy già dặn trước tuổi, có vẻ trưởng thành hơn các bé đồng trang lứa, nên sở thích cũng không giống những đứa trẻ khác. Chính vì thế mà Mộ Song Lăng cảm thấy, không biết có phải là mình đã nuôi dạy con sai cách hay không.

Mộ Song Lăng hắt hàm về phía Nghệ Tuyền, trêu chọc con trai mình, “Cô bé rất đáng yêu, con có thích không?”

Kỷ Thành Hạo liếc mắt nhìn mẹ mình, “Vô vị.”

Mộ Song Lăng nhún nhún vai, không thèm để ý tới phản ứng của con trai.

Chờ con trai ăn xong, cô mới cười cười, “Đi thôi, chúng ta qua đó tâm sự với cô xinh đẹp kia.”

“Mình mẹ qua đó được rồi.” Kỷ Thành Hạo không thích đi cùng mẹ.

Mộ Song Lăng giả vờ ngạc nhiên, “Mẹ tưởng con thích! Từ nãy cứ thấy con nhìn qua bên đó mà.”

Kỷ Thành Hạo ngậm miệng. Thực ra cậu bé muốn nói, vừa nãy mình nhìn cô kia, xem có đúng là cô mang thai không, nếu có thì sinh ra chắc sẽ là một cô bé đáng yêu lắm nhỉ.

Đương nhiên chuyện này không thể nói ra, bằng không, để mẹ biết được thế nào cũng suy nghĩ xa xôi.

Mộ Song Lăng đi qua phía Dương Cẩm Ngưng.

Dương Cẩm Ngưng thấy Mộ Song Lăng có chuyện muốn nói, vì thế bảo Nghệ Tuyền qua bên kia chơi với Kỷ Thành Hạo. Con bé này không có ý kiến gì, nói đi là đi, chẳng qua là vì Dương Cẩm Ngưng vừa mua cho cô bé một cánh gà, nên cô bé mới vui vẻ mà đi.

Dương Cẩm Ngưng quay lại nhìn Mộ Song Lăng ngồi bên cạnh, thật ra cảm giác của cô đối với Mộ Song Lăng rất phức tạp, không thể nói rõ là cảm giác gì.

Dương Cẩm Ngưng gạt tóc trên trán.”Con trai của cô rất đáng yêu.”

Mộ Song Lăng nở nụ cười, thứ nhất con trai cô dĩ nhiên rất đáng yêu, thứ hai, Dương Cẩm ngưng nói như vậy là cố ý.

“Không dễ thương bằng con gái của cô.” Mộ Song Lăng vẫn cười.

Dương Cẩm Ngưng nhíu mày, “Thịnh Ân Quốc tế không phải bây giờ rất bận rộn sao?” Thật ra cô muốn nói, Mộ Song Lăng không cùng Cố Thừa Đông đi công tác, rõ ràng là rất lạ.

“Tôi đang nghỉ phép.” Mộ Song Lăng cười rất sâu xa, “Nghỉ kết hôn, cô hiểu không?”

Dương Cẩm Ngưng nhíu mày, có cảm giác người phụ nữ này có ý nói như vậy, Nhưng cô không nghĩ ra vì sao cô ta phải cố ý. “Vậy sao? Cô xác định hôn lễ của mình sẽ có chú rể?”

“Việc này không phiền cô lo lắng.” Mộ Song Lăng cũng không tức giận, cười cười nhìn Dương Cẩm Ngưng, “Không phải cô nghĩ đến chuyện đoạt hôn đó chứ?”

Cô cắn môi, không nói lời nào, có lẽ đúng là cô muốn vậy. Nhưng cô vĩnh viễn sẽ không làm. Nếu như một người đàn ông định cùng một người phụ nữ khác kết hôn, cô tuyệt đối sẽ không đi cầu xin, nếu đối phương đã vứt bỏ mình, cô có làm gì cũng chỉ chứng minh bản thân ngu ngốc.

Mộ Song Lăng thấy cô không mở miệng, cũng thu lại nét mặt, “Tôi biết cô và Cố Thừa Đông lúc trước có quan hệ, nhưng tôi tuyệt đối không để ý.” Nói xong cô nhìn sang hai đứa trẻ, “Tôi cũng có con nên sẽ không yêu cầu ở anh ta quá cao.”

Dương Cẩm Ngưng cắn môi, muốn nói cái gì, nhưng phát hiện mình cái gì cũng không nói nên lời.

“Cô đã có con gái với anh ấy, đó cũng coi như kỉ niệm giữa hai người, cô hẳn là không nên tiếc nuối.” Mộ Song Lăng giả vờ thoải mái, “Hơn nữa, với tính cách của cô mà nói, mất đi Cố Thừa Đông, cũng nhất định gặp người rất tốt, cô sẽ không để ý đâu.”

“Ai nói tôi không để ý?” Dương Cẩm Ngưng thực sự có chút tức giận, cũng không biết người phụ nữ này trong lòng đang nghĩ cái gì.

Mộ Song Lăng nhíu mi, “Ồ, tôi tưởng cô không để ý.”

Dương Cẩm Ngưng nhìn con gái, cậu nhóc kia hình như rất nhấn nại chơi đùa cùng Nghệ Tuyền “Tôi yêu con gái tôi, điều đó không thể nghi ngờ, nhưng tôi rất rõ, con cái không thể theo tôi hết đời. Tôi không biết người khác làm cha mẹ thế nào, có phải là không thể từ bỏ con cái hay không, nhưng nuôi dưỡng chúng là trách nhiệm và nghĩa vụ của tôi, đương nhiên còn vì tình mẫu tử. Nhưng khi chúng trưởng thành, chúng sẽ gặp một người quan trọng với cuộc đời chúng. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng sự thật vẫn là, trong lòng con cái, cha mẹ thật ra chỉ đứng vị trí thứ hai. Người có thể theo tôi đến già, sẽ không phải là con gái, mà là chồng tôi. Trước đây tôi cũng đã suy nghĩ, rời khỏi người đàn ông này, sẽ gặp người kế tiếp, tôi vĩnh viễn sẽ không cô đơn, miễn là tôi muốn.”

Mộ Song Lăng chỉ nhìn chằm chằm Dương Cẩm Ngưng, không hề lên tiếng.

Dương Cẩm Ngưng cắn môi, “Cho tới bây giờ tôi vẫn nghĩ, bên cạnh tôi, nếu không phải là Cố Thừa Đông, nhất định không được.”

Ánh mắt của cô, chưa bao giờ kiên định như vậy, nhưng cô nói xong, tự mình lại nở nụ cười. Đây chính là suy nghĩ trong lòng cô, cô tuân theo trái tim mình.

Mộ Song Lăng không ngồi nữa, tự mình rời khỏi.

Cố Thừa Đông và Cố Kế Đông lần này cạnh tranh không hề nhường nhịn, Cố Thừa Đông không quá để tâm vào chuyện được mất, tận lực làm tốt là được rồi. nếu như kết quả không như ý, cũng không liên quan đến người khác, nhưng Cố Kế Đông không như vậy, anh ta chỉ hi vọng kết quả cuối cùng là thành công, không có ý nghĩ thứ hai trong đầu.

Hai người cuối cùng cũng phải đối mặt với nhau.

Trước khi có kết quả, họ đang đứng ở phòng khách bên ngoài hành lang.

Cố Kế Đông chấp tay sau lưng, tầm mắt phóng ra rất xa, “Anh nói chúng ta ai sẽ thắng.”

“Ai cũng không thắng.”

“Vậy anh còn tới?”

“Ai nói người nhất định phải thắng thua?”

Cố Kế Đông im lặng nửa ngày, “Anh rõ ràng có thể ra tay, tại sao lại buông tay?”

“Tôi không suy nghĩ đến điều này.” Kết quả cuối cùng ai cũng sẽ chịu tổn thương, huống chi Cố thị gặp nguy cơ lớn cũng không phải điều anh muốn thấy. Nếu như trước đây, e rằng anh sẽ không chút do dự mà tiêu diệt đối phương, nhưng thời thế thay đổi, chuyện gì cũng có thể thay đổi theo.

“Tôi sẽ không cảm kích anh.”

“Cậu biết, điều tôi muốn chính là cậu từ bỏ.”

Giống như Cố Kế Đông tự xưng là hiểu rõ anh, anh cũng hiểu rõ Cố Kế Đông. Cố Kế Đông làm ra một loạt kế hoạch như vậy, đều không phải là muốn làm chuyện bất lợi cho anh, mà là chứng minh Cố Kế Đông anh hoàn toàn xứng đáng làm người kế tục Cố gia, muốn chứng minh năng lực của anh hoàn toàn có khả năng lãnh đạo Cố thị đến chỗ huy hoàng, quan trọng là muốn chứng minh anh ta tài giỏi hơn anh, chứ không phải là muốn đánh nhau đến một mất một còn, chỉ là một trận đấu mà thôi, mà trận này, ai cũng phải chịu nhiều thua thiệt.

Chỉ có thể nói, Cố Thừa Đông ngay từ đầu đã có lợi thế, vì vậy tổn thất cũng ít, đơn giản như vậy thôi. Thay đổi tầm mắt, chỉ dẫn đối phương, chờ đối phương phát hiện ra thì đã không kịp thoát ra.

Chỉ cần khiến Cố Kế Đông biết được trong cuộc cạnh tranh này anh ta không có lợi là được.

Cố Kế Đông là người tuyệt đối có khả năng đánh lại người khác, cũng có thể buông tay.

“Tôi sẽ không gây phiền phức cho anh.” Nếu bản thân đã lĩnh hội được thực lực của đối phương, cũng không cần phải đưa mình vào thế khó.

Cố Thừa Đông gật đầu, “Ông nội, hẳn là rất thích kết quả này.”

Cố Kế Đông nắm chặt tay, sau đó lại buông ra.

Kết quả đấu thầu đã có, giống như Cố Thừa Đông dự đoán, là bị một công ty nội địa nào đó đạt được, bọn họ chẳng qua chỉ như tới đây chơi một chút. Nhiều khi, tình người lại là thứ quan trọng hơn cả.

Sau khi bọn họ cùng nhau đi ra đại sảnh, Cố Kế Đông gọi Cố Thừa Đông lại, “Anh biết tôi hâm mộ anh cái gì không?”

Cố Thừa Đông dừng bước, “Dương Cẩm Ngưng?”

Cố Kế Đông cười, “Anh quả nhiên đã nghi ngờ từ lâu.”

“Nếu như không phải cậu, cô ấy sẽ không dễ dàng biết được tất cả hành tung của tôi, hơn nữa có một số việc, xảy ra quá mức trùng hợp.” Anh thành thật trả lời.

Cố Kế Đông lại cười, có phần bất đắc dĩ, “Thật ra...” Tôi gặp cô ấy trước anh...Nhưng có lợi ích gì chứ?

Cố Thừa Đông liếc anh một cái, “Hi vọng cậu đừng khiến ông nội thất vọng.” Nói xong anh xoay người rời đi.

Cố Thừa Đông trở lại Mạc Xuyên, đối mặt với một đồng văn kiện chất cao như núi. Trải qua một buổi sáng ở văn phòng, cho đến khi Mộ Song Lăng tốt bụng mang cơm trưa tới, “Anh vất vả rồi.”

Cố Thừa Đông không mở miệng.

Cô tuyệt đối không để tâm, “À, hôn lễ đúng hạn cử hành.”

Cố Thừa Đông lắc đầu, “Khiêu chiến vào điểm máu chốt của người đàn ông như vậy, có phải là hơi quá đáng không?”

Mộ Song Lăng không thèm quan tâm đến câu nói của anh, đưa cho anh một vật, “Nhìn anh vất vả như vậy, an ủi anh một chút.”

“Đây là vật gì?”

“Tôi tin anh sẽ rất thích, vì chắc chắn anh chưa được nghe những lời như thế bao giờ.”

Cố Thừa Đông cầm lấy chiếc máy ghi âm, mở ra.

=====

Tới đây chắc hẳn ai cũng biết trong máy ghi âm là lời nói của ai rồi phải không?

Ồi sung sướng quá đi :”>

Cơ mà vẫn thương anh Cố Kế Đông >_<

76. Chương 95

Chương 95: Anh yêu em (P1)

Dịch: Sahara

Cố Thừa Đông mở đi mở lại máy ghi âm, nghe rất nhiều lần rồi mới chịu tắt đi.

Anh tựa lưng vào ghế xoay, bao nhiêu mệt mỏi dường như được xóa nhòa. Anh nhắm mắt lại, giọng nói của cô lại văng vẳng bên tai anh: “Cho tới bây giờ tôi vẫn nghĩ, bên cạnh tôi, nếu không phải là Cố Thừa Đông, nhất định không được.”

Không phải Cố Thừa Đông thì nhất định không được. Câu nói ấy mới tuyệt vời làm sao.

Anh hiểu ý tốt của Mộ Song Lăng, với tính cách của anh và Dương Cẩm Ngưng, e rằng cả đời này sẽ không ai chịu nói những lời này trước mặt người kia.

Đây đích thực là một món quà lớn!

Lấy lại tinh thần, Cố Thừa Đông tiếp tục làm việc, công việc vẫn còn khá bẽ bộn. Tan ca, anh rời khỏi phòng làm việc, tâm trạng không phức tạp không rõ vui buồn. Ngồi vào trong xe, anh đột nhiên thay đổi chủ ý ban đầu, lái xe theo một hướng khác.

Căn nhà của Khưu Thịnh Danh không hề xa hoa, thậm chí còn được trang hoàng theo phong cách cổ kính. Sở thích này cũng một phần là vì lí do xuất thân của ông, ông vốn sinh ra trong nghèo khó, sau khi thành công trên thương trường vẫn duy trì cách sống giản dị.

Cố Thừa Đông quan sát xung quanh, tất cả mọi thứ trong tầm mắt anh đều sạch sẽ bóng loáng không một hạt bụi. Điều này không hay cho lắm, bởi vì một nơi quá sạch sẽ có thể khiến cho người ta ngại bước vào, ngoài cảm giác xa lạ, còn có một sự chán ghét.

Vừa thấy Cố Thừa Đông, Triệu Viễn đã vội vàng sai người thông báo tới Khuê Thịnh Danh. Mọi người ở đây đều biết rõ, chỉ cần là Cố Thừa Đông tới thì dù Khuê Thịnh Danh có bận chuyện gì cũng sẽ gác lại. Lí do ai cũng biết, họ cũng quen với chuyện này.

Khuê Thịnh Danh bước chậm chậm từ trên tầng hai xuống. Cố Thừa Đông vẫn đứng nguyên tại chỗ, mắt nhìn theo người đàn ông kia, trong lòng trăm cảm xúc ngổn ngang.

Khuê Thịnh Danh đi tới bên cạnh anh, ngồi xuống sofa, vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh, ý bảo anh ngồi xuống.

Thấy biểu hiện của Cố Thừa Đông không đến nỗi nào, ông ta lên tiếng: “Đạo này vất vả lắm phải không?”

“Vẫn ổn ạ.” Những chuyện đã qua, anh không muốn nhắc lại, thật sự rất mệt mỏi.

Khuê Thịnh Danh chống hai tay lên cây gậy, khẽ nện xuống mặt đất, “Chuyện này, con rõ ràng là quá nhân nhượng.” Ông muốn ám chỉ tới thái độ của anh đối với Cố Kế Đông, rõ ràng có thể khiến đối phương thua thê thảm, nhưng anh lại không làm, lại cố gắng giúp đối phương giảm thiểu tối đa tổn thất. Trong lòng ông rất rõ ràng, đây là vì Cố Thừa Đông không muốn làm gì bất lợi cho Cố thị.

Cố Thừa Đông không đáp, không phải vì anh phản bác quan điểm của Khuê Thịnh Danh mà là vì anh không muốn thảo luận vấn đề này. Đây không phải mục đích hôm nay anh tới.

Thấy anh không nói gì, Khuê Thịnh Danh khẽ ho khan một tiếng, đánh vỡ bầu không khí gượng gạo: “Tới đây có chuyện gì quan trọng sao?”

Ông không hiểu rõ suy nghĩ của con trai mình, nếu như là người khác, có lẽ họ đã cố gắng lấy lòng ông, nhưng Cố Thừa Đông thì không, anh rất ít khi tới nhà họ Khuê, bình thường cũng không tỏ rõ thái độ gì, không hề có ý định muốn đạt được lợi ích gì từ ông.

Cố Thừa Đông gật đầu: “Con tới để nói, con sẽ không kết hôn với Mộ Song Lăng.”

Khuê Thịnh Danh nhíu mày: “Song Lăng rất thích hợp với con.”

Cố Thừa Đông không muốn phản bác: “Con chỉ tới thông báo vậy thôi.”

Phản đối hay ủng hộ, đều không thành vấn đề. Dù sao đây cũng là quyết định của chính anh, người khác nghĩ thế nào cũng không thay đổi được. Anh chỉ là tôn trọng nên mới đến báo một tiếng với Khuê Thịnh Danh mà thôi.

Khuê Thịnh Danh cảm thấy vô cùng tức giận, thái độ này là sao chứ, chỉ tới thông báo vậy thôi ư?

“Con biết rõ hậu quả không hả? Đừng nghĩ là con là con bố mà muốn làm gì thì làm. Nếu con không cưới Song Lăng, sau khi bố chết đi tài sản cũng không thể giao cho con được.”

Cố Thừa Đông nhíu mày: “Con chưa từng nói muốn có công ty này. Nếu chuyện này đã được giải quyết, vậy thì con xong việc rồi, con cũng muốn rời khỏi đó...”

Khuê Thịnh Danh hoảng hốt: “Con...”

Cố Thừa Đông im lặng, hàng lông mày vẫn nhíu chặt. Vốn dĩ anh quay lại là vì Mộ Song Lăng mời về, Khuê Thịnh Danh tuổi cao, công ty lại đang gặp khó khăn nên anh mới tới Thịnh Ân Quốc Tế để trợ giúp, anh chưa từng nghĩ muốn ở lại.

Khuê Thịnh Danh tức giận nói: “Con vì cái loại đàn bà đó mà làm vậy, thật chẳng ra làm sao.”

Thấy Khuê Thịnh Danh phản ứng như vậy, Cố Thừa Đông nhìn với vẻ ngờ vực. Chẳng phải trước kia chính ông cũng bị phụ nữ mê hoặc đấy sao? Giờ nói vậy chẳng khác nào tự vả mặt mình? Thật là nực cười.

“Loại đàn bà nào?”

“Hám vinh hoa phú quý.”

Cố Thừa Đông hít sâu, “Lần trước bố nói con giống mẹ, không hề có điểm nào giống bố. Bây giờ con thấy bố nói rất đúng. Bởi vì, sau khi nghe xong câu nói vừa nãy của bố, điều con nghĩ chính là, nếu cô ấy thật sự thích tiền thì con sẽ kiếm tiền về cho cô ấy.”

Hám của dường như là một điều xấu, nhưng nếu chúng ta có đủ năng lực gánh vác thì thực ra nó cũng không hoàn toàn là xấu xa.

Thấy ánh mắt khó tin của Khưu Thịnh Danh, Cố Thừa Đông tiếp tục nói: “Kinh nghiệm, sự từng trải, chưa chắc đều chính xác. Bao nhiêu năm nay, bố đã hao tổn rất nhiều sức lực cho sự nghiệp, cuối cùng giờ bố cũng đã thành công rồi. Nhưng, cái giá lớn nhất mà bố phải trả đấy là – người phụ nữ mà bố yêu đã trở thành vợ của người khác, thậm chí, ngay cả chuyện mình có con trai mà bố cũng không biết. Bố luôn làm theo ý mình, bố cho rằng mẹ con không thể chịu khổ, cho nên bố tự ý quyết định từ bỏ tình yêu của hai người. Bố nghĩ mẹ con lấy người khác sẽ được sống hạnh phúc, bố cho rằng nếu bố không thành đạt thì không thể mang lại hạnh phúc cho mẹ con, cho nên bố đã từ bỏ. Rồi, bây giờ kết quả thế nào?” Cố Thừa Đông thở dài, “Con không phải bố, dù con chỉ có hai bàn tay trắng, con cũng tin tưởng có thể mang lại hạnh phúc cho người con yêu, kể cả cô ấy yêu tiền như tính mạng.”

Nói xong, anh cầm tách trà lên uống một ngụm,

Khi bàn cùng, người ta dễ nổi ham muốn, dễ sinh tự ti, lúc nào cũng sẽ làm theo ý mình, thậm chí hoài nghi cả bản thân lẫn người bên cạnh.

Khưu Thịnh Danh ngồi ở sofa, trống ngực đập dồn dập. Bỗng dưng ông nhớ tới người phụ nữ có khuôn mặt tươi cười như hoa nở kia. Bà xinh đẹp và hiền lành đến mức ông sợ hãi cả đời này sẽ không thể mang lại hạnh phúc cho bà.

Dương Cẩm Ngưng gọi điện cho Cố Thừa Đông mới biết anh đã đi công tác về từ lâu, trong lòng bỗng tức giận. Cô tới chung cư của Cố Thừa Đông, may là ở đây đã thay bảo vệ khác, người này vô cùng khách khí với cô, ngay cả đăng kí tên cũng không cần mà lập tức cho cô vào. Trong lòng cô thầm nghĩ, Cố Thừa Đông tới nhà cô ăn không ở không lâu như vậy rồi, cô cũng có thể tới nhà anh ở vài ngày chứ!

Cố Thừa Đông ra mở cửa trong trạng thái ngái ngủ. Đây là việc Dương Cẩm Ngưng vô cùng khó chịu, anh tới nhà cô có thể tự mở cửa vào, còn cô thì lại phải đợi anh ra mở cửa thế này đây.

Vừa thấy Dương Cẩm Ngưng bắn ánh mắt về mình, Cố Thừa Đông lập tức tỉnh ngủ.

Anh ngó ra phía sau cô: “Tuyền Tuyền đâu?”

Chỉ biết có con gái!

Dương Cẩm Ngưng khó chịu: “Con gái anh thi không được 100 điểm, không có mặt mũi nào tới gặp anh nên về nhà bà ngoại rồi!”

Cô nói có chút khoa trương, nhưng sự thật cũng không khác là mấy, trẻ con lớn như thế rồi cũng có lòng tự trọng cao lắm chứ!

Nhưng nhắc tới chuyện này Dương Cẩm Ngưng cũng phiền muộn, dạy Nghệ Tuyền đếm số rõ như thế rồi mà chẳng hiểu sao con bé thi vẫn bị sai. Bài thi rõ ràng vô cùng dễ, chỉ có đếm, đếm, đếm mà thôi ...

Cố Thừa Đông mất ngày đi công tác mệt mỏi, rất muốn nghỉ ngơi, không thấy con gái ở đây thì cũng chẳng buồn giữ hình tượng nữa (ọc!!!!), liền đi vào tiếp tục ngủ. Dương Cẩm Ngưng thấy anh như vậy thì tỏ ra vô cùng kinh ngạc. Đầu tóc anh bù xù, quần áo xộc xệch khác hẳn mọi ngày. Cô vốn có ý định không cho anh ngủ nhưng nhìn dáng vẻ mệt mỏi của anh lại không lỡ, đành chờ anh ngủ dậy rồi nói chuyện.

Cố Thừa Đông đi ngủ rồi, cô liền đi lại trong nhà xem xét.

Đồ đạc trong nhà không nhiều, rất ngăn nắp sạch sẽ, có cảm giác hơi đơn điệu.

Lòng vòng một hồi, cảm thấy vô vị, cô tới phòng làm việc của anh xem giá sách. Không biết những cuốn nào anh đã đọc, cuốn nào chưa đọc, vì anh không giống người khác, lưu lại bút kí trong sách. Cô vẫn muốn xem một chút xem anh có cái suy nghĩ vĩ đại gì không.

Cô lật giở một cuốn sách, chẳng thấy có hứng thú nào cả, toàn là sách chuyên ngành.

Cô đổi một cuốn khác, khá mới, chắc là anh chưa đọc. Cô cảm thấy cuốn này có vẻ sẽ hay, vì cô cho rằng những cuốn sách anh đọc nhất định là những cuốn cô không hiểu nổi. Lật vài trang không thấy có gì hay, nhưng vì có hình minh họa khá thú vị nên cô xem tiếp, bất chợt cô nhìn thấy một thứ kẹp trong quyển sách.

Cô cứng đờ người, tay run run cầm sợi tóc bạc kia lên...

Mấy sợi tóc bạc cuộn vào nhau, một sợi ngắn, còn lại đều dài. Cô đặt chúng trong lòng bàn tay, chăm chú ngắm.

Lời hứa hẹn “bạch đầu giai lão” đã mất đi, giờ phút này cô đã tìm lại được.

Cô muốn khóc, rất muốn...

Chúng ta đều cho rằng bản thân là một kẻ si tình, nhưng lại không tin đối phương cũng vậy.

Cô cho rằng nó đã bị gió thổi đi, hoặc là cành cây ấy đã bị chặt đi, nhưng hóa ra, lúc anh rời khỏi Cố gia, anh đã mang theo nó.

Cô cho rằng thứ đồ nhỏ nhoi này chẳng đáng để một người đàn ông như anh để tâm. Nhưng hiện tại mới nhận ra, chỉ là anh không nói ra lời mà thôi, cô thật sự rất cảm động...

Cô cầm lấy sợi tóc bạc, trong lòng ngập tràn hạnh phúc. Chương 95.2: Em yêu anh

Edit: Chilli Mai

Chỉnh dịch: Sahara

Cố Thừa Đông tỉnh dậy liền bật máy tính lên làm gì đó. Dương Cẩm Ngưng đi vào trong phòng, liếc qua màn hình, không hiểu gì cả, cảm thấy trong đầu mấy người này toàn chứa những thứ không bình thường.

Cô đi đi lại lại mấy vòng vẫn không thu hút được sự chú ý của anh, liền ngồi xuống mở miệng: “Em kể cho anh nghe một chuyện nhé.”

Cố Thừa Đông ngẩng đầu, im lặng nhìn cô.

Anh không lên tiếng có nghĩa là đã đồng ý, cô bắt đầu kể: “Có một cặp yêu nhau sắp đi đến kết hôn, nhưng người con trai cầu hôn thế nào cô gái cũng không đồng ý, cho dù anh ta có mua nhà để tên của cô gái đi chẳng nữa. Sau đó, hai người họ chia tay, cô gái kết hôn với người khác. Chàng trai về sau đi hỏi bạn bè, rằng người đàn ông kia theo đuổi cô gái thế nào mà cô ấy chịu kết hôn. Bạn anh ta nói, người đàn ông ấy chỉ nói ba chữ “anh yêu em”.”

Kể xong, Dương Cẩm Ngưng thăm quan sát Cố Thừa Đông, thấy anh chẳng có biểu hiện gì.

Cô không chịu bỏ cuộc, tiếp tục kể thêm hơn chục câu chuyện kiểu như vậy nữa, rốt cuộc Cố Thừa Đông cũng chịu ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm cô.

Cô cười: “Anh xem, một số người đàn ông làm như nói ba chữ ấy là sẽ chết người không bằng.” Thấy anh có vẻ không để ý tới mình, cô lại tiếp tục: “Anh có biết ba chữ em nói là ba chữ nào không thể?”

“Wo ai ni (I love you)!” Cố Thừa Đông nói xong liền cúi đầu, lần này tuyệt đối không ngẩng đầu lên nữa, khóe mắt thấp thoáng nụ cười. (haha tôi cười bò lăn bò càng ra rồi đây này hai anh chị ạ =)))

“Anh nói cái gì?” Cô đẩy anh, “Nói lại lần nữa!”

“Đi nấu cơm đi, đói chết đi được.”

Dương Cẩm Ngưng: “...”

Ăn cơm xong, làm một vài chuyện không thích hợp cho trẻ nhỏ xem ==), Dương Cẩm Ngưng liên tục cười khúc khích, khẽ huých vào người đàn ông bên cạnh, “Anh thổ lộ với em rồi nhé.”

“Có sao? Sao anh lại không nhớ rõ.”

“Có có có, em nói có là có.”

“Anh nói cái gì nào?”

“Wo ai ni (I love you).” Cô nói xong mới phát hiện mình bị mắc lừa, tức giận đẩy anh một cái, cảm thấy chưa đủ, lại cắn anh một cái.

Cố Thừa Đông tóm lấy tay cô.

Cô lại nghĩ tới cái gì, chợt nói, “Chúng ta chắc cũng được tính là lưỡng tình tương duyệt nhỉ.”

Anh nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

“Đám cưới với Mộ Song Lăng anh còn định tiến hành hay không?”

Anh gật đầu, “Vì sao lại không?”

“Ý anh là vẫn cử hành?”

“Đương nhiên.”

Cô chuẩn bị véo anh, nhưng nghĩ thế nào lại thu tay về, “Anh muốn thế nào mới không tiến hành hôn lễ?”

“Em cầu xin anh đi.” Ai đó đắc ý.

“Cút!!!” Đùng hòng.

Hôn lễ...

Cố Thừa Đông trước tiên về Dương gia đón con gái. Đối mặt với hai vợ chồng Dương Lập Hải, biểu hiện của Cố Thừa Đông vô cùng khiêm tốn, anh nói rõ kế hoạch với hai người. Dương Lập Hải và Tả Tần Phương đối cũng không có thành kiến với anh, điều duy nhất còn khúc mắc là hôn lễ của anh và Mộ Song Lăng, lúc này anh đã giải thích rõ ràng, hai người đều vô cùng vui mừng. Vố thấy Dương Cẩm Ngưng như vậy, đều hết sức lo lắng. Nếu về phần Cố Thừa Đông đã không có vấn đề gì, đương nhiên họ đều muốn hai người có thể hòa hợp sống cùng nhau.

Cố Thừa Đông đưa con gái đi theo. Nghệ Tuyền sau khi ngồi vào xe của ba, liền tròn mắt quan sát ba, “Ba, con muốn nói với ba một chuyện.”

“Con thi không được một trăm điểm.” Cố Thừa Đông nói tiếp.

Nghệ Tuyền tức giận, mạnh mẽ lên án, “Mẹ là kẻ phản bội.” Rõ ràng đã hứa không nói với ba.

Cố Thừa Đông vươn tay xoa đầu Dương Nghệ Tuyền.

“Chúng ta đi đâu?”

“Tham gia hôn lễ của một người.”

Nha đầu kia cô cùng hưng phấn, cô bé thích nhất là tham gia hôn lễ, chẳng những có thể thấy cô dâu xinh đẹp, mà còn có thể ăn kẹo, “Con thích.”

Cố Thừa Đông lắc đầu.

Tới nơi tổ chức hôn lễ đã thấy phóng viên và khách khứa tới đầy đủ. Cố Thừa Đông dắt Dương Nghệ Tuyền đi vào lối cửa phụ, Mộ Song Lăng đang trang điểm. Qua tấm gương, nhìn thấy một lớn một nhỏ, cô không nhận được mà mở miệng, “Anh còn dám đến, anh không sợ đến lúc đó tôi không tìm được người, bắt anh thế chỗ sao? Lúc ấy anh chỉ có thể làm ông xã của tôi thôi.”

Cố Thừa Đông thấy cô cười tự nhiên, không khỏi lắc đầu, “Cô thật sự tin Kỷ Chính Nham sẽ đến cướp hôn hả?”

“Anh không có lòng tin với bạn mình thế à?” Mộ Song Lăng tiếp tục cười.

“Tôi là sợ cô biến thành trò cười thôi.”

Mộ Song Lăng thu lại nét mặt, cầm lấy bó hoa cô dâu, “Nếu thật như vậy, cũng tốt, tôi sẽ triệt để từ bỏ hi vọng.” Cũng triệt để cắt đứt quan hệ với người đàn ông kia, tốt, phụ nữ luôn mong có một chuyện có thể khiến họ kiên quyết từ bỏ.

Cố Thừa Đông không nói nữa.

Nha đầu kia lại vô cùng thích vài thứ cài trên tóc của Mộ Song Lăng. Mộ Song Lăng thấy cô bé thích bèn lấy ra mấy cái kẹp tóc đưa cho cô bé: “Thật đáng yêu.”

Nghệ Tuyền chớp mắt, vẻ ngây ngô.

Mộ Song Lăng ôm cô bé vào lòng, nhìn chăm chăm Cố Thừa Đông, “Anh còn ở đây làm gì, không sợ có người ghen sao?”

Cố Thừa Đông im lặng, điện thoại bỗng vang lên.

Anh đi ra ngoài nghe.

“Em hiện ở quảng trường.” Giọng Dương Cẩm Ngưng từ điện thoại truyền đến, “Trên màn hình lớn đang phát trực tiếp hôn lễ của anh.”

“Ừ”

“Đồ khốn!” Cô đột nhiên lớn giọng. (Ơ tự nhiên muốn khóc >_<)

Rất nhiều ký giả. Nơi tổ chức hôn lễ thật đẹp...

“Em ở quảng trường nào?”

“Anh hỏi làm gì?”

“Anh sợ màn hình ở chỗ em xem không rõ ràng, đợi lát nữa sau khi anh lên lễ đài em lại không nhìn rõ anh.”

“Yên tâm, quảng trường XX rất to, rất rõ.”

“Ừ.”

“Anh đừng kết hôn...”

“....”

“Nếu anh dám kết hôn, em sẽ...”

“Sẽ khóc cho anh xem.”

Cố Thừa Đông liếc mắt nhìn ánh nắng rực rỡ bên ngoài, khẽ nói, “Đừng ngồi dưới ánh nắng.”

“Không cần anh lo, đồ khốn!”

Cố Thừa Đông cúp điện thoại.

Anh đi vào trong, đưa con gái ra ngoài, trước khi đi quay lại nhìn Mộ Song Lăng, thành tâm nói, “Nếu như cậu ta tới, thì cùng cậu ta đi đi! Không phải ai cũng có thể cho cô rung động đến cả đời.”

Anh kéo tay con gái rời khỏi đó, đi bộ về phía trước, quên cả việc mình lái xe tới.

Đi được một đoạn, nha đầu kia hình như không muốn đi nữa.

“Mẹ con tính tình không tốt, đi chậm, mẹ chờ lâu nhất định sẽ tức giận.” Cố Thừa Đông nhìn con gái.

“Chân con ngắn, không đi nhanh được.”

Cố Thừa Đông bế con gái lên, tiếp tục đi về phía quảng trường XX.

Thực ra không phải tính cô không tốt, chỉ là anh không muốn để cô chờ thêm. Đúng vậy, khiến anh kích động muốn đi nhanh đến bên cạnh ai đó, chỉ có thể là cô.

Chỉ mình cô mới khiến anh làm được như vậy.

Dưới ánh mặt trời, trên ghế đá lớn có một cô gái đang ngồi, ánh mắt ngơ ngác nhìn màn hình, tự hỏi tại sao hôn lễ còn chưa bắt đầu.

Đột nhiên, có cái gì che khuất anh mặt trời, bao trùm cô trong cái bóng râm.

Cô xoay người lại, thấy Cố Thừa Đông đang mỉm cười.

Anh vươn tay, sờ khuôn mặt cô, “Khóc?”

“Không có, nắng quá, mắt bị cay thôi.” Cô nhìn anh, “Sao anh lại ở đây?”

“Vì em ở đây.” Anh nhìn cô, trong đầu có thể tượng tưởng ra dáng vẻ tức giận của cô lát nữa khi về nhà vì phát hiện ra mình quên không xoa kem chống nắng.

“Em hỏi sao anh không ở hiện trường hôn lễ...”

“Anh nghĩ lại rồi, sợ nếu cứ kết hôn như vậy thì ngày nào cũng sẽ bị em nguyên rửa vợ anh đi bỏ bịch, như thế thì cuộc đời anh quá thảm rồi. Nghĩ đi nghĩ lại, anh thấy thôi thì tạm chấp nhận em cũng được!”

Cô đứng lên, giơ chân đá anh.

Anh nắm lấy tay cô kéo đi.

Đi được một đoạn, cô cười, “Em biết anh sẽ không kết hôn với người khác.”

“Vậy em còn khóc?”

Biết là một chuyện, thế nhưng sợ lại là chuyện khác

“Không khóc, mặt trời lớn, mắt bị cay.”

Anh lặng lẽ nhìn cô. Ánh mặt trời gay gắt, anh vòng người lại, vừa vặn che khuất ánh nắng đang chiếu trên người cô, cũng để con gái đang ngủ ngoan quay lưng về phía mặt trời.

Người đàn ông, không cần quá to lớn, đôi khi chỉ cần vừa đủ để có thể che chở cho một người...

~HOÀN CHÍNH VĂN

Lúc này vẫn còn nặng tâm trạng quá, tớ không biết nói gì cả

Thương chị Ngưng, có thể cảm nhận được sự bất lực và nỗi sợ hãi của chị ấy... và cả niềm hạnh phúc vỡ òa của hai người khi nhận ra tình cảm của đối phương, sự ấm áp của một nhà ba người... Con đường phía trước, họ sẽ nắm tay nhau mãi như thế, dù nắng có gắt cỡ nào, anh vẫn sẽ che chở cho chị...

Đó là tình yêu

77. Chương 96

Chương 96: Cuộc sống thường ngày Edit: Chilli Mai Chính dịch: Sahara

Dương Cẩm Ngưng phát hiện ra Khưu Thịnh Danh không ưa mình. Kỳ thực thì không ưa cô cũng chẳng vấn đề gì, dù sao cũng không sống dưới một mái nhà, cũng sẽ không làm phiền nhau, thế nhưng ông ta lại suốt ngày viện cớ tới thăm con trai và cháu gái mình, tuyệt đối không thềm đả động gì đến Dương Cẩm Ngưng. Cô cũng không quá chú ý xem rốt cục ông đến thăm ai, nhưng mỗi lần thấy ông ta đến, cô đều vô cùng muốn thu phí của ông ta, thăm chồng của cô mỗi lần một trăm, thăm con gái cô một lần lại một trăm nữa, dựa vào giá thu phí này là cô đã có thể tự nuôi sống bản thân được rồi.

Dương nhiên, đó là việc bất khả thi.

Khưu Thịnh Danh có vô số điều không vừa ý về Dương Cẩm Ngưng. Nào là cơm nấu không thể nuốt, nào là lau nhà không sạch sẽ. Dương Cẩm Ngưng dù tức giận cũng không thềm phản bác, nếu như ông ta không chịu được thì thuê tới cho cô một người giúp việc đi. Tuy nhiên, hề ở trước mặt Cố Thừa Đông, thì Khưu Thịnh Danh sẽ không tỏ ra ghét bỏ cô như thế.

Sau khi vợ chồng nằm trên giường, Dương Cẩm Ngưng chợt nhớ tới Khưu Thịnh Danh, cô mở miệng, “Anh thật biết đầu thai, trước sau đều vào nhà có tiền.”

Cố Thừa Đông cười, không nói gì.

Dương Cẩm Ngưng ghé lên người anh, “Anh nói đi, có muốn em đi lấy lòng ông ấy không?”

Cố Thừa Đông híp mắt nhìn cô, “Em nghĩ cái gì thế?”

“Ông ấy không phải là cha anh sao.”

Cô chỉ có lòng tốt thôi, Cố Thừa Đông nhú mày, “Không cần.”

Cứ nhìn vào tần suất ông ta tới đây là biết, ông ta không tới “lấy lòng” ba người họ là đã tốt lắm rồi.

Khi Dương Cẩm Ngưng và Cố Thừa Đông quay lại với nhau, Dương Cẩm Ngưng cũng hỏi về tình hình công việc của anh, anh muốn làm gì thì làm, chuyện này không quan trọng, miễn là hàng tháng khi cô chìa tay ra đòi tiền thì anh lập tức có tiền mà nộp là được. Cố Thừa Đông cũng rất sáng khoái, nhưng ngày hôm nay, cái sáng khoái của người đàn ông này hình như biến đâu mất.

“Tháng này thì thôi đi.” Cố Thừa Đông cũng không ngẩng đầu lên.

Thực tế chứng minh, một người đàn ông bắt đầu làm ra những việc khác với thói quen, nhất định đã có chuyện xảy ra.

“Vì sao?”

“Muốn đổi xe, em làm ơn giúp anh tiết kiệm một chút.” Cố Thừa Đông đi đến bên giường xoa mặt cô.

“Xe cũ vẫn dùng tốt cơ mà?”

“Thì thay chiếc tốt hơn.”

“Anh đúng là có mới nới cũ.” Dương Cẩm Ngưng ngồi dậy.

Cố Thừa Đông không để ý lời cô, nói, “Anh mặc một chiếc áo sơ mi mới có ba lần mà em đã nói nhìn phát ớn, rất cuộc ai có mới nới cũ đây hả?”

Cô nghiêm mặt, “Giống nhau sao? Lần này là anh muốn tiêu một số tiền lớn, lại còn không thèm bàn với em nữa.”

“Chẳng phải anh vừa nói đẩy thôi?”

“Anh cái này gọi là thông báo.”

“Dù sao vẫn còn khá hơn em, mua nhà mới mà không thèm nói một câu, mấy tháng sau mới giả vờ nhớ tới rồi nói với anh.”

Dương Cẩm Ngưng im lặng, được rồi, cô đuối lý.

Có mới nới cũ cũng không có gì, không đổi người cũ là tốt rồi. = =

Thú vui chơi mạt chược của Dương Cẩm Ngưng ngày càng tăng. Nhưng mà vẫn may là cô không quá nghiện, ít ra vẫn còn nhớ giờ về nhà, đi chợ, nấu cơm.

Trong số bốn người phụ nữ đánh mạt chược, có ba người đã từng ly hôn, hai trong số họ bây giờ vẫn còn độc thân. Cô gái còn lại vừa kết hôn liền hỏi kinh nghiệm bọn họ: “Vì sao các chị lại ly hôn?”

“Bồ bịch.” Hai người phụ nữ cùng mở miệng.

Đến phiên Dương Cẩm Ngưng, cô day trán, cô cũng tái hôn rồi, nhưng dù sao cũng là đã từng ly hôn, vì vậy đột nhiên có chút mất hứng, “Nhìn không vừa mắt.”

Trong mắt ba người còn lại thì thế cũng là vì ngoại tình mà thôi. Phụ nữ đều có thể chấp nhận khuyết điểm của người đàn ông, ngoại trừ việc anh ta có bồ.

Cô gái mới kết hôn kia tỏ ra bất an, hóa ra đàn ông ngoại tình xác suất lại cao đến vậy, “Vậy bọn họ có hành vi gì kì lạ? Mau nói nhanh nhanh đi.”

“Rất rõ ràng, nói chuyện điện thoại thì nói rất nhỏ, có tin nhắn, lập tức chạy đi xem. Trước đây ra ngoài cũng không chủ động nói với cô, lúc này không chỉ nói cho cô, mà còn đưa ra lý do vô cùng chặt chẽ, rất sợ cô không tin anh ta.”

“Đúng, có điều là họ phân làm hai loại, một loại là biết áy náy, họ sẽ hay mua cho cô những món quà mà bình thường họ vẫn luyến tiếc không mua; một loại đàn ông thì không muốn tiếp tục sống với cô nữa, đối xử với cô ngày càng tồi tệ.”

Lại đến phiên Dương Cẩm Ngưng, “Này này, mấy người có chơi mạt chược nữa không vậy?”

Ba người phụ nữa kia thấy Dương Cẩm Ngưng như thế. Sau đó trong lòng cũng hiểu, trước đây ly hôn khăng định là nỗi đau của người phụ nữ này, hiện tại không dám nói ra, haiz, người phụ nữ này thật là...

Cô gái mới kết hôn chuyển sang chuyện khác, chủ động hỏi Dương Cẩm Ngưng, “Ông xã hiện tại của chị đối với chị tốt chứ?”

“Cũng được.”

“Nhà cô ai quản lý tiền bạc?”

“Ai cũng có thể tùy tiện lấy dùng.” Cô suy nghĩ một chút, rõ ràng là cô nhiều tiền hơn Cố Thừa Đông, hiện tại về phương diện tài chính cô rất mạnh.

“Ông xã của cô có chủ động nộp tiền lương không?”

Tuy rằng không chủ động, nhưng khi cô hỏi thì anh đều đưa đầy đủ, vì vậy cô liền gật đầu.

“Vậy ông xã cô đi ra ngoài có chủ động nói với cô không?”

“Có”. Trước đây thì không, nhưng hiện tại thì có.

Mọi người cùng gật đầu, “Ông xã của cô đối với cô thật tốt, so với trước đây chắc là tốt hơn nhỉ?”

Trước đây cái gì? Dương Cẩm Ngưng nhún mày suy nghĩ một chút, à, kỳ thực cũng có thể coi như vậy.

“Không phải chứ, ông xã của cô rất tuấn tú, nghe nói những người như thế đều rất đào hoa. Cô phải xem trọng mới được, loại đàn ông này dù không đào hoa cũng sẽ có rất nhiều cô gái lượn lờ trước mặt, cô nghĩ xem, anh ta có thể cự tuyệt một lần, nhưng còn lần hai, lần ba...”

Về phương diện này cô rất tin tưởng Cố Thừa Đông, “Không đâu, anh ấy cũng là tái hôn.”

Mọi người lần thứ hai gật đầu, “Nhìn chung loại đàn ông từng mắc sai lầm sẽ không phạm vào sai lầm nữa. Vậy cô thật may mắn nha, tái hôn với người đàn ông tốt, hiểu được lòng phụ nữ.”

Nói chuyện phiếm một lúc, liền khơi dậy hứng thú của Dương Cẩm Ngưng. Vì vậy vừa đánh bài vừa nói chuyện xấu của ông xã, nói về những chuyện của ông chồng cũ, sau đó lên án mạnh mẽ chuyện xấu của đàn ông.

Cứ như vậy, quên mất thời gian trôi qua.

Mãi đến khi cô đói đến mức dạ dày dính vào nhau rồi mới nhớ tới mà cầm di động lên. Muộn quá! Cố Thừa Đông gọi tới mười mấy cú điện thoại. Cô lập tức gọi điện cho anh báo bình an, đương nhiên là bị anh mắng một trận. Cô đuối lý, chỉ biết im lặng gật đầu như một đứa trẻ, Cố Thừa Đông đại nhân bên kia hắng giọng bảo cô lập tức về nhà.

Dương Cẩm Ngưng nhàn nhã trở về nhà.

Đột nhiên cô nhận ra hình như gần đây số lần cô gọi điện cho Cố Thừa Đông càng ngày càng ít, bởi vì anh sẽ chủ động gọi điện báo với cô anh đi công tác ở đâu, đang làm gì, khi nào về, thậm chí lúc vui vẻ cũng gọi chỉ để nói vài ba câu vớ vẩn.

Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, hiện tại cô ở Hà Tây...

Sau khi về đến nhà, cô lại bị Cố Thừa Đông cho một bài. Lớn như vậy mà còn mãi đánh bài quên hết giờ giấc, không biết đường về nhà làm cơm, để chồng con chịu đói. Dương Cẩm Ngưng nghe mà trong lòng khóc ròng: “Đại nhân, tôi biết lỗi rồi, anh đừng nói nữa.”

Cố Thừa Đông cuối cùng lên tiếng, “Lần sau đừng có mà như thế nữa.”

Dương Cẩm Ngưng bĩu môi, “Em chỉ về trễ mà thôi, anh còn có đêm không về nhà ngủ.”

“Anh đi công tác, đi làm việc, không thì làm sau nuôi nổi người nhàn rồi như em.”

Dương Cẩm Ngưng vẫn tiếp tục, “Anh còn đi thuê phòng cùng người khác, em đâu có tính toán?”

Cố Thừa Đông sững sốt, bật cười, “Ồ, chuyện lâu như vậy bây giờ em mới nhắc tới. Rõ ràng là em không thèm để ý, nếu để ý thì em có để tới tận bây giờ mới nói không?”

“được, em cũng đi thuê phòng với người khác, anh đừng có mà để ý.”

Cố Thừa Đông: “Anh để ý.”

Dương Cẩm Ngưng, “...”

“Em có cái gì để bụng nữa thì nói cho xong luôn đi.”

Dương Cẩm Ngưng nhìn anh chăm chú, “Không còn, em chẳng để bụng cái gì hết, cho dù anh và người phụ nữ khác nằm trên cùng một giường em cũng không ngại, quần áo cởi hết em cũng không để ý.” Cô quan sát anh, “Vì em tin tưởng anh, nhất định có ẩn tình, khẳng định mắc mưu người khác...”

Cố Thừa Đông đỡ trán, thôi đi, nếu thật như vậy, cô lại chẳng liều mạng với anh ngay ấy à!

“Thật không để bụng?”

“Không.”

“Không muốn hỏi có ẩn tình gì?”

“Không hỏi.” Cho anh tức chết đi!

Dương Cẩm Ngưng sau đó lại gặp Cố Kế Đông một lần, chỉ là tình cờ trong một hôn lễ – hôn lễ của anh ta. Cố Kế Đông kết hôn với một thiên kim tiểu thư của một nhà giàu có. Cô nhớ kỹ lúc đó Cố Thừa Đông đánh giá, một người có khả năng kìm nén bản thân mình nhất định là một người thành công. Cố thị trải qua tổn thất lớn như vậy, nên Cố Kế Đông dùng hôn lễ của mình di dời sự chú ý của mọi người đi chỗ khác, song song đó còn mượn gia thế của đối phương để hợp tác, giảm tối đa tổn thất.

Không bao lâu sau, Dương Nhất Sâm và Phùng Quyên cũng kết hôn. Chuyện tốt còn rất nhiều...

Đương nhiên Dương Cẩm Ngưng cũng gặp chuyện tốt. Khuê Thịnh Danh tới thăm bên này ngày càng nhiều, bởi vì Dương Cẩm Ngưng mang thai, Khuê Thịnh Danh vô cùng hi vọng lần này sẽ là con trai.

Nhưng sinh hạ, vẫn là một bé gái.

Cố Thừa Đông và Dương Cẩm Ngưng không quá đặt nặng vấn đề đặt tên cho con, mang họ gì cũng được. Vì thế Dương Cẩm Ngưng đặt tên cho con gái là Dương Nghệ Lâm, như thế đi chơi với Dương Nghệ Tuyền mọi người mới biết hai đứa là chị em. Nhưng Khuê Thịnh Danh lại có ý kiến về chuyện này, con theo họ Khuê mới đúng, đó là con cháu Khuê gia. Nhưng phản đối vô hiệu, Dương Cẩm Ngưng vẫn sử dụng tên Dương Nghệ Lâm.

Khuê Thịnh Danh đến đây ngày càng nhiều, Dương Nghệ Tuyền cũng bị lão gia này mua chuộc rồi, cứ “ông nội, ông nội” gọi thật vui vẻ. Khuê Thịnh Danh rất thích ôm Dương Nghệ Lâm đi ngoài chơi.

Dương Nghệ Tuyền cũng biết, em của mình rất được yêu thương, không khỏi có chút xiu đồ kị.

Khi Dương Nghệ Tuyền được tám tuổi, mẹ cô lại sinh hạ người em thứ hai, cô mới hiểu cái gì là muôn vàn sướng ái làm một thân. Cô và Dương Nghệ Lâm chỉ có thể trở mặt nhìn. Sau đó, Dương Nghệ Tuyền tổng kết, lí do khiến mình chơi thân với NGHỆ LINH là vì hai cô đều bị em gái thứ ba lấy đi một nửa yêu thương.

Sau khi sinh hạ Khuê Gia Nghi, Dương Cẩm Ngưng có phần buồn bã, nắm lấy tay Cố Thừa Đông, hỏi: “Em không thể sinh được con trai phải không?” Không phải cô trọng nam khinh nữ, mà là sinh được ba cô con gái có phải là hơi quá rồi không.

Cố Thừa Đông gật đầu, “Ừ”

Con người này, đáng ghét!

Kỳ thực ý của anh là, đừng sinh nữa, ba đủ đủ rồi, khó mà nuôi được.

Sau khi Dương Cẩm Ngưng sinh con gái, cô cũng không còn quá ghét bỏ Khưu Thịnh Danh, vì vậy quyết định bán nữ cầu vinh, để con gái út theo họ Khưu, khiến Khưu Thịnh Danh vô cùng vui vẻ, mỗi ngày túi lớn túi nhỏ mua đồ về, yêu thương cô bé đến mức hai cô cháu gái nhớn đang bị thất sủng cũng vô cùng đổ kị.

Sau khi Dương Cẩm ngưng bán nữ cầu vinh xong Khưu Thịnh Danh tặng cô một biệt thự nhỏ, Dương Cẩm Ngưng nghĩ bản thân rất công bằng, nhờ con gái nhỏ mới kiếm được biệt thự, cho nên quyết định để căn nhà ấy để tên con gái. Tốt nhất là giữ lại cho con gái nhỏ sau khi kết hôn thì ở.

Cố Thừa Đông tan ca trở về, thấy Dương cẩm ngưng một bên la hét Dương Nghệ Lâm đừng vứt đồ lung tung, một bên bông Khưu Gia Nghi, Dương Nghệ Tuyền thì ngồi trong phòng mình chơi vi tính.

Mỗi ngày âm ỉ không ngừng, không thể an bình.

Anh nhìn cảnh tượng trước mặt, nhưng lại cảm thấy vô cùng sinh động, vô cùng hạnh phúc.

78. Chương 97

Chương 97: Ba cô con gái Edit: Chilli Mai Chính dịch: Lee, Sahara

Từ khi Cố tam tam ra đời (thứ tự Dương Cẩm Ngưng gọi các con gái: Cố lão đại – Dương Nghệ Tuyền, Cố tiểu nhị – Dương Nghệ Lâm, Cố tam tam – Khưu Gia Nghi , vì sao như thế, tự mình đoán =))), Dương Cẩm Ngưng chỉ mong mình có ba đầu sáu tay. Bởi vì Cố lão đại càng ngày càng không nghe lời, đã lớn như vậy, vẫn còn chấp nhứt với em gái. Cố tiểu nhị thì càng miến bàn, không kém gì chị gái.

Ở nhà, cửa cửa miệng của Cố tiểu nhị là: cha là của em, mẹ là của em, nhà là của em, chị cũng là của em.

Mỗi khi Cố tiểu nhị lải nhải như vậy, Cố lão đại ngay lập tức nhảy vào tranh giành với em gái, “Hai thứ trước tao không thêm, còn cái nhà này cũng là của mày sao?” Cái nhà này, rõ ràng mang tên Dương Nghệ Tuyền.

Cố tiểu nhị mặc kệ, “Em nói của em thì là của em.”

Cãi cọ tranh giành với một đứa bé năm tuổi quả thật không phải thói quen tốt, nhưng Dương Nghệ Tuyền dường như đã mất kiên nhẫn, “Cái gì cũng của mình, không biết xấu hổ!”

“Chị thì biết xấu hổ à!” Dương Nghệ Lâm làm mặt quỷ với chị gái, “Em mách mẹ, chị lại chơi máy tính, không chịu làm bài tập.” Hai đứa nhỏ một phòng, thế nên đứa này luôn biết đứa kia đang làm gì.

“Mách thì mách, chị sợ mày à?”

Nói đi là làm, Dương Nghệ Lâm chạy đến bên cạnh mẹ, “Mẹ, cả ngày nay chị nghịch máy vi tính!”

Dương Cẩm Ngưng bị đánh thức, khó chịu liếc nhìn Dương Nghệ Lâm, “Nhỏ giọng chút, đừng đánh thức em dậy không lại bận túi bụi bây giờ.”

Dương Cẩm Ngưng cảm thấy cả nhà chỉ có con gái nhỏ là bớt lo, cũng mới hai tuổi, nhưng bình thường rất ngoan ngoãn đáng yêu, cũng rất ít khi âm ỉ, tuyệt đối không giống như hai đại gia hỏa kia, khi còn bé đã hành hạ chết người ta, lớn lên vẫn còn nghịch.

“Mẹ, nhanh đi mách chị đi.” Dương Nghệ Lâm kéo tay mẹ không buông.

Dương Cẩm Ngưng gạt tay con gái, nhú mày, “Chị con chơi máy tính, không phải cũng có con bao che sao? Còn đi mách, xem sau này ai chơi với con.”

Dương Nghệ Lâm buồn bực, chu miệng lại, “Mẹ bắt công, khi con ăn quà vặt mẹ đều mắng con, chị chơi máy tính mẹ lại không mắng chị.”

“Câm miệng.”

Dương Nghệ Lâm càng âm ức, “Mẹ không yêu con, chỉ yêu em gái, còn cưng chiều chị nữa!”

Dương Cẩm Ngưng cảm thấy đau đầu, giọng Nghệ Lâm rất lớn, khiến Cổ tam tam trong lòng Dương Cẩm Ngưng thức giấc. Cô nổi giận, “Ra ngoài ngay!”

“Không, con không đi.” Dương Nghệ Lâm chẳng có ưu điểm gì, tạm thời chỉ có tính ương bướng.

Dương Cẩm NGưng ôm Cổ tam tam, thấy con gái đang mở hai mắt nhìn chăm chăm mình, lại còn cười với chị.

Dương Nghệ Lâm nhìn thấy em gái cười, rất không vui, “Đáng ghét! Quỷ đáng ghét! Quỷ đáng ghét!”

Dương Cẩm Ngưng vừa nguôi giận một chút, nghe con gái nói vậy lửa giận lại bùng lên, “Con mới đáng ghét!”

Dương Nghệ Lâm mặc kệ, “Mẹ mắng con, cũng không mắng chị và em gái, mẹ ghét con nhất.” Nói xong, cô bé ngồi phịch xuống đất.

Bây giờ là mùa đông, mấy ngày nay lạnh kinh người, ngồi trên mặt đất, chỉ nghĩ cũng đã thấy buốt giá.

“Con đứng lên cho mẹ.” Dương Cẩm Ngưng nhìn chăm chăm nha đầu kia, đúng là “tức chết”...

Dương Nghệ Lâm lắc đầu, nhất quyết không đứng dậy, lại còn trực tiếp nằm xuống đất, liên tục kêu ca Dương Cẩm ngưng không công bằng, cưng chiều chị, thiên vị em gái, đối xử với mình không hề tốt.

Giọng Dương Nghệ Lâm rất lớn, Dương Nghệ Tuyền ở một phòng khác cũng nghe được. Vừa thấy Dương Nghệ Lâm nằm lăn trên đất, con bé hoảng sợ, “Sao vậy mẹ?”

Dương Cẩm Ngưng thở dài, “Nó nói mẹ cưng chiều con.”

Dương Nghệ Tuyền nhìn trời, đi đến kéo em gái, “Đứng lên!”.

Dương Nghệ Lâm dứt khoát lắc đầu, “Không, em nhất định không đứng!”

Dương Nghệ Tuyền khoanh hai tay trước ngực, “Em không đứng dậy thì được tác dụng gì? Người bị đóng băng chắc chắn không phải mẹ với chị.”

Dương Nghệ Lâm kiên quyết nằm im, “Đúng, em muốn hai người bị đóng băng luôn đi. Em cứ nằm đây đấy!”

Dương Cẩm Ngưng lười nói, sao cô lại sinh ra một đứa con gái ngốc như thế chứ... Cô ngồi dậy, ôm lấy Cổ tam tam đi ra ngoài, không muốn nhìn thấy Dương Nghệ Lâm.

Dương NGHỆ Tuyền cũng nhìn chăm chăm em gái, “Em không dậy đúng không?”

Dương Nghệ Tuyền quay người hừ một tiếng.

Khi Dương Cẩm Ngưng và Dương Nghệ Tuyền đều đi, Dương Nghệ Lâm mới ngồi dậy, hai người đó thực sự mặc kệ cô, vì vậy cô bé đứng lên, vỗ vỗ cái mông rồi rời khỏi.

Sau này, có một lần Dương Nghệ Tuyền hỏi Dương Nghệ Lâm, “Có sợ mẹ đánh không?”

“Không sợ, mẹ không đánh em, cũng không mắng em.”

Dương Nghệ Tuyền nhìn trời, đứa trẻ trốn học khỏi nhà trẻ không phải Dương Nghệ Lâm sao? Bị Dương Cẩm ngưng bắt được giáo huấn một trận thê thảm, chủ yếu là Dương Nghệ Lâm không nhận sai, khiến Dương Cẩm Ngưng thật sự nổi giận, trực tiếp cầm chổi lông gà đến. Tuy Dương Cẩm Ngưng cũng nói Dương Nghệ Tuyền không nghe lời, nhưng từ nhỏ đến lớn, cô thật sự chưa từng bị đánh, còn Dương Nghệ Lâm lại luôn thích khiêu chiến với mẹ đến cùng.

Dương Nghệ Lâm tiếp tục, “Mẹ thích em nhất, bố cũng thích em nhất, ông nội cũng thích em nhất, ông ngoại cũng thích em nhất...” = =

Dương Nghệ Tuyền lập tức chặn em gái lại, “Người chị thích nhất không phải em.”

“Chị, thừa nhận đi, thật ra chị cũng thích em nhất.” ._.”)

Dương nghệ Tuyền, “...”

Sự kiện ăn chân gà chân vịt.

Dương Nghệ Tuyền mười ba tuổi, Dương Nghệ Lâm tám tuổi, Khâu Gia Nghi năm tuổi...

Mấy ngày vừa rồi, Cố Thừa Đông đi làm về đều mua vịt quay, tụi nhỏ đứa nào cũng thích ăn. Thậm chí sáng sớm lúc anh chuẩn bị đi ra khỏi cửa còn dặn dò, “Ba đừng quên mua vịt quay về nhé!”

Lúc ăn cơm chiều, một trong các món ăn là vịt quay trở thành đối tượng tranh cãi.

Dương Nghệ Tuyền ăn tương đối tùy ý, Khâu Gia Nghi yên tĩnh ăn không mở miệng nói chuyện, mà Dương Nghệ Lâm lại đặc biệt nóng ruột, hơn nữa sợ không ăn được thứ ngon, cầm đôi đũa tìm kiếm đĩa vịt quay. Dương Cẩm ngưng cuối cùng cũng bùng nổ ăn lên, sau khi thấy động tác của Dương Nghệ Lâm, lập tức trừng mắt, “Ăn cơm trước.”

Được rồi, Dương Nghệ Lâm ầm ục ăn cơm.

Sau đó, tiếp tục tìm kiếm chân vịt, nhất định phải ăn chân vịt. Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm đôi đũa của Nghệ Lâm, “Con tìm cái gì, lật qua lật lại như thế, ai còn ăn được nữa.”

“Người khác không ăn thì thôi, con ăn hết.”

Dương Cẩm Ngưng hít sâu, “Rốt cục con muốn tìm gì?”

“Chân vịt, con muốn ăn chân vịt.” Dương Nghệ Lâm mở to đôi mắt vô tội nhìn mẹ.

Dương Nghệ Tuyền cũng không chịu ngồi yên, “Mẹ, con cũng muốn ăn.”

Dương Nghệ Lâm trừng mắt với chị, “Em nói trước, từ trước đến sau, em ăn xong mới đến lượt chị.”

“Sao chị phải nghe em?”

“Phải nghe em, phải nghe em,...”

Cố Thừa Đông cũng không quan tâm, thấy con gái nhỏ hình như muốn ăn nhưng đĩa lại ở quá xa, nên chuyển đĩa thức ăn đến trước mặt con, Cố tam tam thấy vậy liền nhìn bố cười.

Dương Cẩm ngưng đập mạnh bàn, chỉ thiếu nước quát lên “Im lặng!”. Động tác cô rất nhanh, trực tiếp tìm hai chân vịt, đưa một vòng trước mặt Dương Nghệ Tuyền và Dương Nghệ Lâm, sau một cái bỏ vào bát của Cố Thừa Đông, một cái bỏ vào bát của Cố tam tam. (eo!!!!)

Cố tam tam có chân vịt, giả như không biết chiến tranh trên bàn ăn, ung dung ngồi gặm = =. Cố Thừa Đông thấy con gái út ăn ngon, lại bỏ nốt cái chân vịt vào bát cô bé.

Cố tam tam nhìn Cố Thừa Đông, “Cám ơn ba.” (sặc!!!!)

Trên bàn ăn rốt cục cũng yên tĩnh một chút, Dương Cẩm Ngưng vừa ngẩng đầu, lại thấy Dương Nghệ Lâm cầm đũa tìm kiếm, nhúu mày, “Con lại tìm cái gì?”

“Chân vịt.”

Dương Cẩm ngưng sửng sốt hai giây, “Một con vịt có mấy chân?”

“Bốn chân” Dương Nghệ Lâm tiếp tục tìm kiếm.

Dương Cẩm ngưng, “...”

(=))))))))))))) xin phép cho tở dừng lại cười!!!!)

Lại nói chuyện ở trường.

Sau khi Dương Nghệ Tuyền học cấp ba, bắt đầu ở nội trú, cuối tuần sẽ trở về, mỗi lần cô về nhà, hai cô em gái sẽ ở dưới lầu đón cô. Dương Nghệ Lâm tương đối xấu tính, nhận ngay lấy túi của chị, trực tiếp tìm xem có thứ gì ăn được không.

Dương Nghệ Tuyền vô cùng bất đắc dĩ, khi thấy Dương Nghệ Lâm trộm được vật gì thì sẽ lấy lại chia cho em út.

Khâu Gia Nghi lớn hơn một chút, vẫn rất hiền lành, không nói nhiều nhưng đặc biệt thích cười. Bởi vậy Dương Nghệ Tuyền và Dương Nghệ Lâm đều rất quý cô em gái này, có điều không bao giờ thể hiện rõ ràng. Dương Nghệ Lâm keo kiệt lúc nào cũng thích đùa em gái, vừa cất kị sô cô la, vừa nói với Khâu Gia Nghi, “Gọi chị, chị sẽ cho ăn.”

Khâu Gia Nghi một mình một phòng, mà Dương Nghệ Tuyền và Dương Nghệ Lâm giống như trước đây, ở cùng một phòng. Lúc nào Dương Nghệ Tuyền và Dương Nghệ Lâm cũng cãi nhau về vấn đề diện tích, cuối cùng thống nhất lấy đường phân cách, không được vi phạm.

Dương Nghệ Lâm không nhiều đồ lắm nhưng dọn dẹp phòng hầu như chỉ là mình cô bé, vì Nghệ Tuyền khá ghét dọn dẹp.

“Chị, chị đừng vứt đồ lung tung nữa.” Nghệ Lâm vẫn hay quát Nghệ Tuyền như vậy.

Em gái dọn dẹp phòng sạch sẽ chỉnh tề, lại còn không biết điều mà vẫn vứt đồ lung tung. Nghệ Lâm bực mình nói, “Chị, em sẽ biến chị thành người yêu sạch sẽ!”

Dương Nghệ Tuyền bĩu môi.

Ở nhà hai ngày cuối tuần, Nghệ Tuyền và em hai rất hòa hợp, vì lúc ấy Nghệ Lâm luôn bám lấy chị mà kêu than, “Mẹ lại mua quần áo cho em ba rồi, nhìn rất đẹp, em vừa thấy xong...”

Đến khi Dương Nghệ Tuyền về trường, nỗi bất bình của con bé lại được dịp thay đổi.

““Mẹ, mẹ cho chị nhiều Mao Trạch Đông như thế mà không cho con lấy một tờ.” Dương Nghệ Lâm đột nhiên lao tới làm nũng mẹ.

Dương Cẩm Ngưng tâm tình tốt, giải thích một câu, “Đó là tiền sinh hoạt phí, sau này con lớn cũng sẽ có, hơn nữa còn nhiều hơn.”

“Ừ ừ, mẹ cho chị nhiều tiền như thế, con cũng muốn.”

Dương Cẩm Ngưng gõ đầu con gái, “Con còn tiêu nhiều hơn cả chị con đấy.”

“Không có, mỗi lần mẹ chỉ cho con có năm hào.”

“Con vừa sinh ra đã bị phạt một vạn hai, sở dĩ gọi con là Cố tiểu nhị chính là như thế. Con nói, một vạn hai có bao nhiêu Mao Trạch Đông?”

Dương Nghệ Lâm tính thâm trong bụng, “Chị, em dùng nhiều tiền hơn chị, sau này học cấp ba cũng sẽ được nhiều tiền tiêu hơn chị.”

Dương Nghệ Tuyền cầm lấy tiền, chuyện sau này để sau này tính, hiện tại có tiền là được rồi.

Lúc Dương Nghệ Tuyền quay lại trường học thì Dương Nghệ Lâm lại tiễn cô.

Dương Nghệ Tuyền kinh ngạc hỏi em gái, “Không phải em không thích chị sao?”

“Thích, em rất thích chị.” Dương Nghệ Lâm rất hài lòng, “Chị đi thi tốt rồi, phòng chính là của em, chị đi em rất thích chị.”

Dương Nghệ Tuyền, “...”

Đôi giày.

Dương Nghệ Lâm khóc ầm ỹ đòi mua giày mới, bởi vì em gái không chỉ được mua quần áo mới, còn có rất nhiều giày mới, thế nên cô cũng phải có giày mới, hơn nữa còn phải thật đẹp, thật tốt. Dương Cẩm Ngưng đành đưa con gái đi mua một đôi giày, Nghệ Lâm vô cùng hài lòng.

Khi Cố Thừa Đông trở về, Dương Nghệ Lâm liền khoe, “Ba, ba xem giày mới của con, có đẹp không?”

Khưu Thịnh Danh đến, Dương Nghệ Lâm lại khoe, “Ông nội, ông xem giày mới của con, có đẹp không?”

Mộ Song Lăng đến cửa, “Dì Mộ, dì xem giày mới của con, có đẹp không?”

Dương Nghệ Lâm mang giày mới, vô cùng hài lòng chạy đến trước mặt Khưu Gia Nghi, “Đừng tưởng rằng chỉ mình em mới có giày mới, chị cũng có, còn đẹp hơn của em.”

Khưu Gia Nghi, “...”

Dương Nghệ Lâm chạy đến trước mặt Dương Nghệ Tuyền, “Chị xem em có giày mới, chị không có.” Mau đổ kị với em đi!

Dương Nghệ Lâm xỏ giày mới, từ phòng bếp đến phòng khách, từ phòng khách đến khi lên xe, nhiều lần tự ngắm giày của mình, thật sự rất đẹp mà.

Vì cô chuyên chú nhìn bên dưới, thế nên giày gặp nạn.

Dương Nghệ Lâm nhanh chóng cởi giày ra, chạy đến trước mặt Dương Nghệ Tuyền, “Chị, làm sao bây giờ, mới đi có một ngày, mẹ nhất định sẽ mắng em, sau đó không bao giờ mua cho em nữa.”

(tôi đi chết đây, con bé này thật là khủng bố người ta=))

Nghệ Tuyền lớn tiếng cười, sau đó lạnh lùng mở miệng, “Đáng đời!”

Nghệ Lâm bật khóc.

Nghệ Tuyền mặc kệ em gái.

Nghệ Lâm vẫn khóc.

...khóc rồi lại khóc.

Dương Nghệ Tuyền bắt đắc dĩ, “Đi thôi, đồ ngốc này!”

Thế là, hai chị em cầm đôi giày đến trước mặt Dương Cẩm Ngưng. Nghệ Lâm không dám nói lời nào, Nghệ Tuyền đi lên trước, “Mẹ”

Dương Cẩm Ngưng đang bế Khưu Gia Nghi, không chú ý tới hai cô con gái nhớn.

Dương Nghệ Tuyền không nổi giận, “Mẹ, mẹ nói xem, mua đồ có nên mua chất lượng tốt không?”

Dương Cẩm Ngưng chưa nghĩ đã trả lời, “Nên.”

Ngay sau đó Dương Nghệ Tuyền lập tức cười rộ lên, chỉ vào đôi giày trên tay Dương Nghệ Lâm, “Mẹ, mẹ xem, mẹ mua đôi giày cho em hai, chất lượng rất kém, mới đi có một ngày đã bị hỏng. Lúc mẹ chọn giày, thế nào lại không tốt như thế, lần sau phải thật nghiêm túc. Mua một đôi giày chất lượng tốt một chút.” (Ngắt>_<)

Dương Cẩm Ngưng nghe con gái nói, lại ghen đỏ mặt, “Cho các con tự mua là được, đáng ghét, sau này tự mình mua đi.” Nói xong còn chưa hết giận, lại bổ sung, “Tự mình chi tiền.”

Nghệ Tuyền liếc nhìn em gái, rồi bỏ ra ngoài.

Nghệ Lâm hết sức kính nể chị mình, “Chị, chị thật thông minh.”

“Chắc chắn thông minh hơn em.”

“...”

Buổi tối Cố Thừa Đông trở về, Dương Cẩm Ngưng ầm ứ kể lại chuyện này cho chồng nghe, nói trẻ con bây giờ thật khó nuôi, dám tối trước mặt cô chê cô mua đồ không tốt. Cố Thừa Đông nghe cô nói, chỉ cảm thấy buồn cười.

Hôm sau, Dương Nghê Lâm đứng trước mặt ba mà nói, “Ba, mẹ không biết chọn đồ, ba mua giày tốt cho con đi.” Nói xong còn lắc đầu ra dáng người lớn.

Cố Thừa Đông nhéo khuôn mặt của tiểu nha đầu kia, “Ba thấy mắt thẩm mị của mẹ con rất tốt!”

“Tốt thế nào ạ?”

“Mẹ con biết ngày đầu tiên con mang vào sẽ làm hư, mua một đôi giày thích hợp cho con, bằng không chất lượng giày tốt cũng bị con làm hỏng, rất phí tiền.”

(à gớm nhỉ =)) bênh vợ hết anh Lãng)

Dương Nghê Lâm rơi lệ, lại bị ghét bỏ rồi.

Cô bé rất đau lòng, chạy đi tìm chị, tường thuật lại những gì ba đã nói.

Dương Nghê Tuyền nghe xong vô cùng đồng ý mà gật đầu, “Ba nói rất đúng.”

Lần thứ hai bị ghét bỏ, Nghê Lâm lại rơi lệ.

Những người này đều đáng ghét như nhau...

===== HẾT =====

Mình xin thông báo hết truyện Biến yêu thành cưới, mọi người đừng chờ ngoại truyện về Khư Gia Nghi nữa nhé

Cảm ơn mọi người đã theo dõi và ủng hộ truyện trong thời gian qua. *ôm ôm*

79. Ngoại Truyện

Edit: Heo Hip

Ngoại truyện về bức tranh

[Phần tiếp của chương 49]

Không cần Diệp Văn Hi nói tiếp, Cố Thừa Đông cũng biết cuối cùng Tô Tây rời bỏ thế giới này như thế nào. Sức khỏe của cô vẫn luôn không tốt như vậy nhưng vẫn khuyên anh, cũng sẽ không oán trách anh. Thậm chí anh xuất ngoại cô vẫn giữ thái độ như vậy. Mỗi lần cô phát bệnh đều cố không cho anh biết để anh không lo lắng. Anh ra nước ngoài hai năm Tô Tây cũng chờ anh, hai năm không dài nhưng đối với Tô Tây mà nói, chính là thời gian cuối cùng của cuộc sống.

Cuối cùng anh cũng trở về, muốn gặp Tô Tây, anh muốn nói cho cô biết trong lòng anh cô chính là người vợ duy nhất. Anh sẽ cùng cô kết hôn, sống cuộc sống bình thường nhất, hạnh phúc nhất.

Trong lúc anh đau khổ nhất gặp được cô gái thuần khiết này, lúc cuộc sống của anh vì cô mà thay đổi cũng là lúc anh biết bản thân không có cách nào rời xa cô, có lẽ cả kiếp này cũng không thể.

Tô Tây sẽ là cái tên khác trên giấy hôn thú của anh.

Anh mừng rỡ đi gặp Tô Tây, sau đó cho cô biết kế hoạch của anh, anh sẽ là một người một người đàn ông bình thường, ban ngày làm việc, buổi tối ở cạnh cô không đi đâu, dù đi đâu cũng sẽ mang cô theo. Cô chỉ cần ngoan ngoãn làm một người vợ là được rồi, chỉ cần ở bên cạnh anh.

Hôn lễ anh chuẩn bị rất đơn giản, chỉ cần ở bên nhau dù người khác có chấp nhận hay không anh cũng không quan tâm.

Sau đó thì sao?

Khi anh tử tử chuẩn bị đám cưới thì bị ông nội gọi về nhà, thậm chí giới truyền thông cũng công bố tin anh kết hôn mà đối tượng lại là người được ông nội chọn lựa. Anh bị ông nội quản gắt gao đến mức không có cơ hội nào thoát ra, thậm chí còn bị uy hiếp nếu anh dám trốn đi gặp cô thì ông sẽ không tha cho cô.

Cố Thừa Đông biết sẽ có ngày này nên anh chưa bao giờ công bố việc anh cùng Tô Tây có quan hệ. Thậm chí còn cùng Diệp Văn Hi phối hợp làm cho mọi người tưởng rằng Diệp Văn Hi mới là người mà anh yêu, chẳng qua là để bảo vệ Tô Tây, dù cô đã chết anh cũng không muốn người khác đến quấy rầy sự bình an của cô.

Cố Thừa Đông bị Cố lão gia ép phải kết hôn với Dương Cẩm Ngưng, ngày cưới của anh cũng là ngày giỗ của Tô Tây.

Tô Tây nhất định là rất oán hận, rất thất vọng về anh, mà cô gái cùng anh kết hôn lại chính là người đã làm Tô Tây phát bệnh. Nếu Tô Tây không bị phát bệnh nhiều lần như vậy, cô sẽ không chết, hoặc cũng không thể chết sớm như vậy.

Sự tồn tại của Dương Cẩm Ngưng tựa như khắc tinh của Tô Tây, lấy đi tất cả của Tô Tây cho đến tận lúc Tô Tây rời khỏi thế giới này.

=====

[Phiên ngoại Dương Cẩm Ngưng]

Trước quen biết Tô Tây, cô tuyệt đối không nghĩ đến trên thế giới này sẽ có một cô gái tốt đẹp thiện lương như vậy. Cô thường cảm thấy tự ti mỗi khi nhìn Tô Tây cười, cô biết cô mãi mãi cũng không thể nào cười được như Tô Tây, xinh đẹp tựa như không nhiễm một hạt bụi.

Khi đó Dương Cẩm Ngưng lúc nào cũng nóng nảy. Lúc giận tới cùng cực sẽ nghĩ rằng số mình không tốt. Tuổi của cô không lớn đã phải gánh vác cả gia đình, khiến cho cô căm hận Diệp gia. Thậm chí cô nhiều lần muốn làm giống như trong các tin tức xem được, trực tiếp cầm dao tới Diệp gia mà chém hết những người cô căm ghét. Loại ý nghĩ đáng ghét này cũng chỉ là nghĩ thôi, cô không thể tự huỷ hoại cuộc sống của mình.

Cô đi học vẽ không phải vì yêu thích mà đơn giản chỉ là muốn tập cho mình tính kiên trì, cô biết nếu như cô cứ nóng giận sẽ không có ai đồng tình với cô, cô phải học cách tha hiệp

Cho nên cô mới học vẽ, sau hai năm cuối cùng cũng hoàn thành một bức tranh, đó là thành quả mà cô bỏ hết tâm huyết, vẽ rất thật, đẹp như ảnh chụp của nhiếp ảnh gia.

Tình cờ nghe được vị giáo sư kia sau khi xem tác phẩm của cô thì khen không dứt lời, vì cô có năng khiếu trời cho nên muốn nhận cô làm học trò, cô nhẹ nhàng mà từ chối. Cô đối với việc vẽ tranh không có chút hứng thú nào, chỉ là muốn rèn luyện ý chí của bản thân, muốn trở nên kiên trì, trở nên tính toán nếu không sẽ có lúc tính cách của cô làm cô ‘chết không có chỗ chôn’.

Cho nên đối với bức tranh kia cô cũng hoàn toàn không có cảm tình, đem vứt vào thùng rác.

Chính lúc đó thì Tô Tây xuất hiện, lấy ra bức tranh bị cô vứt trong thùng rác đồng thời đi đến ngồi bên cạnh cô, “Rất đẹp, tôi chưa bao giờ thấy người nào vẽ đẹp như vậy, tại sao lại vứt đi?”

Dương Cẩm Ngưng ngồi bên mép bàn học, liếc mắt nhìn cô gái thích xen vào chuyện người khác một cái. Cô cũng không định để ý đến, nhưng tính nhẫn nại của đối phương rõ ràng là hơn hẳn cô.

Tô Tây ở bên cạnh cô nói năng nhỏ nhẹ, không ngừng khích lệ là cô vẽ rất đẹp, thậm chí còn lôi kéo cô tham gia cuộc thi vẽ. Cuộc thi này mục đích là để chọn ra thanh thiếu niên có năng khiếu bẩm sinh, chỉ cần nộp tác phẩm là có thể tham gia thi đấu, không cần biết là vẽ cái gì...

Dương Cẩm Ngưng nghe tới phát phì, “Cậu thích thì cứ lấy đi.” Không muốn cô ấy lại đi tìm mình.

Tô Tây chỉ nhìn cô, một lúc sau mới mỉm cười, mắt cong thành hình trăng non, quá mức tốt đẹp làm cho Dương Cẩm Ngưng không nổi giận.

“Nếu như cậu sợ phiền phức, tôi có thể giúp cậu tham gia. Vẽ tốt như vậy bỏ đi sẽ rất đáng tiếc.”

Dương Cẩm Ngưng nhìn chăm chú Tô Tây một lúc lâu, đối phương nhất định không biết bức tranh này có ý nghĩa gì với cô. Nó tượng trưng cho sự nhẫn nhịn, tượng trưng cho thỏa hiệp đối với cuộc sống và với chính cô. Cô chỉ là một người bình thường, không làm được chuyện ‘hô phong hoán vũ’, sẽ không có ai vì bị cô nguyện rửa mà gặp xui xẻo. Cô chỉ có thể đem phần nợ bất bình của mình đè nén lại, bức tranh này chính là kết quả của sự nhẫn nhịn đó.

“Những điều đáng tiếc trong cuộc sống rất nhiều! Nhiều thêm một điều cũng không coi là nhiều”

Tô Tây ngơ ngác nhìn bức tranh hồi lâu, trên mặt có chút mất mát.

Dương Cẩm Ngưng thở dài trong lòng, rõ ràng là cô không làm gì, nhưng nhìn bộ dạng Tô Tây giống như bị cô bắt nạt, nhịn không được lại mở miệng, “Tôi nói rồi, nếu cậu thích thì cứ lấy đi.”

Tô Tây vẫn có chút rầu rĩ, “Tôi muốn mang đi thi, viết tên của cậu...”

“Ai bảo cậu xen vào việc của người khác?”

“Nhưng mà...” Tô Tây trở nên hốt hoảng, “Không phải cậu rất thiếu tiền sao? Nếu thi mà được giải nhất sẽ có rất nhiều tiền thưởng, cậu sẽ không vất vả như vậy...”

Dương Cẩm Ngưng sững sờ, nhất thời cảm thấy cay đắng, người này cùng học một lớp với cô, cũng chưa từng nói chuyện, vì sao lại biết được hoàn cảnh của mình? Lại còn nghĩ cho mình như vậy. Khi đó Dương Cẩm Ngưng hoàn toàn không biết, Tô Tây đã chú ý cô từ lâu, thậm chí còn biết với tính cách Dương Cẩm Ngưng, tuyệt đối sẽ không chấp nhận sự thương hại của người khác nên mới không nói thẳng ra ý muốn giúp đỡ cô.

“Tôi nói, không cần cậu xen vào việc của người khác.”

Tô Tây nhìn cô, ánh mắt kiên trì.

Dương Cẩm Ngưng bị sự kiên trì trong mắt Tô Tây thuyết phục, “Tuỳ cậu... Nhưng không được viết tên tôi”

Tô Tây im lặng, nhưng vẫn gật đầu đồng ý với cô.

Sau khi kết quả được công bố, đúng là bức tranh đó đạt giải nhất, Tô Tây đem toàn bộ tiền thưởng giao lại cho Dương Cẩm Ngưng, vốn là do Dương Cẩm Ngưng dành được.

Có người tốt với mình, tất nhiên sẽ từ từ mà thấm vào lòng.

Nếu lúc đó Dương Cẩm Ngưng chưa từng cảm động, thời điểm biết Tô Tây là con gái sau của Tô Tình cũng sẽ không khó chịu như vậy, con người Tô Tình như vậy làm thế nào có thể sinh được người con gái như Tô Tây?

Dương Cẩm Ngưng không hiểu nổi người bạn tốt nhất trong lòng cô, vì sao lại là con gái của người mà cô hận nhất? Tính cách của cô không cho phép cô chấp nhận chuyện này, cũng không thể chấp nhận. Không thể là không thể. Tô Tây là người tốt, cô biết, nhưng cô vẫn không làm được.

Thế là cô rời xa Tô Tây, trở lại làm người xa lạ.

Cô dứt khoát từ bỏ người bạn tốt nhất, người thật tình với cô nhất ở kiếp này.

Lúc Diệp Cẩm Dương xuất hiện, cô cũng chưa quá chú ý. Cho đến khi Diệp Cẩm Dương chặn đường cô, lôi kéo không cho cô đi, “Tôi chỉ muốn làm quen với cậu thôi.” Trên mặt chưa hết vẻ ngại ngùng, chăm chú nhìn vào mặt cô, “Tôi là Diệp Cẩm Dương, hy vọng được quen biết bạn...”

Dương Cẩm Ngưng nhìn chằm chằm dáng vẻ của cậu, chỉ cảm thấy buồn cười.

Cô biết mình không có năng lực gì, việc báo thù chẳng qua chỉ để trong lòng mà oán hận thôi. Thế nhưng Diệp Cẩm Dương lại xuất hiện trước mặt cô, thật tức cười.

Cô cũng không có ý định đi tìm người nhà, nhưng bọn họ lại cứ muốn tìm cô mà chịu tội.

Cho nên, trước tiên cô quan sát Diệp Cẩm Dương mấy ngày, thăm dò sở thích và tính cách của cậu rồi bắt đầu xúi giục cậu trai này. Dù Dương Cẩm Ngưng không muốn thừa nhận, nhưng Tô Tình giáo dục con cái mình rất tốt, mỗi người đều là những nhân vật không tầm thường.

Diệp Cẩm Dương cũng thật đơn thuần, chờ đợi tan học để đến gặp cô, cảm giác này quá tốt, kiếp này cậu chưa từng trải qua chuyện gì tuyệt như vậy. Sau khi nói chuyện với giáo viên xong giống như làm được chuyện tốt là đi tìm cô để nhận thưởng. Đơn thuần như thế cũng khiến cô bắt đầu hoài nghi cậu có thật là con trai của Diệp Kim Bằng và Tô Tình hay không.

Nhìn Diệp Cẩm Dương, nhiều lần cô từng tưởng tượng, nếu cô cùng Diệp Cẩm Dương đứng trước mặt Diệp Kim Bằng, có phải là đả kích lớn nhất đối với ông không? Dù chỉ tưởng tượng một chút về chuyện đó cũng đủ thấy phấn khích.

Thế là cô nảy ra ý muốn lợi dụng Diệp Cẩm Dương ngay thơ kia.

Nhưng ở bên cạnh Diệp Cẩm Dương một thời gian, sự hồn nhiên trong lòng cậu chính là điều mà cô không có. Cậu thật lòng đối với cô, muốn đem lại cho cô những thứ tốt nhất. Thậm chí khi nghe người khác nói không hay về cô, sẽ không do dự mà đôi co với người khác, kiên định đứng về phía cô.

Cứ như vậy, Diệp Cẩm Dương khiến cô dao động, dù cô hận Tô Tình thì cũng không nên liên lụy đến con bà ta. Cô có thể không làm bạn với cậu, không nhận chị em với cậu, nhưng cũng không có tư cách gì lấy danh nghĩa trả thù mà làm tổn thương cậu.

Nếu mà Diệp Cẩm Dương không bị cô xúi giục thì vẫn có thể trở thành một học trò tốt. Cho nên cô bắt đầu tránh mặt cậu, không muốn tiếp tục lợi dụng cậu trai vô tội này nữa.

Nhưng Diệp Cẩm Dương lại bám chặt lấy cô, cô không còn cách nào khác đành phải giả vờ có quan hệ mờ ám cùng người khác để Diệp Cẩm Dương nhìn thấy. Cô muốn cậu phải hoàn toàn hết hy vọng với cô.

Khi người khác gọi điện đến báo cho cô biết chuyện không may, cô còn chưa hiểu là chuyện gì đã xảy ra? Thế nào lại là, Diệp Cẩm Dương chết.

Lúc cô chạy đến quán bar, nhìn thấy thi thể Diệp Cẩm Dương, một thiếu niên chỉ mới mười tám tuổi, có tương lai tươi đẹp. Thời điểm đó Dương Cẩm Dương chưa bao giờ bị đả kích lớn đến vậy.

Tô Tình cũng chạy đến hiện trường, sau khi biết chân tướng sự việc, nhìn thấy Dương Cẩm Ngưng thì bắt đầu chạy đến đâm đá.

Cô đứng tại chỗ mặc cho Tô Tình đánh mình.

Bởi vì cô biết Diệp Cẩm Dương vô tội, không ai lại đem tính mạng ra để giải quyết ân oán. Sinh mệnh rất đáng quý, đối với những hận thù trên đời đều không có ý nghĩa gì nữa.

Cô thật hận, sinh mệnh Diệp Cẩm Dương trước mặt mình, lại nhỏ bé như vậy.

Cô chấp nhận bị người khác khinh bỉ, chấp nhận bị Tô Tình chửi bới, thậm chí bị những người đứng xem xung quanh mắng là ‘Hồ ly tinh’, cô cũng chấp nhận.

Cũng ngay tại lúc đó, cô nói với chính mình, tất cả tới đây là có thể kết thúc. Cô không bao giờ muốn thù hận nữa, mặc kệ ân oán Diệp gia, mặc kệ gặp bao nhiêu khổ sở, tất cả mọi thứ tới hôm nay là kết thúc.

Cô không bao giờ so đo cùng Diệp gia nữa, coi như hôm nay đặt dấu chấm hết.

Mà cô cũng có thể nói với chính mình, mẹ cô bắt hạnh vì không có mắt nhìn người. Cho nên cô phải hết sức cảnh giác, cẩn thận tìm một người đàn ông tốt để sống một cuộc sống bình thường.

Nhưng dường như suy nghĩ và thực tế cho tới bây giờ vẫn không giống nhau... Nếu sau này không xảy ra chuyện kia, cô sẽ tìm cho mình một người đàn ông thực sự phù hợp để chung sống, Diệp gia cũng sẽ không trở thành cái gai trong lòng cô một lần nữa.

Nhưng có thể trách ai?

Lương thiện lúc này cũng không thể xoá đi khoảng đen tối lúc trước, cô khiến bản thân mình trở nên ngày càng xấu xa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bien-yeu-thanh-cuoi>